

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Johannes Wildt's samlede romantiske
Fortællinger.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1-3

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jordan, 1859-1866

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 304.

Det Kgl. Bibliotek

130025701160

JOHANNES WILDT.

Johannes Wildt's

samlede

romantiske Fortællinger.

Første Bind.

Gustav og Theodore.

Kjøbenhavn.
Jordans Forlag.
Trykt hos E. E. Løser.

Gustav og Theodore,

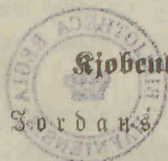
eller

Grev Rosens og hans Families Hændelser før,
under og efter Pesten i Kjøbenhavn 1711.

En paa Sandhed grundet romantisk Fortælling

af

Johannes Wildt.

Kjøbenhavn.

Jordan's Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

69

Enquiry of Theodor

Enquiry of Theodor
under the year 1711

Enquiry of Theodor

Enquiry of Theodor

Første Kapitel.

Carl den Tolvtes Landgang.

Det var en usædvanlig heed Dag i Begyndelsen af Juli Maaned 1700. Grev Rosen stod og saae i den store Riffert fra Altanen paa sit Lysslot Rosenlund, som nylig var opbygget ved Drefundets yndige Bred, ligeoverfor den skaanske Kyst.

„Det bliver dog Alvor med Carls Landgang,“ — sagde han med dyb Bæmød til sin Gemalinde. — „De svenske Skibe ligge lige for Humlebæk. De ere i stærk Bevægelse. Ja, tager jeg ikke meget Feil, saa styre en Mængde Baade lige mod Kysten. Kom, Mathilda!“ — vedblev han — „see selv!“

Grevinden forsøgte at see i Rifferten, men hendes Dine stode i Taarer. „Nei,“ — sagde hun — „det løber i Et for mig: jeg kan Intet see! O, vort ulykkelige Fædeland! O, min Wilhelm! at vi ikke vare Krigens Skueplads saa nær! Være vi dog forblevne i det beleirede Kjøbenhavn!“

„Ville de Svenske da dræbe os?“ — spurgte Grevens Datter, den skønne femtenaarige Theodore. — „De

ere jo dog Christne og vide, at Gud i sit hellige Ord har lagt en svær Forbandelse paa den, som udgyder sin Broders Blod. Det er ret Skade, at Gustav er en Svensker. Dog, jeg troer aldrig, at han kan nænne at dræbe Nogen, thi han er saa uundsigelig god. Kan han vel, Fader?"

„Krigeren maa adlyde Krens Bud, og dette er Død og Odelæggelse;" — svarede Greven og stillede atter sit Die mod Abningen i den store Kikkert.

Nu begyndte de svenske Kanoner at tordne, saa Altanen rystede. Grevinden og Theodore sank ned paa Knæ, og deres Angstfuldighed blandede sig med Kanonerens Torden. Greven løstede dem op, og selv trostesløs trostede han dem saa godt, som han formaaede. Han saae atter i Kikkerten. Blodet steg ham til Hovedet. Hans Hjerte bankede voldsomt. „O," — raabte han — „havde Carl Gustav ikke, da jeg endnu var en Ungling, med sine Mustætkugler lammet min høire Arm og gjort mit venstre Been stift ved Beleiringen af Kjøbenhavn, da han blev slaget tilbage i Stormen ved Kalleboderne: jeg skulde da ikke nu staae her som en ørkesløs Tilskuer ved mit Fødelands Nød; og ingen Søn har Herren givet mig, der kan træde i mit Sted. Jeg er kun en hentørret Green paa Danmarks gamle Kæmpestamme. Jeg kan kun sørge over den Fare, som Fødelandet er bestødt i, i vor gode Konges Graværelse: jeg kan ikke stride for det. Dog, Noget kunde vi gjøre, min Mathilda! Vi ville modtage saamange Krigere, som vi formaae at rumme: for uden Blodsudgydelse gaaer Carl den Tolvtes Landgang ikke af, thi vore brave Danske staae

beredte til hans Modtagelse paa Kyften. Gaa, Mathilda! gaa Theodore! og værer beredte paa de Saaredes Komme. Jeg vil selv — dog Intet herom nu. Gaaer nu, mine Elskede! Tager vel imod Alle, det være Venner eller Fjender. De ere alle vore Brødre. Lader Pigerne udtreyle Linned til deres Saar. Dyrker eders Stammemødres skjønn Kunst, den menneſtefjærlige Lægevidenſkab. Lader Senge oprede, thi — o Gud! Landgangen er alt begyndt. Iler! Iler!”

Grevinden og Theodore ilede, høit grædende, ned af Altanen. Neppe vare de borte, før Greven raabte ned: „Hans! Du maa hurtigt fable min sorte Hest, jeg vil til Humlebæk! Du ſkal følge mig!”

Greven blev i nogen Fraſtand Vidne til Landgangen; og han maatte høiligen beundre den attenaarige Kong Carl den Tolytes Mod, der med Kaarden i Haanden, under de Danſkes Muſketild, ſprang i Vandet til Bælteſtedet, var den Førſte, der kom i Land, og udviſte et Mod, ſom man ikke ſkulde have tiltroet hans Ungdom og Uerfarenhed i Krigskunſten. Men neppe havde Kongen betraadt Strandbredden, før de tvende Krigere, der vare ham nærmefſt, faldt, truſne af de Danſkes Kugler. Dog, uforfærdet ſted Helten videre frem. Hans Folk fulgte ham, liig ſnysende Løver, og Slaget begyndte med megen Heftighed paa begge Sider, ſaa Seiren ſyntes længe at være tvivlſom. Dog ſnart var den det ikke mere, thi de Danſke ſølte dybt Sav-

net af Helten: Kong Frederik den Fjerde, som var personlig tilstede ved Tønningens Beleiring. De Svenske derimod bleve anførte af en Konge, som i deres Spidse gjorde Vidundere af Tapperhed; en Konge, som de elskede til Tilbedelse; hvis Bisald øieblikkelig kunde blive deres herlige Løn: en Lykke, for hvilken de med Glæde opoffrede Liv og Blod. Det danske Rytteri kom noget i Uorden. Dette gjorde en høist skadelig Virkning paa Fodfolket. Carl benyttede sig af alle sine Fordele med en Snildhed, der lignede hans Tapperhed, og Lykken syntes snart aldeles at erklære sig for ham. De Danske lede et stort Nederlag og maatte vige for Overmagten. Carl indtog deres Stanser — og Seiren var i hans Hænder. Kænlende takkede den unge kronede Helt Herren for denne lykkelige, første Seier, som hans Vaaben tilkæmpede ham, medens hans Folks jublende: „Leve Helten Kong Carl den Tolvte!“ steg mod Himlens Sky. Danmarks Genius sukkede, og Grev Rosen hævede sit ædle, taarevædede Ansigt mod Himlen og bad inderligen: „Herre! Herre! see i Naade til dit knuste Folk!“ Derpaa reed han med Hurtighed hen til den svenske Forpost, steg af Hesten og forlangte at blive ført for Kongen.

„Hvem er De? og hvad er Deres Begjæring?“ spurgte Carl, der, ledsaget af Grev Piper, General Reinshold og den franske Ambassadeur Grev Guiscard, netop vilde træde ind i det neppe færdige, for ham opreiste Telt.

„En dansk Mand, Deres Majestæt,“ — udbød Rosen med Rolighed og Værdighed — „som, i Menneftelig-

hedens Navn, beder Dem: at tillade os at bortbringe vore faarede Brødre, som endnu befinde sig i de af Deres Majestæt erobrede Standsfer, samt jorde de Brave, som have offret deres Liv for Konge og Fødeland."

"Hvad De forlanger, er billigt, det er Dem derfor ubetinget tilstaaet, og Ingen, fra min første General til den ringeste svenske Soldat, skal lægge Dem den mindste Hindring i Veien ved Udøvelsen af Deres menneskefjærlige Handling," — sagde Kongen med høi Alvor i Stemme og Gebærder, — „men" — spøjede han ligesom spottende til — „det undrer mig, at denne Anmodning ikke alt er gjort mig af den øversteommanderende danske General."

„Deres Majestæt vilde allernaadigst behage: ikke at antage dette som Mangel, enten paa Pligt eller Menneskefjærlighed," — sagde Rosen med et dybt Buf — „men være overthydet om, at jeg er kommen ham i Forkjøbet; og da min Baaning er af et betydeligt Omfang, og temmelig nær herved, saa troede jeg, at det var min Pligt at —"

„De er en brav Mand!" — afbrød Kongen ham med Mildhed — „og jeg ønsker Kong Frederik til Lykke, om han eier mange Undersaatter, der ligne Dem. Siig mig Deres Navn og Stand. Navnet vil jeg skrive i min Tegnebog, men Deres ædle Minde skal bevares i mit Hjerte!"

„Rosen er mit Navn. Den høisalige Kong Christian den Fjerde behagede at optage min Farsfader i Grebestanden!" — sagde Rosen med en let Compliment, takkede

Kongen inderligen for Opfyldelsen af hans vigtige Bøn, og forlod Teltet ilende, for at røgte sit skønne Kald.

Grev Rosen stod just og hjalp den sidste af de Saarede, som havde mistet den høire Arm, op paa en Vogn, der nylig var kommen tilbage efter at have bragt en Transport af Døende og Dvæstede til en Gaard i Nærheden, da de vare for svage til at bringes til Rosenlund, hvor der næsten heller ikke var Plads til Flere, da General Reinshjold kom ilende til ham og bød ham, usfortøvet at komme til Kongen.

Rosen bad sin tro Hans at føre forstigtigt med den Saarede og lovede snart at ville følge efter.

„Karlen er jo Alt forbundet!“ — raabte Reinshjold, — „han dør ikke af at vente et Par Minutter. Lad Vognen derfor holde til De kommer tilbage fra Kongen! Kom! kom!“ — Rosen ilede efter Generalen saa hurtigt som hans stive Been tillod det. Carl stod i et Telt, befestiget med en haardt saaret høi Officer. Paa Jorden laa en anden Officer, der syntes nylig at have fulddendt.

„Herr Greve!“ — raabte Kongen Rosen imøde, — „er der kun Plads hos Dem for Deres saarede Landsmænd? og staaer Deres Huus og Hjerte ikke tillige aabent for en saaret Vjende?“

„Var jeg vel en Christen, om ikke begge Dele fandt Sted?“ — sagde Rosen med ædel Ubillie og udbad sig Kongens Befaling.

„Jeg vidste det!“ — sagde Carl med Varme og

trykkede Grevens Haand. — „Disse ædle Træk kunne ikke lyve. Saa tag da General-Major Stuart med paa Deres Bogn. Jeg behøver ikke at anbefale ham til Deres Omhu. Han er saaret i Skulderen. Eders Musketkugler traf forbandet godt i Begyndelsen, thi ved det første Jodfæste, jeg gjorde paa Sjælland, faldt han saaret og denne Lieutenant død ned ved min Side. O, han var brav og lovede meget! Jeg mistede ham nødig. Der ligger han, svømmende i sit Blod.“

Rosen saae uvilkaarlig paa den formeente døde Officer og syntes at bemærke en svag Bevægelse hos ham.

„Deres Majestæt! jeg troer at han lever!“ — raabte han og bøjede sig ned over Officerens Ansigt. „Ja!“ — udbroød han atter, — „han drager Aande! han lever!“

„Men saa undersøg hans Saar og forbind ham, Feltstjærer! men hurtigt! hurtigt!“ — raabte Kongen, — „at jeg ligeledes kan overlevere ham i denne værdige Mands Hænder, thi her maa han bøde anden Gang; desuden bryde vi op i Morgen, og — det gjør mig ondt at sige Dem det, Grey Rosen! min Bei gaaertil Deres Konges Hovedstad.“

Rosen var saa beffjæstiget med den unge Svensker, at han ikke hørte Kongens Ord, der ellers dybt vilde have saaret hans Hjerte.

„Derksom den unge Stjernenkrone, som jeg neppe troer, skulde undgaae Døden,“ — vedblev Kongen, — „da ønskede jeg, at han først vendte tilbage til mig naar han var fuldkommen helbredet. Med Stuart vil det ikke

vare faa længe, thi hans Saar er ikke dødeligt, men kunde blive det uden tilbørlig Pleie. Johnson!" — sagde han derpaa til Saarlægen. — „De følger med Greven, og er det nødvendigt, da glem ikke at tage et Par duelige danste Læger paa Raad med dem."

Rosen studsede ved Navnet Stjernentrone, thi hans Broders Pleiesøn, som var svensk og, formedelt sin elsteværdige Charakter, var ham og hans Familie saare kjær, var for tre Aar siden reist til Stockholm for at gaae i sin Konges Tjeneste. Om det var ham? Rosen sørgede ved den blotte Tanke. For at faae Lys i Sagen, betragtede han den haardt Saarede nøie, men Ansigtet, som var fuldt af Blod, gjorde ham aldeles ukjendelig. I det samme var Feltstjæreren færdig med Forbindingen. Stuart var alt paa Bognen, og de forsamlede Generaler hævede Stjernentrone op paa deres Arme, idet Kongen rystede Grevens Haand og vilde forlade ham.

„Et Ord, Deres Majestæt!" — udbrød Rosen bedende — „Hvad er den unge Stjernentrones Fornavn?"

„Gustav!" — sagde Kongen. — „Hans Fader var Oberst Stjernentrone, som døde i min Mindreaarighed; men maastee De kjender ham, thi han nedstammer fra Danmark, men er svensk med Liv og Sjæl."

„O, min Gustav!" — raabte Rosen, idet to store Taarer trillede ned af hans Kinder, og hurtig sprang han op i Bognen, for, tillige med Lægen, at holde Unglingen i en opreist Tilstand.

Kongen tilvinkede Rosen sit „Lev vel."

Vognen rullede langsomt affled med de faarede Krigere.

Efter en halv Times Kjørsel holdt den i Grevens Slotsgaard. General-Majoren gik, støttet ved tvende af Grevens Tjenere, selv op ad Trappen. Gustav blev i en aldeles bevidstløs Tilstand baaret op og lagt paa det Leie, som Grevinden og Comtesse Theodore under tusinde Laarer havde beredt ham. Lægen, Greven og Grevinden vaagede den første Nat hos ham, og kun paa Forældrenes Befaling, og høit grædende, forlod Theodore den elskede Ungdomsvens Seng, for at begive sig til Hvile.

Først henimod Midnat aabnede Gustav sine Dine; dog Mætheden, som en Følge af det meget tabte Blod, lukkede dem strax igjen, og den tredie Dag var næsten forløben inden de første Ord gik over hans blodløse Læber.

„Hvor er jeg?“ — fremstammede han i neppe hørlige Toner.

„Du er hos din Ven, Grev Rosen,“ sagde Grevinden hulkende og hviende sig ned over den Syges Ansigt, som hendes fremvældende Laarer beduggede.

En urolig Søvn lukkede atter Gustavs Dine; og i ni Dage svævede han imellem Liv og Død. Den tiende erklærede de forsamlede Læger, at der var Haab om hans Helbredelse. En Strejffugle havde faaret hans Hoved og en anden blev fkaaret ud af hans høire Side tæt ved Bryllbenet.

Den smme Theodore veeg fjelden fra Gustavs Side, og de Lægemedler, hendes skjonne Haand rakte ham, syntes

ikke at smage ham bittert — og Gustavs Liv var endnu ikke uden Fare, da hans skjønne Ungdomserindringer levende fornyede sig i hans Sjæl ved den elskede Lege søsters omme Pleie; thi alt som et tolv Aars Barn havde hun været saa uudstgellig dyrebar for hans Hjerte.

Da Freden imellem Danmark og Sverrig, som blev sluttet i Travendal den 18de August samme Aar som Kri-gen var begyndt, høitidelig blev forkyndt saavel fra Prædikestolene som ved Kanonernes Torden fra alle Danmarks Fæstninger og Bolde, og Folkets brændende Tak steg mod Himlens evige Throne, reiste General-Major Stuart helbredet til Carl den Tolvtes Leir, og Gustav var saa vel, at han paa en Bærestol blev ført ind i Selstabs-salen, hvor Greven ved en glimrende Fest fejrede denne for Fædelandet saa lykkelige Begivenhed; og troligt deelte Gustav sin Velgjørers og de forsamlede Gæsters Glæde.

Da han igjen var paa sit Bærelse, sad Theodore vemodig smilende ved hans Side, og da Gustav spurgte hende om Aarsagen til hendes sørgelige Stemning, svarede hun, uden at ane, at hun derved blottede sit Hjertes Tilstand:

„O, Gustav! Danmark har vel Fred, men Sverrig er jo endnu indviklet i Krig med andre Magter. Carl er, som du siger, meget stridbar, og“ — her styrtede Taarerne frem af hendes skjønne Dine — „du skal følge hans Banner! Maa jeg da ikke sørge? O, Gustav! jeg føler det: jeg vilde græmme mig til døds, om jeg hørte at du var faldet.“

„Du kjære, søde Pige!“ — sagde Gustav med en Lidenstrib, som forfærkede Theodore — „saa du tager virkelig saa stor en Andeel i min Skjebne? Du vilde sørge — ja sørge dig tilbøde — om mit Livslivs udsluktes? Det er ikke blot dit Udvortes, der er skjønt. Det ædleste, sømme, qvindelige Hjerte slaaer i din yndige Varm! Derfor jeg ikke var den ubetydelige Gustav, en faderløs, uformuende Svensker, vilde du da elske mig? Vilde du da worde min tilbedede Hustru? thi alt længe forstaaer jeg mine Følelser: Du er mig dyrebare end nogen Kvinde paa Jorden! Jeg elsker dig høiere end jeg elsker mit Liv: lige saa høit som jeg elsker Vren!“

„O, Gustav!“ — raabte Theodore, — „veed du da ikke — nei det er umuligt: thi for saa Maaneder siden vidste jeg det ikke selv — at jeg er — Grev Pantens Brud?“

Høit grædende flygtede Theodore ud af Bærelset. Gustav skjulte sit Ansigt med den venstre Haand og sad længe som sønderknuust paa Stolen; omfæder styrkede en Taarestøm ud af hans Nese og ned paa den høire Arm, som hang i et Bind paa hans Bryst. „O, Gud!“ — raabte han — „hvi rev du mig ud af Dødens Strube? Hvi ligger jeg ikke begravet iblandt mine brave Baabenbrødre?“ Og nu gif det langsomt med hans Helbredelse; dog seirede omfæder hans Ungdom og gode Natur. Efter fem Maaneders Forløb var hans Regime karst, men hans Hjerte vedblev at lide. Han saae aldrig Theodore uden ved Bordet — men dette var nok til at nære en Flamme, der først skulde udslukkes med hans Liv

Andet Kapitel.

Fødselsdagen og det nye Aarhundrede.

Gustav stod i Grev Rosens Have ved de ni smaae Kanoner, som han i Nattens Mørke hemmeligen havde ladet indføre. Hans Flammeblik dvælede paa de stærkt oplyste Vinduer i Spisefalen, medens den bedøvende Musik lod ned til ham. Pludselig befandt han sig og vinkede ad een af Grevens Tjenere, som stod Post ved Trappen op til Slottet, for at Ingen skulde komme i Haven. De tusinde flammende Vordlys i Slottet havde forbandlet Nattens Mørke til Middagsglands, derfor bemærkede Tjeneren strax den unge Herres Vinken og nærmede sig for at høre hans Befaling. „Jil!“ — udbød Gustav — „advar hemmeligt Comtesse'n og Grevinden, at Skuddene ikke skulde forstrække dem!“ Tjeneren udrettede hurtigt Gustavs Befaling, og neppe var han kommen tilbage, før end Taarnuhret paa Kronborg dundrede Gæt og forkyndte med sit dumpe Slag det attende Aarhundredes Begyndelse.

„Fyr!“ — raabte Gustav. — Konstablerne grebe Lunterne, og de ni Kanoner aabnede, til Gæde for det nye Aarhundrede, paa eengang deres ildsprudende Munde med et Lordenbrag, saa at alle Vinduerne i Slottet rystede.

Et uhyre Skrig løb fra de i Spisefalen forsamlede Herrers og Damers Ræder, der ikke havde ventet nogen Kanonade; men snart igjen tabte det sig i glade Jubelraab, der løde det nye Aarhundrede imøde; og Grev Rosen hævede Bægeret og raabte, saa det løb ned til Gustav: „Hurra! Hurra! Hurra! for det nye Aarhundrede. Det læge hver en Vunde, som det gamle slog! Det bringe den hele Jord Held og Velsignelse!”

„Det høre Gud!” — raabte Gustav, hvem Dnsket igjennem det aabne Vindu tonedede imøde, idet han atter lod Kanonerne lade og blandede sin Stemme med Selskabets gjentagne Jubelraab.

Rekke ophørte omfider disse, før Gustav rev Fløid pæren op, greb en Pokal og raabte med sin stærke mandige Stemme: „Grev Rosen leve! og det nye Aarhundrede bestjerne, hvad det gamle gav ham!”

Bægere stødte atter mod Bægere, og Jubelraab, som strømmede fra Sjælenes Underste, steg mod Skyen for Edlingens Lykke. Kanonerne dundrede atter — og Rosen aabnede sine Arme mod Gustav. Unglingen sank til hans Hjerte.

„Du kjære, kjære Dreng!” — raabte Greven. — „Du har sørget for min Glæde. Nu veed jeg Aarsagen, hvorfor du i Eftermiddag blev saa pludselig syg: Du vilde forherlige det nye Aarhundredes og min Fødselsdag. Du mindede saavel Barnet som Oldingen: thi Aarhundredet, som i dette Dieblit oprinder for os, er et nyfødt Barn, og

jeg -- jeg føler det -- er i Dag traadt ind i Oldtinge-
Alderen."

„Dg dog er du sund og munter!" -- udbrød Gre-
vinden og tryffede hans Haand med Omhed.

„Tredfindsthye Aar er jo ingen Alder!" -- udbrød
Theodore og tørrede den Taare af sit klare Himmelsie,
som Tanken om, at den elskede Fader kunde berøves hende,
havde fremkaldt. -- „Hvor ofte har du ikke fortalt os om
din Fader, som oplevede en Alder af hundrede Aar?"

„Herren vil bevare dit dyrebare Liv til min og alle
dine Kjæres Held og Lykke!" -- sagde Grevinden med
inderlig Følelse og kunde ikke standse de fremvældende
Taarer.

„Men hvad er dette?" -- raabte Greven med paa-
tagen Munterhed -- „Vi feire her en Glædesfest -- og
jeg seer Taarer flyde. -- Min Mathilda! min Theodore!
værer muntre! Mine Herrer og Damer!" -- vedblev han
og vendte sig mod Selskabet, -- „lader os høre Tasselet,
da dog Ingen mere tager Deel i Maaltidet, og begive os
op i Dandsesalen. De unge Damer og Herrer længes
nok efter Dandsen. Dog, Theodore! sørg du først for at
vor kjære Kanoneer faaer Noget at spise. Kom, min
Naadige!" Han bød den tykke Baronesse v. Rinken sin
Arm. Selskabets Herrer fulgte hans Exempel, og snart
vare Gustav og Theodore ene i Spisesalen.

Efter en lille Pause, fuld af Forlegenhed paa begge
Sider, udbrød Theodore med sagte Stemme og nedslagne

Dine: „Vi havde alt affpilst, da De kom til Bordet. Behager De ikke at...“

„Jeg kan Intet nyde“ — sagde Gustav, — „og troer De, Comtesse!“ — spøjede han veemodigt til — „at det var mig muligt at renoncere paa Borddandsen, som De ved Middagstaffelet lovede mig?“

„Arrangementet medtager nogen Tid. Spiis saa lange!“ — sagde Theodore med sin yndige Sølvstemme og lagde for til Gustav, samt skjenkede ham et Bæger fuldt af Vin.

Det var første Gang at Gustav, siden hiin Scene, da han var syg, var ene med Theodore. Hans Hjerte bankede heftigt. Uvillkaarligt greb han den skønne Haand, der rakte ham Bægeret; en Taare faldt fra hans Nie ned paa den. Han kunde ikke tale, men hans hele Sjæl afspejlede sig i hans ædle, blege Ansyn.

Theodore kom i en synlig Bevægelse; hun rev sin Haand fra Unglingen, og for at skjule sine Følelser rakte hun ham atter Bægeret og fremstammede neppe hørligt, idet en Taare rullede fra hendes skønne Nie ned i Vinen: „De vil ikke opfylde min Bøn?“

Gustav greb nu Bægeret med Hæftighed og udtømte det i et langt Drag, idet han med Fyrighed udbrød:

„Denne Taare skal quæge mit blødende Hjerte!“

„Guff paa, jeg er en Andens Brud!“ — raabte Theodore og holdt Haanden for Ansigtet, for at skjule sine Taarer.

„Denne skrækkelige Bished aabner min aarle Grav!“
— jamrede Gustav og skjulte sit vaade Ansigt i Serviet-
ten, som Theodore havde rakt ham.

Theodore flygtede op ad Trappen ind i Dandsesalen.
Gustav stod som forstenet tilbage. Han sølte dybt
og smertefuldt, at hans Fremtids Haab var knust.

Klokken slog To paa Kronborg. De dumpe Slag
kaldte Gustavs Bevidsthed tilbage. Han rev Vinduet op,
for at afføle sit hebe Bryst, og uvilkaarligt fremstammede
han den Elskedes Navn.

Den yndige Vinterhimmel funklede i majestætist
Pragt. Ingen Sky fordunklede Mattens utallige Sole,
og Freias Stjerne stod i sin fuldeste Straaleglands lige
over for Gustavs, i Herrens Almagt sig tabende Blik.
Hans Smerte opløste sig i blide Taarer. Ved at beundre
Skaberens Storhed i hans Gjerninger dulmedes Smerten
i Gustavs Bryst, og Haabets Engel svævede ned fra den
funklende Himmel og spredte sin Salighed i hans for Na-
turens Skønhed flammende Hjerte. Hans Haand hvilede
paa Noget; det var Huushovmesterens Skrivertavle, der
var glemt i Vinduet. Hurtigt greb han den. Hans Sjæl
var ene beskæftiget med Herrens Almagt og det nye Aar-
hundrede, som han, af uudfattelig Godhed, af Intets bund-
løse Skjød lod udgaar. Gustavs Tølelser udgjød sig i
Ord, som han siebliffelig nedskrev paa Tavlen, idet de
strømmede fra hans Hjerte og Læber. De bestode af føl-
gende Linier:

Jeg hilser dig med barnligt Sind
 — Skjænt Taaren perler paa min Kind —
 Du Seculum, som taus oprinder!
 hufsal og læg hvert saaret Bryst!
 Stjænk den Forladte Haab og Trøst!
 Bortsmiil hver Smerte, til dens Minder!
 Du hvorom Aartusinder kun er
 Et Dieblif, og intet meer;
 Du Evigmægtige og Store!
 O, kron mit Haab og vær mig god!
 Opret mit dybt nedsjunkne Mod
 Og stjænk min Omhed Th....

Mere fik Gustav ikke skrevet, thi Greven traadte hurtigt ind og raabte ham imøde: „Men hvor bliver De dog af, Stjernenkrone? Som jeg hører, skal De jo dandse Borddandsen med min Datter, og Alle paastaae, at De skal føre den op. Kom dog! Hele Selskabet venter.“

Gustav vilde just tilintetgjøre det Skreivne, men Greven greb hans Haand og trak ham med sig op af Trappen til Dandsesalen, hvor den yndige Theodore med et forlegent Smiil rakte ham Haanden. Dandsen begyndte. Gustav og Theodore svævede, som om deres Fødder vare bevingede, ned ad den lange Række og syntes at forglemme Alt om dem, kun ikke den Lykke, det fortryllende Nu stjænkede dem, og som de nød i dens hele skønne Synde, med deres ungdommelige Hjerters navnløse Genrykkelse. De Bernkede anede ikke, at det Lyn alt knittede over deres Hoveder, der skulde sonderknuse deres Lykke og styrte dem i uudsigelig Glendighed.

„I Sandhed, Herr Greve!“ — raabte den næsten halvtredstindsthyveaarige Enke-Baronesse v. Ninken, der liig en Blyklump hang ved Grevens Arm og som, uagtet sin overvætted Fedme, gjerne havde danset, om kun No-gen havde budet hende op — „den unge Stjernenkrone danser fortræffeligt! O, han er skøn som Krigen Gud! Det er en ubodelig Skade at han er en Svensker, thi ellers....“

„Og hvorfor det, min Naadige?“ — udbød Greven badlende. — „Han nedstammer saavel fra Danmarks som fra Sverrigs gamle adelige Slægter; og har ikke hans Fødeland, Skaane, i Aarhundreder været en dansk Provinds? Han er opdraget i min Broders Huus, hvis Kone er hans Tante, og han har tilbragt sin sildige Barn-dom og første Ungdom ved Høistolen i Kjøbenhavn. At Hjertet sidder paa det rette Sted paa ham, bevidner dette, at han ved Carl den Tolvtes Landgang var een af de Ud-valgte, der sprang i Land ved Kongens Side. I Sandhed: kun faa Officerer kunne, i en Alder af eetogtyve Aar, som han, prale med tvende Hæderskrammer; og“ — vedblev han, idet han nøie iagttog Baronessens Ansigt og ligesom læste i hendes Sjæl — „ikke sandt, Fru Baronesse? den svenske Uniform klæder ham hypperlig? Ikke sandt?“

„Men De misforstaaer mig!“ — udbød Baronessen, for om muligt at forberede Greven paa den Plan, hun havde for med Gustav, idet hendes lyftne Blitke fulgte enhver af den Dansendes Bevægelser — „De misforstaaer mig aldeles. Jeg indrømmer den unge Stjernen-

krone enhver Guldkommenhed; men seer De, jeg meente, at.... De maa ikke troe at jeg selv har Hensigter." — Baronessens, af Grevens Champagneviin ophidsede Blod farvede hendes Ansigt høirødt. — „Nei tvertimod — men jeg meente, at dersom den vakkre unge Mand ikke var svensk — og ikke skulde følge sin Konges Fane, kunde han letteligen gjøre et riigt og fordeelagtigt Parti her i Landet, thi ..."

„Dg hvorfor kan han da ikke det?" — faldt Greven hende i Taler — „Dersom min Datter, som De veed, ikke var bestemt for Grev Ranten, der snart kan ventes hjem fra Paris, vilde jeg ikke betænke mig paa at give hende til den ædle Ungling, endsskjøndt hun er mit eneste Barn, min Families Haab, mit Alt paa Jorden."

„Er Deres Frue Dem da Intet?" — spurgte Damen med Bitterhed og trak Grevinde Rosen, der kom idetsamme, ned ved sin Side. — „O, I Mænd ere ret nogle utafnemmelige Skabninger! Tænk engang, min Bedste!" — vedblev hun, — „De er ikke Deres Gemals Alt; han har en anden Gjenstand, hvorpaa han ødler sin Kjærlighed."

„Dg der spøver den Dyrebare os just forbi!" — sagde Grevinden smilende og trykkede sin Gemals Haand med Omhed.

„Hun dandser med for megen Videnskab," — sagde Greven og kunde ikke drage sit Blik fra den skønne Datter, som med en Gratie, der syntes laant af Dandsens Gudinde selv, atter hvirvlede dem forbi, omslynget af den lykkelige

Gustav, der, salig som en Gud, i dette Dieblig forglemte, at hun var en Andens Brud.

„De har Ret, Herr Greve!“ — udbrød Baronessen — „Hun kan dandse sig i Graven. Gjør De en Ende paa denne voldsomme, ja altfor voldsomme Dands; og, uagtet jeg nødig dandser, vil jeg, for Deres Skyld, indtage hendes Plads, for at den dandselystne Svensker Intet skal have at klage over.“

„Bare han er fornøjet med Byttet“ — sagde Greven sagte til sin Kone, og raabte med Omhed: „Theodore!“ da det unge skønne Par, med en Rethed som Bepfhrs, atter spævede dem forbi i Dandsen.

Theodore rev sig ud af Gustavs Arme med saadan en Hestighed, at hun, idet hun vilde sætte sig ved Faderens Side, stødte paa Baronessen, der, nedsjunken i Betragtning, sad ved den anden Side af Greven.

„Nu! min Gud!“ — skreg Baronessen overlydt, og Gustav, som troede, at der var steet en Ulykke, nærmede sig til den Skrigende, der som kraftesløs sank tilbage paa Stolen.

„Hvad er der hændet Dem, min Naadige?“ — spurgte Gustav med Deeltagelse og bøiede sig hen over Baronessen.

„Det er Intet!“ — raabte hun hurtigt og flyngede sine uhyre tykke Arme om Gustavs Hals.

Gustav blev yderst forfærdet og var nær sjunket ned paa de uhyre Tvilling-Høie, der som et bølgende Hav bevægede sig under hans Bryst; men pludselig hævede

han sig i Veiret og trak med Kæmpestyrke den centner-
tunge Byrde op med sig.

Damen lod sine Arme synke, dog uden derfor at
slippe sit Kov. Dandsen var gaaet over til en Valtz.
Ved et raft Sving snøede hun Gustav om og valtsede,
uden ringeste Kjendetegn paa Smerte i Foden, raft om-
kring med ham i Salen, idet hendes triumpherende Blikke
udtrykte hendes Glæde over at have erobret Ballets Kjon-
neste Ungling og bedste Dandser og fremfor Alt: den her-
lige Ungling, der havde sat hendes Dandser i en saa stærk
Bewægelse.

Gustavs Ansigt udtrykte hans hele pinefulde Stilling,
og den underlige Contrast, han og hans Dandserinde
gjorde, fremlokkede en uvilkaarlig Snisen af hele Forsam-
lingen. Gustav var færdig at synke til Jorden af Uergrelse.
Baronessen syntes ikke at bemærke det.

Greven, der morede sig herligt over den ungdomme-
lige slanke Dandser og den tykke alderstegne Dandserinde,
gav hemmeligt Musikanterne et Vink, og Musikken i Valtz-
sen gik over i vilde, muntre Toner.

De Dandsendes Bewægelser bleve nu yderst vold-
somme, og Theodore bad bønligt: „Fader! befri den
arme Stjernerkrone, Alles Dine vogte paa ham.“

„Du mener nok paa hans Dandserinde?“ — gjen-
svarede Greven og gav atter Musikanterne et hemmeligt
Vink.

Musikken blev endnu vildere. — Gustav forsøgte at
ribe sig løs, men Baronessen omslyngede ham endnu

fastere. Det var ham umuligt at vikle sig ud af hendes Kæmpearme, uden at bruge sine Kræfter, der let kunde forvride enten hendes Fingre eller Arme.

„Naa“ — tænkte han — „kan jeg ikke slippe dig, skal du dog føle, at jeg har Kræfter.“ — Og nu svang han sin Gratie saaledes omkring, at de Begge syntes at løbe rundt som en Top. Alle de andre Par forlode snart den voldsomme Valt. Gustav og Baronessen forbleve ene paa Gulvet, og en uhyre Skoggerlatter, som dog ene gjaldt Fruen, løb dem fra alle Sider imøde.

Greven vilde just til at gjøre Ende paa denne comiske Dands, men Parret svævede ham med saadan en Hurtighed forbi, at han ikke formaaede at standse dets Fart. Baronessens Klæder slagrede høit i Veiret, og hendes Kjoles uhyre Nederdeel væltebde, idet hun hvirvlede hen til Siden, et Bord, hvorpaa stod en Armstuge med sex brændende Lys. Hendes Klæder bleve antændte, og hverken hun eller Gustav mærkede Branden, men vedblev, uagtet hele Forsamlingens frygtelige Skrig, at svæve omkring, før Luen slog Gustav i Ansigtet.

Den forfærdede Ungling rev sig, ikke uden Møje, løs fra den brændende Baronesse, som i det samme styrte hen mod Theodore, der stod ved Vinduet, og antændte øiebliffelig saavel hendes Klæder som de lange nedhængende Gardiner, saa Luen stod lige op mod det høie Loft.

Forvirringen blev ubefrivelig stor. Greven ilede sin ulykkelige Datter tilhjælp, men hans Hovedhaar blev pludseligen antændt. Comtessens ynkkelige Skrig banede

fig, trods den uhyre Alarm, Bei til Gustavs Dre, og hvor fortumlet han end var af Dandsen, fattede han sig dog og rev med Lynets Hart Døren op til sit Sovestue, der var ved Siden af Dandsesalen, greb en Dyne, kastede den over Theodore og fik derved Ilden næsten lige saa hurtig qvart som den var antændt, saa at Theodore slap med at blive forbrændt paa Hænderne, og Greven med Tabet af Haaret paa den ene Side af Hovedet. Flere fulgte Gustavs Exempel, og det lykkedes deres Bestræbelser at frelse Baronessen fra at lide Flammedøden. Hun havde lidt meget, og hendes Smerteskrig gavede Gjenlyd over hele Slottet, da hun af en Deel af Herrerne blev slæbt ud af den brændende Valsal.

Gustav bar den beshvimeede Theodore ud og frelst med Livsfare den ligeledes i Usmagt faldne Grevinde Rosen ud af den frygtelige Sal, der snart lignede et flammende Ildhav. Forvirringen tiltog i højeste Grad, saa at Ingen tænkte paa at slukke Ilden. Enhver søgte kun at redde sig selv og de Dyrebare, hvis Liv var i Fare. Alle flimlede ud paa Marken. De Fleste søgte Hjemmet, som, da de vare Grevens Naboer, ikke var meget langt borte.

Da Sprøiterne fra Helsingør og Kronborg ankom, stod Grev Rosen paa Veien udenfor Slottet, støttet til den ædle Gustavs Skuldre, som holdt hans med Livsfare redede Papirer i Haanden. Hovedbygningen stjødte just sammen og Rosen raabte med temmelig Fatning til Brandfolkene: „Døgtig Eder! I kunne blive begravne under de brændende Ruiner;“ — dog pludseligt befinde han sig

og raabte med forstærket Stemme: „O, Gud! der er Ild i Staldbygningen! Alle mine Heste blive indebrændte!“

„Fat Dem, Herr Greve!“ — bad Gustav, — „Saa snart jeg havde bragt Grevinden og Comteszen i Sikkerhed, aabnede jeg alle Staldene og fik, ved Hjælp af nogle af Gæsterne, alle Deres Heste drevne ud i Marken; end ikke Deres Vorthunde bleve forglemte — og seer De? der logrer jo Trofast ved Deres Fodder.“

„Du er min gode Engel!“ — raabte Greven med inderlig Varme og trykkede et taknemmeligt Kys paa Gustavs af Sved dryppende Pande.

„Og nu til Deres bekymrede Gemalinde og Datter!“ — udbrød Gustav — „De ere vist i den skrækkeligste Urolighed for Dem.“

„Du har Ret!“ — sagde Greven — „Min Nærværelse er desuden her til ingen Nytte, der kan den være af den højeste Vigtighed.“ Han kastede et vemodigt Blik paa de brændende Ruiner af Slottet, greb Gustavs Arm og ilede mod sin af den brændende Staldbygning stærkt oplyste Forpagtergaard, der laa en halv Tjerdingsvei fra Slottet.

Grevindens Nandsnærværelse havde kun et Dieblif forladt hende. Theodore var, sine forbrændte Hænder uagtet, ligeledes fattet, og Begge stode og skylede om den høit strigende forbrændte Baronesse v. Rinken og forsøgte ved de faa Midler, den godmodige Forpagterkone kunde skaffe tilveie, at lindre hendes skrækelige Smerter. Lægen, som Grevinden havde sendt Bud til i Helsingør, var endnu

ikke kommen, da Greven og Gustav traadte ind i Bærelset, saa Ingen vidste ret, hvordan Baronessens Tilstand egentlig var. At den var slem, var uden for al Tvivl, dog nærede de Omstaaende Haab om hendes Liv: thi hun kunde baade see og høre, var ikke berøvet Bruget af Talen, og hendes Skrigeorgan viste sig i den ønsteligste Kraft og Styrke.

Lægen traadte ind og nærmede sin den Syge. Baronessen forlangte at være ene med ham. Da han kom ud til Greven og Grevinden, rystede han betænkeligt paa Hovedet og hvisttede til Greven: at dersom han ikke tog meget feil, da var der, af den pludselige Overgang fra Heden til den stærke Kulde, hvori Baronessen halvnøgen i Baldragt blev udført, gaaet Koldbrand i det forbrændte venstre Bryst; og var det saa: da stod hendes Liv neppe til at redde.

Theodores Hænder bleve forbundne; men Ingen uden Gustav syntes at tænke enten paa hende eller det afbrændte Rystflot. Alle vare beskjeftigede om Baronessen, og Greven bebreidede sig bitterligen, at have givet Musikanterne Ordre til at spille med mere Force, da han ansaae dette som Aarsagen til den strækelige Ulykke.

Næste Dags Morgen bekræftede Lægen sin Formodning. Greven og Grevinden vare i den yderste Fortvivelse, og Ingen af dem vilde forlade den syge Baronesse, uagtet de første Familier i Egnen tilbød Greven og hans Familie Ophold hos dem, til han enten fik Slottet opbyggt,

eller han maatte beslutte at tage enten til et af sine andre Godser, eller til sit Hotel i Kjøbenhavn.

Inden Middag var Forpagtergaarden omringet af Baronessens Undergivne — Slægtninge havde hun ikke. Deres vemodige Klageraab steg mod Skyerne, thi uagtet Baronessens Giftestyge og Coquetteri, var hun en meget god Kone og en Moder for sine Bønder. Hun havde alt i nogle Maaneder været indtaget i den unge, skjønne Svensker. Hendes Tilbøielighed var ikke blevet ubemærket af Gustav — men da han umuligt kunde dele den, havde han stedse sket Enken. O, havde hun endog været ung og skøn — han havde kun eet Hjerte — og — Gustav følte det: det tilhørte for stedse den yndige Theodore, endskjøndt han ikke kunde nære det ringeste Haab om at erholde hendes Haand; ikke fordi han var fattig og Theodore den rigeste Arving i Landet, men fordi hun var bestemt for en Anden, og Gustav skulde følge Wrens Bud og drage til Carl den Tolvtes Hær, der nylig havde vilst og snart maaskee igjen kunde vise sig som Danmarks Fjende.

Med Varsomhed underrettede Grevinden Baronessen om den Fare, hvori hun svævede. Det lod, som om denne Efterretning gjorde et voldsomt Indtryk paa den Syge; dog det lod kun, thi den Landsnærverelse, der stedse havde været Baronessen egen, forlod hende ikke, og hun viste at hun var Dynde, samt at Dyndelyst var et Legetøj i hendes Hænder, som hun mesterligen forstod at bruge. Hun havde alt lagt sin Plan. Alt kunde ved den vindes! Intet var at tabe, og hun overveiede den nøje, uagtet hendes

Smærter; ja, skulde hun endog døe: den havde dog noget Henrykkende for hendes Sjæl.

Hun lod Lægen falde og forbrede i Grevens og Grevindens Nærværelse hans bestemte Svar paa de Spørgsmaal: hvorlænge hun endnu kunde leve. Hun syntes at fordre det med saamegen mere Fasthed, som det var nødvendigt for hende at besidde sit Huis og sitte sine Undergivnes Lykke, før hun nedsteg i den Grav, hendes Læstindighed, som hun sagde, havde aabnet for hende. Dog, føiede hun til, havde den rasende Dands, der havde saa ullykkelige Følger, ikke fundet Sted, dersom hendes Blod ikke var blevet ophidsset ved for overdreven Nydelse af Grevens fortræffelige Champagnevin, da det nye Aarhundredes og Grevens Skaal gjentagne Gange blev udtømt.

Lægen udbad sig Betænkning til næste Dag, for med mere Bløhed at kunne bestemme Grændselinien imellem Livet og Døden.

Baronessen lod en af sine troe Tjenere kalde for Sengen og befalede ham hemmeligen at drage til Slangerup og hente den fløge Moder Virgitte, der var saa berømt for sine Underkurer og alt een Gang havde helbredet Baronessen for et Bid af en giftig Staalorm; derpaa overlod hun sig til stille Betragtninger, som dog hendes Smerteskrig ofte afbrød.

Om Middagen kom Gustavs Moder og tvende Søstre til Forpagtergaarden. De rasende Luer vare tydeligen blevne seete paa den anden Side af Sundet, og ved Dagens Anbrud søjnedes Oberstindens søgende Die Grev

Rosens Slot, hvis høie Mure og Fløie hun hver Morgen sendte en venlig Hilsen, thi disse Mure favnede hendes Fremtids Haab, hendes elskede førstefødte Søn, hendes tabte Gemals Billede, som hun ikke i tre Maaneder havde seet. Ufortøvet fastede hun sig med sine Døttre i en Baad, og hendes Fryd var grændseløs, da den høitelskede Søn hvilede ved hendes sømme Moderhjerter. Gustavs smaa Søstre dansede rundt af Glæde, og den syvaarige Gustava raabte, idet hun klappede i de smaae Hænder: „Seer du, Moder! dine Anelser og Drømme havde dog Intet at betyde. Broder Gustav er frisk og sund, og ingen centner-tung Jernlænke er slynget om hans Bryst!“

„Har du drømt det, Moder?“ — spurgte Gustav med en uvilkaarlig Gysen.

„Tre Gange!“ — raabte den Lille, — „men Moder siger, at det betyder Intet. Derfor kommer der ingen Lænke om dit Liv; og vor gamle Lise siger: at Lænkerne kunne betyde en Anden, En, som vi blot kjende lidet til. Hun fortalte os ogsaa om en Drøm, som hun har havt, da hun var thyve Aar gammel, og den....“

„Du er en lille Sladderhank,“ — sagde Oberstinden og trak den Lille hen til Grevinden, der sad paa en Træstol ved den ligesom slumrende Baronesses Fodder. Hun var bange for, at Gustava skulde fortælle Broderen sine Samtaler, hendes Anelser og Aengstelighed i den sidste Tid havde givet Anledning til. Den sømme Moder var ikke overtroist, dog kunde hun ikke lade være at ængste sig over de Drømme, hun havde havt om den elskede Søn. Dog

troede hun at Drømmene, ved den Fare, Gustav havde været i ved Ildbranden, nu vare opfyldte, og hun takkede den Alsmægtige, der havde frelst hendes Sjæls Vndling fra den frygtelige Flammedød.

Comtesse Theodore følte megen Smerte i sine Hænder og trængte til Rolighed. En i Nærheden boende Adelsmand, der var en af Grevens Omgangsvenner og Naboer, førte hende derfor hjem til sin Kone, som var Theodore meget kjær, og Ingen uden hendes tvende Piger fulgte hende.

Gustavs stridende Taarer faldt ned paa Theodores forbundne Hænder, da han løftede hende op i Vognen, og hans vaade, vemodige Blik tog en stum Afsted med den Tilbedte — o, som han vidste: aldrig skulde vorde hans.

Theodore læste i Unglingens Sjæl. „Gustav!“ — sagde hun med Omhed og saa høit, at Alle kunde høre det — „jeg kan ikke trykke den veldædige Haand, som frelst mit Liv, til mine Læber. Modtag derfor i dette min Tak og Forsikkring om, at jeg aldrig skal glemme Dem!“ — Hun rakte sin Rosenmund henimod Gustav. Uvilkaarligt omfhyngede Unglingen hendes Skuldre og trykkede et brændende Kys paa de hvide Læber. Jorden forsvandt for de Elskende. De forglemte Alt om sig. Det var som om deres Sjæle forenede sig for Evigheder i dette flammende Kys, som den ømmeste Kjærlighed gav og modtog, men som Taknemmelighed laante sit tomme Navn.

Theodores ene Kammerpige stød den i Salighed berusede Ungling lempeligt ned af Vognen.

Gustav stod som en Dremmende og saae efter den Tilbedte, til Vognen i Vinterens Laage var forsvundet for hans Øine.

Fredie Capitel.

Baronessen.

Baronessen led af store Smerter, der syntes næste Dag at være i en meget høi Grad forstærkede, og Lægen erklærede, at hun ikke havde mere end tre Dage at leve i, da Koldbranden i det venstre Bryst var umisfiendelig. Hendes Smerteskrig begyndte dog at sagnæs, da hun, som hun sagde, ikke havde Kræfter til at udføre dem — og hun forsikrede med svag Stemme, at Døden var hende velkommen, da kun den kunde ende hendes frygtelige Smerter. Noget efter Middag lod hun Greven kalde og forlangte at være ene med ham.

Greven Rosen satte sig ved hendes Seng, og hun bad ham med svag Stemme at skænke hende sin hele Opmærksomhed, idet hun begyndte saaledes:

„De veed, kjære Rosen, at jeg i mit femtende Aar blev saa godt som tvungen til at give Baron Rinken min Haand. Jeg adlød ugerne mine Forældres Befaling, men jeg adlød, fordi dette Parti ene kunde udrive dem af den

tunge Armod, der var saalidet passende for deres Stand, da de havde tilsat deres hele Formue i den svenske Krig 1658 og 59. I tredive Aar levede jeg et ret behageligt Liv ved min alderstegne Gemals Side; men Kjærlighed, som er Livets høieste Lykke, kjendte jeg aldrig, og jeg sældte utallige Aar i Stilhed, naar jeg saae en lykkelig Moder med sin diende Søn paa Skjødets. Jeg blev Enke i mit femogfyrrethvende Aar. Jeg var meget riiig — var det da at undres over, at jeg ønskede at gifte mig for at saae en Arving til mine Rigdomme? for endnu i Livets jildige Høst at vorde Moder? I næsten tre Aar spejdede mit Blik forgjæves imellem den danske Adels Unglinger. Der var vel stundom En, der flygtig fængslede mit Blik, men mit Hjerte var roligt, og jeg sørgede over, at den Gave, at elske, ikke var mig givet af Naturen. Da landede Carl den Tolvte paa Sjælland. Den unge Lieutenant Stjernentkrone blev bragt saaret i Deres Huus. Jeg saae ham afvigte Efteraar, kort efter hans Helbredelse — og Freden i mit Hjerte var borte.

„Dybt og inderligt føler jeg, at jeg har fornægtet min Værdighed som Kvinde — o, men Ilden i mit Bryst blev snart til en rasende, himmelhøi Flamme, og det undrer mig, at De ikke blev den vaer. For dens Gjenstand, Gustav Stjernentkrone, blev den ikke ubemærket — og, jeg tilstaaer det for Dem — alle mine Planer for at vinde denne herlige Ungling strandede paa Skranterne af den Modbydelighed, han havde for mig. O, det kunde ikke undre mig, thi jeg er jo serogthve Aar ældre end han. Mit rasende

Vandid Nytaars Nat var De Vidne til. Dybt og inderligt
 bebrejder jeg mig det, og kan ikke beklage mig over, at jeg
 maa bøde for det med Livet; men uudsigeligt smerter det
 mig, at De og Deres ædle Familie endnu længe efter min
 Død maae føle dets skrækkelige Følger. Maastee mister
 Deres Datter for dens Skyld Brugen af sine skønne Hæn-
 der og indvies derved for hendes hele Liv til Sorg og
 Glendighed. Nu staaer der kun tilbage for mig, at be-
 skikke mit Huus saa vel som muligt, inden jeg vandrer he-
 den. Min Formue vilde jeg saa inderlig gjerne efterlade
 den ædle Ungling, der er Gjenstanden for min ulykkelige
 Kjærlighed; men min Gemals Testamente gjør mig dette
 til en Umulighed, da det bestemmer, at hele Formuen skal
 tilfalde hans Neeu i Tydsland, dersom jeg dør uden at
 være anden Gang formælet, hvilket han ønskede mig som
 en Belønning for min Omhed imod ham i hans høie Al-
 derdom. Nu kommer min Sjæls vigtige Bøn, uden hvis
 Opfyldelse jeg ikke med Nøiighed kan see min Opløsning
 imøde. — O, Herr Greve! — De maa ikke see paa mig!
 — Formaa den ædle Ungling til at modtage min Haand,
 og lad mig forlade Verden som hans Gemalinde. For det
 Offer at tilhøre mig i saa Dage, eller maastee kun Timer,
 arver han en Formue af fire Tønder Gulds Værdi. Han
 kan da rive sin Moder og sine smaae Søstre ud af den Ar-
 mod, der omspænder dem — og jeg gaaer ud af Verden
 med den glade Overbeviisning, at have banet Veien til
 Gode og Lykke for den Ungling, for hvem jeg vilde opoffre
 tusinde Liv, om jeg eiede dem, og som — beklag min

Stræffelige Lidenskab — er mig kjærere end min Sjæls evige Salighed. — Jeg har udtalt, Herr Greve! Vær barmhjertig! Lad Deres Godhed styre de sidste Tjeb, jeg har at vandre paa Jorden! Men snart — snart maa Alt afgjøres, thi — jeg føler det — min sidste Time er forhaanden!"

Da Baronessen havde fuldendt denne lange Tale, som ofte blev afbrudt og udfyldt med lange Pauser, syntes hendes Kræfter at være udtømte, og hun faldt i en Døden lignende Afsmagt.

Greven lod sin Gemalinde kalde og ilede til Oberstinden, der just stod rejsesærdig, for med sine Døttre at seile til Skaane.

Med den høieste Forundring hørte Oberstinden paa Grevens Fortælling. Hun dulgte ikke for ham, med hvormegen Glæde hun samtykkede i hendes Sønns Forening med den døende Baronesse. Hun saae i denne Forbindelse Enden paa sine mange Lidelser og Muligheden af at kunne give sine Døttre en Opdragelse, der passede sig for deres Tidsalder. Hun bestemte sig derfor til ikke at reise, for at forberede Gustav paa den Lykke, der ventede ham, og formaae ham til at modtage den.

Grevinde blev ganske af Oberstindens Mening, da Baronessens Beslutning blev hende berettet. Hun syntes, at det ikke kunde være noget Offer at give den Døende en Haand, som om fåa Dage atter var fri; saameget mindre som Gustavs Hjerte var, som hun troede, frit, og han derved for stedse grundfæstede sin egen og hans Families

Lykke. Greven havde stedse været af begge Damernes Mening; og Gustav blev kaldet, for at erfare den Lykke, Baronessens Omhed havde bestemt ham.

En blid Henrykkelse var udbredt over Gustavs hele Væsen. Theodores brændende Kys havde givet ham den skjønne Visshed, at han var elsket. Haabet havde reist sin Blomsterthrone i hans Bryst, og han ventede Alt af den velgjørende Tid. Ja, han haabede med Visshed at komme til at eie Theodore; og i den tause Midnatsstund, under Himlens sunklende Bue, havde han tilsvoret hende evig Kjærlighed. Denne Gæd havde ligesom forenet ham med den Tilbedte, og han havde fast besluttet at anholde hos Greven og Grevinden om hendes Haand og bede dem at sønderbryde det forhadte Baand, der bandt Theodore til en Mand, som hun neppe kjendte, der var gammel nok til at kunne være hendes Fader og hvis hele Fortjeneste bestod i, at han, som man troede, eiede en Million og var vel anseet hos Ludvig den Fjortendes skinhellige, bedagede Maitresse, Madame Maintenon, ved hvis Hof han afsleb sine Sæder, forødte sine Penge og, som Rygtet gik, havde antaget den catholske Religion. Hvor stor maatte derfor ikke Gustavs Forundring blive, da man foreslog ham at ægte den fatale Baronesse, med hvem han havde dandsset den frygtelige Dands, der nær havde berøbet den elskede Theodore og hendes Moder Livet. Han erklærede at det aldeles var ham en Umulighed at opfylde Baronessens Onske; og ikke Grevens Forsikkring, at han fik sin Frihed i det samme Dieblis, som han tabte den, kunde bevæge

ham til at begaae en Handling, som i hans Dine var en Forbrydelse mod den Dyrebare, han havde tilsvoret sin evige Trostaa og Kjærlighed.

Da Moderen forestillede ham den Lykke, han forfæstede, og som kunde forvandle hendes Armod til Velstand, og pegede paa sine smaae uforsørgede Døttre, blev Gustav dybt bevæget, men han vakkede ikke.

„Moder!“ — bad han — „forlang mit Liv, men forlang ikke et Offer, der vilde knuse mit Hjerte! Det er ikke mere frit. Jeg elsker en Pige, der i sin Person forener Alt, hvad Baronessen mangler: en henrivende blændende Skjønhed, Ungdom, Aand og Hjerte. Nei, min dyrebare Moder! dette Offer er for stort; jeg kan ikke bringe det!“

„Min Herr Lieutenant!“ — sagde Greven med Mildhed og sin Ironi — „De er sandfærdig en forliebt Daare. Baronessen er jo af Vægen dømt fra Livet. De bliver Enkemand om et Par Dage — og har da fire Tønder Guld, som De kan kaste for den henrivende blændende Skjønheds Fødder.“

„Herr Greve!“ — sagde Gustav med ædel Uvillie — „skulde Penge bevæge mig til at indgaae en Forbindelse, som jeg afstøjer? Og maatte De ikke foragte mig, om jeg var istand dertil? Og hvem kan vide, om Baronessen ikke kan blive helbredet? Lad mig gaae den Skjæbne imøde, der vinker mig under min Konges Banner. Faldet jeg, da bruger jeg intet Guld, og Herren vil tage min Moder og mine Søstre i sin alnaadige Baretægt. Kommer jeg hjem fra Krigen, hædret med den store Carls Naade, da vil

Kjærligheds Haand række mig Palmen. I Krigenes Ræd-
 fler, omringet af Døden i tusinde Skikkelser, vil jeg gjøre
 mig værdig til at eie Jordens yndigste og ædleste Pige.
 Naar mit Fødeland nyder Fredens Belsignelser, som jeg
 har hjulpet til at tilkæmpe det, da tør jeg først anholde om
 den Høitilfædes Haand. Og ikke sandt, Herr Greve, troer
 De ikke, at trofast Kjærlighed vil seire? Og kan en om Fa-
 der vel, for en Grille og et uindigt Løstes Skyld, opoffre
 sit eneste Barns Fremtids Held og Lykke?"

Greven hørte ikke de sidste Ord, der vist vilde have
 givet ham Lys i Henseende til Gjenstanden for Gustavs
 Kjærlighed, thi en frygtelig Støi løb udenfor Forpagter-
 gaarden. Grevens Tjenere løb frem og tilbage. Porten
 blev aabnet, men den var for lav for den udenfor værende
 prægtige Equipage. En uhyre lang tynd Herre i Galla-
 dragt, med Kaarde ved Siden og Chapeaubas under Ar-
 men, skred langsomt ind i Gaarden. Det var Theodores
 bestemte Brudgom, Grev Lanten.

„Grev Lanten! min Datters Brudgom!" — raabte
 Grevinden — „O, Gud! og han træffer os i denne stræk-
 felige Tilstand!" — Hun gif Grev Lanten imøde ved Dø-
 ren og ønskede ham, med mange Undskyldninger for det
 flette Locale, at være velkommen.

Gustav stirrede stift paa den Indtrædende. Han saae
 i Lantens fjødløse Ansigt et Billede paa Døden, der vilde
 knuse Theodores sømme Hjerte og afmeie hendes Livs skjønne
 Blomst, endnu før den havde udfoldet sine Blade, og det
 var ham umuligt at skjule den stærke Bevægelse, hvori han

ved den forhadte, lykkelige Medbeilers Nærværelse var geraadet.

„Her har jeg den Fornøjelse, Fru Oberstinde,“ — udbrød Grevinden med et behageligt Smil og megen Anstand — „at forestille Dem vor Theodores Brudgom, Grev Lanten.“

„Og snart hendes Gemal,“ — tilføjede Greven — „thi jeg kan vel slutte mig til, kjære Lanten, at De længes efter at fuldbyrde Deres Forening. De bliver heller ikke stadig før De faaer Dem en Kone.“

„Det er mit høieste Ønske!“ — forsikrede Lanten med et Buf og beklagede inderligt, at han ikke kunde gjøre Comtesse'n sin Opvartning.

„Vi ville endnu imorgen kjøre til hende; og saasnart hendes ubetydelige Saar ere lægte, skal jeg i mit Hotel i Kjøbenhavn lægge hendes Haand i Deres, min kjære, kjære Lanten!“ sagde Rosen med Inderlighed og trykkede Lantens Haand.

Gustav kom i den voldsomste Bevægelse. Oberstinden ilede til ham og trykkede ham med Omhed til sit Bryst. Søstrene omringede ham grædende. Greven, som troede, at den Bevægelse, Oberstinden og hendes Døttre vare i, var over Gustavs Vægtring i Henseende til Ugtestabet med Baronessen, nærmede sig derfor til Unglingen med megen Venlighed og udbrød inderlig rørt, idet han trykkede ham til sit Bryst:

„Gustav, min Søn! lad dette Syn bevæge dig! Afstør din gode Moders Taarer! Vær dine Søstres Fader,

og du skal høste den herligste Løn for din ædle Handling. Du grundfæster derved din hele Families Lykke og gjør en Døendes sidste Lime let. Gustav! din Moder græder! Hun vrider sine Hænder. Disse Laarer anraabe dig om en sorgfri Alderdom!"

„Ja, jeg vil — jeg vil astørre disse Laarer!" — raabte Gustav i Vildelse. — „Kom, min Moder, før mig til Baronessen! lad Præsten hente; men snart! Jeg vil bringe Offeret! O Gud! o Gud! Det er intet Offer, thi mit Hjerte er knuust. Der er ingen Lykke mere for mig paa Jorden!"

„Faat dig, min Gustav!" — bad Oberstinden med Laarer. — „Er dette Offer dig saa svært, da skal du ikke bringe det. Mine Dage ere maaskee talte; og han, som føder Ravnens Unger, han vil ikke forlade dine Søstre. Min Stue er kun lille, men den kan ogsaa rumme dig. Kom, min Søn!"

„Nei!" — raabte Gustav — „før mig til Baronessens Sygeleie! Hvad er vel det, man fordrer af mig? Et Ja og intet mere; og dette ene lille Ord kan gjøre min Moder, disse hjælpeløse Skabninger og Baronessen saa overvæltet lykkelige, og jeg skulde ikke kunne udtale det! Kom, min Moder! Herr Greve! Fru Grevinde, kom! Kom De med, Grev Vanten, at jeg, ved at see Dem, ret levende kan tænke mig Døden, der læger alle knuste Hjarter! Kom!"

Den halv Banvittige ilede ind til den syge Baronesse. De Dvrigte fulgte efter. Præsten sad ved den syge Bruds Hovedgjærde og ventede. Han traadte frem og begyndte

strax paa Brudevielsen. Da Gustav udtalte det frygtelige Ja, bævede han hæftig. Krampagtigt greb han Baronessens Haand. Hun fremstammede med svag, næsten døende Stemme sit Ja. Præsten sluttede sin Tale — og Parret var forenet.

Oberstinden faldt paa Knæ og opløstede sit Hjerte til Herren i en stille Bøn.

Gustav brast i Taarer og styrtede i Fortvivlelse ud af Døren.

Grev Rosen fulgte efter den Nygifte for at bringe ham tilbage.

Baronessen triumpherede i Stilhed.

Endnu samme Aften kom een af Baronessens Bogne med den flogne Birgitte fra Slangerup. Hun undrede sig høiligen over at træffe Baronessen, i denne sørgelige Stilling, som Brud. Baronessen bød de Omstaaende at gaae ud. Birgitte undersøgte de brændte Saar og fandt dem ikke saa farlige, som man havde sagt hende. Til Koldbrand var der ikke det mindste Spor, og Birgitte forstikkrede den henrykte Brud, at inden en Maanedes Forløb skulde hun være aldeles helbredet, naar hun nøiagtigen vilde bruge de Lægemidler, som til den Ende vare medbragte. Den Gamle undrede sig tillige meget over Lægens Erklæring, og Baronessen betroede hende nu, under Tausheds Løfte, at den var kjøbt for hendes med Diamanter besatte kostbare Guldbuhr. Birgitte gjættede strax Baronessens Gen-

figt og ønskede hende inderligen til Lykke med hendes Giftermaal, idet hun med en drøi Ed forstikkrede, at det i det Høieste skulde vare sex Uger inden hun kunde lade rede sin Brudeseeng.

Der blev nu indflyttet en Seng for Virgittie i den henrykte Fru v. Stjernentrønes Bærelse; og allerede samme Aften sølte hun megen Lindring ved Virgitties Lægemidler, som ene bestode af Kalkvand, Høgeblommer og usaltet Smør, omendstjændt Virgittie forstikkrede høit og dyrt, at det var yderst dyre Lægemidler, som hun med stor Kunst og Bekostning selv tilberedte, og som hun var den Eneste i Verden, der kjendte. Baronessen, der ofte havde befundet sig vel ved hendes Kurer, havde en blind Tro til deres Underkraft. Hun affledigede derfor Lægen, med Løfte om hundrede Dukater, naar han holdt reen Mund, og neppe var han borte, før hun i Virgitties Nærværelse aldeles overlod sig til den Glæde, hendes listige Plans gode Udfald forstikkrede hende; og hun forglemte næsten sine Smærter ved at udmale sig den Lykke, der ventede hende i den unge Gemals Arme; og medens Alle paa Forpagtergaarden ventede paa hendes Død, begyndte hun først ret at leve og — til hendes Roes være det sagt —: hun glædede sig inderligen til at kunne gjøre Gustav, hans Moder og Søstre ret lykkelige.

Oberstinden nærmede sig Baronessens Seng og greb hendes højre af Luerne ubeskadigede Haand.

„Den Gudelmodighed, De, naadige Frue, nylig har udviist imod min Søn“ — udbrød Oberstinden inderligen

— „giver mig den skønne Rettighed at ansee mig som Deres meget nær Beslægtede, ja, som Deres Moder; jeg vover derfor at spørge Dem, om De Intet har at ønske, ingen Sidste-Villie, som man kalder det, at bestemme, om det skulde hælde sig, som man desværre maa formode, at”

Baronessen (som vi herefter stedse ville kalde hende) beed sig i Læberne; thi hun kunde ikke taale at høre tale om sin Død; hun, som nys havde udmalet sig et Liv fuldt af alle sandfæltige Glæder. Dog fattede hun sig og svarede den Rolle tro, som hun havde underkæstet sig, med paa-
tagen døende Stemme:

„Jeg takker Dem, min Bedste, for Deres Omhu for en Døende, der ene ønskede Deres Sønns Lykke; og ikke vil jeg dølge for Dem, at han er mig uudsigelig kjær. Ifølge min afdøde Mand's Testamente er han den eneste Arving efter min Død, ligesom han uindskrænket skulde være Herre over min hele Formue, om det maatte behage Gud at jeg blev helbredet — hvilket jeg desværre ikke tør haabe, thi Koldbranden Dog lad os ikke tale om Døden, men hellere Hvad var det nu jeg vilde sige? Imorgen komme mine Gudsbestyrere, og da skal jeg formeligen indsætte den kjære, kjære Gustav i alle de Rettigheder, han som min Gemal og Herre over min Formue tilkommer. Men hvor er han, den Dyrebare? Jeg har endnu ikke talt et Ord med ham siden Vielsen.”

„Naadige Erne!“ fremstammede Oberstinden —

„De vil undskyldte hans Fraværelse, naar De betænker, hvor overrasket denne pludselige Forandring i hans tilforn ikke glimrende Stilling maa have gjort ham; men vær overthydet om, at han.... at jeg og mine Døtre.... at vi stedse.... O, naadige Frue, De har gjort os Alle meget lykkelige! Tillad mig at vise Dem min Erkjendtlighed ved at yde Dem al den Tjeneste, der staaer i min Magt i de faa Dage, De maaskee endnu har tilbage her paa Jorden! Ofte — det forfikkret jeg Dem — skulde vi dvæle ved Deres Grav — og vore Talemiddeligheder skulde være....“

„Hold op“ — raabte Baronessen med Hefthighed — „stedse taler De om min Død. O, Tanken om Graven og Forraadnelsen er ene i Stand til at dræbe mig! Skulle vi være Veninder“ — vedblev hun mildere — „da maa De love mig, ikke at tale om Døden! Lovet De mig det?“

Oberstinden lovede det, men forundrede sig meget over den Forandring, der var foregaaet med den Syge, og den Lyst til Livet, hun saa umiskjendeligen sporede hos hende. Dog, hun ansaae det som den sidste Flamme, der blusser i Været, naar Lampen er næsten udbrændt og nær ved at slukkes. Hun satte sig ved Baronessens Seng og saa af og til veemodigt paa hende. Omstøder forglemt hun det Løfte, hun havde givet, og spurgte med megen Deeltagelse, idet hun greb Svigerdatterens Haand:

„Vil De ikke, at jeg skal lade Præsten kalde —“

han er endnu her i Huset — at han kan bede med Dem og meddele Dem det hellige Sacramente, for at styrke Deres uopdelige Sjæl i den sidste Kamp imellem Livet og Døden?"

„Gaa ad Helvede til!" — freg Baronessen rasende og vendte sig rast om paa den bestadigede Side — „og lad mig have No, enten jeg saa skal leve eller dø!"

„Hvad er dette?" raabte Oberstinden og forlob hurtigt Bærelset.

Gustavs Tilstand var skrækkelig, og det var kun med Møie og ved at gjøre Brug af sin hele Indflydelse hos ham, at Greven fik ham til at gaae hjem med sig om Aftenen, hvor Oberstindens Beretning om den pludselige Forandring med Baronessen satte Alle, kun ikke Gustav, i den høieste Forundring. Den ulykkelige Ungling var nedfunken i en dyb Fortvivlelse. Han tog ikke Deel i nogen Samtale, spiste aldeles Intet ved Aftenstafellet — og hans udtrykksfulde Ansigt udmalede i tydelige Træk den Qual, som omspændte hans Hjerter og truede med at knuse det. Daggrøet fandt ham endnu paaklædt paa Bærelset, hvor han havde tilbragt Natten i den skrækkeligste Tilstand; og Navnet Theodore var ofte under stum, navnløs Fortvivlelse gaaet over hans, med et frampagtigt Smil omgivne Læber.

Den næste Dag var Alt i Huset endnu i den samme spændte Stemning i Henseende til Baronessen. Hun

synes at længe efter aldeles at affaste den Mafte, der var hende saa byrdefuld, og hun forsikrede Greven og Grevinden, at Opfyldelsen af hendes Sjæls hemmeligste Ønske: Foreningen med den elskede Gustav, havde virket mere til hendes Helbredelse end alle Lægemidler, og hun ønskede at komme til sit Hjem, for ikke mere at være den grevelige Familie til Byrde. Hun haabede, alt om nogle Dage at turde foretage denne Reise, hvortil hun ønskede sin unge Gemals ledsagelse. Hendes Smerter synes næsten at være standsede, og det Eneste, hun sørgede over, var, at den elskede Gustav endnu ikke havde besøgt hende siden Brudevielsen.

Grevinden kunde ikke skjule sin Harm for hende over den List, hun havde brugt, for at bedrage en hende i Alder saa ulig Ungling, og begge Damerne skiltes ad med alle Kjendtegn paa et begyndende Uvenskab, hvilket Baronessen dog søgte at forhindre i at komme til Udbrud, da hun behøvede Grevens og Grevindens Mægling hos den unge Gemal, for aldeles at faae ham i sine Arme, uden hvilket hendes List forfeilede sin hele Virkning og hendes eneste og hjæreste Ønske blev uopfyldt.

Hendes Gudsbestyrere kom, men de bleve ikke deres nye Herre forestillede, da han bestemt erklærede, ikke oftere at ville see Baronessen, som han stedse kaldte hende, da han, saasnart Søen blev aaben, vilde begive sig til sin Konge, som med sin Hær, den haarde Winter uagtet, kæmpede med Peter Czar i Rissland og allerede for sin Tapperhed havde vundet det hele Europas Beun-

bring og omslynget sin kongelige Pande med Vrens og Seirens evig uvisnelige Palmer.

Baronessen var fortvivlet, men hun opgav derfor ikke sin Plan. Hun lod Oberstinden kalde og skulde ikke for hende den Sorg, hendes Gemals Beslutning forarsagede hende.

„Alt min Sundhed vender tilbage“, — udbød hun under Taarer — „troede jeg vilde være alle dem, der omgive mig, kjært, da de have givet mig utvetydige Beviser paa Deeltagelse. Det største gav Deres elskede Søn mig ved at give mig sin Haand. Mit Onste var ene hans Lykke, og jeg vilde geraade i den største Fortvivlelse, om jeg ikke kunde grundfæste den. Jeg veed, at han eier Intet og er for stolt til at modtage nogen Gave, endog af Greven, om den blev ham tilbuden. Skal jeg da vedblive at bestyre min Formue, og vil han ikke af min Haand modtage Noget, da vil han vel ikke vise samme Bægring i Henseende til Dem. Her, Fru Oberstinde, er titusinde Dukater, som jeg offererer Dem, tillige med mit Gods ved Bordingborg. Flyt dertil med Deres Døttre, og giv dem den Opdragelse, der sømmer sig for deres Stand. Deres Hjerter vil sige Dem, hvad mit Onste er, i Henseende til Deres Søn, min Gemal. Men, Frue!“ — vedblev hun med en Taarestrøm — „søg at hindre ham i hans skræffelige Forsæt, at drage mod den blodtørstige Peter Gzar. Bevar ham for mig! O, jeg haaber Alt af Tiden og Deres Godhed!“

„De er ædel og god!“ — udbrød Oberstinden med taknemmelige Taarer. — „O, at den Forblindede vilde ære Dem, som han burde, og skønne paa sin overbættede store Lykke. Lad mine Taarer tolke Dem mit Hjertes inderlige og evige Tak! Min Tunge er for svag til at udtrykke den. Jeg gaaer for at opsoge Gustav, og dersom mine Bønner og Taarer ikke ere frugtesløse, da skal jeg bringe ham for Deres Fødder!“

„Til mit Hjerte!“ — raabte Baronessen, og hendes Dine funklede af Genrykkelse ved Tanken om den nærmere Forening med den Dyrebare, for hvem hun nu havde givet et adelt Guds og titusinde Dukater.

Fjerde Capitel.

De Elskende.

Gustavs Tilstand var strækkelig; og snart maatte Oberstinden angre at have bidraget til, at han havde indgaaet det uhyggelige Ektekab, hvis Følger truede med at berøve ham Forstanden. Han afflog med en Bestemthed, hvorved den gamle Moder bævede, at tage mod Halvdelen af de modtagne Dukater, og han brast i en fortvivlet, frampagtig Latter, da Moderen nævnede Ba-

roness'en som hans Kone og bad ham under Taarer at
takke hende for hendes Velgjerninger.

„Min Lod er kastet, Moder!“ — raabte Gustav
med Fortvivlelsens Stemme og vilde, rullende Dine.
— „Jeg havde en Brud før jeg fik Baroness'en. Bel-
lona er hendes Navn. Hun følger tro min Konges
Bjød. Jeg iler snart til Heltens Leir, og da — o sa-
lige Tanke! da vil Bellona trykke mig til sit Flamme-
bryst, og jeg skal i hendes Arme udaande min sender-
knuste Sjæl!“

„Du taler skrækkeligt, min gode Søn!“ — udbrød
Oberstinden smerteligt. „Jeg haaber af Guds uendelige
Godehed, at han i Krigens Farer vil bevare dit dyrebare
Liv og føre dig karst og sund paa Legeme og Sjæl i
mine moderlige Arme, dersom din frygtelige Beslutning
er uroffelig.“

„Nei! Nei!“ — raabte Gustav i Vildelse. — „Jeg
maa døe! Jeg skal døe! Jeg vil døe! Seer du, Mo-
der? Mornen vinker mig igjennem de vaade Skyer. Jeg
følger hendes Bud; og først der, hvor Kartovernes Tor-
den overdøyer de Døendes Hyl, hvor Stridshestene
vrinslende nedtrampe saavel de døende, som de endnu le-
vende saarede Krigere i det røde, levrøde Græs, som ud-
flyder af deres gjennemborede Hjerte, hvor Mennefteligheds
Genius græder Blod, hvor tusinde Kvinder i et
Nu blive Enker og uspøgte Børn faderløse — der, Moder,
først der bliver din Gustav atter Gustav! Der skal
hans Hjerte først holde op at bløde!“ — Med en Gese-

tighed, som Oberstinden skjælvede for, ilede den ulukkelige Ungling mod Strandbredden, for at see, om Søen var aaben.

„Herre, Herre!“ — udbød Oberstinden knælende og udstrakte sine Hænder mod Naadens Throne — „tag ham i din Baretægt og lad Orkanen, der raser i hans Hjerte, ikke styrte ham mod Jorden. Hold din alskærlige Haand over min Førstefødte og giv din Fred i hans sønderknuste Bryst!“ — Styrket ved denne korte Bøn, hvorved den bekymrede Moder havde lettet sit Hjerte og overgivet den Høitelskede i Herrens Haand, reiste hun sig op og gik til Greven, som hun bad at holde Gustav fra at reise, indtil Stormen i hans Bryst var noget sagnet. Hun opgav nu alt Haab om at forene ham aldeles med Baronessen og angrede inderligt, at have været Marsag i, at han bortgav sin Haand til et Gruentimmer — det følte hun nu — hvem det aldrig vilde lykkes at vinde hans Hjerte.

Greven var nedfunket i dybt Smerte over Gustavs Fortvivlelse. Da han med Grev Lanten kom til Theodore, udstødte den elskede Datter et dybt Suk, da hendes tilkommende Gemal blev hende forestillet; og det var hende umuligt at skjule den frygtelige Bøven, der aldeles bemestrede sig hende, da hun hørte, at hendes Bryllupsdag var bestemt. Dog undslap intet Ord, der kunde røbe hendes Hjertes Tilstand, de blege Læber, og kun en

Taaresstrøm tolkede hendes Bøvelser, da Faderen talte om hendes nære Reise til Kjøbenhavn, hvor det Baand, der for evig skulde fængsle hende til den frygtelige Lanten og fjerne hende fra den længe i Stillehed elskede Gustav, skulde knyttes. Det var hende umuligt at svare et Ord paa alle Grev Lantens smigrende Complimenter, og hun værdisagtede ikke de kostbare Smykker, han offererede hende, et Dietkast.

Lanten syntes at tabe sig aldeles i Bestuelsen af Theodores Vnde. Han sammenlignede i Tankerne denne Fylde af Ungdom og Skjønhed, denne Sjælsabel i det friske, blomstrende Mashed, med de sminkede, forfærdede Damer ved Madame Maintenons Hof, og han saae allerede i Indbildningen, hvorledes Theodore vilde forbunkle dem Alle — og hans lastværdige Hjerte opfattede hurtigt Ideen om Muligheden af, at Theodore, naar hun blev ført ind i Madame Maintenons Aftenselskaber, som Ludvig den Fjortende stedsse tog Deel i, lettelig kunde gjøre et dybt Indtryk paa Kongens ustadige Hjerte og saaledes bane ham Vej til Gressposter og Rigdomme ved det franske Hof. Han overlod sig, medens han blev ved at overøse Theodore med Smigrerier, mere og mere til denne Tanke, da han fandt, at Theodore ikke var den skønne Valliere, som Ludvig af alle sine Mattresser havde elsket høiest, ulig. Kun at Theodores Skabning var mere rank og hun havde Vallieres svævende Gang, uden derfor at halte som denne. Kort, Lanten lagde sin Plan i faa Minutter, og han forbandede i sit Hjerte Aldebrande

den, der var Aarsag i, at Formælingen endnu i nogen Tid maatte udsættes, da han brændte af Længsel efter at udføre en Plan, der umiddelbart maatte føre til det, han kaldte Gæ og Lykke. For at forberede denne skønne Plan, lod han nogle Ord falde om det fortryllende Ophold i Paris — og de Glæder, Theodore der kunde vente sig; men den Rastefulde havde forregnet sig; thi Theodore sagde med Bestemthed i Mine og Stemme:

„Herr Greve! Jeg veed, hvad jeg som Deres Gemalinde bliver Dem skyldig, men jeg havde hellige Pligter at opfylde endnu før jeg vidste, at jeg skulde give Dem min Haand, og jeg troer at burde sige Dem, at det vilde knuse mit Hjerte at overtræde disse Pligter. Jeg erklærer Dem derfor, at jeg aldrig forlader Danmark, saa længe Gud under mig den Lykke, at de mine dyrebare Forældre. Og, min Fader!“ — vedblev hun med uudsigelig Omhed og en Taare i det skønne Øie — „kunde du vel undvære din Theodore, dit eneste Barn, uden at forgaae af Længsel? Og vilde min Graværelse ikke tære paa min omme Moders Liv og aabne hende en altfor aarle Grav? Jeg vil bringe Dem ethvert Offer, Herr Greve; men forlang ikke dette; det er for stort, mit Hjerte formaaer ikke at bringe det!“

„Du er min kjærlige Datter!“ — sagde Rosen med inderlig Omhed og aabnede sine Arme mod den Gulde.

Theodore sank til hans Hjerte.

Ranten udbrod i Lovtaler over denne barnlige Omhed, som han forstfikkede forhyiede hans Kjærlighed for

Theodore, uagtet han bed sig i Læben over at hans skønne Plan saa pludseligen røg i Lyset. Han sluttede med at forstikke, at han vilde kappes med Theodore i Omhed mod hendes Forældre, og kunde han end ikke overgaae hende, saa skulde han dog stræbe at efterligne hende og føle sig særdeles lykkelig ved Udvølsen af disse barnlige Pligter.

Theodore, som var blevet noget mere fattet, kunde ikke lade være at kaste sine Flammegine paa Lanten, og hun gjorde i Stilhed den Bemærkning, at det klædte ham underligt at tale om barnlige Pligter, som han vilde hde dem, der syntes meget yngre end han; thi Rosens Udseende forkyndte kun en Alder af nogle og fyrrethye Aar, og Grevinden saae fuldkommen ung nok ud til at kunne være Lantens Datter. Huusfruen, som var nærværende, deelte Comtesens Anstuelser, og uden at overveie, at Lanten maastee ikke gjerne vilde sige sin Alder, udbrød hun levende:

„Hvor gammel er De, Herr Greve?“

Lanten kom i en piensynlig Forlegenhed over at skulle besvare dette Samvittigheds spørgsmaal i sin Bruds Nærværelse; dog hurtigt fattede han sig og svarede med megen Lethed:

„Jeg har hidtil stedse maattet regne min Alder efter de Glæder, jeg har nydt i Livet, thi der er en lang Vei til Tranqvebar. Medens min Fader var Gouverneur der, blev jeg født. Dog i Sandhed! jeg bør gjøre en Rejse dertil, for at hente min Døbeseddel.“

„Nei, kjære Lanten!“ — udbrød Rosen — „vi ville ikke miste Dem saalænge! Desuden“ — vedblev han med Munterhed — „De er jo endnu puur ung. Da Deres Herr Fader, Aaret efter Freden med Sverrig 1660, kom til Kjøbenhavn, var De vel neppe tre eller fire Aar gammel. Saalænge man ikke har naaet de Halvtreds, er man endnu ung, og De kan jo ikke være uden nogle og Fyrrethve.“

Lantens lange, magre Ansigt blev endnu længere ved denne Udregning af Greven, thi efter den var han fire og fyrrethve Aar gammel, og han troede, ved den Kunst, som han havde lært ved de franske Damers Toilette, meget godt at kunne passere for kun at være Trediv. Efter en kort Betænkning udbrød han smilende og i den sædvanlige Conversationstone:

„Det vilde smerte mig inderligt, om det syntes den deilige Comtesse et Offer, at række en Mand, der dog er noget ældre end hun, sin skjønne Haand og ...“

„Min Datters Hjerte er frit“ — udbrød Rosen smilende, — „Deres herlige Egenstaber, Herr Greve, vil snart vinde det aldeles. Da var det et meget større Offer, som den unge Stjernenkrone bragte, da han, endskjøndt hans Hjerte brændte for en Anden, igaar gav Baronesse Rinken sin Haand. Det gjør mig ondt for ham, thi ...“

„Hvad siger du, Fader?“ — raabte Theodore blegnende — „Gustav er ...“

„Baronesse Rinkens Gemal“ — sagde Greven,

uden at agte paa den voldsomme Bevægelse, som Theodore var geraadet i.

Theodore udstødte et ufrivilligt Skrig, vakkede og sank afmægtig om paa Gulvet.

Grev Rosen styrtede ned over den besvimede Datter og raabte høit om Hjælp.

Fruen ilede efter Vand, hvormed hun overførte Theodores Ansigt, og bar hende ved Pigernes Hjælp ind paa Sengen i hendes Sovestue.

Den uheldige Fader vred fortvivlet sine Hænder ved Theodores Leie.

Lanternen stod ved Vinduet i Salen og fløttede Melodien af en fransk Operaarie, medens hans tørre Knokkelfingre trommede Tacten til den paa Ruden.

Theodore aabnede omfiden Døren.

Rosen foldede sine Hænder og saae takfuld mod Himlen.

„Hvad var dette, min Theodore?“ — udbød den bekymrede Fader og tog Datterens Haand inden i sine bævende Hænder. — „Har du ofte havt dette farlige Tilfælde her? Hjemme mærkede vi det aldrig.“

„Det er første Gang.“ — forstikkede Fruen, der grædende skælede om den elskede Veninde.

Theodore vilde svare, men Tungen nægtede hende sin Tjeneste. En Taarestrøm styrtede frem af hendes halv lukkede Øjne. Fortvivlet vred hun sine saarede Hænder. Hendes Hjerte bankede voldsomt og hendes Øjne stirrede igjennem Taarerne stift hen for sig.

Grevens Smerte over den Dyrebarens Lidelser steg med hvert Pulsflag. Det varede ikke længe, før han maatte frygte for hendes Forstand, thi umistjendelige Spor af den forfætteligste Fortvivlelse stod malet i hendes Kjønnedine.

„Hun maa aarelades!“ — raabte Fruen. — „Hendes Blod er i en altfor frygtelig Bevægelse. Lad Deres Bogn, Herr Greve, ufortøvet hente Lægen, og lad vor Bogn kjøre efter Deres Fru Gemalinde! Hendes Nærværelse vil have en velgjørende Virkning paa Deres syge Datter!“

Grevens ilede ud, for at give de fornødne Befalinger, da Herren i Huset var fraværende og Fruen ikke vilde forlade den elskede Syge.

Omstøder aabnede Theodore sine yndige Læber, som af den stærke Bevægelse, hun var i, snart vare purpurrøde, snart lillieblege, og spurgte med Hefstighed:

„Er det sandt? Er Gustav....?“

Fruen, som i dette Spørgsmaal saae den hele Hjemmelighed, Theodores pludselige Sygdom angaaende, affloret, og som frygtede for, at den Syge skulde forraade Noget, som hun i Liden kunde have Marsag til at angre, lagde sine Fingre paa Theodores Mund, for at hindre hende i at tale videre, da Greve Lanten opholdt sig i Værelset ved Siden af hendes Sovestue, hvor Theodore, fordi det var nærmere ved end hendes eget, var indbragt. Derpaa tog hun den ullykkelige Pige med Omhu i sine

Arme og sagde inderlig bevæget, idet hendes Taarer strømmede ned paa Theodores bankende Hjerte:

„Stille, min Elskede! Lad Ingen uden mig være din Kammers Fortrolige. Jeg læser i din Sjæl og kender dine navnløse Lidelser. De bør stedse være skjulte for dine Forældre, thi de vilde knuse deres ædle Hjerter! Mit Bryst indeslutter et Hjerte, der dybt og inderligt føler for dine Dvaler, thi din Skæbne har været min. Jeg elskede ogsaa med et Hjerte fuld af uendelig Kjærlighed — og min Elsker førte en Anden til Alteret. Giv dit Hjerte til ham, som throner over Stjernerne! Han gød Trøst i mit knuste Hjerte, og han har ogsaa Balsam for dit. Tryk mig til dit Bryst, du blide Korsdragerinde! Jeg vil hjælpe dig at bære og stride! Da du lovede at nævne mig ved det fortrolige Du, lovede du tillige at ansee mig som din anden Moder, som en ældre, elsket Veninde.“

Theodore aabnede sine Arme. Hendes Taarer bleve blidere. Med inderlig Følelse fremstammede hun: „Amalia!“ og Veninden sank til hendes Bryst. Deres Taarer blandede sig med hverandre, og blidt hævede Theodore sit Hjerte til Gud i en kort, stille, men inderlig Bøn. Dog snart rev Smerten hende atter med sig, og hun spurgte med bævende Stemme:

„Er det da ingen Drøm? Er det da virkelig Sandhed? Stig mig, Amalia! — Ved den Evige bekræfter jeg dig at sige mig Sandheden! — Er Gustav gift, og med Baronesse v. Rinken? Er han?“

„Han er,“ sagde Amalia med den sømmeſte Deeltagelse. — „Men du, min Veninde, vil hente Troſt i den Overbeviisning, at han ikke var dig, ſom er en Andens Brud, nogen Troſtab ſkyldig, med mindre I, ſtolende paa Gaabet og bedre Tider, have knyttet Ederſ Hjerter hemmeligen til hinanden; og er det ſaa, da er han ikke dit tro Hjerter værdig.“

„Jo, jo!“ — raabte Theodore med Fortvivlelſens Stemme. — „Man har bedraget, bedaaet, thundet ham. Dog nei, nei!“ — vedblev hun med dyb Smerte — „hvo kunde dette? Han har frivillig... O, Gud! o, Gud! mit Hjerter brifter!“

„Fad dig, min arme Veninde!“ — bad Fru Amalia. — „Din Fader kommer! Skjul din Smerte for den Væde. Hans Hjerter vilde bløde ved den.“

Rofen traadte ind og nærmede ſig Theodores Seng.

„Den værſte Criſis er forbi!“ — forſikkrede Fruen og klappede Theodore paa Kinden.

„Da være Allherren evigt lovet og velſignet!“ — udbrød Roſen med dyb og inderlig Følelſe af brændende Tak og hævede ſine Hænder og Dine mod Himlen.

„Fader!“ — ſagde Theodore, ſmilende igjennem Taaren, med uubſigelig Bliidhed — „du maa ikke ængſte dig for mig, thi nu befinder jeg mig vel, meget vel!“

„Det var Snørlivet, ſom trykkede hende og foraarſagede det hele Onde. Saaſnart det blev løſnet, var ogsaa Tilfældet hævet“ — forſikkrede Amalia og bød ſin Kammerpige at give Ordre til, at en Tjener ſkulde ride

efter Vognen, der var kjørt efter Grevinden, og lade den komme tilbage, for at den ymme Moder, der neppe havde forvundet Skrækken over Ildbranden, ikke skulde ængstes over Theodores Sygdom, som hun gjentagne Gange forsikrede Greven, aldeles var overstaaet.

Theodores blide Nie bekræftede Venindens Udsagn, idet hun kysede Faderens Haand med Omhed.

„Maa Lanten komme ind?“ — spurgte Greven, — „at han kan glæde sig over sin Bruds Velbefindende?“

„Nei,“ — sagde Fruen med Stiinhed. — „Theodore er endnu for svag til at kunne tale med Nogen. Lad Greven reise hjem. Jeg vil lade Dem vide, naar hun er stærk nok til at modtage ham. Dog“ — vedblev hun — „maa baade De og han love mig, ikke at tale det Ringeste om dette Tilfælde til Deres Fru Gemalinde. Vær De aldeles ubekymret for Deres Datter! Hun er nu saa vel, at Aareladningen ikke engang vil være nødvendig. Dog ville vi i denne Henseende underkaste os Lægens Bestemmelse. Han maa vel snart være her. Lær De ikke nok betro Theodore til min Omhu?“

„Hun er i en Engels Baretægt!“ — sagde Greven med Inderlighed og trykkede Fru Amalias Haand til sine Læber.

„De er altsaa af den Formening, Herr Greve, at der ogsaa paa Jorden kan gives gamle Engle?“ — sagde Fruen med paatagen Munterhed. — „Jeg har stedse troet, at vi Eva-Døttre kun vare Engle til det

Femogtyvende, men nu hører jeg, at man ogsaa kan være det i det syvoghalvtredstindstyvende Aar."

"De vil aldrig aflade at være det, oplevede De end hundrede Aar!" — sagde Rosen med Varme — „thi Deres medfødte Elskværdighed er omstraalet af alle milde Dyders Glorie, et Smykke, der skal følge Dem i Evigheden."

"Men lad os over min bedagede Elskværdighed ikke forglemme Bordet, som alt var serveret, da vor kjære Theodore blev syg. Jeg tænker, at Maden vil smage godt ovenpaa Stræffen". — vedblev Fruen smilende.

— „De undskylder, at jeg ikke kommer til Tasselet, thi min unge Veninde skal idag nøies med Sygefost, og den maa jeg med egen Haand række hende; hun vil desuden vel neppe undvære mit Selskab, thi jeg er ordentlig saa forfængelig at troe, at hun holder lidt af mig."

"Meget! meget!" — sagde Theodore med Omhed og trykkede den moderlige Venindes Haand til sit Hjerte.

Grev Ranten stak Hovedet ind af Døren og begyndte paa en ziirlig Tale, hvis Indhold var, at erkjendte sig om Comtesens Befindende.

"Bort, bort!" — raabte Amalia — „Comtesen trænger til No. Tasselet har alt længe ventet. Der vil Grev Rosen omstændeligt fortælle Dem hendes Tilstand." — Hun stød Rosen spøgende ud af Døren, som med et ømt Niekast til Theodore forlod Værelset.

„Nu kommer Ingen ind, uden først at lade sig melde,“ — vedblev Amalia og lukkede Døren ilaas.

Theodore, hvem Forskillelsen havde været yderst pinielig, gav ved en ny Taarestrøm sit beklente Hjerte Luft.

„Grød kun,“ — sagde Amalia med inderlig Deeltagelse — „thi du maa have udgrædt før din Sjæl er modtagelig for den Trøst, som stedse velgjørende følger den uskyldig Lidende, før Haabets himmelsendte Engel tør nærme sig til dit blødende Hjerte!“

„Mit Haab er Graven!“ udbroød Theodore med fold Fortvivlelse og indhyllede sit blege Ansigt i Puderne.

„Livet er en lang Dag,“ — trøstede Amalia — „og endog paa den skjønneste Dag er Himlen sjældent ganske fri for Skyer. Hæv dit Hjerte til Gud i Bønnen om Kraft og Styrke, og den blide Sol skal adsprede den sorte Taage, der har leiret sig om din Sjæl. Morgenrøden skal atter frembryde. Din Høst skal ligne din henrundne yndige Vaar og bære dig herlige Frugter; og Tilfredsheds yndige Evighedsblomst skal fremspire paa alle dine Veie.“

„Lad mig være ene!“ — bad Theodore. — „Jeg trænger til No!“

„Nei,“ — sagde Amalia med Blidhed. — „Jeg forlader dig ikke; og skalde en Slummer lukke dine Dine, da vil jeg vaage ved din Side, og jeg skal kunne læse i dit Ansigt, om flemme Drømme martre dit Hjerte, og vække dig, at det ikke skal bløde medens du sover.“

„Du er et himmelsk Væsen!“ — sagde Theodore

blidt smilende — „Du skal lære mig at hændrage et glædeløst Liv. Din stille Dyd, dine Lidelser, hvorfra du nys drog det tætte Slør, der skjulte dem, skal være det Speil, hvori jeg seer mine Pligter. Dog, kan jeg hæve mig til din Storhed? Nei, du maa først lære mig det!”

„Nu er du igjen min egen Theodore!” — udbrød Amalia inderligt. — „Nu skal du høre, hvad din Veninde har lidt og forbulgt for alle sine Omgivelser i lange fyrgethye Aar; hvad selv ikke min Mand, i de tredive Aar, jeg har levet ved hans Side, har kunnet ane. For første Gang skal mit Hjerte aabne sig til Meddelelse af mine navnløse Lidelser, og jeg skal nedlægge min Hemmelighed i en søm Venindes, i en yngre Søsters Barm, og fælles Skjebne skal forene vore Hjerter for Tid og Evighed!”

Theodore havde med Opmærksomhed hørt paa Veninden, hvis Hensigt var at drage den Lidendes Sjæl fra Gjenstanden for en uløselig Kjærlighed, ved at aabne hendes Hjerte for Medfølelse. Amalia satte sig paa Kanten af Sengen, og meget ofte blev hun afbrudt af sine Taarer, medens hun fortalte sine Hændelser. De meddeles her omstændeligt, dog uden at anmærke de Pauser, som Theodores Spørgsmaal og Amalias Taarer forarsagede under Fortællingen.

„Jeg var sytten Aar gammel,” — begyndte Amalia — „da min Moder, som var Enke, ønskede mig ansat ved Hoffet i Dronning Sophie Amalias Tjeneste, som

hun selv, formedelst sit Giftermaal med min Fader, kjendte meget ugjerne, havde maattet forlade. Hun reiste derfor, saasnart Krigens Rædsler var sagtnet noget, med mig fra Sylland til det fra sine svenske Beleirere nyligen befrieede Kjøbenhavn, for at ansøge Dronningen om en Hoffrøstens Plads for mig; og min Moders eneste Sorg paa Reisen, som hun stedse grublede over, var, at min Fader havde baaret det Dronningen saa forhadte Navn: Alfseidt, hvilket kunde være en Hindring i min Antagelse. Dog haabede hun at den Omstændighed, at hun efter min Faders Død havde forandret Navn, skulde formilde Dronningen og stemme hende til at antage mig; og virkelig lod min Moder sig melde hos Sophie Amalia under det tydske Navn Steinhäusen, som hun havde antaget, uagtet Alle, som vi talte med, saavel paa Reisen som i Kjøbenhavn, kaldte hende: Fru Alfseidt, og beklagede min gode Faders altfor tidlige Død, samt hans uhykkelige Families skrækkelige Forsølgelse, der havde styrtet ham i Graven.

„Min Moder havde ikke bedraget sig; det tydske Navn, som hun nu bar, var Mønst i Dronningens Øre, og Hendes Majestæt roste min Moder meget, fordi hun havde aflagt et Navn, der — som hun sagde — var en Ulykkelighed for hele Verden, og priste hende lykkelig, at Døden havde overstået et Vaand, der bandt hende til en af Landesforræderens forhadte Brødre. Jeg blev

endnu samme Dag antaget, og skulde om tre Dage tiltræde min Post.

„Min Moder reisfe saa Dage derefter tilbage til sit Hjem, og det var ifkun under utallige Taarer, at jeg ved Afskeden kunde rive mig ud af hendes favnende Arme, for at gaae en fremmed, maaskee ublid Stjæbne imøde, som alt syntes at aabne sig for mig den Dag, da jeg blev Dronningen forestillet, da Hendes Majestæt meget bestemt yttrede sin Misfornøielse over, at jeg talte det thidske Sprog saa tvungent og havde det bly og tilbageholdne Væsen, der er en Følge af Opdragelsen langt fra Hoffet og Hovedstaden. Dog syntes Dronningen snart at værdige mig nogen Opmærksomhed, da hun ved en Leilighed opdagede, at jeg talede Fransk med megen Færdighed, havde en smuk og dannet Syngestemme og spillede fortræffeligt paa Luth, hvorfor hun befalede mig at tale Fransk en Time hver Eftermiddag med Kronprinds Christian og at lære Prindsesse Anna Sophia at spille paa Luth.

„Min Stilling ved Dronningens Hof blev nu temmelig behagelig. De kongelige Børn viste mig megen Hengivenhed og betroede mig mange af deres smaae Hemmeligheder. Især aabenbarede Kronprindsen mig, at han havde en ældre Broder, som han elskede med megen Omhed, men som han sjældent maatte see for Dronningen, da hun frygtede for, at han skulde forføre ham til Laster, og sagde, at han alt havde lært ham mange Ting, som han ikke burde vide, da han endnu kun var tretten

Nar gammel. Jeg vidste i Førstningen ikke, hvem denne Broder var, men snart erfarede jeg, at det var Ulrik Frederik Gyldenløve, som Kongen var blevet Fader til, fem Nar før han ægtede Dronningen; og jeg blev ham i mit Hjerte ret fjendst, fordi han vilde lære en saa hyperlig Prinds som Kronprindsen Noget, som hans Moder maatte misbillige. Jeg forestillede mig derfor i den unge Gyldenløve et affhyeligt, stygt og ondskabsfuldt Væsen, som fortjente alle Mennefters Dadel, og bad Prindsen at lyde sin Moder og ret vogte sig for Forsørerens Rænker. Prindsen sukkede og sagde med en Taare i sit skønne mørkeblaa Øie: „O, Amalia! saa du for-
dømmer ogsaa min Fjære, gode Broder? Dersom du kjendte ham saa nøie som jeg, da vilde du ikke kunne lade være at elske ham.“

„„Nei, min Prinds!“ — svarede jeg med Fasthed, — „jeg vilde aldrig kunne elske Den, som . . .“

„„Ti stille!“ — raabte Prindsen med lynende Øine. — „Jeg kan ikke taale at høre, at man taler ondt om en Broder, som har lært mig at elske sig, og som elsker mig saa uudsigelig høit!“

„Denne Samtale var nu afbrudt, men jeg kunde ikke igjen forglemme den. Uafslædig spærvede Gyldenløve for min Sjæls Øie, og jeg kunde, efter nogen Tids Forløb, dog ikke troe, at han var saa aldeles ond, siden den blide, gode Kronprinds elskede ham saa inderligt. Jeg ønskede at see ham, for af hans Afsyn at kunne

demme om hans Charakteer, og, desværre for min Nø-
lighed, blev mit Onste kun altfor snart opfyldt.

„Ved de store Gæstligheder, som fandt Sted i
Anledning af Fredsslutningen med Sverrig, den syvog-
tyvende Mai 1660, maatte jeg stedsse være i Dronnin-
gens Følge. Ved den store Laffefest, da der under
Paukers og Trompeters Lyd samt Kanonernes Lørd
blev sjunget Te Deum i Frue Kirke, bemærkede jeg blandt
de Cavalerer, som stod bagved og om Kongen, en ung
Herre, der tiltrak sig min Opmærksomhed ved den paa-
faldende Lighed, han havde med alle de Portraiter, jeg
havde seet af Christian den Fjerde, som vare malede,
medens han endnu var ung. Jeg kunde ikke vende mine
Bine fra den herlige Ridderstikkelse, der stod ligeoverfor
mig og som saa levende i min Sjæl fremkaldte Erin-
dringen om den gode Konge, til hvis Berømmelse jeg
havde hørt og læst saa uendelig meget.

„D,“ — tænkte jeg, idet jeg aldeles overlod mig
til den unge Ridders Bestuelse — „o, hvor Christian
den Fjerde maa have været smuk!“ — Og jeg glædede
mig inderligt, da En af de andre Hoffrøkener hvistede
mig i Øret:

„Frøken Steinhausen! seer De den unge Herre,
der staaer næsten ved Siden af Kongen? Er han ikke
skøn som Apollo og kraftfuld som Mars? Er han ikke?“

„Jeg kom i den strækkeligste Forlegenhed og mærkede,
at Blodet steg mig til Ansigtet; det var mig umuligt at
svare et eneste Ord.

„Og yndig som Abonís!“ — hvistede den stolte Maria Grubbe, der stod ved min anden Side og var færdig at sluge Ridderen med Vinene.

„Det forundrede mig meget, at han i saa ung en Alder var beklædt med saamange Grestegn, hvilke jeg endog savnede hos de ældre af de andre Herrer; dog snart blev Alt mig begribeligt, da Maria Grubbe, som paa nogen Tid havde viist mig mere Fortrolighed, end jeg ønskede, atter hvistede mig i Øret:

„D, hvad det er Skade, at han har en Konge til Fader!“

„Nu undrede jeg mig ikke mere over de mange Ordener, han bar paa Brystet; men det var mig umuligt at aflade at betragte ham. Jeg glemte at takke Gud, fordi han havde skænket Nigerns Fred, saa fordybet var jeg i Beskuelsen af den skønne Kongesøn, og jeg bemærkede med nogen Uvillie, at alle mine Medsøstre havde samme Beskæftigelse som jeg. Det var en Lykke for os, at vi stode langt bag ved Dronningen, thi ellers havde vi Alle, som jeg af det Eftersølgende kan slutte, faaet en stor Trettesættelse.

„Kronprinds Christian, som ofte havde talt sagte med Ridderen, sagde atter Noget til ham og pegede i det Samme paa mig. Ridderens Die søgte nu mig, som hidtil havde været halvt skjult af Dronningens Purpurkaabe. Hans Glæmsblik mødte mit, som sank skamfuldt til Jorden. Det var som om et Elær faldt fra mine Dine. Jeg kunde ikke længere tvivle, den

skønne Ridder maatte være Prindsens saa høit elskede Broder, Grev Ulrik Frederik Gyldenløve; og jeg begreb ikke, at dette ikke før var faldet mig ind; men det kom af, at jeg stedse havde tænkt mig Gyldenløve som en affhyllig rødhaaret Forræder, med et ægte Judasansigt, eftersom at Dronningen kunde frygte for, at hans Selskab kunde være farligt for Kronprindsen. Min Forundring var grændseløs. Jeg var paa det Behageligste overrasket og bad i mit Hjerte Gyldenløve om Forladelse for den Uret, jeg havde gjort ham; thi hvor var det muligt, at der kunde ligge en Forfører skjult under saa ædle, skønne og ophøjede Træk!

„Omstøder var Høitideligheden tilende, og jeg kom tilbage til Slottet. Saasnart det var mig muligt, indstuttede jeg mig paa mit Værelse, for aldeles at overlade mig til Tanken om Gyldenløve og den Uret, jeg havde tilføiet ham. Jeg fordybede mig saaledes i disse Tanker, at jeg tilsidst brast i Graad. Jeg unge Daare troede, at det var fordi jeg havde havt saa flette Tanker om den skønne Gyldenløve, der efter sit Udvortes at dømmes maatte være det ædleste Menneske paa Jorden. Jeg tænkte ikke, at mit Hjerte alt var hans Fange, og at det var Kjærlighed, der pressede disse utallige Taarer frem af mine Øine.

„Mine Taarer havde endnu ikke holdt op at flyde, da det bankede sagte paa min Dør. Jeg aabnede den mekanisk. Kronprinds Christian traadte ind og

forundrede sig i høieste Grad over den Tilstand, hvori han traf mig.

„Du, græder Amalia?“ — spurgte han med sin blide Stemme, hvis Toner gik lige fra hans bløde, ædle Hjerter. — „Har da Noget fornærmet dig? O, du maa ikke græde! Dine skønne Dine have ikke godt af Taarer; og det vil gjøre Ulrik Frederik meget ondt, naar han hører, at du sørger, thi han sagde mig idag, at du seer saa god og from ud.“

„Jeg stod som forstenet og formaaede ikke at svare Prindsen. Dog tænkte jeg mig med en underlig blandet Bølelse af Fryd og Smerte som Gjenstanden for Kronprindsens og Gylldenløves Samtale, og jeg bævede ved Tanken om, at Gylldenløve nu vidste min flette For-
mening om ham.

„Hvem har da gjort dig Forræd?“ — spurgte Prindsen atter.

„Jeg var nu nødsaget til at svare, men det var kun med stammende Tunge, at jeg formaaede at frembringe følgende korte Svar:

„Ingen, min Prinds, men jeg var bange for, at De...., at Gylldenløve.... Grev Gylldenløve vilde jeg sige...., at, at...“

„Vær du rolig, min Gode!“ — udbroød Prindsen med udsigelig Bliidhed. — „Hans Hjerter er saa ædelt og blødt; det vilde have smertet ham at vide, at ogsaa du troede, at han kunde være i Stand til at fordærve

mig. Jeg viste ham dig kun og spurgte, om han bemærkede, at du vedbarende stod og betragtede ham?"

„Jeg var særdig at synke til Jorden af Skamsfuldhed, thi hvad maatte saavel Prindsen, som Gylbenløve tænke om mig?"

„Hvorfor saae du uafslædig paa ham?" — spurgte Kronprindsen ganske trosthyldig, uden at ane, at dette Spørgsmaal var et Dolkestik i mit Hjerte.

„Fordi" — fremstammede jeg — „fordi han ligner Deres høisalige Bedstefader saa meget."

„Men ham har du vel neppe kjendt. Du maa have været et Barn, da han døde," — udbrød Prindsen smilende og saae stift paa mig.

„Men hans Portrætt, som man feer allevegne!" — raabte jeg halvt ærgerlig og glædede mig over, at Dronningen ringede, for at jeg kunde slippe fra dette pinefulde Forhør.

„Hvad fattes dig, Steinhaußen?" — raabte Dronningen mig imøde. — „Du har grædt. Dine Øine ere jo blodrøde. Eller," — vedblev hun med et gjennemborende Blik — „har du stirret formeget paa Lysene eller Ridderne i Kirken? Vogt dig!" — vedblev hun med nedladende Mildhed — „du har skjønne Øine. Lad dem ikke blive fordærvede af Taarer."

„Jeg foregav en stærk Sorepine, som jeg virkelig ogsaa havde faaet. Dronningen lod mig gaae paa mit Bærelse, hvor jeg lukkede mig inde, for ret at overtænke min pinefulde Stilling.

„Næste Dag var der Turnering paa Slotspladsen. Jeg havde atter min Plads bagved Dronningen, som paa Balconen, under en prægtig Thronhimmel, overværede dette skønne, farlige Skuespil. Havde Grev Gylldenløve i Kirken truffet Alles Dine til sig, da fløi Hjerterne ham her i Tusindtal imøde, thi han var Festens Helt og Sjælen i den hele Turnering. Med en Lethed uden Rige skrede han sin vilde, sorte Hingst. Landsen var ikke andet end et Vegetoi i hans Haand. Han overvandt Alle, der vovede sig imod ham, og Kongen, Dronningen samt det hele Hof, tilligemed det forsamlede Folk, tilklappede ham fra alle Kanter det meest levende Bisald. Dronningen omslyngede selv hans skønne Pande med en Krands af Guld-Egeblade, da Turneringen var til Ende, og han nød den høie Naade at aabne Ballet i Ridder salen med Hendes Majestæt; en Naade, der vakte Alles Opmærksomhed, da det ei var ubekjendt, at Gylldenløve ikke var hndet af hende.

„Min Sjæl var og blev nu ene beskæftiget med Gylldenløve, og jeg glædede mig som et Barn over alle de Gressbeviisninger, han nød; ja, jeg syntes, at de vare ham en billig Erstatning for de uskyldige Krænkelser, han havde maattet taale af Dronningen og som han vist var langt fra at fortjene; thi hvem kunde vel, uden at være et Uhyre, begaae den himmelraabende Synd, at fordærve en saa elskværdig og englegod ung Herre som Kronprindsen? — og i Gylldenløves ædle, skønne, aabne Ansigt afspeilede sig en Sjæl, der var alle milde Dyders

Throne; en Sjæl, som ene kunde nære ædle og op-
høiede Følelser.

„Dronningens ceremonielle Overhovmesterinde, Fru Abel Catharine von der Wisch, som ellers plagede os arme, unge Frøkener uophørlig, var til min Lykke upas-
selig, saa jeg turde tage mig mere Frihed, end hun ellers vilde have indrømmet mig. Jeg trængte mig derfor saa nær til, som Anstændigheden vilde tillade det, for at see, om Gyldenløve ogsaa besad den Fuldkommenhed, at dandse godt. Min Forventning blev langt overgaaet; thi endnu havde jeg aldrig seet nogen Mandsperson dandse med en saa henrivende Lethed og Unde. Hans Bevægelser og Stillinger vare saa malerisk skønne, at intet Fuldkomnere i denne Henseende kunde tænkes, og Sophia Amalia syntes ret at finde Behag i at dandse med ham; aldrig har jeg seet hendes skønne majestætiske Skabning være saa omgivet af Undets Tryllrier, som under den Menuet, hun dandsede med Grev Gyldenløve. Den bydende Majestæt, der ellers stedse udtalte sig i hendes Bæsen, var her en blid Grace. Den stolte Alvor, der fordrede Underdanighed og Tilbedelse, var forvandlet til huld Unde, og Sophia Amalia viste, at hun kunde være yderst elskværdig, naar hun vilde; og Kongen, der var henrykt ved Beskuelsen af det skønne Par, som var saa dyrebart for han Hjerte, sagde til Grev Rantzau, der stod ved hans Side:

„„See, hvilen Unde i Anstand og Bevægelser! Det er Juno, der dandser med sin Stedsøn Apollo!“

„Da Menuetten, der havde været længe, var forbi, sneg jeg mig ubemærket ud af Riddersalen, og det traf sig just, at jeg kom ind i et af Sidegemakkerne, hvor den Oldenborgske Kongestammes veltrufne Portraitter i Begemåstørrelse prydede den ene Væg. Mit Blik faldt paa Christian den Fjerdes Billede, som maa have været malet, da han var tyve eller etogtyve Aar gammel. Jeg sammenlignede atter Gyldenløve med hans store Farfader. Det syntes at være Gyldenløve selv, der var blevet afbildet, da dette underkønnede Billede ved v. Manderns Kunst blev fremtryllet paa Væredet. Min hele Sjæl var lutter Die, og uagtet jeg havde seet dette herlige Stykke ofte, var det nu som aldeles nyt for mig, og jeg kunde ikke blive fjed af at betragte det. Jo længere jeg saae paa det, jo skønnere fandt jeg det. Ja, jeg fordybede mig saaledes i at betragte det, at jeg forglemte, hvor jeg var, og udbrød høit og inderligt, uden at huske paa, at Dørene stode aabne ind til Riddersalen:

„Ja, det er ham! Samme ophøjede Pande, samme funklende, milde Bine; samme kongelige Næse og yndige, smilende Mund. Den samme ranke, fyldige, skønne Skabning. De samme krøllede, mørkebrune Lokker. Dog — vedblev jeg halv fortrydelig og noget langsomt — „den lange flettede Lok, som falder ned over Christians venstre Kind, den mangler ham. O, det er ret Skade! Men maaskee han dog har den, uden at jeg har bemærket det. Jeg vil dog see, om jeg maaskee....“

„Jeg vendte mig hurtigt om, for at ile ind i Ridder-

salen; men tænk dig min Forstræffelse! Jeg løb lige mod Gyldenløve, der, fordybet i det Sælsomme i min Monolog, hvis Gjenstand han ikke kunde andet end troe sig selv at være, flod bagved mig.

„Bliv ikke forstræffet, min Frøken!“ — udbroød han med uudslægelig Blidhed i Stemme og Mine. — „Jeg kom i dette Dieblis herind i Salen.“

„O, da jeg lærte at kjende ham næriere, tilstod han, at han havde hørt den hele Samtale, jeg førte med mig selv, og fortalte mig den Ord for Ord. Jeg vilde ellers ikke nu kunnet erindre den saa godt.“

„Jeg blev staaende ubevægelig, med nedslagne Dine, uden at kunne fremsføre et Ord.“

„De vilde maaskee forsøge Dem ind i Ridder salen, for at deeltage i Ballets Glæder?“ — spurgte han med den højeste Grad af Beskedenhed. — „Maa jeg ikke nyde den Lykke at danske den Dands med Dem, der just nu begynder?“

„Jeg veed ikke, hvad jeg svarede, men saameget er vist, at jeg først fattede mig, da jeg, omslynget af hans Arm, svævede om i de Dandsendes Kredse og hørte den Misundelse, der, medens vi pauserede, udtalte sig i en Ighdelig Mumlen blandt en stor Mængde af Ballets Damer.“

„Da Dandsen var forbi, førte Gyldenløve mig til en Stol og takkede mig med et Bux og et Haandtryk, som jeg ikke veed om jeg gjengjældte, for den Glæde, jeg havde forskaffet ham.“

„Jeg var endnu fordybet i Betragtninger over det Forefaldne, da Frøken Maria Grubbe kom og overrøste mig med Bebrejdelser, fordi jeg havde bandset denne Dands med Gylldenløve, som hun sagde at han skyldte hende, og som jeg ved mine Coquetterier havde berøvet hende.

„Jeg veed ikke, hvad jeg svarede, thi mine Tanker vare meget adspredte, men det veed jeg, at jeg brast i Graad, forsøiede mig ud af Ridder salen og ilede mod mit Værelse.

„Min Skjæbne søiede det saadan, at jeg paa Gangen mødte Gylldenløve, der, Gaand i Gaand med Kronprinds Christian, kom fra eet af Forfrisknings = Gemakkerne.

„„Græder du nu igjen?“ — raabte Prindsen mig imøde. — „Du fordærver jo ganske dine smukke Dine.“

„„Hvortil disse Taarer, Frøken Ulfeldt?“ — spurgte Gylldenløve med den inderligste Deeltagelse.

„Jeg blev, ved at høre min forevige Faders Navn, betaget af den højeste Rædsel og saae mig forfærdet omkring, for at erfare, om der Ingen var i Nærheden, som kunde forraade for Dronningen, at jeg blev kaldet ved mit rigtige Navn.

„„Veed du da ikke, Gylldenløve“ — spurgte Kronprindsen, som saae mit Angst — „at Frøkenens Navn er Steinhäusen?“

„„Jeg beder Frøkenen om Forlæbelse; men ved at

see hendes skjøne blomstrende Ansigt gjenkjendte jeg de ædle Træk, der ere Ulfeldterne saa egne og som vandt den ulukkelige Gorfiz Alles Hjertes," — sagde Gylbenløve til Prindsen, og til mig sagde han med et sømt, ja deeltagende Blik, idet han trykkede min Haand:

„„Veed De vel, Frøken, at Deres ulukkelige Onkel er, ved Fredsslutningen med Sverrig, atter forsonet med Kongen og sit Fødeland, samt at han kan vente at blive indsat i alle sine Rettigheder, naar han kommer tilbage?“

„Min Fryd blev ubestrikelig stor; thi uagtet jeg ikke kunde indsee, hvordan en Mand, der var bestyldt for Landsforræderi, kunde benaades, var han jo dog min elskede Faders kjædelige Broder, og hans Hustru, den ædle Eleonore, eiede min udeelte Høiagtelse og Kjærlighed. Aldrig glemmer jeg de Værdomme, denne, maaskee sin Tidsalvers ædleste og ulukkeligste Dame gav mig ved hendes Moders, Frue Christine Munks, Dødsleie i Maret 1657, da hun, uden at deeltage i, eller endog vide hendes Mand's Planer, aldeles opofrende sig til Opfyldelsen af en Datters Pligter, opholdt sig paa Boller, i Nærheden af Horsens, hvor min Moder boede.

„Gylbenløve, som blev min Glæde vaer, spurgte med det indtagende Smil, som jeg aldrig før eller siden har seet uden hos ham og som forhøiede den ham medfødt naturlige Ynde.

„„Har min Efterretning kortmanet Taarerne af disse skjøne Dine?“

„„„Herr Greve!“ — sagde jeg og greb taknemmeligt hans Haand — „De har ved den gjort mig meget lykkelig; men“ — spøjede jeg veemødigt til — „er det sandt, som man siger, at den troe, den mageløse Eleonore i Sverrig deler sin Mands Fængsel, da....“

„„„Endnu“ — forstikkrede Gyldenløve — „inden Fredstractaten satte dem i Frihed, havde den høieste Ægtefjærlighed, forenet med den fineste Qvindelyst hos Eleonore brudt deres Bænker, og man kan formode, at de ville komme hertil, saasnart denne heldige Vending i deres Skjæbne bliver dem bekendt. Langt borte ere de vistnok ikke.“

„„„Maaskee de ere skjulte enten i Skaane eller her paa Sjælland, thi, saavidt jeg veed, have de, saavel der som her, mange Tilhængere og Venner. De maa derfor snart faae deres Lykke at vide; og saa kunne de sikkert ventes hertil!“ — sagde Kronprindsen for at glæde mig. — „Men“ — spøjede han halv sagte til — „jeg tør ikke glæde mig til deres Ankomst; thi min Moder siger, at Ulfeldt er en Fødelandsforræder, og hans Gemalinde en rænkesuld, listig Skabning, der er Deeltagerinde i alle hans onde Gjerninger.“

„„„Nei, nei!“ raabte jeg, glemmende Stedet, hvor jeg var — „Grevinde Ulfeldt er det ædlest qvindelige Bæsen, der nogenstunde har levet under Solen! Alle den store Christians Dyder flamme i hendes himmelske Hjerte, straale ud af hendes yndige Ansigt! Hendes eneste Brøde er, at hun var saa høit elsket af sin kongelige Fader, og

at hun efter sin Mand med en Omhed og en Standhaftighed, der kunde være et Mønster til Efterlignelse for alle Qvinder paa Jorden!"

„„Mener De ogsaa, Frøken, at jeg kunde lære af hende?" lød en høi og lydende Stemme, som Echoet i den tomme, hvælvede Gang besvarede. Forfærdet vendte jeg mig om, og Dronning Sophia Amalia stod i sin hele lydende Majestæt for mig.

„Jeg var som sønderknust og formaaede ikke at røre mig af Stedet.

„„Man lade Overhofmesterinden vække!" — lød Dronningen med stærk Stemme. — „Hun skal staae mig inde for Frøkenen til imorgen. Siden skal jeg nok selv..."

„„Naade, Naade!" — raabte Kronprindsen — „Frøkenen havde vist ikke til Hensigt at..."

„„Det er formeget!" — sagde Dronningen med megen Høihed og Majestæt. — „Taler du, min Søn, mine Fjenders Sag?"

„„Naade, Deres Majestæt!" — bad Gylbenløve inderligt og hviæde sit ene Kne for den fortørnede Behersterindes Fod.

„De kunde selv have Forbøn behov, Grev Gylbenløve! Dog Deres Sag vil Kongen formodentlig selv undersøge!" — udbrød Sophia Amalia med et gennem-borende Blik paa Gylbenløve, greb Kronprindsens Haand og ilede ind i et Sidegemak.

„„Frøken! De har Alt at frygte, Intet at haabe!"

— sagde Gyldeuløve, da Dronningen var borte. —
 „Diebliffet er kostbart. De maa flygte for den første
 Storm, der let kunde knuse Dem.“

„Ved disse Ord blev jeg betaget af den høieste
 Forfærdelse og saae alt i Tanterne det skumle Fængsel at
 aabne sig for mine Fødder. Det blev fort for mine
 Dine. Jeg begyndte at vakle, og uden Gyldeuløves Vi-
 stand var jeg faldet om paa Gulvet.“

„Da min Bevidsthed vendte tilbage, befandt jeg
 mig i en luffet Vogn, der kjørte hurtigt afsted. En djærv
 Mandssarm omslyngede mit Liv og mit Hoved hvilede op
 til hans Bryst.“

„„Frygt ikke, Frøken Ulfeldt!“ — sagde han med
 en meget godmodig, dog haard Stemme. — „De er al-
 deles i Sikkerhed!“

„Jeg hørte tilbage ved denne Stemme, der var
 mig aldeles ubekjendt, og raabte saa høit som jeg for-
 maagede, idet jeg var omspændt af den skræffeligste Sjæle-
 angst og forsøgte at springe ud af Vognen: —

„„For Himlens Skyld! — hvo De endog er —
 lad mig komme ned!“

„Den stærke Arm trykkede mig endnu fastere op til
 sig, og man forsøgte at holde for min Mund.“

„„Hjælp, Hjælp!“ — skreg jeg nu overlydt og for-
 søgte atter, skøndt forgjæves, at rive mig løs.

„„Men for Satan!“ — tordnede en frygtelig

Stemme. — „Stop dog med den Skrigen. Vi kunne blive røbede og indhentede.“

„Nu stod den hele skrækelige Scene for min Sjæls Øie, da jeg stod for den fortørnede Dronning, som truede med at overgive mig til den frygtelige Overhofmesterindes Fængsling; og jeg erindrede mig tydeligt, at Gyldenløve havde raadet mig at tage Flugten; men hvordan jeg var kommen i denne fremmede Mands Bøld, vidste jeg ikke. Dog hvormegen Frygt jeg end havde for Dronningen og Overhofmesterinden, syntes jeg, at min Stilling i dette Øieblik var meget skrækeligere, end den, selv i det værste Fængsel, kunde været. Jeg raabte derfor atter, saa høit som jeg kunde, med Fortvivlelsens stærke Stemme:

„Hjælp! Frels mig! Red mig af en Røvers Bøld, der vil føre mig bort! Før mig til Dronningen! Hjælp! Hjælp!“

„„Hvad for noget?“ — raabte flere grove Stemmer paa den ved Illuminationen stærkt oplyste Gade, standsede Hestene og slog Karetvinduerne ind for at komme mig til Hjælp. Snart blev Døren revet op, og en stærk Ljærelugt udbredte sig om mig, idet fire kraftfulde Hænder grebe mig og under de frygteligste Eder og Forbandedser til Manden i Bognen vilde rive mig ud af hans mig stedse omslyngende Arme.

„„Tilbage, I Hunde!“ — tordnede han, saa Hestene sprang høit i Veiret ved det — „eller den Onde skal....“

„„Gud! Admiralen!“ — raabte de Forsærbede og sprang ned af Bognen. Jeg saae nu tydeligt, at de vare Holmens Matroser.

„„Kjør til, Rudst!“ — tordnede min Fører atter, og Hestene løb afsted med Bognen i fuld Fiirspring.

„Min Strigen og Beden om at komme ud hjælp ikke det Ringeste, og snart mærkede jeg paa Dunkelheden og den hule Rumlen, at vi kjørte igjennem Vesterport. Min Frygt blev derfor grændseløs. Jeg formaaede snart ikke at sige mere, men græd og vred mine Hænder uophørligt.

„„For Satan!“ — udbrød min Fører efter et Ophold — „kan jeg nu komme tilorde?“

„En Laarestrøm var mit Svar paa hans ublide Spørgsmaal.

„„Men hvorfor Djævelen støjer og larmer De da, Frøken?“ — vedblev han. — „Der er jo Ingen, som vil gjøre Dem det ringeste Ondt; og havde Gyldenløve sagt mig, at De saadan vilde....“

„„Gyldenløve?“ — spurgte jeg med et noget lettere Andedrag og lyttede forventningsfuld paa Svaret.

„„Ja, det er jo ham, som har bedet mig at bringe Dem til min forlovede Brud, Margaretha Ulfeldt paa Svenstrup, da, som han sagde, De havde paadraget Dem Dronningens Unaade og skulde været arresteret.“

„„Gud! Jeg Forblindede!“ — udraabte jeg og var færdig at forgaae af Stamfuldhed. — „De er altsaa....?“

„Niels Juel,“ — sagde den Edle — „der vil bringe Dem i Sikkerhed, til Kronprindsens og Prindsessens forenede Bønner have formildet Dronningens Brede. Gyldeuløve har Dem besvimet ned af een af Slottets Entrapper over til mig paa Holmen. Han kjennder sin gamle Ven; han betroede Dem derfor til min Omhu; — thi selv turde han ikke forlade Ballen, da det vilde have opbaadt Mistanke, om han havde hjulpet Dem til at flygte, og dette vilde meget have forværret Deres Sag.“

„O, Herr Admiral!“ — udbrød jeg bedende — „jeg er en ulykkelig Pige; men det vilde bibrage meget til at forsøge min Skummer, om jeg havde paadraget mig Deres Brede.“

„Aldeles ikke, mit smukke Barn!“ — udbrød Niels Juel trostydlig og trykkende min Haand. — „Dog kunde den Skrigen om Hjælp have havt stemme Følger, saavel for Dem som for mig, om det havde truffet sig saaledes, at Andre, end netop mine Matroser, vare komne til Bognen; men de Gaster kjennde til Lykke min Stemme. Det havde derfor Intet at bethyde. Ikke sandt? Nu skriger De ikke mere? Men sige mig, gode Pige, er De bange for at kjøre ene med mig?“

„Det ikke“ — svarede jeg, idet mine Kinder blusede over det Usmæmelige i min Stilling — „men jeg vil ikke nægte for Dem, Herr Admiral, at det vilde være mig kjær, om....“

„Om De havde et Truentimmer hos Dem her i

Bognen," — sagde Juel med megen Munterhed. —
 „Hende skal De faae, men De maa tage tilfælde med
 hende, som hun er. Hun er hverken ung eller smuk, ei
 heller er hun opdraget til at holde en ung og smuk Hof-
 frøken med Selskab, men hun er from og god og kan
 være Dem til Nytte paa Reisen. Det er en ærlig Sø-
 mand's rettskafne Kone. Vi ere strax ved hendes Bopæl.
 For hendes Tausshed behøver De ikke at frygte, thi jeg
 veed med Visshed, at hun elsker mig høit. Hun har tjent
 i min Familie i tredive Aar og har været min Amme."

„Vi holdt snart for hendes Dør, hvorpaa Rudstén
 bankede. Det varede ikke længe inden der blev tændt
 Lys, og en Kone paa nogle og halvtredstindstyve Aar
 traadte ud af Døren og bad os at stige af.

„„Net!" — sagde Admiralen — „men stynd dig,
 Moder Anna, at blive færdig. Du maa følge med mig
 til Svenstrup til Margaretha, dog ikke just for Marga-
 rethas Skyld; men seer du, her er en ung Frøken i
 Bognen, som ikke stjøtter om at være ene med mig, og
 du veed desuden, at Margaretha er skinsyg."

„Anna lyfte med Lygten ind i Bognen og sagde
 med megen Trohjertighed, idet hun saae mig lige i
 Ansigtet:

„„Det er nu hendes Feil, Niels! og hver har jo
 sin her paa Jorden. Du er jo heller ikke fri; du er
 stundom nærved at blive for hidsig. Men sandt er det,
 Frøkenen er kjon, og det er ikke værd at gjøre Mar-

garethas mere iverfhyg end hun alt er; jeg vil derfor
fkynde mig."

„Det er Margarethas Spøftendebarn, Amalia Ulfeldt, en Datter af afdøde Flemming Ulfeldt, som var
Rehnsmand paa Halsted Kloster i Holland, hvis Frue nu
boer i Thyland." — sagde Suel til Anna, da hun havde
rhyftet fin gamle Knuds Haand til Afsted og steg op i
Bognen, for at følge med os.

„Gid hun vorde lykkeligere end hendes Slægt!"
udbrød Moder Anna inderligt, idet Bognen rullede lang-
somt affted og jeg, tung af Nattevaagen, Skrigen og
Graad, helbede mig op til hendes Bryst, hvor jeg snart
flumtede ind og gjennemgik paany alle den forfpyndne
Dags og Nats Glæder og Dvaler.

„Omftøder kom vi til Svenstrup, Maalet for vor
Reife og mine Dufter; men hvor stor var ikke min For-
undring over den Maade, hvorpaa jeg faavel af min
Tante, fom hendes Stedbatter Margaretha blev modtaget.
Iftedetsfor anden Velkomft, overøfte Fru Ulfeldt mig med
en Strøm af Bebreidelfer, fordi jeg havde forfpildt den
Lykke, at være i Dronningens Tjeneste, der, fom hun
fagde, var faa overordentlig stor, da jeg bar det forhadte
Navn Ulfeldt, under hvis Forhandelfers Vægt faavel
hun, fom alle hendes Stedbørn, maatte fuffe og lide, og
fom havde koftet hendes Mand faavelfom min Fader,
Livet; thi" — føyede hun til — „for at vife, at min Mand
ikke holdt med den Landsforræder, hans Broder, gif han
1657 i Krigen, og der blev han fludt af Svensken. Jeg

sidder nu Enke med Huset fuldt af Børn, og mit eneste Haab har været, at vor Familie dog skulde blive forsonet med Hoffet, at jeg kunde faae et Par af mine lange Steddøttre anbragte hos Dronningen; men nu gaaer Hun, Frøken Faarehoved, hen og begaaer dumme Streger hos Hendes Majestæt, og vi kunne Alle sidde og muldne her paa Svenstrup. Dog maa Hun ikke troe, at jeg vil forsøge min Plage med at beholde Hende. Nei, jeg siger Tak! Jeg har nok i min egen Ulykke, og behøver ikke at lade Andre forsøge den. Desuden, hvad vilde vel Dronningen sige, naar hun hørte, at jeg havde taget mig af Hende, som er løbet bort af sin gode Tjeneste?"

"Jeg stod grædende og hørte paa denne lange Straffeprædiken, som vist vilde være blevet endnu længere, dersom Frøken Margaretha ikke havde afbrudt den, idet hun saaledes tog til orde:

"Jo vist ville vi beholde Amalia hos os; vi kunne jo ikke være andet bekjendt, og jeg kan aldeles ikke forestænke hende i, at hun forlod Dens Tjeneste, der saa grusomt har forfulgt hendes hele Familie; kun undrer det mig, at en Frøken Ulfeldt kunde saa aldeles forglemme sig, og sin i Støvet nedtraadte Familie, og fornedre sig saa dybt, at træde i Sophie Amalias Tjeneste. Denne tydske Prindsesse, der hader Alt, hvad der er Dansk, og . . ."

"Stille, Margaretha!" — raabte Niels Juul med Barme. — "Hun er din Dronning, og du bør tale om hende med Ærbødighed; desuden er hun en Fyrstinde af

mange og store Fortjenester; det viste hun under Kjøbenhavn's langhaaige Beleiring. Det erkjender det hele Danmark; og er der vel Noget, der kan nægte, at Udfeldt, i Carl Gustavs Veir, har vilst sig som sit Fødelands Gjende? Hvo kan derfor sige, at...."

„„Lad os afbryde denne Samtale!“ — sagde Margaretha noget branten. — „Den fører os dog kun til den gamle Uenighed. Kom nu, Amalia! Du trænger nok til Hvile. Jeg vil anvise dig dit Værelse.“ — Hun tog mig ved Haanden og førte mig op af en Trappe ind i et lille Værelse, hvor der stod en Seng, og forlod mig.

„Jeg fastede mig paa Sengen, men det var mig umuligt at sove. De sidste Dages Begivenheder fremstillede sig levende for min Sjæl. Jeg frygtede for Dronningens Brede saameget mere som jeg ved min Flugt virkelig havde fortjent den. Jeg frygtede for min Moder, og — jeg bævede ved Tanken om at tilbringe mine Dage i et Hus, hvor man havde taget saa ufjærligt imod mig.

„Den yngste af mine Cousiner, et Barn paa ni Aar, kom op til mig og bad mig at komme ned at spise. Da den Lille saa mine forgrædte Dine, blev hun meget bedrøvet. Hun tog min Haand og udbød trøstende, idet en Taare perlede i hendes store brune Øie:

„„Stakkels Amalia! Du græder fordi Moder og Margaretha skjæmte saa meget paa dig. Afstør dine Taarer. Du ville ideo nok blive dig gode, thi Niels Buel

har givet Moder en Pung heelfuld af Guldpenge fra Greb Gylbenløve, for at hun skal beholde dig; og derover er baade Moder og mine store Søstre meget glade, thi vi have længe ikke haft Penge i Huset, da de svenske Soldater have udplyndret os. Kom nu og følg med mig."

"Jeg kyskede det venlige Barn og fulgte med hende ned i Spisestuen, hvor hele Familien allerede var forsamlet.

"Hvad har du nu grædt for, Amalia?" — spurgte Margaretha med Venlighed. — "Du maa ikke troe, at Moder er saa streng som hun lader. Vær nu munter og tænk ikke mere paa hvad der er foresaldet."

"Kom og sæt dig hos mig!" — sagde min Tante med Mildhed og trak mig ned ved sin Side. — "Niels Suel vil nok helst sidde hos sin Margaretha, uagtet hun ofte plager ham gudsjammerligt. Du kan lære af hende, hvordan du skal behandle din Brudgom, naar du engang faaer kjende at bortkaste din Frihed."

"Det er Sandhed, Moder siger;" — sagde Margaretha — "thi seer du, Amalia! Hvordan jeg har lagt denne Soløve i Rænker? Men det har ogsaa kostet mig megen Umage i de to Aar, vi have været forlovede. Se kun, hvor tam han er blevet!"

"Dine Rænker ere kun Rosenkjæder!" — sagde Suel og trykkede Margaretha med Omhyggelse til sit Hjerte.

"Mit unge Bryllup aabnede sig atter for Glæden, og jeg befandt mig snart vel iblandt disse besynderlige Men-

nesker, der ene syntes at sætte deres Glæde i at ele Penge og som derfor vare meget knappe med at tildele saabel sig selv som Andre Livets første Fornødenheder; og ofte bestod den hele Anretning om Middagen af et Par saltede Sild og nogle haardkogte Æg, hvilke Retter smagte den store Søhelt særdeles vel; og han svor tidt en drøi Smandsød paa, at han spiste meget hellere hos Fru Ulfeldt end ved Kongens Taffel, som bugnede under Vægten af halvtredsindstyve lækre og fine Retter.

„Jeg havde været paa Svensstrup i fjorten Dage, da Admiralen kom flende ind i Dagligstuen og raabte, saa Bæggene ryttede:

„„Glæd Dem, Frøken Amalia! Han kommer!“

„„Hvem?“ — spurgte jeg hurtigt og mit Hjerte bankede, som om det vilde sprænge mit Snørlov. Jeg vovede ikke at see paa Admiralen.

„„Hvem Anden end Deres Friheds Frelsermand, den ædle Gyldeuløve!“ — raabte Juel atter. Porten blev aabnet og Gyldeuløve kjørte ind i Gaarden. Min Tante og alle hendes Døttre samt Admiralen gif ham imøde. Kun jeg blev steddende ved min Mamme; det var mig umligt at reise mig af Stedet.

„Gyldeuløve traadte ind i Stuen, efterfulgt af Fruen, hendes Børn og Niels Juel, som han holdt i Haanden og var i en ivrig Samtale med.

„„Men, Amalia!“ — raabte min Tante — „vil du da ikke hilse paa Greven?“

„Jeg reiste mig op og forsøgte at gjøre en Compliment.

„Gyldenløve, som saae min Forlegenhed, nærmede sig til mig med megen Verbødighed, bad mig ikke at lade mig forstyrre i mit Arbeide og spurgte med en let Compliment:

„„Behager Landet Dem vel, min Frøken?“

„Dette Spørgsmaal gjengav mig min tabte Fatning, og det blev mig muligt at svare:

„„Deres uendelige Godhed, Herr Greve, kan jeg ene takke for, at jeg...“

„„Intet om Tak,“ — afbrød Gyldenløve mig hurtigt — „da jeg ene er Skyld i den Unaade, hvori De er falden. Havde jeg ikke bragt Talen paa Deres Onkel, var De ikke kommen til at holde den skjønne Lovtale over hans Gemalinde, som Dronningen tog saa unaadig op, og som paadrog Dem den hele Ubehagelighed, som dog nu aldeles er hævet, thi Hendes Majestæt har i Naade og i meget milde Udtryk givet Dem Deres Afsted, som jeg herved har den Ære at overlevere Dem.“

„Det var mig umuligt at takke. Gyldenløve forekom mig i dette Dieblisk som et høiere, overjordisk Væsen, der beskyttede mig Forladte. Jeg kunde tilbødende have kastet mig for hans Fødder, men tale kunde jeg ikke. En Taare, der trillede fra mit Øie ned paa Papiret, jeg modtog af hans Haand, var den eneste Tolk af mit taknemmelige Hjerte.

„„Er De tilfreds med denne Forandring i Deres

Stilling?" — spurgte Niels Tuel mig, halv branten, fordi jeg ikke sagde et Ord.

„„Det kan du jo nok see, Niels, paa Glædestaarerne i hendes Dine," — sagde Margaretha, idet hun gik hen til mig og hvisttede mig i Øret:

„„Men, Amalia, saa tak dog Brevet for den uendelige Naade og Godhed, han har bevisst dig. Du veed ikke, hvad Godt han kan gjøre dig i Fremtiden. Glem ikke, at han er en Søn af Kongen, og at Alt høier sig i Støvet for hans Bælde."

„Det var som om min Tunge pludseligt affastede sin Rante; thi det lykkedes mig nu, skjøndt i afbrudte Ord, at takke min Velgjører. Ved Slutningen af min flammende Tale greb jeg hans Haand, som jeg vilde kysse; men han forhindrede det, idet han trykkede min Haand med Underlighed til sine Læber.

„Jeg fik siden at vide, at saavel Prindsens som Prindsessens Bestræbelser for mig hos Dronningen havde været frugtesløse, men at den ædle Gyldeulve havde udvirket min Benaadning igjennem Kongen selv, hvem Dronningen ikke havde kunnet nægte den.

„Benaadning? Og hvad var min Brøde? At jeg havde sagt, hvad der var den rene, uhyklede Sandhed om et Fruentimmer, der i Henseende til Overholdelsen af sine Pligter imod den Mand, hun havde svoret evig Trofasthed og Kjærlighed, var et Mønster for sit Køn; en Ugtefælle, hvis Mage man længe skulde lede om paa Jorden, og maaskee dog aldrig, eller først seent, finde.

„Gylldenløve, saavel som Niels Juel og min hele Familie, deelte mine Anstuelser i Henseende til den hulde, ædle Eleonore, og jeg ønskede i Stilhed at kunne efterligne hende i Dyd og Trofast, om jeg nogensinde skulde blive Hustru og Moder. Ja, jeg fandt en himmelsk Fryd i at lide for den Mand, som jeg engang gav mit Hjerte. O, jeg vidste ikke, at dette Hjerte alt var borte, og at mit Ønske snart, meget snart, skulde worde opfyldt.“

Tasselet var nu hævet. Grev Rosen kom for at see til Theodore og glædede sig inderligt over at finde hende i en saa rolig Stemning, som ene var en Følge af den ædle Amalias Fortælling, som, Theodores egen Sorg uagtet, havde fundet en dyb Gjensklang i hendes bløde Hjerte; og neppe vare begge Greverne bortreiste, før Theodore bad Veninden at fortsætte sin Fortælling, hvortil Fru Amalia var villig; og da begge Veninderne havde sirket sig lidet, satte Amalia sig ligesom Theodore og fortalte, under utallige Sukke og Taarer, Følgende:

„Jeg veed ikke, hvordan det var, men saavel min Tante som hendes Døttre magede det saaledes, at Gylldenløve og jeg ofte vare ene. Om de havde Hensigter dermed, veed jeg ikke. Nok er det, at om endog hele Familien, min Tante med alle sine yngre Born, Juel med sin Margaretha, og jeg med Gylldenløve, spadserede sammen i Ørehaven ved Svenstrup, saa blev dog Gylldenløve og jeg, uden at vi vidste deraf, snart ene. O, Theo-

dore! de Timer, jeg ved denne herlige Mand's Arm tilbragte paa disse Spadsferetoure, vare de lykkeligste i mit Liv. Aldrig skal Mindet om dem udslættes af min Sjæl; og ofte har denne fortryllende Grindring opklaret mange af de mørke Timer i mit paa Glæder saa fattige Liv.

„Gyldenløve syntes stedse at blive mere og mere taktsfuld, og jeg ængstede mig meget over, hvad det kunde være for en hemmelig Sorg, der traf de mørke Skyer over hans ellers saa muntre og aabne Ansigt. Ofte gik han hele Døgnet ved min Side uden at tale et Ord, og dybe Sukke banede sig af og til Vej op af hans beskiente Bryst. Han spurgte stundom, om der ikke var kommet Breve til ham i hans Fraværelse; og da vi en gang var kommet hjem fra en Spadsferetour, laa der et stort Brev til ham, som han paa Seglet strax kjendte at være fra Kongen. Hans hele Væsen var i Oprør, da han modtog dette Brev, og det var kun med bævende Hænder, at han formaaede at aabne det. Da han havde læst det, syntes en mørk Fortvivlelse at bemestre sig ham. Han sluttede sig tilligemed Suel længe inde i sit Værelse, og da han kom ud igjen, blev jeg tydeligt vaer, at han søgte at skjule den Qual, der omspændte hans bekymrede Sjæl.

„Hele Huset, lige fra min Tante til den yngste af hendes Døttre, tog Deel i Gyldenløves Sorg, skjøndt Ingen kjendte den; og Margaretha søgte bestandigt, saavel ved Bønner, som Skjænden og Trudsel, at udforske af Suel, hvad der havde frembragt denne store Forandring

med den elskede Kongesøn; men Ingen led som jeg ved hans Dvaler, og jeg kunde ikke længere følge for mig selv, at Gyldenløve var mig uundsigelig kjær og dyrebar.

„Nogle Dage vare alt forløbne efter at han havde modtaget hiint Brev, der havde sat ham i saamegen Uro, da vi en Aften i Slutningen af Juni foretog den sædvanlige Vandring i Dyrehaven og bleve, som sædvanligt, snart ganske ene. Det var en skøn Aften. Solen dalede majestætisk over Søen, og den hele nordvestlige Deel af Horizonten var skjult med et Hav af purpurøde Skyer, som den nedgaaende Sols Straaleglands brød i tusinde Skiffelser, idet den speilede sig i den blanke Søes yndige Glade. Rattergalene sloge omkap i Vøgenes Kroner, Skovduerne kurrede, de muntre Lam sprang omkring paa Engen; kortsagt, den hele Natur aandede Fryd og Glæde; kun Gyldenløve og jeg sørge; thi hvor kunde jeg fryde mig over den yndige Natur, naar Sorgens sorte Skyer leirede sig paa min elskede Belgjörers Pande og fremviste et Billede af hans qualomspændte Hjerte?

„Længe havde vi vandret tause i Skoven, da Gyldenløve standsede ved Søens Bred og syntes at tabe sig i Beskuelsen af den dalende Sol, hvis ene Halvdeel kun var at see ovenover Vandets himmelblaa Glade. — „Amalia!“ — sagde han og greb min Haand. — „Naar min Sol daler, for aldrig mere i dette Liv at oprinde, vil De da offre mit Minde en Laare? Vil De?“

„Jeg blev yderst forfærdet, thi jeg tænkte mig ham alt som død, liggende udstrakt i den sorte Kiste. Uvil-

kaarligt trykkede jeg hans Arm op til mig, som om jeg vilde fraribe Døden sit Bytte. Lærerne styrtede frem af mine Vine. Jeg vakkede, og havde Gyldeuløve ikke holdt paa mig, da var jeg salvet til Jorden ved hans Side.

„Hvad er dette, Amalia?!“ — raabte han og bar mig hen paa en Græsbank, der var anbragt ved Ud-
fanten af Skoven lige for Søen; derpaa vedblev han med den høieste Enthusiasme, idet han kastede sig for mine Fødder: „Amalia! Engel! elsker du mig? Ja, du elsker mig! Det læser jeg igjennem Taaren i dit yndige Himmelsøie! Du bævede ved Tanken om min Død: du elsker mig! Du vilde rive mig fra Døden, hvis Lee alt blinker mig imøde ved den kolde, stolte Maria Grubbes falske Hjerte; thi hvor var det muligt at leve ved hendes Side? Maatte man ikke forgaae i langsomme Dvaler ved hendes helvedaandende Barm?“

„Nu var Marsfagen til Gyldeuløves Lungsindighed affløret for mit Blik. Han skulde altsaa ægte Maria Grubbe, denne stolte Coquette, der, som jeg siden fik at vide, længe havde søgt at fange ham i sit Garn, hvis mægtige og rige Familie det endelig, igjennem Dronningen, var lykkedes at bane Vej for hendes Onsker. Vel havde jeg, i den korte Tid jeg stod i Dronningens Tjeneste, hørt Navnene: Maria Grubbe og Gyldeuløve blive nævnte sammen. Man talte da om den Sorg, Maria havde over, at der ikke blev noget af Forbindelsen, og det ikke uden en skædesro Glæde; men jeg tænkte mig

da fødte Helten, Ulrik Christian Gylldenløve, en Søn af Christian den Fjerde og Wibke — og at det var Døden, som havde tilintetgjort Forbindelsen, da han, som bekendt, døde under Kjøbenhavns Beleiring 1657. Det var, som om mine Dine, i Henseende til Gylldenløves Stilling, pludseligen bleve aabnede, og at jeg vaagnede op af en rædsom Drøm, for at føle mig i en endnu rædsommere Virkelighed.

„Mit Hjerte var som gjennemboret ved disse korte Betragtninger, som jeg ikke kunde lade være at anstille; og jeg saae i Gylldenløves sidste Ord min Pligt som i et klart Speil. — Omendstjondt mit Hjerte blødte over den Skjæbne, der forestod den Ude, kunde jeg dog kun et Dieblit forglemme, hvad jeg skyldte mig selv. Det var mig, som ved flere vigtige Begivenheder i mit Liv, umuligt at tale. Mine Lærere vedbleve endnu at flyde, da jeg lempeligt skød Gylldenløve fra mig, samlede alle mine Kræfter og forsøgte at flygte ind i Skoven, for at skjule mig for denne farlige, o altfor farlige Ungling, der var en Andens bestemte Brudgom.

„„Bli, Amalia!“ — raabte Gylldenløve med Livenskabens hele Ild og greb min Haand, som hans Lærere vædede. — „Flygt ikke! Din Flugt vilde aabne min aarle Grav!“

„Det blev mig endelig muligt at tale, dog var det kun under Lærere og med flammende Tunge jeg formaaede at sige:

Gustav og Theodore.

„Gyldenløve! Greve! Hvad vil De? Huff paa, at De er Frosken Grubbes Forlovede, og at det ikke søms mer sig for mig at....“

„„Amalia!“ — raabte han atter med vild Ridenflab. — „Jeg afsthyer Maria Grubbe, og dig har jeg ei sket fra: det første Dieblig jeg saae dig i din Skønheds og Ustylds hele henrivende Fylde i Kirken. Amalia! Dig vil jeg elske til mit Hjerte brister i Døden!“

„„Og dog ægte Maria Grubbe?“ — spurgte jeg, idet jeg søgte at følge mit Hjertes stormende Bølelser og fremkynste en Kulde, o, som var det aldeles fremmed.

„„Nei! Nei!“ — raabte Gyldenløve, og hans Afsyn flammede som i en forklaret Glands. — „Her under Himlens flammende Bue tilsværger jeg dig evig Kjærlighed og Trost! Kongen er min Fader, Han er naa dig og god, Han elsker mig. Jeg vil kaste mig for hans Fødder; mine Bønner og Taarer skulle røre hans Hjerte; og den sømme af alle Fædre vil ikke ved et Afslag sonderknause en elsket og elskende Sønns Hjerte. Han vil bryde det Baand, der for mig vilde være tunge Jernlænker, hvis Vægt i Ungdommens feireste Vaar vilde trykke mig ned i Graven. Siig mig, Amalia! — dog, jeg kan ikke tvivle. — Ved den Evige besværger jeg dig at siige mig, om jeg er den Lykkeligste af alle Dødelige, om du elsker mig! O, et heelt Liv fuldt af overjordiske Saligheder ligger for mig i denne Tilstaaelse. Svar mig, Amalia, elsker du mig? For dine Fødder venter jeg min Dom.“

„At beskrive, hvad der i dette Dieblis foregik i mit Hjerte, er mig umuligt. Jeg høiede mig taus over den Anænde, som trykkede mig til sit hankende Hjerte, og mit Ja døde paa hans Læber i det første salige Kys.

„Jeg seer Himlen aaben!“ — jublede Gylde-
løve, da den første Genrykkelsesruus var forbi — „og
Herrens Engle fryde sig over vor Forening!“

„Et uhyre Lordenbrag, som rullede over vore Ho-
veder, afbrød pludseligt den Genrykkes yndige Sværmeri.
Borfærdet rev jeg mig ud af hans Arme; thi det fore-
kom mig, som om det var den fortørnede Himmel, der
vilde minde mig om, at jeg havde begaaet en Synd ved at
løve en Mand Kjærlighed, der var bestemt for en Anden.

„Gyldenløve tog Lordenbraget i en anden Bethd-
ning og raabte med den høieste Begeistring, idet han hæ-
vede sit Flammegie mod Himlen:

„Hører du, Amalia! Himlen besegler vor hellige
Pagt. O, giv den vorde evig som Guds Godhed, og
at vi engang maae fornøye den i Evigheden for hans
Thrones Gud! Amalia! sværg ved den Almægtige, hvis
majestætiske Lorden ruller i Skyen over os, at du evigt,
her og hisjet, vil elske mig.“

„Evigt!“ — sagde jeg med mit unge Hjertes hele
Zunderlighed og sank i den Høitelskedes aabne Arme.

„Et svagere Lordenffruld lod sig høre i det Hjerne.
Gyldenløves Begeistring havde revet mig med sig. Jeg
troede nu, at Himlen, som var Vidne til min Ed, bisalbt

min Kjærlighed ; og Ingen, nei Ingen i den hele, vide Verden var saa lykkelig som jeg.

„Tordenen trak aldeles over. Solens sidste Straa-
ler sank i den klare Sø, og den yndigste Aften, ligesom
givet os af Gud til at forhøje vor Lykke, indbød os til
at gaae ad en Omvei til Slottet, for ret at nyde den
saligste Time i vort Liv i dens hele skønne Øylde.

„Paa Hjemveien bad Gylldenløve mig at følge vor
Kjærlighed for ethvert Menneſke, for at den ikke ſkulde
blive for tidlig beſjendt ved Hoffet. Det gjorde ham
meget ondt, ikke at turde lade den ædle Zuel læſe i hans
Sjæl, men han havde nylig erfaret, at den liſtige Mar-
garetha dog kunde faae en Hemmelighed ſnaffet fra den
foreſtede Niels ; han turde derfor ikke, ſaa gjerne han
end vilde, betroe den elles prøvede og tauſe Ven, hvor
overvætted lykkelig han følte ſig at være.

„Min Fryd var ubeftrivelig ſtor, da jeg erfarede,
at Gylldenløve aldrig, endog paa den fjernſte Maade,
havde givet ſit Samtykke til den forhadte Forbindelſe,
der, ſom han forſikkrede, om den gik for ſig, vilde
berøve ham Livet. Kongen havde kun ſkrevet, at han øn-
ſtede denne Forening, ſom Gylldenløve endog havde havt
Mod til at nægte Dronningen. Men var dette Duſke af
Kongen ikke en Befaling ? Og kunde Gylldenløve vel vægre
ſig ved at adlyde den ſaa høit elſtede Fader ? Og var
det ikke at viſe Utafnemmelighed for utallige Belgjer-
ninger og ſaa megen Omhed, om han nægtede at ad-
lyde ? Diſſe Spørgsmaal, ſom jeg i Stilhed gjorde mig

selv paa Hjemveien, blandede dog nogle bittre Draaber i min Lykkeligheids fulde Bæger, og det var mig umuligt at dele Gylbenløves næsten stormende Genrykkelse, der lod ham oversee alle de Forhindringer, der kunde møde vor Kjærlighed.

„Paa den deiligste Dag og Aften fulgte den skønneste Nat. Min Tante foreslog os, efter at vi havde spilst til Aften, at tilbringe en Deel af den med at spadserere. Forslaget var Alle velkomment — og Gylbenløve og jeg bleve atter ene paa den brede Gangsti ved Søen. Det lykkedes den Elskede aldeles at forjage ethvert Spor af Frygt fra min Sjæl, og at faae mig til at see Fremtiden igjennem det samme Tryllespeil, hvori han selv faae den. Vissheden at være elsket havde udbredt en blid Genrykkelse over den ædle Kongesøns hele Væsen, som endog ikke blev ubemærket ved Bordet, men som han forsikrede ene kom af de gode Efterretninger fra Hoffet, som han havde erholdt i det Brev, der laae til ham, da vi kom tilbage fra Skoven. Der var altfaa Ingen, der anede, hvad der var foregaaet imellem os, og vi overlode os aldeles til Nydelsen af Livets højeste Lykke: at elske og være elsket. Gylbenløve havde slunget sin Arm om mit Liv. Naar det raslede i Skoven eller en Vist slog i Søen ved min Side, blev jeg forskrækket og heldede i Angsten mit Hoved op til hans Bryst; han omslyngede mig da fastere og trykkede mig sømmere til sit Hjerte. Men selv et Par Ustylds

Børn, vandrede Ufkyldighedens Engle stedsse ved vor Side, og de forlode os aldrig.

„Det var næsten Dag, da vi kom hjem. Min Tante, som var bange for, at vi vare blevne vildfarende, havde sendt Folk ud med Lygter for at lede om os; og for at Ingen skulde formode den sande Årsag til vor Udeblivelse, forfikkrede Gyldenløve Fru Ulfeld, at hvad hun havde formodet, var Tilfældet, og at han vidste ikke selv, hvor vi havde været. Nattet dette Sidste ingen Usandhed var, blussede mine Kinder dog af Skamfuldhed over, at jeg bedrog min Tante, og jeg lovede mig selv heiligt aldrig mere om Natten at spadserere enten i Skoven eller i Haven med Gyldenløve.

„Det var allerede lyst, da jeg lagde mig til Hvile; men Sønnen flyede for min Genrykkelse, og ingen anden Tanke end den, at jeg var saa uundsigelig lykkelig, kunde rummes i min glade Sjæl. Jeg stod igjen op af Sengen, knælede for ham, som er ihel Kjærlighed, og hævede mit Hjerte i en inderlig Bøn op for hans Throne. Jeg bad om Held for min Kjærlighed og at den Algode vilde tage min Elsker og mig i sin alnaadige Baretægt. O, Herren hørte ikke, hvad jeg i Ydmyghed bad, og mine Glædestaarer maatte snart give Plads for de, som Fortvivlelsen pressede af mit blødende, sønderknust Hjerter.

„Ni lykkelige Dage vare henrundne for os i overjordisk Salighed, og Gyldenløve havde endnu ikke læst det Brev, som han foregav havde sat ham i en saa blid Stemning. Da han troede, at det ikke var fra Kongen,

havde han ligeegyldigt stiftet det i Kommen, og det var snart aldeles forglemmt af ham. Da jeg den tiende Dag ved hans Arm vandrede til det Sted ved Egen, hvor vi havde tilsvoret hinanden evig Trost og Kjærlighed — som var vor kjæreste Vandring — var det meget varmt, og da Gyldenløve trak sit Tørklæde op — han havde netop de samme Klæder paa, som paa hin mig evig uforglemmelige Aften — da faldt et Brev til Jorden. Ligeegyldigt tog han det op og brød det, o, men jeg læste i hans Ansigt, at det indeholdt meget ubehagelige Efterretninger. Det var skrevet med Kongens egen Haand, men var i en Convolut med Udskrift af Kongens unge Bibliothekar, Cancellisekretair Peter Schumacher*). Da Gyldenløve havde læst Brevet, vilde han gemme det; men jeg bad ham saa høfligt om at erfare dets Indhold, at han efter megen Vægring endelig lod mig læse det. Hver en Linie var et Dolkestik i mit Hjerte; thi Kongen befalede ham i meget alvorlige Udtryk, usfortøvet at komme til Kjøbenhavn, og sluttede med: at det var saavel ham som Dronningen meget ubehageligt, at han opholdt sig saa længe paa Egenstrup hos en Familie, som han vidste var nærbeslægtet med den Mand, der aabenbar havde vilst sig som Kongehusets og Landets Tjende; og med hvilken, som man sagde ved Hofset, han stod paa en mere fortrolig Fod, end det sømmede sig

*) Den berømte og for sine Videnskaber kjendte store Statsminister Peter Griffenseldt.

for hans høie Fødsel og Værdighed samt de Planer, Kongen havde lagt til hans Fremtids Glands og Størhed. — Jeg kunde ikke læse Brevet ud for Taarer, som styrte frem af mine Næse. Gyldeuløve vilde trøste mig, men han var selv trøstesløs, og det eneste Sandsynlige, hvormed han søgte at berolige mig, var, at der ikke taltes et Ord i Brevet om den forhadte Frøken Grubbe. Men dette var jo overflødigt, da han skulde komme tilbage, hvor han kunde modtage Kongens videre Befaling; der, det sagde mit Hjertes bange Slag mig, vist var, at han skulde give min lykkelige Medbeilerinde den Haand, hvorved jeg havde haabet at vandre fro og lykkelig igjennem Livet — en Haand, der var mig fjærrere end alle Indiens Skatte.

„Nedsunken i den dybeste Sorg, kom vi tilbage til Svenstrup, og jeg hørte med Smerte, at min Elsker gav Befaling til sin Afreise næste Dags Morgen.

„Ved Solens Opgang mødtes vi i Haven for uforstyrret at kunne tage Afsked med hinanden. O, min Theodore! det er mig umuligt at beskrive dig, hvad din arme Veninde da led, og end efter skræmmende Mars Forløb bløder mit Hjerte, o, ikke ved min egen, men ved Gyldeuløves Jammer. Under en Strøm af Taarer gjen tog han mig sin Trostabsed og kaldte den treenige Guddom til Vidne paa sine Hensigtens Reenhed. Mit Hjerte var bristefærdigt. Som en Døende hang jeg i hans Arme, og det var som om min Sjæl vilde udaande sig i hans sidste brændende Afskedskys. O, det forekommer

mig som om dets Ild endnu flammer paa mine Læber.
 Mine Sandser forlode mig aldeles i den Elskedes Favn,
 og da de vendte tilbage, laae jeg paa min Tantes
 Seng, hvor jeg, efter hvad man fortalte mig, var baa-
 ret ind af Gylbenløve, der, som han sagde, havde fun-
 det mig i en behidsløs Tilstand i Haven, som, efter
 hans Formodning, vist var forarsaget af en pludselig
 Skræk. Han var, med alle Kjendetegn paa den dybeste
 Smerte over min Sygdom, bleven staaende ved mit Leie
 indtil umiskjendelige Tegn til, at min ligesom flygtende
 Sjæl vendte tilbage, havde vrist sig. Da havde han
 fæstet min Haand med taarevædede Dine og en Hef-
 tighed, som forundrede Alle, og sthyrtet sig ind i Bog-
 nen, med Befaling til Rudsken at kjøre stærkt til, da
 han inden Middag vilde være i Hovedstaden.

„Jeg takkede den Tilbedte i Stilhed, fordi han
 havde staaet mig for den Smerte, som en igjentaget
 Afstød vilde have ført med sig, og inde sluttede min
 Fortvivlelse dybt i mit blødende, sønderknust Hjer-
 te.

„Derfor han havde betroet sit dyrebare Liv til
 de troløse Bølger og draget til en anden Zone: jeg
 vilde have været roligere; men han drog til Høffet —
 og jeg maatte fortvivle.

„Tre skrækkelige Dage vare henrundne for mig,
 da jeg blev glædet med et Brev fra hans elskede Haand.
 Min Fryd var ubeskrivelig, da jeg modtog det, og jeg
 græd Glædestaarer over dets trøstende Indhold. Her
 er det, min Theodore! Jeg har gjemt hans Breve som

min dyrebareste Eiendom. Jeg vil læse det for dig, og du vil af ham selv erfare, hvor høit han elskede mig.

„Min evigelskede Amalia!

„Den Allgode har hørt mine Bønner. Du er atter frisk og vel. Det var kun for et Dieblif, at din skønne Sjæl ikke havde Kraft til at bære Skilsmisjens Qvaler. Roserne blomstre atter blandt Lil-
lier paa dine sagre Kinder — og, min Amalia! de blomstre for din Gyldebrude, for din kjærlige, din til Døden tro Ven! O, min Sjæls Veninde! Jeg veed, at dit omme Hjerte deler de Følelser, der gjen-
nemstrømme mit Bryst, ved hvilke jeg lever og aan-
der. Denne salige Visshed skaber din Elsters hele Lykke. Den gjør ham til den Misundelsesværdigste af alle Dødelige. Han vilde ikke bortbytte den for alle Jordens Kroner.

„Ja, min Amalia! jeg elsker dig, som maastee endnu ingen Mand har elsket. O, jeg føler det: mit Liv var intet Liv, om jeg ikke elskede dig. Du udfylder mit hele Hjerte. Uden dig maatte det briste.

„Forstrækkes ikke, min for Gud og Verden ud-
taarede Brud! Man vil rive mig fra dig og gjøre mig til Stattholder i Norge paa det Vilkaar, at jeg skal give Maria Grubbe min Haand. Jeg har af-
saaet det med en Bestemthed, hvorved jeg var saa ulykkelig at paadrage mig min høie Faders Brede. Dog kun et Dieblif kunde hans med alle Dyder pry-

bede Gjel være den Søn unaadig, som han har
 vilst den faderligste Omhu og Kjærlighed. Han lod
 mig ved Schumacher kalde for sig og bad mig med
 en Omhed, som rørte mig til det Underste, at sige
 ham Aarsagen til min Vægtring. O, Amalia! Dit
 dyrebare Navn svævede mig paa Tungen; men jeg
 vovede ikke at udtale det, da jeg veed, at Kongen
 Intet foretager sig uden Dronningens Samtykke, og
 Hendes Majestæt er ikke din Slægt gunstlig. Jeg
 fastede mig derfor for min Konges og Faders Fø-
 der og tilstod ham min Kjærlighed til dig, dog uden
 at nævne dit Navn, som jeg besvør ham at lade
 mig endnu i nogen Tid at fortie. O, Amalia! Jeg
 skildrede ham din Elskværdighed, din Ufskyldighed og
 dine Dyder med saa levende Farver, at han blev
 rørt derved; og da jeg asmalede ham vor gjensidige
 evige Kjærlighed, perlede der en Fader taare i hans
 kongelige Øie. Han lovede, ikke at være vor Kjær-
 lighed ugunstlig, naar din Stand var saadan, at en
 Forbindelse imellem os kunde finde Sted, og Dron-
 ningen vilde bifalde, at Maria Grubbe fik Befaling
 til at trække sig tilbage. O, Amalia, min ophviiede
 store Fader vil min Lykke. Og hvo kan misfende
 Dronningen for, at hun ønsker at forbinde mig ved
 Giftermaal med den rigeste Familie i Landet? Jeg
 kan ikke beskrive dig, hvor uudsigelig velvilmoder jeg
 var, da jeg forlod Kongen. Jeg haaber Alt af hans
 uendelige Omhed for mig og anbefaler dig i Him-

lens alnaadige Baretægt, indtil Alt er jævnet efter
vore Ønfter og jeg for hele Verden kan fremtræde
ved din Side og føre dig til Alteret som min Hu-
stru. O, Amalia! mit Hjerte banker denne salige
Stund imøde. Snart, min evigttilbedte Pige! skal
den oprinde for dig og din til Døden tro

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavns Slot, den 12te Juli 1660."

„Jeg glemte dette Brev paa mit af Himlens Fryd
gjennemlyne Hjerter, og min Henrykkelse var ubestribelig
stor, medens jeg besvarede det. Da mit Svar var forseglet,
leverede jeg det til Gyldenløves Ridestægt, der havde
bragt min Tante en Pafke Kniplinger og hemmeligt
leveret mig Brevet. Han red strax bort, og jeg glæ-
dede mig som et Barn til, at det endnu samme Dag
kunde komme i den Gøttelsteds Hænder.

„Der henrandt atter fjorten lykkelige Dage for
mig, i hvilke jeg stedse svævede paa Haabets Rosen-
stjer, og var daarlig nok til at troe, at Alt maatte
falde ud efter min Sjæls inderlige Ønfter og uafslæ-
dige Bønner, da jeg ved den gamle Skipperkone, som
havde været Niels Juels Amme, erholdt følgende Brev
fra Gyldenløve. Mit Hjerte bankede af Glæde, da
jeg brød Seglet; men dets Fryd forsvandt i Graad,
da jeg læste:

„Min dyrebare Amalia!

„Forlad ufortøvet det Huus, hvori du er. Din

forræderſke Tante, ſom maa have mærket vor Kjærlighed, har, for derved at opnaae den ſaa længe forønfkede Udføning med Hoffet, forraadt den til Dronningen. Følg Moder Annas Raad i Henſeende til din Flugt; og lad Intet, hverken Liſt eller Truſſer, loffe vor dyrebare Hemmelighed fra dig. Bliu ikke forſkrækket, min Elſtede! men jeg maa og vil ſige dig Alt. Mine Gjender have formaaet den ædleſte Konge og ømmefte Fader til at befale mig at forblive paa Roſenborg Slot under Commandantens Opſyn, indtil jeg har beſtemt mig til at give den Forhadte, hvis Navn jeg ikke vil nævne, min Haand. Dog vær rolig, min Elſtede! thi jeg vakler ikke. Vel har den ſtore Chriſtian bygget Slottet ſtærkt og faſt ſom for Evigheden, men Amor trodſer Volde og Grave, Mure og Taarne; hans Magt formaaer at ſprænge Klipper og bane Veie over ubekjendte Have; han ſkal føre mig i dine ømme Arme. Følg den Gamle, og jeg ſkal ſnart mundtligen forſikre dig om, at jeg evig er din tro

Gyldenløve.

Roſenborg Slot, den 26de Juli 1660."

„Min Tilſtand blev ſkrækkelig efter Læsningen af dette korte Brev; thi det ſagde mig jo tydeligt, at Gyldenløve var arreſteret; men jeg var ikke ubeſtemt. Jeg beſluttede aldeles at følge hans Raad. Den gamle Anna, ſom havde foræret Margaretha en ſerſt Lax, for

ikke at pådrage sig Mistanke, fandt Vælgelighed til at tale med mig i Centrum og bad Farvel efter en Times Ophold. Jeg lovede mig just til efter hendes Raad at forlade min Tantes Hus ved Solens Nedgang og gaae til et bestemt afsides Sted i Skoven, hvor hun med en Bogn ventede paa mig, da der ankom en Albedknægt i Overhofmesterindens Livree og forlangte at tale med mig. Jeg bævede over mit hele Legeme, da jeg aabnede det Brev, han overleverede mig, og min Forundring steg til det Høieste, da jeg i det saar, at Overhofmesterinden i meget bevaagne Udtryk bekendtgjorde mig: at paa Grund af hendes Forbøn havde Hendes Majestæt aldeles benaadet mig og tilladt hende at forstikke mig, at det Foresaldne var aldeles glemt, samt at jeg ufortøvet havde at indfinde mig hos hende paa Slottet, for at blive Hendes Majestæt foreslået og atter indtage min Plads ved hendes Hof. Min Tante bestormede mig med Øfkonstninger, og Margaretha spurgte mig ligesvem, om jeg var gal og vilde igjen tage til Hoffet; og jeg var Fruentimmer nok til at skjule mine sande Hensigter for dem Begge. Jeg udbad mig af min Tante Betænkning til næste Dag — men da Solen dalede, listede jeg mig hemmeligt til Skoven, hvor den tro Anna ventede paa mig; og jeg var saa forstumlet, ja næsten bedøvet af det Foresaldne, at jeg ikke engang spurgte den gode Alene, hvor hun vilde føre mig hen. Jeg kunde for Taarer ikke tale; og først næste Dag, da jeg var i hendes lille Hytte, besindede

jeg mig saameget, at jeg spurgte, om jeg for Fremtiden skulde forblive der, eller bringes videre.

„Vi kunne endnu i denne Aften vente Grev Gyldenløve, og da vil han nok bestemme Deres Opholdssted, Frøken,“ — sagde den gode Gamle, idet hun fremfattede paa Bordet, hvad hendes Kjøkken og Kjalder formaaede, og bad mig med den hjerteligste Gjæstfærelighed at tage tilfælde.

„En Fryd, som det er mig umuligt at beskrive, gjennembævede min Sjæl ved den Høitideliges Nævn; og netop sad jeg om Aftenen ved den fulde Maanes klare Skin i stum Genrykkelse over, at jeg atter skulde faae ham at see, da Døren aabnedes og en ung Sømand traadte ind og ilede imod mig med aabne Arme. Jeg udstødte et høit Skrig af Forundring og Glæde, da jeg i ham gjenkjendte min Gyldenløve.

„Alt beskrive denne Scene, vilde være en Umulighed. Jeg forbigaaer derfor saavel dens Genrykkelser som Dualer. O, de første overgik langt de sidste, lige til den Tilbedte rev sig ud af mine Arme, for at ile tilbage til sit Fængsel paa Rosenborg Slot, hvor Commandanten bovede sit Liv ved at lade ham gaae ud paa hans Vresord, at komme tilbage inden Kl. fire om Morgen.

„Jeg var atter ene og havde god Tid til at overtænke min Skjæbne. Det smertede mig dybt i Sjælen at have paadraget min Elsker saa mange Ubehageligheder, ja endog Fængsling og Kongens Unåde; og

jeg ønskede for hans Lykkes Skyld, at han aldrig havde seet mig, da han saa muligen havde levet et roligt, om ikke lykkeligt Ægteskab med min Medbeilerinde. Lidt efter lidt tænkte jeg mig det som en Pligt at give ham sit Løfte tilbage, for at forsone ham med Kongen; o, men da frygtede jeg for hans Liv, thi vilde Maria Grubbes stolte, kolde Hjerter ikke dræbe ham, især da han nærede en saa afgjort Modbydelighed for hende? Hvad der saa skulde blive af mig? Med en Taarestrøm besvarede jeg stedse dette Spørgsmaal, og da traadte den Herlige i sin hele Elskværdighed for min Sjæls Die, og — jeg følte det — skulde jeg frastige mig ham, da maatte det være med bristende Hjerter.

„Næste Dags Aften Kl. elleve, da jeg med den ømmeste Længsel ventede Gyldeuløve, holdt der pludselig en Kareet for Huset, og inden jeg kunde faae Tid til at skjule mig, traadte de tvende Karle, der stode bag paa den, ind i Stuen.

„I Dronningens Navn forkynde vi Dem Arrest, Frøken Steinhausen!“ — sagde den ene Karl, medens de Begge, min Graad og Modstand uagtet, stæbte mig op i Vognen, hvor Fru Abel Catharina v. der Wisch tilligemed tvende Kammerpiger sad.

„Med en Haardhed, der var langt fra at egne sig for en Dame af Overhofmesterindens Rang og Stand, asmalede hun den Brøde, jeg havde begaaet ved ikke efter Befaling at indfinde mig ved Dronningens Hof, som den stræffeligste Majestætsforbrydelse og

spurgte mig, hvor jeg kunde være saa fræt at opløste mine Dine paa en Herre som Grev Gylbenløve, der endog af alle Fremmede blev tituleret som Prinds; og forsikrede mig, at begge Deres Majestæter havde taget dette yderst unaadigt op, samt at det Gnefte, der kunde frelse mig fra den Straf, som jeg for disse tvende Forbrydelsers Skyld havde fortjent, var en oprigtig og sandfærdig Tilstaaelse af den hele Kjærlighedshandel, og at udlevere hvad Breve og Papirer, jeg fra Greven maatte have modtaget.

„Til min store Lykke vare alle Gylbenløves Breve gjemte i en Skildpaddes Kasse, som efter Moder Annas Raad var stukket ind i et huult Træ i Haven. De vare ellers blevne fundne, da Huset strax efter at jeg havde forladt det blev gennemført.

„Det var tillige en Lykke for mig, at Fru v. der Wisch holdt saa lang en Tale, thi medens den varede, fattede jeg mig dog saameget, at jeg fik overlagt, hvad jeg vilde svare. Det smertede mig at maatte fornægte min Sjæls inderligste Følelse: min Kjærlighed; men jeg maatte gjøre det, for at frelse saavel mig selv som min Elsker. Jeg forsikrede derfor Fruen, at jeg ikke stod i den fjerneste Forbindelse med Grev Gylbenløve; at det Hele var en Opdigtelse af min Tante for at skade mig og tilliste sig Dronningens Naade. Ja, jeg havde saamegen Fatning, at jeg tillige kunde forsikre hende, at intet Fængsel, ingen Trusler eller Piinsler

skulde kunne formaae mig til at bekjende, hvad der var den største Usandhed, hvad der aldrig var skeet.

„„Det vilde vi faae at see, min stortalende Frøken!“ — udbrod Hendes Naade med Gaanlatter. —

„Maaskee De bliver af andre Tanker, naar De i nogen Tid er bleven vant til Fængselslusten. I Blaataarn har man herlige Midler til at faae Sandheden at vide. Der vil Frøkenen nok komme til at skrifte.“

„„Blaataarn,“ — skreg jeg forfærdet. — „O, Deres Naade! forbarm Dem over en svag Pige! Lad mig ikke komme i det frygtelige Taarn! O, Strækken for det formaaer alene at dræbe mig!“

„„Man doer ikke saa let, især naar Hjertet er fulkt af Kjærlighed“ — sagde Fruen meget spodst. —

„Maaskee Frøkenen før vilde hensesættes paa Rosenborg? Ja, der turde Selskabet muligen være bedre, thi her vil De neppe faae andre Selskabskammerater end Muns og Rotter.“

„„Gud i Himlen, forbarm dig over mig!“ — raabte jeg i den højeste Fortvivlelse, da Vognen holdt udenfor det rædsomme Taarn. Jeg hørte en frygtelig Naalen af Laase og Hængsler. Fængselsdøren blev aabnet, og Kammerpigerne hjalp eller rettere trak mig ud af Vognen.

„„Vil De nu bekjende, Frøken?“ — spurgte Fruen, idet hun steg ud af Karet og nærmede sig til mig. — „De undgaar da alt det Rædsomme, der ven-

ter paa Dem, og et fri. Endnu engang spørger jeg Dem i Dronningens Navn: Vil De bekjende?"

„„Nei!“ — raabte jeg med Fortvivlelsens stærke Stemme, saa Slutteren bævede tilbage ved det. — „Nei, Furie! aldrig i Evighed! slæbte man mig endog til Helterstedet!“

„„Slæb herude da ind!“ — bød Overhofmesterinden med truende Alvor. — „Slæb herude ind, at hendes Mod kan blive bpiet. Afsted!“

„Kammerpigerne trak mig hen mod Taarnet. Slutteren stødte mig ind og Fængslets tunge Jerndør raslede i efter mig.

„Seg ved ikke, hvor jeg fik det Mod fra i det Steblik, jeg stod for det raabne Fængetaarn, hvis uhyre Mørke galede mig imøde, med saa megen Bestemthed og Kraft at benægte, hvad det dog var den rene Sandhed. Nok er det, Fru v. der Wisch syntes ligesom slaget ved min Trods og ilede, uden at sige noget Videre, op af den stejle Støentrappe efter mig.

„„Vil De nu bekjende, Frøken? I Dronningens Navn spørger jeg Dem endnu engang derom!“ — udbød hun, da vi vare inde i mit Fængsel, dog uden nogen Haardhed i Stemmen — „Saa behøves der ingen videre Underfølgelse, og min Vogn skal føre Dem tilbage, naar den først har bragt mig til Slottet. De kan da saalange beholde den ene Vige hos Dem. Vil De?“

„„De kan lade mig dræbe!“ — svarede jeg med

fast Stemme — „men De kan ikke nøde mig til at bekjende en Usandhed. Jeg er i Deres Bold, og er beredt paa enhver Mishandling.“

„„Vel!“ — sagde hun — „saa maa De finde Dem i, at jeg lader Dem ransage,“ — og nu lod hun mig ved Pigerne paa det Næste visiter, hvilket jeg taalmødt fandt mig i, da jeg Intet havde hos mig, som kunde forraade enten Gyldeuløve eller mig. Ja, denne Undersøgelse var mig endog kjær, da jeg haabede, at den skulde bringe hende paa den Formodning, at man gjorde mig Uret.

„Da Visitationen var forbi, hørte min Plageaand tilligemed sine tvende Haandlangere til Slottet og lod mig blive ene tilbage i Fængslets øde Mørke, da Pigerne medtoges Lyset. Mit Mod var nu aldeles forsvundet, og jeg følte alt det Rædsomme, der følger med Tabet af Friheden. Jeg famlede om i Mørket; og da jeg hverken kunde finde Stole eller Bænke, satte jeg mig ned paa Gulvet. Der sad jeg nu i den tause Midnat og overtænkte min frygtelige Skjæbne. O, jeg følte kun altfor meget, at jeg var en svag, elskende Pige. Taarsfrømme tolfede min Smerte, og mit blødende Hjerte sukede: Gyldeuløve! dog gik hans elskede Navn aldrig over mine Læber, da jeg var bange for at den grumme Overhofmesterinde havde givet Nogen i Taarnet Befaling til at lure paa mig.

„Jeg havde nok omtrent et Kvarteer været ene, da Slutters Datter, en smuk sextenaars Pige, kom

ind til mig med et Lys og nogle faa Forfriskninger, samt redte en Seng til mig paa en Løibænk, som stod i en Krog. Nu betragtede jeg først mit Opholdssted. Det var taaleligere end jeg havde ventet og havde tyvende Fag Binduer. Vel sandt, de vare forsynede med Jernstænger, men jeg kunde dog haabe at faae Dagens Lys at see; og jeg havde frygtet for at blive indespærret i et mørkt underjordisk Hul; thi jeg havde hørt saameget om Blaataarns frygtelige Arrester.

„D, Frøken!“ bad den venlige Pige med Taa-
rer i sine blide Øine. — „Forbarm Dem dog over
Dem selv og bekjend frivillig, hvad den strenge Fru
Overhofmesterinde desuden jo veed; ellers kommer De
imorgen ned i det fæle underjordiske Kjælderhul, hvor
der næsten er ganske mørkt, og ret afføheligt at være;
og det vilde da skjære mig i Sjælen for Dem.“

„Jeg har Intet at bekjende“ — sagde jeg med
Fatning — „men vel Noget at bede om, og det er,
at du kunde blive hos mig om Natten. Vil du vel
det, min gode Pige?“ Jeg trak en Ring af min Fing-
er, som jeg gav hende, for at stemme hende for
mit Ønske.

„Hun vilde neppe modtage den, da, som hun for-
sikkrede, hun ikke turde opfylde min Bøn.“

„Jeg var igjen ene, og nu valgte jeg, hvad der
for mig var det Bedste. Jeg anbefalede mig og min
Efter til Gud i Bønnen og slumrede omstøder ind. Da
jeg vaagnede, stod Solen allerede høit paa Himlen, og

Slutterens Datter, den venlige Sara, aabnede Døren til mit Fængsel og traadte ind.

„„Frøken,“ — sagde hun saa sagte, at jeg neppe kunde høre det — „jeg har en lille Seddel til Dem, men for Huiusens Skyld, forraad mig ikke for min Fader, han slog mig vist ellers ihjel. Jeg fik den ved Solens Opgang, da jeg var henne paa Sletten her ligeoverfor, for at malke vor Ko. En ung smuk Smand flyede mig den; og da han sagde, at den var fra Deres Moder, saa naante jeg ikke at...“

„Jeg rev hende Seddelen ud af Haanden. Han havde altsaa været ved mit Fængsel; thi hvem Anden kunde skrive mig til end min Sjæls Afgud, min Gyldeuløve. Jeg læste:

„„Vær taus som Graven, min udkaarede Brud, thi det vilde forværre alle Ulfeldternes Sag, om vor Kjærlighed blev røbet. Især vilde det skade din ulykkelige Onkel, Corfis Ulfeldt, som med sin ædle Hustru igaar er kommet hertil. Kjærlighedens Gud skal beskytte os; og end ikke dit affædelige Fængsels uhyre Gængsler og Raase skulle kunne modstaae hans Magt. Vær taus og elst din til Døden tro

Gyldeuløve.“

„„Det er sandt,“ — sagde Sara, da jeg havde læst Seddelen — „han bad mig saa hønlgt om at formaae Dem til at rive Seddelen i mange smaae

Stykker. Deres Moder havde paalagt ham det, da hun flyede ham den."

"Jeg opfyldte meget ugjerne Gjldenløves Dnske; og mine Taarer faldt paa de dyrebare Træl af hans Haand, medens jeg sonderrev dem og kastede Stumperne ud af Vinduet.

"Jeg vil forbigaae hvad jeg leed, da Overhofmesterinden om Eftermiddagen holdt Forhør over mig. Ikke ved en Mine forraadte jeg min dyrebare Hemmelighed. Jeg ventede hvert Dieblis at blive sat ned i Kjælderens, men jeg slap dog med Frygten, og forblev hvor jeg var.

"Gjldenløve havde Ret. Mit Fængsels Mure og Daafe vare kun et Spindelbæb for Kjærlighed. Den haarste Slutten blev underkjøbt; og i den tause Midnatsstund hvilede jeg ved min omme, trofaste Vens elskende Hjerte. Jeg forglemte i hans Arme, at jeg var i Fængsel; og en Salighed, som Kjærligheden ene formaaer at skænke, gjennemstrømmede mit hele Væsen, da hans Hjerte bankede mod mit og han atter fornøede sit Løfte om evig Kjærlighed og Trost. Fængslet blev mig et Elskum, og den Træstol, hvorpaa jeg sad ved Gjldenløves Side, omslynget af hans Arm, trykket til hans Bryst, var mig en Throne.

"Sara, som var tilstede, da hun af sin Fader nu var indviet i Hemmeligheden, græd Glædestaarer over vor Lykke og sagde i sin Trosthyldighed:

"Derfor Gud vilde give mig en saa skjøn, god

og trofast Gifter, da vilde jeg gjerne min hele Livstid
sidde i Fængsel."

„I en heel Uge havde jeg hver Nat, dog i Over-
værelse af den gode Sara, tilbragt nogle Timer ved
min elskede Vens Side, da det skrækkelige Uheld mødte
vor Kjærlighed, at han, da han gik fra mig, blev kjendt
ved Vesterport af een af Kongens Kammerherrer, der
kom fra et hemmeligt Besøg ved Bolden. Gylldenløve,
som troede at være ukjendt under sin Fortslædning,
kom lykkelig ind paa Rosenborg; men allerede næste
Morgen blev det meldt for Kongen; og Følgen deraf
var, at Commandanten blev affædiget, en Anden ansat
i hans Sted, Gylldenløve strengere bevogtet, og jeg ned-
sat i det underjordiske Kjælderfængsel, hvormed man saa
længe havde truet mig, da man formodede, at Gyllden-
løve om Natten havde været under mine Vinduer. O,
jeg tænkte dengang ikke, at jeg indviede denne frygtelige
Grube for min ædle Tante Eleonore Christine Ulfeldt,
som tre Aar derefter betraadte den, for der i Suk og
Taarer at tilbringe treogtyve lange Aar.

„Jeg var saa aldeles nedsunken i Fortvivlelse, da
Overhofmesterinden om Eftermiddagen nedsteg til mig
for atter at martre mig, at jeg var sølesløs mod Alt,
hvad hun fremførte til min Brøde; ja endog, da hun
nedlod sig til at kalde mig Grev Gylldenløves Forsørerste,
og truede mig med Lugthuset, værdigede jeg hende ikke
et Ord til Svar. Jeg var som Den, der ikke har An-
det at tage end et Liv, som er ham en Byrde.

„Sara græd veemodigt, hvergang hun kom til mig, over min tunge Skjæbne. — „O,“ — sagde hun — „dersom min Fader dog ikke havde ladet sig blænde ved Glandsen af det Guld, som Grev Gyldenløve gav ham, da sad De ikke nu i dette affhyelige Hul, hvor der aldrig før har siddet Andre, end Hestetyve og Børnemorderer; og hvor Guds kjære Sol ikke kan indkaste en eneste af alle sine Straaler.“

„Omtrent en otte eller ni Dage havde jeg siddet i denne de Levendes Grav, hvor Fjirbeen og Tuder frøbe om mine Fødder, uden at saameget som et Budskab fra min Ven, eller en Linie fra hans Haand havde mildnet mine grændseløse Qualer; da et nyt Uheld ramte mig. Man havde fattet Mistanke til Slutteren og hans gode Datter. De kom derfor pludseligen bort; og en anden Slutter, som i Henseende til mig fik meget strenge Befalinger, kom i deres Sted.

„Min Tilstand var nu yderst frygtelig. I ni Dage nød jeg Intet andet end Brød og Vand, som i meget smaae Portioner blev mig tildeelt. Dog var jeg stærk nok til at udholde denne Grad af Torturen. Min Sundhed led Intet derved, som formodentlig kom af, at jeg kun spiste Lidet, og Vand var min daglige Drik, medens jeg var paa Svenstrup, med Undtagelse af et Par Draaber Vijn om Middagen, naar Gyldenløve var ved Bordet.

„Overhofmesterinden troede efter nogen Tids Forløb at maatte gribe til mildere Midler for at faae mig

til at bekjende, hvad hun ønskede at vide. Jeg blev derfor atter ført ovenpaa i mit forrige Fængsel. Andre Klæder og Linned blev mig givet, og paa mit Bord kom dagligen fire gode Retter, foruden Viin, Confect og Frugter.

„Hendes Naade antog nu en meget venlig Mine, naar hun holdt Forhør over mig; og raadede mig som en Moder, at tilstaae min Forbindelse med Gyldenløve, og dersom jeg havde et Egtenskabslofte af ham, da at overlevere det til hende, som til Gjengjæld vilde forskaffe mig min Frihed og en Pengesum i Erstatning for min Arrest. Jeg spurgte hende, hvor hun troede jeg kunde have et Egtenskabslofte skjult, da hun ved min Ankomst til Taarnet havde ladet mig aflæde lige indtil Nøgenhed; og endogjaa opløst mit lange Hovedhaar, for at see, om der intet Papir var skjult i Sletningerne, som kunde give nogen Oplysning. Desuden forsikrede jeg hende, at jeg aldrig havde modtaget saadant et Document, som han omtalte, enten af Grev Gyldenløve eller nogen Mand paa Jorden. Til sidst bad jeg hende at lade være at martre mig, da jeg ikke kunde bekjende, hvad jeg ikke vidste og hvad der aldrig var skeet. Hun lod dog til, ikke at blive mig unaadig, uagtet denne saa ofte gjentagne Erklæring; og forlod mig med en nedladende Mildhed.

„Næste Dags Eftermiddag fik jeg en Billet fra hende, hvori hun bad mig at tage mine bedste Klæder paa, da jeg om Aftenen Klokken elleve skulde afhentes

i Hendes Vogn for at føres til Dronningen, der selv vilde tale med mig. Hun forfikkede mig tillige, at jeg Intet havde at frygte, da Hendes Majestæt var mig meget naadig og vilde kun mit sande Vel.

„Det Mod, hvormed jeg hidtil nogenledes havde baaret min Skjæbne, forlod mig aldeles ved Tanken om, at jeg skulde fremtræde for Dronningen; og jeg skjælvede som en Misdæder, der føres til Retterstedet, da jeg steg i Vognen for at føres for Sophia Amalias frygtelige Domstol; og satte aldeles ingen Tro til den mig givne Forfikkning, at hun var mig naadig og vilde kun mit sande Vel.

„Uhrét paa Slotstaarnet forkyndte, at det var Middnat, da jeg af Overhofmesterinden blev ført ind i et af Hendes Majestæts indre Gemakker. Mit Hjerte bankede voldsomt, og det var kun med Møje, at jeg kunde holde mig i en opreist Stilling, da Sophia Amalia kom mig imøde og vinkede mig nærmere til sig.

„Jeg havde ofte været nærværende, naar Dronningen var mild og naadig og havde noget ret Behageligt at fremføre eller befale; men denne Gang syntes hun at overgaae Alt, hvad jeg i denne Henseende hidtil havde seet af hende. Den høie Majestæt i Mine og Tone, som ellers var hende saa egen, syntes kun at være Blidhed og Vnde; ja, hun lignede mere en blid, huldosalig Qvinde end en streng og bydende Dronning.

„„Steinhausen!“ — begyndte hun og tog mig med et stærkt Udtryk af Omhed i Haanden. — „Det

har smertet mig meget at erfare, at du har været uderkasket Arrest. Indespærrelse og Fængsel bør aldrig anvendes imod vort blide Køn; og jeg har paa det Alvorligste irettesat min Overhofmesterinde for hendes Fremfærd imod dig. Du er blevet bleg. Kom, Amalia, og sæt dig ned hos mig; thi du skjælver og hæver jo over dit hele Legeme. Glem i dette Dieblit Dronningen og tænk, at du taler med en Veninde, som ene ønsker at gjøre dig lykkelig."

„„D, Deres Majestæt!" — udbrød jeg dybt rørt og kastede mig for hendes Fødder — „Denne Naade er saa stor, at jeg...."

„Dronningen løftede mig op, og det var neppe, at hun tillod mig at staae, medens hun talte med mig.

„„Jeg har" — udbrød hun med uudsigelig Mildhed — „steds erkendt og agtet dit gode Hjerte; derfor smertes det mig inderligt, at det har ledet dig vild. Dog kan jeg ikke finde det forunderligt, at det er blevet rørt ved Gyldeuløves virkelig skønne Udvaltes; og dersom Omstændighederne tillode det, skulde jeg selv lægge din Haand i hans. Men alt længe før du kom til mit Hof havde Hans Majestæt Kongen bestemt ham for Frøken Grubbe; en Forbindelse, der formodentlig Kriegen hidtil har været udsat. Ikke forlanger jeg Tilstaaelsen af din Svaghed for denne farlige Ungling, der allerede har vundet flere Hjerter end han muligen vil være bekjendt, og derved anrettet Bekymring og Sorg i mange Familier. Jeg vil blot stilsidre dig, hvad

for en Glendighed din og Gyldeuløves Kjarlighed har forarsaget her ved Hoffet. Det kan ikke være dig ubekjendt, at Kongen er hans Fader og har overøst ham med utallige Belgjerninger, som den Utafnemmelige ved Uhydtighed og Kjarlighed burde søge at gjengjælde. O, Amalia, mit Hjerte bløder ved at sige dig det: Gyldeuløve har, ved at aflaae det ham af Kongen bestemte Egteskab, dybt saaret den ædleste og sømmeeste Faders Hjerte; thi det er en Umulighed for Kongen at bryde sit Ord og Løfte. Ja, den Utafnemmelige har reentud erklæret, at han ikke vil lyde Kongens Befalinger, og forladt det milde Fængsel, hvori den fortørnede Konge og Fader indtil Videre havde befalet ham at forblive, for at overlade sig til en Kjarlighed, som, da den dybt har saaret Kongens Hjerte, er en Forbrydelse. Hans Majestæt, hvis Helbred har lidt meget ved de mange Strabadser, Krigen medfører, og Smerten over den Nød, hans elskede Riger have været bestedte i, har denne Uhydighed af en unaturlig Søn kastet paa Sygeleiet. Rigerne trues med at miste den ædleste, bedste Konge, jeg den sømmeeste, kjarligste Gemal og mine Børn en Fader, hvis Rige ikke findes blandt Konger paa Jorden. Ja, dersom Rigerne ere saa uhykkelige at miste denne vise og mageløse Regent, ville de blive styrtede i den dybeste Glendighed; thi er Prinds Christian endnu ikke for ung til i sin svage Haand at styre tvende Rigers Scepter? Det rænfefulde Everrig vil benytte Leiligheden og atter tænde Krigens neppes flutte

Fattel. Utallige Undersaatters skyldfrie Blod vil komme til at flyde og for Guds Naad anklage den forbrøderste Søn, hvis Uhydighed styrkede den æbleste, bedste, viseste Konge i Graven; og, Amalia, kan du da paa den yderste Dag træde frem for den evige Dommer og sige: Herre, jeg er uskyldig i dette Blod! Røg Haanden paa dit Hjerte, Amalia, og svar mig: Kan du?"

„Jeg var rystet indtil Sjælen ved dette skrækkelige Maleri. Uvilkaarligt udstødte jeg et høit Skrig og styrkede for Dronningens Fødder.

„Med alle Beviser paa den højeste Omhed løftede hun mig op og vedblev med en Stemme, der uimodstaællig banede sig Vej lige til mit Hjertes Inderside:

„„Dig, Amalia, dig blev den skønne Lod af Himlen tildeelt, at kunne gjengive Nigernes deres Konge, mig min Gemal og mine umyndige Børn deres Fader. I Danmarks og Norges, i mit eget og mine Børns Navn spørger jeg dig: Vil du?"

„„Jeg vil!" — raabte jeg, saa min Stemme i Nattens Stilhed gjenslød i den store Sal. — „O, Deres Majestæt! sige mig blot, hvordan jeg kan det?"

„„Du maa" — svarede Dronningen og tog atter min Haand inden i sin — „aldeles give Slip paa den mindste Gnist af Haab om nogenstunde at blive forenet med Gyldenløve og betage ham ethvert Haab om, at han længere er elsket af dig. Du maa have Styrke til at skrive ham det til, ja, sige ham det mundtlig,

om det skulde blive nødvendigt. Han vil da faste sig for Kongens Tødder og afbede sin Brøde. Hans Anger, Lydighed og Underdanighed vil være den bedste Lægedom for de Saar, hans Ulydighed slog i den ømme Faders Hjerter. Hans Majestæt skal gjenvinde sin tabte Sundhed. Folkets Betsignelser skulle følge dig, dets ubekjendte Belgjørerinde, og den Overbeviisning: at have, skjøndt med blødende Hjerter, slabt Millioners Held, skal være din Daads herlige og skønne Løn. Amalia, din Dronning spørger dig: Vil du vinde denne store, overjordiske, ja himmelske Løn? Vil du?"

„Jeg vil!“ — Ved den Ewige sværger jeg: jeg vil!“ — raabte jeg med bristende Hjerter og holdt mig ved Dronningens Stol, for ikke at synke til Jorden.

„Du er ædel og god!“ — sagde Dronningen med megen Omhed og kyskede mig paa Panden. — „Sæt dig nu og skriv. Jeg vil dictere dig. Disse Linier fra din Haand aabner Gyldekløves ikke altfor milde Fængsel. Ja, Amalia, du er ene Den, der skænker ham Friheden.“

„Jeg vaskede hen til Bordet og greb Pennen. Mit hele Legeme bævede, medens Dronningen dicterede, og jeg nedskrev følgende Linier:

„Herr Greve!

„Friwilligt, og uden ringeste Tvang, tilskriver jeg Dem disse Linier, de sidste, De nogenstunde vil erholde fra min Haand og som jeg besværger Dem

at lade være ubesvarede. Jeg har n^oie undersøgt mit Hjerte og fundet, at det, henrevet af Deres udvortes Fortrin, har været noget bevæget — elsket Dem har jeg aldrig. — Jeg har for denne Daarlighed, som maaskee ene min Ungdom kan undskyldes, lidt meget. Det er nu overstaaet, og mine Dine ere aabnede. Jeg har en hellig Pligt at opfylde — hvortil Gud vil forunde mig sin alnaadige Bistand! — og den byder mig at erklære Dem: at jeg frastiger mig enhver Fordring, om jeg nogensinde har kunnet have nogen, paa Deres Hjerte og Haand; og det Gnestte, hvormed De kan glæde mig, er at vende tilbage til Opfyldelsen af de Pligter, De for min Skyld saameget har overtraadt.

Amalia."

„Mine Kræfter vare nu udtømte. Jeg formaade ikke at lægge Brevet sammen og bad Dronningen om Tilladelse til at vende tilbage til mit Fængsel.

„„Nei!“ — sagde Sophia Amalia med megen Godhed — „du er aldeles fri og som før i min Tjeneste. Hvad der er foresaldet, bliver for evigt en Hemmelighed; thi det vilde skade dit Rygte, om man vidste, at du var flygtet fra din Tante. Hun og hendes Døtre ere i denne Henseende paalagte Tausshed. Du maa for ethvert Menneske nægte, nogensinde at have staaet i fjerneste Forbindelse med Grev Gylbenløve. Endog for mig har du Intet tilstaaet, ligesom jeg heller Intet

vil vide angaaende denne Sag, der har bevirket saamegen Forstyrrelse her ved Hoffet. Det er sldigt, derfor skal een af mine egne Kammerpiger følge dig til dine Værelser og blive hos dig i Nat. Til hende og Enhver siger du, at du er kommet lige fra Svenstrup hertil. Gaa nu, Amalia, og tag den Forsikkring med dig, at jeg skal sørge for din Lykke."

„„Lykke!“ — sukke mit Hjerte, da jeg forlod Dronningen, og min Overbeviisning sagde mig, at Lykke og No vare for evigt flygtede fra mig.

„Jeg veed næsten ikke, hvordan jeg kom til mine Værelser. Jeg kastede mig paa Sengen og var endog berøvet den Trøst, som Ensomheden skænker: at kunne græde usforstyrret; thi Kammerpigen vaagede, efter Dronningens Befaling, hos mig. Jeg indhyllede derfor mit Hoved i Puderne og qvalte mine Sukke. O, min Theodore! hvad jeg led, er ubeskriveligt. Denne Nat var den skrækkeligste i mit Liv, og det, hvad Ghyldenløve vilde komme til at lide, forøgede tusindfold mine Qualer.

„Da jeg var staaet op om Morgenen, mærkede jeg, hvad jeg ikke om Natten var blevet vaer, at min sædvanlige Indgangsdør var spærret, og at jeg var kommen igjennem Overhofmesterindens Værelser, inden jeg kom ind i mine egne. Jeg saa heraf tydeligt, at jeg endnu blev behandlet som Fange; dog, det var mig aldeles ligegyldigt, thi jeg agtede ikke at flygte.

„Kun Den, der har følt Kjærligheds Vælde, kan

Gustav og Theodore.

tænke sig mine Lidelser; og Ingen havde jeg, som jeg kunde meddele dem; ingen Veninde, ved hvis Barm jeg kunde søge, om ikke Trøst, saa dog Deeltagelse. Jeg var ene i min Smerte, og det har ofte siden undret mig, at jeg var stærk nok til at bære den.

„Dronningen forstaaede mig for al Tjeneste, og det hed blandt Hoffolkene, at jeg var kommen syg fra Reisen. Jeg var derfor ene og saae aldrig Nogen hos mig, uden min Kammerpige, hvis Nærværelse var mig ubehagelig, da jeg havde erfaret, at hun var et rænkefuldt Kreatur. Det eneste Bæsen, som jeg, skjøndt forgjæves, ønskede om mig, var Glutterens Datter, den godmodige, tro Sara.

„Mit Legeme maatte omstøder bukke under for Sjælens saa skræffelige Lidelser. Jeg faldt i en tærende Sygdom, der langsomt syntes at ville føre mig over til den evige Fred, hvor jeg engang skulde gjenfinde min Gylbenløve. Jeg sørgede over, at Sygdommen ikke var stærkere; og det var mig ubehageligt, at jeg ikke var mere afkræftet, end at jeg hver Dag kunde være oppe og bevæge mig i Stuen.

„Flere Uger vare i denne Tilstand forløbne for mig, da man omstøder kaldte en Læge. Han anbefalede mig Bevægelse i den friske Luft; og til min Forundring blev nu min sædvanlige Dør aabnet, og jeg førte eller gik dagligen ud med min Kammerpige. Paa een af disse Toure traf jeg engang een af mine Ungdomsveninder, som iblandt Andet talte om den ødsle Pragt,

der havde herftet ved Grev Gyldenløves og Maria Grubbes Bryllup.

„Det gik mig denne Gang som sædvanligt; det første Indtryk overvældede mig. Jeg faldt i Almagt og blev hjært ihj hjem til Slottet.

„Han havde da saa let kunnet glemme mig, uden at have gjort et eneste Skridt til vor Gjenforening. Jeg beskylde ham i Stilhed for Troløshed og ansaae alle hans edelige Forsikringer om evig Kjærlighed for Falskhed; thi dersom han virkelig havde elsket mig, burde han da ikke, ligesom jeg, have bestemt sig til, aldrig at gifte sig?

„Jeg erfarede snart, at han nogle Dage efter Vielsen var som Ambassadeur gaaet til London, dog uden at tage sin Gemalinde med. Ja, man forstikrede temmelig høit, at han ikke elskede hende og havde været yderst fortvilet paa Bryllupsdagen.

„Prindsesse Anna Sophia, hvem jeg nu atter lærte at spille paa Luth, fortalte mig, i sin barnlige Trosthyldighed, at Kongen og Dronningen havde været meget uenige angaaende Gyldenløves Giftermaal; at Dronningen havde grædt, samt at Kongen var gaaet misfornøjet bort. Derpaa havde Dronningen sagt til Overhofmesterinden: „Han skal ægte Maria Grubbe! Ved min kongelige Ære, ingen Ufseldt skal mere spille Mester her paa Slottet! Jeg har hørt nok deraf! Derpaa var der steet mange Tilberedelser til Bryllupet og Parret var blevet viet i Frue Kirke.

„Jeg spurgte nu den vennehulde Prindsesse, hvor= dan det havde været med Kongens Sygdom, og jeg erfarede, et Hans Majestæt den hele Sommer havde haft en ønstelig Helbred. Jeg var altsaa et Offer for en Hoffabale, og var gaaet i det Garn, man havde opstillet for min Ungdom og Uerfarenhed.

„Den evig uforglemmelige Gylbenløve stod atter for min Sjæl i sin hele Elfsværdighed — og jeg græd blodige Taarer over hans Tab. Det var mig umuligt at forblive længere i Dronningens Tjeneste. Jeg bad derfor min Moder om Tilladelse til at forlade Hoffet, hvilken jeg omsider efter mange Indvendinger erholdt, med Befaling at komme til hende, da hun længe havde været syg. Jeg ansøgte nu formeligen om min Afsted, hvilken jeg ogsaa i meget naadige Udtryk erholdt tilligemed en Pension af hundrede Kroner aarligen, hvilke jeg dog allerunderdanigst frabad mig, da jeg samme Dag, som jeg modtog min Afsted, med Smerte erfarede, at min Moder baade var død og begravet, samt at jeg var den eneste Arving til hendes bethdelige Formue.

„Inden jeg endnu flyttede fra Slottet, besluttede jeg, eftersom jeg var blevet moderløs, at bede min Onkel, Grev Corfsh Udfeldt om at turde opholde mig hos ham, for aldeles at overgive mig til hans fortræffelige Gemalindes Veiledning. O, det var som om Skæbnen vilde hugge Saar ved Saar i mit Hjerte! Disse mine nærmeste Slægtninge vare, Fredstractaten, som indsatte dem i alle deres Rettigheder, uagtet, blevne arresterede og førte til

Hammershuus paa Bornholm. Jeg kunde kun begræde deres sørgelige Skæbne. „O“ — tænkte jeg — „vidste den store Christian den Fjerde, hvordan hans kjæreste Datter, den ædle Eleonore, bliver behandlet, hans Liv maatte af Smerte vende sig i Graven!“

„Jeg befandt mig nu ganske ene, uden Ven, Frænde eller Beskytter, i det store mig aldeles fremmede Kjøbenhavn, hvor mit sande Navn, som jeg helligen havde lovet mig selv i Fremtiden at bære, vist ikke var nogen Anbefaling; ja det alene var nok til at lufte alle Hjærter for mig; thi Ingen vilde være besejndt at tage sig af Nogen, der var saa uløffelig at bære det forhadte Navn: Ulfeldt.“

„I denne min Nød tænkte jeg paa Margaretha Ulfeldt, der vel var meget heftig og farrig, men dog tillige meget redelig, hvilket hun stedsse havde viist imod mig; og jeg troede, at hun ingen Deel havde taget i min Tantes Forræderi. Da jeg vidste, at Margaretha gjerne vilde tage fra sin Stedmoder, bad jeg hende at komme til mig, hvor hun skulde have Alting frit imod at være mig til Selskab og staae mig bi med sin Erfaring, især i Henseende til Salget af min Moders Efterladenskaber, da jeg, naar det var bragt i Rigtighed, vilde kjøbe mig et lille Gods i Nærheden af Kjøbenhavn. O, mit elskende Hjerte kunde ikke aldeles forlade de Steder, hvor Gjldenløve havde levet og aandet. Jeg flyttede imidlertid ind til Niels Juels gamle Amme, den gode Moder

Anna, der imidlertid var blevet Enke og kun boede en halv Mil fra Byen.

„Det syntes som om den friske Landluft havde en styrkende Indflydelse paa mine svækkede Nerver; thi Døden, som jeg ønskede mig, syntes at flygte for Roserne, der atter vendte tilbage paa mine Kinder; og inden Vinterens Begyndelse var jeg aldeles kommet mig.

„En skøn Eftermiddag i Slutningen af October Maaned sad jeg udenfor Døren af Annas Hytte, for at vedergæbe mig i Solen. En ung, velklædt Pige gik mig forbi og udstødte et høit Skrig af Glæde, da hun gjenkjendte mig. Det var den gode Sara, min første Slutters vennehulde Datter.

„Det varede længe inden den gode Pige kunde tale, saaledes glædede hun sig over at see mig. Da den første støiende Henrykkelse var sagtnet noget, bebreidede hun mig bitterligt min Haardhed imod Grev Gyldehløve og sagde: at det var grusomt af mig, at jeg havde op-
hørt med at elske ham.

„Jeg saae mod Himlen, som var Vidne til min Bestandighed, og sagde derpaa til Sara:

„„Det lader som om han bærer sin Skjæbne med Taalmodighed, da han saasnart kunde gaae hen og gifte sig.“

„„D, Frøken!“ — raabte den gode Pige — „det er Deres egen Skyld; hvorfor har De ikke besvaret alle hans Breve? Han maatte jo troe, at De havede ham.“

„Jeg forstikkrede Sara, at jeg ingen Breve havde modtaget.

„„Ja,“ — sagde Sara efter nogen Betænkning — „jeg har ogsaa Mistanke til Deres Kammerpiges Moder, den gamle Løberkones Urlighed; thi nogle Dage efter at Greven var reist, gif jeg til hende, for om muligen at erfare, hvorfor De var saa haard imod Greven, da maa-
ske hendes Datter kunde have sagt hende det. Jeg traf den Gamle ganske drucken af Brændevin, og hun fortalte mig i Rusen, at Overhofmesterinden havde modtaget alle Grevens Breve; men hun havde selv beholdt alle de Dufater, hun fik for at bringe dem til hendes Datter og som jeg gav hende fra den gode Greve.“

„„Men hvor kom du til ham?“ — raabte jeg, næsten aandeløs.

„„Min Fader“ — gjensvarede Sara — „kom hændelsesvis til at gaae Huushovmesteren paa Grevens Palai tilhaande. Greven saae mig engang i Gaarden, og da han troede mig bedre end nogen af hans Tjenere, maatte jeg aflevere Brevene.“

„„Og den Gamle tog imod dem?“ — spurgte jeg videre.

„„Ja, det gjorde hun“ — sagde Sara — „men det gaaer hende aldrig godt for hendes Falskheds Skyld; thi hun forstikkrede stedsje med mange dyre Eder, at alle Brevene vare komne i Deres Hænder. Hun vil paa den yderste Dag komme til at staae Gud til Ansvar for Grevens hjertenagende Fortvivlelse. Da jeg nu, som

fagt, var hos hende, ragede hun op i sin Dragtstøbe og viste mig al den Pynt, hun havde kjøbt for Grevens Penge; og da faldt det sidste Brev, som han tilstred Dem tre Dage før han havde Bryllup, og som nær havde kostet den ædle Herre Livet, ud af een af Skufferne. Jeg tog det op af Gulvet og bebrejdede det gamle Skarn, at hun ikke havde afleveret det til sin Datter, for at det kunde komme i Deres Hænder. Hun svarede mig, at det kunde jo være tidsnok endnu; hun havde forglemmt det. Jeg vidste, at det desværre var for sildigt, da Grevnen var gift, ja endogsaa bortreist; og desuden havde jeg nu Beviis paa, at den Gamle var falsk. Jeg beholdt derfor Brevet og har siden stedse baaret det hos mig, i Haab om, dog engang at møde Dem paa Gaden. Her er det, Frøken!"

„Hvad der i dette Dieblif foregik i min Sjæl, lader sig kun tænke. Nu var min Formodning bleven til Visshed: Gylbenløve havde ikke ophørt at elske mig. Og kunde han, under slige Omstændigheder, andet end ansee mig for den Trosløseste af mit hele Køn! Jeg greb Brevet med skjælvende Haand og trykkede Sara til mit Hjerte, thi hun havde reddet, hvad der næst Troen paa Gud var mig det Helligste paa Jorden: Troen paa Gylbenløves Kjærlighed og Trost; og midt i alle mine Lidelser var det en qvægende Balsom for mit Hjerte, at jeg vidste, at jeg var elsket. Jeg gik ind i Annas inderste Kammer med det dyrebare Brev, den sidste Rest af min ulykkelige Kjærlighed. Jeg trykkede det til mit

Hjerte og mine Læber, og det var næsten gjenneblødt af mine Taarer, inden jeg brød det og læste:

„„„ Syv Breve har jeg tilskrevet dig, min tilbedede Amalia, og ikke seet en Linie fra din elskede Haand siden det skrækkelige Brev, der bragte mig til Fortvivelse, og som du skrev mig til for fire Uger siden. Amalia, er det Ret? Kan du forsvare det for Gud? Og er det muligt, at dit blide Dje kan bedrage? Du har altsaa aldrig elsket mig? Du har drevet Spot med et Hjerte, der elsker dig til Døden! Nei, nei, Amalia! det har du ikke. Det kunde du ikke! Man har tvunget dig til at skrive hiint skrækkelige Brev, der nær havde berøvet mig Forstanden. Dit skyldfrie, blide Hjerte aner ikke den djævelske Kabale, der vil rive vore Hjerter fra hinanden. Jeg veed, hvem der spinder dens fine Traad. Dog, det er en Person, som jeg skylder Grefrygt. Jeg vil derfor fortie Dens Navn og søge at udplette Mindet om denne Ugjerning af min Husommelse. O, min Elskede, hvad har du ikke for min Skyld maattet lide! O, at din Gyldearløves hele Liv, fuldt af uendelig Kjærlighed, maatte kunne erstatte dig det; at du snart som min Gemalinde i mine Arme maatte høre Lønnen for din Kjærlighed og dine Lidelser! Da jeg ikke fik Svar paa et eneste af mine Breve, har jeg trængt mig lige til Overhofmesterindens Bærelser, hvorigjennem man har sagt mig, at Veien gaaer til dine. Man har afvæist mig med den Usandhed, at du var syg, hvilket jeg ikke

troer, da du i Taarnet har kunnet udholde saa mange Mishandlinger uden at blive det. O, at dog disse Pinier maatte komme i dine Hænder, thi de ere vigtige; de ville afgjøre, om vi Begge skulde være misundelsestværdig lykkelige eller grændseløs ullykkelige. Ja, Amalia, det har lykkedes mig at røre Kongens Hjerte. — Han har Intet imod vor Forbindelse og har anvendt alle Midler for at stemme Dronningen for vore Dnsker; men hun er ubøielig, da hun har givet Grubberne sit Ord. Da jeg igaar atter kastede mig for Kongens Fødder, som jeg vædede med mine Taa-
rer, tog han mig med Omhed i sine Arme og sagde inderlig berøget: „Kan det ikke være Andet, da....“ han standsede, og Ordet „lygt“ svævede paa hans Læber; men han udtalte det ikke. „Bliv lykkelig, min Søn!“ — tilspiede han med megen Omhed — „men husk paa, at dit Bryllup er bestemt til om tre Dage.“ Hvad kunde han hermed mene Andet, end at hvad der skulde gøres, maatte skee snart; og jeg kjender hans Hjerte: en kort, skrømtet Unaade vilde være min hele Straf. Ja, Amalia, vi ville følge dette Vink, for at blive lykkelige. Alt er beredt til vor Flugt. Forklæd dig saa godt som du kan, og kom i Morgen Aften Kloffen elleve hen paa Holmens Bro. Du vil finde en Mand staaende paa Broen med en Lygte i Haanden, som i Glasfset viser en Stjerne. Denne Mand er mig. Følg mig dristigt til Hjørnet ligesor Holmens Kirke. Der venter en Vogn, som skal føre

os til Helsingør, hvorfra vi gaae til Sverrig for at lade os vie. Frygt Intet, Kongen vil nok forhindre, at Nogen sætter efter os. O, min Amalia! mit Hjerte banker den salige Stund imøde, da du iler i mine Arme; og før skal jeg døe, end man atter skal rive dig fra mit Hjerte.

„Amalia! Jeg sætter min hele Lid til din Kjærlighed. Du vil ikke knuse mit Hjerte ved Trosløshed; du vil møde efter min Bestemmelse. Møder du ikke, da vare de skrækkelige Ord i dit Brev Sandhed: da har du aldrig elsket mig; og da maa jeg misvise om, at der findes Kjærlighed og Dwindedhed paa Jorden; thi Hvo er at troe, naar Amalia kunde bedrage? Da sønderriver du mit Hjerte og tvinger mig til at træde for Alteret med en Dvinde, som jeg afstøjer, som vil fremmane mig et Helvede, istedetfor den Himmel, jeg haabede at nyde ved dit Hjerte. Med Kjærligheds ømmeste Længsel ventes du imorgen af din dig evig elskende og tro

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavn, den 30te September 1660.”

„See her er Brevet, min Theodore! Mine Taarer have næsten udslettet hans elskede Navn. O, hvilket Hjerte har jeg ikke ladet mig forlede til at støde fra mig. Jeg har aldrig ophørt at begræde hans Tab.

„Sara blev nu hos mig og var mig til en stor Trøst i min nagende Kummer; men end ikke denne Ven-

inde vilde den grusomme Skjæbne lade mig beholde; hun døde tre Maaneder derefter af Børnesopper, og den gode gamle Moder Anna fulgte hende efter fire Ugers Forløb i Graven. Jeg var atter ene, og ingen kjærlig Haand afstørrede mine Taarer, der stedse vedbleve at flyde.

„Margaretha afflog i et meget haanende Brev at tage til mig; og bitterligen bebreidede hun mig, at jeg frivillig (som hun troede) atter var taget til Hoffet.

„Da jeg havde modtaget de rede Penge, som min Moder havde efterladt mig, købte jeg mig en Gaard ved Kanalen i Kjøbenhavn. En fattig Slægtning af min Moder flyttede ind til mig; og der levede jeg i Stillehed, ene beskæftiget med at opdrage tvende fader- og moderløse Pigebørn, som jeg havde taget til mig.

„Ti Aar vare allerede henrundne. Mine Pleiedøtre vare næsten vorne, da Gyldeuløve kom tilbage fra Spanien, hvor han havde tjent som General. Rygtet om hans Gemalindes flette Opførsel var kommet for hans Dre. Hun havde, som Rygtet fortalte, ved det forargeligste Levnet vliift, at hun var uværdig til at bære det Navn, som han ved sin Tapperhed havde gjort saa berømt. Gyldeuløve lagde derfor Sag an mod denne Skjændige, og deres Egtteskab blev ved Retten lovformeligen ophævet. Maria Grubbe giftede sig kort derefter med sin Galan, Adelsmanden Palle Dyre, hvem hun ligeledes, formedelst Utrofskab med hans Ladefoged, blev skilt

fra. Derpaa ægtebe hun Ladefogden, som mishandler hende grusomt; og nu, da hun er i den største Udsælselighed, maa hun drage Landene om ved hans Haand og fortjene de Penge, som han svirer op, ved at synge og spille paa Lire. Du skulde egentlig endnu ikke have hørt Slutningen af hendes Historie, da hun desværre endnu fremkommer i min; men jeg vilde i Korthed meddele dig den, for at du personligen kunde lære dette Lastens berygtede Offer at kjende, som tilfældigviis idag er her og spiller og synger i Borgestuen for at more vore Tjenestefolk."

Theodore kunde ikke undertrykke Onset om at see Amalias, fordm saa stolte Medbeilerinde; og et Suk opsteg af hendes Bryst over den Lastefuldes skrækelige Stjæbne. Amalia aabnede Døren for at lade hende falde, og det varede ikke længe før Kammerpigen kom med hende ved Haanden.

"Gaa kun dristigt ind, Mo'er Sørensen! I skal spille og synge for Fruen og den fremmede Comtesse" — sagde Pigen til hende ved Indgangen.

Maria traadte ind af Døren og gav sig i de Klæder, Amalia havde givet hende, en Anstand, som om hun endnu var Gjldenløves Gemalinde, hvilket klædte hende meget comist, da man vidste, hvor usæl hendes Stilling var, og at hun nu i det Høieste kunde rangere med en fattig Dagleierske eller Tiggeriske, hvilke ogsaa vare hendes daglige Selskab.

"Spil og syng blot et lille Stykke, Maria," —

sagde Amalia med megen Blidhed — „thi Comtessen befinder sig ikke vel.“

„Da vil mit Spil og min Sang vist ikke forværre hendes Sygdom!“ — sagde Maria Grubbe meget spødt. — „Og hvad mit Selvfab angaaer, da veed jeg ikke, hvor hun skulde finde det bedre, thi jeg har ofte spilst ved det kongelige Taffel; og min første Gemal var en Kongesøn samt blaae Ridder og Greve.“

„Og hvad er den sidste, Mo'er Sørensen?“ — spurgte Amalias overgivne Kammerpige, der var blevet staaende ved Døren.

Maria Grubbe lod som om hun ikke hørte dette Spørgsmaal og begyndte at sætte sig i Stilling til at spille. Amalia gav Kammerpigen et fortørnet Dietkast og bød hende at sætte en Stol til Maria, som derpaa neiede meget dybt for Theodore og spurgte:

„Vnster Comtessen en af de nyeste franske Opera-Arier, eller befaler De, at jeg skal synge Dem mit Levnetsløb? Det er indbefattet i tre smaae Vers.“

Theodore kunde næsten ikke undlade at smile ad den Ulykkelige's Hovmod og Kryben. „Helst det sidste!“ — sagde hun, og Maria Grubbe satte sig ned og begyndte, med en Stemme, som man kunde høre havde været god, følgende Sang med Accompagnement af Liren:

„Skjøndt ringe I min Stand vil finde —
Jeg eengang været har Grevinde,
Og er i Adelsstanden fød.
Nu maa jeg mig i Ringhed øve,

Thi min Gemal, Grev Gyldenløve
— Var det ei grusomt? — mig forstød.

Jeg siden som Herr Dyres Frue
En Dronning var udi min Stue
— Han mine mindste Vink adlød. —
Men den Barbar, ja det Uhyre! —
Den nedrige Herr Palle Dyre
Mig ligeledes grumt forstød.

Nu gaaer det mig kun stævt og troget.
Min sidste Mand var Ladefoged,
Da han sin plumpe Haand mig bød.
Thi maa jeg synge til min Vire,
For at den Druffenbolt kan svire
O, gid jeg laae i Jordens Skjød!"

Da Sangen var tilende, reiste hun sig op med megen Gravitet og neiede med en aldeles forulykket Anstand for Theodore, idet hun saae sig om, for at erfare, om ikke enten Amalia eller Kammerpigen vilde rose hendes Virtuositet. Da Alle forbleve taus, udbød hun meget opblæst:

"Det lader som om min Sang ikke har behaget Dem. Da maa jeg dog have den Vre at fortælle, at det er min bedste Sang. Jeg har givet Skolemester Dankel i Slagelse et Guld Tomarksskytte for at forfatte den, og den har indbragt mig saavel Penge som Stokkeprygl i Overslødighed. Folk ynder den meget: af dem faaer jeg Pengene, og af min Mand, den Grobrian, faaer jeg Pryglene, fordi han i den bliver kaldet en

Druckenholt. Men det er det Samme. Jeg synger den alligevel, tiltrods for det Alfsum, om han saa slog mig ihjel. Dog vilde jeg nok have det Sted forandret i den, hvor jeg siger: „O, gib jeg laae i Jordens Skjød!“ thi jeg ønsker dog at leve noget endnu, da jeg har istinde at lade mig stille ved min tølperagtige Mand, for at faae min Rang tilbage. Thi er det ikke stræffeligt, at en Dame, som jeg, maa lade sig kalde Mo'er Sørensen?“

„Mo'er Sørensen!“ — raabte Kammerpigen — „Kynd Jer ned i Borgestuen, thi jeg kan høre at Ederes Mand kalder.“

Theodore og Fruen gav Maria nogle Dalere, for hvilke hun meget ydmygt takkede. Da hun gik, sagde hun til Kammerpigen, som vilde gaae først ud af Døren: „Tilbage, Tøs! Lad mig gaae først! Erer Den, som æres bør! Ved Hun ikke, at min første Mand var blaa Ridder og Greve?“*)

*) Det vil maaffee interessere flere Læsere at vide, at da Maria Grubbe i nogle Aar havde draget hele Danmark om med sin forbrukne Mand, Søren Sørensen, og sin Lire, tog Fortjenesten omsider af; de maatte derfor see sig om en fast Bopæl. Denne fik de i en udsel Hytte ved Grønsund paa Fælster. Her blev Maria Oltapperffe, maatte sætte Folk over i Joller til Moen og gjøre Høveriarbejde paa Herregaarden Korselinge. Kort sagt, hun var saa ydmyget som muligt. Desuagtet vedligeholdte hun midt i sine Pjalter en stor Frækhed, blandet med

„Det er skæffeligt,“ — sattede Theodore — „at et Fruentimmer af hendes Rang og Stand har kunnet synke saa dybt. O, Amalia, det gjør dit Hjerte Vre, at du antager dig den Glendige, uagtet du for hendes Skyld har lidt saa meget; men fuldend din Fortælling; thi, som det synes, kunde saavel du som din Elsker endnu være blevene lykkelige.“

„Det er allerede fæddigt!“ — sagde Amalia — „imorgen, min Theodore, skal du faae Slutningen af min Historie at høre. Sov nu vel, og Herrens Engleflare omfavne i blide Drømme dit Leie!“

„Nei, min Veninde,“ — gjensvarede Theodore høfligt — „jeg vil ikke sove før jeg veed Enden paa dine og Ghyldenløves saa interessante Tildragelser. Ved-

Adelsstolthed, der gjorde hende aldeles foragtet. Hendes Mands skjændige Levnet vedblev. Han var yderst tilfindet, svirede stedse og pryglede hende ubarmhjertigt, naar hun ikke kunde staa ham Mod til at svire for. Og hvor kunde den Glendige det i en Alder af over halvfjerdsfindstyve Aar? Dog, hendes Glendighed havde endnu ikke naaet sin høieste Spidse, men blev i en overordentlig Grad forøget, da hendes Mand i Jilfindethed og Drukkenskab dræbte en Skipper fra Dragør, hvorfra han kom i Slaveriet. Maria Grubbe endte sit lastværdige og ulykkelige Levnet i den allerdybeste Afsehed og Glendighed i Borrehuus paa Fælster, hvor hun var Almisselem, i Aaret 1718, i en Alder af femoghalvfjerdsfindstyve Aar.

bliv din Fortælling, skulde endog Morgenrøden overrasse os under den."

"Vel!" — sagde Amalia — „Jeg vil da drage det sidste Slør, der skjuler mine Hændelser, tilside; og du skal see, hvor nær jeg atter var kommet Maalet for alle mine Ønsker, og hvordan denne samme Maria Grubbe, uden at hun nogenstinde har anet, at jeg elskede Gylbenløve, atter sønderrev det Omheds Baand, som Kjærlighedens milde Staber havde slynget om vore Hjerter.

„Gylbenløves Proces med hans Gemalinde var endnu ikke endt, og Meningerne om dens Udfald vare meget deelte, thi Maria Grubbes Odselhed, pragtfulde Levemaade og aabne Taffel havde forskaffet hende mange Tilhængere, da Gylbenløve en Dag lod sig melde hos mig. O, min Theodore! jeg kan ikke beskrive dig, hvorledes jeg ved dette Budskab blev tilmode. Mit Hjerter bankede ham imøde, som paa vor Kjærligheds første Dag. Jeg elskede ham med en Ild, der ikke lader sig beskrive; men jeg fandt, at jeg ikke uden at saare min Følelse for det Sømmelige kunde modtage ham, især i mine vorne Pleiedøttres Nærværelse; og at modtage ham i Enrum, lod sig — som Sagerne stode — endnu mindre gjøre, da han ikke var separeret fra sin Gemalinde. Jeg maatte derfor lade ham afvise, med den Undskyldning, at jeg ikke kunde modtage ham, da jeg var upasselig og desuden havde gjort mig det til en Regel, aldrig, uden naar jeg havde Selskab hos mig, at modtage

nogen Mandsperson, og jeg havde kun Selvfab tvende Gange om Aaret. Det næste Selvfab blev ikke givet før efter Nytaar, vilde da Grev Gyldenløve bære mig med sin Nærvarrelse, vilde det være mig meget kjær. Min ældste Pleiebatter, der var en meget fornustig fjortenaars Pige, bragte ham dette Budskab i Forvarrelset, hvor han stod og ventede, og jeg kunde tydeligt høre hans mitg saa bekendte Stemme, da han med mange Hilsener til mig forlod Varnet og gik.

„Var jeg for streng imod den Elskede og mig selv? Jeg veed det ikke, men det forekommer mig endog i dette Dieblit, som jeg ikke kunde handle anderledes. Gyldenløve syntes at forstaae det hemmelige Vink, jeg gav ham ved at lade ham sige, at jeg først til Nytaar vilde see ham; thi jeg og Alle vidste, at hans fatale Proces først mod Aarets Slutning kunde være tilendebragt. Han blev derfor borte, og jeg hørte fra dette Tidspunkt, som indtraf sidst i Sommeren, Intet fra ham, før den 25de December, Dagen efter at han havde vundet sin Sag og var aldeles skilt fra sin Gemalinde, da hans Kammer-tjener overbragte mig følgende Brev, det sidste, jeg har modtaget fra hans dyrebare Haand. Mit Hjerte bankede af Fryd og Frygt, da jeg modtog det — men navnløs fällig Genrykkelse gjennembævede det, da jeg læste:

„„Dyrebare, evigelskede Veninde!

„De har negtet at modtage mig. Er da Deres Omhed for mig reent forsvundet? Og er det muligt,

at De kan troe, at mit Hjerte et Dieblif har holdt op at brænde for Dem? Nei, jeg elsker Dem endnu som paa hiin Dag, da jeg tilsvor Dem evig Kjærlighed. I Hoffernes glimrende Sale, paa Krigens blodige Balplads, i Slagenes Torden, fulgte Deres blide Billede mig, og ene det hjalp mig at bære den frygtelige Skjæbne, at være lænket til en Gemalinde, som jeg ikke kunde elske. O, Amalia! havde De givet efter for min Sjæls inderlige Bønner og flygtet med mig, da havde jeg nu i ti Aar nydt Himlen paa Jorden. Jeg ventede forgjæves paa Dem til Morgen frembrød, men De kom ikke. Jeg stod endnu i tre Nætter paa Holmens Bro, med Vinene heftede paa Slottet, og ventede paa Dem; De kom ikke. — Jeg faldt i den forfætteligste Fortvivlelse og tabte næsten al Til-
lib til Trost og Dyd paa Jorden. Da lod jeg mig taalsmodigt slæbe til Alteret, thi mit Liv havde tabt sit hele Værd for mig; De elskede mig jo ikke mere. Da Vielsen var forbi, var det som om jeg vaagnede op af en fæl Drøm, og jeg befandt mig i en Til-
stand, der grændsede til Vanvid. Min forevige ædle Fader, hvis Hjerte blødte ved mine Lidelser, lod mig som Ambassadeur gaae til England. Jeg efter-
lod mig her den Gemalinde, som det var mig umu-
ligt at elske. Hendes Opførsel i min Fraværelse van-
ærede mit Navn. Jeg blev flitt fra den Uværdige, og min Haand er atter fri. Jeg er endnu i min Mand-
doms feireste Dage og længes efter at nyde Livets

høieste Lykke, Kjærlighed, ved en ædel, elsket Qvindes sømme Hjerte, at vandre Resten af mine Dage ved hendes Side som den Lykkeligste af alle Dødelige. Ingen Qvinde paa hele Jordkloden er istand til at gjøre mig lykkelig uden De, Amalia! Vil De det? O, Amalia, vil De gjøre mig lykkelig? Eller var det virkelig sandt, hvad De skrev, at De aldrig havde elsket mig?

„De har afflaaet at tale med mig; men De kunde dog ikke hindre mig i at see Dem. Hver Søndag har jeg seet Dem i Vor Frue Kirke, i det samme Tempel, hvor Deres Gude første Gang henrev mig. O, Amalia! De straalet endnu i Ungdommens og Skjønhedens høieste Fylde. Et ihdeligt Træk af Melancholi er udbredt over Deres skønne Ansigt. — O, dette Træk gjør Dem endnu skønnere. Der er noget ubestribeligt Rørende i Deres hele Udtryk, og aldrig har jeg i nogen Kirke, enten i Spanien eller i Italien, seet en Madonna, der saa aldeles i sit hele Væsen forener den overjordiske Gude, som man kan tænke sig, at Christi Moder maa have besiddet, som hos Dem. Er det muligt, Amalia, har De virkelig besluttet, at denne Fylde af himmelsk Skjønhed langsomt skal henvisne uden at den skal skabe nogen Mand Himlen paa Jorden? Amalia, din Gylde, din tro, din bestandige Tilbeder, anraaber om din Haand og dit Hjerte! O, ved Alt, hvad der er dig helligt i Himlen og paa Jorden, besværges jeg dig, lad dit

Hjerte gjøre Udslaget; thi en Følelse i mit Bryst, som aldrig vil forstumme, siger mig, at det endnu staaer for mig. Lad Ingen mere træde imellem os og vor Lykke! Bliv min Hustru, og ved den Alvidende, som skuer Hjerterne, for hvis Nafn jeg i dette Dieblit fornyer min Trostabsed til dig, sværger jeg: Du skal aldrig komme til at fortryde det. Dig Misdæderen, der er dømt til Døden og endnu i det sidste Dieblit, imellem Frygt og Haab, venter at Ordet Naade skal blive udraabt over ham, seer jeg den endelige Dom af dig imøde, der enten skal gjengive mig mine bortrøvede Ungdomsglæder og fremtrylle mig et Eden paa Jorden — eller ogsaa indvie mit hele Liv til en uhykkelig Kjærligheds navnløse Lidelser. Betænk dig vel, Amalia, før du affiger denne Dom, der atter kan berøve mig Alt, hvad Gud og Naturen knyttede til mit Hjerte: Fødeland, Slægt og Venner, og sage mig i en evig Landflygtighed. Jeg vil ikke rose mig af en Bestandighed og Kjærlighed for dig, der er min anden Natur, som vil udfylde mit Hjerte til det brister i Døden, men kun tillade mig at sige dig dette: paa den hele store Jordklode, ja saa langt som Guds uendelige Skabning rækker, finder du Ingen, nei Ingen, der elsker dig saa inderligt, høit og hjerteligt, saa aldeles for Tid og Evighed, der saa ganske sætter sin hele og sande Lykke i din Besiddelse som din tro

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavn, den 25de December 1670."

„O, Theodore! mine Betænkeligheder ved at række min Haand til en Mand, hvis Kone endnu levede, forsvandt. Jeg syntes allerede, at det ikke var nogen Synd; og jeg besluttede efter noget Overlæg, at indvie mit hele Liv til Belønning for en saa uendelig Kjærlighed, og at nyde Livets højeste Lykke ved den tro, den prøvede Elfers Hjerte. Min Barm var fuld af uendelig Salighed; jeg var saa udstgelig lykkelig; thi hvad for Hindringer kunde der nu optaarne sig for vor Kjærlighed? Forholdene vare omflistede siden for ti Aar siden. Den høimodige, ædle, blide Kong Christian den Femte var Gylldenløves kjærlighedsfulde Broder. Den regjerende Dronning var den ædle, skønne, med alle Dyder prydede Charlotte Amalie, alle Ulykkeliges Beskytterinde, Rigerens Genius og Folkets Afgud. Hun var mig meget huld og naadig og havde flere Gange ønsket at drage mig til sit Hof, hvor alle milde Dyder throneede under hendes mægtige Beskyttelse. Vel sandt, Sophia Amalia levede endnu og vidste at vedligeholde sin Indflydelse, for hvilken den ulykkelige Eleonore Ulfeldt vedblev at være et Offer; men maatte hun nu ikke være af andre Tanker og ønske Gylldenløve Erstatning for hvad han formedelt sit tiaarige ulykkelige Ægteskab havde lidt? Desuden — kunde Kongens og Gylldenløves Selvstændighed ikke sættes imod hendes Villie, om den skulde være vore Ønsker imod? Disse Betragtninger anstillede jeg, medens jeg klædte mig paa for at gaae i Kirken og anraabe Gud om Hælp til mit forestaaende Ægteskab,

som jeg var fast besluttet at indgaae. — Det var en deilig første Juledag; den blide Vintersol skinnede ind af Vinduerne. Uvilkaarligt saae jeg ud paa Gaden, over Canalen. Mit Øie faldt paa Holmens Bro — og — min Fryd var ubeskrivelig: Gyldeuløve stod paa Broen og saae over imod mine Vinduer. O, min Theodore! der stod den Herlige, som jeg i ti Aar ikke havde seet, i sin Ungdoms, Skjønheds og Krafts fulde Blomstren. Det forekom mig, som om han var skønnere end han nogensinde havde været. Jeg tænkte da paa, hvordan han i tre Nætter havde staaet paa den samme Bro og ventet paa mig. Si Aar vare imidlertid henrundne — han stod der atter med et elskende Hjertes ubeelte Kjærlighed og tænkte paa mig. Jeg mindede mig Lygten med Stjernen i Glasfet, som han i hine Nætter havde holdt i Haanden, for at jeg skulde kjende ham. Stjernen funkede endnu; den brød sig i Middagssolens Glæds i flammende Straaler paa hans for mig flammende Hjerte. O, jeg kunde have raabt ned til ham:

„„Min Gyldeuløve! Jeg kommer! Jeg betroer mit Liv, min hele Tilværelse til din Kjærlighed. Jeg følger dig til Jordens yderste Ende, o, var det endog kun for at døe ved dit Hjerte!“

„Gjortigt som Tanken i min Sjæl fattede jeg den Beslutning at give min Elsker et Tegn paa, at jeg var hans, at mit Hjerte skøi hans Ønsker imøde. Jeg besluttede at gaae over Holmens Bro til Kirken, og naar

han hilsede mig, vilde jeg lade en Myrtheqvist falde til Jorden. Han vilde da tage den op, og dette Kjærlighedens og Ægtestandens Symbol vilde da — uden Ord — tolke ham mit Hjertes ømme Bølelser. Hurtigt rev jeg en Myrthegreen af et Træ i Vinduet, tog min yngste Pleiebatter, Charlotte, ved Haanden og ilede ud af Døren, inden Gyldenløve forlod den. Ligesom jeg traadte ud af min Port, rendte et Fruentimmer imod mig og Charlotte med saadan en Fart, at Barnet styrtede mod Jorden og slog sit Ansigt tilblods i Faldet. Jeg bukkede mig ned for at hjælpe den fjære Pige op. Myrthen faldt af min Haand ned i Charlottes Blod — og blev søndertraadt under Fruentimmerets Fødder. Det var nu ikke at tænke paa at gaae i Kirke. Mine Piger, som havde hørt Lottes Skrig, ilede til og hjalp os ind i Huset. Fruentimmeret ilede, med Udskyldninger for det Forefaldne, bag efter mig. Da jeg var i Stuen, saae jeg først, at det var en yderst pragtfuld Dame; og med Forsærdelse gjenkjendte jeg i hende — Gyldenløves frastilte Gemalinde, Maria Grubbe. Jeg havde tilbage ved denne Opdagelse, og det varede længe inden jeg kunde fatte mig efter denne ubehagelige, ja frygtelige Overraskelse, som jeg ikke kunde Andet end ansee for et uhykkeligt Bærsel for min og Gyldenløves forestaaende Forbindelse.

„Med en Ordstrøm, som varede meget længe, forsikkrede Maria, at hun var aldeles uskyldig i Barnets Fald, da den Lille selv havde rendt imod hende. Dog

tilstod hun, at hendes Ilen vigtig nok havde forårsaget det, da hun ønskede at tale med mig inden det ringede sammen, og hun vidste, at jeg aldrig nogen Helligdag forsømte at gaae i Kirke.

„Jeg blev maalløs af Forundring over dette sjældne og høist uventede Besøg og bød mig ned over den grændende Charlottes Ansigt, hvoraf jeg væskede Blodet, for at skjule min heftige Bevægelse.

„„Hvorfor svarer du mig ikke et Ord, Amalia?“ — spurgte Grevinde Gylbenløve. — „Jeg ved dog, at jeg aldrig har gjort dig Noget imod, og for ti Aar siden vare vi endog saa de bedste Veninder ved hele Høffet. Vare vi ikke?“

„Jeg formaaede ikke, havde det endog gjældt mit Liv, at svare hende et eneste Ord, men stirrede paa hende med taareløse og, som man siden sagde mig, halv vilde Øine.

„„Har jeg da nogensinde gjort dig imod?“ — spurgte hun — „saa stig kun frem, og jeg er villig til at bede dig om Forladelse!“

„Mindet om Alt, hvad jeg for dette Truentimmers Skyld havde lidt og taalt, fornæbde sig i min Grindring og truede med at knuse mit Hjerte. Alle dets Bunder begyndte paany at bløde. Dog hvistede min Samvittighed til mig, at Maria Grubbe, inden hun ægtede Gylbenløve, var uvidende om hans og min Kjærlighed, sølgelig ogsaa om mine Lidelser. Jeg burde derfor ikke være saa uretfærdig, endog i mit eget Hjerte, at hebreide

hende dem. Denne Tanke gjorde mig blødere. Jeg tænkte mig, hvor smerteligt det maatte være for hende, at give Slip paa en Gemal som Gylldenløve, og kunde ikke troe Andet, end at hun nu havde opdaget hans Kjærlighed til mig og kom for at kræve ham tilbage af mig. Taarerne, som omstøder styrte mig ud af mine Dine, gav mit Hjerte Lust; og det blev mig muligt at sige:

„„Jeg har Intet at tilgive Dem, Grevinde, og tør neppe gjette Morsagen, hvorfor De kommer til mig, som siden hiin Balnat, da jeg flygtede for Dronningens Brede, ikke har seet Dem. Vore Forhold have siden den Tid forandret sig meget, og jeg veed ikke....“

„„Hvad der bringer mig til dig?“ — afbrød Maria mig hurtigt og trak mig ned ved Siden af sig. — „Det skal jeg sige dig i Korthed. Du har vel hørt, at min Gemal, Grev Gylldenløve, har lagt Sag an imod mig og beskylidt mig for Utroslab? Det var let for ham at vinde denne Sag, da Kongen er hans Broder og han derfor har alle Store til Bønner. Hvor frænkende det maa have været for mig at blive dømt som Ægteskabsforbryderesse, vil du kunne indsee. Men stræffeligt, ja grusomt er det, at jeg ikke kan indgaae et nyt Ægteskab, hvilket er bevilget Gylldenløve, der ikke har opført sig bedre end jeg, thi....“

„„Men hvor fører alt Dette hen?“ — spurgte jeg utaalmodig, da den Fortrolighed, min fordums Medbeilerinde viste mig, var mig meget ubehagelig. — „Lad os afbryde denne Samtale, der dog ikke kan Andet end

være ubehagelig for os Begge; thi maa det ikke smerte Dem, at tilstaae Deres egen Brøde? Og kan det være behageligt for mig, at høre paa denne Tilstaaelse? Jeg maa derfor bede Dem at . . ."

„„Du maa ikke sige De til mig, Amalia!“ — udbød Maria meget venlig og tog min Haand. — „Erindrer du ikke, at vi fra Thyland af ere gamle, gode Veninder, samt at vi sagde „Du“ til hinanden ved Høffet?“

„Desværre erindrede jeg ethvert Forhold til Maria alt for nøie — men det var mig aldeles umuligt at tiltale hende med det fortrolige Du; en Benævnelse, jeg i denne min modnere Alder var meget sparsom med og kun gav til Den, som jeg baade kunne høilagte og elske. Jeg vedblev derfor, uagtet hendes gjentagne Anmodning, at kalde hende „De“, hvilket lød underligt nok, da hun ikke, som hun sagde, vilde give Slip paa sin gamle Ret-tighed og vedblev at tiltale mig med „Du“.

„Efter en stræffelig lang Indledning, hvoraf ethvert Ord var som et Dolkestik i mit Hjerte, da den ene omhandlede hendes Kjærlighed til Gylbenløve, fortalte hun mig endelig — og det endog uden at slaae Vinene ned — at det rigtignok var sandt, at hun i Gylbenløves ti-aarige Graværelse havde født tvende Børn ved Adelsmanden Palle Dyre; samt at hun altsaa maatte finde sig i Skilsmisfen. Den var hende endog kjær, da hun agtede at reise sig ved ham, ved hvem hun var falden. „Men“ — spøiede hun til — „jeg vil have Tillæbelse til

strax at gifte mig. Min hele Formue har jeg faaet tilbage; men det er mig ikke nok, thi Gyldenløve er ikke bedre end jeg. Han har forført en ung og smuk Opera-dandsferinde, medens han opholdt sig i Paris, og hun har født ham en Søn, som nu er syv eller otte Aar gammel. Denne Søn har han endog bragt med sig til Kjøbenhavn, da Moderen for et Aar siden skal være død. Drengen, som han elsker meget høit, har han lært at tale Dansk, endstjøndt man godt kan høre paa ham, at han er en Fransmand. Han er i Kost hos en Skolelærer paa Christianshavn, som dagligen bringer ham til Faderen. Dersom du vil, Amalia, da vil jeg lade baade Skolelæreren og Drengen komme her, for at du med egne Dine kan...."

„„Rei!“ — raabte jeg, idet mine Kinder blussede af Skamrødme paa Gyldenløves Begne. — „Rei, jeg vil ikke see ham. Desuden,“ — vedblev jeg med Fatning — „hvad vedkommer det mig? Jeg har jo aldrig været Gyldenløves Gemalinde; og jeg begriber ikke, hvorfor De fortæller mig alt dette? Jeg har ikke bedet om Deres Fortrolighed, og jeg vilde ønske....“

„„Men du skal have den alligevel!“ — afbrød Maria mig. — „Thi du skal forhjælpe mig til min Ret, at jeg ved at ægte Palle Dyre kan faae min Arv tilbage. Jeg veed, at Dronning Charlotte Amalia er dig meget hengiven og naadig, lader dig ofte komme hele Timer til sig, tager dig med i sin Vogn, naar hun kjører ud, og viser dig megen Fortrolighed. Da nu Dron-

ningen tre Gange har ladet mig afvise, saa bejder jeg dig, for gammelt Venstabs Skyld, at gaae til Hendes Majestæt og ret af Hjertens Grund afmale hende den himmelraabende Uret, jeg har lidt, ved at blive nægtet at gifte mig. Siig hende, at Gyldeuløve har forbrudt sig ligesaameget som jeg, ja maaskee endnu meget mere. Anraab hende tillige om, enten at udvirke, at min Sag bliver foretaget paa ny, eller at formaae Kongen til at give mig Tilladelse til at indgaae et nyt Ægteskab. O, Amalia! Min Skjæbne hviler i din Haand! Du, ja du alene formaaer at gjøre mig lykkelig!"

"Aldrig glemmer jeg denne skrækkelige Førstejuledag. Jeg havde haabet at tilbringe den i Kirken i Bøn og Gudspaaakaldelse, men jeg maatte tilbringe den hjemme i min Stue ved hjertenagende Sukke og Dvaler. Thi af Alt, hvad der hidtil havde mødt mig, syntes Det, at Gyldeuløve havde forladt Dydens Bane, meest at saare mit Hjerte. Han skrev: „at han aldrig havde holdt op at elske mig" og dog.... Jeg betænkte mig igjen og fasttede en anden Beslutning. „Lad os faae Skoleholderen og Barnet fat" — sagde jeg — „og nøie undersøge før vi handle. Er Deres Beretning da sandfærdig, er Gyldeuløve virkelig bethnget med Brøde, da, Grevinde, da skal jeg forstaae Dem Audience hos Dronningen. Selv at tale Deres Sag? — Forlang ikke det; thi det kan, det vil, det gjør jeg aldrig!"

"Maria var tilfreds med dette Løfte. Hun skrev derfor en Seddel til Skoleholderen, som hendes Tjener,

der ventede i Borgestuen, maatte bringe; og da jeg ikke boede langt fra Christianshavn, kom baade Barnet og Læreren snarere end jeg havde formodet. Maria tillaa-
jede Døren og spurgte uden videre Indledning:

„„Stig mig, min lille Dreng, hvem er din Fader?“

„Barnet kom i en øiensynlig Forlegenhed og svarede stammende med fransk Dialect, idet han støttede hen til mig:

„„Man har forbudt mig at nævne hans Navn, derfor kan jeg ikke sige Dem det.“

„„Vær du kun dristig, min Dreng!“ — sagde Læreren og klappede Drengen paa kinden. — „Damerne der røbe dig, saamænd ikke; og desuden, Sandheden bør man stedse sige, om det endog er forbudt. Denne Dame har lovet at give dig en heel Pakke skønne Billeder, med Huse, Træer og Menneſker paa, naar du fortæller den anden Dame Alt, hvad du veed, saavel om din Fader som dig selv og din Moder!“

„„Skal jeg da“ — spurgte Drengen med flydende Tunge — „ogsaa fortælle om hvor god min Fader er? hvordan han græd ved min Moders Ligkiste, da jeg og mine smaae Søstre stode om den? hvordan han kysjede os Alle, satte de Smaae i Kost og tog mig med sig paa Reisen, samt hvor meget han holder af mig? Skal jeg ogsaa vise Fruen hans Billede, som han gav mig i For-
gaars paa sin Fødselsdag, da jeg sad saalænge paa hans Skjød og han kaldte mig sin egen kjære Louis? Skal jeg?“ — Han tog et Billede frem, der hang i en

Guldkjæde paa hans Bryst. Jeg kastede mine Dine paa det og bævede tilbage — det var Gylldenløve!

„„Det er nok, min gode Dreng!“ — sagde jeg, da jeg noget var fattet, og førte ham ind i et Sidesværelse til mine Pleiedøtre. Da Døren var lukket, omfavnede og kyskede jeg Barnet inderligt. O, denne Dreng spærrede Veien for mig til Alteret og sønderknuste mit Hjerte, men han var Gylldenløves Søn, jeg kunde ikke andet end elske ham.

„Da jeg igjen kom ind til Maria, modtog hun et Brev fra Skoleholderens Haand, som hun rakte mig. Det var mig umuligt at læse det; jeg vinkede det derfor med Haanden fra mig og bad hende at forstaae mig for flere Oplysninger.

„„Er du da nu overbevist“ — spurgte hun — „om denne fine Herres Opsørsjel i Udlandet, medens jeg sad og kjædede mig her hjemme? — Han lod det ikke blive ved eet Barn. Han har endnu flere i Paris. Det er ret Skade, at de ikke ogsaa ere her.“

„„Det kan jeg sige Dem“ — sagde jeg til Skolelæreren — „at jeg finder at det er lastværdigt, at De saadan spigter den Tillid, som Grev Gylldenløve har til Dem, og faaer et Barn til at fortælle, hvad det er besalet at fortælle.“

„„Jeg er fattig, min Frosken!“ — sagde han — „og Fru Grevinden har lovet mig fem hundrede Ducater, naar hun kommer til at ægte Herr Dyre, for at jeg skulde overbevise Dem om Herr Grevens Utroskab, da, som hun

fagde, Deres Naade ellers ikke var at formaae til at tale hendes Sag hos Dronningen.

„„Sa, De har aabnet mine Dine!“ — raabte jeg. — „Imorgen, Grevinde, imorgen staffer jeg Dem Dronningen itale.“

„Skolemesteren gik med sin unge Elev. Og det varede ikke længe inden Maria Grubbe ogsaa forlod mig, efterat jeg havde medgivet hende et Par anbefalende Linier til Dronningen.

„Jeg indsluttede mig i mit inderste Værelse og overlod mig aldeles til min Smerte. Jeg græd blodige Taarer over Gylbenløves Fald og raabte høit, idet jeg vred mine Hænder: „Det er forbi!“ Min Beslutning var uigjenselselig fattet.

„Efter en stræffelig, under Sukke og Taarer tilbragt Nat gjorde jeg om Morgenens Vold paa mit Hjerte og skrev følgende Linier, som strax bleve affendte, til den troløse og dog evigelskede Gylbenløve:

„Herr Greve!

Til Svar paa Deres Skrivelse af Gaars Dato har jeg kun dette at melde: Hvad der stod i det sidste Brev, De modtog fra min Haand, behage De at antage for Sandhed! Tillige vover jeg at bede, ja besværge Dem inderligen om, at forglemme en Pige, der aldrig kan eller vil give Dem sin Haand.

Amalia Ulfeldt.

Kjøbenhavn den 26de December 1670.“

Gustav og Theodore.

„Da Brevet var sendt bort, og jeg omsider blev ene, knælede jeg for Gud og bad om Røgedom for mit senderknuste Hjerte. Jeg bad længe og inderlig og fordybede mig saaledes i min Andagt, at jeg ikke mærkede, at Døren var blevet aabnet, og at en Mand stod bag ved mig. Da jeg vendte mig om — saa jeg til min højeste Forundring at han, for hvis Skyld jeg havde lidt og endnu leed saa meget, den høitilfede, lastefulde — Gris Gledeløbe, stod ved mig. Jeg reiste mig, betaget af den højeste Skræk, og var, som sædvanligt, ikke i Stand til at fremsføre et Ord.

„„Amalia! har De skrevet Dette, og er det Bønnen for min uendelige, evige Kjærlighed?“ — spurgte han med den samme Stemme, der stedse havde banet sig Veje til mit Hjertes Inderside.

„En Taarestrøm var mit Svar paa hans Spørgsmaal.

„„Amalia!“ — vedblev han, og en Taare perlede i hans skjønne, mandige Dye. — „Jeg har elsket dig, endog uden Haab om nogensinde at besidde dig. Jeg har elsket dig, da du forstjød mig og gav mig mit Trofabeløfte tilbage. Af Kjærlighed til dig forlod jeg Fæder, Fødeland og Venner og styrtede mig i Krigens Rødsler. Det Gæste, jeg medtog, var Mindet om dig og min Kjærlighed. Jeg har seet, hvad man kalder Fjendens skjønneste Dvinder, men min Trofabeløfte viklede ikke. Uagtet du er grusom imod mig, elsker jeg dig endnu og skal elske dig til mit Hjerte brister i Døden. Gre da disse

„Minier Ali, hvad dit Hjerte har at give mig for saa megen Trost og Kjærlighed? For saa mange Mars navnløse Lidelser?“

„Jeg var nærved at synke til Jorden af Forsærdelse over hans uhyre, mageløse Færdighed i at forstille sig. Mit Blod kogte i mine Arter, og det blev mig endelig muligt at tale.

„Foragtelige Ghytter!“ — raabte jeg og llede ud af Værelset.

„Min Skjæbne foiede det just saaledes, at min anden Elsker, den tredstidshveaarige Hr. v. Darner, hvis Tilbud om Egtetab jeg gjentagne Gange i to Aar havde afvist, men ellers paa Grund af hans Alder og Godmodighed dog tilstedet Afgang i mit Huus, var hos mine Pleiedøttre. Han og de uskyldige Børn bleve yderst forfækkede over min Tilstand, thi jeg var aldeles ude af mig selv. Med vilde Blitke stirrede jeg længe paa Hr. v. Darner, og da Stormen i mit Bryst noget var standsset, før den Beslutning som en Lynild igjennem min Sjæl, at give denne værdige Mand min Haand, for at betage Gyldeuløve ethvert Haab. Det kom kun an paa, om Hr. v. Darner vilde antage de Betingelser, der hurtigt dannede sig i mit Hoved og uden hvilke jeg aldrig kunde eller vilde formæle mig med nogen anden Mand end Gyldeuløve; ved hvilke jeg blev istand til at holde mit ham givne Trostabslofte og kunde hos mig selv indskyldte et Skridt, som den elskede Trolose ved sin Paastrængenhed nødte mig til at gjøre. Jeg bad derfor den

gode Gamle at blive hos mig til Middag og sendte min Vogn, tilligemed en Hærevogn, efter hans ti Børn, som vare paa hans Landeiendom tre Mile fra Byen.

„Jeg ansaae det som en Tilskikkelse af Gud, at Darner just var kommen, da jeg had den Evige om at styre min Skjæbne og vise mig Veien, som jeg skulde vandre, var den endog bestrøet med Tørne.

„Darners fornyede atter sin Begjering om min Haand, og da jeg erklærede, at jeg aldrig kunde elske ham, svarede han, at han var tilfreds med mit Benskab og søgte kun en Moder for sine tilvorenende Børn, især hans sex Døttre. Med en Glæde, som tydeligt udtalte sig i hans ærværdige Ansigt, samtykkede han i mine trende Betingelser, som vare: „At han aldrig maatte behandle eller ansee mig for andet end sin Datter.“ — „At jeg vilde forøge hans Familie med mine Pleiedøttre, som paa Grund af, at min Formue var betydelig større end hans, skulde arve efter os Begge, ligesom hans egne Børn“ — samt: „at jeg stedse vilde have mit eget Sovekammer, som hans Fod aldrig maatte betræde.“ Disse Betingelser bleve lovformeligen opsatte, underskrevne og forseglede; det Nødvendige i Henseende til Wielsen besørget, og Kl. tre om Eftermiddagen bleve vi, i Overværelse af vore tolv Børn, som nedbade Himlens Betsignelse over vor Pagt, ægteviiede i Holmens Kirke, uden at noget Menneffe anede denne min i Fortvivlelse tagne hurtige Beslutning; og med et sønderknuust Hjerte bad

jeg Gud om Held og Styrke til at opfylde de Pligter, jeg selv havde paalagt mig.

„Det var ligesom en Trøst for mit saarede Hjerte, at Omhed smilede til mig fra ethvert Die, da jeg kom hjem fra Kirken. Darners var saa uudsigelig glad over at have faaet en Moder til sine mange Børn, og vel ogsaa over at have forbedret sin ved Krigen ødelagte Formue, at hans Glæde om Aftenen ved Bordet næsten blev støiende; og Børnene, som allerede længe havde elsket mig, vare ude af sig selv af Genrykkelse over at have faaet mig til Moder.

„Det blev nu mere muntret hos mig, og jeg fik megen Beskæftigelse med mine Stedbørn; hvilket havde en velgjørende Virkning paa mit Sind, da jeg ikke fik Tid til at tænke paa den — o, endnu altsor høit elskede Gyldenløve. For ikke at blive saa ulukkelig at møde ham paa Gaden, tog jeg nogle Dage efter Brylluppet her ud paa Darners Gods, da det desuden var hans Hensigt at sælge min Gaard i Bhen. Dette lykkedes ham først efter et Mars Forløb; og jeg maatte da ind til Kjøbenhavn for at ordne Noget i Henseende til mine oversflødige Meublers Salg. Jeg stod af ved Nørreport for at gaae igjennem Bhen, men neppe var jeg steget af Vognen, før en Dreng, klædt i modbydelige Pjalter, kom for at betle af mig. Jeg rakte allerede et lille Sølvstykke henimod ham, da jeg blev opmærksom paa hans franske Accent, som jeg syntes at have hørt før. Jeg betragtede Barnet næiere og — tænk dig min Forsærdelse,

da jeg opdagede, at det var Gyldeuløves Søn, som med Skoleholderen var hos mig hiin stræffelige Første Suledag, da jeg havde det fatale Besøg af Maria Grubbe.

„Det smertede mig ret i Sjælen, at Dens Søn, som jeg havde elsket, og endnu elskede saa ubeskrivelig høit, var i en saa slet Tilstand; og jeg kunde ikke indsee Marsagen, hvorfor Gyldeuløve havde forskudt det Barn, som han før havde elsket med saamegen Omhed; og hvor forskellige vare ikke de Pjalter, der neppe skjulte Drengens Legeme, mod den ødsle Pragt, hvormed han var klædt, da jeg sidst saae ham. Min Beslutning var snart fattet: jeg maatte og vilde antage mig Gyldeuløves Søn. Han skulde hverken hungre eller gaae i Pjalter; jeg befalede derfor min Rudst at sætte Drengen op paa Bognen, indsyøbe ham i min Rejsekappe og føre ham hjem til min forrige Gaard ved Kanalen. Jeg gik ad en Omvei, for at min stærke Bevægelse ikke skulde blive bemærket af Noget, der kjendte mig. Da jeg traadte ind i Stuen, stod Drengen allerede og ventede paa mig.

„„Hvordan gaaer det, min lille Louis?“ — raabte jeg ham imøde og tog ham, hans modbydelige Paaklædning uagtet, i mine Arme.

„„Jeg er saa sulten,“ — sagde han i den sædvanlige Tiggertone. — „Vil De ikke give mig en Skilling til Brød?“

„„Gud i Himlen!“ — raabte jeg og befalede Huusholderessen at lade Bordet dække.

„„Men hvorfor tog din Fader — Grev Gylde- løve vilde jeg sige — dig ikke med sig, da han for et Aar siden reiste til Italien?“ spurgte jeg Drengen, idet jeg satte en Tallerken med Kage for ham.

„„Min Fader er ikke reist bort,“ — svarede Drengen — „han sidder i Lugthuset, fordi han har stjaalet Grevindens eller Fru Dyres Eulbuks.“

„„Hvad?“ — raabte jeg, beaget af den høieste Forundring. — „Er da Grev Gylde løve ikke din Fader? Og er du ikke født i Paris?“

„„Jo, jeg er rigtignok født i Paris,“ — svarede Drengen meget trosthyldig — „men min Fader hedder Pierre Ratour. Jeg har aldrig set Grev Gylde løve saalænge som jeg har levet. Min Fader kom hertil for tre Aar siden, for at være fransk Eroermester, og saa kom jeg med ham.“

„„Men“ — spurgte jeg med Hæftighed — „da du for et Aar siden var her med Skolelæreren, og du havde de prægtige Klæder paa, da sagde du jo, at Gylde løve var din Fader? Gjorde du ikke?“

„Drengen blev hange og skütes at betænke sig, derpaa gav han sig til at græde og sagde med bævende Stemme:

„„Hvad jeg dengang sagde, veed jeg ikke, thi jeg forstod ikke rigtig Dansk og Grevinden havde lært mig det Alt sammen udenad. Hun havde ogsaa ladet de Klæ-

der sye, som jeg havde paa, men dem folgte min Fader endnu inden han stjal Uhret."

„Det var stræffeligt, hvad jeg følte. Jeg havde altsaa gjort det ædlest, det bedste Menneſte den blodigſte Uret, og var blevet et Offer for den ſkjændige Maria Grubbes Rænker, for at hun kunde opnaae ſin Hensigt at blive gift. Jeg havde lønnet en Kjærlighed, ſom kun en Engel kunde være værdig at nyde, med Miſtanke, Spot og Troløſhed; jaget den ædleſte Mand i Landſlygtighed og tillintetgjort hans hele Fryd paa Jorden. Fortvivlet vred jeg mine Hænder og forbandede baade Maria Grubbe og min Lettroenhed. Ja, min Smerte grændſede til Vanvid, og jeg rev Haaret af mit Hoved.

„Den uhykkelige Dreng græd høit og bad mig knælende, ikke at lade ham ſætte i Lugthuset fordi han havde løiet. Jeg maatte trøſte den Uſkyldige og betage ham hans Frygt; dette gav mig nogenledes min Fatning tilbage, og jeg indſaae, at jeg for hele Verden maatte ſkjule, hvad der foregik i min Sjæl. Jeg lod Barnet bringe til min Sjæleſørger, ſom jeg i et Par Linier bad at ſørge for, at han for min Regning blev ſat ud til gode Folk; derpaa kjørte jeg hjem, hvor man forundrede ſig meget over mit forandrede og forſtyrrede Udſeende.

„Af Alt, hvad jeg har gjennemgaaet i Livet, har Intet virket ſaameget paa min Sundhed ſom dette. Jeg faldt i en hidſig Feber, hvori jeg længe var berøvet Forſtandens Brug. I fem Tjerdingsaar maatte jeg holde Sengen, og jeg kom mig meget langſomt. Alle mine

Sandsen vare svækkede; og at jeg lever, derfor kan jeg ene takke Darnen og hans Børns mageløse Omhu. Min Sukommelse havde lidt saameget, at jeg kun dunkelt kunde erindre mine tidligere Tildragelser. Lidt efter lidt fornyede de sig i mit Minde, eftersom min Sundhed vendte tilbage; men thye Aar maatte henrinde inden jeg gjen- vandt mit Hjertes tabte Fred, hvortil den gode Darners faderlige Omhed meget bidrog. I de sidste ti Aar har jeg med Rolighed kunnet tænke paa den Væde, som jeg stødte fra mig; og det er kun Mindet om min ulykkelige Kjærlighed, som har bragt mine Taarer til at flyde. Min elskede, ja evigelskede Gyldenløve er, efter lange at have været Statholder i Norge, reist til Hamborg, hvor han henlever sine Dage i Stillehed. Først i Evigheden skulle vi samles. For Naadens Thrones Fod skulle vi fornøye en Kjærlighed, der var for reen og hellig for den dunkle Jord."

Theodore var inderlig rørt ved den ædle Amalias Dyder og Lidelser. Stormen i hendes unge Bryst var fagtnet, og Amalias Hensigt opnaaet. — En urolig Søvn luffede snart Theodores Dine, og i Drømme var hun omsvævet af Gyldenløve og Amalia, Gustav og sine Forældre, Greb Lanten og Baronessen. Amalias Hændelser blandede sig i hendes egne og martrede hendes Hjerte. Da hun langt op paa Dagen vaagnede, var hun glad over, at hun kun havde drømt.

Man ſige ikke, at naar tvende Perſoner knytte en Venſkabspagt, ſom ſkal beſtaaе for Tid og Evighed, da maae de være af eens Alder og om muligen have deelt Barndommens eller Ungdommens Glæder med hinanden. Amalia var gammel nok til at kunne være Theodores Bedſtemoder, og Theodore var endnu ikke fyldt ſexten Aar. Alderens Kynſer ſurede allerede Amalias ædle Aaſyn, hvori dog en Levning af hvi Skjønhed var tilbage. Theodore ſtraalede i den første Ungdoms og Skjønheds høieſte Fylde. Amalia ſaae med Længſel og Tilid mod Evigheden, for at forenes med en Elſker, ſom Forholdene og en gruſom Skjæbne berøvede hende her paa Jorden — Theodore ſaae, ſkjøndt igjennem Laarer, mod Fremtiden; men hendes Hjerte blødte ved de Synet, der fremſtillede ſig for hende. Begges Stillinger i Livet vare aldeles forſkjellige, og dog forenede Naturen dem ved et Venſkabsbaand, der end ikke med deres ædle Hjerters ſidſte Slag kunde briſte i Døden; thi dette Venſkab var grundet paa Sjælens inderlige Harmoni og faſt ſom deres uroffelige Tro paa det alſjærlige Forſyn. Det var knyttet paa Jorden, for at fornøjes i Evigheden.

Hvad maatte ikke en ſlig Veninde kunne virke paa Theodores ungdommelige, bløde Hjerte? Og den Edle forſøgte Intet, hvormed hun kunde læge dets blødende Bunde. Amalias Gemal, den ædle, gamle Hr. v. Darnier, hidrog Alt, hvad der ſtod i hans Magt, for at adſprede den unge, hjære Venindes Kummer. Han lod

thende af sine Børnebørn, Piger, som vare jevnaldrende med Theodore, komme til sig, for at være hende til Selskab. Amalia foranstaltede nogle vakkre Smaaconcerter, hvori Theodore maatte tage Deel; og da hendes Hænder vare aldeles helbredede, bleve næsten dagligen smaae Kanefarter til de nærmeste Herregaarde anstillede, saa Theodore fik neppe Tid til at tænke paa den stedse elskede Ungdomsven. Og det, at hun aldrig havde havt Haab om at blive hans, bidrog meget til at neddæmpe en Lue, der, om den havde grebet om sig, let kunde have fortæret hendes Hjerte. Den rasende Flamme blev derfor efter nogen Tids Forløb til en mild Funke — og Theodore belavede sig, skjænt med Taarer i Øiet og bævende Hjerte paa at opfylde sine elskede Forældres Ønske, at række Grev Lanten sin Haand; omendstjændt hun dybt og inderligt følte, at hun aldrig kunde give ham sit Hjerte.

Da Amalia havde faaet Theodores Tilladelse til at tilmelde Grev Rosen, at hans Datter var beredt til at modtage sin Brudgom, hvistede Theodore sagte til Amalia, idet hun slog sine Øjne mod Jorden:

„Jeg bliver ved min Beslutning, at følge dit Exempel, og Intet i Verden skal røkke den. Kun under denne Betingelse bliver jeg Lantens Gemalinde.“

„O, min Theodore!“ — sagde Amalia bedende — „du maa betænke, at Darnes var endnu meget ældre end Lanten og havde næsten i tredive Aar nydt Ægteskabens Glæder. Lanten er ugift og elsker dig inderligt.

Maaskee det kan lykkes hans vedvarende Omhed at vinde dit Hjerte."

„Nei!" — raabte Theodore, og den ikke udslukte Lidenskab for hendes Livs Frelser, den uforglemmelige Gustav, straaede frem af hendes hele Ansyn. — „Nei, aldrig! Min Haand kan han tage, men mit Hjerte skal evigt tilhøre Gustav. Jeg vil hedde hans Kone uden at være det; og paa den Dag, han vover at forglemme" — hun afbrød sig selv — „er vort Ægteskab hævet. Han skal love at opfylde denne Betingelse i din og din Mands Nærværelse, ja forbinde sig dertil skriftlig. Vil han det ikke — da — det sværger jeg ved Gud! — da vil jeg henleve min Tid ugift og Elsiefrandsen skal engang pryde min Ligkiste!"

Amalia kunde ingen grundede Indvendinger gjøre imod denne Beslutning; thi maatte hun ikke frygte for, at Theodores Hjerte skulde brikke i Lantens udmarvede Arme? Da han, efter hendes Indbydelse, kom, kundgjorde den gamle Herr v. Darner ham Theodores Beslutning. Det lod som om Lanten blev fortvivlet over den; han forstikkrede, at det var ene i Haab om, dog engang at vinde Comtessens Hjerte, at han forbandt sig til at indgaae denne grusomme Betingelse, som han i Herr og Fru v. Darners Overværelse underskrev og beseglede og inderligen bad dem at holde skjult for Theodores Forældre, ja for hele Verden. Theodore gav ham nu sit bestemte Ja ord, og Lanten bestemte Bryllupsdagen. Herr v. Darner foranstaltede et lille Selvskab. De For-

lobedes Skaal blev udtømt, og Lykønsfninger og Hurra-
raab blandede sig med de Sukke, der opstege fra Theo-
dorens beklemte Bryst. Hendes første og sidste, ja eneste
Tanke var Gustav; og hun følte en Art vild Fryd
ved den Forestilling, at hun skulde have samme Skjæbne
som den ædle Ungling, der, det vidste hun nu, havde
solgt sin Frihed for sin Moders Lykke.

Femte Capitel.

Skrivertavlen.

Paa Forpagtergaarden, hvor den Rosenfke Familie
opholdt sig, var Personalet meget formindsket. Barones-
sen, som næsten aldeles var helbredet, var reist til sit Gods
Rinkenholm ved Slangerup. Oberstinden havde over-
taget det af Baronessen hende stænkede Gods ved Bor-
dingborg; og Gustav, som ikke havde seet Baronessen
siden ved den ulykkelige Brudevielse, var paa Isen gaaet
over til Skaane og boede i hans Moders lille Bolig ved
Ramløsa. Grev Rosen ventede blot paa, at det afbrændte
Rosenlunds Ruiner kunde blive gjennefsøgte — da hans
betydelige Mængde af Guld- og Sølvstøi var begravet
under dem — for at reise til Kiøbenhavn og holde Theo-

dores Bryllup; og det var ham saavel som Grebinden meget kjær, at den elskede Datter saalænge kunde forblive hos Fru v. Darnér, da de næsten manglede enhver Bequemmelighed paa Forpagtergaardén. Grev Vanten, som dog syntes noget melancholisk efter den Contract, han havde indgaaet med Theodore, logerede paa Krogerup, hvorfra han næsten dagligen kom og besøgte sine tilkommende Svigerforældre, og drev nu med fordoblet Iver paa, at Bryllupsdagen kunde blive efter Bestemmelsen. Rosen lod med stor Beføstning de tvende øverste Etager i sit Hotel i Kjøbenhavn indrette for de tilkommende Ægtefolk, da, som han med stor Forundring erfarede, Vanten, medens han var i Paris, havde ved en Commissionair solgt alle sine Landeiendomme saavel i Sjælland som Thyen og Thyland og havde, som han sagde, ifinde, ved given Leilighed, at kjøbe sig nogle betydelige ved hinanden liggende Godser, som han vilde ansøge om at faae ophgiet til et Grevskab. Den ædle Rosen, i hvis Barm ingen Mistanke kunde rummes, troede Vantens Foregivende ubetinget og betænkte sig ikke paa at give ham sit eneste Barn. Forstjellen i Alderen ansaae han for Intet, da han selv havde levet et særdeles lykkeligt Ægteskab med en Kone, som var tyve Aar yngre end han. Den ellers skarpsindige Menneſtefjender formodede ikke, at Vantens aldeles ruinerede Formuesomstændigheder kunde være Aarsag i, at han var reist fra det ham saa kjære Paris for at ægte Theodore; og dog var dette Tilfælde. Al, hvad Vanten eliede, var hans fælsagtige

Figur, Carvage, omtrent tohundrede danske Dukater og en Mængde Danglerier af Ringe og Uhrkæder, hvori var indfattet en Deel smukke Stene, hvis Værd dog kunde drages i Tvivl. Resten havde han tilsat ved de utallige Festsitater, der fandt Sted ved den yndelige Ludvig den Fjortendes Hof; og fornehmeligst til Præsenter til Madame Maintenon, for at hun skulde formåe Kongen til at optage ham i Tyrstestanden, hvilket dog hidtil ikke var skeet. Det første Skridt, Lanten gjorde for at opnaae dette hans Sjæls inderligste Ønske, var, at han med stor Høitidelighed, og ved godt at begave Kirken, i hele Hoffets Overværelse afvoer den lutheriske Religion og gik over til den catholske Kirke. Det eneste Haab, han endnu havde tilbage til sit Ønskes Opnaaelse, var Grev Rosens Midler; og derfor ilede han saameget med at faae Ægteskabet fuldbyrdet.

Rosen stod en Dag paa den afbrændte Toim af sit Lysslot, medens hans Arbeidsfolk, saa godt som det formedelt den strænge Vinter lod sig gjøre, rensede Gruset og fremsøgte det deels smeltede, deels bestrubede Guld og Sølv blandt Ruinerne. De tykke Mure i underste Etage vare blevne staaende. „Her spiste vi den ulykkelige Mat, da det afbrændte;“ — sagde Greven til sin Vært, Forpagteren, som stod ved hans Side. — „Da jeg sidste Gang var her, stod den ulykkelige Gustav ved dette Vindue med en Skrivertavle i Haanden. Jeg traf ham halvt med Magt op i Dandsesalen. Siden den Tid har jeg ikke været her.“

„Var det denne Table?“ — spurgte Forpagteren, idet han fremtog en Skrivertavle af det aldeles ubestaaende Vindue; det eneste af hele Slottet, som Ilden havde sparet.

Greven tog Tabellen af Forpagterens Haand og betragtede den. Det forundrede ham meget, at den almindelige Udelæggelse havde skaanet de svage, med Griffel skrevne Rinker, han fandt paa den; men endmere forundret blev han, da han i dem gjenkjendte Gustavs Haandskrift og læste:

Jeg hilser dig med barmhertigt Sind

— Skjænt Taaren perler paa min Kind —

Du Seculum, som taus oprinder!

Husval og læg hvert saaret Bryst!

Skjænt den Forladte Haab og Trøst!

Bortsmiil hver Smerte til dens Minder!

„Det høre Gud!“ — udbrød Forpagteren med Andagt og foldede sine Hænder. — „Dog maa jeg sige, at det var en daarlige Begyndelse paa det nye Aarhundrede for Herren, Grevinden, Comtesse Theodore og især for Baronessen; thi hun kunde let være bleven slegt som en Gaas. Men hun har vel allerede nu forvundet Svien, kan jeg tænke, da hun til Belønning for den fik sig en ung, smuk Mand.“

„Du taler nu ogsaa saa underligt, Mikkel!“ — sagde Forpagterkenen, der var kommet til, for at kalde sin Mand tilbords. — „Han vil jo hverken søge Seng eller Sæde med hende. Hvad kan saa alt det

Gifteri hjælpe? Det var da heller ikke Noget, som var passende for saadan en halvgammel Kone, at lumste sig en Mand til, som ikke kunde lide hende; helst een, som ikke er halv saa gammel som hun. Nei, nei, lige Børn lege, min Sandten! bedst. Nu kan hun ligge, som hun har redt; og jeg fortænker slet ikke den stakkels Gustav i, at han er løbet over Isen til Skaane, for at undgaae den forløbte gamle Drages Forsølgelse."

„Hun spillede ellers sin Rolle godt," — sagde Mikkel. — „Hun lovede jo, at hun kun vilde leve i to Dage! O, de Dvindfolk, de Dvindfolk! Om jeg endog var saa viis og klog som vor Præst, troer jeg dog ikke, at jeg kunde udgrunde dem."

„Som om Mandfolkene ikke kunne bedrage lige saa godt, ja bedre end Fruentimmerne" — sagde Forpagterkone og trak Mikkel i Ermet med sig. — „Jo, jo, kommer det an paa et Stjelmestykke, da ere I rigtignok vore Mestere."

Greven tog Skrivertavlen hjem med sig. — „See, Mathilda!" — sagde han til sin Gemalinde — „hvad Luerne have staaet: denne Skrivertavle. Den giver mig et strækkeligt Lys i Henseende til den gode, ulhykkelige Gustav. Nu veed jeg, hvem Gjenstanden for hans ulhykkelige Kjærlighed er. Læs disse sex sidste Linier, som den ædle Ungling skrev i samme Dieblif, da han begyndte den strækkelige Flammedands, og du vil da, som jeg, kunne slutte dig til hendes Navn, for hvem hans
Gustav og Theodore. 12

Hjerte i Håndom brænder, og som han først ved ædel Daad og Tapperhed vilde vinde."

Grevinden var høiligen forundret over, at Noget kunde være fundet i Ruinerne, der kunde give Oplysning om en Sag, som hun tidt havde overtenkt, men aldrig kunnet udgrunde. Hun tog derfor Tablen af Grevens Haand og læste ilende:

Du, hvem Martusinder kun er
Et Dieblisk, og Intet meer,
Du Evigmægtige og Store!
O, fron mit Haab og vær mig god!
Opret mit dybt nedsjunkne Mod,
Og skænk min Dmpeh Th —

„Gud i Himlen!" — raabte Grevinden, og Tablen faldt ud af hendes bævende Haand. — „Th — staaer der; hvem Anden kan han have meent end Theodore? Hendes Navn passer jo ogsaa til Minet. O, Gud! han frelst hende saa Minutter derefter fra at lide den frygtelige Flammedød. Han reddede ogsaa mit Liv, da jeg bevidstløs laae paa Gulvet, omspændt af Ild og Luer. Hvad anden Bespønning kunde du, min Vilhelm, have budt denne ædle, sjældne Ungling for hans ædle, sjældne Daad, for at have frelst, hvad der er dig det Dyrebareste paa Jorden: din Hustru og Datter, end denne ved ham frelst Datters Haand? O, det smærter mig i Sjælen, at hun ikke blev hans; thi han havde forjent at eie hendes Hjerte! Han havde ene vidst at staae der. Og" — vedblev hun med en Strøm af Taarer — „til Løn for hans

ædle Daad have vi gjort ham ulykkelig for Livstid ved at overtale ham til at ægte den affhyelige Baronesse. O, Gud! jeg har betalt Godt med Ondt og bidraget til at styrte mit og mit eneste Varns Livs Bælsker i usigelig Glendighed!"

"Vær rolig, min Elskede!" — bad Greven. — "Vi have gjort Alt i den bedste Mening; kun hvad Enhver i vort Sted vilde have gjort. Havde jeg troet, at den fordomte Hylkerste spillede Comedie med os: jeg skulde revet Gustavs Haand fra hende inden han udtalte det frygtelige Ja, der binder ham til hende. Vi have meent det godt, og det maa trøste os. Og var desuden ikke Theodore forlovet? Kunde jeg, uden at knuse Lantens Hjerte, bryde mit Løfte? Og hvem veed, om Theodore kunde elsket Gustav? Taknemmelighed er langt fra ikke Kjærlighed. Desuden, vi kunde jo ikke see, hvad der foregik i Unglingens Hjerte!"

Grevinde havde endnu ikke holdt op at græde, da Lanten traadte ind af Døren. Det var hende umuligt at lade være at gøre en Sammenligning imellem ham og Gustav. Hun havde for længe siden tabt en Deel af den gode Mening, hun havde havt om Lanten. For at skjule sine Læerer, forlod hun Bærelset, og et Guf for Theodores Fremtid banede sig Vej op af hendes bellemte Bryst.

Hofen saae bedrøvet efter hende.

"Fru Grevinde i Læerer?" — spurgte Lanten forundret. — "Hvad kan der være foregaaet, som..."

„Intet, som bør forurolige Dem, kjæreste Xanten!“
 — svarede Rosen. — „Men lad os gaae en Times-
 tid paa Jagt og see, om vi ikke kunne skyde en Kron-
 hjort til Deres Bryllup. Det er den høie Tid, naar den
 skal hænge noget, da det er bestemt til om fjorten Dage.
 Kom, Herr Søn, og lad os hente vore Rifler!“ Gre-
 ven ilede ud. Xanten fulgte efter ham.

Sjette Kapitel.

Formælingen.

Gustav stod ved Dresnunds Bred paa den skaanste
 Side og saae med mismodige Blikke paa den alentykke
 Is, der dannede en fast Bro imellem de tvende Søster-
 lande, der tilforn blomstrede i huld Forening og ingen
 anden Adskillelse kjendte end den, Sundet gjorde imellem
 dem. Med Bæmød hævede han sit Blik fra Isen, og
 hans vaade Øie søgte Herr v. Darners Landsted, som,
 da det laae paa en Bakke, knejsede med sine røde Tage
 og hvide Skorstene over Skoven. „Theodore!“ — suk-
 fede han — „der er kun en Mil imellem vore Hjerter,
 og dog ere de for evigt adskilte. O Gud! de skulle
 briste i Døden uden at staae mod hinanden! Aldrig

mere skal jeg stue Himlen i dit Himmelsøie, og du skal udaande din skønne Sjæl ved en udmarvet Vellystnings fortørrede Bryst!"

„God Dag, Herr Lieutenant!" — sagde en bekendt Stemme. Gustav saa sig om, og Grev Rosens gamle Jæger, Daniel, stod ved hans Side.

„Hvad gjør du her i Skaane?" — spurgte Gustav, idet hans stive Blif dvælede paa Daniel, og tusinde bitterføde Minder svævede for hans Sjæl.

„Jeg skal kjøbe en Kronhjort!" — svarede Jægeren. — „Der er ikke en eneste mere i Grevens Skove. De have over Isen taget Beien til Skaane. Greven vil ikke anmode sine Naboer om nogen, og vi skulle absolut bruge een i Dag otte Dage til Comteskens Bryllup."

Det var, som om Gustavs blødende Hjerter ved disse Ord paany blev gjenneiboret. Dog hurtigt fattede han sig, for at skjule sin Bevægelse for Jægeren. „Kom!" — raabte han — „jeg skal sthyde dig en Kronhjort til Comtesse Theodores Bryllup! Baron Sjøesparre har givet mig frie Jagt. Det skal altsaa være om otte Dage?"

„Ja sandeltg skal det saa!" — forstikkede Daniel. — „Herrens prægtige Hotel var for simpelt for den halv franske Greve til at holde Bryllup i. Det er derfor næsten omhygt; men det bliver da ogsaa et Bryllup, som man skal lede om Mage til. Det skal, efter Grev Lantens Ønske, ganske indrettes paa fransk Maneer.

Parret bliver ikke viet i Guds Huus — thi det er altfor gemeent, som Lantens kauderbelle Tjener, Monsieur Perten siger — men i den store, prægtige Sal. Den første Dag bliver der stort Selskab, hvortil blot de udenlandske Ministre og de første Adelspersoner med deres Fruer ere indbudne. Anden Dag bliver der Middagsmåltid og Bal. Tredie Dag — er det ikke u hørt her til Lands ved et Bryllup? — Mafferade den hele Nat; og dertil er indbuden femhundrede Personer, meest unge Mennesker, jaavel af Adel som Borgerstanden. Vor Huushofmester er færdig at blive catholik i Hovedet over al den Hurlumhei, Tilberedelserne medføre; og han sværger paa, at dette Bryllup kommer over paa fem tusinde Rigsdaler, foruden den betydelige Pengesum, Bespisningen til de Fattige paa alle tre Bryllupsdage koster. Det kunde nu være hvad det var med Befestningen, naar bare vor unge skønne Comtesse blev lykkelig; men jeg tvivler meget derom. I hendes Alder er Blodet varmt. Hjertet fordrer Kjærlighed — jeg veed selv hvordan det gif mig i mine unge Dage — og denne Grev Lanten seer jo livagtig ud som et udgaaet Træ, Barken er strællet af; og ond er han tillige, det har jeg seet paa hans Haardhed imod de Fattige, der vovede at bede ham om Lidet til Vederqvælgelse i denne strænge Vinter. Det forundrer ogsaa Alle, at Greven vil give denne gamle Springsky sin eneste Datter; men det er vel, fordi han skal være saa rig, kan

jeg tænke. Naa det kan man ret kalde at parre en Rosenknop med en henvisnet, tør Lidsel,"

Gustavs Muffler kom i en stærk Bevægelse. Et frampagtigt Træt leirede sig om hans Mund. Han greb Jægerens Haand og sagde med en skjærende Stemme, som ofte blev afbrudt af en skræffelig Latter:

„Holde Bryllup i tre Dage? Val? Mafferade? O, det er herligt! Kom, Daniel, og følg mig, jeg vil hente min Riffel. En hypperlig Kronhjort skal du faae! Den skal ikke findes bedre i hele Sjælland. En Mafferade! O, det er fortræffeligt! Den gad jeg bivaane. O, det vil blive lystigt! Mener du ikke? Kom nu, Daniel! Hei, lystigt! Vær munter, min Gut! Du skal drikke min Skaal! Kom! Kom!" — Som en Rasende ilede han ind i Huset. Jægeren rystede paa det gamle Hoved, idet han fulgte efter ham.

„Hm!" — sagde Daniel ved sig selv, da han var ene — „denne Latter høver mig ikke! Jeg vilde for have seet ham græde. Den formaledidede lyffe Baronesse! Hun er dog Skyld i den stakkels unge Herres hele Ulykke. Nei, Comtesse Theodore: det havde været en Kone for ham! Dog hvad der ikke skal ske, det sker ikke. Smag og Behag ere forskjellige. Det unge Barn er nu engang stotblind for alle Lieutenantens Fortjenester og foretrækker et forraadnet Elletrø for Skovens Skjønneste og kraftfuldeste Eggestamme. Naa, naa, vilde bare Baronessen snart komme til at ligge med Næsen i Beiret, da fik han sig vistnok en ung, smuk

Kone. Men desværre, jeg troer den gamle Drage er saa seilivet som en Kat!"

Den 1ste Marts 1701 var det en usædvanlig Fjøn og klar Vinteraften, endskjøndt Frosten var saa stræng, at man med de sværeste Læs kunde kjøre over Isen fra Malmø til Kjøbenhavn. Det var den tredie Aften at Amagertorv var illumineret, Grev Lanten og hans unge Brud til Gre. Grev Rosens Hotel straaede i Glandsen af tusinde hvide Børlys, som i diamantklare Kroner kastede deres Skin igjennem de store Ruder hen paa Helliggeistes Kirkes ærbørdige Mure. Uhret i Taarnet slog just ni Slag, og en utallig Mængde Menneſter strømmede til, for at see den pragtfulde Maſkerade, der just ſkulde begynde. De ſidſte Bogne, med maſkerede Gjæſter, vare juſt kjørte ind i Hotellet, og Portneren lukkede Porten omhyggelig, for at Ingen ſkulde trænge ſig ind i Gaarden, og Bognene kjørte bort af den Port ud til Læderſtræde. Der kom ingen flere Karer, ſaa de talrige Tilſkuere paa Torvet hvert Dieblif ventede, at Maſteballet ſkulde begynde. Allerede lode flere Maſter ſig tilſhynne i den ſtore Sal i nederſte Etage, og Folket trængte ſig tættere ſammen, da det med megen Miſſornøiſe ſaac, at en Mand i en ſimpel ſvenſk Glæde, af dem, der dagligen kom med Brænde fra Skaane til Kjøbenhavn, ſøgte at trænge ſig lige til Hotellet, uden at agte paa Menneſtevrimlen, ſom han

fulde igjennem. „Stop ham!“ — raabte nogle Mastrofer og vilde holde paa Hestene; men Manden, som sad i Slæden, huggede saaledes om sig med Sabelen, som han, istedet for Pidsst, havde i Haanden, at Alle maatte vige. Dog passede han det saaledes, at Ingen kom til Skade. De, som vare værst, slap med et Par Slag over Ryggen. Det var en hoi, i en grov Reiseskappe indhyllet Mand, med en stor lodden Hue paa Hovedet. Snart var Slæden ved Hotellets Port, hvor den af Grev Rosens Portner blev standset, da, som han forsikrede, intet andet Kjøretøj end Kareter kom ind i Gaarden. Manden i Slæden bøjede sig hen imod Portneren og hvistede ham Noget i Øret, og til hele Forsamlingens Forundring bukkede Portneren meget dybt og aabnede Porten. Manden førte uhindret ind med sin Slæde, og Porten blev lukket efter ham.

„De Svenske have nu bestandig Lykken med sig!“ — sagde en Kone til sin Naboerske. — „See, om denne grove Karl, der nær havde overkjørt os Alle, ikke kom ind! Nu kan han staae i den aabne Salsdør og see paa Mafteraden, og maaskee ovenikjøbet blive tracteret med Vin og Kage, medens vi med tørre Munde maa staae her paa Gaden og fryse.“

En frygtelig Storm med Tøveir, Sneefog og Hagel reiste sig pludseligen og adspredte hele Forsamlingen. Enhver søgte Hjemmet, og Pladsen uden for Grev Rosens Palais blev snart aldeles tom og øde. Des livligere var det inde i Gemakkerne; der aandede Alt Glæde;

og Ingen lagde Mærke til den nygifte Grevindes forgrædte Bine og blege Kinder, thi de vare skjulte under Masket; og det, at hun var faldet i Afmagt efter Viesjen, ansaae Mængden som en Følge af de Betragtninger, en ung, følsom Pige maatte gjøre ved et saa vigtigt Skridt i Livet, som det, hun nys havde gjort. Nogle turde vel deri see et Forvarsel for et uhykkeligt Ægteskab. Andre, og det vare de Fornuftigste, troede, at Theodore ugerne havde bortskænket sin Haand; og de fandt dette saare rimeligt, da Kantens Person ikke syntes skabt til at opvække Kjærlighed. Deres Formening blev bekræftet derved, at Theodore fik ondt og maatte bringes bort, da Brudeparrets Skaal, paa den første Bryllupsdag, blev druffet. Nok er det, man fordybede sig i Gissninger, som vandt og tabte i Styrke, lige til man over de Glæder, den prægtfulde Maskerade skjenkede, forglemte at gruble mere.

Conversationen, hvormed Maskeraden blev aabnet, var i fuld Gang; og man søgte med megen Iver at udforske, hvem denne eller hiin Maske kunde være; spurgte, frittede, frev i Hænderne, og tillod sig de paa Maskerader sædvanlige Friheder. Enhver af de mandlige Masker søgte sig en Dame, hvis Maske svarede til hans, for desbedre at kunne udføre den Charakter, som var passende til hans Paaklædning; og man var især beskæftiget med at opdage, hvem der var skjult under Blomstergudinden Floras fortryllende Dragt og Maske, som drog Alles Bine til sig. Flere troede i hende at opdage den

unge Grevinde Vanten; men hun var nylig seet som Nonne med et Dødningehoved i Haanden og gjenkjendt, idet hun tabte Masken; og denne Nonne syntes at være ligesaa nysgjerrig som alle de Andre. De, som ikke havde seet Nonnen, da hun tabte Masken, formodede dog at hun var Theodore; thi hun var uafsladelig omgivet af Grev Vanten, der, hendes hæslige graae Dragt uagtet, syntes at skjænke hende Tilbedelse. Den fortryllende Flora vedblev at drage Alles Bine til sig og var aldeles Festens Dronning. De unge Herrer omringede hende stedse og bade snart om denne eller hiin Blomst, som hun med den huldfuldste Vnde enten gav eller nægtede dem, og man maatte undre sig over, at hendes Blomsterforraad ikke blev udtømt. Hun behøvede blot at gjøre en Vending i Salen, eller ind i et af Sidecabinetterne, saa var hendes af Guld og Diamanter glimrende Overflødigheds-horn atter fyldt.

Grev Vanten, der som Apollo straaede i en pragtfuld Rustning, nærmede sig nu til Flora og bad hende om en Blomst til at smykke sin Varm med. „Men, skønne Flora!“ — lagde han betydnende til — „den maa aande Elskov og kunne opflamme et koldt Hjerte til æmne Følelser!“

„Solens Gud behøver ikke mine Blomster, da han selv fremlokker utallige af Jordens Skjød og bejæler dem alle med sin altoplivende Mandes Varme!“ — sagde Flora og vendte sig fra ham.

„Har du da ingen Blomst i dit Fyldehorn til en

stakkels bedaget Nonne?" — spurgte Pantens Dame og høiede sig hen mod den allerede bortsvævende Flora.

Flora vendte sig om mod den Bedende, tog hendes Haand, som hun med Barme trykkede til sit Hjerte, og udbrød inderlig: „Du lever kun i Grindringen og Haabet om Evigheden. Modtag derfor af Floras Haand en Krands af Evighedsblomster og Kjærminder; og lad mig slynge den om dette Sorgens Nonneslør! Den minde dig om at Venstabsblomsten endnu spirer paa Jorden, at dens Duft er reen som Himlen, og at den engang skal udfolde alle sine Blade og blomstre, for aldrig at visne, i Guds uendelige Evighed." — Flora slyngede Krandsen om Nonnens Slør og trykkede hende til sit Hjerte. Alle saae forundrede paa denne Scene; og Trængselen om Flora blev stærkere, da Enhver gjerne vilde høre noget Behageligt af hende.

„Skjønne Flora! har du ikke en lille Gave til mig, var det endog kun et Blad af en Nælde eller Lidsel?" — spurgte en stjern Tenorstemme; og en høi, velvoren Mand, klædt som Mars, i en glimrende Rustning, med blodrøde vaiende Fjedre i den blinkende Hjelm, Sphd i Haanden og et Slagsværd ved Siden, trængte sig, ved at sthyde Grev Panten til Side, tæt hen til Flora og udstrakte sin Haand mod hendes Overflødighedshorn.

„Lidsler og Nælder" — gjensvarede Flora — „ere kun for de Ulykkelige, der miste Alt, naar Mars, ledet af Bellona, farer over de gyldne Marker og nedtræder Nagerens Belsignelse i Blod. Egeler og Palmblade

ere for Gud en selv. Modtag da, du Krigen's Skjønne, frygtelige Gud, en Bouquet af Egeløv og Palmeblade! Lad dem, bundet i en Krands, smykke din Sølvhjelms og stynge sig om dine brune Løkker til et Vindes om din blodige Hælsedaad — og Flora!"

"Paa mit Hjerte skal den hvile!" — raabte Mars med saa høi Begeistring, at Alle bleve opmærksomme ved det. — "Den skal følge mig i Fredens Skygge, saavelsom paa Krigen's blodige Mark; og jegner jeg i mit Blod, da skal jeg i min Dødsstund trykke den til mine Læber, og idet jeg udaander min Sjæl, nævne dens Giverindes hellige Navn!"

"Du forglemmer, at Guderne ere ubødelige," — sagde Flora og trak sig tilbage.

"Bliv! du Skjønne Gudinde! du alle Dronningers Dronning!" — raabte Mars med Hefstighed og greb Blomstergudindens Haand.

"Veed du ikke, at Vestenvinden er min Gemal?" — spurgte Flora med Skjelmeri. — "Han er meget jaloux paa mig, uagtet jeg maa finde mig i at han selv kysser alle Jordens Skjønne. Lad mig derfor gaae! Han er frygtelig i sin Brede og kunde let spille dig et Puds; ja, høve Bølgerne mod Skyerne, som du skulde fare over, eller styrte din Venus ned i det Dyb, hvorfra hun til din Fryd og Vulkanus' Plage opsteg."

"For mig gjerne!" — sagde Mars, men ikke spørgende som Flora. En høi Alvor laa i hans Stemme,

og han hævede Haanden høitidelig mod Himlen, idet han af Sjælens Inderste udbroød:

„Lad Vestenvinden oprøre alle Have! Lad deres Bølger stige mod Skyerne og bortskylle Riger af Jordfloden! Lad tusinde Venusser finde deres Død paa Havets Bund — ei skal det koste Mars en Taare! Dig, du Blomsternes evige unge Guldinde! Dig helliger jeg min hele Kjærlighed! Alle Olympens Guder bifalde den, thi den er reen som Afsylds hvide Lillie i dit Blomsterbelte. Skal du end aldrig her paa Jorden blive min Hustru, da skal du vorde det i de evige Gunders evige Himmel. Modtag af min Haand denne Ring til et Pant paa min evige Kjærlighed! Saa ofte du faster dit Himmelsøie paa den, minde du: at jeg elsker dig med en Trostak, som er evig! Da skal jeg endog tusinde Gange dø: jeg elsker dig dog med samme Trostak indtil mit Hjerte brister, og du for den evige Guds Throne bliver min i Himlen!”

Alle skrede paa Krigens saa høit begejstrede Gud. Grev Panten, som syntes at hans Genrykkelse og Kjærlighedserklæring gik vel vidt, nærmede sig til ham og sagde i en meget vred Tone:

„Det gaaer forvidt, min Herre! Vel veed jeg ikke, hvem denne Dame er; men Belansthændigheden byder...”

„Usling!” — raabte Mars og drog sit Sværd. — Tor du foreffrive Krigsguden Love? Kom ud med mig, og vi vil se, hvad der træffer bedst, enten dine

Pile eller mit Slagsværd. Kom!" — Han greb Lantens Haand og trak ham med Kraft mod Døren.

"Gud i Himlen!" — raabte Flora og faldt i Afmægt i Lantens Dames Arme.

"Fru Grevinde!" — raabte flere qvindelige Stemmer — "lad os høre hende ind i eet af Deres Cabinetter; men først ville vi stille hende af med den besværlige Maske."

"Tilbage!" — raabte Nonnen — "Ingen maa røre hendes Maske." — En anden, høit skrigende Nonne ilede til, og Flora blev baaret ud af Salen.

"Min Herre!" — raabte Lanten og bævede, saa alle Pilene faldt ud af Røggeret. — "Jeg beder Dem at betænke, at jeg.... at De, vilde jeg sige, er her som Gæst.... at de øvrige Herrer og Damer.... Damer og Herrer, vilde jeg sige.... Det vilde smerte mig, om jeg havde.... Min unge Gemalinde vilde tage sin Død, dersom jeg faldt for Deres Haand, eller endog blot blev faaret. Jeg er desuden nu ikke bevæbnet til at duellere.... En anden Gang! Naar De vil; kun ikke nu — thi, som sagt, min unge skønne Gemalinde elsker mig saa uudsigeligt høit, at...."

"Du lyver, Nidding!" — raabte Mars med tordnende Stemme og gik langsomt med Kraft og Trods ud af Døren.

"Et Glas koldt Vand!" — raabte Lanten. — "Den fordømte Karl! — Paa en saadan Dag! — Men hi du kun! — Min Høyn skal knuse dig! — Jeg

skal finde dig, om du endog flygtede til Jordens yderste Ende!"

Alle de talrige Masket forsamlede sig om Lanten og spurgte ham, hvo den forvovne Maske var, der havde behandlet ham saa grovt og forstyrret den almindelige Glæde. — Greven vidste intet tilfredsstillende Svar at give dem, og Resultatet af den almindelige Gjetten faldt ud til, at Ingen vidste, hvo den drabelige Mars havde været.

Grev Rosen, som netop kom ind i Salen, da den fortørnede Gud udtordnede de sidste Ord og forlod Salen, troede at have hørt hans Stemme før, uagtet Masken bethdeligen havde forandret den. Der gik et skrækeligt Lys op i hans Sjæl; men han taug med sin Formodning og søgte hele Salen rundt om Theodore. Da han ikke fandt den elskede Datter, ilede han ind i et Sideskabinet, for at spørge om hende. Den Første, han mødte, var Fru v. Darnier, der uden Maske, i sin Nonne=dragt, med forgrædte Dine kom ham imøde. „Hvor er min Datter?" — spurgte han med skjelvende Stemme. Amalia bad ham at være rolig, da Theodore, som hun sagde, blot var faldet i Alsmagt over det Optrin, der fandt Sted imellem Grev Lanten og den ubekjendte Maske. Hun bad ham at gaa ind i Dandsesalen, da det var paafaldende, at Ingen af hans Familie var der, og Theodore ikke vilde have, at Nogen skulde vide, at det var hende, der havde været Flora; hun forstikkede tillige, at

Theodore var saa vel, at hun, saasnart hun var blevet omklædt, atter vilde blande sig mellem Mønstrene.

„Er det sandt, hvad jeg formoder?“ — spurgte Rosen. — „Var det Gustav Stjernenkrone, der var skjult under Krigsgudens glimrende Dragt? Og var min Datter den Flora, som man siger, at han for Alles Dine tilspøer evig Trost og Kjærlighed?“

„Derom en anden Gang,“ — svarede Amalia. — „Men, bedste Rosen, gaae nu ind til Selskabet; tag Deres Møst af og viis Dem saa munter, som om Intet var forefaldet. Deres Datter hviler ved sin sømme Moders Hjerte; og, ikke sandt, De tør nok overlade hende til Moderkjærlighedens sømme Omhu? Venstebåndet her Post, for at Ingen skal forstyrre den bekymrede Datter, medens hun udgræder sin Smerte ved Moders Barm.“

„Jeg maa see hende!“ — raabte Rosen og stødte Døren op til hendes Sovestue, hvor hans Gemalinde og Datter vare.

„Er det sandt,“ — raabte han og tog den høitgrædende Datter i sine Arme — „er det sandt, at Gustav har været her? Svar mig, Theodore? Er det sandt?“

„See denne Ring, Fader! Den stak Mars paa min Finger. Alt løber i Gæt for mine Dine. Siig du mig, hvad Navn der staaer i den?“ — udbroød Theodore grædende og rakte Faderen Ringen.

Greven tog Ringen og besaae den. „Gustav“ — sagde han. — „O, mit elskede, mit eneste Barn! Elig mig, om min skrækkelige Formodning er grundet! De-
ler du hans forbærrkelige Videnskab? Elsker du den ulyk-
keltige Gustav?“

„Til mit Hjertes sidste Slag!“ — raabte Theodore og skjulte sit Ansigt ved Faderens Hjerte.

„Du Almægtige! see i Naade til os Ulykkelige!“ — raabte Rosen og hævede sit Aasyn mod Himlen. Han kunde for Smerte ikke tale videre. Læns løstede han Theodores Ansigt op, og hans Læxer faldt paa hendes blege Kinder.

„Fader! Fordøm mig ikke for denne Videnskab!“ — bad Theodore høit grædende. — „Mit Hjerte har næret den lige saa længe, som jeg har kunnet tænke.“

„O, det ulukkelige Ægteſkab! Gibe Gud, det aldrig var indgaaet!“ — jamrede Grevinde Mathilda og vred ſine Hænder.

„Kom, min Theodore!“ — raabte Fru v. Darner, ſom traadte ind. — „Vi maae bytte Dragter! Vi ere omtrent af eens Figur. Du maa ind i Salen ſom Nonne, med denne Krands, ſom du gav mig, paa Hovedet, og ſom Alle derinde kjende. Skynd dig, min Veninde, at dit Rygte ikke ſkal være udsat for deres giftige Tunger. Man vil vel, naar jeg ſaaer Maſſen af, ſmile over, at jeg i min Alder vilde klæde mig ſom Flora; men det ſaaer at være deſſamme! Lad os nu fiſte Klæder.“

„Jeg kan umuligt lade mig see, saa forgrædt som jeg er,“ — sagde Theodore, idet en ny Taarestrøm styrte frem af hendes skønne Dine.

„Du behøver blot et Nieblif at vise dig uden Maske!“ — sagde Amalia, idet hun begyndte at opløse Floras Blomsterbælte om Theodores smækkre Liv og tog Rosentrønen af hendes skønne, løkkede Hoved. — „Tag nu Deres Maske, Rosen,“ — vedblev hun — „og gaa ind i Dandsesalen.“

„Jeg gaaer!“ — sagde den forgrædte Fader og trykkede Theodore til sit Hjerte. — „Men glem ikke, mit elskede Barn, at du er Kantens Gemalinde og at du for hans Alligheds Skyld bør følge din ulykkelige Lidenstabs for hele Verden. Vi Tre ville hjælpe dig at kæmpe og stride!“

„Jeg er meget ulykkelig, min ædle Fader!“ — udbrød Theodore inderligt med et høit Udtryk af Sjæleadel i Mine og Stemme — „Men jeg skal aldrig forglemme, at jeg er din Datter! Gaa nu, min gode Fader! Jeg skal snart følge efter dig.“

Rosen gik. Amalia og Grevinde Rosen rebe hurtigt Klæderne af Theodore, saa det varede ikke længe, inden Amalia stod som Flora og Theodore som Nonne. Amalia underrettede nu Theodore om hvad hun havde at iagttage, og de gik, med Grevinde Mathilda, som var den anden Nonne, der ilede til, da Theodore fik Ondt, Gaand i Gaand ind i Dandsesalen.

„Hvorledes befinder De Dem, skønne Flora?“ —
 raabte man fra alle Sider og omringede Amalia.

„Nu er hun vel!“ — sagde Grevinden, som var bange for, at man paa Amalias Stemme skulde opdage Forbytningen af Dragten — „men hun blev yderst forstrækket, da den Forbovne trak sit Sværd imod Grev Lanten, og ansaae sig, og det ikke uden Grund, som den, skjøndt uskyldige Marsag i denne ubehagelige Trætte. Hun faldt derover i en let Asmagt, som dog strax blev hævet.“

Kredsen om Amalia, som stedsse var imellem Grevinde Rosen og Theodore, blev stedsse tættere. Alle havde de om en Blomst af Overflødighedshornet; og over hundrede Herrer ønskede at engagere Blomstergubinden til en Dands. Man kunde tydeligt mærke, at Ingen formodede den Ombytning af Roller, der havde fundet Sted. Amalia maatte hundrede Gange forsikre, at hun ikke dandsede; de unge Herrer holdt dog ikke op at bestorme hende med Bønner om at nyde den Lykke at dandsse med hende.

Det store Taffeluhur i Enden af Salen slog tolv Slag. Grev Lanten tog sin Maske af og bukkede dybt til alle Sider, idet han høit udraabte:

„Mine Damer og Herrer! Ved alle de store Hofmasterader, jeg i Paris og Versailles har bivaanet, havde man Tilladelse til at demaskere sig, naar Klokken slog Tolv. Jeg beder derfor om Tilgivelse for, at jeg

allerede er uden Maske, og haaber, at Flere vilde følge mit Exempel."

Med Lynets Fart bleve nu Maskerne revne af. Kredsen om Amalia blev pludselig mindre, og de unge Herrer bleve lange i Ansigtene, da de saae, at Flora var — den alderflegne Fru v. Darnet.

Lanten, som længe havde gaaet og piint sig med den Tanke, at Theodore dog kunde have været skjult under Floras Maske, blev inderlig glad, da han i Nonnen med Krandsen paa Hovedet gjenkjendte sin Kone. Han bukkede meget dybt for hende og bad om at nyde den Lykke at danske en Dands med hende.

„Jeg befinder mig ikke vel;" — sagde Theodore. — „Denne tykke Nonnedragt er mig altfor tung. Masken har trykket mit Ansigt. Jeg trænger til Hvile; De vil derfor undskyldte, at jeg..."

„Hvad vilde De ogsaa med denne plumpe Dragt?" — spurgte Lanten. — „Havde De fulgt mit Raad og klædt Dem som Venus, da havde De nu ikke været saa indisponeret og kunde den hele Nat taget Deel i Ballets Glæder. Det gjør mig i Sandhed ondt for Dem!"

„Mig ikke, Herr Greve," — sagde Theodore med en let Compliment — „og jeg veed vist, at De vil undskyldte min Fraværelse; thi, det forstærker jeg Dem, jeg befinder mig meget ilde."

„Maa jeg have den Ære at ledsage Dem?" —

spurgte Lanten meget sagte. — „I denne Tilstand har De ikke godt af at være ene.“

„Min Kammerpige er mit Selskab!“ — sagde Theodore ligeledes sagte, men med megen Betydning i Stemmen. — „Det lader næsten til, Herr Greve, at De har glemt den Contrakt, uden hvilken jeg aldrig var blevet Deres Gemalinde.“ — Hun forlod ham med en flygtig Compliment og ilede med sin Moder og Amalia ud af Salen.

„Gustav!“ — sukke Theodore i Nattens Stilhed. — „Du havde ikke glemt mig! Du elsker mig til Døden!“ — Og hendes stride Laarer vædede Ringen, som han havde sat paa hendes Finger. — „D“ — raabte hun og vædede Ringen imod Himlen — „du dyrebare Pant paa en uendelig, evig Kjærlighed, du skal aldrig komme af min Haand! Du skal følge mig i Graven!“

„Theodore havde Ret: Vestenvinden er frygtelig i sin Brede!“ — raabte Gustav, da han paa dens Vinger i Nattens Mørke med sin Slæde med Lynets Fart fløi mod den skaauste Kyst og Isen i Sundet bragende sank bag ved ham. — „Fordrer du mit Liv, Neptunus?“ — vedblev han og jog paa de stummende Heste. — „Her er jeg! tag dit Bytte!“ — skreg han atter igjennem Stormen, da Isen nær ved Kysten brast under ham og Slæden sank ned i Havets kolde Favn. Med

sin ubjærve Arms hele Styrke slog han med sit brede Slagsværd paa Hestens Lænder, som derpaa med Anstrengelse af de sidste Kræfter trak Slæden op af det dybe Svælg og styrtede døde omkuld i samme Dieblis som de satte Fod paa Landet. Gustav sprang ud af Slæden. Hans Liv var som ved et Underværk frelst.

Næste Dags Morgen stod Gustav ved den aabne Havbred, som han saa Limer i Forveien havde hørt over. Stormen havde aldeles bortført Isen. Bølgerne høvede sig skummende hvide mod Skyerne, og Havet var næsten steget op til Gustavs Bolig. Slæden, tilligemed de døde Heste, var forsvundet i Boverne, hvis Bragen var Harmonimusk i Gustavs Dre; thi i Malmø nu aabne Havn laae et seilfærdigt Skib, der med første fæiellige Wind skulde afgaae med Proviant og Tropper til Carl den Tolvte, som med sin seirrige Hær var i Lifland; og med dette Skib vilde Gustav begive sig til Heltens Leir, for at søge, hvad der siden hvin ulykkelige Forbindelse med Baronessen ene var hans Dusters Maal: Døden.

Den syvende Marts forlod han sin Moders lille Bolig for at gaae ombord paa Fregatten „Nordstjernen“ paa Malmøes Rhed. Han udbredte sine Arme mod Sunden og raabte: „Lev vel, Theodore! Himlens hellige Englefare omsvøve dig, ihvor du end færdes paa Jorden! Dette dyrebare Minde om den sidste lykkelige Time i mit Liv skal følge mig i Døden!“ — Han trykkede Floras Blomsterbouket til sine Læber og skjulte den

paa sin Barm. Skibet begyndte at heise! Sell. — „Jeg kommer!“ — raabte Gustav og kastede sig i Baaden. — „Farvel, mit Fædeland!“ — vedblev han med dyb Følelse af Vemod. — „Farvel, du Herthas yndige Dal, med alle de Kjære, som dine Bunde favne. Theodore! du min Brud for Evigheden! Lev vel! Lev evigt vel!“ — Skibsfolkenes jublende „Hurra“ overdøvede Gustavs vemodige Stemme, og Ingen lagde Mærke til hans i Taarer svømmende Mine, da han besteg Skibsdækket, for at adlyde Grens Bud og sit ædle Hjertes uoverdøvelige Stemme, for at see Døden under Mine ved Siden af den kronede Helt, der havde vundet hans som det hele Europas udeelte Beundring; ja, paa hvem den hele Verden forventningsfuld stirrede. Den Enthusiasme for Helten, der saa tydeligt udtalte sig i Enhvers Afsyn, rev snart Gustav med sig. Ubemærket viftede han Taaren af Diet og istemte af sit fulde Hjertes Inderste „Nordstjernen“s Mandstabs dundrende Udraab: „Leve Overrigs unge Drot! Leve Jordens største Helt! Leve Kong Carl den Tolvte!“

Syvende Capitel.

Familiekredsen.

Ti Aar vare henrundne, og endnu var intet Led bristet i den skønne Kjæde, som sammenbandt den ædle Rosenfke Familie, som nu haade Sommer og Vinter boede paa det yndige Rosenlund, der liig en anden Phoenix i en forhyget og forskjønnet Skikkelse havde reist sig af sin Aske og atter stod som en Dronning blandt Stederne ved Dresundets skønne Bred. Grev Rosen nød en for hans Alder sjelden Sundhed. Grevinde Mathilda syntes i de ti Aar aldeles ikke at være blevet ældre; og Theodore straaledede i Ungdommens friske Morgenstjær, med Sundhedens Roser paa hendes skønne Kinder og Ustylds Sjæleadel i det yndige talende Dæ. Den Eneste, paa hvem Tiden havde lagt sin tunge Haand, var Grev Lanten. Gigt og Podogra havde saaledes tilredt ham, at han saae ud som en Mumie og kunde ikke bevæge sig uden ved Hjælp af en Tjener og tvende Krykker. Hans Vittighed og Lune var aldeles forsvundet, og en indædt Knarvurrenhed, blandet med Brede og Arrighed, havde aldeles bemestret sig hans Sind. Uagtet han havde bedraget Grev Rosen ved den løgnagtige Angivelse af hans Formue og derved paa en Maade tilsløst sig Theodores Haand, og siden forpødt hendes betydelige Med-

gift ved trende Kæiser til Paris, hvorfra han omsider som en Krøbling kom tilbage, blev han dog behandlet med yderst forekommende Godhed — og Theodores Taalmodighed med ham i hans vedvarende Sygdom var aldeles mageløs. Om Dagen veg hun næsten aldrig fra hans Side, uagtet hun hver Morgen blev overøst med de bitterste Bebrejdelser, fordi han uden hendes Selvfab havde tilbragt Natten. Dog endog heri var — deres Overenskomst uagtet — Undtagelser; thi tvende Gange havde Lanten været i Livsfare, og da havde Theodore vaaget hos ham i flere Nætter og vilst ham en Hustrues sømme Pleie; hvilket han dog stedse modtog som en Skyldighed og Lønne, da hans Husbred noget bedrede sig, med Bebrejdelser og Brede. Theodore bar sin Skjæbne med den største Taalmodighed og skjulte sine Taarer for sine sømme Forældre, der dog af hendes forgrædte Dine ofte med Smerte opdage, at deres elskede eneste Barn var overordentlig ulukkelig; hvilket Theodore aldrig vilde tilstaae for dem.

Den Rosenste Familiekreds var blevet forøget med en kjær Person, som troligen hjalp Theodore at bære og lide. Dette var Amalia Wsfeldt, hvis Gemal, den hundredaarige v. Darner, i Slutningen af 1709, næt af Dage, var gaaet hende forud i Evigheden. I en Alder af syvogtredsfindstyre Aar havde Amalia beholdt al sin Aandskraft og var i Omgang yderst elskelig. Skjøndt hun aldrig havde været Moder, havde hun Børn, Børnebørn og Børnebørnsbørn trindt omkring i Landet, der i

hende ærede den ænneste Moder og den viseste, fjærligste Raadgiverinde; og endstjondt hendes Børn boede flere Mile fra hende, var det ikke sjældent, at de kom til den elskede Moder for at hente Trøst og Raad. Dette fandt de stedse hos den Gode; thi det ænneste moderlige Hjerte slog i hendes Bryst og hun elskede sin Gemals blomstrende Afkom med en Kjærlighed, som om hendes eget Blod randt i dens Arer. Og hvor kunde hun Andet! Hun havde jo forplantet sine egne Dyder i den hele store Families Hjertes.

Harde denne ædle Kone hjulpet Theodore at overvinde en Lidenstak, der i hendes aarle Vaar som en Drækan foer over hendes Veie og truede med at efterlade sig blodige Spor, da var hun hende nu en sand Trøst og Støtte i hendes ulykkelige Ægteskab og hjalp hende at bære de utallige Lidelser, der bødte hende meget dybt, især da hun maatte skjule dem for sine elskede Forældre. Med Amalia kunde den blide Korsdragerinde ogsaa underholde sig om den elskede Gustav, som stedse thronede fjærligt i hendes Minde, ligesom Ringen, den sidste Erindring om ham fra Masserøden, aldrig kom af hendes Finger. Hvor han var? Om han var levende eller død? Det vidste Theodore ikke; thi hun vovede aldrig at nævne hans Navn uden for Amalia, som ei heller havde ringeste Kundskab om ham. Den unge Herr v. Darner, een af Amalias Sønnestøtter, havde som Lieutenant været med i det af de Danske tabte Slag ved Helsingborg den 10de Martz 1710, og han syntes at

have hørt tale om en Oberst Stjernenkrone, der skulde have bragt Budskab fra Carl den Tolvte i Tyrkiet til Stockholm, og siden have bivaanet Slaget ved Helsingborg under General Stenbocks Commando; men var i det skrækkelige Myrderi, der fandt Sted, bleven paa Balpladsen. Theodore fik denne Efterretning hændelsesviis at høre af den unge Danner, da han besøgte sin Bedstemoder; og hun tvivlede ikke mere om, at den faldne Oberst var hendes elskede Ungdomsven; ja hun fandt, at det var meget muligt, at han ved sit Mod, i den nordiske Helts mange Feltslage, kunde have svunget sig op til Oberst. Dog blev dette Rygte modsagt, saavel af Gustavs Moder som af Baronessen, der vare ilede til Helsingborg, men ikke havde fundet mindste Spor af Gustav. Derimod fik de Visshed om, at en General Stjernenkrone, en Onkel til Gustav, var falden i Slaget. Man nævnte desuden Gustav som een af de Officerer, der var bleven paa Balpladsen i det ulykkelige Slag, som Carl den Tolvte tabte ved Pultawa, da han maatte flygte til Tyrkiet, kun fulgt af nogle Faa, der vare ham troe indtil Døden. Nok er det, Ingen vidste noget Bestemt om Gustavs Skæbne, uagtet han var Gjenstanden for den dybeste Sorg; og tusinde Sukke opstege hvert Dieblit for hans Held. Oberstinden havde ingen Glæde af det Gods, Baronessens Gærmildhed havde skjænket hende, da hun savnede sin elskede Søn og ofte havde begravet ham som død; indtil et nyt Rygte atter vidste at fortælle Noget om hans Tilværelse. Barones-

sen, som vedblev at elske Stjernetrone, og ikke afled at haabe og ønske en Gjenforening med ham, havde med stor Bekostning forgjæves ladet ham efterspørge ved de svenske Hære. Og havde hendes uhyre Corpulence ikke hindret hende, vilde hun personligen have reist efter ham til Polernes yderste Gænder. Baade hun og Oberstinden klagede høit over Gustavs Tab og udfrittede enhver dem forekommende Rejsende, for at erfare, hvad de baade haabede og frygtede. Kun Theodore udspurgte Ingen; men hendes Taarer randt deshyppigere i Rødom; og havde hun ikke havt den ædle Amalia, ved hvis Varm hun fandt den inderligste Deeltagelse, vilde hun være segnet under sine Lidelsers centnertunge Vægt.

Allerede begyndte Træernes Blade at henveires for Stormen, da den Rosenfste Familie uventet, og efter ti Mars Forløb, fik et Besøg af Baronessen. Familien var forsamlet i Havestuen, hvortil Grev Lantien paa sine Krykker ved en Tjeners Hjælp havde slæbt sig; og da han klagede over Kulde, var Theodore just beskæftiget med at omskybe hans syge Been med et Stykke tykt Filt ovenpaa de tvende Lag Flonel, der alt vare bundne om dem, da Baronessen pludselig traadte ind i Havestuen. Theodore gav et høit Skrig, da Baronessens Ræmpegestalt, vendt efter Siden, skred ind ad Døren, saa at hun uforvarende kom til at berøre Lantens ene Been der, hvor det var ømmest. Han skreg høit af Smerte og forbandede Theodores Ube-

hændighed. Theodore kastede et Sideblik til Baronessens af de brændte Ar saa stræffelig tilredte Ansigt og forlod, fulgt af Amalia, under Lantens vedvarende Vand og Skjenden hurtigt Havestuen. Rosen saae med et bebreidende Blik paa Lanten, ringede og lod ham ved tvende Tjenere bringe til hans Bærelser.

Grevinden var næsten qvalt i Baronessens tykke Arme, da Rosen vendte sig om til hende og spurgte, dog uden at have den Blidhed i Stemmen, der ellers var ham saa egen:

„Hvad forklaffer os Vren af Deres Besøg, Fru v. Stjernentrone? Vi troede, at De i de henrundne ti lange Aar aldeles havde forglemmt os.“

„Vi have baaret vor Skjæbne med Taalmodighed!“ — sagde Grevinden med Bitterhed, idet hun ringede paa en Tjener, der skulde præsentere Baronessen Thee.

„Nei!“ — sagde Baronessen og lod som om hun ikke forstod Grevinden. — „Jeg er altfor varm. Lad mig vente lidt!“ — og nu kastede hun sig paa en Stol og lod som om Intet, der kunde have stemt Rosen og hans Gemalinde imod hende, var forefaldet.

„Hvordan lever Deres ullykkelige Gemal?“ — spurgte Grevinden. — „Eller har hans knuste Hjerte fundet Ro i Døden? I Sandhed, Frue! jeg vilde ikke være i Deres Sted; thi jeg vilde føle....“

„O, Gud! det gjør jeg ogsaa!“ — udbrød Ba-

ronessens levende — „og det er derfor, jeg kommer til Dem. Jeg veed, kjære Rosen, at De, uagtet Alt, hvad der er forefaldet imellem os, er min Ven og vil forhjælpe mig til at gjøre saameget af det Onde godt som....“

„Om hvad taler De?“ — afbrød Rosen hende med Hestighed. — „Revede endog den ulykkelige Stjernefrone, hvorom jeg meget tvivler, jeg vilde ikke gjøre det Ringeste for at forene Dem med ham; og min hele Livstid skal jeg bebrejde mig selv, at jeg engang var saa svag, at lade mig bedaae af Deres Kunster og Rænker og derved bidrog til at gjøre et ædelt, ungt Menneſte saa grændseløs ulykkelig.“

„O, hold inde med Deres Bebreidelser!“ — bad Baronessen med Taarer. — „Jeg vil jo gjerne gjøre alt Det godt, som jeg har gjort ondt; og naar jeg først har frelst ham fra Undergang, naar han atter er givet sin Familie tilbage, da vil jeg, om det ikke kan være anderledes, og om han onſker det, lade mig stille fra ham, at han kan give sin Haand til hvem han vil, om jeg endogsaa af Sorg derover skal synke i Graven. I alle Tilfælde skal han dog være min eneste Arving. De maa derfor....“

„De fanger mig ikke anden Gang!“ — raabte Greven med Hestighed. — „Og aldrig blander jeg mig mere i Deres Sager. De er Marsag i al den Elen-
dighed, der i disse sidste stræffelige ti Aar har opdyngnet

sig over vore Hoveder, og som nær kunde have knuust vore Hjerter."

Grevinden, som tænkte paa Theodores skræffelige Lidelser i hendes ulykkelige Ægtestand, og levende forestillede sig, hvor lykkelig hun kunde have været med Gustav, brast i Taarer og ilede ud af Døren.

„De ved," — udbrød Baronessen med Taarer — „at der raser en Art smitsom Sygdom i Skaane, som skal være kommet af de uhyre mange Menneſker og Heste, der efter Slaget ved Helsingborg i denne hede Sommer have henligget ubegravne paa Marken. De flygtende Danske lode jo alene firetusinde Døde og Dvæstede, som de ikke kunde føre med sig, blive tilbage; foruden flere hundrede Heste, som de dræbte, for at de Svenske ingen Nytte skulde have af dem. Strax efter Slaget var jeg derovre for at søge om Gustav, der, som man sagde, havde været med i Stenbocks Hær. Jeg fandt ham ikke og vendte trostesløs tilbage. Men uagtet al Samfærdsel imellem Sjælland og Skaane er ophørt, har dog en dansk Soldat, der var fanget af de Svenske, i en lille Baad, som han stjal ved Stranden, fundet Leilighed til at flygte herover; og han paaſtaaer, at Gustav var som Oberst med i Slaget ved Helsingborg, hvor han blev dødelig saaret, idet hans Regiment seirede. Han skal ligge meget farlig syg i en uſæl Landsby, to Mile oppe i Landet, og endogsaa, uagtet det er over et halvt Aar siden Slaget stod, være i Livsfare. Soldaten har ſeet ham tvende Gange; og efter Beskrivelsen

kan det ikke være nogen Anden end Gustav. Tænk Dem nu hans Glendighed! I en usfel af de Danske udplyndret Bondeby, maaskee blottet for Penge, uden nogen duelig Læge, udsat for at blive smittet af den der grasserende epidemiske Sygdom, er den Ulykkelige's Tilstand hyderst sørgelig, og jeg bør, jeg vil lindre den, gjaldt det endog mit Liv."

"Det er Deres Pligt!" — sagde Rosen med Godhed. — „Men kan denne Soldat ikke have taget feil? Hvormange hverandre modstgørende Rhytter angaaende Gustav have ikke været i Omløb? Dog, De kunde jo erkjendige Dem om...."

"Der maa jo intet Bud eller Brev komme over Sundet. Den Ulykkelige kan jo imidlertid omkomme af Mangel paa Hjælp og Pleie. Han har Intet villet modtage af mig, uagtet han er Herre over min hele Formue. Ja hans Egenhed i denne Henseende gaaer saa vidt, at han ei heller vil modtage Noget af sin Moder, fordi han veed, at det kommer fra mig; men jeg troer aldrig, at han kan vise samme Stivsind i Henseende til Dem; derfor beder jeg, ja bønfaller Dem om, at tilskrive ham nogle Breve, hvori De i hvert nævner Summer paa to til trehundrede Rigsdaler, som De paa det Underligste anmoder ham om, endog blot som et Laan, at modtage. Jeg lægger da Pengene i Brevene og vil — med Guds Hjælp — see til, at jeg Tid efter

anden kan faae ham dem spillet i Hænderne, uden at han skal erfare, at de komme fra mig. Lever han, da vil han skrive Dem til, og vi vilde da erfare...."

„De bygger Gastereller i Lusten, Frue!“ — afbrød Rosen hende smilende. — „Der maa jo, som De siger, Intet komme over Sundet saalænge vi have Krig med Sverrig, og det kan vare længe inden vi faae Fred. Idetmindste lader det til, som om den endnu er meget langt borte; thi uagtet den tappre Carl den Tolvte i det sidste Slag mod den russiske Czar mistede Frugten af sine mange Seiervindinger og næsten som en Fange opholder sig i Tyrkiet, har han ikke mistet det uroffelige Mod, som det hele Europa nu i ti Aar har beundret. Hans hele Sjæl brænder for Vren af store Bedrifter; og han har svoret, ikke at slutte Krigens Fæddel, som han ikke selv antændte, før han har underbunget det halve Norden eller vundet Heltedøden med Kaarden i Haanden. Vor ædle, faderlige Konges Bestræbelser for at skænke sine elskede Undersaatter Fred have hidtil været forgæves.“

„Hvad bryder jeg mig enten om Carl den Tolvte eller Krigten!“ — raabte Baronessen. — „Jeg vil opfylde en Hustrues Pligter imod den Mand, der afstøder og hader mig, gif end Veien til ham igjennem Røg og Ruer. Forklædt vil jeg reise hen i Nærheden af Stedet, hvor han er. Aldrig skal han see mig! men jeg skal under forskellige Forklædninger og Skikkelser see ham. Skriv Brevene; bedste Rosen! En Vaad,

som jeg har kjøbt, kommer, styret af toende erfarne Færgekarle fra Helsingør, i aften, naar det er mørkt, udenfor Deres Havn. Ved Hjælp af den sorte Nat vil det være mig let at komme til Skaane; og hvad Ligt ikke formaaer, det skal Guld udrette. Det er allerede mod Aften; derfor, kjære Rosen, skynd Dem at skrive Brevene!"

„Det er et Bedrag, men et saa ædelt Bedrag, at jeg ikke kan afslaae Dem det," — sagde Rosen og ilede til sin Skrivepult.

„En halv Snees Breve med forskjellige Datoer!" — raabte Baronessen efter ham og lod sin Pige kalde, ved hvis Hjælp hun klædte sig som en simpel Fiskerkone, og øvede sig med Pigen, der var født i Landskrona, i at tale med skaansk Dialect.

Rosen kom med Brevene, som Baronessen med megen Taknemmelighed modtog. Hendes tagne Beslutning havde i høj Grad formildet Grevinden, som tilligemed Greven ønskede Baronessen Held og Velsignelse til hendes Forehavende, da hun, skjult af Nattens Mørke, med en søielig Vind, fulgt af sin Pige steg i Baaden.

„Den Baronesse er mig dog en underlig Kone!" — sagde Greven, da han samlende for sig, førte sin Gemalinde op af Haven. — „Hun er sammensat af lutter Letsindighed, List og Godmodighed; og med alle hendes Svagheder har hun dog et fortræffeligt Hjerte."

„Det blæser stærkt! Himlen bevare hende fra, at

Baaden skulde kentre!" — sagde Grevindens, da de vare komne ind i Havesluen.

„Det har ingen Nød!" — forstikkrede Greven — „thi hun er en hypperlig Ballast."

Theodore kom med Amalia, som spurgte:

„Er det sandt, Herr Greve, lever den ulykkelige Stjernenkrone? Og er Baronessen reist til ham? Hendes Pige har for Nogle af Folkene hittet Sligt; og man vil vide, at en Baad, som nu er affeilet, har ligget her udenfor Haven."

Greven fortalte nu Amalia og Theodore, hvilken Hensigt Baronessen havde med sin Reise.

„Himlen velsigne hendes Foretagende!" — udbrød Theodore — og da hun var paa sit eenlige Kammer, knælede hun ned og bad længe og inderligt til Algodheds milde Giver — medens en Taarestrom styrte fra hendes fromme Dine — om den elskede Ungdommens Liv; derpaa kastede hun sig paa Letet, hvor Morgensolen speilede sig i de Taarer, som hendes Fortvivlelse over Gustavs stræffelige Tilstand fremlokkede af hendes Hjerte. Hun misundte Baronessen den Lykke: at kunde vove sit Liv for at frelse ham.

Attende Kapitel.

Pesten.

De tvende Færgefarte berettede næste Dag, at Baronessen tilligemed hendes Pige var lykkeligen kommen til Skaane; men om hun havde fundet Gustav, om han levede, eller hvordan det var gaaet hende, derom vidste de Intet. Ei heller hørte man siden Noget fra Baronessen, hvilket ikke opvakte nogen Forundring, da man vidste, hvor vanskeligt det var at faae et Brev over Sundet. Baronessen var just en Aften, i Slutningen af November Maaned, efter at Taffelet var hævet, Gjenstanden for Grevens, Grevindens, Amalias og Theodores Samtale, da Tjeneren kom ind og mældte, at tvende svenske Fiskere vare landede ved Haven og forlangte Hjælp til at faae bragt et Fruentimmer iland, der var kommet syg ombord, men var blevet meget slettere undervejs, og som havde sagt, at de skulde styre Baaden efter Grevens Lysslot, som de ved den fulde Maanes klare Skin meget godt kunde kjende.

„Det er Baronessen!“ — raabte Theodore og vreb sine Hænder. — „Gustav maa være død; ellers var hun ikke saa hurtigt kommen tilbage!“

Alle vare i en meget spændt Stemning, medens

Greven, fulgt af hans Folk, med Lygter ilede til Stranden. Det varede ikke længe, før Fløiddørene bleve revne op, og et Gruentimmer, understøttet af Greven og tvende Tjenere, næsten slæbte sig ind — det var Baronessen! Hun kom ene; thi hendes Pige var død i Skaane. Dette fortalte hun Greven, da hun blev løftet af Baaden.

„Hent Draaber!“ — raabte Grevinde og hjalp tilsligemed Amalia og Kammerpigen Baronessens Rejseklæderne af, og fik hende ved et Par andre Pigers Hjælp hen paa Sengen.

„Traf De Deres Mand?“ — spurgte Grevinde, da Baronessen, styrket ved Draaberne og et Glas Vin, noget var kommen til Kræfter.

„Ja!“ — svarede hun stammende og i afbrudte Ord. — „Jeg traf ham vel, men han vilde Intet modtage. Brevene beholdt han; men Pengene sendte han tilbage til Præsten, hvor jeg opholdt mig; nagtet denne værdige Mand forstikkede, at han kjendte Grev Rosen og havde faaet saavel Brevene som Pengene fra ham. Jeg var forklædt tvende Gange i hans Stue. Han maa have Penge nok; thi han mangler Intet. Han var haardt saaret i Skulderen, den ene Arm og Hovedet og faaer sit hele Liv en stiv Arm. Dog er han nu uden Fare. Han har været med Kongen i Tyrkiet og er sendt fra ham til Stockholm med vigtige Brevskaber — derpaa . . .“

Strøffelige Smertter afbrød Baronessens Stemme,

og det var kun efter lang Tids Forløb at hun fik fortalt, at Gustav formodentlig havde erfaret, at hun var i hans Nærhed, eller endog gjenkjendt hende; thi uden at hun eller Noget havde anet det, var han, hans Blesurer uagtet, flygtet. Hvorhen? havde hun ikke kunnet opdage; uagtet det var lykkedes hende, uden at blive kjendt, at gennemseøge hele Skaane. Da hun, Dagen i Forveien, kom tilbage til den By, hvor Gustav havde været, var hun blevet syg. Hendes Sygdom havde paa Vandet meget forværret sig; og hun bad Greven om, ved Dagens Anbrud at lade hende føre til hendes Hjem, da hun var meget syg og frygtede for, at hun kun langsomt vilde blive helbredet, da Sygdommen i toende Dage havde grebet saa stærkt om sig.

Grevinde og Amalia bestjæftigede sig med den Syge og ydede hende al den Hjælp, de formaaede.

Greven sendte Bud til Helsingør efter sin Hunsælge, den brave Doctor Johnson.

Theodore tillaaede sin Dør og takkede knælende den barmhjertige Gud, der havde hørt hendes Sjæls inderligste Bønner og bevaret Gustavs Liv.

Baronessens Tilstand blev stedse værre. Noget over Midnat faldt hun i et stærkt Maseri, hvilket tiltog saaledes, at der maatte fire stærke Karle til at holde hende. Senad Morgenstunden blev hun mere rolig, og Lægen traadte just ind af Døren, da hun gav sit sidste Suk.

„Sov i Fred!“ — sagde Grevinde Mathilda, idet

hun trykkede Pigets Hine til og bredte et Rindløbe over dets fortrukne Ansigt, som hendes Taarer beduggede.

„Er hun ogsaa virkelig død, Fru Grevinde?“ — spurgte Lægen. — „Det er en vigtig Sag, som nøie maa undersøges.“

„Vi kunne jo igjen borttage Klædet“ — sagde Amalia — „og lægge nøie Mærke til, om et svagt Aandepust skulde vise sig.“

„Hun har fuldendt!“ sagde Grevinden, idet hun tog Klædet af Pigets Ansigt.

Johnson havde imidlertid af Greven erfaret, at Baronessen var kommet syg fra Skaane.

„Fra Skaane?!“ — raabte han. — „Gud forbarme sig over os Alle! Den epidemiske Sygdom, som der i Sommer har vilst sig, skal være gaaet over til den meest rasende Pest!“

„Pest!“ — raabte de Alle med den yderste Forfærdelse — og Grevinden var nærved at synke til Jorden.

„Kom, forlader dette Værelse!“ — raabte Lægen med Hestighed. — „Riv Deres Klæder af! Vask Dem i Væddike og tager andet Linned paa, som dermed er overstænket. Lader i dette Værelse indbringe en med stærk Kulild fyldt Gryde, hvorpaa der maa kastes Hæxpir og Svovl, eller i Mangel deraf Tjære. Forsigtighed skader ikke; og det skal inden en Time vise sig, om min skrækkelige Formodning er grundet.“ Med Lynets

Kart forløbe de Alle Viget, efterfulgt af Johnson, som vedblev at tale langs hen ad Gangen.

Den Stræk, der bemægtigede sig det hele Huus, var ubeskrivelig. Til Lykke havde Grevinden et godt Forraad af Veddike; og Alle, til den Ringeste af Tjenestethendet, maatte følge Lægens Raad, ligesom han ogsaa selv benyttede samme Middel. Imidlertid var Dagen brudt frem. Johnson dhyppede et Tørklæde, hvormed han omvandt sit Hoved, samt sine Hænder i Veddike og gik ganske ene op til Viget. — Greven, hans Familie og Huusfolk knælede ned for Herren og anraabte ham om Hjælp og Redning med opløstede Hænder, beklæmte Hjerter og taarefulde Bine, medens Grev Ranten ned en tryk Spvn uden at vide, hvad der var foregaaet.

Bønnen var endnu ikke tilende, da Lægen styrte ind af Døren med alle Kjendetegn paa den forfærdeligste Fortvivlelse.

„Gud være os naadig!“ — raabte han og vred sine Hænder. — „Det er udenfor al Tvivl! Baronessen er død af Pest!“

Grevinden og Theodore styrtede som livløse hen ad Gulvet.

Tjenestefolkene streg høit.

Greven, Lægen og Amalia søgte at hjælpe de Besvimede tilrette.

Den Rædsel, som var udbredt over Alle, var saa overordentlig stor, at den ikke lader sig beskrive. Af de

fire Tjenere, der havde holdt paa Baronessen, da hun rasede, befandt de Tre sig ilde — og næsten Alle havde, formedelsk Baronessens uhyre Lyngde, hjulpet til med at bære hende op ad Trappen. Ranten og Theodore vare de Gæste, der aldeles ikke havde berørt hende.

Den høieste Rædsel stod i tydelige Træk malet paa Alles Ansigter, og de Fleste begyndte allerede at berebe sig til Døden.

Da Grevinden og Theodore ved Rægens Kunst vare vækkede af den Bevidsløshed, hvori Forsærdelsen havde kastet dem, overlagde Rosen med Johnson, hvilke Forholdsregler man havde at iagttage. De bleve enige om, at Liget maatte øieblikkelig begraves, for om muligt at standse Smitten — men hvorledes kunde dette lade sig gjøre, uden netop at udbrede den, da det ikke kunde bringes bort uden at blive berørt af flere Mennesker. Man havde desuden ingen Ligkiste; og hvorlænge kunde det ikke vare inden een blev forsærdiget? saameget mere, som der ingen Snekter var i Nærheden. Desuden, om man end fik en Ligkiste: Hvo vilde udsætte sig for Døden ved at lægge Liget i den? — Alle vare enige om, at Baronessen strax maatte begraves; men hvorledes? det var den Gaade, som Ingen kunde løse. I denne skrækelige Forlegenhed fremstod Grevens Kammer tjener, den gamle, men stærke og krasifulde Neuter, og sagde: at dersom Greven vilde lade flaae et stort Hul i Muren og grave en dyb Grav lige under det i Haven, da vilde han, næst Guds Bistand, alene og uden Andres

Hjælp inde i Bærelset slæbe Liget ud af Sengen og styrte det ud af Gullet i Graven, samt selv tilbække det med Jord. Da Greven hert gjorde Indvendinger, paa Grund af den Fare, som den ærlige Reuter udsatte sig for, forstikkede Denne, at han aldeles ikke var bange for at faae Pesten, da han i Maret 1654, da den rasede saa stærkt i Kjøbenhavn, som et lille Barn havde haft den; hvilket han endnu kunde bevise med de dybe sorte Ar, Pesthylderne havde efterladt sig paa hans Bryst. Reuters Forslag blev derfor taknemmeligt modtaget, og medens Bærelset var opfyldt med Røg, blev Muren slaaet ud af Rogle, medens Andre vare beskæftigede med at grave en fem Alen dyb Grøft, der blev saa bred, at ikke alene Liget, men dets Seng- og Gangflæder tillige kunde rummes i den. Da Alt var færdigt, lod Reuter nogle Guder af lange Tonge indstikke af Måbningen i Muren, for at Rogle udenfra kunde hjælpe til at trække det uhyre svære Lig ned; derpaa gjorde han Tongene faste i Sengflæderne om Liget, saa at Alt gik efter Ønske. Det blev hurtigt styrtet ned i den dybe Grav, som snart blev fyldt med Jord — og en Straale af Haab om Livet viste sig paa Alles Ansigter, da denne besværlige, sørgelige Forretning var tilendebragt.

„Herr Greve!“ — sagde Reuter, efter at han havde tagttaget de med Strengheid befalede Forsigtighedsregler mod Smitten. — „Her er en lille Pung, men den er tung af Guldpenge. Hvad skal der gøres med

den? Det var dog en dødelig Synd, hvis Baronessen havde faaet den med i Graven."

Alle bævede tilbage ved Synet af Pungen. Den forekom dem ligesom den, de Blodpenge vare gjemte i, som Judas fik for at forraade Frelseren.

"Pungen skal opbrændes!" — raabte Greven. —
 "Pengene kan du beholde for din Umage."

"De maa strax ryges og kastes i Eddike!" —
 sagde Lægen til Reuter, der, den Dødsfrygt uagtet, som var udbredt over Alle, glædede sig inderligt over sin Skat, idet han gik for at udrette Lægens Befaling.

Greven med sin hele Familie samt Amalia og Tjenestethendet flyttede endnu samme Formiddag hen i en affides Fløi af Lyfflottet og saae, under Overgivelse i Forskynets Villie, deres Skjæbne imøde.

Det var en stræffelig Nat, der oprandt for alle Beboerne paa Rosenlund. Den overgik tusindfold i Rædsler hiin Nat, da det for ti Aar siden blev lagt i Aske. Ingen lagde sig til Hvile. Det var, som om Sønnen flyede for den Sjøleangst, som omgav dem. De stærste Forsigtighedsregler bleve iagttagne. Alle Værelserne dampede af Svovl og Tjære; og en stor Gryde, hvori der stedsse blev kastet Beg og Svovl, brændte hele Natten i Gaarden og opfyldte den med en tyk sort Røg. Greven havde fordeelt saavel sin Familie som sine Huusfolk i forskellige Værelser, for at, om Een skulde blive syg, han da ikke skulde smitte nogen Anden; og den kolde Marsid uagtet, forbad han at lægge

Ild i Dørene, for at ingen Dunster skulde samle sig. De syge Tjenere laae hver i sit Værelse. Deres Senge og Gulve dampede af Røgelse og Uddike: Forsigtighedsregler, som Lægen enten anordnede, eller som Rosen, der meget godt kunde huske Pesten 1654, havde hørt skulde være gode Midler imod den. Greven selv gik hele Natten fra det ene Værelse til det andet, for at see, om hans og Lægens Befalinger bleve efterlevede. Det var umuligt andet, end at han maatte ønske, aldrig at have seet Baronessen, da al den Ulykke, der var kommen over ham og hans Huus, stammede fra hende; dog forbandede han ikke hendes Minde. Hans Hjerter fjendte hende aldeles; og idet han med Lygten i Haanden i Nattens Stilhed gik forbi hendes Grav, standsede han ved dens Bred og sagde med Inderlighed: „Sov i Fred! Du var letjindig, men god!“

Den næste Dags Morgen syntes det som om Tjenernes Sygdom havde tabt sig; og en Glæde, hvis Storhed ingen Pen kan beskrive, udbredte sig derved over hele Slottet. De tvende Tjenere forstikkede, at de befandt sig aldeles vel; ligesom det blev beviist, at de af Naturen vare meget frygtfomme — og altsaa let kunde være blevne syge af Skræk. Den tredie derimod, som vedvarende havde befundet sig ilde, var den fjerde Dags Eftermiddag meget flettere; og Johnson, som ikke havde forladt den bængste Familie, erklærede henimod Aften, at han var smittet af Pesten; hvilket den Omstændighed end mere bekræftede, at Baronessen i sit Kaseri, da

Stummet fald hende ud af Munden, havde bitt ham i den høire Haand, hvilket han, formedelst den almindelige Forvirring, ikke havde agtet; og da Saaret ikke var dybt, og kun blødte lidet, ikke engang ladet forbinde. Radsfelen naaede derfor sin høieste Spidse. Klageraaben opfyldte Luften og steg mod Himlen om Forbarmelse og Hjælp i Nøden. I denne skrækkelige Tilstand, just som Rosen med sin Familie, Amalia og Bøgen (under aaben Himmel, thi de turde ikke opholde sig samlede i Bærelserne) overlagde, hvilke Forholdsregler de skulde tage saavel i Hensyn til den Syge som til deres egen Sikkerhed, traadte Reuter ilende til. Hans Ansigtstræk vare aldeles forstyrrede. Han vred sine Hænder og var saa aandeløs, at han netop formaaede med flammende Tunge at udraabe:

„Vort, naadige Herre! I dette Dieblif maa De rejse! De svenske Piskere, der kom med den Ulykkens Baronessse....“ — Reuter standsede, thi han formaaede ikke at tale mere.

Pladsen udenfor Slottet blev snart opfyldt med Grevens Undergivne: de nærmestboende Bønder, Huusmænd og Piskere. Den ulykkelige Familie erfarede nu, at de svenske Piskere vare forblevne iland om Natten, da de befandt sig syge. Af Folkene, der husede dem, og som vare dem beslægtede (en Familie paa fjorten Personer, der havde een af Grevens Avlsgaarde i Forpagtning), vare de ni blevne smittede, da de ingen Forsigtighedsregler kjendte eller iagttog. Piskerne og Konen

i Huset, hvilken Sidste især havde beskæftiget sig med de Syge, vare allerede døde, og de Dvrige i den allereleendigste Forsatning; og det Skrækkeligste af Alt var, at Naboer og Gjenboer havde besøgt de Syge om Søndageftermiddag og forblevne længe hos dem. Nogle vare endog af Medlidenhed, og for at hjælpe, blevne hos dem om Natten. Disse havde bragt Smitten hjem med sig, saa at over tredive Personer vare blevne syge; hvoraf Nogle muligen allerede vare Dødens Bytte. Det var tillige rygtedes i Egnen, at Baronessen var død af Pest — saa Forvirringen i nogle Sogne omkring Rosenlund var ligesaa stor som paa Rosenlund selv. Alles Dine flød i Taarer, og Alles Hjerter vare omspændte af Fortvivlelse.

„Herre, see i Naade til os!“ — bad Grev Rosen med foldede Hænder og bøjede sit Knæ mod Jorden. Hele Forsamlingen fulgte hans Exempel; men Ingen kunde bede. Den sorteste Fortvivlelse stod malet i Alles Ansigter. De strakte Hænderne mod Himlen, for at opløste Hjerterne mod Gud; men intet Ord kom over de Ulykkeligess Læber. Kun enkelte Angststrig røbede deres Fortvivlelse. Omstøder reiste de sig op og samlede sig om Greven. Deres taarevædede Dine sæstede sig paa hans Læber, hvorfra saa ofte Trøstens Ord vare strømmede dem imøde. Det var, som om de i deres Nød — den største, hvori de nogensinde havde været bestødte — thi hvad er selv den meest blodige Krig imod de Dædler, som Pesten medfører? — ventede Hjælp og

Trøst af Greven. Uvilkaarligen udstrakte de Hænderne imod ham; og en firfindstyveaarig Olding afbrød den lange, stræffelige Tausked, idet han nærmede sig Greven og udbrød inderligt:

„Herre! jeg staar alt med Foden i Graven. Om jeg idag eller imorgen nedstiger i den, kommer ud paa Et; men alle disse Ulykkelige staae endnu i Livets Vaar og Sommer. De ere Fædre og Mødre. De have gamle Forældre og spæde Børn. Hvi staae blomstrende Unglinger og Ungmøer. Omheds og Kjærligheds Baand omflunget dem Alle fra Gaard til Gaard, fra Hytte til Hytte. Brister blot eet Led af Kjæden, da sønderrives den ganske. O, Herre! vi have saa ofte modtaget Hjælp af Deres veldædige Hænder. Deres Naad og Trøst har saa ofte ledet os uden om den Afgrund, der havde aabnet sig for vore Fødder. Naad og hjælp os nu, thi vor Nød er svar og høier os mod Jorden. Krigens Grumhed har dog staaet vore Hytter! Vi vare saa lykkelige ved vor stille Arne! Men Pesten, den værste af alle Landeplager, vil styrte os i Graven, dersom De, Herre, ikke redder os!“

Rosen var rørt indtil Sjælens Inderste. Man kunde see, at han overlagde og fattede en Beslutning. „Bringer alle Eders Syge hertil!“ — udbrød han — „Denne ædle Læge vil antage sig dem og give Eder Midler mod Smitten. Jeg vil personlig andrage Eders Nød for vor faderlige Konge, og — det tør jeg love — inden den næste Dags Sol daler, skulle I faae al den

Hjælp, som Lægekunsten formaaer at yde Eder. Været imidlertid trøstige og indflyer til Alforbarmereus Naade! Uden hans Villie falder ingen Spurv til Jorden, og intet Haar af Eders Hoveder. Ved og haab!"

„Herre! Ven! Fader!" — raabte hele Forsamlingen og knælede om Rosen. En Straale af Haab lyste frem af deres blege Ansigter. Den Gamle hævede sin Røst og sang freidig og med Tillid til Gud: „O, Herre! straf os ikke i din Brede!" Hele Forsamlingen stemte i med; og medens det skønne Chør steg mod Himlen, hævede Hjerterne sig paa Bønnens og Andagts Binger mod Naadens alkjærlige Givers evige Throne.

„Hør deres Bøn, o Herre!" — bad Rosen med høi Andagt, da Sangen var tilende, og udbredte sine Hænder velsignende over de Bedende.

Grevinden, Theodore og Amalia græd høit; dog vare deres Hjerter lettede; thi de havde overgivet deres Sag i Herrens Hænder.

Da Forsamlingen begyndte at adspredde sig, og Alle søgte Hjemmet, for at see, om Ingen af deres Glæde vare blevne angrebne af den frygtelige Pestfmitte, nærmede Johnson, dog i en Afstand af nogle Skridt, sig Greven. Man kunde i hans udtryksfulde Ansigt see, at han havde noget Vigtigt at forebringe.

„Kom nærmere, Johnson!" — udbrød Rosen. — „Kjende vi ikke hinanden nøie nok til, især under

nærværende Omstændigheder, at lade alle Complimenter fare?"

„Det er ingen Compliment," — svarede Lægen — „men en Forsigtighedsregel, som jeg iagttager, naar jeg holder mig i en tilbørlig Afstand fra Dem; thi jeg var jo nys hos Deres af Pesten syge Tjener og kan let, al min Varsomhed uagtet, bringe Smitten med i mine Klæder."

„Det er sørgeligt!" — raabte Grevinden og vred sine Hænder. — „Ja, det er stræffeligt," — lagde hun langsomt til — „at Lægerne ved at redde Andres Liv maa udsætte sig for at miste deres eget!"

„Deres Naade," — udbrød Lægen blidt smilende — „var ikke denne Fare ved vor Kunst, da var den berøvet sin halve Hæder."

„O, den stræffelige Pest!" — jamrede Theodore og omfavnede sin Moder, som om hun frygtede for at den Gdte skulde blive dens Offer.

„Herr Greve!" — udbrød Johnson — „De har behaget at overlade mig Deres Rosenlund til et Hospital, for at fjerne Sygdommen fra Deres Undergivnes snævre Boliger; det er ædelt og kjønt; derfor takker jeg Dem i den lidende Menneskeheds og Lægekunstens Navn, som De saa ædelmødig rækker Haanden. De vil ikke lade Deres skønne Gjerning være halvgjort; De vil sende Læger og Medicin herud, og bidrage Alt, hvad der staaer i Deres Magt, for at tilveiebringe gode og sunde Levnetsmidler og derved gjøre de Ulykkelige mindre mod-

tågelige for Smitten, hvorfor han, som stuer den Armes
Nød saavelsom den Syges Marter, vil lønne Dem og
Deres med sine bedste Velsignelser; men...."

„Intet derom, kjære Johnson!" — udbød Greven
— „Jeg vil opfylde min Pligt, saavelsom De Deres;
og vi skulle broderligen række hinanden Haanden til, om
muligt, at udrydde et Onde i Fødselen, som truer med
at blotte Landet for Indvaanere. Alt, hvad her er paa
Slottet og dets Grund, det være Levende eller Dødt, er
ganske overladt til Deres Disposition. Jeg reiser endnu
i denne Time, for at underrette Kongen om den skræk-
kelige Ulykke, der truer hans Rige med Ødelæggelse.
Med det Samme bringer jeg disse mine Giffede, samt
min syge Svigersøn, i Sikkerhed; og vil Gud, da
er jeg her igjen inden imorgen Aften; og da haa-
ber jeg...."

„Det var just det" — udbød Kægen inderlig be-
dende — „som jeg, ædle Herre, vilde raade Dem fra.
Forstaa os al den Hjælp, som De formaaer. Driiv paa,
at den saasnart som muligt kommer til os; — tiljøs
kan det skee paa nogle Timer — men bring den ikke
personligen! Bysar Deres dyrebare Liv for disse ang-
stede Damer! Bliv i Kjøbenhavn; der kan Deres Ind-
flydelse især virke for os. Her vilde De snart blive
Dødens Bytte, og de Ulykkeliges eneste Haab vilde med
Dem synke ned i Graven. Reis De med Gud og lad
alle Deres Domestiker, paa den Syge nær, følge Dem.
Maaskee Smitten ved Allforbarmerens Naade, Lægefun-

stens Hjælp og Deres medvirkende Bistand kan blive standset uden at gribe videre om sig. Jeg viger ikke herfra før jeg har seiret over Sygdommen eller er faldet som dens Offer!"

„De er ædel og god!" — sagde Rosen, forglemme alle Forsigtighedsregler og trykkende Lægens Haand. — „De tænker ikke paa at sikke Deres eget Liv, men kun at frelse Andres; og Døden, som i sin rædsomste Skikkelse staaer ved Deres Side og udstrækker sin Klo imod Deres Hjerter, hvorhen De end vender Dem, afstrækker Dem ikke fra at opfylde Deres skønne Kald, Deres Hjertes Lyst: at udøve Menneſkeſjærlighed, at bevare Moderen for det diende Barn, Manden for den spørgende Hustru, og Ungerſvenden for den rødmende Brud. Kom til mit Hjerter, du ædle Mand! Dine Dyder have ikke behov at foreviges ved Marmor. Din Daad trænger ikke til at belønnes med Baand og Stjerne — thi din store, din herlige og evige Løn venter dig over Stjernerne. Du er uindſtrænket Herre over Rosenlund! — O, at Mange der ved din Kunſt maatte vorde helbrede! Bevarer Alherren dit Liv, som jeg af hans uendelige Miſkundhed og Naade vil haabe, da er Rosenlund dit! Da ſkal du der nyde dit velanvendte Livs skønne Gøſt."

„Maaflee" — udbrød Lægen med dyb Bemød — „at min Kone, som er vorden Enke, og mine faderløse Børn — o, som ere ſaa uendelig dyrebare for mit Hjerter, for hvis Skyld jeg ene lever og aander — ville kunne

nyde Godt af Deres Gæmildhed, Herr Greve; thi hvad mig angaaer, da tør jeg ikke haabe at overleve Pesten, om jeg end kan være saa lykkelig at standse den. Jeg vil tilskrive min Kone; hun og vore Børn skulle endnu idag reise til Kjøbenhavn; thi hvor snart kan ikke Hel-singør, som er en aaben By, vorde Rædselens Stueplads? Kalder jeg som et Offer for min Pligt — da, Herr Greve, da vil De antage Dem de Forladte, være En-fens Støtte og de Faderløses Fader!" — John-sons Stemme blev stedse blødere, og han søgte for-gjæves at tilbageholde Taarerne, der vældede frem af hans Dine.

Rosen trykkede ham til sit Hjerte. Han var for-rørt til at kunne tale. Hans ædle Aasyn oversvømme-des af Taarer. Johnson læste Opfyldelsen af hans Bøn i Rosens ærbørdige Aasyn. Laus bøjede han sig og trykkede Oldingens Haand til sine Læber, idet han med taareqvælt Stemme udbrød:

„Nu kan jeg med Rolighed røgte mit Kald; thi mine Kjære ere forsorgede! Lev vel, Herr Greve! For-lad endnu i denne Time et Sted, hvor den fule Død med sit aabne Svælg, i den græsfeligste Skikkelse, truer med at opsluge Dem og de Edle, Naturen lagde ved Deres Hjerte. Jeg gaaer at opfylde min Pligt. Lev vel! Herren velsigne og bevare Dem!"

„Lev vel!" — sagde Rosen og trykkede atter Læ-gen til sit Bryst; derpaa udbrød han inderligt: „Deres Hustru skal være min Datter! Endnu idag lader jeg

hende samt Deres Børn afhente til mit Hotel i Kjøbenhavn. Vi ville Alle kun udgjøre een Familie! Gaae nu, kjære Johnson, og røgt Deres ædle, farlige Kalb."

Johnson vilde tale, men han formaaede det ikke. Rosen skjød ham sagtelig ud af sin Dør. Med langsomme Skridt stiltes de ad; og da de vare komne noget bort, vendte de sig Begge om og saae vemodigen efter hinanden. En Anelse, som Ingen af dem kunde neddæmpe, sagde dem: at de aldrig her skulde samles mere.

Aftensoolen smilede saa venligt ind ad Vinduerne, da hele Familien stod reiseklædt for at stige tilvogns. Dødsstilhed herskede allevegne, som kun stundom blev afbrudt af dybe Sukke eller vemodige Klageraab. Enhver tog en stum, vemodig Afsted med det kjære Rosenlund, der tilforn var Glædens lyse Tempel — men nu Sorgens rædsomste sorte Opholdssted. Den meest Modløse af Alle var Grev Lanten. Saa ofte Ingen saae det, fremtog han et Madonnabillede, som han under Graad og Sukke betragtede, medens han bad det om at frelse sig fra Pesten. Dødsfrygten havde forjaget endeel af hans onde Luner; og til Alles Forundring bandte og skjændte han ikke paa Tjenerne, der bare ham ned i Vognen.

„Farvel, du min Barndoms yndige Lund!" — raabte Theodore og udbredte sine Arme, da Vognen med hende og Lanten rullede afsted. — „O, Gud! skal jeg nogensinde mere see de gode, fromme Mennesker, som

blive her tilbage! Alförbarmende Gud! tag dem i din naadige Baretægt og frels dem fra at døe af den rædsomme Pest!”

„Det var bedre, at De bad Gud om at bevare mit Liv!” udbrød Lanten, dog uden Hæftighed. — „Jeg føler en Bængstelse, en ... jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde denne qvalfulde Fornemmelse. O, du hellige Zomfru! maaskee Pesten allerede har smittet mig! O, gid jeg var i Paris!”

Theodore trøstede ham saa godt hun kunde og svøbte Rejsesækken tættere om ham.

Efterat Rosen paa det Bedste havde ordnet Alt til de Syges Modtagelse, steg han, med sin Gemalinde og Amalia, tilvogns. Klageförrig opfyldte Luften, hvor de förrte forbi. Det var, som om alt Haab om at beholde Livet med dem förlod den ulöffelige Egn.

Neuter sneg sig, ubemærket af Greven, op paa een af Vognene. Han vilde ikke förlade sin gode Herre, uagtet han havde faaet Befaling til at blive for at pleie den pestsyge Tjener og gaae Lægen tilhaande.

„Jeg har tjent min brave Herre i tredive Aar!” — sagde han til sine Medtjenere. — „Pesten kan let bane sig Wei til Köbenhavn. Jeg er den Eneeste af Eder Alle, der ikke kan blive smittet, og — det sværger jeg ved den Almægtige! — jeg förlader förrst min Herre i Döden!”

Da den ulykkelige, for Pesten flygtende Familie kom til Strösholm, kjørte den igjennem Byen, uden, som sædvanlig, at tage ind til Amalias ældste Søn, Cancelliraad Darner, som i Udkanten af Byen beboede en stor Gaard, hvortil var en betydelig Landeiendom. Da Cancelliraaden saae sin Moder samt Greven og hans Gemalinde kjøre forbi, uden at holde, blev han meget forundret og ilede ud efter Bognene. „Tilbage, kjære Darner!“ — raabte Greven; men pludselig betænkte han sig og sagde til ham: „Nei, kom De kun, men følg bag efter Bognene til vi ere komne ud paa Marken. Først der kunne vi tale med Dem.“ Den forundrede Darner fulgte efter Bognene til de omsider holdte et godt Stykke uden for Byen, hvor Greven steg ned, gik ham imøde og udbød:

„Tre Skridt fra Livet, bedste Darner! De maa ikke komme enten mig eller nogen af Bognene for nær; thi — forstrækkes ikke — Pesten er udbrudt paa og omkring Rosenlund! Vi troe imidlertid, næst Guds Bistand, at være fri for Smitten; men maastee føre vi den med os i Klæderne.“

Darner havde tilbaget ved denne skrækkelige Beretning. Hans hele Væsen forkyndte den Forfærdelse, hvoraf han var bleven betaget. Et levende Billede af de Rædsler, dette frygtelige Onde kunde medføre, malede sig for hans Sjæl. Han saae i Tankerne, hvorledes hans blomstrende Sønner, med deres unge Hustruer og spæde Børn, bleve Pestens Offre. Han

saa dem døende at udstrække de henvisnede Arme imod sig; han hørte deres ham saa kjære Stemmers sidste Rallen; saa det hulde, blide Die briste; og den ellers saa kraftfulde Mand, der med Mod havde baaret saa mange af Livets Byrder, var nærved at segne til Jorden. Han udstrakte sine Hænder bedende mod Himlen, for at anraabe den om Forbarmelse i Nøden; men hans Tunge havde ingen Ord. Hans Bøn tabte sig i en Taarestrøm, idet han af Fortvivlelse vreb sine Hænder.

„Saaledes“ — raabte Rosen — „overbældede og saa den første Smerte os; men vi maatte overvinde den, for, om muligen, at hindre dette rædsomme Onde fra at udbrede sig videre; som, naar andre tilfødende Uheld ikke havde mødt, vist ogsaa var lykkedes for os. Formaalet for min Rejse idag er, først at bringe min Familie og Deres Moder i Sikkerhed; og dernæst at forstaafe de Ulykkelige, i hvis Egn Pesten allerede raser, al den Hjælp, som de for Diebliffet behøve; og endelig, at indberette denne store Ulykke for Hans Majestæt Kongen, at de nødvendige Forholdsbegreber imod dette Onde kunne blive tagne. — Men bør jeg bringe min Familie, hvis Sundhedstilstand er meget mistænkelig, ind i den folkerige Hovedstad? Og tør jeg, som nylig er kommen fra det Sted, hvor Pesten er udbrudt, fremstille mig for min Konge? Hvo sikrer mig for, at Sygdommen ikke allerede ruller i mine Aarer? Om Landets høitelskede Fader af mig blev smittet? Eller

om Noget af Mine bragte Smitten med til Kjøbenhavn? Dette vare de Spørgsmaal, som jeg undervejs har gjort mig selv; og ved at see Dem, kjære Darner, fattede jeg pludselig den Beslutning, at overdrage Dem mit vigtige Hverv. Anmeld De Pestens Udbrud for Hans Majestæt. En nøiagtig Beskrivelse over dens Oprindelse og Fremgang findes i denne Tegnebog, tilligemed en Op-
tegnelse paa den Hjælp, som jeg øieblikkelig vil yde de Ulykkelige. Min Secretair i Byen betaler alle Omkostningerne derved, beløb de sig endog til flere Tusinde Rigsdaler." — Han skrev med Blyant en Anviisning til Secretairen, hvilken han, tilligemed Tegnebogen, kastede til Darner, og bad ham at ile med sin Reise.

„Bed at adlyde Deres Befaling, Herr Greve," — udbrød Darner, der nu havde fattet sig noget — „opfylder jeg kun en Pligt. Himlen give, at Deres ædle Bestræbelser maatte vorde kronede med Held! Deres blide Minde skulde da af ufødte Slægter vorde velsignet. — Men, Herr Greve, hvor vil De med Deres Familie og min Moder flye hen? De maae dog være et Sted paa Jorden."

„Vi ville underkaste os en Quarantaine af otte eller ti Dage," — svarede Rosen. — „Utrær Sygdommen sig ikke efter disses Forløb, da kunne vi være rolige. Da reise vi til Kjøbenhavn, som formodentligen vil være det sikreste Sted i Sjælland. Desuden fordrer min Pligt, at jeg maa være Rædselens Stueplads saa nær som muligt, for at kunne virke mod det Onde. — Og

nu, lev vel, kjære Darner. Til i dette Dieblif afsted! Maaskee Lufinders dyrebare Liv ere afhængige af den Hurtighed, med hvilken De naaer Deres Bestemmelsessted. Bevarer Herren mit Liv, da ville vi om ti Dage samles i Kjøbenhavn. Lev vel!"

„Et Ord endnu, Herr Greve!" — udbrød Darner med dyb Bemod. — „Hvor drager De hen? Thi skulde De og Deres Elskede samt min dyrebare Moder blive Pestens Offre — da maa jeg dog vide, hvor man kan finde de affjælede Legemer."

„Til min Gaard Egedal," — sagde Rosen, der alt var ifærd med at stige op i Vognen. — „De veed, at den ligger ved en stor ferst Sø. I denne er en lille Ø, hvor jeg for nogle Aar siden har ladet bygge et rummeligt Huus. Dertil vil jeg lade bringe hvad vi af Levnetsmidler i ti Dage kunne behøve, for at vi og vore Domestikker der kunne holde Quarantaine. Dog haaber jeg af Guds uendelige Naade, at begge vore Familier i bedre Tider atter skulle samles. Lev nu vel, kjære Darner, og udret punktilig Deres vigtige Sendelse!"

Rosen befalede Kudsken at dreie tilhøire. Darner ilede hjem for at lade sin Hest sadle. Grevindens, Theobores og Amalias taarefulde Dine og bedste Velsignelser fulgte ham.

Niende Capitel.

Pesten i Kjøbenhavn.

Den tolvte December ankom Grev Rosen med sin hele Familie, Amalia og alle sine Domestiker til sit Hotel i Kjøbenhavn. Alherren havde bevaret dem Alle; og man saa tydeligt paa dem, at kraftige Midler, anvendte i rette Tid, kunne virke mod Pesten og sikke for Smitte. Glæden ved den Rosenfke Families Ankomst var ubeskrivelig. Naboer og Gjenboer omringede Vognene, og Enhver vilde vide Noget om Pesten af dem, der havde været Dienvidner til den.

Udenfor Hotellet blev Rosen med Familie modtaget af hans Undergivne i Byen, i hvis Spidsse var hans Secretair og Lægens Kone, Madame Johnson, med hendes fire vakre Børn. Grev Lanten blev, som sædvanlig, baaret op af Trappen; og Vissheden om, at han ikke var syg af Pesten, hvorfor han stedse havde frøgtet, forvoldte, at han var blevet meget blidere. Han hilsende venligt til alle Sider og uddeelte endog nogle Smaapenge til de Fattige, medens Tjenerne bare ham op af Trappen og ind i hans Gemakker. Theodore fulgte efter ham og glædede sig inderligt over den Forandring, der var foregaaet med ham. Grevindens og Amalia fulgtes ad; og en Fryd, hvis Storhed ikke lader sig beskrive,

straalede frem af deres venlige Dine, da de friste og funde betraadte det Fristed, hvortil de haabede at Pesten ikke kunde trænge. Greven gav sig ikke Tid til at udhvile sig det Ringeste efter Reisen eller nyde nogen Forfriskning. Han ilede med Secretairen ind i Con-
toiret, hvor han havde den Glæde at erfare, at Darner havde udrettet Alt paa det Nødtagtigste efter Bestemmel-
sen. Otte duelige Læger, medførende det Nødvendige af Medicin, Uddik, Linned og stærke Ting til at ryge med, foruden en betydelig Deel Viin og fremfor Alt: en halvfylt Baad med godt Rugmeel, vare endnu samme Dag afgaaede fra Toldboden. Paa Hans Majestæts Be-
faling var der blevet sørget for, at de Syge fra de nær-
meste Steder dagligen bleve forsynede med hvad de be-
høvede af fersk Kjød, Ol og Kjøkkenurter — og endelig var det Alle og Enhver under Livsstraf forbuden at for-
lade de af Smitten angrebne fire Sogne; ligesom og
Ingen maatte nærme sig til dem; men paa et vist Sted
paa Marken lægge hvad de havde at aflevere, hvor det
da paa Lægernes Foranstaltning blev afhentet og fordeelt
omkring, saavel til de Syge, som dem, der endnu vare
undgaaede at blive smittede. Paa denne Maade troede
man at kunne qvæle Pesten i dens Fødsel; men,
desværre! det viste sig snart, hvor meget man be-
drog sig.

Madame Johnson havde tvende Gange faaet Brev
fra sin Mand. Den ædle Læge skrev i dem begge, at
han befandt sig aldeles vel, og bad hende at formelde

hans inderligste og ærbødigste Taknemmelighed for Greven. Hvad Sygdommens videre Udbredelse angik, da var han taus. Og Alle vare enige i, at denne Taus-
hed ikke bebudede noget Godt. I det Brev, Johnson havde tilskrevet Greven, Dagen efter at den belovede Hjælp var ankommen til ham, var der heller intet For-
uroligende; men ei heller noget Trøstende angaaende Pestens Udryddelse.

Dagen efter at den grevelige Familie var kommen til Kjøbenhavn udbredte sig det Rygte, at Pesten var udbrudt i Helsingør, hvilket forårsagede en stor Skræk blandt alle Kjøbenhavns Indvaanere. Dog trøstede Mange sig med, at dette Rygte kunde være usandsfærdigt; saameget mere, som al Samfærdsel med Helsingør og de smittede Byer var afbrudt. Dog, at der var Noget i det, blev bekræftet deraf, at Regeringen samme Dag sendte en Commission dertil, for at undersøge Sagen. Grev Rosen og hans Familie, men fremfor Alle, Madame Johnson, som var født i Helsingør og der havde flere Slægtninge, vare i den dødeligste Uro derover. Dog snart blev Formodningen til Visshed, da Madame Johnson Dagen derpaa modtog et Brev fra sin Søster af følgende rædselsfulde Indhold:

„Kjære Søster!

„Jeg takker den Almægtige, at du er i din Frelse hos den ædle Grev Rosen; thi her er den største Elendighed, hvor man end vender sig hen. En Baads-

mand er for en 10 a 12 Dage siden bragt syg iland paa Lappen her ved Helsingør. At han nogle Dage derefter døde, samt at Folkene i Huset, hvor han var, ligeledes bleve syge og døde, anfaae de herværende Læger, tilligemed mange Andre, for et blot Tilfælde. Nu have de endelig faaet Dinene op; men desværre er det nu for sildigt; thi i de sidste trende Dage ere femten Menneſker døde af Pest, og over halvtredſindstyve ſtulle være syge. Gud ſtaa os bi i denne ſtore Nød og Glendighed! De fleſte fornemme og rige Familier ere igaar og idag flygtede; deels til deres Landſteder, deels dybere ind i Landet; Nogle til Norge, og Andre, ſom man ſiger, til Kjøbenhavn for at ſikre deres Liv. Jeg og min Mand have beſluttet at forblive, hvor vi ere, thi kunne vi end føre vore ſyv Børn med os, hvordan ſkulde vi bære os ad med hans gamle Forældre, der begge ere ſengeliggende? — Gud være os Alle naadig! I dette Dieblif erfarer jeg, at der bliver ſlaget en Gorden om Byen, ſaa at Ingen mere kan komme enten ud af eller ind i den. Jeg anbefaler dig og dine velsignede Børn i Himlens Varetægt. Bed til Gud, at han vil bevare os Alle i denne grændſeløſe Nød.

Din til Sjælen bedrøvede Søſter

Maria Thorsøe.

Helsingør, den 14de December 1710."

Brevet faldt den bævende Kone af Haanden, inden hun endnu havde udlæst det — og den skrækkeligste Angst bemestrede sig Alle; thi hvor let kunde ikke blot een af de Flygtende, der allerede havde Smitten i Blodet, være kommen til Kjøbenhavn! — Rosen troede, at det var hans Pligt, saameget som muligt at sørge for sin og Sines Sikkerhed, inden det blev for sildigt. Han overveiede derfor nøie, hvad der var det Hensigtsmæssigste; ordnede det med sin Secretair, og allerede næste Dag begyndte han at udføre den Sikkerhedsplan, som han havde lagt for det Tilfælde, at Pesten skulde trænge sig til Hovedstaden.

Grevens hele Huuspersonale, Madame Johnson og hendes Børn iberegne, bestod af sexogtyve Personer, der Alle, paa Grev Lantens nær, befandt sig i en hyggelig Sundhedstilstand. Greven forsynede sig nu for et heelt Aar med Levnetsmidler af Alt, hvad der kunde holde sig: saasom Meel og Gryn af alle Sorter, saltet Kjød og Fisk; Krydderier, Sukker, Thee m. m. Hans Vinthjælper var fuld af de udsøgteste Vine, Brændevin og Wddike. Han lod sine otte Heste komme ud i Byen og anskaffede sig i deres Sted otte gode Malkesøer. Gaarden vrimlede af Gæs, Vender og Høns. Flere bleve endnu anskaffede, tilligemed Fourage af alle Sorter. Kortsagt Greven forsynede sit Huus saaledes, at det i Nødsfald kunde undvære Tilførsel et heelt Aar uden dog at mangle Proviant; og for at det Indkjøbet ved det daglige Forbrug ikke skulde blive formindsket,

blev der stedsse indkjøbt friske Varer, som man lagte istedet for de forbrugte, saa at Beholdningen stedsse blev uformindsket. Dertil kom, at han forsynede sig vel med Medicin, samt at en ung Candidat, saavel i Chirurgien som i Medicinen, en Søn af en af Grevens Forvaltere, som paa hans Bekostning havde studeret og reist udenlands, var flyttet ind i Hotellet og havde bestemt sig til ikke at forlade Greven og hans Familie, for at kunne virke som Læge, om Pesten skulde gjøre en Indespærrelse nødvendig. Candidaten, Herr Poulsen, lod nu alle Værelsernes Løfte, Bæge og Døre overskygge med Tjære; og han tillavede en Peststrøgelse, hvis Tilberedelse og Brug han gjorde offentlig bekjendt. Tillige forskaffede han hensigtsmæssige Ildkar til at sætte om i alle Værelserne og Gangene, for at kunne vedligeholde en stedssevarende Røg, som et sikkert Middel imod en med Pestdunster opfyldt Luft. Greven troede saaledes at have betrygget sit Huus mod Pestens Angreb, om den skulde udbryde i Hovedstaden.

Nogle Uger henraandt for de Bærgstede under Frygt og Haab. Nytaarsdag vare de Alle i Helliggeistes Kirke, hvor Præsten i en inderlig Bøn takkede Herren, der hidtil havde befriet Hovedstaden for den gruelige Pest, som allerede i Helsingør og sammes Omegn, lige til Hirschholm, havde bortrevet flere Hundrede Mennecker og truede det hele Land med Udelæggelse. Han bad Livets og Dødens Herre saa inderligen at forstaaene

Dannerigets elskede Kongehuus, samt Hovedstaden med dens mangfoldige Indvaanere, for Pestens rædsomme Ødelæggelse; frelse de Syge, gyde Trøst i de Døendes Hjerter, og at befrie det hele Land fra dette frygtelige Onde, at Alles Dine svømmede i Taarer. Alles Hjerter smeltede sammen i Bøn, og hele Menigheden gjentog hulkende nedenstaaende tvende Vers, hvormed den værdige Herrens Tjener sluttede sin skønne, hjerterørende Prædiken:

Vi, Herre! os i Støvet bøje,
 Anraabende din Miskundhed!
 Lad Naade strømme fra det Høie
 Til os i Jordens Trængsler ned!
 Udset vor Syndeskyld og Brøde
 Og lad os meer ei for dem bløde!

Borttag den svære Landeplage,
 Som farer frem med Dødens Dolk!
 O, stands vor bitter Graad og Klage
 Og see i Naade til dit Folk!
 Bønner vort Hjertes bange Stammen,
 Al Naadens milde Giver! Amen!

Forsamlingen, som var vort til Sjælens Inderske, stiftes ad efter fuldbendt Gudstjeneste. En dyb Følelse af Sorg hvilede paa Alles Ansigter. Det var et sørgeligt Syn at see, hvorledes de vemodigen trykkede hinanden i Hænderne, som om de toge Afsked for evigt. Man saae Menneſter, som i flere Aar havde været Sjænder, at omfavne hinanden.. „Lev vel! Herren bevare

Edet for Pesten!" vare de Udtryk, der tusinde Gange gjentoges; og Alle søgte Hjemmet med Angstelse og Frygt for at nogle af de Elskede, de der havde efterladt, skulde i den korte Graværelse være blevene angrebne af Pesten. Saa mangt et Hjerte blødte allerede ved Tanken om de af deres Slægtninge, der deels i Helsingør, deels paa Landet, vare blevene Pestens Offre, og disse elskede Hensøvede vare Gjenstanden for Samtalerne paa Veien fra Kirken.

Li Dage henglede endnu i bange Frygt for Ribenhavns Indvaanere, som dog ofte vare ængstede med falske Rygter om Pestens Udbrud iblandt dem. Den 10de Januar 1711 var en skrækkelig Dag for dem; thi et sort Kors, malet paa et Huus i Lille Kongensgade, forkyndte den rædsomme Tidende, at Pesten var udbrudt i det; og samme Dag blev en Enke tilligemed hendes tvende Døttre, der vare flygtede for Pesten fra Helsingør, og her blevene dens Offre, begravede paa St. Nicolai Kirkegaard. De fleste Mennesker i det store dobbelte Huus vare tilligemed Værtinden, der for en stor Gevinst havde huset og skjult denne Enke og hendes Døttre, allerede angrebne af Pesten. Huset blev derfor spærret, saa at Ingen maatte komme enten ud eller ind i det uden Lægerne, som ved Forsigtighedsmidler troede at have sikret sig mod Smitten.

Rådsejen i Hovedstaden steg til det Høieste. Sammenstrig gjentog overalt i Gaderne og Fortvivlelsen stod malet paa Alles Ansigter. Hans Majestæt Kongen fandt

det raadeligt at sikkre sig og sin høie Familie for den skræffelige Pest og forlod endnu samme Eftermiddag Byen, for at reise til Holsteen. Folkets fortvivlede Strig fleg mod Skyerne, da den tilbedte Monark forlod sin Hovedstad. Det var som om alt Haab om Frelse med ham forlod det. *)

-
- *) Da denne Fortælling egentlig kun vedrører Pesten for saavidt som den angaaer Hovedpersonerne i nærværende Værk, tillader Forfatteren sig at meddele nedenstaaende af ham i et af vore offentlige Blade for nogle Aar siden givne sandfærdige Beretning angaaende Pesten i Danmark.

Anno 1350 (under Valdemar den Fjerdes Regering) var der en rasende Pest i Danmark, som næsten blottede Landet for Indvaanere. Denne Pest fik Navn af den sorte Død, fordi de, som døde af den, strax bleve sorte over hele Legemet. Før dens Tid var Danmark endnu mere end i vore Dage et yndigt smilende og frugtbart Land; thi denne Pest var Aarsag i, at de uhyre store Heeder — som maastee aldrig ganste blive opbyrskede — i Jylland, ligesom Skovene i Sjælland og paa Herne, saa meget tiltoge, da Pesten med sin Aandes fule Gift, mere dræbende end Afrikas værste Scirocco, foer over de danske Stæder og Landsbyer og efterlod kun Død og Ødelæggelse i sine Fjed. Hele store Kirkesogne og Byer stode aldeles øde. Der var Ingen til at dyrke Jorden, og et heelt Seculum maatte forsvinde inden de øde Stæder og Byer atter bleve beboede. — 1529

Grev Rosen fandt det nu nødvendigt, at udføre den sidste Deel af sin Plan: nemlig, at lade begge Portene paa st. Hotel tilmure. Ingen af alle de Ulykkelige, der lode sig indmure, kunde see paa denne sorgelige Forret-

(under Frederik den Første) var der en stor Pest i Kjøbenhavn, som blev kaldet: den engelske Sved, hvoraf der i lang Tid hver Dag døde 400 Menneſter. — 1547, og fire Aar derefter, 1551 (under Christian den Tredie), rasede Pesten stærkt i Danmark. — 1575 (under Frederik den Anden) græfede Pesten meget stærkt i Kjøbenhavn. — 1583 (under samme Konge) udbrød Pesten atter i Danmark. I Kjøbenhavn alene bortred den i kort Tid 9000 Menneſter. — 1601 (under Christian den Fjerde) rasede Pesten atter et heelt Aar i Danmark og bortred flere tusinde Menneſter. — 1629 (under samme Konge) var Kjøbenhavn stærkt hjemſøgt med Pest. — 1637 (endnu under samme Konge) rasede Pesten i sin frygteligste Bølge i Danmark. Alene i Kjøbenhavn bortred den 50,000 Menneſter. — 1654 (under Frederik den Tredie) kom Pesten til Kjøbenhavn med nogle hollandske Skibe, som overvintrede der, hvor den i ſaa Maaneder bortred 10,000 Menneſter. — Den sidste Pest, hvoraf Danmark (under Frederik den Fjerde) har været hjemſøgt, er den, som i nærværende Fortælling omtales. Fra Helsingør og dens Omegn — hvor den i kort Tid bortred 2,310 Menneſter — banede den sig Vej til Kjøbenhavn, hvor den rasede et heelt Aar og bortred 22,535 Menneſter.

ning uden Graad og Klageffrig, omendffjændt de vidste, at det var til deres Frelse det stete. Den Eneste af Grebens Folk, der blev ude, var Reuter, som Rosen havde medgivet saa mange Penge, at han deraf godt kunde leve og betale sit Logi i Byen. Rosen, som vel overveiede, inden han fattede nogen Beslutning, gjorde dette, for dog at have et Menneſte ude i Byen, ved hvem han kunde erfare dens Skjæbne. Og hvem kunde han vel bedre udvælge hertil end Reuter, der tilforn havde havt Pøsten? Alle Vinduerne ud til Gaden vare ved indvendige Skodder og Nagler fast tilsluttede; og for at der ingen Luft ſkulde kunne trænge ſig ind, vare alle Abningerne i dem tilklinede med Leer. Overſt oppe i Gavlen, ſom efter de Tidens Bygningsmaade vendte mod Gaden, var en lille Lem af Træ; denne lod Rosen vel ligeledes tilkline, men dog ikke tilnagle, ſaa at den, naar man horttog Leret, kunde aabnes — og igjennem den vilde han af Reuter hver tredie Dag, ved at medbringe en Kuv i det Dieblif, Helliggeiſtes Taarnuhr om Morgen ſlog ſyv, modtage en haandſkreven Beretning, ſom underrettede ham om Byens Sundhedstilſtand. Paa denne Maade kunde de Indſpærrede ogſaa erholde Et og Andet, ſom de muligen kunde mangle. Alle, lige indtil Tjeneftefyndet, beboede Værelſerne i underſte Etage, ſom havde Vinduer imod Gaarden. I hvert Værelſe brændte Dag og Nat en Ildgrube, ſom dampede af Enebær, Beg og Tjære, for at forhindre den forpeſtede Luft fra at trænge ind. Tjenerne maatte verelviis holde

Bagt ved Ilden, ligesom Enhver havde sin bestemte Forretning, saavel i Henseende til Huusholdningen som til de mange Kreaturers Røgt og Pleie. Alle den lille Colonies Indvaanere, paa den syge Grev Lanten nær, vare forsamlede i Gaarden, da den sidste Port blev tilmuret. Reuters vemodige „Levvel!“ lød til dem udenfra, medens deress ortvivlede Klagestrig steg mod Skyerne. Det forekom dem, som om de for evigt vare adskilte fra den øvrige Verden og dens Millioner Skabninger; som om de aldrig mere skulde forlade den lille Plet, hvorpaa de vare indespærrede; ja, som om de levende vare nedstegne i deres Grave.

Da Grevens Jæger, Daniel, som var traadt istedetfor en Muurmester, var aldeles færdig med sin Forretning, vinkede Greven hele Forsamlingen efter sig. Han havde tænkt paa Noget, der kunde trøste de qvalomspændte Hjerter og have deres Tillid til det alfsjærlige Væsen, fra hvem al Forharmelse og Frelse ene udgaar. Candidat Poulsen havde en Fætter, som nylig var ordineret til Præst i Nordlandene, men som hidtil formædelt Krigen ikke var kommen til at reise. Denne unge Mand, som, paa Grevens Begne, af Poulsen var overtalte til at være de Indespærredes Sjælesørger, var om Morgenens før Spærringen gik for sig hemmeligt flyttet ind. Den store Sal var af Secretairen og Poulsen hemmeligt indrettet til et Capel, hvortil Grev Lanten havde offereret et stort kostbart Maleri, forestillende Frelseren, som oppækker Entens Søn af Main fra de Døde.

Dette underfjønne Maleri, med sine herlige Figurer og Grupperinger, var anbragt som Altertable og tog sig særdeles vel ud over det med en Dug af hvidt Løil, besat med Sølvgaloner, beklædte Alter. Væggene vare, efter Grev Lantens gjentagne Ønske, behængte med kostbare Tapeter; og trende Væfetrøer, med serogtredive hvide Vordlys, gave i Forening med de tvende store Alterlys det Hele en stærk Belysning; og det Høitidelige i det fjønne Kapel forhøiedes overordentligt derved, at den unge Præst i fuld Ornat, med den hellige Skrift i Haanden, stod for Alteret og begyndte Gudstjenesten (det Greven, fulgt af sit hele Huuspersonale, traadte ind.

Det Indtryk, som denne fjønne Overraskelse gjorde paa hele Forsamlingen, lader sig ikke beskrive. En overjordist Trøst gjød sin Salighed i Alles Hjerter; og da Præsten begyndte at læse Fadervor, knælede de med Bøn og Tillid ned for Herrens Throne. Taarestrømme stred ned over deres Kinder; men det var ikke Fortvivlelsens Taarer, de fældede; det var Haabet om Frelse ved den Albarmhjertiges Misfandhed, som fremkaldte disse Taarer af deres Øine. Det var et Takoffer, som de med brændende Andagt frembar for Herren for den store Trøst, han ved sin Tjener gav dem i Nøden.

En uroffelig Tillid til Forsynets Ghyrelse viste sig i Alles Adfærd og Gjerninger. Sorgens dybe Mismod var forsvundet, og det, at Enhver havde sin bestemte Beskæftigelse, bidrog meget til at holde Modet opreist. Grevinde, Theodore og Amalia fremtogte igjen deres

hidtil henlagte qvindelige Haandarbejder. Lanten foreslæste dem hele franske Værker, saa at de første tre Dage, til Reuter skulde bringe sin Rapport, forløb uden at noget Sörgeligt hændede, som kunde forstyrre den Fred, der herskede blandt de Indmurede.

Da Kloffen den tredie Dag slog tre Qvarter til shy, lod Rosen en Ildgryde bære op paa det lille Kammer i Gavlen; og da den slog shy, var det aldeles opfyldt med Røg, som Secretair Mortel og Candidat Poulsen vedligeholdte. Poulsen rev nu det paaklæde Leer af Lemmen, som Greven aabnede, hvoraf der udstrømmede en sort tyk Røg, som forhindrede Luften udenfra at trænge sig ind i Kammeret. Kurven blev nedhissset, og Reuter gav det aftalte Signal med en lille Kloffe til Tegn paa, at han havde lagt i Kurven, hvad der skulde i den. Hurtigt trak Greven den op; og medens saavel den som Brevet fra Reuter blev røget, tilklædte Mortel og Poulsen Lemmen med stor Forsigtighed. Brevet blev derpaa overstænket med Veddike, og Greven havde et Par tykke Handsker paa, medens han aabnede og læste det. Dets Indhold var følgende:

„Naadige Herre!

„Jeg har intet Godt at tilmælde Dem. Pesten har i de sidste tre Dage gjort Kæmpestridt. Den 11te døde der shy, den 12te thye, og idag, den 13de Januar, skal der begravet sesogtredive Personer, som

alle ere døde af Pesten. Lille Kongensgade er spærret; og man siger, at samme Forsigtighedsregel skal finde Sted i Henseende til den hele By. Glendigheden er ubestrikelig stor. Alle anraabe Gud om en streng Vinter, da man troer, at Kulden vilde virke imod Pesten; men desværre, det er hver Dag Regn og Slud — og denne Fugtighed, siger man, skal bidrage til, at Sygdommen griber saameget om sig. En herværende tydsk Læge har opfundet et Slags Pestlys, hvis Duft skal kunne forhindre Pestdunsten fra at trænge ind i Børelserne. Jeg sender Herren herved en Deel af dem. Himlen bevare saavel Dem, naadige Herre, som Deres Fru Gemalinde og Datter, samt den gode gamle Fru v. Darner og Grev Lantén, saavelsom Secretairen, Præsten, Lægen og alle mine Medtjenende, fra Smitten! Jeg er færdig at forgaae af Længsel efter at see Dem, min ædle, gode Herre. I tredive Aar er der aldrig forløbet en Dag, uden at jeg har nydt denne Lykke. Bredes ikke over mit Dnske, som er, næste Gang at finde en lille Seddel, skrevet med Deres egen Haand, i Kurven. Bliv ikke forstræffet, naadige Herre, for denne stærke Ringen med alle Byens Klokker. Det er til sig de ringe. De Døde blive i dette Døblis begravne. Iblandt dem, der stædes til Hvile, er Kapellanen ved Holmens Kirke, der berettede Enken og hendes Døtre, som førte Pesten hertil. Levvel, naadige Herre!

Himlen give, at jeg snart maatte opnaae den Lykke at kysse Deres velsignede Haand!

Hans Reuter."

Breven havde paa hans Families og Undergivnes indstændige Bønner forelæst Brevet høit. Den sorgmodige Stemning, som Alle vare i, blev nu meget forstørret. Laarestrømme tolkede de knuste Hjerters Qualer, og Klageraab blandet med Sukke steg mod Himlens Skyer, som, svangre af en usund Laage, hang over deres Hoveder. Rosen tog atter sin Tilflugt til Religionens udtømmelige Trøstefilde. Han gav den unge Præst et Bink, som, efterfulgt af den hele lille Menighed, gik ind i Capellet, hvor han i en hjertelig Tale tolkede den Sorg, Fødelandet var bestædt i, ved paa en saa stræffelig Maade at tabe saamange af sine elskede Børn. Han udtalte sig vidtløftigt om den grændseløse Smerte, det var for de Esterlevende at see deres Elskede, i Livets og Sundhedens frodigste Blomstren, blive revne ud af deres omme Favn og nedsynke i den altfor aarle Grav, som maaskee allerede om et Par Dage for dem selv vilde aabne sig. Til Slutningen opmuntrede han sin Menighed til at takke den Barmhjertige, som her i dette Fristed havde beredt dem en Brelse, hvorefter Tusinde for-gjæves sukede, og bad dem, med Gudhengivenhed og Taalmodighed at see Enden paa denne Landeplage imøde. Endelig forkyndte han, at hver Gang Klokkerne ringede til Dig, vilde han bringe Herren et Takoffer for den

Frelse, de Alle her, ved hans Mistundhed, havde fundet. En Økke, hvorfor de burde indvie deres hele Liv til Herrens Lov og Priis.

Gaaet reiste atter sin Throne i de knuste Hjerter; og selv Grev Lanten, der i Sidecabinettet hørte den unge Mands hjertegribende Tale, følte sig trøstet og besluttede herefter at overvære Gudstjenesten, endstjøndt han — som han ikke mere fulgte — var Catholik.

De Efterretninger, som Greven regelmæssigen hver tredje Dag modtog ved Reuter, vare meget sørgelige. Pesten greb stedse videre og videre om sig. En Gordon af Militaire var trukken om Byen, saa at al Samfærdsel med de uhyggelige Indvaanere og andre Steder var aldeles hævet. Dødeligheden blev snart saa stor, at man ikke mere kunde faae Ligkister uden omtrent til de Halve, som bleve begravne. Den anden Halvdeel, og dette vare de Fattigste, blev uden Kiste, blot ombundne med et Raagen, kastede blandt hverandre i en stor Grav, som ofte — da Graverkarlene og Ligbærerne bortdøde — stod hele Dage aaben, uden at blive fyldt med Jord. Saaledes hengled Vinteren under hjertenagende Sorg og Fortvivelse for de ængstede Indvaanere, som haabede, at Foraarets renere Luft skulde medføre en velgjørende Forandring. Men af, de bedroge sig! Pestens Maseri tiltog saaledes, at de Døde allerede før Sommerens Udbrud laae ubegravne i Husene, da der Ingen, af Frygt for at blive smittet, vilde røre ved dem eller bringe dem bort. Dyrigheden lod nu bejendtgjøre, at de, som vilde ud=

sætte sig for at blive smittede ved at bortbringe de Døde, maatte som retmæssig Eiendom beholde Alt, hvad den Døde af Sølv, Guld eller rede Penge havde hos sig. Og da mange rige og fornemme Folk pludselig bleve Pestens Offre, var dette meget bethdeligt. Dog vare disse Pestdragere tillige forpligtede til at bære de fattige Lig ned paa den omkjørende Pestvogn. Paa de Huse, i hvilke der vare Pestshyge, var der malet et sort Kors paa Døren, havde Sygdommen grebet meget stærkt om sig, vare der to, og trende Kors betegnede at alle Husets Beboere vare uddøde.

Det var stræffeligt at see, hvorledes dette rasende Onde stundom sønderrev Naturens allerhelligste Baand, der i flere Aar havde slynget sig fra Hjerte til Hjerte; og man saae ikke sjældent, at en ellers god og kjærlig Mand kastede sin med Pesten smittede Hustru ud af Huset, fordi hun ikke skulde paaføre ham og deres endnu funde Børn Sygdommen. Det samme gjorde Børn ved deres Forældre, Unglinger ved deres Fæstemøder, og Forældre ved deres Børn og Tjenestetjende, naar Sygdommen viste sig hos dem; og ikke de Forstødtes ynkverdige Bønner, Graad og fortvivlede Skrig kunde bevæge de Grusomme til atter at modtage de Ulykkelige, som ofte saaes i store Flokke, hungrige og fortvivlede, at drage om paa Gaderne, til de omsider af Mangel paa al Hjælp og Pleie faldt om og døde. Som oftest havde de slæbt deres usle Legemer til Kirkegaarden, i Haab om dog at komme i Jorden efter Døden. — Af, et Dnsle, der sjæl-

den blev de Ulykkelige opfyldt — før deres Begreber vare forraadnede og sønderflidt af de forfulgte Hunde, der herreløse løb omkring og ingen Døde kunde faae, da den frygtelige Hungersnød allerede begyndte at rase i Staden og truede med at bortrive Alt, hvad Pestens graadige Land havde leynet.

Allerede havde Dødeligheden saaledes tiltaget, at der Ingen var til at ringe Klokkerne til Rig, ingen Læger til at lindre de Syges Qualer og ingen Præst til at kaste Jord paa de Døde — da Greven paa den bestemte Dag nedhissede Kurven; men ingen Klokke lod sig høre, og til Grevens og Alles Forfærdelse og Sorg var Kurven tom, da den blev trukket tilbage. Var den ærlige Reuter da død? Var han blevet et Offer for sin Trofæst mod hans gamle Herre? Og var han blevet Pestens Bytte, uagtet han før havde gennemgaaet dens Rædsler? Dette vare Spørgsmaal, som Enhver gjorde og besvarede sig selv, og mange vemodige Taarer bleve offrede til den retsløse Tjeners Minde. Alle vare endnu beskæftigede med at overtænke Aarsagen til Reuters Udebliven, der havde den sorgelige Følge, at al Forbindelse med den lille Coloni og Byen var afbrudt, da et nyt og større Uheld, som skræmte Alle i den sorteste Fortvivlelse, indtraf. Madame Johnsons yngste Søn, som i nogle Dage havde befundet sig ilde, blev alvorlig syg, og Alle formodede — og kunde de formode Andet? — at den skrækkelige Pestsmitte, uagtet al anvendt Forsigtighed, havde banet sig Vej til deres Asyl. Fornir-

ringen, især blandt Tjenestetjendene, blev ubestribelig stor, og Rosen maatte anvende sin hele Anseelse og Klogskab for at forhindre dem i at gribe til Voldsomheder; thi Nogle talte allerede om at nedbryde de tilsmurede Porte for at flygte, uagtet de af Reuters Beretning vidste, at der var truffet en Gordon om Byen, som gjorde det umuligt at komme ud af den. Samme Forsigtighed var ogsaa tagttaget paa Søen, hvor en Mængde bevæbnede Fartøier laae og krydsede, for at Ingen skulde faae Leilighed til paa Baade at flygte fra den uhyggelige Stad, hvor det frygteligste af alle Under: Hungersnøden, allerede længe havde øvet sit rædsomme Herredømme.

Den unge Læge fandt det raadeligt, at bortfjerne det syge Barn fra de Andre. Madame Johnson, som ikke vilde forlade sin Søn, om han endog havde Pesten, flyttede med ham hen i en affides Fløi af Hotellet; og det var kun under utallige Taarer, at hun kunde løsrive sig fra de andre Børn, som nu bleve overgivne til Theodores særdeles Omhu. Ingen kunde bedre end den blide Theodore vise de ukyldige Smaa en Moders Omhed; thi hun elskede dem allerede med en Moders hele Kjærlighed. Endnu samme Dag flyttede Børnene ind i hendes Værelser og de sov i Theodores eget Sovestue.

Greven overtænkte nøie, hvad der kunde være foreskildt med Neuter, og han besluttede endnu ikke at opgive Haabet om, ved den tro Tjener at faae Underret-

ning om Byens Skjæbne. Det var jo muligt, tænkte han, at Reuter kunde være blevet syg uden just derfor at have Pest, men saa kunde han jo have sendt en Anden i sit Sted med en lille Seddel. Men dette vilde den forsigtige Reuter vistnok ikke; thi denne Anden kunde jo være smittet, og det var farligt at modtage Noget, som en Smittet havde berørt. Det være nu, som det vilde, Greven vedblev paa den bestemte Tid at nedhisse Kurven, men trak den stedse tom op. Da han den sjette Dag atter gjorde sit Forsøg med at nedhisse Kurven, havde han den Glæde at høre Lyden af Reuters lille Klokke. Hurtigt trak han Kurven op. Et Brev laae i den. Da den nødvendige Forsigtighed var iagttaget med det, aabnede Greven det og læste:

Naadige Herre!

„De maa ikke forstrækkes, naar jeg lader Dem vide, at jeg har faaet Pesten; og det formedelst min umaadelige Gjerrighed, som jeg ikke kunde neddæmpe eller modstaae. Jeg havde først besluttet Intet at tilmælde Dem om min Tilstand, men paa Randen af Graven bliver man anderledes tilfands — og er det den Almægtiges Villie at jeg skal døe, da skal min ædle, gode Herre dog vide, hvad det var, der paadrog mig Døden. Ja, min ædle, naadige Herre, jeg har ladet mig friste af Satan og er bleven Pestdrager. Siden April Maaned har jeg været det, og det ene for at samle Rigdomme, da, som De af

mine Breve veed, Pestdragerne, for at udbære de Døde af Husene, have Lov til at beholde Alt, hvad disse af Guld, Sølv eller Penge have hos sig. Jeg saa hvilken Rigdom Pestdragerne i kort Tid samlede sig — hvorfor de som oftest maatte opoffre Livet. Med graadige Bine saa jeg derpaa, og da jeg, som jeg troede, ikke kunde blive smittet — gif jeg ind i deres Lag og har nu i tre Maaneder bortslæbt henved femten Hundrede Døde. Alt jeg i denne Tid har samlet mig utroligt meget Sølv og Guld, vil ikke kunne forundre Dem, naadige Herre, naar jeg siger Dem, at jeg, foruden hvad jeg har saaet af Eigene, har arbet treogtredive Pestdragere for at jeg efter Døden skulde begrave dem. Da tænkte jeg ikke paa, at jeg maaskee selv skulde komme til at forraadne oven paa Jorden; thi næsten alle Pestdragerne ere nu døde. Jeg gamle Daare troede næsten i Beruselsen over mine Rigdomme, at jeg var udbødelig; men for otte Dage siden maatte jeg horthøre ni Personer, som vare uddøde i een Familie, og som, da de Øvrige vare flygtede, havde ligget ubegravne i tolv Dage og vare formedelst den stærke Hede gaaede i Forraadnelse, og det i en meget høi Grad. Af dem maa jeg være bleven smittet, thi strax efter at jeg havde havt denne affhyelige Forretning, blev jeg syg. Maaskee Gud forunder mig den Lykke at blive helbredet; thi jeg befinder mig virkelig betydeligt bedre idag end de andre

Dage. Skal jeg imidlertid døe, da vil jeg benytte de Diebliske, Gud endnu vil forunde mig her paa Jorden, til at bede Dem, ædle, gode Herre, at tilgive mig Alt, hvad jeg i den lange Tid, jeg har været i Deres Tjeneste, kan have gjort Dem imod. Hvor gjerne vilde jeg ikke døe, naar jeg blot kunde faaet sagt Dem det sidste Levevel og takket Dem for Deres utallige Bølgjerninger imod mig! Naadige Herre! vil De bringe Deres Gemalinde og Datter min sidste Hilsen? Idet jeg udaander min Sjæl, skal jeg bede Gud velsigne og bevare dem. Jeg hilser iligemaade alle mine Medtjenere og testamenterer dem til Deling, om jeg skulde døe, Alt, hvad jeg efterlader mig. Jeg har kjøbt det Huus i Klosterstræde, hvori Skomager Brandsen boede, da han saabelsom hans Kone og Børn ere døde af Pesten. Hans Sødsfendebarn, der var hans Arving, folgte mig det for tyve Rigsdaler, ligesom det endnu staaer, med Bohave og Alt. I den inderste Kjalder staaer en stor jernbeslagen Kiste; i den ere mine Rigdomme forvarede. Naar Pesten er ophørt, bad da den Naade at sælge det Hele og at uddele det blandt mine Medtjenere; de ville da bede Gud, at styrke mig i min Dødsstund! Jeg vil Intet tilmælde Dem om Elendigheden her i Byen — thi den overgaaer al Beskrivelse. Dødeligheden er dobbelt saa stærk som for otte Dage siden, og Eigene maa atter ligge ube-gravede. Lev vel, ædle, elskede, naadige Herre. Jeg bliver liggende ved Pørtten, for om muligen at mod-

tage et Par Vinier fra Deres dyrebare Haand.
 Lev evigt vel!

Neuter.

Kjøbenhavn, den 25de Juli 1744."

Greben blev betagen af den højeste Forundring ved at læse dette Brev. Dog glædede det ham, at den troe Neuter endnu levede; og inderligt anraabte han Gud om hans Helbredelse. Hurtigt rev han et Blad af sin Tegnebog, hvorpaa han med Bløant nedskrev et Par Vinier til Neuter, som han nedhissede i Kurven. Da han kom ned, meddeelte han sin Familie Brevets Indhold, og neppe var han færdig dermed, før den unge Ræge, med alle Kjendetegn paa den yderste Forsærdelse, styrtede ind og raabte:

„Herr Greve! Jeg kan ikke længere tvivle — den lille Vilhelms Sygdom er Pesten. Moderen er tillige angrebet af den. Gud staae os bi! Vi ere Alle fortabte! O, jeg har en Fornemmelse som"

Forsærdelsen hos Alle var ubeskrivelig stor. Tjenestefolkene styrtede ind. De flagede ikke; de skreg høit; og Mogle af dem rev i Fortvivlelse Haarene af deres Hoveder.

Theodore trykkede Madame Johnsons tre Børn op til sit Hjerte, idet hun knælede ned og bad:

„O, Herre! er det din alnaadige Villie, da slaan disse Ulykkelige! Lad deres Livs Blomster ikke henviæne

endnu før de faae udfoldet deres Blade! Behar dem for den fraværende Fader!"

„Theodore!" — raabte Grevinden og kastede sig om Datterens Hals — „saa er da Timen kommen: snart, snart ere vi ikke mere! O, mit elskede, mit eneste Barn!"

Greven og Amalia forsøgte at trøste de Fortvivlede; o, men de havde selv Trøst behov. Præsten tog sin Tilflugt til Religionen — men Ingen hørte paa ham. Mogle af Tjenerne styrtede ud. Man hørte snart en forfærdelig Larm, og uden at Greven kunde forhindre det, blev Muren for Porten ud til Læderstræde nedbrudt. Porten blev aabnet — og ni af Folkene, hvoriblandt trende Piger, flygtede.

„O!" — sukede Rosen, da han lukkede Porten til efter dem — „de gaae imod den visse Død! Hvor skulle de Ulykkelige finde et Sted, som den fule Pest ikke har besudlet med sin Andes Gift?"

„Forbarmende Gud! hjælp, frels mig Elendige!" — raabte Madame Johnson som aldeles vanvittig, med forrevne Klæder og det syge Barn i Armen styrtede ned i Gaarden. — „Mit Barn døer af Pesten — og den skræffelige Sygdom ruller allerede i mit Blod! Jeg vil bort. Luk ikke Porten ilaas! Her er saa beklumret af den megen og vedvarende Røg. Jeg vil ud i den frie Luft. Jeg vil til min Mand! Han, kun han kan redde min Vilhelms Liv! Luk op!" — raabte hun

med en stræffelig Stemme og forbreiet Ansigt — „jeg vil ud!“

De tre andre Børn, som havde hørt Moderens Stemme, skræmte, efterfulgte af Theodore, Grevinde og Amalia, ned i Gaarden og ilede i Moderens Favn.

„Himmelske Fader! see i Naade til os!“ — raabte Greven og forsøgte at rive Børnene fra den vanvittige, pestfæge Moder.

„De ere Mine!“ — raabte hun. — „Med Livsfare og Smerte har jeg født dem Alle til Verden. Mit Blod ruller i deres Arter. De skulle følge med til deres Fader! Kom, kom!“

Grevinde, Theodore og Amalia skreg høit, da de saa Børnene i Moderens Favn; og deres Haab om at undgaae Pesten forsvandt aldeles.

„Nu, Moder!“ — raabte den lille Maria grædende og rev sig ud af Moderens Favn — „du trykker mig, saa min Mund bløder.“ — Hun ilede mod Theodore, som modtog hende med aabne Arme og trykkede hende til sit Bryst.

Rosen havde igjen sluppet Børnene, for ikke at vride deres smaa Arme af Led, da Moderen saa stærkt omslynge dem. Da den lille Maria var gaaet fra hende, fævnede hun de andre endnu fastere. Den lille syge Vilhelm skreg af Smerte, saa man maatte bestemme sig til at rive Børnene fra hende med Magt.

„Maaskee hun lader sig tale tilrette af Lægen,“ — sagde Amalia og ilede til hans Kammer.

„Bort!“ — raabte han hende imøde — „om De vil undgaae Døden. Jeg er allerede angrebet af Pesten!“

Amalia sank paa Knæ paa Dørtrinet og udstrakte sine Hænder bedende mod Himlen.

Madame Johnson rystede i Vilbælse i Porten for at faae den op. De tvende Børn flygtede til Theodore, og ved den stærke Bevægelse tabte hun den lille Vilhelm.

Greven tog det grædende Barn op og kyssede paa det.

„Skulde vi endog høre med Livet for vor Menneskefærlighed,“ — sagde Grevinden og tog Barnet fra Greven — „saa er det dog vor Pligt at beholde dette Barn, at den uhyggelige, vanvittige Moder ikke skal gjøre det Skade.“

Theodore tog det syge Barn af Grevindens Arme og udbød inderlig, idet hendes Taarer faldt paa dets skrækkelig ophovne Ansigt:

„Denne Pligt, min elskede Moder, vorde min; thi jeg har jo allerede antaget mig de Andre.“

„Døden er din Løn, min brave Datter!“ — sagde Greven og trykkede Theodore inderligt til sit Hjerte.

„Hendes Løn er i Himlen!“ — sagde Grevinden og hævede sit vaade Blik mod Skyerne.

Amalia nærmede sig Madame Johnson og bad hende høfligt at begive sig til sit Bærelse, og der forvente Udsalget af Alherrens Vilde.

„Maa da alle mine Børn være hos mig? Og maa min Mand blive hentet?“ — spurgte den ullykkelige Kone og greb Amalias Haand.

Amalia lovede Alt, hvad hun forlangte — og nu lod hun sig taalmodigt føre til sit Bærelse. Amalia hjalp hende hen paa Sengen, hvor en Slummer snart lukkede hendes Øine.

Da Grevinden og Theodore vare paa Bærelset med det dødsfyge Barn, kunde de paa dets Paaskædning tydeligt see, at Madame Johnson var meget vanvittig. De overlagde just, hvad de skulde foretage sig med den ynkværdige Pille og hans ullykkelige Moder, samt hvad de havde at iagttage, om de selv bleve syge, hvorpaa de under nærværende ullykkelige Omstændigheder ikke kunde tvivle — da Døren blev aabnet paa Klem af Secretairen, som stak det halve Hoved ind ad den og med mange Andstødninger for sin tagne Beslutning bad Greven om Nøglen til Porten, da, som han sagde, han og de tilbageblevne Domestiker indsaag, hvor farligt det var for deres Liv, at være indespærret paa et Sted, hvor Pesten var udbrudt; og hvor man, efter det sidste Optrin med Herskabet, Madame Johnson og hendes Børn, ikke kunde vente Andet, end at den vilde rive Alt med sig. Han haabede derfor Grevens Tilgivelse for et Skridt, som Nøden tvang saavel ham som de Andre til, og gjentog

sin Begjæring med Tilspøiende om, at Nøglen maatte blive fastet til ham.

Greven kunde med Grund Intet indvende imod sine Føls Beslutning, omendstjændt han ikke kunde indsee, hvorledes de kunde være mere sikre udenfor Hotellet end inde i det. Dog var det tillige muligt, at de paa een eller anden ham ubekjendt Maade kunde vorde befriede for Pesten. Han fastede derfor Nøglen til Secretairen, der med sit Lommeværk, som om Greven allerede var smittet, tog den op og forsøiede sig hurtigt ned i Gaarden, hvor de Andre ventede, for at gaae en dem ukjendt Skjæbne imøde.

Greven, Grevinden og Theodore stirrede tause paa hverandre. Deres Dine havde ingen Taarer. Det syge Barn, som var indslumret paa Theodores Skjød, vaagnede op og begyndte bitterlig at græde.

„Du græder, arme Dreng!“ — sagde Greven og hørte sig ned over Barnet. — „Snart vil den uvenlige Pestdød standse dine Taarer. Naar du har udstridt — da skulle vi....“ — han afbrød sig selv, thi han saa, hvilken voldsom Bevægelse hans Gemalinde og Datter befandt sig i, som de forgjæves søgte at skjule.

Døren blev aabnet, og Amalia traadte ind med Portnøglen i Haanden.

„Er de borte, alle de Utafnemmelige, som tusinde Gange have forstfikkret, at de med Glæde vilde døe for os?“ — spurgte Grevinden med Bitterhed og stirrede med næsten vilde Blikke paa Amalia.

„Præsten, Lægen, Theodores gamle Barnepige og Sægeren Daniel ere de Gæste, som ikke flygtede,“ — gjensvarede Amalia. — „Vi have svoret vort Herstab Trofskab til Døden!“ — sagde den brave Daniel og tog Sophias Haand. — „Vi ville blive, skulde vi end dø af Pesten imorgen.“

„Men Lægen?“ — spurgte Grevinden — „er han ikke allerede angreben af den frygtelige Pest?“

Amalia taug for ikke at forsøge Grevindens Forviselse.

„Og dette Barn?“ — vedblev Grevinden — „Denne af Pesten smittede elendige, syge Skabning — o, som vil bringe os Alle Døden — hvordan skulde vi lindre dens Smærter, da Lægen selv har Pesten og ikke kan komme til os? Hvad skulde vi gjøre for om muligen at redde dens dyrebare Liv?“

„Staaer da Naadens Himmel ikke stedsse aaben?“ — udbroød Amalia med inderlig Følelse og hævede det fromme bedende Nie mod Himlen. — „Lever Herren ikke evigt? Hvi skulde vi da forsfage? Er det Forsynets Villie, at vi skulde blive Pestens Offere, lad os da gaae ud af Verden med det Mod og den Hengivenhed til Himmels Styrrelse, som aldrig forlader den sande Christen i Døden. O, mine Venner! ere vore Hjerter ikke luttrede i Modgang? Kan man vel for tidlig modnes for Herrens Høst? Og ere ikke flere Tusinde af enhver Alder og Stand gangne forud og have viist os Veien, som vi skulde vandre? Vi have dog den Trøst, at Døden

ikke kan overraske os. I et halvt Aar har den staaet uden for vor Dør. Skulde den nu træde ind, da vilde vi ikke forstrækkes for dens Komme, men med Mod række den Haanden som vor sidste Ven, der fører os over til de evige Glæder — til vort rette Hjem: til Himlen!"

Amalia talte med en Ild, som om hun endnu stod i Livets Sommer. Hendes Trøstetale fandt Vel til de Andres Hjerter. Smerten opløste sig i Taarer. Taarerne rakte de hverandre Hænderne. Armene aabnede sig omfæddende til Favntag, og de sank alle Fire til hverandres Hjerter over det syge Barn, der slumrede i Theodores Stjød. Dette inderlige Favntag gav dem den tabte Fæstning tilbage. De gruede ikke mere for Døden, og Haabet om Gjenforeningen og Evigheden fremsiraalede af Alles Ansigter. Det var et stort Minut, hvis Salighed kun kan føles, ikke beskrives.

Den syge Wilhelm afbrød med sine Smerteskrig de i Himlens Salighed Berusedes Henrykkelse.

„Ikke sandt?" — udbrød Theodore, medens Taarerne endnu oversvømmede hendes forklarede Ansigt — „Vi ville nu ikke mere bryde os om at blive smittede? Lad os derfor aflæde den Lille; maastee har han Pestbølger paa sit Legeme, der forarsage ham Smarter, som vi ved Olie eller Balsom kunde lindre."

„Ret saa, min ædle Datter!" — raabte Rosen og kysede en Taare af Theodores friske Kind. — „Opfyld din Pligt. Skulde den endog henviisne Roserne paa

dine sagne Kinder: de vilde dog atter fremblomstre i Ewigheden."

„Lad mig hjælpe dig, min Theodore!" — sagde Amalia, medens Grevinden fremtog Vinnet, Olie og Balsom.

Den lidende Dreng streg ynkeligt medens han blev afflædt. Neppes var hans Bryst blottet, før Amalia i en meget stærk Bevægelse styrkede paa Knæ. Derpaa sprang hun op og omfavnede Theodore og Grevinden, som med den høieste Forundring stirrede paa hende. Omstødet blev det hende muligt, under en Strøm af Glædestaarer, at fremstamme:

„Styrter paa Knæ! Takker, lovpriiser den Almægtige! Wilhelm har ikke Pest! Hans Bryst sidder fuldt af — Børnekopper."

Smerten fandt Ord; Glæden var maafløs. Alle hævede Diet, hvori en taknemmelig Taare glindsede, mod Naadens Throne; derpaa udstrakte de Hænderne mod Himlen. Knæene bøiede sig mod Jorden, og Greven udbrød høit og inderlig: „O, store Gud, vi love dig!" De Andre stemte i med; og aldrig har nogen Lovsang faa inderligen strømnet fra Sjælene, aldrig noget Takoffer været mere brændende end den Lovsang og det Takoffer, disse Mennesker, der troede alt at være Dødens Bytte, frembar for Herren.

Deres Genrykkelse havde nær aldrig faaet Ende. Greven kaldte Præsten, Jægeren og Pigen ind for at bede den. Amalia løb til Madame Johnson, for

at forkynde hende den henrykkende Liden, at hun ikke havde Pest, men kun Børnekopper. Den samme Forretning paatog Præsten sig hos Lægen. De tre funde Børn dansede rundt paa Gulvet af Glæde. Ja, Henrykkelsen var saa stor, at det er aldeles umuligt at beskrive den.

„De dumme Dødsle!“ — brummede Daniel, idet han gik ned i Gaarden for at røgte Kreaturerne — „de løb nu lige ind i Pestens aabne Svælg. Havde de opfyldt deres Pligt imod deres Herskab og blevet, da havde de dog her været i Frelse.“

Amalia, denne ædle, erfarne Kone, undersøgte nu Drengen nøje; og hun fandt, til sin og Alles Glæde, at Kopperne, som han havde, ikke vare af det værste Slags; og Alle undrede sig over Lægens Blindhed: at antage Børnekopper for Pest. Dog skrev man denne Feiltagelse paa hans Ungdoms og Uerfarenheds Regning. Amalia blev nu de Syges Læge; og hendes Methode at helbrede for Børnekopper havde, hvad Barnet og Lægen angik, de hypperligste Følger, saa det varede ikke længe inden Wilhelm kunde løbe om paa Gulvet og Poulsen være oven Senge. Hvad Madame Johnson angik, da syntes hendes Kopper at være af en værre Art end de Andres. Hendes Sindssvagthed forlod hende kun sjældent, ofte kun i nogle Minutter; og i disse vilde hun stedsse have alle sine Børn om sig. Følgerne heraf vare,

at de Alle fik Børnekopperne, som dog ved den fløge Amalias Behandling ikke bleve flemme og kun vedvarede i fjorten Dage. Den meest syge af dem kunde allerede være oppe, og Lægen samt Vilhelm vare aldeles helbrede, da der ikke var mere Haab om Madame Johnsons Liv. Hendes Dine vare af Koppernes Gift tillufte, og hun laae ligesom i en Dvale, saa man formodede, at hun vilde indgaae i Evigheden uden her at vaagne mere. Amalia og Theodore bemærkede den sidste Nat, henad Morgenstunden, en svag Bevægelse hos den Syge, der omfider blev stærkere; og den opgaaende Sol kastede sine første Straaler ind paa den Døendes Leie, da hun aabnede sine forbrændte Læber og udbød som henrykt:

„Min Ludvig! saa er du da død af den fæle Pest!
— Du vinker ad mig fra din Himmel! Jeg kommer;
men jeg kommer ene. Vore fire Engle ville endnu ikke
flagre fra Jorden! Du kalder? Jeg kommer! Jeg vil
bare see dem engang først. Hvor ere I, mine elskede
Børn?“ — raabte hun og aabnede de tillufte Dienlaage.
— „Jeg seer Eder ikke! Det er endnu mørk Nat.“ —
Amalia og Theodore gyste tilbage, thi Kopperne havde
udbrændt hendes skønne Dine — hun var blind. —
„Er det dig, min Vilhelm?“ — raabte hun med An-
strængelse af de sidste Kræfter og forsøgte at aabne Ar-
mene til et Favntag. Derpaa sank hun kraftsløs til-
bage — og var ikke mere.

Amalia foldede sine Hænder og bad i Stilhed.

Theodore bøjede sig ned over Vilhelms Seng. Hendes brændende Taarer overstrømmede Barnets Ansigt, saa han begyndte at græde.

„Græd kun, du arme Barn!“ — sagde hun, rystet indtil Sjælens Inderste. — „Dit Tab er stort. Men Herren vil antage sig dig og de andre Forladte; og jeg vil være Eders Moder! Hun lagde sin Haand paa de sovende Børns Hoveder og indbødte dem i Stillehed til at blive hendes Børn. Derpaa knælede hun ned ved den døde Moders Leie, tog hendes Haand og sagde inderlig rørt:

„Du har udstridt, du Fromme! Sov sødt i Døden! Dine Børn ere ikke moderløse paa Jorden — og deres himmelske Fader lever evindeligt ovenover Stjernerne! Modtag det Ed, jeg lægger i din kolde Haand, og hør i din Himmel min Forsikkring: Jeg vil elste dine Børn, som om de havde hvilet under mit eget Hjerte! Vige indtil jeg stiger op til din Salighed, vil jeg være deres Moder!“

„Amen!“ — sagde Amalia med høi Andagt og trak Theodore op fra den Forevigedes Leie.

De sovende Børn bleve i deres Senge baarne ud af den døde Moders Værelse. Theodore, Amalia og Pigen klædte hende som Pig. Den gamle Daniel forfærdigede hende en Vigeliste, medens Præsten og Lægen beredte hende en Grav i Hotellens lille Have; og Grevinde, i Forening med Theodore og Amalia, spæde Sørgeklæder til de grædende Børn.

Grevens ærbørdige Afsyn var overtrukket med Sorgens mørke Skyer. De sidste Maaneders stormfulde Begivenheder havde gjort ham ti Aar ældre.

Lantens Fromhed var reent forsvunden; og han forbandede i Stillehed Madame Johnsons Død, der havde bragt ham fire Tiggerunger paa Halsen.

Begravelsesdagen var en Sørgedag for Alle. Ja, endog Grev Lanten var noget vemodig, thi Madame Johnson var en meget smuk og godmodig Kone. Hun var en søm Egtefælle og Moder, og maatte døe i den unge Alder af otteogtyve Aar!

Den med Blomster omvundne sorte Kiste stod i Kapellet ligesom Alteret; og endskiøndt Menigheden kun bestod af tolv Personer, de fire moderløse Smaa og Grev Lanten iberegne, var Spitideligheden dog meget stor. Den unge Præst skildrede i en stjern og hjertelig Rigtale den Afdødes Fortjenester: hendes ufrømtede Gudsfrugt, Kjærlighed til Mand og Børn, samt hendes Elfskærdighed i det daglige Liv, og den Taalmodighed, ja Sjælsstorhed, hvormed hun havde baaret Adskillelsen fra en elsket Mand, som hun vidste svævede i en stedsevarende Livsfare. Han prisste den Almægtiges uudgrundselige Bliksdom og Godhed, der kaldte hende til sin lyse Evighed, da hun her paa Jorden skulde have vandret i et vedvarende Mørke. Til Slutning anraabte han Gud om at beskjærme de moderløse Børns fraværende Fader; og bad den lille Menighed, at standse den Smertesgraad, som flød for den elskede Afdøde, og at hente Trøst i

den Visshed, at hun var gaaet ind til noget Bedre, til en Salighed, hvis Storhed Sjælen kun kan ane, hvis unævnelige Herlighed skulde være evindelig. Greven, Præsten, Rægen og Daniel bære nu Kisten ud af Kapellet til Graven. Theodore fulgte lige efter den, med de to mindste Børn ved Haanden. Grevinden og Amalia førte de tvende større; og Theodores gamle Pige, den gode Sophia, der bar en Kurv fuld af Blomster, sluttede Ligprocessionen, der af Hjerternes indre Fylde og med taarevædede Dine sang:

„Naar han, som bærer Krens Krone
Af blanke sølverhvide Haar,
Sin Aand opsvinger for Guds Throne,
Mens Støvet ned i Graven gaaer;
Da sukker Hjertet ved hans Minde,
Men ei dets bittre Taarer rinde.

Men naar i Livets Blomsterdage,
I Sundheds Fylde, Skjønheds Flor,
En huldrig Moder, Egtemage,
Nedstiger i den dunkle Jord:
Da bløder Hjertet, og dets Taare
Nedtriller paa den Elstes Baare.

Med Sorg vi staac om Gravens Døde
Og føle bitterligt vort Savn.
Farvel, du elskelige Døde!
Hvil sødt i Jordens Modersavn!
Og ei forstyrre det din Glæde,
At dine Smaae nu for dig græde!

Er' og de faderløse vorden
 Og uden Slægt i Livet staae,
 Forladte ei de er' paa Jorden
 Saalænge vore Hjerter staae.
 Smil til dem fra dit lyse Fjerne!
 Her Omhed skal omkring dem værne!

Paa Ristens Laag nu Jorden falder
 Med dumpe Slag. Endt er din Vej!
 Os Livets Færd fra Graven falder;
 Men vi dit Minde glemme ei!
 I Evighedens Morgenrøde
 Vi — maastee snart — dig atter møde!"

Intet Die var tørt, og den inderligste Sorg stod malet i Alles Ansigt, da de forlode Graven. Den kjære Afsøde var længe Gjenstanden for deres Samtaler. Hun havde over et halvt Aar deelt de Indespærredes Skjæbne, og det med en Omhed og Hengivenhed, som om hun havde været et Led af den ædle, lille Familie-kjæde, som hendes Bortgang forarsagede saa stort et Savn. O, et Savn, som under den tunge Skjæbne, hvorunder den sukkede, var uopretteligt og aldrig kunde glemmes!

Saa dybt rystet Alle end vare ved Madame Johnsons Sygdom og Død, forsømte de dog ikke at ordne Alt saa godt, som det med det indskrænkede Personale lod sig gjøre. Daniel var nu baade Gaardskarl og Røgter. Den gamle Sophia malte de Kæerne. Grevinde

Mathilde og Amalia besørge de Køkkenforretningerne. Rosen selv hentede Brænde op fra Gaarden og lagde det til Ilden. Theodore brødgede Æl; og Alle fandt, at det Brød, som var æltet med hendes skønne Hænder, smagte fortræffeligt. Lægen passede Aldgrhyderne. Præsten saugede og huggede Brænde — ja, om det saa var Madame Johnsons tvende ældste Børn, saa havde de deres bestemte Forretninger: de fødte Smaaafcreaturerne, og vogtede dem for at blive tagne af Rovfuglene, som i betydelig Mængde lode sig see i Gaarden. Endog Grev Lanten havde sin Beseftigtigelse: han lærte Børnene Fransk og at spille paa Klaveer, hvilket dog noget bidrog til at fordribe hans Kjedsomhed og onde Lune; og havde han havt en mindre ubehændig Kammerfører end den gamle Daniel, var han maaskee endog blevet munter. Kort sagt, Alt gik godt; og da nogle Uger vare forløbne, savnedes de bortflygtede Tjenestefolk ikke mere. Ja, de uvante Forretninger bidroge meget til at forkorte Tiden for vore Kolonister, som i den solferige Hovedstad levede affondrede fra hele Verden, uden at erfare det Ringeste af hvad der foregik uden for deres Mure; thi Reuter lod ikke høre fra sig, saa at Alle formodede, at han var død af Pesten som et Offer for sin alt for store Gjærrighed.

Da Greven i flere Uger forgjæves havde nedhissset Kirken, holdt han omsider aldeles op dermed; men han forsømte aldrig nogen Dag at aabne Lemmen, for, medens Røgen strømmede ud af den, at lytte efter, om

Intet skulde foregaae paa Gaden, der kunde give ham noget Aars i Henseende til den uhyggelige Stads Skjebne. Som han en Eftermiddag atter havde denne Bestæftigelse, syntes han at høre Sukke og Klagestrig lige nedent under sig. Han kastede nogle Gnebær paa Ilden for at vedligeholde Røgen og anstrængte hele sin Opmærksomhed for at erfare, hvad det kunde være. Klagestrigene bleve fordooblede og han hørte sit Navn blive nævnet. Hurtig greb han Kurven og nedhissede den. Da den igjen var trukket op, saae han til sin Glæde, at der laae et Stykke Papir i den. Da den behørigte Forsigtighed var iagttaget med det, sammmentalste han det hele Koloni og forlæste Brevet høit. Det var fra Secretair Mortel og af følgende Indhold:

„Naadige Herre!

„For al den store Gøddhed, De i flere Aar har beviist mig, lønnede jeg Dem med Uafnemmelighed og forlod Dem i Nøden. O, jeg Daare! Vee mig! og vee de Glendige, der fulgte mit Exempel, eller endog lode sig forlede af det, og flygtede fra det Tristed, De havde sjenket os; det eneste, hvorhen Pesten muligen ikke kan trænge. Dog, de Breste af dem ere lykkelige; thi Pesten har befriet dem fra de Lidelser, som jeg, Grev Lantens Tjener, Rudsten og Huusholdersten — thi flere er der ikke tilbage af os — maa udstaae. Hvad vi have lidt, lader sig ikke ved nogen Pen udtrykke. Gidtil ere vi vel undgaaede Pesten, men et

andet, langsomt snigende Onde, tusindfold værre end Pesten, marttrer os dagligen, og det er den stræffelige Hungerøvd, hvorunder hele Hovedstaden sukker. Halv forraadnede, af Sult døde Hunde have nu i flere Uger været vor Føde; og dersom De, naadige Herre, ikke forbarmer Dem over os, da maa vi omkomme af Hunger. Vi føle Alle med den inderligste Anger, at vi ere uværdige til at nyde nogen Naadesbeviisning af Dem; og dog vove vi at bede Dem om at forbarme Dem over os, og give os saameget Brød, som vi kunne opholde vort usle Liv med, indtil det behager Gud ved Pesten at gjøre Ende paa vore Lidelser. For Guds Barmhertigheds Skyld bede vi Dem, naadige Herre, at høre den Bøn, som vi, bragte paa Fortvivlelsens og Gravens Rand, vove at gjøre Dem; og vi ville hver Dag ved denne Tid dvæle her, i Haab om, at De vil nedhissse Kurven — o, har den endog kun fyldt med Brødstorper og afgnavebe Been, som man ellers pleier at kaste for Hunde. Himlen velsigne Dem, naadige Herre, og forunde Dem til Gjengjæld — med alle dem, som De elsker — at overleve denne rædselsvangre Tid.

I dybeste Underdanighed

Ernst Mortel.

Kjøbenhavn, den 30te September 1711.

P. St. Meuter er endnu levende, men meget syg; skjøndt ikke mere af Pesten. Han trues, som

vi Andre, af Hungersdøden, og er saa afkræft-
tet, at han ikke kan krybe henad Jorden. Det
er ham ikke muligt for alt sit Guld at købe
sig en Bederbøgelse. Han anraaber ved
mig om et Par Draaber Viin."

„Stræffeligt! Rædsomt!" — raabte Greven, da
han havde udlæst dette Brev. — „Dog, vi maae hjælpe
de Ulykkelige. Vi maae give dem Føden saalænge som
det behager Gud at forunde dem deres elendige Tilvæ-
relse. Mathilda! Theodore! lader os see hvad Spiis-
kammeret formaaer idag, og imorgen være belabet
paa Mere."

„Vi have kun tre Brød," — sagde Theodore. —
„Jeg havde betænkt at lægge Deig imorgen; men nu
vil jeg gjøre det iaften og tage dobbelt saameget Meel
som sædvanligt, for at de ulykkelige Stakler ikke skulle
mangle Brødet."

„Det vil blive dig dobbelt Arbeide," — sagde Gre-
ven og klappede Theodore paa Kinden. — „Du, mit
gode Barn, vil lide ved at bage saameget Brød,
da du Ingen har til at hjælpe dig ved det svære
Arbeide."

„Det er ligemeget," — gjensvarede Theodore smi-
lende — „om jeg lægger to Skjæpper Meel eller en
halv Tønde. Arbeidet er næsten kun det samme."

„O, at mine Kræfter ikke vare saa svage!" — suk-
kede Grevinden. — „Det smertter mig lige ind i Sjælen,

at see mit eneste Barn forrette Arbejder, som tilkomme den simpleste Pige."

"For hvem arbejder jeg da?" — spurgte Theodore og omfavnede sine Forældre med Omhed.

"Jeg kunde ogsaa gjerne...." — begyndte Theodores Pige, den gamle Sophia.

"Nei," — afbrød Theodore hende — "siden din sidste Sygdom er du meget for svag til at forrette de sværere Arbejder; og gaaer du mig ikke troelig tilhaande? Det bliver ved det Gamle! Desuden" — spøjede hun med Munterhed til — "maa du ikke troe, at jeg lader mig mine Embedsforretninger fratage, fordi vi have faaet et Par Gæster! Nei, som sagt, det bliver ved det Gamle."

Under denne Samtale var Kurven bleven fuld-pakket. En særskilt Pakke med Levnetsmidler samt en Glaske af den bedste Vin, tilligemed et Brev, var lagt ved den ene Side i Kurven til Reuter, og Greven skrev til Secretairen, at han næste Dag skulde forskaffe et Par Pinier, skrevne med Reuters egen Haand, til Beviis for, at han havde modtaget det Tilsendte. Derpaa blev Kurven nedhissat, og et Glædesfrig løb op til Greven fra de Ulykkelige paa Gaden, da de saae den dale.

I fjorten Dage modtog de i Forening de Fødemidler, som den grevelige Familie med rund Haand tildeelte dem. Derpaa døde Huusholderessen. Secretairen fulgte hende kort Tid efter, og inden Vinterens Begyndelse skrev Lantens Kammerjæner til Greven, at han

var den Æneste, der levede af dem Alle. Tre Uger derefter indfandt han sig heller ikke mere, naar Kurven blev nedhissset — og Greven traf den flere Gange fuld tilbage.

Vore Kolonister saae en sørgelig Vinter imøde, om de endog turde smigre sig med det Haab, at beholde Liv og Sundhed. Pesten huserede med frygtelig Vælde trindt omkring dem; og dersom den ikke blev standset, eller blot vedblev at rase et halvt Aar endnu, da vilde deres Proviant være forbrugt, og Hungeren nøde dem til at forlade deres Bristed. Det havde været en meget hed Sommer. Alle de nedsaltede Lænetzmidler vare derfor blevne bedærvede og maatte nedgraves. Smaa-kreaturerne's Antal var meget formindsket, Køerne gavede kun lidet Mælk, og hvad der var meget slem, Ildbrandfelen var næsten opbrugt. De saa, nylig plantede Træer i Haven bleve vel omhuggede, men de forslog kun lidet, saa Greven maatte bekvemme sig til, at lade Roster og Gulve i Hotellets Sidebygninger nedbrænde, for at bruge dem til Ildbrandsel, hvoraf der, især til Brygning og Bagning, forbruges meget. Omfider maatte Theodore af Mangel paa Brænde lade være at brygge, og Rosen beklagede bitterligt, at han i Henseende til denne vigtige Artikel havde saameget forregnet sig, hvilket dog mere var Secretairens end hans Skyld, da Besørgelsen heraf havde været Noget overdraget. Vine og Meel var der Overflødighed af; men det Sidste kunde jo ikke bruges uden at være tilberedt ved Ilden; og i Begyn-

delsen af November Maaned var der ingen Løfter eller Gulde mere at nedbryde, undtagen i de Bærelser, som bleve beboede. Greven gav nu sine Meubler til Pris. Det kostbare, tildeels indlagte og forgyldte Smaasgeraad gik op i Luer — og paa denne Maade blev det dem muligt at faae deres Levnetsmidler tillavede. De havde Alle besluttet, ikke at forlade Colonien før de ved et Tegn fra Gaden, hvorefter de hver Dag forventningsfulde lyttede, vidste, at Pesten var aldeles forbi; men desværre, der lod sig Intet høre, som kunde trøste de Indespærrede. Fortvivlede Skrig, ængstelig Stønnen og Angstraab var det Eneste, de Lyttende hørte. Hver Søndag haabede de at høre Klokkerne ringe til Kirke; men forgæves. Ingen Klokke toned; og Uhret paa Helliggeistes Kirke havde i flere Maaneder ikke slaaet. Formodentlig vare de, der skulde trække det op, døde af Pesten. Det var meget længe siden at nogen Vægter havde raabt paa Gaden; saa at alle Ting syntes at forkynde, at Pesten snarere var i Tiltagende end i Aftagende. De Indespærrede saae derfor ingen Ende paa den tunge Skjæbne, hvorunder de sukede; dog med Lillid overgave de sig til Forsynets Styrelse og forfagede ikke i Nøden.

Tiende Kapitel.

Udoandringen.

„Her er mere Brænde, Frue, men det er ogsaa det sidste,“ — sagde den gamle Sophia og rakte Theodore et Stykke af en Skrivepult til at kaste i Ilden. Theodore tog Brættet og betragtede det nøie. Det var af Todsstykket paa Grevens Skrivepult, som, medens hun var Barn, saa ofte havde tjent hende som Skammel. Der havde hun mange Gange siddet, medens hendes Fader skrev. Endnu oftere havde hun siddet der med Gustav. Han havde endog afdeelt Pladsen til hver og skrevet saavel sit som Theodores Navn med rødt Blæk paa det sorte Todsstykke. Theodore betragtede det afhjuggede Bræt med Bemoed. Navnene stode der endnu. Hendes Lærer faldt paa de kjære Træk af den elskede Barndomsvens dyrebare Haand. „Mon han er blevet et Klov for Pestens Grumhed?“ — tænkte hun ved sig selv, medens hun vedblev at betragte Navnet. O, hun ønskede saa inderligt, at hun endnu før hun døde kunde faae den Elskede at see — blot i en Draastand. Tale med ham vilde hun ikke — thi hun var jo Lantens Kone, og hun kjendte og ærede sine Pligter. Theodore fordybede sig saaledes i at betragte Brættet, at Ilden var

nærved at gaae ud. Hun kunde ikke undertrykke det Dnske, blot een Gang endnu at sidde med Gustav paa dette Bræt, der atter fremtryllede hende den lykkelige Barndomsalder, de skjønne Dage, o, som for evigt vare forsvundne, som aldrig mere kunde komme tilbage! Det var hende umuligt Andet, end at hun maatte sætte sig ned paa det kjære Bræt. Hun saae sig om i Kjøkkenet, og da hun opdagede, at hun var ene, lagde hun Brættet ned og satte sig paa sin egen Plads. Hun bøiede sit skjønne Hoved ned over den Plet, hvor Gustav havde siddet, hvor hans Navn endnu stod. — „Lever du, eller er du død?“ — hviskede hun sagte ned mod Navnet, som hendes Taarer vædede. — „Evigt skal du worde mit Savn! O, men skal jeg græde for den Levende eller for den Døde?“ — Hun bøiede just sit Ansigt ned og kyskede Navnet, da et Knald som et Skud lod sig høre i Kjøkkenet, og den næsten udslukkede Ild blussede op i en klar Flamme. Theodore sprang op. Hendes Barm bankede voldsomt, medens hendes Himleie stirrede paa Luen, som blussede høit i Veiret. — „Jeg takker dig, du Almægtige!“ — raabte hun og sthytede paa Knæe. — „Han lever! Jeg skal ikke græde for den Døde!“

Sophia kom ind og tog Brættet for at kaste det i Ilden.

Theodore rev det med en næsten vilb Hefstighed fra hende.

„Nei!“ — raabte hun — „dette Bræt er mig en

Helligdom! Det maa ikke fortæres af Luerne! Lad Præsten sønderhugge mit Glaveer; kast det i Dønen, Dette Bræt skal lægges i min Ligkiste! Jeg vil hvile paa det i Graven!" — Hun ilede ind i sit Sovestue med det. Sophia saae efter den Henrykte og sagde, idet hun rystede paa det gamle Hoved:

„Hvad i al Verden er nu dette? Hun var jo ude af sig selv af Henrykkelse! Hvad mon der er foregaaet med hende? — Dette Bræt vil hun beholde? Hun foretrækker det for hendes heilige Glaveer. Nei, Glaveret skal ikke brændes. Det var at lade den eneste Glæde, hun har tilbage, gaae op i Røg og Lue; og det muntre os Alle, naar hun spiller paa det. Jeg vil lade ham hugge min Seng i Stykker. Jeg kan gjerne ligge paa Gulvet. Det gode Barn! Hvor var hun henrykt!"

Theodore var ikke overtroist. Hendes lyse Forstand forstod al Tro paa Varler; og hun havde ofte bekæmpet Andres Meninger i denne Henseende. Dog kunde hun ikke lade være at have Tillid til det Tegn, der, ligesom ved en overnaturlig Kraft, blev hende givet i det Dieblis, hun af Sjælens hele Kyldte var beskæftiget med den Elskede og søgte at vide, om han endnu levede. Hun var fra dette salige Minut ligesom nyfødt. En Sjelenslyst, der ellers var hende fremmed, som straaede frem af hendes skønne Dine og udbredte sig over hendes hele Væsen, var kjendelig i al hendes Gjøren og Læden. Hun blev endog munter og foraarstede derved

fine sønne Forældre og Amalia en inderlig Glæde. Hendes Gang blev mere svævende. Hun gik til de sværeste Arbejder som til en Dands; og de bleve forfortede for hende ved de muntre Sange, der i hendes Barnsdoms og første Ungdoms Dage henreve og fortrængte Alle. — „Theodore's muntre Vaar vender tilbage!“ — sagde den henrykte Fader og omfavnede den elskværdige Datter. — „O, min Mathilda! vi ville endnu blive lykkelige!“

„Vi ere det allerede!“ — udbød Grebinderen — „thi kunde vi blive tildeelte en større Glæde, end den, der straalte os imøde fra vort gode Barns muntre Nafn?“

„Du har stedse været det elskværdigste qvindelige Væsen!“ — sagde Amalia og kysede den Gulde — „men nu er du en Engel. Himlen maa have aabnet sig for dig. Du har seet Guds uendelige Storhed; det har begejstret og henrevet dig!“

„Det er sandt! Guds Almagt har jeg fornummet!“ — udbød Theodore og omfavnede de tre Gode, som blot i hende saae deres Lykke paa Jorden.

„Hvor kan hun være saa munter, da hun seer mig lide?“ — spurgte Lanten og lod sine af Brede flammende Dine dvæle paa Theodores blomstrende Nafn. — „Jeg vil tilstaae, at hun er en ret god Datter og Veninde; men, paa min grevelige Vre! hun er en ukjærlig og kold Hgtefælle.“

„Hun er Deres Velgjørerinde!“ — udbød Rosen

bebreidende. — „Uden hendes mageløse Anstrængelse med at forrette de sværeste Arbejder, som tilforn vare hende ubekjendte, levede De ikke mere. Men De er en Uafnemmelig, som nu i ti Aar har forbitret hende Livet, som omstøder vil lægge hende i Graven!“

„At jeg er Dem og hende til Byrde, har jeg i de ti lange Aar høst Lelighed til at erfare!“ — gjen-
svarede Lanten med Bitterhed og kastede et rasende Blik paa Theodore.

„De er en Tiger, men — Gud være lovet! — en Tiger i Lænker!“ — udbød Grevinden, idet hun omslyngede Theodores slanke Liv og førte den grædende Datter ud af Værelset. Amalia og Greven fulgte efter dem.

„Havde jeg ikke den forbandede Podagra, der har gjort mig til en Krøbling,“ — raabte Lanten med indædt Harm, da han var ene — „da skulde I erfare, at Tigrerne ere rænkefulde. Men bliv kun! Denne Satans Pest faaer vel ogsaa Ende. Jeg vil til Carlsbadet i Bøhmen; og faaer jeg først min Helbred tilbage, da skal jeg vise Eder, hvad jeg endnu formaaer! Giv Tid! Giv Tid!“

Et stræffeligt Skraal paa Gaden afbrød Grev Lantens Monolog. Man raabte Brand, med det Tillæg, at der var Ildløs paa Loftet i Huset ved Siden af Hotellet.

„Hjælp! red mig Ulykkelige, der ikke kan røre mig

af Stedet!" — raabte Lanten med Fortvivlelsens Stemme og bred sine tørre Hænder.

Grevinden, Amalia, Theodore og Greven, som vare i de bageste Værelser, hvor de Intet havde hørt, skræmte ind.

„Hjælp! Red mig! Bærer mig hørt! Huset brænder over Hovedet paa mig!" — raabte Lanten dem imøde.

„Vær rolig!" — bad Rosen. — „Vi ville med Rolighed og Sindighed undersøge Sagen paa det Nøieste før vi handle, at vi ikke skulle overile os."

„Jeg vil ud!" — brølede Lanten. — „Før vil jeg bde af Pesten, end lade mig levende opbrænde!"

„Stille!" — tordnede Rosen. — „De seer, hvor ængstede disse Fruentimmer ere. Vil De da drøbe dem med Deres umandige Frygt?"

„O, du hellige Jomfru! vær mig naadig!" — streg Lanten aldeles ude af sig selv og fremtog sit Madonna-billede, som han havde gjemt paa Brystet.

Rosen ilede op paa Tagkammeret. Præsten og Lægen fulgte efter ham.

„Tilbage!" — befalede Greven den Sidste. — „Damerne kunde maaskee trænge til Deres Hjælp!"

Poulsen ilede ned, Greven og Præsten op af Trappen.

„Slaa Hul paa Muren!" — raabte flere Stem-

mer. — „Vi maae ud igjennem Grev Rosens Hotel, ellers omkomme vi i Luerne!“

„Vi ville komme de Ulykkelige tilhjælp! Kom, Herr Pastor!“ — raabte Greven hurtig, greb en Jernstang og leverede Præsten en Dre.

„Betænk, Herr Greve!“ — udbrød Præsten advarende. — „Vi vove vort Liv. De kunne være smittede af Pesten.“

„Her er Intet at betænke!“ — raabte Rosen med den største Hefstighed. — „Kom, gjør Deres Pligt! Det gjælder om at redde Menneskers dyrebare Liv; og vi bør ikke tage i Betragtning, at vi derved vove vort eget.“ — Og nu arbejdede han med Anstrængelse af alle sine Kræfter paa at nedbryde Muren, der, saa høit oppe, ikke var meget tyk. Præsten fulgte hans Exempel. Daniel ilede til og hjalp dem — og allerede faldt de svære Muurstene, ved de senefulde Armes Kraft, dundrende ned paa Loftet, da Grevinden, Theodore, Amalia, Lægen og Sophia, der vare blevne yderst forfærdede ved den stærke Alarm, styrtede op af Trappen. De vilde vide, om den elskede Huusherre svævede i nogen Fare.

„Vand! Bringer Vand!“ — raabte Greven, der allerede gjennem Abningen i Muren kunde skimte, hvorledes Ilden fra neden af den brændende Trappe bandede sig Wei op paa Loftet til de strigende Beboere, hvoraf Mogle af alle Kræfter arbejdede paa at nedbryde Muren.

Ikke alene Mandfolkene, men endog Grevin-

den, Amalia, Theodore og Sophia ilede ned for at hente Vand.

Greven fik, i Forening med de indenfor Arbejdende, snart Hullet i Muren saa stort, at et Menneſte kunde krybe ind af det. En Mand paa nogle og tredſindstyve Aar var den Førſte, der igjennem det kom ind paa Hotellens Loft. Derpaa fulgte en yngre Mand og en Kone ſamt tvende voksne Piger; og ſer ſtørre og mindre Børn ſluttede Antallet af de Reddede, ſom taknemmelige faldt ned for Grevens Fødder.

De Bortilede kom ſnart tilbage med Vand. Aabningen i Muren blev gjort ſtørre. Greven ilede, fulgt af de fem Mandſpersoner, ind paa Loftet og begyndte at ſlukke den brændende Loftſtrappe. Mere Vand blev nu, ved de Befriedes og Colonifternes forenede Beſtræbelſer, tilveiebragt; og Greven ſamt de Andre vare ſaa lykkelige at ſaae Ilden, der ved en paa det underſte Loft boende gammel Enkes Uforſigtighed var antændt, aldeles ſlukket.

„De har frelſt os fra at lide Flammedøden, naadige Herre!“ — ſagde den unge Mand med den inderligſte Taknemmelighed til Greven. — „Vi vare næſten kvalte af Røg, da De kom os tilhjælp ved at nedbryde Muren. Vi havde taget vor Plads paa Loftet for, om muligt, at undgaae Peſten, ſom allerede har bortrevet min Moder og min Kones Søſter. Vi troede os ſaa ſikre i dette Friſted; men ak! hvo kan ſkjule ſig for Herrens Magt og ſin Skjæbne? Evende af mine Børn —

de, som staae der — have allerede fornummet Spor af Smitten; og vi have Alle for atter at blive berøvede flere af vore Kjære. O, at vi dog ikke tillige skulde have den Smerte, at den skræffelige Smitte ved os var bragt ind i dette Deres Fristed!”

Greven bævede af Skræk tilbage.

Grevinden laae besvimet i den srigende Theodores Arme.

Den høieste Nødsfel viste sig i Præstens, Lægens, Daniels og Sophias Ansigtter.

Amalia stod alene rolig og syntes at fatte en Beslutning.

„De ville Alle kunne indsee, hvor nødvendigt det er, at De piebliffelig forlade os;” — sagde hun — „thi ved at dvæle her længere, kunne vi Alle paadrage os Døden. Følger mig! Porten ud til Læderstræde kan aabnes; og sørger for, at der saavel idag som inat bliver holdt Vagt ved det endnu rygende Brandsted. Jeg kjender Dem, Herr Thomsen” — vedblev hun til den Gamle — „De er en Søn af den brave Klædefræmmers Thomsen, som min salig Mand har handlet saameget med. De vil paasee, at vort billige Ønske vorder opfyldt. Kom! Følger mig!”

Hun gik foran ned ad Trappen.

Den gamle Thomsen og hans Familie ilede taufe efter hende. De turde ikke engang tage Afsked eller takke, thi de frygtede for at være befængte med Pesten,

faa at dens giftige Smitte kunde udbrede sig af deres Alanddrag.

Neppe vare de borte, før Greven ved de Andres Hjælp tilsmurede Abningen i Muren og befalede, at Alle skulde bruge de samme Sikkerhedsmidler, som bleve i gttagne, da Baronessen var død af Pesten paa Rosenlund.

Theodore havde ført sin elskede Moder hen i en Strog paa det inderste Loft, for at hun skulde være længere borte fra de pestsyge Børn. Grevinden vred færdigvis sine Hænder, og Amalia, som kom tilbage, havde ondt ved at trøste den Bængstede, der i Tankerne saae Alt, hvad hun elskede her paa Jorden, blive et Offer for den gruelige Pest. Den uhyggelige Ræne var stærkt rystet, og det var kun med Møje, at hun kunde bringes ned af Trapperne til sine Bærelser.

Grev Lanten havde indjaget de uskyldige Børn den dødeligste Skræk. Hans og deres Angstraab lød de Nedgaaende indøde.

Børnene ilede paa Gangen imod Theodore og vilde omfavne hende.

Theodore vinkede dem fra sig og gik, med den gamle Sophia, ud for at vaske sig med Væddike og flæde sig om.

De Andre ilede hver sine Veie for at gjøre det Samme.

Lanten vedblev at være ene med Børnene. At han fik at vide, at Ilden var slukket, beroligede ham om-

stder, og Børnene begyndte rolig at fortsætte deres afbrudte Læg.

Den Dødsfrygt, som atter havde bemestret sig Alle, syntes efter nogle Dages Forløb at være forsvundet — da Theodore en Morgen befandt sig meget ilde og lod ved Sophia hendes Forældre og Amalia bede, ikke at komme til sig før Sygdommen havde vist sig i sin rette Skikkelse. Derimod udbad hun sig et Besøg af Lægen.

Dette var en skrækkelig Efterretning for Greven, Grevinden og Amalia. Imod deres Villie indsneg den Formodning sig hos dem, at den Høitstede var bleven smittet af den Thomsenske Familie. O, Tanken om at den dyrebare Theodore kunde blive dem berøvet styrkede dem Alle i Fortvivlelse, og Enhver ønskede at lide Døden for hende.

„Jeg vil see mit Barn!“ — sagde Grevinden med Taarer. — „Er hun ikke angrebet af Pesten, da kan jeg jo uden Fare have det; og er hun smittet — da ønsker jeg ikke at leve! Jeg vil til hende, skulde det endog koste mit Liv!“

„Nei, min Mathilda!“ — bad Greven inderligt og omfavnede den bekymrede Moder. — „Bliv her! Dit dyrebare Liv maa ikke sættes i bøde. Vi ville med Taalmodighed oppebie Lægens Tilbagekomst og tillidsfulde underkaste os Himlens Styrelse!“

„O, I kolde Mænd!“ — raabte Grevinden med Heflighed, — „Ingen, nei Ingen paa Jorden kan elske

saa høit, saa inderligt, som en Moder elsker det Barn, der har hvilet under hendes Hjerte! Jeg vil pleie mit Barn, dele hendes Smerter, og er det Guds Villie, at hun skal døe, da skal hun ubaande sit sidste Suk ved sin Moders Hjerte! Bliv du kun her, Vilhelm! Jeg kan gaae ene!"

"Du gjør mig Uret, Mathilda," — udbrød Greven med dyb Bæmød — „naar du troer, at jeg ikke elsker Theodore ligesaa høit som du. Hun er jo mit eneste Barn, min Alderdoms Trøst og Glæde. Skulde hun gaae bort før mig, da...." — han vendte sig om for at skjule sine Taarer.

Lægen kom og berettede, at den unge Grevinde besandt sig meget ilde; men da han havde erfaret, hvor let man kunde tage feil og antage en anden Sygdom for Pesten, turde han ingen Mening have i Henseende til Grevinde Lantens Upasselighed; dog vilde han raade Enhver fra at komme til den Syge, da man aldrig kunde være forsigtig nok — og hun desuden havde sagt, at hun ønskede at være aldeles ene og kun vilde modtage Lædemidler og Lægedomme igjennem en Kude paa Vinduet, som hun til den Ende havde ituslaaet og sat en Bibel for. Hun lod sine Forældre og Amalia hilse paa det Kjærligste og bede dem, ikke at lægge Hindringer i Veien for hendes Beslutning, som var urokkelig; men taalmodigen vente i nogle Dage, til man nøiere kunde bestemme, om hendes Sygdom var Pesten, eller ikke.

Det var kun med Møje og næsten ved at bruge Magt, at man kunde forhindre Grevinden, der selv var syg, fra at ile til den syge Datter, som dog vist ikke havde indladt den elskede Moder, af Frygt for at paaføre hende Pesten, som hun følte sig angreben af. Omfærdig saae den ullykkelige Moder Leilighed til, ubemærket at snige sig ud i Gaarden, hvor hun ved Daniel lod sig bringe en Stige og steg paa den op til Theodores Vindue. Hun blev dog noget beroliget, da hun saae Theodore paaflødt at gaae om i Kammeret; men rigtignok nedsunken i dybe Betragtninger og ligesom grublende paa Noget, hun søgte at udfinde eller overbeie.

„Theodore!“ — raabte Grevinden med en Stemme, der trængte lige ind til Datterens Hjerte. — „Theodore! mit elskede, mit eneste Barn! Vil du da forsthyde din Moder? Maa jeg ikke være hos dig, naar du lider? Kan jeg end ikke helbrede dig, saa kan jeg dog pleie, trøste og opmuntre dig. Theodore, aaben Døren for mig! Jeg kan ikke leve, naar jeg ikke maa lindre og dele dine Lidelser; og skal du døe, da skal du fuldende ved mit Hjerte!“

Theodore sank paa Knæ og hævede sine Arme mod Himlen. Derpaa strakte hun dem mod den elskede Moder. — „Vort, min dyrebare Moder!“ — raabte hun med Hestighed. — „O, for den Korsfæsteds Barmhertigheds Skyld beder jeg dig, lad mig ikke være saa ulykkelig, at paaføre enten dig eller nogen Anden Pesten;

thi, min velstguede Moder! jeg føler, at jeg allerede er angrebet af den. See, hvordan mine Arme og mit Ansigt allerede see ud. O, min evigelskede Moder! Forlad mig! Fly langt fra din Theodore! Mit Aandebag er dræbende og mit Favntag bringer Døden! Overlad mig til min Skjæbne! Lad mig ene kæmpe og stride, at jeg kan seire over Sygdommen, eller, uden at forsale i Døden, worde dens Offer."

„Nei! Nei!“ — raabte Grebinder. — „Jeg vil ind til dig! omfavne dig! trykke dig til mit Hjerte! Hvad bryder jeg mig om at blive smittet eller om selve Døden? Skulde jeg ikke wove mit Liv for min ædle, elskede Datter, for hende, som i den skræffeligste Nød, hvori Menneffene kunne worde bestedte, har vlist sig som min Velgjørerinde og ved den yderste Anstrængelse af sine Kræfter søgt at bevare et Liv, der uden hende er mig en Byrde? O, Theodore! engang før har jeg wovet mit Liv for dig, da du var saa syg af Børnekopperne. Jeg indfugede Smitten af dine Kys og blev bragt paa Gravens Rand. Da reddede Alherren os Begge. Hans Magt er ewindelig den samme. Han kan endnu redde saavel dig som mig! O, Theodore! Nu da alle dine herlige Egenstaber i saa høi en Grad have udviklet sig, nu da du er bundet med Kjæder til mit Hjerte, der først kunne briste med dets stidste Slag, nu skulde jeg gjøre mindre for dig, end da du var et Barn paa fem Aar? Nu skulde jeg forlade dig i Nøden? overgive dig til dig selv, uden den ringeste Pleie?

Nei! nei, mit elskede, mit eneste Barn! Dette Offer er for stort! Mit Hjerte formaaer ikke at bringe det!"

„O, mit Hjerte!" — raabte Theodore med bævende Stemme og Legeme og vinkede med Haanden, at Grevinden skulde gaae. Da den ulukkelige Moder endnu knælede, vedblev hun med Hefstighed:

„O, Moder! Moder! Du dræber mig! Bort! Bort!" — Hun knælede atter ned og udstrakte Hænderne mod den Elskede, derpaa sthyrte hun ind i Kabinetet, for hvis Vinduer der vare tilnaglede Skodder ud til Gaden, og lukkede Døren i Laas efter sig.

Daniel, som stod paa Stigen bag ved Grevinden, fornem, at den ulukkelige Moder begyndte at vasse. Han raabte derfor om Hjaelp. Præsten og Lægen ilede til. Den Alsmægtige blev baren ind til Greven og Amalia, der troede, at hun havde været paa sit Bærelse.

„O," — sukkede Greven, da han med styrkende Sager søgte at bringe den elskede Hustru til sig selv — „vort Haab har nu tabt sit Under! Vi gaae tilgrunde!"

Grevindens Alsmagt tabte sig i en urolig Slummer. Greven og Amalia overgav hende til Lægens og Sophias Omhu, medens de gik til Theodores Dør og forsøgte at bevæge hende til at lukke op.

„For første Gang i mit Liv er jeg dig ulydig,

min elskede Fader!" — udbrød Theodore indenfor, uden dog at nærme sig til Døren. — „Fader! jeg staaer paa Grændsen imellem Livet og Døden og har maattet fatte en uigjenkaldelig Beslutning, og denne er, ved ethvert Middel, var det end nok saa voldsomt — og skulde mit Hjerte end briste ved at anvende det — at sætte mig imod din og min elskede Moders, samt min ædle Amalias Ønske: at komme til mig. Jeg føler kun alisfor tydeligt, at Pesten allerede har angrebet mig, endskjøndt dens Gift sniger sig langsomt frem i mine Arter. Er det Himlens Villie, at jeg skal vorde dens Offer, da vil jeg ikke, at min Dødsstund skal forbitres af de nagende Qualer, at have paaført de Dyrebare, som jeg elsker høiest i hele Verden, denne forfærdelige Sygdom. O, fly langt fra mig! thi selv den Lust, der omgiver mig, er forpestet. Fly, min elskede Fader! og und mig dog den Trøst, ikke at have paaført dig Døden!"

Saa vel Greven som Amalia forsøgte længe at bevæge Theodore til at aabne Døren; men hun var aldeles ubevægelig. Hendes Charakter viste sig her af en Styrke, som man neppe skulde troe at finde hos hendes Køn; og da Greven omsider under Taarer forstikkrede, at han ikke kunde leve uden at see sin kjærlige, gode Datter, og at han, for at komme til at yde hende Hjælp og Pleie eller endog blot at trøste hende i Livets sidste haarde Kamp mod Døden — o, som den ulukkelige Fader maatte formode ikke var langt borte, vilde lade Døren opbryde: da nærmede Theodore sig Dø-

ren og udbroød med en høi Alvor og Fasthed i Stemmen:

„Fader! Du bringer mig til Fortvivlelse og nøder mig til at fatte en skrækkelig Beslutning. — Hør mig, o Himmel! og vær Vidne til den høitidelige Ed, som jeg, for at frelse dem, der ere mig dyrebare end mit eget Liv, herved sværger og nøiagtig agter at holde. Saa snart du, min dyrebare Fader, eller Nogen nærmer sig, for enten at opbryde min Dør eller mine Vinduer, da — det sværger jeg ved Alt, hvad der er mig helligt i Himlen og paa Jorden! — da støder jeg denne Kniv dybt ind i mit Hjerte. Da vil du kun finde mit Lig! Død vil jeg ikke være saa farlig for Eder som Levende; og man vil da ile med at faae mig i Jorden, for at undgaae at blive smittet af mig. Fader! det er skrækkeligt, at jeg er kommen til denne Oderlighed og har maattet tage en Beslutning, hvorved dit sømme Hjerte maa bløde; men den er ligesaa uroffelig som den er nødvendig! Ja, havde jeg end tusinde Liv: jeg vilde opoffre dem dem alle, førend jeg vilde bibringe blot eet Menneske Døden, end sige dem, som jeg skylder mere end Livet, som jeg elsker over Alt i Verden næst det evige Væsen, under hvis tugtende Haand jeg ydmygt høier mig. Gaa nu, min Fader! Amalia, gaa, og plei min syge Moder! Himlen velsigne Eder! Min Lod er kastet, men jeg gaaer min Skjæbne med Mod og Kraft imøde. Grift og sund favner jeg Eder atter her

Jorden, eller ogsaa efter dette Liv, i Guds uendelige Evighed. Lev vel! Lev evigt vel!”

„Theodore! Du dræber mig!” — raabte Greven og greb fat i Laasen paa Døren.

„Fader!” — raabte Theodore med en forfærdelig Stemme. — „Jeg staaer med Kniven i Haanden. Blot et stærkere Tryk paa Døren — og den sidder i mit Hjerte!”

„Du er grusom imod din gamle Fader!” — udbrød Greven under en Strøm af Taarer. — „Dog, din Villie skal skee. O, Gud! gives der en større Glenbighed paa Jorden end den, hvorunder jeg maa sukke? O, Herre! er det din alnaadige Villie, da frels mit eneste Barns Liv, eller lad mig følge med hende i Graven!”

„Hust paa, at De havde en Wgtesfælle endnu førend De havde nogen Datter!” — sagde Amalia, idet hun førte Greven fra Theodores Dør. — „Lev for denne Wde, og lad ikke Smerten ganske bøde Dem mod Jorden! Hun lider saavel af Hjertesorg som af legemlige Smarter. Vi ville gaae til hende. Kom!”

Theodore knælede ned for Gud. Hun bad længe og inderligt. Hendes Ansigt opklaredes under Bønnen, og hendes Dine stirrede tillidsfuldt igjennem Ruderne ind i den blaae Himmel, der hvævede sig over hende. „Tak, o Gud!” — udbrød hun med høi Andagt, idet hun rejste sig op. — „Du har vist mig Veien, som

jeg bør vandre! Ja, jeg vil flie! Vort vil jeg; langt bort fra mine Elskede, at min Nærværelse ikke skal dræbe dem. Endnu i denne Nat forlader jeg dem. O, de ville aldrig finde min eenlige Grav. Aldrig skulle deres Taarer væde den; og ikke skal jeg have den smerteblandede Fryd: at sige dem det sidste „Lev vel!“

Den ulykkelige, ædle, høimodige Theodore begyndte strax paa at udføre den Plan, hun under Bøn og Guds-
paakaldelse havde lagt. Hun undersøgte noie de tilnag-
lede og tilsklippede Vinduesstodder og fandt, at hun med
en Sax let kunde faae Naglerne ud og Leret af, og da
aaabne Stodderne. Vansteligere vilde det være for hende
at komme ned, da hun vidste, at Vinduerne vare over
fire Alen høiere end Jorden; dog ogsaa denne Vanste-
lighed troede hun at kunne overvinde ved at klippe sit
Sengelagen i Strimler og deraf gjøre en Stige, som
hun kunde befæste i Vinduesposten. Hun maatte skjære
Lagnerne itu med en Kniv, da hendes Fingre vare saa
ophovnede, at hun ikke kunde faae dem ind i de smaae
Dine, der vare paa hendes Sax; og dette Arbejde med-
tog den hele Dag og noget af Aftenen. Hun sad i en
Krog paa Gulvet medens hun arbejdede, for at Lægen,
der gjentagne Gange var ved den ituflagne Vinduesrude,
og bragte hende saavel Medicin som Mad, ikke skulde
faae det at see. Utallige Taarer styrtede frem af hendes
skjønne af Hævelsen næsten stulte Dine, medens hun
arbejdede; og hendes Hjerte var nærved at bryde af
Stilsnærsens Dvaler. Dog vaskede hun ikke. Hun

ansaae sig som Dødens visse Offer og vidste, at hendes gamle Forældre og Amalia, naar de mærkede, at hun paa sit Yderste var for svag til at udføre sin Beslutning, med Magt vilde trænge ind til hende og da blive Dødens visse Bytte. Og kunde endog hendes Lig ikke paaføre de Elskende Pesten? O, de vare Alle saa uendelig dyrebare for hendes Hjerte! Hun forestillede sig ret levende de utallige Glæder, hendes gode Forældre og Amalia havde stjænket hende. Selv de enkelte Dieblikke, hvori Lanten havde behandlet hende med Godhed, malede sig for hendes Sjæl. Endog Madame Johnsons Børn smertede det hende uendelig meget at forlade, uagtet hun vidste, at de ved hendes Moders og Amalias Omhu ikke vilde savne hende. Endnu blandede Mindet om den dyrebare Ungdomsven, den elskede Gustav sig i hendes Phantasier, men hun nævnede ikke hans Navn; hun sukede kun dybt ved hans Minde; og de hede Taarer brændte i de halvaabne Saar i hendes før saa skjønne Ansigt, da hun til Afsted kyskede hans Navn paa det lille Bræt, hvorpaa han selv i hendes lykkelige Barndomsdage havde skrevet det, og hun trykkede hans Ring, som formedelt Hævelsen var som fastsmedet om hendes Finger, til sit af vilde, stormende Slag høit bankende Hjerte.

Grevindens svagelige Helsen var blevet meget rystet ved Samtalen med Theodore udenfor Vinduet. Da hun vaagnede, phantaserede hun hestigt, og Lægen maatte ved sin Kunst ofte vække hende af de Besvimel-

fer, som vare en Følge af disse stærke Phantaseringer. Greven veg ikke fra den elskede Hustrues Leie; og han takkede Gud, at hendes lyse Forstand var flygtet; thi derved var hun ude af Stand til at mindes den grændseløse Glendighed, der omspændte dem Alle.

Amalia tog sine Skoe af og listede sig med sagte Tred til Theodores Kammerdør. Hun hørte den Ulykkelige sukke, samt at hun med taareqvalt Stemme udtalte sine Forældres og hendes eget Navn. Hun hørte Ragnerne, som Theodore arbejdede paa, slæbe paa Gulvet. Hun lyttede med anstrængt Opmærksomhed næiere til, og nogle Ord, som Theodore, henreven af sin dybe Følelse for de Høitilfede, hun skulde forlade og maaskee aldrig mere paa Jorden gjenfinde, med fuld Stemme ufrivillig udtalte, gav hende aldeles Lys i Henseende til Theodores stræffelige Beslutning: at flygte; men hun kjendte hendes faste Charakter for nøie, til at forsøge at rokke den. „O, du ædle Ulykkelige!“ — sukke hun og forlod ubemærket af Theodore Døren — „du vil styrte dig i Dødens aabne Strube for at frelse os Andre! Du vil opoffre dit unge Liv, for at vi skulle leve! O, gives der et ædlere Hjerter paa Jorden? Kan Noget overgaae dig i Storhed? Kan jeg end ikke stige op til den Høide, hvorpaa du staar, vil jeg dog efterligne dit ædle Exempel; og du skal see, at jeg er din Veninde til Døden.“ — Amalia lagde hurtigt sin Plan og Begyndelsen til at udføre den var, at hun

tilskrev Grev Rosen nedenstaaende Linier, som den følgende Morgen skulde findes paa hendes Bord:

„Kjære Rosen!

„Vor ædle, i opoffrende Dyd sig selv ene lignende Theodore har fattet den skrækkelige Beslutning, at flygte; det Gneste, der er for hende at gjøre, om hun vil reddes os Alle fra at faae Pesten af hende. De har hellige Pligter, især mod Deres elskede Mathilda og de fire uskyldige Børn, at opfylde; derfor maa De ikke ile efter Deres ædle, høimodige Datter; De vilde desuden ikke finde hende. Lad dette skrækkelige Slag af Skjæbnen ikke ganske søndertnuse Dem! Haab paa den algode Gud! Han kan endnu føre Theodore sund og kær i Deres Arme. Jeg har tilsvoret Theodore evigt Venstreb. Jeg forlader hende derfor først i Døden. Hvad Lag ligger der desuden paa Dens Liv, som alt staaer med Foden i Graven? Jeg træder i Deres og Mathildas Sted hos Deres Barn; og jeg skal, om ikke før, saa paa den yderste Dag, aflægge Dem Regnskab for min Opførsel. Theodore kunde, med hendes Grundsætninger, ikke andet end flygte — og hun frelser derved ikke alene sine dyrebare Forældre, men fire uskyldige Børn, hendes Gemal, og fire andre Mennesker, der troiligen have deelt Skjæbne med os Alle, fra Døden! Find Dem som en Christen i den tunge Skjæbne, hvorunder De sukker. Forbered Deres Gemalinde med Barlig-

hed paa at bese den. Bliv i Deres Fristed, og betræd ikke Theodores Bærelser før de ere vel udluftede og rensede, thi de ere farlige for Deres Livs Bevarelse. Stol paa Forsynets Bestjærmelse! Ofte er Hjælpen nærmest, naar Nøden er størst; og den Gud, der frelst Daniel af Løvefulen og bevarede de trende Mænd i den luende Ovn, kan atter føre Deres elskede Barn i Deres faderlige Arme. Dette Haab skal være min Ledestjerne paa den ubekjendte Vandring, som Pligten byder mig i denne Nat at begynde! Lev vel! og læg Deres Sorg i Herrens Hænder!

Amalia Darner.

Den 16de November 1711 om Aftenen

Kloffen 10.

P. St. Kloffen er allerede tre og endnu ere vi her. Theodore dvæler med at forlade det faderlige Hus. Jeg har lyttet ved hendes Dør. Hun var i en stærk Bevægelse og velsignede sine elskede Forældre under Gulken og Klagefrig. Hun vil stige ud af Vinduet. Jeg iler ud af Porten, for at modtage hende i mine Arme. Lev vel! Herren velsigne og bevare Dem Alle! Portmøglen vil jeg stikke ind under Porten; De vil da lettere finde den. De vil intet Afskedsbrev finde fra Theodore, da hun, som jeg bestemt veed, ingen

Skrivematerialer har paa sit Bærelse! Lev vel! Lev evigt vel!

Amalia."

Den gamle Sophia fandt dette Brev om Morgen paa Amalias Bærelse og overleverede det strax til Greven, som hele Natten havde vaaget hos sin syge Gemalinde. At beskrive hans Tilstand under og efter dets Læsning, er en Umulighed. Fortvivlet, uden Taarer, stirrede han paa den ulykkelige Moder, der i sine vilde Fæberphantasier troede at have den elskede Datter hos sig; og ingen Fader paa den hele Jord kunde føle sig ulykkeligere end han. Han ønskede sig selv, ja han ønskede sin Gemalinde Døden, thi ene ved den saae han Enden paa sine grændseløse Lidelser imøde.

Theodores Kamp, da hun forlod det faderlige Hus, var skrækkelig. Da den afgjørende Time nærmede sig, hensesk hun i den forfærdeligste Fortvivlelse, knælede ned ved Døren og berørte Dørtrinnet med sine Læber. Det var et skrækkeligt Minut, fuldt af uudsigelige Qualer, som truede med at dræbe hende. Hun vilde tale, men Tungen nægtede hende sin Tjeneste. Hendes Mine vare tørre, og kun det voldsomt bankende Hjerte, de bævende Hænder, det vakslende Begeme forraadte, hvad den Ulykkelige led. Omfæder rev hun sig med Magt fra Døren og ilede, som om hun var forfulgt af Nogen, der vilde be-

røbe hende Livet, til det aabne Vindue, hvortil Vinnebstigen allerede var fastgjort. Hun nedknælede endnu engang. Naturen fordrøede sin Ret. Hendes Taarer strømmede ned over de smertefulde Kinder. Hendes Smerte fandt Ord; og det Udraab: „Vi sees igjen hvor intet Hjerte bløder!“ — gik over hendes fortørrede Læber. Derpaa styrtede hun mod Vinduet, fleg ned af Stigen og sank — i Amalias Arme.

Hvor overvældet af uudsigelige Lidelser Theodore end var, gav hun dog et høit Skrig ved dette uventede Favntag og forsøgte at rive sig løs fra Amalias Hjerte.

„Og skal Intet adskille uden Døden!“ — sagde den hulde Veninde med Varme, idet hun med den venstre Arm omfavnede Theodore og med den højre Haand kastede Stigen ind af det aabenstaaende Vindue.

Da Theodores Besindelse, efter Overraskelsen, vendte tilbage, forsøgte hun at flye; men Amalia slængte sine Hænder i hendes flagrende Klæder og gjentog sin Ed, først at forlade hende i Døden.

„Gaa! Forlad mig!“ — raabte Theodore omfjædet med Fortvivlelsens stærke Stemme. — „Veed du da ikke, at Pesten har udfaaret mig til sit Rov? og at hvo, der nærmer sig til mig, vorder indviet til Døden?“ — Hun forsøgte atter at rive sig løs fra Ama-

lia, som styrkede til Jorden, men vedblev at holde sig fast i Theodores Klæder.

Theodore vendte sig om og saa ved Maanens klare Skin, hvorledes den ædle Veninde laae krympende paa den frosne Jord og dog vedblev at holde fast i hendes Klæder. Dette Syn bevægede hende til det Indersste, og hun gjenkalde i sin taknemmelige Grindring Alt, hvad den saa Gøttelskede havde gjort for hende. O, jo høiere hun elskede hende, desmindre kunde hun tillade den Gæde, for hendes Skyld frivillig at kaste sig i Dødens Favn. Hun anstrængte derfor alle sine Kræfter for at rive sig løs. Allerede gav den tynde Silkekjole efter, og store Stykker af den faldt sonderrevne fra hverandre, da Amalia, hvis Aandsnærværelse aldrig forlod hende, tog sin Tilflugt til en List og raabte:

„Theodore! Du er grusom imod mig. Jeg er jo ligesom du angrebet af Pesten og er flygtet, for ikke at paasøve enten dine Forældre eller nogen af vore andre Ulykkeskammerater Sygdommen.“

Theodore standsede med Et sin Gien og lod sit Blik med den inderligste Medynk hvæle paa Amalia. Derpaa knælede hun ned ved hendes Side, hævde hende op fra Jorden og trykkede hende til sit Bryst. Amalia gengjældte Favntaget med Inderlighed. Deres Taarer blandede sig med hverandre og de svore Begge først at forlade hinanden i Døden.

Det var en usædvanlig kold Vinternat. Stormen

hvinede rædsomt i Helliggeistes Taarn og Sneen faldt de tvende ædle Flygtninger i Ansigterne.

„Hvor gaae vi hen?“ — spurgte Amalia. —

„Og hvem vil antage sig os, da vi ere angrebne af den frygtelige Sygdom, for hvilken Alle skjæbne og bære?“

„Vi vilde gaae til den gode Heuter, om han endnu lever;“ — gjensvarede Theodore og traf Amalia med sig hen imod Klosterstræde. — „Han vil antage sig os og forunde os en Plads, hvorpaa vi kunne døe.“

„Nei! Nei!“ — udbrød Amalia med Kraft. —

„Heuter har længe haft Pesten; og hvo kan vide, om vi virkeligen ere smittede af denne rædsomme Sygdom! Maaſkee vi blot synes saaledes, og at det er en almindelig Sygdom, der ængster os; ja, et Tilfælde, der let gaaer over, som vi antage for Pesten. Vi maae finde os i at tilbringe Natten af Natten paa Gaden. Morgen vil snart frembrude; og da vil den algode Gud vel indgive os, hvad vi have at gjøre. Jeg er godt forsynet med Penge, Smykker og Guld, og vil dermed kunne udrette Noget. Kom, min Veninde, thi vi maae vedblive at gaae, for ikke at omkomme af Kulden. Kom!“

Den første Gade, de gik igjennem, var Klosterstræde. De fandt strax Heuters Huus, da Skomager Frandsens Skildt endnu var paa det. Trende forte Kors paa Døren forkjendte, at alle Beboerne vare døde. „Heuter er ikke mere!“ — sagde Theodore med dvh Be-

mod og offrede den gamle tro Tjeners Minde en Taare.

„Han kan være flyttet et andet Sted hen;“ — trøstede Amalia. — „Og“ — vedblev hun — „maaskee de sorte Kors bleve malede paa Døren, da den forrige Eier, med alle hans Huusfolk, endnu inden Meuter kjøbte Huset, vare uddøde.

De gik videre, og det var som om Naturen vilde mildne dem den tunge Vandring; thi Stormen lagde sig. Det ophørte at snee og den skønneste, ved den fulde Maanes Skin oplyste Vinternat gjorde dem det muligt at vandre paa Gaderne uden at bryde for meget. Det var som om Kjøbenhavn var aldeles blottet for Indvaanere. De vandrede hele Byen rundt uden at see et Menneske. Ingen Bægter lod sin Stemme høre, og kun de fæle sorte Kors, hvoraf hvert Huus havde eet, mange to eller tre, mindede dem om Aarsagen til den frygtelige Dødsstilhed, som overalt herskede.

Endelig frembrød den forønskede Morgen. Theodore klagede over Mæthed og kunde neppe holde ud at gaae længere. Veninderne vare komne til Østerport, hvor de standsede ved det usædvanlige Syn: et Huus, paa hvis Dør ingen Kors vare malede. De stode længe og betragtede dette frydefulde Syn. — „D“ — udbrød Theodore vemodigt og stirrede paa den blanke Dør — „hvo der var saa lykkelig som dette Steds Beboere! D, Amalia! vor Skjebne er skrækkelig. Vi ere som ud-

stødte af den hele Natur og have ikke det, hvortil vi kunne hælde vore Hoveder!"

„Vor Fader boer i Himlen!" — trøstede Amalia.
— „Paa ham ville vi haabe!"

Huusdøren blev aabnet. En ung, smuk Jødepige, med en lille Kurb paa Armen, traadte ud af den. Fremmed lyste ud af hendes sorte, tindrende Dine, og Melodien af en Morgenspsalme svævede endnu paa hendes friske Læber, da hun, uden at bemærke Theodore og Amalia, vilde ile dem forbi.

„Et Ord, min smukke Pige!" — raabte Amalia hende imøde. — „Hvo ere de Lykkelige, der beboe dette af Herren velsignede Huus, over hvilket Pestens Morderengel ikke synes at have svævet?"

Pigen bævede tilbage ved at see de tvende Fremmede være hende saa nær. Dog hurtigt fattede hun sig og sagde ved sig selv: „Maaskee de ville tale med min Morfader, og da bør jeg jo vise dem tilrette." — Dog holdt hun sig i en lille Afstand, medens hun svarede:

„Dersom De ere befængte med Pesten, som jeg maa formode, siden De ere komne her, da maa De ikke nærme Dem til mig; thi vel bruger jeg et Middel, som sikkrer mig aldeles for Pesten, men jeg er dog alligevel bange for at blive smittet. Et Sikkerhedsmiddel kan være godt nok; men dog"

„Men, min gode Pige!" — afbrød Amalia hende — „Du glemmer at sige mig, hvo der boer i dette af Pe-

sten forstaaenede Huus; det eneste, som vi i hele Staden have seet at være befriet for de skrækkelige sorte Kors."

„Har jeg da ikke" — udbød Pigen smilende. — „sagt Dem, at det er den gode og kloge Aaron David, eller, som de kalde ham, endstjøndt han er født her i Byen, den italienske Jøde? Dog jeg burde ikke rose ham, siden han er min Morfader, men sandt er det, at han kan helbrede dem, som ere besængte med Pesten, og frelse de Sunde fra at faae den. Vil De tale med ham, da maa De vente til han faaer læst sin Morgenbøn, som vel vil være en halv Time; thi i den lader han sig aldrig forstyrre. Eller vil De blive her, til jeg kommer tilbage fra Salomons Apothek, hvor jeg skal hente Medicin, da vil jeg vise Dem Veien hen til Huset ved Straanden; thi andre Steder undersøger han for det Første ikke Deres Sygdom."

„Du skal hente Medicin? Er der da endnu noget Apothek, hvor man kan faae Medicin?" — spurgte Amalia den snaksomme Pige og saae forventningsfuld paa hende.

„Salomons Apothek er det eneste i hele Byen, hvor man kan faae Noget; thi paa alle de andre ere Folkene udbøde," — gjensvarede den unge Jødinde. — „Men veed De, hvoraf jeg troer, at Gud netop paa Salomons Apothek har sparet saavel Apothekerens selv, som Proviforen og begge Drengene? Det er, saasandt som jeg hedder Rachel, ene fordi Apotheket er op-

kaldt efter den vise Kong Salomon og bærer hans hellige Navn!"

Amalia kunde ikke andet end smile over den naive Piges fromme Overtro. Hun tog en Guldring af sin Finger og kastede den til hende med Bøn om, at hun vilde modtage den for hendes artige Underretning — og bad hende tillige at sige sig og sin Veninde, paa hvad Maade de kunde faae Aaron David i Tale, da det vilde vare for længe for dem at vente til hun kom tilbage fra Apotheket.

„Det vil det ogsaa," — sagde Rachel, efter at hun havde takket meget for den kostbare Ring, som hun, sin Frygt for Pesten uagtet, strax stak paa Fingeren. — „De vilde virkelig komme til at fryse ved at staae her; thi de ere saa fulde af Ceremonier paa Salomons Apothek. Naar man skal have Noget, da maa man ikke komme Apothekbøren paa sex Skridt nær, men raabe ind til Proviforen. Han aabner da en lille Klap paa Døren, hvoraf han udstrækker en lang Stang, paa hvis Ende hænger en lille Kjedel, som er halv fuld af slydende og stærke Sager, som lugte forfærdelig sure. I denne Kjedel maa man kaste saavel Recepterne som Pøngene. Paa samme Maade modtager man siden hvad man skal have; men alt dette modtager en god Tid, saa at det er bedst, at jeg giver Dem lidt Underretning om hvad De har at gjøre, for at faae min Morfader i Tale, inden jeg gaaer. Seer De, omme paa den anden Side af Huset er en lav, grønmalet Port, som om et Kvarteer vil

blibe aabnet. Igjennem den gaaer De ind i Gaarden hen til den nye Dør, hvorpaa De seer at der hænger tvende Klokkestreng. Dersom De ikke ere syge af Pesten, da behage De at trække i den hvide Klokkestreng, som hænger til venstre Side. Men have De Pesten, da maae De trække i den sorte Streng, som hænger tilhøire. Naar De have gjort dette, at sige, hvis De ere smittede af Pesten, da maae De trække Dem hen i Gaarden lige midt imellem de tvende Steder, som, for at befordre Luftens frie Fart, ere aabne. Min Morfader vil da strax komme til Dem. Han har frelst Mange, og han vil ogsaa kunne frelse Dem; thi saa farlig syge ere De vel ikke, siden De ere komne gaaende hertil, endstjøndt Zomfruen eller Frøkenen der er ilde nok tilredt. Far vel! Maaskee vi sees snart igjen. Tusinde Tak for Ringen! Men det er sandt, De maae ikke sige til min Morfader eller Mormoder, at De har givet mig den. Jeg vil flye min Broder den at gjemme. Nu maa jeg slynde mig; thi jeg har staaet her og sladdret alt for længe. Farvel! Farvel!" — Hun ilede afsted med bevinget Fod og var dem snart ude af Syne. Amalia og Theodore stode længe og saae efter hende. Det var, som om en Engel fra Herrens lyse Himmel havde aabenbaret sig for dem.

„Det er Almagts Bærf!" — udbroød Amalia høitideligt. — „Vi ville med Tillid følge dette Vink fra det Høie. Dog først ville vi anraabe om Naade og Velsignelse fra ham, hvorfra al Naade og Velsignelse

ene udstrømmer. Kom, min gode, kjære Theodore! Se, hvor venligt Solen opstaaer og kaster sine Purpurstraaer over det ulykkelige Kjøbenhavn, hvor tusinde Fortvivledees Sukke og Klageskrig stige mod Skyerne, hvor de Døendes Rallen gjenlyder fra de Riges Borge og fra de Armes Hytter og Alt er Rædsel og Elendighed! Vi ville ikke fortvivle; thi han, som skabte denne herlige, altoplivende Sol, hans Magt og Vælde er uendelig; han kan frelse os selv i Døden. Kom! vi ville haabe Alt af hans Barmhertighed!" — Hun traf Theodore med sig hen ved Østervold og had længe høit og inderligt. Theodore, hvis Hjerte ved den deestagende Benindes Trøst meget var lettet, gjentog Amalias Ord i Stilhed; og det var som om Gaabets Engel fra Himlens lyse Kyft dalede ned og favnede hende ved sit af Salighed flammende Hjerte. Hun tænkte med mere Rolighed paa de Gulde, som hun havde forladt, og mistvivlede ikke mere om atter at forenes med dem. — „Kom, min ædle Beninde! min anden Moder!" — udbrød hun og hævdede sit Himmelspe mod den opgaaende Sol. — „Lad os nu gaae til Aaron David!" — De ilede Arm i Arm ad den af Rachel betegnede Wei, igjennem den grønne Port, traf i den sorte Klokkestreng og gif hen paa den betegnede Plads i Gaarden.

Et Vindue i Forhuset blev aabnet; og en Mand, med et livligt, meget ædelt Udseende samt sølverhvide krøllede Lokker og Stjæg, bød dem, med et høit Udtryk af Venlighed, at være velkomne, samt forstfædre, at han

strax vilde være hos dem, naar de blot vilde opholde sig lidt. Dog bad han dem, at de ikke maatte blive forstræffede for ham, da han kun indhyllet i en sort, med Beg og Tjære overstrøgen Dragt og Maske turde nærme sig til dem. Amalia og Theodore besvarede hans Hilsen og Tiltale med en stum Compliment, og det varede kun omtrent et halvt Qvarter før Aaron David i den omtalte Dragt kom ned i Gaarden, gik dem imøde og bad dem tillidsfulde at følge sig. Han gik foran, og de fulgte ham igjennem en Baggaard, over en Have, til et lidet ved Stranden eenligt liggende Sted, hvor han lod dem tage Plads langt fra hinanden og spurgte med en Stemme, hvori der laae noget uslgelig Venligt, hvor længe de havde haft Pesten, samt hvorledes Sygdommen havde yttret sig hos dem.

Theodore fortalte nu, hvorledes hun troede at være bleven smittet af den Thomsenske Familie, og viste ham sit Ansigt og sine Arme.

Aaron betragtede hende nøie, især saae han hende meget skarpt ind i de store blaae Øine; derpaa erklærede han, at hun vel havde Pesten, men i en meget ringe Grad; samt at han turde staae hende inde for Livet, naar hun ganske vilde overgive sig til hans Behandling.

Amalia faldt paa Knæe og havde sit blide Oietaffende mod den Allgode, som saa uventet havde ført dem til den eneste Mand, der maaskee var istand til at

frelse Theodores dyrebare Liv. Derpaa hævdede hun sig i Veiret og udbød inderlig bedende:

„Edle Mand! Velgjører og Frelser! Alt, hvad jeg eier, er Deres. See, disse Guldpenge og Smykker!“ — hun aabnede en lille Kasse, som hun havde under Armen. — „Alt Dette er Deres, om De ved Deres Kunst kan redde min Venindes, Grevinde v. Rantens Liv. Der! Tag det strax! O, det er meget for lidet; men det skal blive mange Gange fordoblet, om Gud vil befrie os for denne skrækkelige Landeplage og bevare hendes Fader, Grev Rosen, fra at blive Pestens Offer.“

„Naar De“ — udbød Naron blidt — „ville betale mig, hvad Medicinen koster mig selv, da forlanger jeg Intet mere. Jeg har desuden ingen Rettighed til at helbrede Nogen, da jeg ved Pestens Udbrud, paa de daværende Lægers Erklæring, blev straffet som Quaksalver, fordi jeg havde reddet nogle af Pesten angrebne Personer, der havde Tillid til mig. Det er først i de sidste Maanedes, da Lægerne ere uddøde, at jeg har vovet at komme enkelte af mine lidende Medmennesker til Hjælp, og den alnaadige Gud har kronet mine Beskræbelser med Held; thi af niogtredive Personer, som jeg har behandlet, ere kun sex døde. I Florents, hvor jeg opholdt mig, medens Pesten tre Gange rasede, har jeg af en gammel, nu afdød, orientalsk Læge lært den sjældne Kunst at kurere og betrygge for Pesten. Men man maa have Tillid til mig, og med Taalmodig-

hed bære de Pinsler, der følge med min Methode. Stig mig derfor, ædle Frue, hvordan Deres Sygdom er begyndt, samt dens Fremgang, at...."

„Jeg maa være ene med Dem“ — afbrød Amalia Aaron — „før jeg kan dette; thi der ere Omstændigheder ved min Sygdom, som...."

Aaron vinkede ad Theodore og aabnede Døren til et Siderværelse.

Theodore saae med et ømt bebreidende Blik paa Amalia og gik ind i Værelset, som Aaron lukkede i Laas efter hende.

Amalia fortalte nu Aaron omstændeligen, hvorfor hun var fulgt med sin unge Veninde, og sluttede med at bede ham, ikke at forraade for Theodore, at hun havde bedraget hende, da hun ellers kunde faae istinde at flygte anden Gang, for ikke at paasføre hende Pesten.

Aaron lovede det, paa det Vilkaar, at Amalia skulde underkaste sig den Cuur, som han anvendte for at sikkre mod Smitten. Derpaa aabnede han Døren og bad Theodore om at komme ind og følge med til hans Kone.

„Jeg maa dog komme til hende?“ — spurgte Amalia bedende. — „Det er mig umuligt at leve adskilt fra min Veninde.“

„Naar De først har fulgt mine Raad og er sikket for Smitten,“ — sagde Aaron og gik med Theodore.

„O, Gud!“ — udbød Amalia, da hun var ene — „stue naadig til hans Færd og læg din Velsignelse til hans Lægedom!“

Den venlige Rachel traadte ind og dækkede Bordet med Smør, Brød og Vin for Amalia.

„Hvor faaer din Bedstefader dette fra?“ — spurgte Amalia — „da, som jeg har hørt, Hungersnøden raser overalt i Staden.“

„Han har itide forsynet sit Huus,“ — svarede Pigen — „og vi have mange Kær, som, vel fødrede, afgive oversflødig Mælk, hvoraf vi hver Dag faae frisk Smør. Min Bedstemoder, som endnu ikke er gammel, forstaaer at spare. Vor Herre lægger sin Velsignelse til, saa at vi hidtil have været frie for Mangel.“

„Har du længe været hos dine Bedsteforældre?“ — spurgte Amalia videre.

„I tre Aar siden min Moder døde,“ — gjensvarede Rachel. — „Jeg kom til ham strax efter hans Ankomst hertil fra Italien. Men, Frue! De nyder jo Intet. Spiis og forfrisk Dem; De kan have det behov. Nu er jeg ikke mere bange for at nærme mig til Dem; thi min Morfader har sagt mig, at De ikke er besængt med den fæle Pest, som Gud i sin Naade bevare Dem fra nogensinde at faae!“

Amalia nød kun lidet af de tilbudte Bedrøvelser. Rachel tog af Bordet, og da hun var færdig dermed, traadte Aaron David ind i Værelset.

Amalia blev meget overrasket ved at betragte hans østerlandske, patriarkalske Stikkelse — thi han var denne Gang ikke klædt i hiin sorte, tjærede Dragt, — som i lige Grad indgød Vresfrygt og Lillid. Og Haabet om ved ham at erholde Frelse for den elskede Theodore slog dybe Rødder i hendes Hjerte.

„Seg vinker Dem tillykke, Frue!“ — udbød Aaron, idet en Strøm af Mildhed udgød sig over hans udtryksfulde Ansigt. — „Grevindens Helbredelse er aldeles vis; og jeg tør forstikke Dem, at fire eller fem Uger ville neppe medgaar, før hun fuldkommen karst og sund kan forlade mit Huus; og da er hun aldeles sikret for i Fremtiden at faae denne skrækkelige Sygdom. Vil De, Frue, følge med til min Kone? Hun vil indguide Ledemodene paa Deres Hals og Arme med en Salve, som befrier Dem fra at vorde smittet, naar De trende Gange om Dagen lader hende gjentage det, samt Morgen og Aften indtager en Theeskefuld af disse Draaber.“ — Han leverede Amalia en lille fyldt Flaske, bød hende Haanden og førte hende ad samme Vej, som hun var kommen, til sin Kones Bærelse.

En smuk midaldrende Kone modtog Amalia og bad hende at have Lillid til sig; samt lovede, om en halv Time at føre hende til Grevinden, som allerede havde underkastet sig den første Behandling og var bragt tilfængs.

Amalia takkede den godmodige Kone inderligt og lod sig af hende meddele det omtalte Præservativ. Der-

paa kom Aaron ind og gav hende en overstrøget Lastes Kappe med Hætte og Maske i, samt et Par Handsker og Strømper af samme Slag, som hun i Sideskammeret tog paa. Derpaa førte han hende ind i et Værelse, i en affides Fløt af Huset, hvor Theodore, som fra Top til Taa var indsvøbt og smurt med en stærk ilde lugtende Salve, laae og krympede sig i Sengen.

Amalia nærmede sig grædende til den lidende Beninde. Dog blandede der sig Glædestaarer i hendes Graad; thi, næst Gud, haabede hun med Tillid paa Aaron Davids Erfaring og Kunst, og bad Theodore at have Taalmodighed.

Theodore kunde for Smerte ikke tale, dog kunde Amalia see paa hendes Mine, at hun ikke var berøvet Forstanden.

Den niende Dag efterat Theodore havde udstaaet de skrækkeligste Smarter blev det første Omslag taget af hende, samt Medicinen forandret. Hendes Saar bleve nu af Madame Aaron overstrøgne med en vellugtende lindrende Balsom, som forstæffede hende megen Lise. Da tre Uger vare forløbne, fik hun ny Hud; og da fjorten Dage endnu vare henrindne, erklærede den gode Aaron David hende for aldeles helbredet; dog forbyd han hende at gaae ud i Luften, formedelsk den usædvanlig stærke Vinters Kulde, et Gode, som hidrog meget til at Pesten begyndte at aftage.

Amalia var ude af sig selv af Glæde, da hun af Aaron modtog denne frydefulde Efterretning. Hun tog

et med Brillanter besat Guldhalsbaand og hængte det om Madame Arons Hals. O, hun havde ikke bortbyt-
tet denne Tidende for alle Indiens Rigdomme! Hun
trykkede tillige en Kiste fuld af Juveler i Arons Haand,
idet hun med ungdommelig Ild udbød:

„Ikke vil jeg forsøge at lønne hvad De har gjort
imod os! Nei, det overlader jeg til Gud. Deres Løn
venter Dem for hans Throne. Men jeg ønskede, at De
vilde modtage et ringe Minde om vor inderlige Taknem-
melighed. Forsmaa derfor ikke denne lille Grindring
fra to Veninder, som aldrig nogensinde ville forglemme
Deres Velgjerninger, og vær overtydet om, at vi
ikke dermed troe at have betalt Dem vor evige
Gjæld!“

Aron trykkede Amalias Haand til sit Bryst og
lagde Kisten paa Bordet. Hans Kone bandt Smyk-
ket om Theodores Hals, idet hun med Inderlighed
udbrød:

„Juveler og Smykker passe sig kun for Ungdom
og Skjønhed. Deres Unde, Fru Grevinde, vil forhøje
disse Edelstenes Glans. Modtag da dette Smykke af
min Haand, og lad det minde Dem om den gamle Re-
bekka, der har faaet Dem uendelig kjær — og — der-
som Deres høie Stand ikke lagde Hindringer i Veien —
saa gjerne vilde elske Dem som en Datter.“

„Moder!“ — udbød Theodore inderligt og sank
til Rebekkas Hjerte.

Pestkloffen ringede meget stærkt. Aron ilede ud. En svensk Slæde med tre Personer holdt i Gaarden.

„O, Gud!“ — sukede Theodore — „naar vil du see i Naade til den syndige Jord og lade den stræffelige Pest forlade den?“

„Det er ikke Himlens Straffedomme,“ — udbrød den gode Rebekka — „der har fremkaldt dette Onde over Jorden. Det er de stræffelige Følger af Krigen. Flere Hundrede, ja Mange sige Tusinde Mennesker og Heste laae jo forrige Sommer i den stræffeligste Hede længe ubegravne paa Marken ved Helsingborg; og da de omfædd bleve nedgravede, kom de langt fra ikke dybt nok i Jorden. Deraf er den stræffelige Pest kommen, som blotter Sjælland og Skaane for Indvaanere; ja, som maaskee har grebet meget videre om sig, end vi her vide. O, den rædsomme, vilde Krig! Ved den komme alle Landeplager. Alt dog Tyrsterne vilde indsee, hvad for en Elendighed de ved den bringe over Menneskeslægten, og forunde den af Blod dampende Jord Fredens Belsignelse.“

Theodore tænkte paa Gustav. Uvilkaarligt faldt hendes Blik paa hans Ring. En Taare faldt ned paa den. Hun søgte at skjule sin Bevægelse; og for desbedre at kunne det, begyndte hun at løse Halsbaandet af, som hun had Madame Rebekka til en svag Grindring dog at beholde.

„Nei, Grevinde!“ — sagde den ædle Kone med Gustav og Theodore.

megen Værdighed i Stemme og Holdning — „min Mand og jeg have høitidelig lovet hinanden: aldrig af nogen Patient at modtage mere, end hvad vort Udlæg for Medicinen beløber sig til; og det synes som om han, der har været til fra Evighed, har fundet Behag i dette Løfte; thi ved vore svage Hænder ere Mange blevne helbrede, og selv ere vi undgaaede Smitten. Dog, Noget vil jeg modtage til en Grindring om Dem, Fru Grevinde, og det er den lille glatte Ring, som De der bærer paa Fingeren. Den forvoldte Dem megen Smerte under Sygdommen, da den var som fastgroet i Kjødet og ikke kunde komme af, før Haanden igjen fik sin sædvanlige skjønne Stikkelse. Giv mig den, og jeg vil bære den til en Grindring om Dem og Deres Huldfuldhed, og den skal da aldrig komme af min Haand.“

Theodore knugede Ringen til sit Hjerte og en Taarestrøm styrtede fra hendes Dine. Derpaa greb hun Rebekkas Haand, trykkede den med Zunderlighed til sine Læber og udbrød med den skjulte Kjærligheds hele Vælde:

„De har frelst mit Liv! O, at jeg kunde vise Dem, hvorledes jeg af min hele Sjæl er Dem hengiven for denne ubetalelige Belgjerning, thi mine dyrebare Forældres samt denne Venindes Liv veed jeg beroer paa Bedligholdelsen af mit. Men denne Ring — o, den er saa uendelig dyrebær for mit Hjerte! Den skal følge mig i Graven!“

Rebekka læste i Theodores Sjæl og tog den hulde

Dvinde i sine Arme. Derpaa lagde hun sin Haand vel-
signende paa Ringen og udbrød inderlig bevæget:

„Gode Barn! og jeg vilde berøre dig, hvad der
maaskee er dig det Dyrebareste i Verden! Kan du til-
give mig? Elig mig, kan du?“

„Du er en Engel!“ — raabte Theodore med den
høieste Omhed og sank atter til Jodindens Hjerte.

Aaron kom tilbage og kastede sin Pestskappe og
Maske paa en Stol.

„Her bliver Noget for dig at bestille, Moder!“ —
udbrød han hurtigt. — „Det er en Grevinde Gyllen-
stjerna fra Hveen. Vel har hun ikke Pesten, som hun
troede, men hun er meget syg; og det er kun med Livs-
fare, at hun er kommen hertil, da Isposterne have skudt
efter Elæden.“

Amalia og Theodore hjalp den gode Rebekka at
gjøre et Bærelse istand til Grevinden; og det var kun
med Møje, at de fik den af Kulde og Sygdom aldels
afkræftede Kone ind i Sengen. Da hun med Forsigtig-
hed, i det kolde Bærelse var opvarmet, blev det hende
muligt at tale; og hun blev ude af sig selv af Genrykkelse,
da hun erfarede, at hendes Sygdom ikke var Pesten.
Rebekka og Amalia vaagede hos hende den første Nat,
og hun befandt sig allerede om Morgenens noget bedre,
efter de Lægemidler, Aaron havde givet hende.

Theodore lyttede ængstelig efter ethvert Ord, som
den syge Grevinde talte. Hun var rigtignok kun fra
Hveen, men kunde Gustav ikke være taget dertil, da han

flygtede for Baronessens Nærværelse? Men aldrig kom Navnet Stjernenkrone over Grevindens Læber. Hun ønskede, at Amalia vilde spørge om ham; men det gjorde Amalia ikke; og bede hende derom? — Nei, det var Theodore en Umulighed. Amalia, besandt sig i nogle Dage upaaselig af Halsstygge, og Madame Rebekka havde en qvindelig Peststyg at paase; Theodore maatte derfor være hos Grevinden for at give hende Medicin og være hende til Selskab. Hun betjente sig nu af en Qvindes-list for at opnaae sit Diemed, og spurgte Grevinden om, hvo de faldne og saarede svenske Officerer i Slaget ved Helsingborg vare. Grevinden nævnede Mange af de høie Officerer, som vare faldne i Slaget, og Theodore blev rolig. Omstøder kom hun til Gustavs Dufel, den i Slaget faldne General Stjernenkrone — og Theodore begyndte at bave, hvilket Grevinden dog ikke bemærkede; men da hun kom til Oberst Stjernenkrone og fortalte, hvorledes han havde gjort Underværker af Tapperhed, inden han, truffet af flere Rugler, sank af Hesten, hvorledes denne frelst ham fra at falde i de Danskes Hænder, ved at slæbe ham i Stigbeilen ud af Slaget, hvorledes han blodig, og som livløs, blev optaget af en Bonde og baaret ind i hans Hytte — da rystede Stolen voldsomt med Theodore — og hun sank med et Skrig om paa Gulvet.

Grevinden skreg om Hjælp; og Amalia, der havde sit Værelse ved Siden af hendes, styrtede ind.

„Gud i Himlen!“ — raabte Amalia og forsøgte

forgjæves at hæve den Hvitelskede fra Gulvet. — „Hun er død! Hjælp! Hjælp!“

Grevinden sprang ud af Sengen, thi Amalia tørnede, med sin altfor frære Byrde, med Brystet mod en Stol og faldt med Theodore hen ad Gulvet.

Aaron, hans Rone og Rachel ilede til, og de fift ved forenede Kræfter Theodore og Amalia ind paa deres Senge.

„Hvad er dette?“ spurgte Grevinde Gyllenstjerna sig selv, idet hun ved egen Hjælp steg op i Sengen — „Skulde hun kjende Stjernentrone? Og er hun maastee Gjenstanden for hans ulykkelige Kjærlighed?“

Ved Aarons Kunst var Theodores Besvimelse snart hævet; men da hun kunde undvære hans Hjælp, havde Amalia den høiligt behov; thi denne omme Veninde, som allerede ved Alder, Svagelighed og Modgang var dybt høiet, befandt sig meget ilde. Hendes Bryst var i Faldet forslaaet. Blodet kom hende op i Munden; og dersom hun ikke hurtigt var bleven aareladt, kunde dette Fald kostet den Udle Livet.

Theodores Smerte var ubestribelig stor, da hun stod ved den mere end moderlige Venindes Sygeleie. Med utallige Taarer beskylde hun sig selv for at være Marsag i den Udeles Lidelser; og ansaae det som en Straf fra Himlen, fordi hun, der var en Andens ægteviiede Hustru, havde ladet en syndig Kjærlighed, som Gud og Lovene fordømte, [saae faa meget Rum i sit Hjerte. Da Amalia, henad Midnatsstunden, begyndte at pshan=

tasere, fleg Theodores Fortvivlelse til det Høieste, og hverken den heimodige Aaron eller hans fortræffelige Kone formaaede at trøste hende. Theodore lagde, formedelt sin Smerte, ikke Mærke til, hvad der foregik om hende, nemlig, at Folk fra Øvrigheden gjorde en Huusundersøgelse hos den ædle Aaron og paaastode, at han stod i Forbindelse med Sverrig, som var Danmarks Fjende, da man vilde vide, at en svensk Slæde var fjørt ind i hans Gaard for nogle Dage siden. Til Lykke for ham, blev han itide underrettet derom, og inden Undersøgelsen gik for sig, var Grevinde Gyllenstjerna, skjult af Tusmørket og Taage, skjodt uhelbredet, reist hjem; saa at Aaron og hans Kone slap med den Skræk, de for deres Menneſkeſjærligheds Skyld maatte udſtaa.

Theodore hørte og ſaae Intet af alt dette. Fortvivlelsen over at have bragt den ædle, gode Amalia paa Gravens Mand havde alene Rum i hendes Hjerte. Aaron erklærede Sygdommen for en ſtærk Halsbetændelse; og da den tog ſaameget til, kunde han ikke dølge, at han frygtede for den Syges Liv. Theodores Tilſtand blev rædſom. Hun knælede ved Sengen og trykfedes Benindens af Feberheden blusſende Haand til ſine Læber. Hun bad Gud under brændende Taarer at bevare Amalias Liv eller dog at forunde hende Forſtanden inden hun forlod Verden, at hun kunde erholde Tilgivneſe fordi hun var Uarſag i hendes Død. Hun glemte næſten ſine Forældre ved Amalias Sygeleie og

faae den Dag med mindre Længsel imøde, da hun atter skulde omfavne dem — siden hun ikke kunde bringe deres ædle, eneste Veninde med sig.

Den skræffelige afgjørende niende Dag nærmede sig; og med hvert Minut svandt Haabet om den elskede Syges Liv. Theodore vred fortvivlet sine Hænder og stirrede uden Taarer mod den klare Himmel, som om hun forventede et Mirakel af den. Aaron stod ved Amalias Hoved, Rebekka ved hendes Fødder. — „Herren velsigne hendes Bortgang!“ — udbrød den ærværdige Olding, og en Taare perlede i hans milde Øie. — „Hendes Aandedrag standser. Halsbetændelsen qvæler hende. Det er snart forbi!“

„Fader i Himlen! forbarm dig over mig!“ — raabte Theodore med den højeste Smerte og vilde kaste sig over Sengen. Aaron tog den Fortvivlede i sine Arme og førte hende lempeligen ud af Døren. — „Lad hende fuldende i Fred! De kan ikke taale at see hende døe!“ — udbrød han dybt bevæget og lukkede Døren i efter den høit srigende Theodore.

Ellevte Kapitel.

Den Skindøde.

„Han har Ret!“ — skreg Theodore i Vildelse — „Jeg kan ikke taale at see hende dø!“ — Hun foer ned ad Trappen, over Gaarden og ud af Porten; og inden hun selv vidste af det, var hun ude paa Gaarden, langt fra hendes Belgjorers Huus, paa et Sted, som hun ikke kjendte, eller kunde crindre sig nogenstinde før at have været paa. Uden nogen Bestemmelse gif hun videre. Om hun vilde gaae tilbage til sin Belgjorers Huus, til den døende Veninde eller til sin Faders Hotel, hvor hun dog ikke kunde komme ind — det vidste hun ikke. Maaskee de Elskede i hendes Fraværelse vare døde — eller endog, som Amalia, laae og kæmpede med Døden. — „O“ — sukkede hun, og Naturen lettede hendes Hjerte ved at give hende Taa-
rer — „da vi Alle levede indespærrede i vort Fristed, da var det lykkelige Dage! O, gid jeg endnu var der, og at Amalia stod ved min Side midt iblandt de Dyrebare!“

Theodore blev standset i sine Betragtninger af fire i sorte, begede Rapper indhyllede Pestdragere, der gif hende forbt, hver bærende et Lig paa Ryggen. Hun

fløg af Forsærdelse Dinene til Eiden og saae til sin Forundring, at hun stod lige ved Helliggeistes aabnstaende Kirkeport, hvor Pestdragerne gik ind og fastede Eigene i en stor, dyb Grav. Da denne Forretning, hvorved Theodore havde, saa hun maatte holde sig ved Kirkeporten, var tilende, sagde den ene Pestdrager til de Andre:

„Bleve de tre Kors malede paa Porten?“

„Ja vist!“ — svarede en Anden — „endstjondt det var tidsnok; thi der er jo en Død endnu, som Een af os maa kaste paa Raffen og slæbe herhen.“

„Vi ville lade Satan slæbe af med det lange Gespenst!“ — sagde den Tredie. — „Løb Een af Jer hen at lukke Porten. Det bliver ikke undersøgt; og han kan gjerne ligge der til Dommedag.“

„Nei, det gaaer ikke an!“ — udbrød den Første — „vi maae have ham bort. Der er formodentlig ikke meget ved ham at hente. Vi kunne derfor lade ham ligge til Pestvognen kommer tilbage. Den forslugne Kudst slæber ham da gjerne ned paa Vognen, i Haab om at finde Guld og Rigdomme hos ham. Naar kommer Vognen?“

„Lad os gaae!“ — sagde den Fjerde — „vi møde vist Pestvognen paa Østergade. Da kunne vi sige Kudsten Bæst og bede ham lukke Porten ilaas, naar den Døde er transporteret bort.“

„Vel bekomme ham med Byttet!“ — sagde den Anden. — „Hans Gulduhr har jeg; og det var nok

Alt, hvad han havde paa sig. Det er forbandet, at der i denne Tid baa saa faa af de Rige. Fortjenesten bliver hver Dag mindre; og dersom Vorherre ikke snart giver os Regn og Slud, er jeg bange for, at Pesten aldeles ophører!"

„Det forbyde Gud!" — raabte den Tredie, idet de alle Gik, uden at blive Theodore vaer, gik ud af Kirkegaarden.

Theodore var rystet indtil Sjælens Inderste. Hun formaaede neppe at gaa og maatte holde sig langs med Kirkemuren for ikke at falde. Omstøder stod hun paa Hjernet af Lille Helliggeiststræde og Amagertorv — og hendes Faders Hotel laae ligesfor hende. Hun sthyrte paa Knæ og strakte Hænderne ud imod den elskede Fædrenehellig, som indesluttede de Væde, som hun saalange havde savnet. „Mon de ogsaa endnu leve?" spurgte hun sig selv og vaklede tværs over Torvet til Porten. — „Forbarmende Gud!" — freg hun, da hun fandt den halv aaben og trende forte, endnu vaade Kors malede paa dens Planker. Den Ulykkelige sank, overvældet af sin grændseløse Glendighed, til Jorden. Store Hagel, som slog hende i Ansigtet, kaldte hendes Bevidsthed tilbage. Af de nymalede Kors sluttete hun sig til, at det var det Sted, Pestdragerne havde om-talt. Der var et Lig endnu. Hendes elskede Fader var en hoi Mand; det kunde, ja, det maatte være ham. O, hun vilde overbevise sig derom, skulde det end koste hendes Liv. Hun vilde trykke

det sidste taknemmelige Afskedsblik paa hans velsignede af Pesten henvisnede Haand. Med Lynets Hurtighed løb hun mod Porten og stødte i Farten paa en Kone.

„Sig mig,“ — raabte hun ligesom vanvittig — „hvordan er Pesten kommen i dette Fristed, som for Enhver var utilgængeligt? Og hvordan er Porten bleven aabnet?“

„Folkene,“ — gjensvarede Konen — „som troede der at finde saavel Sikkerhed som Levnetsnidlere, har for omtrent en Maaned siden gjort Indbrud der. Folkene derinde maa derved være blevene smittede; thi, som jeg seer, ere de nu ...“

„Men Grev Rosen og hans Familie? De fire Børn og....?“ — raabte Theodore atter og greb fat paa Konen, for ikke at styrte til Jorden.

„Om dem veed jeg Intet,“ — gjensvarede hun — „men af Korsene kan man jo see, at de ere døde.“

„Døde!“ — streg den ulukkelige Datter. — „Ja, de ere alle døde! Mig, kun mig alene skaanede Himlen i sin Brede!“ — Med Stormens Fart styrtede hun ind i Gaarden. Sneen hvirvlede høit i Veiret over Madame Johnsons Grav. — „O, du Lykfalige! Du har udstridt!“ — raabte hun og ilede op af Trappen og ind i sine Forældres Dagligstue. En skrækelig raaden Stank slog hende imøde, da hun aabnede Døren. Hun snublede over et Lig og var nær styrtet til Jorden; dog fattede hun sig, for at see, om hun ikke

kunde opdage, hvo den Døde var. Hun bræiede sig ned over Liget og — hendes Gemals fortrukne Ansigt grinede hende imøde. Den høieste Forfærdelse bemægtigede sig hende. Hun syntes, at han aabnede sine Knokkelarme for at trykke hende til sit Bryst. Det blev fort for hendes Dine. Sandserne forlode hende aldeles, og hun sank ned paa Grev Lantens stinkende, forraadnede Legeme.

„Her skal det være!“ — sagde Pestvognens Kudst ved sig selv, idet han gik op af Trappen. — „Vare der er Noget at faae Gingre i, og han ikke er for svær, thi min Vogn er allerede stærkt læsset,“ — vedblev han, idet han aabnede Døren, hvor den ulykkelige Theodore og Grev Lantens Lig laae udstrakte paa Gulvet.

„Hvad Djævelen!“ — raabte han. — „De Sataner talte kun om eet Lig, og her ligger — ved min syndige Sjæl! — to. Der maa nok ikke være Noget ved dem at hente, ellers havde de nok selv baaret dem ind paa Kirkegaarden. Det er dumt af mig at tage dem, da Vognen er fuld. Gen kunde jeg nok, men...“ — Han blev i det samme Theodores kostbare Halsbaand baer, faldt med graadige Dine over hende og bemægtigede sig det. Ved denne Bevægelse begyndte Theodore at aande. — „For Satan!“ — raabte han — „hun er ikke rigtig død! men det er det samme. Jeg vil skynde mig at faae hende slæbt ned og kastet i Jorden; thi dette herlige Smykke vil jeg ikke miste. Det er mere værd, end Alt, hvad jeg hidtil har faaet. Lad saa det

andet Lig kun ligge til imorgen." — Og nu kastede han Theodore paa Skuldrene, ilede hurtigt ned med hende og lagde hende med nødvendt Ansigt ovenpaa den med forraadnede Lig fyldte Pestvogn, dækkede den til og vilde føre til Brue Kirke, for at kaste sit svære Læs i den der nylig opkastede store, dybe Grav.

„Holdt!" — raabte en Herre med en mandig Stemme og standsede Hestene, der allerede begyndte at gaae. — „Sig mig, du de Dødes frygtelige Rudst — O, jeg er som om jeg var berøvet Forstanden! — Er dette ikke Grev Rosens Palai?"

„Fader i Himlen!" — raabte han derpaa — „der staae jo tre Kors paa Porten! Er Deboerne da alle uddøde?" — Han holdt Hænderne for Ansigtet og bævede for at høre Svaret paa sit Spørgsmaal.

„Hver en Kjæst!" — svarede Rudstven. — „Men" — sølede han langsomt til, da han var bange for at blive røbet i Henseende til det Lig, han havde ladet ligge — „vil Herren gaae op i Stuen? Der ligger endnu en Død, som jeg skal hente ned — de Andre ere for længe siden begravne — da kan De see, om han maa-fee er af Deres Bekjendte, eller har Noget hos sig, som kan give Dem Ophlysning."

Den fremmede Herre, som næsten var ude af sig selv, fulgte efter Rudstven, som ilede op af Trappen og vendte Liget om, for at han kunde see, om han kjendte det. Et Papir stak op af dets Lomme. Den Fremmede tog det og raabte: Lanten! Derpaa vendte han sig fra

Liget, som det syntes, med Alfth. Rudsken bar det ned og lagde det paa Gaden, medens han tog det sorte Ligklæde af Vognen. Det forfærdelige Syn af disse mange Døde gjorde et skrækkeligt Indtryk paa den Fremmede. Rudsken kastede Lantens Lig oven paa Theodores, hvis høire Arm, ved det stærke Stød, gled lidt ud fra Legemet.

„Vi lidt!“ — udbød Rudsken. — „Her er en lille Guldring, den tilhører mig.“ — Og nu greb han fat paa Haanden, for at trække den af Theodores Finger.

„Holdt! Holdt!“ — skreg den Fremmede med tordnende Stemme. — „Den tilhører den Døde, og hun skal have den med sig i Graven. Der!“ — raabte han og drog en kostbar Ring af sin Finger — „tag denne i Stedet! O, maastee det er en kjær Erindring, siden den har fulgt hende i Døden.“ — Medens han sagde dette, faldt hans Nie uvilkaarligt paa Mingen. Han betragtede den nøiere og greb omsider Theodores Haand. — „Forbarmende Gud! Theodore!“ — raabte han, kastede Lantens Lig til Side, saa at det rullede ned, og løstede Theodore af Vognen — „Vort! Vort!“ — raabte han derpaa, saa Hestene sprang høit i Belæret. — „Dette Lig faaer du ikke! O, Theodore! Skal jeg saaledes gjenfinde dig! O, Gud! o, Gud! Jeg vil døe ved dit i Døden forstummede Hjerte!“

Behøver man at sige, at den Fremmede var Gustav?

Mon nogen Gjenvordighed kan lignedes ved det, som Gustav i dette skrækkelige Dieblis udstød! Af Grev-

inde Gyllenstjerna, hvis Gemal var en Ven og Slægtning af Gustav, i hvis Huus han opholdt sig og havde høvt Pesten, erfarede han, at Theodore var i Aron Davids Huus. Grevinden talte meget om Theodores Elsthyrdighed og Unde og forglemte ikke at tale om den Alsmagt, hun faldt i, da der blev talt om Gustav. Den aldrig udslukte Flamme for den Hulde Blussede op til en vild Lue. Gustav vilde see Theodore, skulde det end koste hans Liv. Han ordnede derfor sine Sager det snarest han kunde, gik over Isen og kom ved Guld og Løst lykkelig ind i Byen. Hans første Gang var til Aron Davids Huus, hvor han ankom et Par Timer efter at Theodore var savnet. Han ilede ud for at opsoge hende — og fandt den Tilbedte paa Pestvognen.

„Jorden tilhører de Døde!“ — sagde en stor, stærk Karl, som med en Aluden kom trækkende med en midelmaadig Slæde, til Gustav, som sad paa en Trappe og holdt Theodore i sin Tavn. — „Er det værd at græde saameget for en Død, som ikke kan komme mere tilbage? Vil Herren give os en Daler, da ville vi fjøre Liget ind paa Kirkegaarden. Graven med de i Dag samlede Pestdøde er endnu ikke fastet til; vi lægge hende da oven paa Ligene, og inden en halv Time er hun skjult med Jord.“

Gustav vinkede ad dem, at de skulde gaae, og trykkede Theodore tæt op til sit Hjerte.

„Herren kunde gjerne unde os det Par Skilling!“ — vedblev Karlen — „saa beholdt dog Deres salige

Kone, eller Kjæreste, hvad hun har paa, med sig i Jorden. Komme Pestdragerne idetsamme, da tage de hende bort lige for Deres Næse; thi der maa ingen Døde være enten i Husene eller paa Gaderne; og da bliver hun udplyndret, især da hun er saa prægtig klædt, og kommer maaskee da ganske nogen i Jorden."

"Hvad siger du?" — raabte Gustav, trykkede den Elskede endnu fastere til sit Hjerte og skjulte hende aldeles under sin store Kappe, som om han frygtede for at Pestdragerne skulde komme og berøve ham hende. — "Plyndre hende? I Jorden? — Nei! Nei! Hun skal ikke i Jorden! Ingen skal berøve mig dette hellige Lig saalænge som der endnu er en Blodsdraabe i mit Hjerte! Eller" — vedblev han, fattende hurtigt en Beslutning — "ville I vove Eders Liv? Jeg betaler Eder, hvad I fordrer for det: femhundrede, tusinde, ja titusinde Rigsdaler? Ville I skjule dette Lig i Eders Slæde og trække det over Isen til Hveen, hvor jeg har min Hjemstavn? — Alt, hvad jeg eier..."

"O, naadige Herre!" — udbød den ene Karl — "Intet er lettere; thi Jisposterne ere vant til at see os at trække med Slæden paa Isen, da vi sælge dem Brød, Sild og Brændeviin, samt undertiden Al, saa ofte vi kunne faae Noget, som dog stundom er lykkedes for os. Lad os faae Liget ind paa Kirkegaarden. Der bemærker Ingen os. Vi skjule det saa godt vi kunne, og naar vi ere komne Jisposterne af Syne, da kan Herren gjerne jidde op i Slæden med; og det skal endda ikke være tre

Timer, inden vi ere paa Hveen. Men saa maa Herren sørge for at vi kunne blive der; thi komme vi tilbage, kunde det let hændes sig at vi bleve hængte."

Gustav lovede Alt og ilede med sin elskede Byrde ind paa Helliggeistes Kirkegaard. Karlene fulgte efter med Slæden.

"Nei! Nei!" — raabte han og stirrede fortviblet paa Theodore, idet han lagde hende ned paa Salmen i Slæden og tilbækkede hende med sin Bjørneffinds Frakke og store Slængkappe. — "Dine dyrebare Levninger ere for gode for Jorden. Saalænge jeg lever og aander, skal du ikke blive nedfæntet i den!"

Karlene trak ilende afsted med Slæden.

Gustav fulgte i en Afstand efter den.

"Kom nu, Herre!" — raabte den ene af Karlene, da de vare saa langt fra Visposterne, at deres Rugler ikke kunde naae dem. — "Kom nu og sæt Dem op; og vi skulle, inden Solen er nede, være paa Hveen!"

"O, Gud!" — sukede Gustav, da han nærmede sig Slæden. — "Jeg fører min Elskede til mit Hjem; men — hun lever ikke mere. Aldrig skal hun erfare, at jeg elskede hende til Døden!" — En Taarestøm styrtede frem af hans Dine, idet han lettede Rappen og Peltsen i Veiret, steg ind i Slæden og hængte den Begrædte op i sine Arme.

"Almægtige Gud!" — raabte Gustav, da Theodore noget havde ligget ved hans Hjerte, med hendes

Gustav og Theodore.

Ansiget op mod hans Kind. — „Sun lever! Sun aander! Holdt, Karle! Kommer! hjælper mig! Sun lever!“

Karlene holdt med Slæden og kom Gustav til Hjælp, som havde den formeente Døde i Beiret. Hendes Manddrag bleve stærkere. Det varede ikke længe inden hun aabnede sit skjønne, sjælsfulde Øie og spurgte med sin rene Solvstemme, hvis mindste Tone gjenlød dybt i Gustavs Hjerter:

„Hvor er jeg?“

Gustav turde ikke svare. Han vidste, at den elskede Gjenfundne deelte hans Ridskab. Hun bar jo hans Ring, Pantet paa hans uendelige Kjærlighed, paa sin Finger. Hvor let kunde ikke hans Nærværelse kaste hende tilbage i den Tilstand, hvori hun var, da han frelst hende fra at blive levende begravet. Han vendte derfor sit Ansigt fra hende og taug.

„Smukke Jomfru eller Frue!“ — gjensvarede den ene af Karlene. — „De er hos en ung Herre, der, endskiøndt han troede at De var død, elsker Dem meget høiere end nogen Anden kan elske en Levende!“

„Han vilde aldrig ladet Dem begrave, saa nær var De ham!“ — forstikkede den anden Karl trohjertig og pegede paa Gustav.

„Gustav!“ — raabte Theodore — og det var som om den saa længe fordulgte Kjærlighed udtalte sig i dette fra hendes Sjæl strømmende Udbrud — og sank besvimmelst til den tro Elfers Bryst.

„Sun døer!“ — streg Gustav med Fortvivlelsens

Stemme. — „O, du allforbarmende Fader i Himlen! Lad hendes flygtende Sjæl vende tilbage til Jorden!“

Karlene gned Theodores Findinger med Brændeviin; og da de vare vantte til at have Ild paa Isen, forbered at varme Ol til Jæpsterne, havde de Fyrtoi hos sig. De holdt derfor en antændt Svovlsstikke for den Besvimedes Næse, hvilket havde den Virkning, at hendes Bevidsthed snart vendte tilbage, og hun atter aabnede sine skjønne Øine i Gustavs Barm.

Solen, som endnu var høit oppe paa Himlen, faldte sine Straaler paa Gustavs skjønne, mandige Ansigt, da Theodore anden Gang blev vækket af sin Alsvagt. Tvende store Laarer hang i hans flammende Øie. Theodores Øie mødte hans. Gustavs Laarer trillede ned af Theodores Kind, som en let Rødme overflød. Hun skjulte sit Ansigt ved Gustavs Barm. Han favnede den Gjenfundne ved sit af overjordisk Salighed flammende Hjerte, idet han tog hendes Haand inden i sin og trykkede den med Varme. En svag Bevægelse af Theodores Fingre gjengjeldte Trykket. Gustav hævdede hendes skjønne Hoved op til sin Kind. Karlene snøbte Rejseslæderne tæt om de Ulykkelige; og da Solens sidste Straaler sank bag Herthas Bøgestove, bar Gustav Theodore ind til den endnu ikke ganske helbredede Grevinde Gyllenstjerna, som imodtog den Gulde med aabne Arme.

„O“ — sagde Grevinden, da Theodore tre Dage derefter, frisk og sund, sad lige over for den Ulykkelige Gustav — „hvor det ene Led i Skjebnens Kæde hæn-

ger i det andet. Derksom ikke en Overløber fra Kjøbenhavn havde underrettet mig om at Aaron David kunde curere for Pesten, og derksom jeg ikke havde troet at være smittet af denne skræffelige Sygdom, da havde disse Edles uendelige Kjærlighed først i Evigheden fundet sin Løn; og denne unge, skønne Kone skulde ordet levende begravet. Vi have Alle, men især De, mine ædle Venner, Årsag til at lovpriise den Almægtige, hvis Misfandhed og Naade varer evindelig."

Et Suk banede sig Vej op af Theodores skønne Barm. Thi hvor kunde hun, som havde mistet saa uendelig Meget, være lykkelig?

Gustav læste i den Elskedes Sjæl. „Fra deres Himmel" — udbrød han bevæget og tog den skønne Brud i sin Favn — „smile de til vor Pagt og velsigne den. Uhyrligen ville de omsvæve os; og er det muligt, da vil vår Lykke forøge deres Salighed i Himlen. O, min tilbedte, min gjenfundne Theodore! Vor Kjærlighed er prøvet og lutret i Modgangens stærke Flammer; og den ellers alt fortærende Tid har forstørret dens Kraft. Hvi skulde vi da dvæle længere med at blive lykkelige? Den ærværdige Provst ved Domkirken i Lund har Allherren bevaret fra at døe af Pesten. Lad denne værdige Herrens Tjener lægge vore Hænder sammen og lyse Velsignelsen over vor af de dyrebare Hedengangne velsignede Pagt! O, min Theodore! vil du?"

Theodore skjød den Elskede blideligen af sin Favn og udbød inderligt:

„Min Gustav! vel vide vi at Døden, ved Pesten, har sonderrevet de Kæmper, som i Livets Vaar bleve slyngede om vore Hænder, og som nær havde knust vore Hjerter, men veed Verden det ogsaa? Og ere vi ikke afhængige af dens Dom? Desuden — sammen det sig for den ulykkelige Datter, der nylig har mistet en ædel Fader og tvende sønne Modre — thi Amalia Darnes elskede mig med en Moders Kjærlighed — for Enken, der nylig har mistet sin Gemal, at tænke paa at indgaae et nyt Egteskab? Og kan den meest nagende Hjertesorg, og Følelse for Egtestandens Glæder, rummes i eet og det samme Hjerter? Nei, min dyrebare Gustav! Græsset maa først grønnes paa vore elskede Hensovedes Grave, før vi kunne tænke paa en nyere Forening. Jeg er din i Liv og Død! Intet skal nogeninde mere adskille os paa Jorden! Men give dig min Haand nu — nei det kan, det vil jeg ikke! og det vil du, min elskede Ven, ikke heller forlange. — Desuden, du taler om Lunds Domkirke? O, intet Herrens Tempel i Verden har den høitidelige Hellighed for mig, som Helliggeistes ældgamle Kirke i Kjøbenhavn. Der er jeg døbt. Der annammede jeg første Gang det hellige Alterens Sakramente. Der har jeg saa ofte i Bønnen hævet mit Hjerter for Herrens Throne; det var det sidste Guds Huus, jeg var i, før den morderske Pest udbød i Kjøbenhavn. Der har jeg saa

ofte bedet Forbarmeren at bevare dit Liv, og han har bønhørt, hvad jeg bad. — Naar den skræffelige Pest har forladt mit elskede Fødelands Dale, da ville vi drage til Kjøbenhavn for at opsoge vore Elskedes Grave — og da vorder jeg i Helliggeistes Kirke din for Tid og Eghed.“

„O, Theodore!“ — udbød Gustav med Kjærlighedens hele Ild i sit flammende, mandige Ansyn, idet en Taare hang i hans mørke, talende Øie — „skulle vi da vente efter en Tid, som maaskee er langt borte eller kan udeblive hele Aar? Gre vore Hjerter ikke fra vore Ungdomsdage forenede? Hvorfor skulle vore Hænder da ikke tillige blive det? Lad mine Venner finde Veien til dit elskende Hjerte! Om otte Dage begynder den elskelte Inlesefest; lad den oprinde for mig som den lykkeligste af alle Dødelige, som din Ægtemand, ved dit omhedsfulde Hjerte! Svar mig, du Elskeligste! Ved dine Fødder forventer jeg min Dom!“

„Reis Dem, Hery Oberst!“ — udbød Grevinde Gyllenstjerna skaltagtigen — „og hør staaende Deres Dom af mine Læber: Skriv til Senatet i Stockholm og forlang Deres Afsted. Paa Grund af Deres erkjendte Fortjenester af Staten, de mange Felttoge, hvori De har været, samt Deres bethdelige Blesurer, vil den ikke blive Dem nægtet; men der vil hengaae en Tid inden De faaer den. Denne yndige Enke bliver imidlertid under min Beskyttelse. Pesten, som, Gud være lovet! er i stærkt Aftagende, vil aldeles drage til Penan-

ten, hvor den hører hjemme. Da De har Deres Gien-
domme i Danmark, vil De af Kong Frederik den
Milde lettelsen erholde Tilladelse til at rejse dertil.
Jeg følger da med min Veninde og skal selv have den
Glæde at ledsage hende til Alteret og lede hende i
Deres Arme; og mit Hjerte skal slaa af Fryd over
Deres Lykke. Jeg har udtalt! Min Veninde tilvinker
mig, smilende igjennem Taaren, sit Bifald. Altsaa
siger jeg med megen Gravitet: Amen!"

„Amen!" — udbød Theodore høitideligt og saae
med Æmhed paa Gustav.

„Din Willie ksee, du herligste af alle Kvinder!"
— raabte Gustav og omfavnede den skønne Brud.

„Det er formeget, min Herre!" — udbød Grev-
inde Gyllenstjerna med comisk Alvorlighed — „Søm-
mer det sig at sige om en Dame, at hun er den Her-
ligste i en anden Dames Nærværelse? Veed De da
ikke, at vi Alle ere herlige, ja fortryllende og
guddommelige?"

„De er en Engel!" raabte Gustav og kyssede den
overgivne Kones Haand.

Tolvte Kapitel.

Bryllupsdagen.

Fire Maaneder vare forløbne, uden at Noget af Vigtighed handte for Gustav og Theodore; og dersom Theodores vedvarende Sorg, som stedse fremkaldte Taarer i hendes skjonne Dine, ikke havde været, da havde disse fire Maaneder været de lykkeligste i de Elskendes tilforn saa stormfulde Liv. Grevinde Gyllenstjerna var aldeles helbredet. Roserne blomstrede atter paa hendes fagre Kinder; og endsskjønt hendes Gemals Herresæde, som var i Nærheden af det fordmum saa skjønne Uranienborg, ved Pesten næsten var blottet for Tjenesteyende og den finthyggede Kone selv maatte forrette mange af de grovere Arbeider, hvorved dog Theodore stod hende søsterligen bi, forlod hendes medfødte Munterhed hende aldrig. Livet havde for hende kun Roser. Syngende og dansende svævede hun over dem; og Sorgen kunde paa det nye Uranienborg, som Herregaarden i Almindelighed blev kaldet, hvis Muse den fortryllende Ulrikke Eleonore var, ingen ret Gudsæste faae, men maatte stedse, efter et kort og svagt Herredømme, med usorrettet Sag fortrække.

En saadan Kones livlige Dmgang kunde ikke andet end virke paa Theodores Sørgmodighed. Ofte traf det

fig, at hun smilede igjennem Taaren og at hendes Sorg hendøde ved Venindens Luners Trylleric. Men det var kun om Dagen at hendes pinefulde Hjerte for Dieblikke kunde synes med mindre Smerte at føle sit Savn. Om Natten gjenløb hendes eensomme Kammer af Sukke og Klageraab; og den Pude, hvorpaa hendes skjønne Hoved hvilede, var hver Morgen vaad af Taarer, Sorgen over de Uforglemmelige pressede af hendes Hjerte.

Den Allforbarmende havde imidlertid hørt Nordens Millioners Bønner. Den usædvanlig strænge Vinter, som vedvarede fra først i November til sidst i April, virkede med en overordentlig Kraft imod Pesten. Allerede i Slutningen af November tog Sygdommen meget af; Dødeligheden var kun halv saa stor som før, og da det rædselsvangre Aar 1711 var henrundet, greb Smitten ikke videre om sig. Den kolde, rene Luft, som velgjørende igjennemstrømmede Borg og Hytte, gjød Læge-dom og Kraft i de Syges Nerver; og de forlode helbredede det Leie, hvoraf de aldrig mere havde haabet at opstaae. Vel stode mange Steder, ja, hele Landsbyer øde; men det varede ikke længe inden Slægtninger af de Afdøde flyttede ind i de forladte Boliger og toge fat paa de Syæler, som de kjære Hensøiede havde forladt; ja, da den strænge Vinter aldeles var ophørt og Gud havde givet et velstgnet, mildt og frodigt, skjønt jildigt Voraar, saae man atter Plougen sure de Agre, som et heelt Aar, formedelst Pesten, havde ligget udhyrkede -- og Bonden nedlagde atter sin Sæd i Jorden, med

Lillid til ham, som ene kan give Bært og Kjærne; og hans glade Lattkesange stige mod Skjen, fordi den Allgode havde bevaret ham fra at døe af Pesten og forundet ham den Lykke, atter at kunne dyrke Jorden i Haab om en viig Høst.

Allerede hilsede Nattergalene i Hveens Runde det yndige Foraar; og Lillien, plukket af den elskende Gustavs Haand, smykkede Theodores yndige Jomfrubarm, da den forønskede Afsted fra Senatet i Stockholm og Tilladelsen fra Kong Frederik den Fjerde at tage sine Eiendomme i Danmark i Besiddelse ankom til den lykkelige Stjernenkrone, som nu saae Opfyldelsen af sin Sjæls inderligste Ønske imøde. Dagen til Afreisen blev nu bestemt til den sidste Mai; og Grevinde Gyllenstjernas skønne Fingre broderede paa Sønnen af de fine Lagen til den jomfruelige Enkes Brudeseeng; et Arbeide, der medtog megen Tid, thi de skulde være saa propre og skjemne, at en Prindsesse gjerne kunde sove paa dem, og hun havde endnu ikke faaet de fine brabantiske Kniplinger fra Gothenborg, der skulde paaføres det uhyre Omfang, de indeholdte. Grevinden paastod derfor, at Afreisen skulde opsættes endnu i otte Dage, som den utaalsmodige Gustav ingenlunde vilde indvilge; og da Grevinden spøgende beviste ham, at til et Bryllup udfordredes en Brudeseeng, og til en Brudeseeng Lagen, samt at disse maatte være med broderede Sømme, hvorpaa var syet brabantiske Kniplinger, svøer Stjernenkrone en drøi Soldatereed paa, at alt Sligt var kun Narrestreger — og at han vilde være det lyk-

keligste Menneſte, naar han kunde kalde Theodore ſin, om han endog kun havde en Hytte til Bolig, et Kniſpe Straae til Geng, og ſkulde ernære hende ved ſine Hænderſ Arbeide.

Grevinden forſikrede Leende, at i ſlig en Bolig var der hverken Plads eller Varme nok til Amor; ſamt at han der, for ikke at omkomme af Kjedsomhed og Kulde, maatte flyve ud af Hyttens lave Vindue.

Theodore ſmilede ad den overgivne Veninde, og Grev Gyllenſtjerna ſlog ſig paa ſin Kones Parti. Desuden forſikrede Ulriſke, at Guſtav inden han forlod Hveen maatte viſe ſin Forlovede hans Ondlings-Opholdsſted: Ruinerne af Tycho Brahes mærkværdige Uranienborg, ſom ingen Reiſende forſømte at beſøge — ja hvor-til der, inden Peſten udbrød, var gjort Pilegrimsreiſer af Sverrigs berømteſte Lærde. Theodore yttrede ſelv Lyſt til at ſee dette i Gruus omſtyrtede Vidensſtabernes Tempel, der var et helligt Minde om een af Danmarks førſte Lærde, ſom hun havde hørt tale ſaameget om. Hun bad derfor ſin elſkede Guſtav om blot at blive ſaa længe til han havde foreviſt hende diſſe mærkværdige Ruiner. Da vilde hun, om endogſaa Kniplingerne ikke vare ankomne — hvilket Grevinden forſikrede var et umaadeligt Of-fer — reiſe til Kjøbenhavn og blive hans lykkelige Kone.

„Vel!“ — udbrød Stjernenkrone og tog den ſkønne Brud i ſine Arme. — „Jeg indſeer at jeg maa tabe, thi jeg er ene imod Tre. Men hvad forhindrer os i, ſtrax at gaae til Uranienborg? Veiret er ſkjønt. Den

hele Jord er smykket som en Brud; og tusinde vingede Sangere synge fra Mark og Skov Skaberens Pries og Alnaturens Brudesang. Kom, min Elskede! Kom, Fru Grevinde! Ikke fandt: denne Gang vil De dog ikke være mit Dnske imod? Gyllenstjerna, hent din Kones Hat og Kaabe, inden hun i en leende Tale faaer beviist, at det i Dag ikke kan lade sig gjøre at gaae til Ruinerne."

"De havde ikke fortjent, min Herr Satyriskus, at De skulde have Deres Villie," — sagde den overgivne Kone, idet hun bød Gustav sin Arm. — „Men til Straf for Deres Udfald imod mig, skal De være min Chapeau og have mig at trækkes med paa Veien, medens Gyllenstjerna nyder den Lykke at ledsage Deres skønne Brud."

"O, hvem der som De kunde bortspøge Livet!" — sagde Gustav smilende, idet han tog Ulrikkes Arm og gik mod Døren. — „I Sandhed, Frue! De kunde lykfsaliggjøre den hele Jords Mennesker ved at lære dem den skønne Kunst, at dansse paa Roser igjennem Livet."

"Vær stedsse glad, og selv Skjebnens skarpeste Torne skulle forhandle sig til Roser!" — sagde Grevinden, idet hun bød Gustavs Arm svævede over Gaarden.

Greven og Theodore fulgte efter.

Et Bud fra Grevens Commissionair i Gothenborg standsede Greven og Theodore, idet de vilde gaae ud af Porten.

„Her ere de brabantiske Kniplinger!“ — raabte han til den forud ilende Ulrikke.

Grevinden standsede og bad Gyllenstjerna at modtage Kniplingerne, da han dog skulde expedere Budet og hun ikke gjerne vilde undvære den Fornøielse atter at bese Uranienborgs Ruiner.

Theodore fløi hen til Gustav og rakte ham sin skjønne Arm.

Gustav trykkede den til sit Hjerte; og snart stod han, med sine elskværdige Damer, paa det Sted, hvor Europas første Lærde, ja selv Konger og Dronninger, lyttende havde staaet for Verdens største Astronom, naar Wiisdommens Honning flød over hans Læber og han hævdede Danmarks Ære over Himlens Stjerner.

Allerede havde Gustav vtiist Theodore og Grevinde Gyllenstjerna om iblandt de øde Steenhobe, hvor Urania havde reist den Throne, som Mid og misbrugt Vælde omstyrkede, og derved landsforviste hendes første Dyrker i Norden, da de stode for en Steentrappe, som Grev Gyllenstjerna, af Beundring for den u dødelige Tycho Brahe, havde ladet gjøre ned til en underjordisk Gang, der førte til den Hælvling, hvor den store Lærde havde havt sit Laboratorium.

„Her“ — udbrod Gustav med mild Begeistring, idet han pegede paa den underjordiske Gang, der neden for Trappen lod sig tilsyne — „her, ad denne Gang, har Danmarks gode Konge, Frederik den Anden, med sin ophøiede Dronning Sophia og Søn, den store Chri-

stian den Fjerde, samt Kong Jacob den Første af Eng-
 land, nedsteget, for at hde den store Wiismand den for-
 rjente Hyliding og see ham foretage de berømte chemiske
 Experimenter og Operationer, hvorom det hele daværende
 lærde Europa med den høieste Beundring talte. Kom,
 mine Damer, og jeg skal vise Dem det Sted, hvor efter
 Sagnet de ivende engelske Dogger, som Tycho havde
 faaet af Kong Jacob, liig synsende Løver laae og bevog-
 tede Indgangen til hans Helligdom, da Rigshofmesteren
 Christopher Walsendorf uanmeldt nærmede sig Wiisman-
 den, da han ene med sin Gudinde og sin Kunst arbejdede
 paa et Instrument, hvorved han vilde vise sine Sam-
 tidige og Efterverdenen, at han paa Himlens udstrakte
 Befæstning kunde udregne, hvad der skulde skee paa Jor-
 den. Ovennævnte troe Dørvogtere reiste sig og forhin-
 drede ved deres Gjoen Rigshofmesteren i at gaae videre,
 hvorover han sparkede til dem i sin Vrede. De fortør-
 nede Dyr grebe ham i Brystet og fastede ham til Jor-
 den. Den i den unge Konges Mindreaarighed altfor
 magtige Herre svær Tycho, som harnedes over at han
 sparkede hans Gunde, et evigt uudsletteligt Had — og
 den Gdles Fald var Følgen af denne i Grunden ube-
 tydkelige Tildragelse. I Sandhed det gjør Gyllenstjerna
 megen Vre at han har udgravet dette Sted af Ruiner-
 ne og med stor Beføstning bevaret det som et Minde om
 den uddødelige Tycho. Herfra er det at Tychos høieste
 Fryd og Smerte udrandt. Ja, er det muligt, at Man-
 derne fra deres Salighed kunne svæve ned til Jorden,

da maa Tycho's forklarede Aand dvæle her; da maa den med Velbehag flue det Alter, som Beundring og Afsky satte ham til Minde. — Og, ikke sandt, min Theodore, du feler dybt og inderligt den Edles Værd og vil, saavel som Fru Grevinden, paa hans Alter nedlægge de Blomster, der hvile paa din skønne Varm, og offere den herlige Gødevigede en Taare?"

Begge Damerne taug. Grevindens Munterhed havde aldeles forladt hende, og en Taare trillede fra hendes skønne brune Øie ned paa Kærmindebouquetten paa hendes Bryst. Løus rakte hun Gustav sin Haand, for af ham at lade sig føre ned i Hvælvingen. Theodore derimod knugede sig tæt op til sin Elsker og bad ham at opsætte Nedvandringen til næste Dag, da det allerede næsten var Aften.

Gustav forstikkede, at den mørke Gang neppe var femten Skridt lang, samt at Laboratoriet havde Vinduer ud til den Mølledam, ved hvis Vand Tycho drev sin kunstige Papirmølle; saa at det lykkedes ham aldeles at forjage den Frygtsomhed, som ingen af Damerne vare fri for at være betagne af; og allerede begyndte de at stige ned af Trappen mod den underjordiske Gang, da Grevindens lille sextenaarige Pige, den eneste af hendes qvindelige Huuspersonale, som Pesten havde skaaet og som var fulgt med for at bære sin Brøds og Theodores Naaber, trak Grevinden i Kjortelen og raabte:

„O, Deres Naade! gaae ikke derned saa tilbigt; thi Tycho Brahe — det har jeg for to Aar siden hørt

af en Kone — gaar stedse nede i den dybe Kjælder og spørger. O, for Guds Skyld! gaae ikke derned!”

Gustav loe over Pigens Gensoldighed; dog syntes han i Damernes Ansigter at bemærke en Art Frygt, som de forgjæves søgte at skjule; og de skred tause og meget langsomt, holdende ham hver under sin Arm, ned af Steentrappen. Da de vare komne til Begyndelsen af den mørke Gang, bøjede de uvilkaarligen og trykkede sig tættere op til ham. Omfider kom de til Hvalvingen, og Gustav lod nogle Ord falde om deres utidige Frygt — da han med Gæt forstummede; thi han syntes igjennem den brede Indgang, i den af Aftenjolens Straaler oplyste Hvalving, at see en Skygge bevæge sig forbi Alteret. Grevinden og Theodore, som saae ned for sig, syntes Intet at bemærke. Gustav skammede sig over den Frygt, hvoraf han imod sit Overbeviisning sølte sig greben, og traadte ilende ind — men han bævede idetsamme tilbage. Theodore og Grevinden sank med et Skrig mod Jorden, thi en høj Sigur, med hvide krøllede Lokker og et Skjæg, der naaede den ned til Beltestedet, omslynget af et sort Klædebon, der fra Skuldrene i rige Folder naaede lige til Fødderne — stod ubevægelig, med oploftede Hænder og med Ansigtet halvt vendt imod Muren, lige for dem.

Gustav stod som forstenet. Det var ham umuligt at tale. Dog fattede han sig saameget, at han søgte at hæve de mod Jorden sjunkne Damer, som han ikke havde sluppet af sine Arme, op mod sit Bryst.

Theodore var som livløs; men Grevinden, som

var mere fattet, raabte, medens hun skjulte sit Ansigt ved Gustavs Bryst:

„Tør os op! Vi ville ikke forstyrre Lycho Brahæs hellige Aand!“

Theodores Bevidsthed vendte omfærd tilbage, og hun knugede sine af Angest blege Kinder imod Gustavs bankende Hjerte.

„Vær uden Frygt!“ — bad Gustav. — „Det er ingen Aand. Jeg vil forsøge, om det ikke er muligt at opdage det Gaadefulde, der ligger skjult i denne besynderlige Skikkelses Ophold her, og paa denne Tid, da det næsten er Aften.“

Damerne trak sig tilbage til Udgangen af Hvælvingen og strege høit, thi Skikkelsen nærmede sig til Gustav. Med megen Værdighed i Holdning og Tone udbød den, efter en stum Hilsen:

„Tilgiv, om jeg har forkræffet enten Dem eller Deres Damer! Dette Sted er mig en Helligdom. Dets Genlighed henreb mig til Andagt. Jeg læste just min Aftenbøn, da De traadte herved, og i den lader jeg mig ikke gjerne forstyrre!“

„Gud i Himlen!“ — raabte Grebinderen og Theodore paa een Gang og kastede sig til den Talendes Hjerte.

Gustav stod som forstenet.

Det var Theodores Livs Brelser, den ædle, høimodige Aaron David, der, formedelsf Mishandlinger af Kjøbenhavns Pøbel, paa sin Flugt til Stockholm, over

Hveen, hvælende med Grefrygt i Uranienborgs Ruiner inden han vilde aflægge Grevinde Gyllensfjerna sit Besøg.

Gustav brødede sig ærefrygtssfuld for Oldingen. Sjældent havde han, som hos ham, seet et Ansyn, hvori Svimodighed, Visdom, Kraft og alle Dyder saa aldeles affpeilede sig; og han undrede sig ikke mere over, at saavel han som Damerne, henrevne af det Sælsomme i Overraskelsen, kunde antage ham for Tycho Brahes Mand.

Den ædle Olding blev næsten baaret igjennem den underjordiske Gang op af Trappen, hvor hans Kone, den gode Rebekka og den naive muntre Rachel stode og ventede.

Theodore rev sig af Oldingens Arme og kastede sig til Rebekkas Hjerte.

Rachel græd høit af Glæde over dette uventede Møde; thi de havde Alle troet at Theodore var død, siden de, al Efterspørgsel uagtet, aldeles Intet havde hørt fra hende.

Da den første Henrykkelsesstorm noget var sagnet, udbrød Rachel, smilende igjennem Glædestaaren i hendes skjønne sorte Dine, idet hun truede med Fingeren ad Theodore:

„Det var dog ikke Ret, at De aldeles Intet lod høre fra Dem! Den gode gamle Fru v. Darner var jo nærvæd at døe af Smerte derover og havde endogsaa...”

„Hvad siger du?” — raabte Theodore og styrtede imod Rachel. — „Er Amalia — Fru v. Darner vilde jeg sige — da ikke død!” — Hun rev sig fra Rachel og ilede i Madame Rebekkas Favn, men formaaede ikke

at tale videre. Den ædle Kone, som læste i Theodores Sjæl, omfavnede hende inderligen og trykkede et Kys paa hendes Rosenmund, idet hun udbød:

„Dette Hjerte skulde ikke bløde ved alle sine Elskedes Tab; thi, som jeg seer, er dette den elskede Ven, der har givet Dem hiin fjære Ring, som De nægtede mig til et Minde om Dem; og Fru v. Darner lever og er atter karst. Paa Rosenlund begræder hun nu sin elskede Venindes Tab.“

Theodores Genrykkelse var uden Grændser. Hun omfavnede Gustav, Grevinden, Madame Rebekka og Rachel. Derpaa kastede hun sig for Arons Fødder og raabte ude af sig selv, idet Glædestaarerne styrte ned over hendes yndige Kinder:

„Dig skal jeg elske og velsigne til min Dødsstund; thi du har frelst hende!“

„Ikke jeg,“ — udbød Aron med blid Alvor i sin rene, dybe Stemme — „men Gud alene har frelst den Ædles Liv. Da vi Alle troede at hun var Dødens Bytte, aabnede den store Byld, hun havde i Halsen, sig uden min Medvirkning — og ved Hjælp af Honning og nogle Urter var hun inden faa Dages Forløb helbredet. Følg mig i Morgen paa Veien til Helsingborg; min Vaad kan da sætte Dem af ved Rosenlund, som, efter hvad De har sagt mig, ligger ved Sundets Bred; og De kan, inden Solen næste Gang daler, hvile ved Deres ædle, prøvede Venindes Hjerte.“

„Ja!“ — udbød Theodore og rakte Gustav Haan-

den, som han med Omhed trykkede til sit Hjerte. — „I Morgen ville vi reise! O, Gud! jeg takker dig! jeg er ikke mere moderløs; thi min ædle, moderlige Veninde lever!“

„Hun indbildte Dem, at hun havde Pesten, for ikke at forlade Dem paa Deres farlige Udvandring,“ — sagde Aaron til den høift forundrede Theodore og vinkede sin Kone hid for at fortælle hende de nærmere Omstændigheder.

Greven kom med en Vogn, da det allerede var sildigt. Aaron kom til at sidde imellem Grevinden og Theodore, Gustav imellem Madame Rebekka og Rachel. Greven, som selv var Rudsft, havde Pigen hos sig; og den fulde Maane stod i sin hele Glans over Urantensborgs Ruiner, da Gustav løstede Damerne og den ærværdige Gamle ned af Vognen og ledsagede dem, efter Grevindens Vink, ind i den af tusinde Blomster duftende Havestue.

Theodores Genrykkelse forlod hende ikke den hele Nften; og Himlens hellige Englestare omhvævede i salige Drømme hendes Leie.

Med Smerte rev Theodore sig ved Afsteden ud af Grevinde Gyllenstjernas Arme; thi Veninden kunde ikke, formedelst sin nær forestaaende Nædkomst, holde sit Løfte, at ledsage Theodore, for at føre hende til Alteret. Veiret var de Reisende særdeles gunstigt, og da der aldeles

ingen Skibe vare i Sundet, gled Baaden sagteligen langs med Sjællands yndige Kyst; og det varede ikke længe, inden Theodore, over en Landtunge, skimtede Rosenlunds røde Tag. En dyb Bemod bemestrede sig hendes hele Væsen ved det forønstede Syn af det Sted, hvor hendes Barndoms og Ungdoms første Aar vare hemundne — o, hvor hun havde været saa overvættets lykkelig og saa uutsigelig ul lykkelig! hvor Mindet om hendes Kjærlighed til Gustav, hendes ul lykkelige Egteffab med Vanten, og hendes ædle tabte Forældres mageløse Dmhed, samt Straf-
 fen over Pestens Udbrud ved den frygtelige Baronesse, ja tusinde betydningefulde Grindringer maatte ile hende imøde fra ethvert Værelse, ethvert Stykke Meubel, ja ethvert Træ i Haven! Theodore var saa overvældet af sine Følelser, at det var hende umuligt at tale. Lous pegede hun over til det dyrebare Sted, og Gustav kunde læse i hendes veltalende Dte, at det var Rosenlund, hvis Bygning han, siden Branden, ikke kjendte. Han tog den Hulde i sine Arme og kyskede Taaren af hendes Kinder. Smidlertid var Baaden kommen om Landtungen og nærmede sig til den lille Træbro, der fra Rosenlunds Have gik ud i Stranden. Theodore var dybt beræget. Lous trykkede hun den ædle Marons og Rebekkas Hænder og omfavne dem inderligen. Gustav bad Maron om Til-
 ladelse til at begynde en Brevverling med ham, som det vilde være ham en Glæde til sin Død at vedligeholde, hvilket Maron lovede; derpaa tog Gustav sin dybt beræ-
 gede Brud i sine Arme og løstede hende af Baaden op

paa Broen. Theodore knælede ned og udstrakte sine Hænder mod den fjære Have med de mange hellige Min-
der om de Elskede, som hun ikke mere skulde gjenfinde.
Gustav løftede hende op og førte hende ind i Haven.
De stode snart ligesom den grønne Plet, hvor Theodore
saa ofte med sin gode Moder havde siddet i det høie Græs.
Theodore bakkede ved Gustavs Haand nærmere. Et sort
Kors hævede sig midt paa Høien. Gustav, som strax
blev Korset vaer, vilde lede Theodore uden om det.
„Nei, min Gustav!“ — udbrød hun høiligt — „jeg
maa vide, hvo der her er begravet i uindviet Jord!“
— Hun trak nu Gustav med sig, og de standsede for-
an Korset, paa hvis Midte var en hvid Table, hvor-
paa de læste:

Her under hviler

Kægen,

Menneksevennen, Egtemanden og Faderen

Ludvig Johnson,

død af Pesten den 27de August

1711.

Mod Pesten stod du som en Kæmpe;

Fra den saa mangt et Liv du rev.

Dog — Intet Dødens Magt kan dæmpe —

Du, Johnson! selv dens Offer blev.

Dit Kald at følge, var din Glæde.

For det du hengav fro dit Liv.

Alherren signe dine Spæde,

Og trøste din forladte Vio!

„De ere hos dig i Himlen!“ — raabte Theodore, idet hun knælede ned ved Korsets Fod og hævede sine Hænder og Dine mod Skyerne. — „Du, Alvidende!“ — vedblev hun — „Du veed, at jeg har opfyldt min Pligt imod de efterladte uskyldige Børn; at den grusomme Skæbne nødte mig til at forlade dem, og — at jeg kan møde dem i Himlen. Gaa nu, min Gustav, og forbered min Amalia paa mit Komme, at Glæden over at gjenfinde mig ikke skal dræbe hende.“

„Nei, her maa du ikke dvæle!“ — udbød Gustav. — „Her finder din Tungsindighed formegen Næring. Seer du hist det yndige Rosenlysihuus, som saa indbydende, med sine utallige rødmende Knopper, vinker ad os? — O, det er mig saa helligt fra de lykkelige Dage, da jeg, efter den store Carls Vandgang, syg og saaret sad der ved din Side, medens du læste for mig, eller omslyngede mit saarede Hoved med Rosenfranse og læskede min brændende Tørst med Jordbær, som din egen søde Haand havde plukket. Kom!“ — Theodore rakte ham sin Arm, og de ilede mod Lysthuset. Paa Veien standsede Theodore, og udbød med høi Alvor i Stemmens Toner:

„Gustav! har du ikke en Taare for din afdøde Kone? Her er hun nedsænket til den evige Hvile. Min forevige ædle Fader sagde om hende: „Hun var letsindig, men god!““

„Fred være med hendes Hvile!“ — sagde Gustav og vendte sit Ansigt bort fra Graven.

Theodore tog atter Gustavs Haand og vilde gaa videre. Da hun vendte sig om, blev hendes hele Væsen gjennemlynet af navnløs Fryd, thi Amalia stod for hende. Med et høit Glædesstrig sank hun til Venindens Hjerte.

Amalia blev altfor overvældet af denne uventede Glæde. Hun begyndte at vakle og sank afmægtig om i Theodores Arme. Gustav bar den Urværdige hen i Rosenlysthuset. — En Mand kom, understøttet af en Stok, dem imøde; det var Neuter.

Amalia hævede snart sine blide Bine takkende mod Himlen. Det var den altfor store Fryd, der virkede saa voldsomt paa hendes, ved det sidste Aars skrækelige Begivenheder, nedbrudte Sundhed. Hun bad derfor Gustav om at følge hende ind i Havestuen, det eneste Værelse i hele Huset; der foruden den store Sal kunde beboes, siden Rosenlund havde været et Hospital.

Det var en usædvanlig stjern Aften. Veninderne tilbragte den for de aabne Fløjdøre i Havestuen, i hinandens Favn, ved hinandens Hjarter. Theodore troede af Amalia at kunne erfare Noget om hendes elskede Forældres Død, men Amalia vidste selv Intet; og hun var for saa Dage siden, med den syge Neuter, reist til Rosenlund, for at søge om nogle vigtige Familiedokumenter, som hun formedelt Skrakken over Pesten ikke fik med sig.

Reuter var ude af sig selv af Glæde. Han faldt for Theodores Fødder og kyskede hendes Hænder — og midt i sin Henrykkelse fortalte han, at dersom Gud vilde unde ham sin Sundhed igjen, da vilde han af Taknemmelighed ægte en ung, smuk Viintapperdatter, der i den skrækelige Hungersnød havde reddet hans Liv, ved hver Dag at give ham en halv Glaske Viin og et Stykke ristet Brød.

Gustav loe ad den underlige Gamle og lovede at bandede paa hans Bryllup.

Reisen til Kjøbenhavn blev nu bestemt til næste Dag, for at de Elskende, ved den høitidelige Takkefest, som om otte Dage skulde holdes i Anledning af at Pesten havde forladt Danmark, efter Brudens Onske, kunde blive ægteviiede i Helliggeistes Kirke. Derpaa vilde de reise til Bordingborg for at besøge Gustavs Moder og Søstre, om hvem de ikke kunde troe Andet, end at de maatte være ilive, da Pesten ikke mod den sydlige Deel af Landet var trængt længere end hen imod Kjøge; og Amalia lovede, ikke alene at følge Theodore paa Bryllupsdagen i Kirken, men endog at gjøre denne Reise med, ja aldrig at forlade den begrædte, den gjenfundne ædle Veninde mere. Gustav maatte tilbringe Natten hos Reuter paa den store Sal; og Morgenrødens første Straaler faldt ind paa Sengene til de ømmelige Veninder, der syntes aldrig at kunde faae aftalt om de Udle, der stedsse skulde være deres Gavn; og Solen kastede sine

Straalet ind i Havestuen, da de sagde hinanden Godnat og lode deres Hoveder synke ned paa Puderne.

Det var en usædvanlig herlig Morgen paa Vintsefestens første Dag 1712. Alle Kjøbenhavns Klokkers høitidelige Ringen forkyndte den store Laffefest, som skulde holdes den alnaadige Gud til Gæ, der havde standset Pestens Raseri, som havde truet det hele Land med Udelæggelse.

Da Grev Rosens Hotel var aldeles udplyndret og øde, og Amalia ingen Bolig eiede i Kjøbenhavn, var hun, med Brudeparret, taget ind hos hendes Cousine Frøken Anna Ulfeldt, der nylig fra Mariebo, hvor hun havde været siden den ulykkelige Grevinde Ulfeldts Død, var flyttet til Kjøbenhavn og beboede afdøde Frøken Lindenows Gaard ved Canalen; den samme, som tilforn havde tilhørt Amalia.

Kloffen otte om Morgenen stod Theodore paaflædt som Brud for Eysellet; og hvo, der saae hende, maatte sande Gustavs Ord: at hun var livsalig som Baarens unge Dag og straalede i Skjønhedens og Trialleriets første Morgenrøde. Amalia og Frøken Ulfeldt havde gjort sig en Glæde af at pynte den skønne Brud; og Smykker af høi Værdi, der tilforn i Hoffernes glimrende Sale havde funklet paa Eleonore Christines skønne Hoved, som den bedagede Frøken Ulfeldt offererede Theo-

bore i Brudegave, syntes, omflynge af Brudens rige Loffer, at laane Glands af den overordentlige Unde, der var udbredt over hendes hele Væsen, da hun ved den skønne, mandige Stjernetrones Arm, ledsaget af Amalia, Anna Ulfeldt og et stort Brudfølge, gik hen ad de blomsterstrøede Gader til Helliggeistes Kirke, for at knytte den Pagt, som skulde bestaae for Ehd og Evighed.

„O, hvilket skönt Brudepar!“ — raabte de til Kirken ilende mange Menneſter, da Gustav og Theodore gik dem forbi. — „O, hvilken skøn svensk Officeer!“ — udbrød Pigerne. — „Hvilken en henrivende yndig Brud!“ — raabte Unglingerne; og Tusinders Dufter og Belsignelser ledsagede de Lykkelige til Kirken. Gustav og Theodore forglemte Alt om sig, kun ikke Gud og Pagten, de skulde knytte, da de gik henad den lange Kirkegang hen mod den Rosenſke Stol, som Amalia, dem til Gode, havde ladet smykke med Foraarets skønneste Blomster.

Gustav aabnede Døren for sin Brud og førte hende ind i den Stol, hvor hun tilforn saa ofte havde ſiddet med sine Forældre. Theodores Dine fyldtes med Lærer ved Tanken om de høitſtefede Tabte. Gustav og Amalia læste i Theodores Sjæl og trykkede hendes Hænder med Omhed. Døren til Stolen blev atter aabnet. Theodore gav et høit Skrig og sank om i Gustavs Arme — thi hendes Moder stod for hende.

„Min Datter!“ — raabte Grevinden, forglemmende Kirken, Præsten, Menigheden og Alt. — „Du

lever! O, den hellige Treenighed være lovet! Theodore! mit elskede Barn! slaae dit Die op! Du hviler ved din Moders Hjerte!"

Theodore slog sine skønne Dine op og saa med næsten vilde Blikke om sig.

„Er det sandt?" — raabte hun — „eller var det en salig Drøm, som bedrog mig? Er min dyrebare Moder da ikke død af Pesten?"

„Nei, mit elskede Barn!" — raabte Grevinden. „Det er ingen Drøm! Jeg lever! Din Moder lever! Jeg trykker dig til mit bankende Bryst, hvorfra nu Intet, uden alene Døden, skal kunne rive dig."

Theodore sank med et Glædesfrig ned for sin Moders Fødder. Gustav, Amalia og Frøken Ulfeldt, samt alle de, der omgave de Gjenforenede, græd høit.

Døren blev atter aabnet. Grev Rosen styrtede ind og trykkede Theodore op til sit bankende Faderhjerte.

„Fader! Moder!" — raabte Theodore ude af sig selv. — „Jeg dør af Glæde!"

Gustav og Amalia omslyngede de tre Adle, og deres Glædestaarer blandede sig paa de af Himlens Saa- lighed bankende Hjerter.

Menigheden tog den inderligste Andeel i de Gjenfundnes Lykke, og intet Die i Kirken var tørt. Glædestaarer funkede i dem alle, og Enhver ønskede at vide, hvordan den Rosenske Familie, som man troede at være bleven Pestens Bytte, var bleven reddet.

Det lille Uhr i Kirken slog ni Slag. Den ærværdige Anna Ulfeldt, der var rørt til Sjælens Inderste, nærmede sig til de Henrykte og forkyndte dem, at nu skulde Gudstjenesten begynde.

De favnende Arme stiltes ad, men Hænderne og Hjerterne vedbleve at være forenede. Theodore sad imellem sine lykkelige Forældre; Gustav og Almalia ligeoverfor dem. Alles Læber taug, men deres Dine talte; og en uudfattelig Salighed, som kun kan føles, ei kan beskrives, var fra Naadens Throne dalet ned i deres knuste Hjerter.

Gudstjenesten begyndte — o, men Ingen af de Lykkelige kunde bede. En Himmel laae i deres Hjerter, men de kunde i dette salige Nu ikke opløste dem til Herren, og da Brudepsalmen kaldte Gustav og Theodore for Alteret, havde de i Beruselsen af deres Lykke ganske glemt, at de vare komne i Kirken for at blive ægteviede; og havde Frøken Ulfeldt ikke mindet dem derom, vare de blebne siddende i Stolen. Nu først følte de, hvor overvættes lykkelige de vare. Gustav fortalte sin elskede Theodores Forældre i faa Ord, at Grev Xanten var død. De henrykte Forældre velsignede deres Børn og ledsagede dem til Alterets Fod, som de efter en kort Brudevielse forlode som Jordens lykkeligste Ægtepar.

Da de gik ud af Kirken, havde Menigheden forsamlet sig paa Kirkegaarden, for endnu engang at see det skønne, saa overordentlig lykkelige Brudepar.

„Det er dog en ganske anden Mand end den stind-

visne Grev Lanten, som hun for ti Aar siden som ung Pige var her i Kirken med!" — sagde en Mand til sin Nabo — „Gud velsigne og bevare hende! thi hun er yndig som Lilien og skøn som Rosen, og Fromhed smiler ud af hendes himmelblaae, venlige Dine."

„Brudeparret leve!" — raabte tusinde Munde, da Gustav, fulgt af Greven, Grevinden, Amalia og Anna Ulfeldt, førte sin Gemalinde ud af Kirkegaarden; og Forsamlingens bedste Dnster steg til Gud for Parrets Held.

Frøken Ulfeldt havde ladet sit Huus saa prægtigt indrette, som det i en Tid af otte Dage kunde lade sig gjøre. Et kostbart Taffel var serveret, da Brudeparret kom fra Kirken, og et Musikkor modtog det udenfor hendes Gaard; men Ingen lagde Mærke til Noget af det. Alle ønskede at vide, hvordan Grev Rosen og hans Gemalinde vare bleve frelst — og alle Gæsterne bade ham om at fortælle dette, som de kaldte det, Underværk. Kun Theodore, Gustav og Amalia spurgte ikke. De klyngede sig op til de Gjenfundnes Hjertier. — O, de vare Alle færdige at forgaae af den næsten alt for store uventede Fryd, Gjenforeningen skjenkede dem!

Omstøder maatte Rosen dog give efter for de Manges Bønner. O, men det var ham kun muligt i afbrudte Ord — thi han havde sin Arm slynget om Theodores Liv — at give de Nysgjerrige følgende Beretning om hans Flugt og Frelse.

„Den Fortvivlelse,“ — begyndte han — „som vi bleve betagne af, da vor elskede Theodore og vor ædle gamle Veninde havde forladt os, er det mig umuligt at beskrive. Den havde nær kostet min gode Kone Livet; og hun var endnu meget svag, da vi en Aften fornam en stærk Alarm paa Gaden eller Torvet udenfor vore Winduer, som indjog os den højeste Skræk; og vi hørte tydeligen, at flere Stemmer raabte: „Lad os opbryde Porten og tage Alt, hvad vi finde! Der skal være en uhyre Mængde Levnetsmidler. Skulle vi omkomme af Hunger, medens saadan en rig Adelskund svømmer i Overflodighed? — Lad os bryde ind! Ja, lad os bryde ind!“ — brølede Mængden og begyndte strax at ryste i Porten, som de omsider fik op; men de bleve standsede ved den indensfor opførte tykke Muur. Midt i den skrækelige Angest, der omspændte os, indsaae vi, at vi havde Alt at frygte, hvis denne vilde Hob, som vist maatte være af den værste Pobel, hvoraf Mange kunde være befængte med Pesten, kom ind; og det var udenfor al Tvivl, at de vilde berøve os alle vore Fodemidler. Og var ikke endog vort Liv i Fare? Vi maatte altsaa beslutte os til at flygte og det piebliffeligt. Min Svigersøn, Grev Panten, sov allerede. Jeg maatte derfor vække ham. Han geraadede i Kaseri, da han hørte, at vi vilde flygte, og han indsaae, at vi ikke kunde tage ham med. Dette var dog ikke Tilfældet; thi vi havde aftalt, hvordan vi vilde bære ham ud i hans Stol og ikke forlade ham før ti Døden. Da vi vilde tage ham

ud af Sengen, blev han aldeles rasende. Han slog om sig med den ene Krykke og vilde ikke lade sig paafløde; og da vi vilde gjøre dette med Magt, forbandede han os Alle og raabte, at han vilde blive; thi vi vilde kun føre ham ud, for at han skulde fryse ihjel.

„Lad dem kun bryde ind!“ — vedblev han. — „Maaskee der er Menneſter iblandt dem, der ere bedre end I! Jeg vil blive! Giv mig Penge! men det ſiger jeg Eder: mange Penge! og jeg ſkal nok komme tilrette med Pøbelpakket; thi jeg veed, at det har Reſpekt for Adel og Stand. Det ſkal i al Ydmyghed adlyde mine Befalinger. Som ſagt, jeg vil blive! Reis De kun! Jeg ſkal have det bedre end De. Jeg har altforlænge ſtaaet under Deres Commando.“

Jeg gav den Raſende en Tegnebog, hvori der var tuſind Daler, tilligemed en Pung med over hundrede Dufater, og overlod ham til ſin Skjæbne.

Allarmen tiltog hvert Diebliſ. Muren var næſten nedbrudt. Vi flygtede derfor ud af den Port til Læderſtræde. Jeg maatte underſtøtte min ſyge Kone. Præſten og Lægen bare hver eet af Madame Johnſons mindſte Børn. Sophia havde de tvende ſørſte ved Haanden, og Daniel bar en Pakke med Linned ſamt en Deel af vore Koſtbarheder. Vi ſkyndte os afſted ſom om vi vare forfulgte, og uden at vi havde overtænkt hvad Vej vi vilde gaae, kom vi til Veſterport; men den var lukket. Vi gik da tilvenſtre og ſtode ſnart ved Kallebodſtrand. Det faldt mig ind, at vi under Guds Beſtjær-

melse vilde vove os ud paa Isen, i Haab om at komme ud af Byen; og Gud styrkede min svagelige Hustru saaledes, at hun, støttet til min Arm, kunde udholde at gaae; hvilket meget oplivede vort Mod, da vi begyndte den farlige Vandring. Det var en skøn, maaneklar Nat; vi saae derfor tydeligt, at der stod en Skildvagt paa Isen. Vi gik hen til ham — og en Pung fuld af Dufater bevægede ham til at lade os gaae videre. Paa samme Maade kom vi forbi tre andre Isposter og vare saa lykkelige noget før Midnat at komme iland og finde en Hytte ved Stranden, som vi uden Betænkning gik ind i. Den var aldeles øde for Folk. Formodentlig vare de døde af Pesten. Her opholdt vi os Resten af Natten. Da det var blevet Dag, saae vi med Forførbelse, at vi kun vare omtrent en halv Mil fra Kjøbenhavn; dog bemærkede vi med Glæde, at der ingen flere Skildvagter vare enten paa Isen eller paa Landet, saa at vi dristigen kunde gaae videre. Vi vare meget udmattede, saavel af den besværlige Gang paa den glatte Is som af Hunger og Kulde, dog begave vi os strax om Morgenens paa Veien under Forsynets beskjærmende Ledelse; men hvorhen? det vidste vi ikke. Børnene, som nu maatte gaae, toge vi ved Haanden og kom derfor hurtigere afsted end om Natten. Vi havde gaaet omtrent i fire Timer, da vi havde den Glæde at see en Skorsteen røge paa en eenlig liggende Bøndegaard. Vi gik derind — og vor Glæde var ubeskrivelig stor,

da vi erfarede, at alle dens Beboere vare forstaaenede af Pesten. Men desværre! vor Glæde varede kun kort; thi da de hørte, at vi vare komne fra Kjøbenhavn, jøge de os uden Barmhertighed ud af Huset og truede os med at de vilde flyde paa os, om vi ikke strax gik langt fra dem. Af Fortvivlelse bragte til det Yderste, gik vi videre og vare saa lykkelige at træffe paa en anden Gaard, hvor der ikke vare andre Beboere end en Enke med hendes diende Barn. — Hendes Mand, fem Børn og alle Tjenestefolkene vare døde af Pesten. Velsignet være denne Kones Minde! Hun tog vel imod os, vederkvægede os paa det Bedste og lod os blive hos sig. Vi bleve som nysødte ved denne gode Behandling — og da den gode Kone forstikkede os, at Pesten ikke var kommen til Kjøge, gik vi tredie Dagen derpaa til Kjøge, hvor jeg fik en Vogn til min Gustavs Moders Sted ved Bordingborg. At denne ædle Kone modtog os med aabne Arme, behøver jeg ikke at forstikke Nogen her, thi de kjende Alle det venstabelige Forhold, hvori vi i mange Aar have staaet. Dog ogsaa der skulde Modgang forfølge os. Min elskede Kone faldt i en svær Sygdom. Den skræffelige Sorg, der nagede hendes Hjerte, virkede voldsomt paa hendes Sundhed, og hun var nær ved Graven. Dog behagede det den Allgode at gjengive hende hendes Helsen; men hun kom sig kun langsomt, og først ved Sommerens Varme blev hun saa vel, at hun kunde rejse. Dette er Aarsagen, hvorfor vi ikke igaar Aftes ere komne hertil. Min Kone og jeg vilde over-

være Takkefesten i Helliggeistes Kirke. Med sønderknuste Hjerter for vort eneste Barns Tab traadte vi ind i Herrens Tempel. O, vi formodede ikke, hvor overvættes, hvor uudstigelig lykkelige den Almægtige der vilde gjøre os; og, ikke sandt, mine Venner? Vi have Aarsag til med taknemmelige og rørte Hjerter at udbryde: „Lovet være Herren! Hans Miskundhed og Naade er evindelig!“

Rosen havde neppe udtalt, før Fløiddørene bleve aabnede. En bedaget Dame og to smukke unge Piger sthrtede i Gustavs Arme. Det var hans Moder og Søstre.

„Moder!“ — raabte Gustav — „velsagn din lykkelige Søn og tryk din elskværdige Svigerdatter til dit Hjerte!“

Theodore sank til Oberstindens Bryst.

Grevinde Rosen nærmede sig til Theodore og udbrød inderlig:

„Min Theodore! Jeg er saa lykkelig at kunne give dig en Brudegave, som jeg midt i Livets Storme har bevaret for dig. Modtag den af din sømme Moders Hænder! Jeg veed, at den er dyrebær for dit Hjerte!“ — Hun aabnede Døren til et Siderærelse og førte Madame Johnsons Børn i Theodores Arme.

Theodore knælede ned for de elskede Børn og trykkede dem tæt op til sig, idet hendes Glædestaarer begydede deres rødmenende Kinder, og de raabte: „Moder! Kjære, gode Moder!“

„Gustav!“ — udbød Theodore og førte Børnene hen imod den elskede Mand — „min Gustav! vil du være disse Fader- og Moderløses Fader?“

„Til min Dødsstund!“ — gjensvarede Gustav med den høieste Inderlighed og tog de Smaa i sine Arme.

„Brudeparret leve!“ — raabte alle Bryllups-gjæsterne og omringede den lykkelige Familie.

Flygtningerne

i

Frankrigs Rædselsperiode.

En Scene efter en virkelig Tildragelse

af

Johannes Wildt.

Personerne.

Grev Durbage, fransk Emigrant.

Dali, hans Søn, syv Aar gammel.

Handlingen foregaaer paa Jurabjerget.

Durbage og Dalí — som har en halvfærdig
Blomsterfrands og løse Blomster i Haanden —
(komme ud af en Klippehule).

Durbage.

Hvor skjon en Morgen, Skaber! du er god!
See, min Dakt, hvor hvidt sig Solen hæver!
Men, o, dens Lue speiler sig i Blod,
I Ustylds Blod, som Hævn af Himlen krævet.
O, svøb dig ind i Nattens sorte Sky,
Blig bort, o Sol! fra Frankrigs skjonne Egne!
Skue ei de Dffre, Barbarie paany!
Idag med Holvedsfryd vil lade blegne!
Lad dem ei see det Smil, som Almagts: Bliu
Dig gav til Held for Jordens Myriader!

Og ønske dem tilbage til et Liv,
En Verden, de forevig nu forlader.

Dali.

O, gode Fader! vær ved freidigt Mod;
Vi dog undgaaet er' den største Fare!
Du selv har lært mig: Gud han er saa god,
Han kan, han vil os sikkerlig bevare.

Durbage.

Hver Fryd er evig flygtet fra mit Bryst;
Mit knuste Hjerte saae du stedse bløde
Fra den Dag, alle Edles Haab og Lyst:
Kong Ludvigs haabefulde Son, han døde.

Dali.

O, Fader! siig mig end det Sørgeqvad,
Sag tidt om Ludvig hørte dig at qvæde!
Sag det vil lære ganske udenad,
For ret af Hjertet tidt for ham at græde.

Durbage.

Den lille Ludvig stod alene
 Og græd, ved Rosentræets Grene;
 Men ingen Rose fro han brød;
 Thi, under bitter Graad og Klage,
 Han sukkeð' alle, alle Dage:

„Kong Ludvig myrdet er og død!“

Skjædt Kongesøn af Frankerige,
 Ei Ludvigs Nød dog havde Rige:
 Thi Tyranniet brød hans Stav.
 Han sukkeðe til Himlens Konning:

„Hvi sank min Moder — Frankrigs Dronning —
 Usthyldig, myrdet, i sin Grav?

O, Frankrig! giv mig dem tilbage!

Hvis ei — da end og mine Dage!

Først da er du mig Arme god.

Min Hu staaer kun til Himlens Bøne;

Ei til min Faders Kongekrone,

Som drypper af hans skyldfrie Blod!“

Da røstes Gud ved Ludvigs Smerte
 Og sendte Englen til hans Hjerte,
 Som puster Livets Flamme ud.
 Nu lever han, i hine Egne,
 Hvor Dyd og Ustyld ei maa segne
 Paa Kongemord'ers grumme Bud.

Jeg gaaer, Dali! at skaffe dig lidt Brød.
 Gaa snart, min kjære Dreng, ind i vor Hule!
 Opdages vi — vi bringes til vor Død!
 Høst derfor paa: at du dig godt maa skjule!

(gaaer.)

Dali (alene).

Det er endnu tidlig. Solen er jo neppe staaet op. Endnu kommer her Ingen. Her er saa smukt at være; meget smukkere end i den mørke Hule! Hvor Blomsterne ere skønne! de glindse som Deamantter. Jeg fik ikke min Krands færdig iafte: jeg vil sætte mig her og binde den færdig. Naar vi saa komme til det lykkelige Schweiz, saa vil jeg sætte et stort Kors i vor Have for den stakkels lille Ludvig, og hænge Krandsen paa det! (Truer med Haanden.)

De flemme, flemme Menneſter, ſom myrdede hans Fader og hans Moder! Naar jeg bliver ſtor, ſaaer jeg nok en Sabel af Fader, ſaa vil jeg komme her tilbage — og ſaa ſkal jeg nok hæbne deres Død. Men der kommer Nogen; jeg maae ſkjule mig! — (Gaaer mod Hulen) Dog, det er jo en hellig Munk — for ham behøver jeg jo ikke at frygte, thi han vil jo kun det Gode. (Der kaldes udenfor: Dali! Dali iler ud.) Men ſaa bliv dog! Han er alt borte. (Han kommer ind med et Brev i Haanden.) Hvad ſkal jeg med dette Brev? Det er til Fader; — bare han var her! — Jeg er ſøvrig, — ja, vi ſtode ogſaa ſaa tidlig op — men jeg maa vogte mig for at ſove; thi da kan jeg jo ikke ſkjule mig, naar der kommer Nogen — jeg vil binde paa Krandsen, og ſaa.... (Han ſætter ſig paa Jorden og binder paa Krandsen, men begynder ſnart at niſſe med Hovedet, gjør ſig Umage for at holde Dinene aabne, men overvindes omſider af Sønnen, taber haade Brevet og Krandsen og falder ſovende hen ad Jorden.)

Durbage

(kommer ind).

Du slumrer sødelig i Ulfhlds Tavn,
 Mens Herrens Engle værne om dit Leie.
 Du slumrer sødt, skjøndt rovet Guds og Navn,
 Skjøndt torneestroet er' alle dine Veie.
 Hvad røvede saa aarle dig din No?
 Kun dette: at Durbage er din Fader,
 At han sit Kongehuus var huld og troe
 Og Fodelandets grumme Gjender hader.
 Saa er da Døden Dydens Benners Løn?
 O, Frankerig! jeg døde uden Kloge,
 Om ei jeg eied' denne spæde Son;
 Jeg lever, for at værne om hans Dage!
 Dog hvor er Sikkerhed for Frankrigs Folt,
 Da blodige Tyranner det regjere,
 Da tusind' Greb er paa den Morderdolt,
 Som styres af den grumme Robespierre?
 Forsigtighed hans Blodtørst byder Trods;
 Med Ulfhlds Blod han hele Frankrig væder!
 Og vil hans Robblif ei opdage os,
 Endskjøndt vor Fod kun Orkener betræder?

Hvad ligger hiæset der ved Barnets Fod?
 Et Brev — til mig! Bort Opholdsstied er røbet,
 Hvi hæver Haanden? fordrer man mit Blod?
 Og er, Dali! dit Timeglas udlobet?

(Læser med bærende Stemme og Begeme.)

„Flygt, Greve! flygt! mit Raad De følge maa!
 En ukjendt Ven Dem beder det at lyde.
 Thyramen har opdaget Deres Braa!
 Det skyldfrie Barns og Deres Blod skal flyde.
 Skafottet venter Dem!“ — (taler) Nu vel, det skee!
 Mit Hjerte det er reent, ukjendt med Broden.
 Var ikke han, Thyran! du skulde see,
 Hvor gladelig jeg vandrede til Doden!
 Dali! vaagn op! — til hvad? — o til din Død!
 Du udi Livets Vaar skal vandre Heden!
 Din Sovn er rolig, vennehuld og sød;
 Den Forsmag skjenker dig paa Evigheden.
 Hvor grusomt at berøbe dig et Blund —
 Maaskee en yndig Drom; o her den sidste —
 Og vække dig, for at i næste Stund?
 O, Gud! o, Gud! mit Hjerte det vil briste!
 Dog Flugt var jo den Ukjendtes Bon;
 Svørhen? ei Gud det skyldfri Barn forlader.

Vaagn op, min arme, evigelsfte Søn!
Dg flygt fra Morderdølken med din Fader!

Dali

(vaagner forstræffet og springer op).

O, Fader, komme de at myrde dig?
Kom, søde Fader, kom! jeg dig vil skjule!

Durbage.

Dg hvor, min Søn, min elskede Dali?
Det hele Frankrig er en Morderfuld.
Dog kom, min Søn! knæl ned for Himlens Gud!
Dg bed med mig, at han os vil hufvæle.

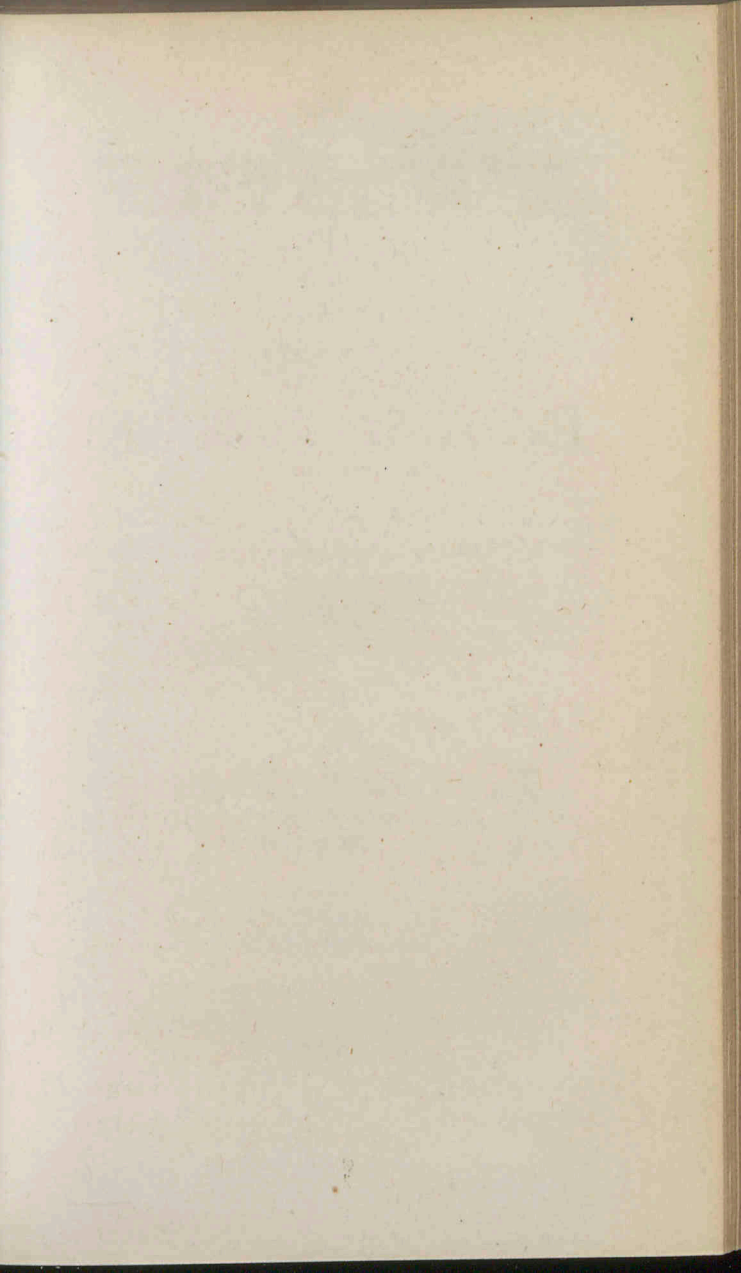
(De knæle med opløstede Hænder.)

O, Herre! hør vor Bøn! og for os ud
Af Frankeriges blodbestænkte Dale!

(De rejse sig.)

Kom! Herren styrke vil din spæde Fod.
Udi hans Haand er Havet kun en Draabe.
Hans Almagt styrker alt din Faders Mod.
Kom, elskte Søn! vi vil paa Herren haabe!

(De ile hurtigt ud.)

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

And thus the world is full of
The things that men do not see

Der kleine Kasper

von

Der kleine Kasper und seine Abenteuer

ein Märchen für die Kinder der Gegenwart

von

Reinhold Kasper

Der kleine Kasper

von

Verlag

der

Verlag

Johannes Wildt's

samlede

romantiske Fortællinger.

Andet Bind.

Den smukke Skovpige.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

Den smukke Skovpige,

eller

Det skjulte Fængsel.

En Klosterhistorie fra Christian den Andens Tider

af

Johannes Wildt.

Sjette Deel.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

3181

Der hiesige Stadtmagister

oder

Stadtschreiber

Der hiesige Stadtmagister
commissarius

an die Hochwürden des Consistorii zu Regensburg

Hochwürden

Gelehrten Rath

Der hiesige Stadtmagister

oder

Stadtschreiber

an die Hochwürden

des Consistorii

zu Regensburg

an die Hochwürden

des Consistorii

Solen indhyllede sig ved sin Nedgang i tykke Skyer, og en lummer Hede truede med at standse Aandedraget. Snart blev Himlen sort som Jorden; og uagtet det var een af de længste Dage i Aaret, nemlig den 22de Juli 1502, indfandt Mørket sig usædvanlig tidligt. Det lød som om hele Naturen vilde komme i Oprør; dog fandt intet egentligt Udbrud, enten af Storm eller Torden og Lynild, Sted. Vel pib Vinden fælt i Kjøbenhavns Slots høie Taarn, og enkelte Lynglimt foer igjennem Luften; men det befrygtede Uveir kom dog ikke. Det var som om hele Naturen var indhyllet i dyb Sorg formedelft den Ugjerning, som snart skulde besudle Jorden, og det uskyldige Blod, der skulde farve den rød, medens Danmarks Genius græd blodige Taarer ved een af sine ædleste Sønners Tab.

Slotspladsen var tom og øde; thi Ingen vovede sig ud for det befrygtede Uveir. Kun Uglens uheldsvarsende Skrig lød huult og frygteligt. Alt var stille paa Slottet som i Graven, og kun tvende Adelsmænd,

som vare: Ebbe Strangesøn og Bjørn Anderson, der, tæt indhyllede i Kapper, kom ud af den store Slotsport, gik over Højbro og bleve staaende paa dens anden Side ved Stranden, forraadte, at der dog vare Folk paa Slottet, da man kunde formode, at de havde været der, for at tale med Kongen; og de ligeoverfor Boende bemærkede med Forundring, at der i Slottet bleve flere Binduer aabnede, hvorfra der stedse blev seet efter ovennævnte tvende Herrer, der vedbleve at staae ved Stranden og førte en ivrig, skjønt sagte Samtale.

En Tredie kom snart til dem og blandede sig med Ild i deres Samtale. Det var Bispen Johan Ibsen af Roeskilde, som dog snart forlod dem, efter med Indderlighed at have rystet deres Hænder, og gik ind af den store Slotsport mod Kongens Gemakker — og det vakte megen Opmærksomhed, at Ebbe og Bjørn saalænge bleve staaende ved Broen, da Veiret ikke var godt og det stundede til Aften.

Rigets Hofmester, den rige, ædle, og tappre Poul Larmand, som boede i Slottets underste Stokværk, sad samme Dag, en Time før Solens Nedgang, meget underlig stemt ved Aftensbordet og kunde Intet spise. Paa hans Knæe sad hans treaarige Datter, den yndige lille Dine, hans eneste Barn, som havde slynget sine smaae Arme om hans Hals og kjærtegnet ham inderligen. Rigshofmesteren fastede sit Die, hvori en Taare perlede, fra Barnets blomstrende Afsyn til Moderens Billede, som, malet paa Glas, stod paa et Bord op til Bæggen i Bærelset; og han sølte

en vemodblandet Fryd over den Lighed, den hulde Lille havde med den elskede Afdøde, hvis Sarn det var ham umuligt at forvinde. Lige over for Larmand sad Dines Amme og Opdragerinde, den femogsyrrtyveaarige Enke, Moder Balborg, som var i megen Anseelse hos Rigshofmesteren; deels fordi hun havde opammet Rigernes tilkommende Konge, Prinds Christian, som var reist til Norge, for at stille det under Herluf Hydesad der udbrudte Oprør, og var meget elsket saavel af Prindsen som Dronningen, af hvis Haand Larmand, ved hans Hustrues Død, havde modtaget hende — deels ogsaa fordi hun var en særdeles ædel, brav og fornuftig Kone, der hang ved hans Barn med sin hele Sjæl og følte i denne Kjærlighed en Art Erstatning for Tabet af sin Mand og sine Børn, hvilke sidste den lille Dines Omhed næsten havde lært hende at glemme. Ved Larmands høire Side sad hans Broder søn, den unge Iver Larmand, som under ham arbejdede i Landets Tjeneste; og ved den venstre hans gamle Farbroder, som under Kong Christian den Fjortes Regjering havde tjent med Berømmelse i Krigen mod Sverrig.

Alle vare meget forstemte, fordi den elskede Rigshofmester var saa sorgmodig; og Møden blev borttaget, uden at der var spist synderlig noget af den, og man var allerede ved at stilles ad, da den gamle Farbroder brød Tausheden, idet han med den inderligste Deeltagelse spurgte:

„Hvad er det for en Kummer, der bøier dig saa

dybt, min kjære Brodersøn? Du er, næst Kongen, den rigeste Mand i Landet. Du staaer ved Thronens Fod; er æret og mægtig. Hvad kan det da være, der trykker dit Hjerte og spreder Sorg trindt om din hele Omgivelse? Allerede i treende Dage see vi dig i denne sorgelige Stemning. Meddelelse letter Hjertet. Lad os vide, hvad du har havt for Modgang."

"Det er Intet," — gjensvarede Rigshofmesteren og tvang sig til at smile — „og jeg er en Daare, som vil lade et Intet forurolige mig; thi er en Drøm vel Andet? Jeg har nu i tre Nætter drømt: at min elskede Hustru kom til mig og bad mig om, ikke oftere at lade læse Sjælemesser for hendes Befrielse af Skjærsildens Flamme. „Jeg er hos min Forsoner i Himlen og skuer Guds Herlighed" — sagde hun med et forklaret Smil — „Hvad Sjælemesserne koste, kan du uddele blandt de Fattige. Flyt aldrig mere din Fod, for at gaae i Sjælemesse: Thi Ulven sniger sig om i Gaareklæder og bag Livsens Træ lurker Døden." — Jeg vaagnede, hver Gang jeg havde havt denne salige og dog martrende Drøm, i den skræffeligste Tilstand. Om det Hele var et Foster af min levende Indbildningskraft, der stedse var bekræftet med den Forevi-ge, veed jeg ikke; nok er det, den har sat mig i megen Uro. I Aften Klokken ti er det netop tre Aar siden at den Uforglemmelige forlod mig. Min Vaksen har været ubeskrivelig; dog, jeg har ikke villet lade det Indtryk, den tre Gange gjentagne Drøm har gjort paa mig, faae Overhaand. Der er nu kun en halv

Time til den aarlige Sjælemesse for hendes Salighed begynder. Saameget som den koster har jeg i Dag uddeelt til værdige Arme, og troer derved at have fyldgjort den Affjæledes Willie — men til at affige Sjælemessen har jeg ikke været bestemt nok; dog har jeg besluttet, at det skal være den sidste, ligesom jeg ogsaa har foresat mig, ikke at bivaane den. Er dette en Synd, da vil den algode Gud tilgive mig den; thi jeg føler mig svag som Sivet, der bøies hid og did af Vinden og er nærved at blive dens Rov; og min Beslutning, at blive fra den hellige Forretning, vakler allerede, thi hvad kan jeg vel enten i Herrens Huus, eller paa Veien til det, have at befrygte? Desuden, staaer jeg ikke i den Guds Haand, uden hvis Willie der ikke falder et Haar af vore Hoveder og ingen Spurv til Jorden? Og er Herren med mig, hvo kan da være imod mig?"

Rigshofmesterens Drøm gjorde et besynderligt Indtryk saavel paa hans tvende Frænder som paa Balborg; men Ingen kom til at meddele sig desangaaende; thi der blev taget stærkt i Døren, som Iver Larmand aabnede, og Biskop Johan Ibsen traadte, i fuld Ornat og med Bispestaven i Haanden, ind af den.

Dette uformodentlige Besøg, som blev gjort i et Dieblif, da saavel Larmand, som de, der omgave ham, vare i en saa besynderlig Stemning, overraskede dem Alle meget; og da Bispen havde omfavnet og kysset Larmand, satte han sin massive Sølv- og Guld-Bispestav med saadan en Uforsigtighed fra sig mod Bordet,

hvorpaa Rigshofmesterindens Billede stod, at dette faldt ned og blev slaget i tusinde Stykker. Alle de Nærværende udstødte et høit Skrig; og det var Larmand umuligt at følge for Prælaten, hvor nær dette ubehagelige Tilfælde gif ham.

Bispen syntes selv at være bekymret derover og forsikrede, at Tabet skulde blive ham erstattet ved et meget lignende Stykke, som Dronningen eiede, hos hvem den Afdøde havde været Hofdame; hvilket han forpligtede sig til, hos høibemeldte Dronning, at forstafte; og han sluttede med at forsikre: at dersom det var en Synd, han havde begaaet, da vilde han af Hjertet afbede den ved Sjælemessen for den Hensorede, som han agtede at bivaane; og hvortil han, da han håndfelsesvis var paa Slottet, kom og afhentede sin gamle elskede Ven Rigshofmesteren, hvem han bad at ile, for ikke at komme for sildig.

En uvilkaarlig Skjalven greb Rigshofmesteren ved Bispens fagre Ord. Uden at svare, stirrede han paa de sønderslagne Levninger af den Elskedes Billede; og da den lille Dine græd bitterligen for hendes, skjøndt ubekjendte, dog kjære Moders ituslagne Afbildning, tog han det dyrebare Barn paa sine Arme og bortkysede Taarerne, der randt ned af hendes Rosenfinder.

„J er syg, Herre!“ — udbrod Balborg med dyb Bæmød — „Vil J ikke begive Eder til Hvile? J denne Tilstand, især saaledes som Beiret tegner til at blive, taaler J ikke at gaae ud.“

„Hvad siger du da om mig, min Datter?“ —
 udbød Bissen med et fortørnet Dilekst — „Vinter-
 sneen ligger allerede paa min Isse. Trende Sneese og
 ti Aar have boiet mig mod Jorden; og dog er jeg
 i Dag draget fra Roeskilde for at bivaagne denne
 mig saa dyrebare gudelige Handling, at anraabe Him-
 len for min elskede Bøns Hustrues Sjæl. Rigshof-
 mesteren vil hverken lade sig skræmme af Veiret, som
 desuden ikke er slet, eller af en lille Upasselighed. Han
 vil med sine ivrige Bønner bidrage til at frelse hende,
 som han elskede høiere end Livet, af Stjærsildens
 Dvaler — og Den er ingen Christen, som vil afholde
 ham fra Opfyldelsen af en Kjærlighedsøjning, som
 kan forskaffe en elsket Afød den evige Salighed.“

Larmand stirrede nogle Dieblkke paa Bissen uden
 at tale. Man funde paa hans skønne mandige Ansyn
 see, at han endnu vaklede i Henseende til sin Beslut-
 ning. Med Hestighed trykkede han Dine til sit Hjerte
 og kyskede hende gjentagne Gange. Derpaa førte han
 hende over i Valborgs Favn og sagde med en Hef-
 tighed, der næsten grændsede til Vildelse:

„J har Ret, fromme Fader! Ikke bør jeg gjøre
 mindre for min uforglemmelige Hustru, hvis Billede
 Eders Hyrdestav knuste, end J, som dog er hende en
 Fremmed. Giv mig Eders Haand! Vi ville følges
 ad i Messen; og mærk J, at mit Blod er i en
 voldsom Bevægelse — o, da fordøm mig derfor ikke!
 En rødsom Drøm har næsten forvirret min Hjerne
 — og nu sønderbrød J min Fjnd, mine Dines Lyft.

O, Gud! om dette skulde betyde..... men nei! Nei! Jeg er en Daare, og det betyder Intet! Farvel, min Dine. Mine Venner, Farvel! Jeg staaer i Guds Haand, og gaaer freidig i Messen!" — Han ilede ved Bispens Haand ud af Døren. Valborgs og hans Frænders Sukke løb efter ham. Det var for dem, som om han gik til Retterstedet.

Bispen slap Rigshofmesterens Haand, og de gik ved Siden af hinanden mod Højbro. Inden de kom paa den, standsede Bispen, og flere Personer hørte at han sagde til Laxmand:

„Min Ven, vil I ikke gaae i Forveien? Vi samles da i Kirken; thi her henne ved Slottet ligger en fattig, syg, værkbruden Qvinde, som jeg vil meddele min Velsignelse. Naaden er stor, det er muligt at den kan forskaffe hende hendes Helbred. Himlen velsigne Eder og lade mine Ønsker for Eder gaae i Opfyldelse."

Bispen dreiede til Venstre om Slottet. Laxmand gik ligesfrem mod Broen og var endnu ikke kommen midt paa den, da Ebbe Strangesøn sprang til fra Siden og stak ham, idet han sagde: „Godaften!" en Kniv ind i Brystet, saa at han segnede og greb fat i Ræværket, idet han raabte: „Jesus Maria!" Bjørn Andersøn ilede med Lynets Hurtighed til og gav den Ulykkelige flere Stik med en Dolk, saa at han, uden at tale et Ord mere, sank død ned for deres Fødder. De forsøgte ved Fodspark, om der endnu var Liv i ham; men hans ædle Sjæl havde allerede frunget sig

op for Retsfærdigheds lysende Throne, hvor hans Morderere vist ikke vilde undgaae deres fortjente Straf.

Uhyrene lode det ikke blive ved at myrde den Adle, uagtet det lod som de ikke frygtede meget for Gjerningen; thi ved Laxmands Strig vare Flere komne til Broen; dog dette uanseet, hævede de ham op paa deres Arme og kastede ham over Bolværket ud i Stranden, idet de med djævelsk Skoggerlatter raabte:

„Du hedder Laxmand! Nu kan du som en Lax svømme i Vandet!”

Disse frække Ord, udtalte af Morderne i samme Dieblis, Mordet var begaaet, røbede for det tililende Folk, hvem den Myrdede var; og da Laxmand, formedst sin Tapperhed i Krigen og Retsfærdighed og Mildhed i Freden, var almindelig elsket, vilde Morderne ogsaa være blevne grebne, om ikke den høiærværdige Biskop var kommen til og med sin Bispestav havde afspredt Hoben, som ærefrygtsfuld veeg til Siden. Morderne fulgte nu rolige og uantastede ved den hellige Herres Side ned ad Høibrostræde mod Østergade, hvor de snart tabte sig i det stærkt frembrydende Mørke.

Folkemængden, der stimlede til, blev stedse større og større. Man tændte Lygter, satte Baade ud, og søgte trindt i det dog ikke dybe Vand med Baadshager; men Strømmen var stærk, den havde taget den Ulykkelige sig med sig; man søgte derfor forgæves om det hele Natten, og først næste Dags Formiddag blev det fundet; og de Fattige, for hvem den Affjælede havde været en Fader, vædede hans folde og vaade

Lig med Smertens bittre Taarer, medens de bare det til hans Bopæl paa Slottet.

Der vare alle Ting, siden den ædle Herre Aftenen i Forveien forlod sin Hjemstavn, i en stræffelig Tilstand. Næsten i samme Dieblis, som Mordet var begaaet, var det bekjendt over hele Slottet; og ikke alene Larmands Slægtninge og Balborg, men alle hans mange Folk henfløde i Taarer; og det var de Sorgende en svag Trøst, at de hvert Dieblis ventede at see Morderne indførte i Slotstaarnet, for at lide deres Ugjernings velfortjente Straf, hvilken ikke alene Larmands Folk, men den hele By undte dem; — men det skete ikke, uagtet de vare blevne kjendte af Mange og vedbleve at opholde sig i Byen; og aldrig bleve de tiltalte for denne Misgjerning, uagtet Larmands ufskyldige Blod raabte høit til Himlen om Hævn.

Et stræffeligt Klagestrig, der vist banede sig Vej til den evige Retfærdighed, steg mod Skyerne, da det ædle Lig blev overgivet til dem, som den Forevigede havde været Alt i Livet. Larmands gamle Farbroder blev, ved at see sin elskede Brodersøns Lig, rørt af et Slag, hvoraf han kort Tid derefter døde; og den unge Larmand kunde, ligesom Folkene, for Sorg og Graad Intet foretage sig, saa at der ingen Klage over Mordet blev indgivet til Kongen og Intet foretaget, for at sikkre den faders og moderløse Dine hendes uhyre Arvedeel. Dog, hvor var det muligt, at Kongen kunde falde paa at troe, at den kunde gøres hende stridig? Den Æneste, der var noget fattet, var Mo-

der Balborg. Dog var det kun under tusinde Taarer at hun kunde vise den ædle Herre den sidste Tjeneste, at afvaske hans blodige Bunder og isøre ham hans Ligdragt; og hele Dagen medgif for hende med denne sørgelige Forretning, saa at han ikke før om Aftenen blev lagt paa Løibænken. Nu først lod hun Dine komme ind til hendes Fader, og den uskyldige Lille, som ikke kjendte sit uoprettelige Tab, vædede hans kolde Haand med sine Taarer, idet hun dog, trøstende sig selv, gjentagne Gange sagde: „Fader sover kun. Han vil nok vaagne i Morgen og sidde til Bords med Dine.“

Balborg lod Dine blive i hendes Tro, for at hun ikke skulde sørge for meget, og overlagde ved sig selv, hvad der var det Fornuftigste at gjøre, medens hun ikke kunde lade være at forbande det geistlige Uhyre, der saa lumskeligen traf den gode Herre i Døden; og hun fortrød inderligen, at hun ikke havde gjort mere for at holde ham fra at gaae i den ulykkelige Messe. Nagtet det Gne løb i det Andet i den gode Kones Hoved, blev det hende dog muligt at fatte en Beslutning, og denne var: at gaae med Dine til Dronningen, for at bede om Hendes Majestæts Beskyttelse for den Faderløse og tillige formaae hende til at udvirke hos Kongen, at Rigshofmesterens Mordere bleve grebne og afstraffede. Balborg kjendte den ædle Landsmoders Hjerte for vel, til at tvivle paa at hendes Bøn vilde blive opfyldt; hvorfor hun isørte

den Lille hendes bedste Bynt, tog hende paa Armen og vilde gaae med hende ud af Døren.

Allerede havde Moder Balborg den ene Fod over Dørtærskelen, da hun traf den tilbage og traadte baglænds ind i Gemakket; thi fem til sex bevæbnede Mænd kom ilende ind og kastede sig som Røvere over den Myrdedes Papirer og Kostbarheder; ja een af dem spurgte endog med barst Stemme og Afsyn: om den Lille var Rigshofmesterens Datter, og greb efter Barnet paa Balborgs Arme. Balborg gav et høit Skrig og vilde flygte med Dine ud af en Sidedør, hvor hun af den Bevæbnede blev standset, idet han drog sin Sabel og truede at igjennembore hende, om hun gik af Stedet. Om han vilde have Barnet fra hende, eller blot Oplysning, den Myrdedes Gods betræffende, hvorpaa der i Kongens Navn blev lagt Beslag, undersøgte Balborg ikke. Hun troede det Første og tvivlede ikke om at Dine skulde dele Faderens Stjæbne. Hun vilde frelse det Barn, som hun stedse havde været i Moders Sted, da dets Fødsel havde kostet Moderen Livet. Rast greb hun Særen, der i en Snor hang ved hendes Belte, i sin endnu kraftfulde Haand og stødte den med en saadan Hefstighed ind i Mandens Tinding, at han styrtede blødende til Jorden. De Omstaaende bleve ved denne Gjerning betagne af den yderste Forfærdelse, og Ingen standsede Balborg, da hun med det skrigende Barn i Favnen flygtede ud af Døren, igjennem Gangen og ud af Slotsporten.

Frygten for Følgerne af den skræffelige Gjerning, hun havde begaaet, bevingede hendes Fødder. Rast ilede Balborg, næsten bevidstløs, fremad over Broen; og det var hende ikke muligt at overtænke, hvad hun vilde gjøre, før hun ved Hjælp af Maanen, der just oprandt, saa, at hun var et godt Stykke udenfor Kjøbenhavn og gik ved Stranden mod den en Mill fra Staden liggende Gylденlund's Skov.

Dine var faldet i Søvn paa hendes Arme. Varligen lagde hun hende ned paa Græsset, medens hun astog sit underste Skjort, som hun svøbte om hende, for at beskytte hende mod Nattefulden, som Stormen meget forøgede. Dine var af den megen Skræk og Graad falden i en saa dyb Søvn, at hun ikke vaagnede ved denne stærke Bevægelse; og Balborg ankom omtrent en Time før Midnat med hende til Skoven, hvor hun af Mæthed sank ned ved Foden af et Træ, ved hvis Rod hun lagde Barnet. Hendes Stilling var skræffelig; thi hun kunde ikke tvivle paa, at hun var et Menneskes Morderesse — og hun, tillige med det elskede Barn, havde intet andet Tag end Himlen og Skovens grønne Løv, intet Leie uden Jord og Græsset — og hun vidste ikke, hvorledes hun skulde stille Barnets Hunger og Tørst, naar det vilde kræve Næring af hende; og var ikke saavel dets, som hendes Liv i Fare? O, hun bævede ved at see ind i Fremtiden og var nærved at fortvivle; ja, som hun i Nattens Stilhed sad med den ulykkelige Fader og

Den smutte Skovpige. 2

Moderløse paa Skjædet, syntes hun, at det var bedre at hun havde overladt hende til Morderne, fra hvem hun kun ved at begaae et Mord kunde frelse hende; thi saa vare dog alle hendes Lidelser endte, da hun nu, skøndt hendes Liv var frelst, var udsat for at friste den endnu rædsommere Hungersnød, eller dog omstider falde hendes Faders Mordere i Hænderne. Den ymme Moder Balborg vilde anraabe Herren for det uskyldige Barn; men hun formaaede det ikke, thi hun følte i sin hele Rædselsfuldhed den Brøde, der hvilede paa hendes Samvittighed. Hun havde jo udgydt et Mennesses Blod og anmasset sig Himlens Sag, hvem det ene tilkommer at dømme og straffe.

Dine opvaagnede i Daggrøyet og gav sig bitterliggen til at græde, da hun mærkede, at hun ikke var i sin Seng, men i den skumle Skov, hvor ethvert af de store Træer forfærdede hende.

Balborg søgte paa alle mulige Maader at trøste Barnet, som gjentagne Gange raabte paa sin Fader og sagde, at han laae og sov paa Løibænten; men Dine vedblev at græde og bad Moder Balborg bønliggen at føre hende hjem paa Slottet til hendes Fader, at hun kunde kysse hans Haand og sige ham Godnat.

Dine trykkede sit lille Hoved tæt op til Moder Balborgs Bryst, men vedblev dog at græde og hylle; thi en stærk dyb Stemme lød i Nærheden af dem og Godtrin hørtes tydeligen, idet Stemmen med inderlig Tølelse sang en bekjendt Morgenpsalme.

Som et Lyn flvi den Tanke Balborg igiennem Hovedet, at anraabe den fromme Vandrer, der saa fjendt begyndte Dagen, om Beskyttelse for sig og det Barn, der var saa dyrebart for hendes Hjerter. Den Snygende som nærmere. Solens første Straaler faldt just paa ham, og Balborg saae til sin uudsigelige Glæde, at det var den fromme Pater Augustus, der var Præst i Gjentofte og boede i Udfanten af den Skov, hvori hun var, mod Abrahamstrup, hvem hun havde fjendt som Munk fra den Gang, hun var Brinds Christians Amme og saae ham, naar han kom og bad Dronning Christine om Almisse. Hun vidste, at han var god og from, hvorfor hun ikke tog i Betænkning at anraabe ham om Hjælp og Bistand i den store Nød, hvori hun var bestedt — og hun tog ikke feil. Pater Augustus anhørte hende med Opmærksomhed; og skjændt han ikke kunde billige hendes blodige Færd, fordømte han den ei heller, og deelte hendes Ansøelser i Henseende til den Fare, hvori Barnet havde svævet. Derpaa rakte han Balborg Haanden og bad hende at følge sig til hans Bolig, hvor hun og Barnet kunde udhvile og vederkvæge sig noget, da han derpaa vilde anvise dem et sikkert Sted i Skoven, hvor de for det Første kunde være og hvortil han vilde bringe dem Alt, hvad de behøvede — thi han indsaae tydeligt, at de, indtil Sagens Udvikling, omhyggeligen maatte skjule sig. Paa Veien fortalte han Balborg, at han havde været nærværende, da Rigshofmesteren blev truffet op af Bandet, og bekræftede, hvad Balborg havde hørt,

at det var af tvende velbekjendte Adelsmænd, der vare vel anstrevne hos Kongen, han var blevet anfaldet og myrdet. Hvad der var den gode Augustus ubegribeligt, var den Huusundersøgelse, der fandt Sted hos den Myrdede, samt at Gjerningsmændene, saavidt han vidste, ikke vare eftersatte; men han lovede Balborg, om nogle Dage at gaae til Byen, og da vilde han underrette hende om Alt, hvad han hørte denne høist besynderlige og vigtige Sag angaaende. Han sluttede med at forsikre Balborg, at han ikke troede at den Bevæbnede vilde døe af det Saar, hun havde bibragt ham med Særen. Dog kunde han ikke nægte, at det var meget slemt, at Gjerningen var bedrevet i Kongens Gaard; han trøstede hende imidlertid med, at den fromme, gode Christine nok vilde formilde Kongens Brede desangaaende, og lovede, naar en Veilighed dertil gaves, at tale hendes Sag hos Dronningen, som han desuden vidste yndede hende meget.

Balborg blev som nysødt over den gode Faders trøstende Tale, og hans lille Stue var hende kjærere end Kong Johannes' stolte Kongeborg. Den gode Augustus fremsatte frisk Smør, Brød, Mælk og Jordbær paa Bordet, hvis Nydelse ret styrkede og vederqvægede Balborg og Barnet. Da de vare mættede og Dine havde nydt en rolig Søvn paa hans Leie, bad han dem følge sig, da de let kunde blive sete og opdagede i hans Hytte, hvor der kom mange Folk. Dette var, deels fordi den laae ved Beien, deels ogsaa fordi Augustus var vel forfaren i Lægekunsten,

og af Urter og Rødder, som han med stor Omhyggelighed samlede i Skoven, tillavede herlige Salver og styrkende Drikke, som han uden mindste Betaling overlod Enhver, der havde Tillid til ham og behøvede det; og han havde den Glæde, at see de herligste Frugter af sin Flid, da Mange næst Gud ene havde ham at takke for Liv og Helsen.

Augustus førte Balborg og Dine gjennem Krat og Tjørne ind i det Dybeste af Skoven, og saavel han som Balborg vare svært belæssede med Fødevarer og Huusgeraad. Desuden lovede han inden Middag at forskaffe Balborg en god Malkeso, at hun ikke skulde mangle Mælk til sig og Barnet, saa at Balborg ikke kunde Andet end takke Gud inderligen for denne Frelser, som han havde givet hende i Nøden.

Omsider vare de paa det Sted, som den gode Augustus indtil Videre havde bestemt til deres Opholdsted. Det var ved Foden af en Høi, som var saa tæt omgivet af et tykt Krat, at de flere Steder maatte krybe igjennem det, og undgik derved ikke at faae Hænder og Ansigt noget forrevne, saa at Balborg frygtede for at Augustus ikke skulde faae Koen hen til hende; hvilket han dog forsikrede skulde blive ham let, da han i sin lille Baad, som han havde liggende i Aaen, der løb lige forbi Høien, kunde lade den svømme efter sig; og Grunden, hvorfor han ikke i Baaden havde ført Balborg og Dine dertil, var: at han vidste, at der vare Mange ude at flaae Græs ved Aaen, og den løb lige forbi tvende Huse. Dog bad han Balborg at

være rolig for at der skulde komme Noget; thi det Sted, hvor hun var, saavelsom den Deel af Aaen, der for endeel inde sluttede det, tilhørte Abbeden i Graa-brødre-kloster i Kjøbenhavn, der havde overladt ham Brugen af det — og Almuen elskede ham altfor høit til, endog i ringeste Maade, at skulde krænke hans Rettigheder.

Balborg kunde dog ikke andet end gysse ved at tænke paa, at hun og Barnet skulde tilbringe Natten under aaben Himmel; hvilken Uengstelse hun ikke kunde skjule for Pater Augustus. Den gode Pater saae stift paa hende og spurgte: om hun vel, for at finde et sikkert Ly, havde Mod til at stige dybt ned under Jorden, hvor Solens Lys aldrig kunde trænge.

Balborg bævede tilbage ved dette Spørgsmaal, hvori der laae Noget, som var hende aldeles uforklarligt; thi hvor kunde vel Jorden aabne sit Skjød for at modtage hende og det ulykkelige Barn? Det forekom hende, som om det sikke Ly, hvorom Augustus talte, ikke kunde være andet end Graven; og det var for hende, som om den vilde aabne sig for hendes Fødder. Hun bævede sine Dine mod Himlen, for at anraabe den om Beskyttelse for den Ulykkelige, hvis Skjebne hun med saamegen Uforsigtighed havde styret. Solen straaede saa yndigt paa den azurblaa skyfri Himmel. Balborg bæiede sig ned for at trykke Barnet til sit Bryst. Jorden prangede med de yndigste Blomster, der duftende slyngede sig om hendes Fødder lige

op til Barnets Hjerter. Livet havde i dette Dieblit faamegen Unde for Balborg og — hun misforstod aldeles Augustus, om hvem hun var ubillig nok til at troe, at han ved List havde ført hende til dette enslige Sted, for at overtale hende til frivillig at vælge Døden, for at affone sin Brøde. Taarerne styrte den uhyggelige Røne ud af Dinene. Med vild Hefstighed trykkede hun Dine i sin Favn, idet hun knælede ned for Præstens Fødder og raabte:

„Nei, nei! Saa lad før Retsfærdighedens Sværd sælde mig. O, min dyrebare, ædle Brinds! var du her, du vilde forsvare og beskytte mig!”

„Som I selv vil, Moder Balborg!” — sagde Augustus med megen Blidhed — „Jeg vil da, naar jeg kommer igjen med Røen, tage Bærktøi med og bygge Eder en lille Hytte af Grene. Desuden bliver I her vel ikke saa længe. Og dette uskyldige Barn har jo Intet forbrudt. Det har jo sin store Fædre- og Mødrene arv, hvorfor det kan blive opdraget, som det en adelig Jomfru egner og anstaaer; og jeg haaber, at I snart kan føre den uhyggelige Lille til en af hendes Faders Borge, enten her i Sjælland, Fyen eller Skaane; at en fremtidig Lykke kan erstatte hende det Slag, der traf hende i Livets Morgen, som hun — takket være Gud! — endnu er for ung til at føle. Vær imidlertid rolig; thi jeg skal værne om Eders Sikkerhed, og I skal Intet mangle.”

Balborg, som havde reist sig, knælede atter for Augustus' Fod og takkede ham i saa Ord, som strøm-

mede lige fra hendes Hjerte og hun skammede sig inderlig over sin Mistanke, uden at tænke videre over, hvad han vel kunde have meent med sit Spørgsmaal: om hun havde Mod til at stige dybt ned under Jorden, hvor Solens Straaler aldrig kunde komme.

Fater Augustus gif, og Balborg havde nu Tid til at see sig om og undersøge Stedet, hvor hun befandt sig. Høien, hvorved hun stod, kunde næsten kaldes et lille Bjerg; thi dens Spids naaede høit ovenfor de nedenfor den staaende Træers Toppe; og der maatte vist være en yderst fortræffelig Udsigt fra det Øverste af den, hvilket dog Balborg ikke dristede sig til at undersøge. Ved dens Fod og i Dalen neden under den stode, foruden utallige Buskværter, mange tusindaarige Ege- og Bøgetræer, hvis friske, lysgrønne Kroner beskiermede saavel mod Stormen som Regnen og Solens brændende Straaler — og dens Fod mod Syden blev vædet og forfrisket af Aaens søde, krystallklare Vand.

Uagtet dette Steds fortryllende Unde syntes ligesom at maatte stemme Sjælen til blide, glade Følelser, kunde Balborg dog ikke glæde sig; thi hver Gang hun saae paa den lille Dine, der sorgløs legede med Blomsterne i Græsset, flød hendes Taarer strømmevis. Hun gjorde sig vel tusinde Gange det Spørgsmaal, hvad Enden paa hendes og Barnets Skjebne vilde blive, men stedse blev det kun besvaret med Suk og Taarer; thi kunde hun Andet end ansee det som et

ulykkelig Tegn for Barnet, at Faderens Papirer og Koftbarheder bleve paa en sliq voldsom Maade lagte under Beslag — og hvordan kunde hendes egen Skjebne vel blive, da hun — vel som Forsvar, men dog voldeligt — havde udgydt Blod i Kongens Gaard, hvilket hun vidste blev straffet med Døden! Og var den bevæbnede Herre virkelig død; havde hun, uden at hun kunde gjøre Bod for muligen begangne Synder, sendt ham ud af Livet, didhen, hvor vi skulle dømmes efter det, som vore Gjerninger have forskyldt, da var hun jo en skrækkelig Forbryderesse; da ønskede hun ikke at leve; da vilde hun med sit Blod forsone sin Misgjerning, for hidsset at finde Raadens Døre aabne, at hun kunde samles med sine elskede Forudgangne i Evigheden. Den Ulykkelige vilde høre sine Dine mod Himlen, men hun formaaede det ikke. Bemoddsfulde og taarebetyngede sank de mod Jorden, og de faldt just paa den ulykkelige Sax, der i sin Silkesnor hang ved hendes Side, uden at være stukt i Beltet. Balborgs vemodige Sorg steg pludselig til en frygtelig Grad, og Echo gjentog hendes fortvivlede Skrig; thi hun saae — at den var farvet med Blod.

Augustus traf ved sin Ankomst Balborg i en meget fortvilet Stemning, den hans egen Sorgmodighed meget forøgede; thi alle Husene i Nærheden af Skoven, og paa Veien langt forbi Gjentofte og Lyngby, vare paa Dyrighedens Befaling gjennem søgte, for at oplede Balborg, som man vilde vide, med Barnet var gaaet henad den Kant. Ja endog Gylde-

lunds Skov havde disse Speidere gennemført. Kun Augustus' Bolig og den Deel af Skoven, som tilhørte Abbeden i Graabrødreloster, var undgaaet Underføgelsen, som Eiendomme, der tilhørte saakaldte hellige Personer, hvilke man næsten offrede guddommelig Tilbedelse, saa at Balborg i sit Skjul var sikker; hvilket glædede den gode Pater særdeles meget, uagtet han var i megen Uro for hende, da denne Forholdsregel, hende angaaende, overtydede ham om, at hendes Sager stode slet; saameget mere, som Den, hun havde bibragt det dræbende Stød, var Kongens meget yndede Haandskriver, Hans Steffensen, som de Udsendte, med hvem Augustus havde talt, forsikrede, var meget slet, saa at man frygtede for hans Liv. Disse Ubehageligheder kunde Augustus ikke undgaae at fortælle den ulykkelige Kone, for at indstærpe hende den yderste Forsigtighed — og uagtet han gjorde det med den yderste Varlighed, forøgede det dog meget hendes Fortvivlelse. Hvergang en Buss bevægede sig for Binden, troede hun, at der kom Noget for at gribe hende. Hun turde neppe aande og pustede nu, at hun kunde skjule sig, sine Drøaler og sin Frygt dybt i Jordens Underste.

„Naar I har Mod dertil,“ — svarede Augustus paa hendes fortvivlede Udraab — „da skal jeg give Eder et Opholdssted, hvor I er saa sikker, som om I stod for Herrens Alter, og kan have langt flere Behageligheder, end I kan faae endog i den bedste Hytte af Grene. Ja, sendte Kong Johannes endog

hundrede Speidere herud, de skulde dog, om de endog gik lige over Eders Hoved, ikke opdage Eders Døholdsted. Det er indrettet til det hemmeligste Skjul for dem, som ikke kunne eller maae vise sig for Verden, og — om jeg tør sige det — Overtroen selv sikkrer det en evig Forborgenhed. Jeg kjender intet Sted i Danmark, hvor I kan være mere sikker."

"I sætter mig i den høieste Forundring, hellige Fader!" — udbød Balborg med dæmpet Stemme, idet hun tørrede sine Øine — „Gives der da virkelig i Verden et Tilflugtssted for mig og dette af Skjebnen saa grumt forfulgte Barn? Da I før idag talte derom, troede jeg... O, tilgiv mig! Jeg er meget at dable; thi jeg tænkte — at I havde bedraget mig, for desstikkrere at kunne overgive mig til Verden, som jeg vist ikke undgaaer, om jeg falder i mine Fjenders Hænder. O, jeg føler, at denne Mistro meget forøger min forud begangne Brøde!"

"I har taget feil af mig," — svarede Augustus med den høieste Grad af Godmodighed — „men det er mennesseligt at feile, især hvad Tiltroen paa andre Mennessers Redelighed angaaer; thi Skaberen har ikke sat Nogen en Glasrude for Hjertet, at man kan see, hvad der foregaaer i det. Dersom I føler, at I ved denne Mistro har begaaet en Brøde imod mig, da stjænk mig Eders uindskrænkede Tillid, og den er tilfulde affonet. Sværg ved Forsonerens Kors, som er udhugget i denne Steen, at I for alle Men-

nesker i Verden vil tie med den Hemmelighed, jeg for Eders Frelses Skyld, og for aldeles at berolige Eder, nødes til at aabenbare Eder; og jeg skal værne om Eders Sikkerhed med en Kraft, som aldeles maa berolige Eder, og som giver Eder Tid til vel at overveie, hvad det Rigtigste er, I bør foretage Eder."

"I er en Engel fra Himlen, nedsendt af Fønsøeren, paa hvis Kors Eders rene Haand hviler, for at tage mig og dette Barn i Eders mægtige Baretægt og Beskyttelse," — udbød Valborg inderligt og knælede for Augustus — „og jeg sværger ved Christus Jesus, hvis hellige Kors jeg store Synderinde vover at berøre: at jeg aldrig skal aabenbare Noget af hvad I maatte værdige at betro mig; samt at jeg, næst Gud og hans Helgene, skal ære og elske Eder til mit Hjerte brister i Døden og stedse adlyde alle Eders Befalinger; thi I er den veldædige Himmels sandeste Billede paa Jorden."

"Amen!" — udbød Augustus med megen Junderlighed — „Det er ikke blot fra idag, jeg kender Eder. Allerede da Prinds Christian laae ved Eders Bryst, agtede jeg Eder. I er ulykkelig, men ikke lastefuld. Om end Steffenson dør, er I ingen Morderste; thi I gav hverken det dødelige Stød af Had eller Hævn, men for at beskytte det Barn, som I elsker høiere end om det havde hvilet under Eders eget omme Hjerte. Edel og retskaffen var I stedse. Det er I endnu. Mit Hjerte har i flere sørgelige Aar været inde sluttet i sig selv. Naar I skuer ind i dets

Indre, vil I undre Eder over, at det ikke er bristet i sin uendelige Smerte. I vil ikke fordømme Munken, fordi han fulgte Naturens Røst og var Menneſte — og I ſkal ſee Ufbildningen af mine Dines Lyſt, ſom Bellyſt og Grumhed myrdede. I ſkal beboe de Hvælvinger, ſom gave Gjenlyd af mine fortvivlede Strig og Sukke; og Eders medlidende Taarer ſkulle væde min for evig knuſte Lykkes Grav. Men ikke idag. Jeg mærker, at jeg allerede er i formegen Bevægelse til paany at lade mit Hjertes aldrig lægte Bunde bløde. Blot denne Nat maa I og den Lille tilbringe her under Træerne. Imorgen ſkal jeg føre Eder ned i Eders tilkommende Bolig; og I ſkal erfare, hvor nøie min ulykkelige Hiſtorie og diſſe Hvælvinger ſtaaer i Forbindelſe med hverandre. Svøb Eder og Barnet vel ind i denne Kappe og diſſe Puder, ſom I ſkulde have havt i Løvhytten, ſom vi nu ikke have Behov at bygge. Veiret er ſkjønt. I vil nok kunne tilbringe een Nat her. Styrk Eder ved Spiſe og Drikke og vær fuldkommen rolig! Imorgen ved Solens Dpgang ſeer I mig igien. Lev imidlertid vel og frygt Intet. Kirſens Arm er ſtærk. Den værner om Eders Sikkerhed.”

Augustus ilede ned i Baaden, greb med ſin kraftfulde Haand Aarerne og var ſnart forſvundet. Valborg ſtirrede efter den Gole ſaalænge hun kunde ſe ham; derpaa knælede hun ned for Algodheds milde Dphav, og det lykkedes hende at bede. Styrket reiſte hun ſig op og trykkede Dine med den høieſte Omhed

til sit Frygt — og hendes Hjertes vilde Slag vare standsede. Hun følte med den højeste Taknemmelighed, at Himlen og Dyden havde antaget sig hendes Sag. Da Frue Kirkes store Klokke, som hun tydelig kunde høre, kaldte Herrens Dyrkere til Bøn, sang hun, skøndt med dæmpet Stemme, da hun ikke ganske kunde forjage sin Frygt, en Aftenpsalme og foldede Dines Hænder, medens hun læste „Fadervor“ for Hende. Derpaa lagde hun sig med Barnet til Ro under et Egetræ — og den Udmattede faldt i en rolig Søvn, hvoraf hun først vaagnede næste Morgen, da Lærten over hendes Hoved i henrivede Toner priste Himlens og Jordens almægtige Skaber, der ogsaa skabte den til at deeltage i Livets utallige Glæder og gav den rigelig Føde, endskjøndt den aldrig faa'er, aldrig høster og aldrig samler udi Lader.

Det var en usædvanlig skøn og behagelig Morgen. Hele Egnen laae indhyllet i en let Taage, som den underskjønne, majestætiske Sol snart adspredte. Millioner sunkslende Diamanter smykkede de Knoppen aabnende Blomster, og tusinde Stemmer jublede den herlige Morgen imøde. Valborg svøbte Rappen bedre om Dine og stod op for at beundre Skaberen i hans hele Størhed — og hun kunde ikke lade være at bestige en Deel af Høien; dog, til dens Top vovede hun sig ikke. Hun saae Hovedstaden med dens mange Taarne og Kupler, der vare ligesom forgyldte af Morgensolens Lue, ligge for sig. Der laae Slottet, hvor flere Aar af hendes Levetid vare henrundne. Der var

Frue Kirke med sit mod Himlen ragende høie Taarn og Spiir. Balborgs Dine fyldest med Taarer; thi der havde hun ledsaget en elsket Mand og fem hulde Børn, som Døden havde berøvet hende, til den evige Hvile. Der laae Sankte Klare Kloster, hvis Abbes disse og Nonner hun saa godt kjendte, i hvis Kirke hun saa ofte havde betet til Herren. Hvad havde disse fromme Sjæle vel tænkt om hende, da de erfarede den Brøde, hvorfor hun var flygtet? Vilde de vel nu, som tilforn, indeslutte hende i deres Bønner? Alle disse Betagninger satte atter Balborg i en meget vemodig Stemning, som hun dog ved Augustus, der fra sin Baad steg iland og venlig rakte hende Haanden, blev revet ud af. Der perlede endnu en Taare i Augustus' blide Øie, og det var som om Bønnen, han nylig havde holdt, endnu svævede paa hans venlige Læber. Balborg ilede til og hjalp ham de mange medbragte Sager, der fornemmelig bestode af Kjøffentoi, en stor Jernstang og — hvad der forundrede Balborg meget — et Skydegevær og en Pung med Krudt, op af Baaden.

Alle disse Sager bleve bragte hen under Træet, hvor Barnet sov. Augustus satte sig ned paa en af Træets store Rødder og bad Balborg at gjøre det samme. Derpaa fremsatte han det, som han havde medbragt til Frokost, i hendes Skjød; og da han saae, at Balborgs Dine hvilede bedende paa hans Læber, sluttede han sig til hendes Ønske, at erfare de Begivenheder, der stode i Forbindelse med den Volig,

hun snart skulde betræde. Da de vare færdige med deres tarvelige Maaltid, fortalte han hende sit Livs sørgelige Begivenheder, som her Ord for Ord meddeles, uden at nævne de Afbrydelser, der saavel fra hans som fra Valborgs Side fandt Sted, eller de Taarer, som ikke alene han, men endog Valborg, fældede under Fortællingen.

„Jeg nedstammer fra en adelig Slægt, og mine Førfædre have med Berømmelse sægtet i Dronning Margarethas Hære, ligesom min Fader faldt paa Wrens blodige Mark i Sverrig under Christian den Førstes Banner Aar 1462, trendte Aar efter jeg var født til Verden. Min Moder tog sig dette Dødsfald saa nær, at hun kun et Aar overlevede sin Gemal, og efterlod sig mig, hendes første og eneste Barn, vel som en rig Arving, men ganske overladt til Fremmede, da alle hendes Slægtninge var en Broder, og hans Stilling var saaledes, at han Intet kunde gjøre for et saa ungt Barn, thi han var Abbed i Graabrødrerkloster — desuden havde han og min Fader aldrig været Benner. Min Moder overgav mig derfor paa sit Yderste til en midaldrende Kjøbmandsenke, som lovede at opfostre mig for Renterne af min arvede Kapital; og hun gif, beroliget for min Skjebne, veltfreds ud af Verden, for at samles med min Fader i Evigheden.

„Min Pleiemoder var en særdeles god og oplyst Kone, som opdrog mig paa det Omhyggeligste. Hun indpræntede mig de første Grundsætninger af vor hel-

Ikke Religion i dens oprindelige Reenhed, uden at agte det Meget i den, der grændser til Afguderi og gjør os til blinde, fornuftløse Tilbedere af nogle gamle, grimme, ormstufne Træbilleder. Det er ene hendes Lærdomme, jeg kan takke for, at jeg ikke af de rædsomme Orkaner, der i min Ungdom rasede i mit Bryst, er styrtet til Jorden, og at jeg endnu ved Herrens Miskundhed staaer opreist, til han i Naade, ved en salig Død, vil kalde mig didhen, hvor Ondskabens Magt er sonderbrudt ved den Genbaarnes Fortjeneste — hvor Døden har mistet sin Braad og Helvede sin Seier; hvor intet Hjerter bløder, og de Fromme synge et evigt Hallelujah for den Uendeliges evige Trone.

„Hændelsen førte en nederlandsk Maler, som Kong Christian den Første havde kaldt herind i Landet, i min Pleiemoders Huus. Denne brave Kunstner fik mig meget kjær; mit Hjerter brændte snart for hans henrivende Kunst, hvori han blev min Lærer; og da min sømme Pleiemoder i mit tolvte Aar døde fra mig, flyttede jeg ind til den gode van Bardro, og de otte Aar, jeg tilbragte i hans Huus, kan jeg med Sandhed sige vare de lykkeligste i mit hele Liv. O, aldrig — oplevede jeg end Methusalem's høie Alder — skal de udslettes af min Grindring.

„Min kunsterfarne Lærer eiede mange fortræffelige Stykker af den gamle italienske og nederlandske Skole, hvoriblandt en henrivende Madonna, hvoraf jeg tog

en Gopi, hvormed van Bardro var saa veltilfreds, at han vilde have, jeg paa egen Haand skulde male en Madonna, hvortil hans syttenaarige Datter Rosaura skulde tjene som Model; hvilket hun ogsaa var villig til, da hun i sin Barndom havde siddet for sin Fader, medens han malede sine fleste Engleboeder. Nu var hun imidlertid bleven en voksen Jomfru; van Bardro vilde derfor see, hvordan hun kunde tage sig ud som Madonna, hvortil han troede hun havde et heldigt Udortes, og især et uudsigeligt sjælsfuldt Dye.

„Du est en fager Ugersvend“ — sagde den vakre Mester en Dag skjemtende til mig — „det er nu Tid, at du gjør dit Svendestykke, at der i Tiden kan blive en duelig Mester af dig.“

„Jomfruen, som just var kommen hjem fra den hellige Jomfrues Kloster i Holland, hvor hun i tvende Aar havde været i Pension, traadte i det samme ind i Bærkstedet. Det var neppe, at jeg kjendte hende, saadan var hun voxet; og da jeg kastede mine Bine paa hendes Ansigt, for at see, om hun var saa skøn, som en Madonna, efter mit Begreb om dette Ideal af jordisk og dog overjordisk Ynde, skulde være, sank mit Blik mod Jorden, som om jeg havde opløstet det mod Solen, saa overrasket blev jeg af hendes himmelske Skønhed; og en uforklarlig Følelse, der hidtil var mig fremmed, gjennemlyneede mit hele Væsen og bragte den sødeste Gysen lige til mit Hjerte, hvorfor jeg gik ud af Bærkstedet for at skjule min Forvirring,

— og det var mig umuligt den Dag at gaae til Middagsbordet, hvor jeg var vis paa at træffe Rosaura. Jeg følte tilfulde, at Mester Bardro havde Ret. Jeg var bleven en Angersvend. Mit Hjertes stormende Bevægelser sagde mig det; og den Vished, at jeg skulde male den fortryllende Pige, var rig paa himmelsk Salighed for mig — og dog skjælvede jeg for den Stund, da hun skulde sidde for mig; thi vilde jeg ikke komme til at ryste paa Haanden? Og var det muligt, at jeg kunde afpenge disse uforlignelige Undigheder, dette Die, hvoraf den Himmel, der trosnede i hende Hjerter, fremstraalede? Fra det Første, jeg kom i van Bardros Huus, havde Rosaura været mig meget kjær, men jeg havde stedse kun betragtet hende som en elsket Legefoster. De tvende Aar, hun havde været i Klosteret, havde gjort Undere i Henseende til hendes Udvores. Eller var det blot i mine Dine, hun havde vundet saameget? Det være som det vil, mit Hjertes Ro var borte. Jeg tænkte kun paa Rosaura om Dagen og drømte om hende om Natten, og — jeg veed ikke selv hvorfor — jeg opsatte fra een Dag til anden at begynde paa Madonnaen, hvilket var saavel Rosaura som Faderen paa-faldende; og da jeg efter nogle Ugers Forløb havde afflebet Værredet, spændt det i Rammen og sat det paa Staffellet, for at begynde paa Stykket, erklærede Rosaura med en stærk Rødme, at hun ikke befandt sig vel og derfor ikke den Dag kunde lade sig male. Saaledes gik det Dag for Dag og Uge for Uge.

Jeg besluttede derfor at male hende efter Hukommelsen — og det var ikke min Haand; nei, det var min Sjæl, der hentryllede hendes indtagende Figur og Træk paa Værredet, som van Bardro, da han saa det færdigt, erklærede for et Mesterstykke og i sin Genrykkelse over mit Arbeide raabte:

„Augustus! herlige, fortræffelige Dreng! Nei, Svend, Mester er du. Siig mig, min elskede Ven, om der er Noget, som du ønsker af mig; thi denne Madonna er mig saa kjær; den er uvurdeerlig! Den kunde blive en Brydelse for det første Galleri i Europa. Siig mig derfor, om der er Noget af hvad jeg eier, som du i Særdeleshed har kjær. Mit bedste Stykke er dit, naar du blot forlanger det.”

„Jeg blev heel underlig tilmode ved Mesterens Tale. Blodet steg mig til Hovedet, og mit Hjerte bankede, som om det vilde sprænge mit Bryst. Døren blev i det samme aabnet, og den hulde Original til min Madonna traadte ind i Værkstedet, hvor hun i flere Uger ikke havde været. Mesterens Tilbud gjorde mig med Et dristig; og Synet af den livsalige Jomfru modnede pludselig det Forsæt, jeg længe havde havt, at begjære hende. Uden nøiere at overlægge, udbrod jeg derfor, henrevet af Rosauras — jeg kunde næsten siige — mere end himmelske Indigheeder:

„Mester! Jeg tager Eder paa Ordet og forlanger, hvad jeg ønsker: det Eneste, som min Sjæl kan attraa. Giv mig Rosaura til Hustru! Jeg elsker hende med en Kjærlighed, som skal følge mig i Gra-

ven. See, Mester, hvor skønt hun rødmer! Hendes Madonnahoved synker ned paa den yndige Jomfrubarm. Hun elsker mig! Jeg har for længe siden læst min Lykke i hendes Dines klare Himmel. O, Mester! I tier, og Rosaura flygter grædende ud af Bærkstedet. Har jeg da forlangt for meget? Maaskee I skatter dette Naturens herligste Mesterstykke for høit, til at stille Eder ved det?"

„Jo høiere jeg skatter og elsker det, desmere glæder det mig at lyksaliggjøre dig med det," — gjensvarede van Bardro med en Taare i sit blide Øie, idet han med Omhed trykkede mig op til sin Barm — „Rosaura, mit elskede, eneste Barn, tilhører dig med min bedste Velsignelse! Augustus! Min Søn! Du opfylder min Sjæls inderligste Ønske; thi jeg har stedse ønsket at give min Datter til en Kunstner, og du er født for Kunsten. Himlen velsigne dig med Rosaura! En brav Kunstner elsker varmt og oprigtigt. Du vil være Rosaura tro indtil Døden!"

„Amen!" — udbød van Bardros Hustru, som med Glædestaarer i Øinene stod i den aabne Dør og just traadte ind i Bærkstedet — „Augustus! elsk hende som min Husbond har elsket og elsker mig, og du skal finde din Himmel ved hendes Hjerte. For dig skal Jorden da ingen Torne bære. Roser skulle spire i hvert af dine Fjed. Din Kjærlighed skal da forstørres med sin Ælde, og du skal leve længe paa Jorden!"

„Amen!“ — raabte nu van Bardro og slyngebe sit ene Arm om mit, den anden om sin Kones Liv, og førte os ind i Dagligstuen, hen for den skønne Brud, som rødmande sank op til mit Hjerte, idet Forældrene velsignende lagde deres Hænder paa vore Hoveder.

„Jeg vil ikke forsøge at skildre Eder min Lykke, min Henrykkelse, eller i hvilken Salighed det Aar, jeg var forlovet, henrandt for mig. Da det var forløbet, havde min Kosauras Moder det fine Lintoi og det hele nette Udstyr færdigt; og vort Bryllup blev bestemt til Christi Himmelfartsdag, paa hvilken Kosaura fyldte sit attende Aar.

„Omtrent tre til fire Maaneder i Forveien fik jeg det ulukkelige Indfald at besøge min Morbroder, Abbed Zakarias, i Graabrødreloster. Den geistlige Herre tog meget vel imod mig og bebrejdede mig, at jeg ikke før var kommen til ham, da vi dog vare saa nær beslægtede; og jeg maatte love ham, at komme til ham hver Dag for at indhente det Forsømte; hvilket jeg ogsaa gjorde, da det var en veltalende, beleven og forekommende Mand, uden det Frommeri, som saamange af hans Lige besidde, hvilket jeg stedse har affhyet. Som jeg en Dag kom til ham, tog han særdeles venlig imod mig og viste mig om i hele Klosteret. Da vi vare i Kirken, yttrede jeg mit Misbehag over de derværende ikke gode Malerier; især en meget slet Altertable, der forestillede den rige Mands

Nedfart til Helvede, hvor han bliver modtaget af Satan og en Mængde grimme Djævole.

„Du er jo, som jeg har hørt, en herlig Maler,“ — udbød Zakarias og saae stift paa mig — „vilde du vel, til Guds Ære og de Troendes Opbyggelse, male vort Kloster en Altertavle, der, istedetfor dette skrækpvækkende Stykke, forestillede den hellige Jomfru med Barnet Jesus paa Skjødets?“

„Jeg betænkte mig ikke længe; thi var det ikke min Pligt at opfylde hans Begjæring? Og min Forsængelighed blev smigret ved at kunne frembringe Noget, der var værdigt at blive opsat, især til Altertavle i et saa berømt Klosters Kirke. Jeg svarede derfor ubetinget Ja og sagde: at jeg havde en Madonna, som Klosteret strax kunde have saaet, om hun ikke manglede Barnet; men jeg vilde tage en Kopi af dette Billede og tilføie det Barnet, hvortil en smuk, lille Dreng, vor Naboes Søn, skulde være Model; hvormed min Morbroder var særdeles tilfreds og takkede mig i hele Klosterets Navn, samt bad mig at ile med Stykket, eftersom han gjerne vilde have det op til den sig allerede nærmende Paaskefest, da Fasten om saa Dage begyndte.

„Næste Dag mødte jeg i Klosteret og tog Maal af Altertavlen, hvorpaa jeg strax begyndte at arbejde; og van Bardro forsikrede mig med sin sædvanlige Ild, at den vilde blive et Mesterstykke. Kun Rosaura var utilfreds med mit Arbeide. Ikke fordi hun fandt, at det var mislykket; nei, hun tildeelte det endog

megen Roes under Udarbejdelsen og blev henrevet til Begeistring, da det var færdigt; men den Tanke var hende ubehagelig, at et Stykke, der var en tro Afbildning af hendes Figur og Ansigtstræk, skulde fremstilles for saamange Nysgjerriges Blikke; thi hun tvivlede ikke paa, at det halve Kjøbenhavn vilde strømme til Klosterkirken, for at see det nye Billede; og hun ønskede ikke i det at vorde gjenkjendt, hvorfor hun bad mig indstændig om at fordølge for Enhver, at hun havde været Originalen til det Stykke, hvoraf den hel- lige Jomfrues Billede var en Copi, hvilket jeg maatte love hende inden jeg lod Billedet bringe til Kirken, hvor det Dagen før Paaske blev anbragt over Høi- alteret.

„Abbeden, Prioren og alle Munkene skjenkede mit Arbejde deres høieste Beundring; og flere af dem, hvoriblandt min Morbroder, kunde neppe rive sig fra det, og den Sidste spurgte mig gjentagne Gange: om dette henrivende Stykke, som han kaldte det, var et Phantasiværk, eller om en levende Kvinde i det havde ladet sin Helgenindeskikkelse afbilde.

„Mit Løfte tro, som jeg havde givet Rosaura, hvilket stemmede overeens med det, jeg før havde sagt, forsikkrede jeg: at det med Undtagelse af Barnet og Noget i Draperiet, som var nyt, kun var en Copi af et ældre Billede. Zakarias saae paa mig med et skarpt speidende Die, idet han forandrede Tonen og sagde, da Munkene vare borte:

„Jeg har for nogle Dage siden hørt, at du,

min kjære Frænde, har valgt din tilkommende Hustru. Er det en from, sædelig og dydig Pige?"

"Jeg tabte mig nu i Henrykkelse ved at asmale ham min Rosauras Fortjenester; og, jeg Ubesindige, beskrev ham tillige, hvor indtagende skøn hun var, samt hvor høit jeg elskede hende og hvor lykkelig hendes Besiddelse vilde gjøre mig. Han syntes, naar jeg undtager at hans Dine funklede, med Ligeegyldighed at høre paa mig; ligesom han med den ligeegyldigste Tone spurgte:

"Augustus! er din Pige ikke lille og temmelig corpulent?"

"Jeg udtømte nu min hele Bestalenhed ved at beskrive ham hendes ranke Figur og yndige Former, og det undgik ikke min Opmærksomhed, uagtet jeg ikke nøiere overtænkte det, at hans Die, medens jeg talte, stedse hvilede paa Madonnaen over Alteret; ei heller var det mig paafaldende, at han spurgte:

"Har hun ikke rødagtigt Haar og blegblaae, matte Dine?"

"Brune, rige, lange Lokker, der i tykke Fletninger snøe sig om hendes skønne Hoved!" — raabte jeg med Fortrydelse over den Uret, han gjorde min Elskedes Skønhed — "Og Dine! — O, Morbroder! Himlen er ikke saa klar og blaae, som min Rosauras Dine! Naar hun seer paa En, da trænge de lige ind til Sjælen; og naar hun beder, da synes hun med dem at see lige ind i Himlen. De ere et tro Speil af hendes ædle Sjæl; og hvad der sætter Kro-

nen paa alle hendes udvortes Fuldkommenheder, er hendes ædle, fortræffelige Hjerte, hendes rene Dyd og Gudsfrøgt. Ja, om hun endog blev fristet af selve Djævelen, var det hende umuligt at synde."

„Abbeden stod længe, ligesom glemmende sig selv, med Dinene stivt heftede paa Billede. Derpaa vendte han sig om og tog min Haand, idet han smilende sagde:

„Der kan man dog see, hvor man kan tage feil. Jeg har i din Elskede tænkt mig et lille, ubetydeligt Bæsen, og nu hører jeg at hun er en Gratie. Du har ikke gjort Ret i, Augustus, at fortie mig din forestaaende Forbindelse; thi hvem kan vel tage saa inderlig en Andeel i din Lykke, som jeg, der er din kjædelige Morbroder? Kun Et smerter mig: at du har valgt dig en borgerlig Pige, da du selv nedstammer fra tvende af Danmarks ældste adelige Slægter. Man har sagt mig, at hendes Fader er en fattig Blytækker."

„J er atter galt underrettet, Morbroder!" — raabte jeg næsten vred over alle de ufordeelagtige Formodninger, han havde om den hulde Gjenstand for min Kjærlighed. — „Hendes Fader, Ernst van Parsdro, nedstammer fra en af de berømteste adelige Slægter i Nederlandene. Det var Kunsten, der i hans tidlige Ungdom henrev ham til at blive Maler; hans Hustru er dansk og en sødt Gyldenstjerne, saa at Rosauras Slægt i enhver Henseende kan maale sig med min. Men tro mig, Morbroder, var hun endog en

fattig Hyrdes Datter, jeg vilde elske og tilbede hende til min Dødsstund!"

„Det glæder mig, min dyrebare Søstersøn," — udbød Abbeden med Salvelse — „at du har gjort et saa godt Valg; thi jeg har siden i Forgaars, da jeg hørte om din forestaaende Forbindelse og fik den vrange Underretning, været meget bekymret for din Skyld. Nu kan jeg med et roligt Hjerte meddele dig min Velsignelse til dit Ægteskab, og det gjør jeg af min Sjæls Jnderste." — Han lagde sin Haand paa mit Hoved og velsignede mig med en riig Ordstrøm, ja undlod end ikke at velsigne min fraværende Brud.

Kloffen ringede til Vesper, som jeg tilligemed alle Munkene bivaanede. Da Bønnen var til Ende, omfaanede og kyssede Zakarias mig, og bad mig ikke at forsamme Gudstjenesten i Klosteret Førstepaaftedag.

„Jeg kom glædedrucken hjem; jeg kunde ikke nok som berømme min Morbroders Godhed og Venlighed, og bragte min elskede Pige hans Lykønskning og Velsignelse til vort forestaaende Giftermaal, og Paaastefesten henrandt for os i uforstyrret Glæde. Jeg blev, da den var tilende, meget bestjæftiget med at indrette vor tilkommende Bolig, hvorved Rosaura stundom hjalp mig. Allerede vare vi ganske færdige dermed, og mit Hjerte bævede af navnløs Fryd, da den vigtige Dag, paa hvilken Forsoneren ved at opstige til Himlen bekræftede sin guddommelige Sendelse fra Faderen, den saa længe forønskede Dag, som skulde krone alle mine og Rosauras Døfter, nærmede sig. Allerede forkyndte

alle Kjøbenhavns Klosters Kimen, at den næste Dag skulde oprinde, da Rosaura omtrent to Timer før jeg gik hjem fra vor Bolig, der laae noget udenfor Østerport, for at ordne sin Brudepynt, medens jeg endnu havde travlt med at ophænge nogle Malerier, som hendes Fader havde givet mig i Brudegave; blandt hvilke hiin mig saa kjære Madonna, som jeg først malede, ogsaa var; og det var allerede mørkt, da jeg kom hjem. Van Bardo og Hustru bleve meget forundrede over at jeg kom alene og spurgte om deres Datter. Det er mig umuligt at beskrive Eder den stræffelige Tilstand, jeg geraadede i, da jeg erfarede, at hun ikke var kommen hjem; og Forældrenes Sorg var ikke mindre. Jeg løb ufortøvet tilbage og spurgte alle dem, jeg mødte, om de ikke havde seet Rosaura, og beskrev dem hendes Paaflædning; men Ingen vidste Noget af hende at sige. Jeg løb nu om af Beien ad Nørreport til, i den Forudsætning, at hun var gaaet af den, i Tanke at det var nærmere. Forgjæves — hun var intet Sted at finde! Ikke alene jeg og hendes Forældre, men Naboer og Gjenboer søgte om hende hele Natten og flere Dage; ja vi efterlyste hende saavel paa Thinge som ved Kirkefesterne. Alt var forgjæves: hun var som forsvunden af Jorden.

„At beskrive Eder min og de ullykkelige Forældres Fortvivlelse, er mig ligesaa umuligt, som jeg kan begribe, at jeg, uden at synke i Jorden, kunde overleve dette stræffelige Tab, som nær havde kostet mig Forstanden; og efter et Mars Forløb havde Sorgen styrtet

den ædle van Bardro og hans Hustru i Graven. Den Gnefte, der formaaede at gyde en Draabe af Trøst i mit sonderknuste Hjerte, var min Morbroder Abbeden; og da mine rædselsfulde Sjælesmerter, efter Rosauras Forældres Død, som indtraf kort efter hinanden, fastede mig paa Sygeleiet, og jeg endogsaa for en Tid var berøvet Forstandens Brug, lod han mig bringe til sig i Klosteret, hvor jeg af Munkene blev behandlet med megen Omhed; dog kom Abbeden kun hver Aften til mit Leie, da, saa hed det, han for sin Helbreds Skyld hver Dag maatte kjøre ud og opholde sig længe i Lusten. Omfider vendte min Sundhed noget tilbage, men mit Hjerte vedblev at bløde; og jeg belavede mig allerede til at forlade Klosteret og flytte ind i min Bolig, da Zakarias bad mig om at blive til jeg var fuldkommen helbredet; og det var som om han og alle Munkene gjorde Alt, for at forsøge mig Livet og adsprede min Kummer, saa at jeg fik saavel ham som Brødrene meget kjær. Saaledes hengik et halvt Aar, og det var næsten to Aar siden jeg mistede min Elskede, da Abbeden, efter at han havde fremstillet mig den geistlige Stand som den fortrinligste af alle Stænder, gjorde mig det Forslag, at indtræde i hans Orden og indvie Gud det Liv, som dog for mig ingen flere Behageligheder eiede. Alle Brødrene forenede deres Bønner med min Morbroder, som omfavnede mig saa inderligen og forsikrede: at det var til mit sande Vel at han gjorde mig dette Forslag. Jeg havde ved al den Omhed og Forekommenhed, der blev vliift mig i

Klosteret, næsten faaet Munkelivet kjær. Min Morbroder, Prioren, og alle Brødrene syntes mig saa ædle og rettfafne. Det forekom mig, som om jeg intet Sted i Verden saa aldeles uforstyrret kunde overlade mig til Tanken om min uforglemmelige Rosaura, som jeg begræd som død (da jeg ikke kunde andet end troe, at hun maatte være falden i Beblingesøen og druknet), end i den dunkle Celle for Crucifiret og Dødningshovedet. Min Siæl var syg, omendskjøndt mit Legeme dagligen tiltog i Kræfter; man vil derfor ikke forundre sig over, at jeg gav efter for Saamanges Bønner, uden at noget egentligt Kald førte mig over i Kirfens Favn. Abbeden forfortede Prøvetiden paa Grund af den Andagt, som han sagde jeg havde viist i Klosteret; og den Dag, jeg fyldte mit toogtyvende Aar, svær jeg den rædselsfulde Ged, der aldrig kan løses; og jeg underskrev, uden at det kostede mig et Suf, Documenterne, hvorved min hele, store Formue kom i Klosters rets, eller rettere: i Abbedens Kasse.

„Dette ulykkelige Skridt var neppe gjort, for saavel Abbeden som Munkene holdt det altfor besværligt længere at gaae med Masketen paa; og jeg opdagede nu: at den Dmhed, de havde viist mig, var forfult — samt at de Fleste af dem vare nedrige Hyflere, der vare Lastens Trælle; og jeg havde ikke været Munk et halvt Aar, før jeg bitterligen fortrød at være bleven det; thi jeg saa de skræffeligste Udsvævelser, især hvad Fraadseri og Dovenskab angaaer, gaae isvang blandt dem, naar Abbeden var ude; og det var han

i Forstningen, jeg var kommen i Klosteret, hver Dag; og siden — Veiret maatte være nok saa slet, det maatte være Vinter eller Sommer — hver ottende Dag. Da jeg ikke vilde tage Deel i det Bellevnet, der endog udartede til Drukkenskab, som ikke mere blev skjult for mig, og da Abbedens Omhed for mig var forvandlet til et grændseløst Had, hvorpaa han gav mig tusinde Prøver, maatte jeg stedse gaae med Tiggerposen fra Dør til Dør, for at indsamle Almisser til Klosteret. Det var ved denne Leilighed I lærte at kjende mig hos Dronningen, som stedse gav med rund Haand og ofte fyldte min Pose saaledes, at jeg neppe kunde slæbe den. I denne fornedrende og underordnede Stilling tilbragte jeg fem Aar — og havde ingen anden Glæde end den, som Synet af min tabte Elskedes Billede over Alteret forskaffede mig, da der en Aften blev en stærk Frem- og Tilbageløben i Klosteret, og jeg erfarede snart, at Abbedens Heste, der vare ligesaa mættede som han selv, havde løbet løbske med ham, saa at Vognen var væltet og han havde brækket begge sine Been og forslaaet sig saa slemt i Hovedet, at han allerede phantaserede, da han fra Østergade, hvor Hestene vare bleve stye, blev baaren ind i Klosteret.

„Nagtet denne troløse Frænde havde bedraget mig for mit hele Livs Lykke og lumskeligen faaet mig smedet i evige Lænker, gjorde det mig dog ondt for ham, især da han var berøvet Forstanden og mulig kunde døe i sine Synder, hvorfor jeg ikke uden Medynk

kunde see ham i en saa skræffelig Tilstand. Den trettende Dag vendte hans Bevidsthed tilbage, og, hvad der satte mig i Forundring, han lod mig kalde til sig, da han i flere Aar ikke havde værdiget at tale et eneste Ord til mig. Min Forundring steg endnu høiere, da han befalede alle dem, der vare om ham, at gaae ud, vinkede mig til Sengen, greb min Haand og tiltalte mig saaledes:

„Augustus! Jeg er din Morbroder. Din Moder og jeg have Begge hvilet under eet Hjerte, saa Naturen selv har udkaaret mig til at være din Beskjærmer og Forsvarer og værne om dine Rettigheder; men det har jeg ikke gjort. Som Tigreren, der endog stundom-driver sin Grumhed saa vidt, at den sønderslider sine Unger, har jeg sønderslidt dit ædle Hjerte og overgivet det til de meest martrende Qvaler. Jeg har ikke alene berøvet dig din Formue og i dit Livs Baar smedet dig i Klosterets evige Lænker, men jeg har — — O, Augustus! min Time er kommen. Den evige Dommer kalder mig. Jeg skal aflægge et skræffeligt Regnskab. Kan du tilgive mig? O, Augustus! Forbarm dig over en døende Forbryder, der skræffeligen angreer og fortryder sine Synder! Deresom du tilgiver mig, da vil jeg haabe at erholde Naade hisset.“

„Jeg blev yderst forfærdet over Abbedens Tale; thi det, at han havde faaet mig lokket til at blive Munk, var dog hverken Mord eller Drab; og jeg

kunde ikke Andet end glæde mig over hans Anger, hvorfor jeg af Hjertet og med Inderlighed udbrød:

„„Om det end ikke var til Guds hellige Navns Forherligelse, eller til mit Bedste, men af egennyttige, private Grunde, at I fik mig til at indtræde i Eders Orden, tilgiwer jeg Eder det dog, og I kan, hvad mig angaaer, døe rolig.“

„„Dgsaa naar jeg berøvede dig din Rosaura? Dgsaa naar jeg myrdede — —“

„„Forbarmende Gud!“ — raabte jeg og styrte over Uhyrets Seng, saa jeg nær havde qvælt ham. — „Myrdet? Og det kunde du, Alfsum! Skurk! Hvad havde da den uskyldige Pige gjort dig, at du kunde berøve hende Livet? O, min Rosaura! Ewigelfede, ulykkelige Pige! du faldt altsaa for denne Snigmorders Haand, for at han kunde rane min Formue! Frække Morder, veed du da ikke, at Syndens Løn er Døden, og at hvo som udgyder Menneffets Blod, ved Menneffet skal hans Blod udgydes? Vel er du en mægtig Skurk og Kirken beskytter dig paa det Kraftigste; men du skal dog døe for min Haand. Vel har jeg hverken Sværd eller Dolt — men en Kniv kan gjøre det samme! Ved nu til Himlen! thi om to Minuter er du ikke mere.“ — Som en Rasende rev jeg Kniven op af Lommen for at støde den i den Glendiges Hjerte. Han var, da jeg slap ham, falden tilbage paa Puderne og syntes halvdød af Skræk; thi kun de bævende Læber og de stirrende

Den smukke Stoppige. I

Dine forraabte, at han levede. Allerede hævede jeg Haanden for at gjenneembore ham, da det faldt mig ind, at jeg vilde vide, hvordan Mordet var begaaet. Jeg lod derfor Armen synke og raabte til ham med en skrækkelig Stemme:

„„Hvordan myrdede du min Brud? Stødte du en Dolk i hendes Bryst eller kastede du hende i Søen?“

„„Augustus! du er rædsom,“ — svarede Zakarias med bævende Stemme — „men mig skeer som mine Gjerninger have forskyldt. Hun er ikke den Eneste. Syvogthve unge, skønne Piger har jeg — D, Augustus! forund mig de saa Timer, jeg endnu har tilbage, til at gjøre Bod i; thi jeg er en skrækkelig Misdæder.“

„„Evide Retfærdighed!“ — raabte jeg og skjulte mit Ansigt i mine Hænder — „Syvogthve? Nei, nei! Jeg kan ikke straffe dig, som du fortjener. Hvad var vel Døden for min Haand dig? Lev til Helvedes brændende Qvaler, om du kan, endnu i hundrede Aar. Til Ham, som skal være din Dømmer, vil jeg overlade Straffen, som aldrig her kan blive saa stor, som du har forskyldt den.“ Alle mit Hjertes blodige Wunder vare paany oprevne. Jeg offrede min ulykkelige Pige tusinde Taarer. Smerten var nærved at knuse mit Bryst. D, intet Menneſte paa Jorden var saa ulykkelig, som jeg!

„„Faa dig, Augustus!“ — bad Zakarias med svag Stemme — „Din Rosaura lever muligens endnu. Naar du iler, kan du maaskee frelse hende fra Døden.“

„Lever?“ — skreg jeg i en Art Bidselse og havde nær knust den Ulykkelige, saadan greb jeg ham om Skuldrene. — „Lever?“ — skreg jeg atter og stormede løs paa den døende Forbryder. — „Hvor er hun? D, sig mig det hurtigt, at jeg kan ile!“

„Hun er indespærret under Jorden!“ — svarede han med rallende Stemme. — „Jeg har gjort hende grændseløs ulykkelig og berøvet hende Alt, hvad det var muligt at berøve hende: Forældre, Brudgom, Ære og Frihed, ja maaffee endog Livet. Hun har i lang Tid kun været en Gjenstand for min Medlidenhed. Jeg svor engang, da jeg var henreven af hendes Skønhed, at jeg ikke vilde myrde hende, som jeg har gjort ved de Andre, naar de ikke mere behagede mig. Dog tro ikke, at hun frivillig blev min. Nei, kun ved den stræffeligste Vold kunde jeg fordærve denne Engel; men Friheden kunde jeg aldrig give hende, da hun vist vilde forraade mig, eftersom hun habede mig til Døden. Jeg turde aldrig fortroe mig til Noget, hvorfor jeg selv hver ottende Dag bragte hende Føden for en Uge; men nattet jeg i de sidste tre Aar kun har givet hende sparsom Kost og stedse knappet af paa Portionerne, for at fremskynde hendes Opløsning, var hun dog sund og frisk, da jeg sidst var hos hende, som var den Dag, da jeg væltede. D, Gud! jeg fornemmer at min Tid er omme. Augustus! læg dit Øre nærmere til min Mund, thi min Stemme bliver svagere. I det store Skab hænger en Nøgle. Du veed, at jeg har en Grotte paa Klosterets Deel i

Gylbenlunds Skov. I Grottens Baggrund er en Dør, som kunstigen er skjult med det paa den fastgjorte Mos; naar du aabner den, finder du en hvælvet, underjordist — — O, Gud! Augustus! Tilgivelse! Bed den Albarmhjertige være min syndige Sjæl naadig!" — Den Ulykkeliges Hjerne blev atter forvirret, hvilket syntes at give ham Kræfter, thi han raabte overlydt og med stærk Stemme:

„Tilbage, Piger! Hvad ville I mig? Hvad skal jeg med alle de døde Børn? Gaaer bort! I ere jo ikke mere skjønne. Rosaura! hvorfor græder du for dit Barn? Det har udstribt. Jeg har jo qvalt det med mine Hænder. Uh, hvor du er mager og gusten! Hvor længe kan du vel endnu leve? Graaden har jo udslukket dine Dines Ild. Du er ikke længere smuk — hvi vil du da ikke døe? Ha, Maria! hvad vil du oppe af Graven under Gulvet? O, viig langt bort fra mig! Blodet af din Bunde i Brystet sprudler mig lige hen i Ansigtet. Hvorfor vil du rive den skønne Klara fra mit Hjerte? Ha! du vender Dolken imod hende! Bort, du Frygtelige! Ha, du giennemborer mig! Hvorfor lee I, Dvinder! Ha! I anfælde mig! O, Forbarmelse! Forbarmelse! I sønderslide mig Led for Led. Jeg døer!"

„I hvor skræffelig en Tilstand jeg end var, satte jeg mig dog saameget, at jeg forsynede mig med nogle styrkende Sager, Brød og Vin, der stode paa Abbedens Bord, og søgte Bærelset rundt om Nøglen til Skabet, hvori Nøglen til Rosauras Fængsel skulde

hænge. Jeg fandt den just, da Abbeden udtalte det sidste Ord og sank død tilbage i Sengen. O, hvert et Ord, som han i sin Hiernes Forvirring sagde, foer mig som gloende Dolke gjennem mit Hjerte; thi de sagde mig kun alt for tydeligen den ulykkelige Rosauras Skjæbne. Med Nøglen i Haanden ilede jeg ud af Klosteret, uden at bekymre mig om at Prioren raabte efter mig og befalede mig at blive. Fortvivlelsen, Skrækken, Frygten, ja endogsaa Haabet bevingede mine Fødder, saa at jeg inden en Times Forløb var ved Grotten, hvor jeg styrtede aandeløs til Jorden og laae længe i en bevidstløs Tilstand."

Her standsede Augustus i sin Fortælling, thi Taarestømmen, som styrtede af hans Dine, forhindrede ham i at fuldende den. Balborg var meget rørt, og hun havde næsten glemt sin egen Nød over den ulykkelige Rosauras rædselsfulde Skjæbne og Augustus' grændseløse Lidelser. Omsider fattede Augustus sig, reiste sig op, tog Balborg ved Haanden og sagde:

"Vil I vække Barnet og tage det med, saa ville vi gaae til Grotten. Jeg har ikke villet lade Eder opholde Eder i den i Nat; thi der er koldt i den, da dens Indgang vender lige mod Naen, og Vandet har nylig trængt sig ind i den, saa at den er meget fugtig."

Balborg vækkede Dine, som ikke havde været afslædt. Da den Lille havde drucket lidt Mælk, tog hun hende ved Haanden, og Augustus førte dem om Høien,

som Balborg nu først af ham erfarede var den bekendte Dæmle-Høi, for hvilken Almuen havde saadan en Frygt, at Ingen vovede at nærme sig den, da Sagnet vidste at fortælle Meget om den Aabning, der var i den og som gik lige ned til Helvede, hvoraf Mange havde seet Røg opstige, blandt hvilke Balborg selv var; hvilket havde forfrækket hende meget, da hun i sin Barndom engang — det forstaaer sig i Graastand — blev gjort opmærksom paa denne Røg. Havde Balborg vidst, at hun var ved Dæmlehøien, vilde hun, hvor oplyst en Kone hun ellers var, ikke have sovet saa rolig ved dens Fod; thi hun havde fra Barn af hørt saameget fortælle om Dæmelen og hans Rænker og troede, som næsten alle hendes Jevnaldrende, hvilken Overtro Munkene paa alle mulige Maader bestyrkede, paa Here, Trolde, Gjengangere, ja selve Satan og hans utallige Skofke Dæmle. Det var derfor intet Under, at den gode Kone var noget frygtfuld, da hun gik om Høien. Dog, hun vidste, at over den Fromme har Dæmelen ingen Magt; og hun gik jo ved en hellig Mands Side. Desuden bad hun et sagte Ave Marie og korsede saavel sig som Barnet, medens hun ved Siden af den taufe, af den Smerte, Grindringen førte med sig, dybt bøiede Augustus gik mod Grotten, som dog formedelst det i flere Dage vedvarende tørre Veir ikke var mere fugtig, end at de godt kunde gaae ind i den. Augustus satte sig og bad Balborg at gjøre det samme. Længe sad han taus indefluttet i sig selv; og det Eneste, der forraadte

hans Sjælslidelser, var den voldsomt bankende Barm og det stærke Aandedrag. Omsider aabnede han Læberne og fortalte med temmelig Fatning, hvilken dog stundom i mindre og større Grad forlod ham, Følgende:

„Hvorlænge min Asmagt varede, veed jeg ikke. Jeg vaagnede op i en Art Bildelse, som dog snart veg for Besindelsen over den rædselsfulde Tilstand, hvori jeg maatte finde Rosaura, dersom den velgjørende Død ikke havde endt hendes meer end menneskelige Qualer og Lidelser. Nøglen, som var falden af min Haand, laae ved mine Fødder. Hurtig greb jeg den og søgte om Døren, hvortil jeg skulde bruge den; men den var saa godt skjult, at det varede længe inden jeg fandt den. Omsider var den aaben og et uhyre Gab viste sig for mig; dog kunde jeg ved Hjælp af Dagslyset see Begyndelsen af en Steentrappe, der førte ned i Høiens Underste. Jeg begyndte min mørke Vandring og famlede mig for, til jeg omtrent var en fire eller fem Favne under Jorden, og standsede for en Steenmuur eller Væg, hvorpaa jeg ingen Abning kunde finde. Nu faldt det mig først ind, at jeg burde have haft Lys med mig; men jeg vilde dog ikke opgive Haabet om, uden dette at finde Stedet, hvor den Ulykkelige forsmægtede eller havde fuldendt. Jeg kaldte paa hende med stærk Røst; men Intet uden Echo svarede mig; hvilket dog overbeviste mig om, at der vare andre Huler eller Hvelvinger, end den, hvori jeg befandt mig; hvorfor jeg med Hænderne

følte mig for rundt om i den ikke meget store Hule. Omstøder fornam jeg, at jeg igjen var ved Opgangen; og jeg besluttede at stige op for at forskaffe mig Lys. Snart var jeg atter i Grotten. Jeg lukkede hurtigt Døren og ilede til mit nuværende Huus, der var besøgt af Pater Johannes, som var Præst ved Kirken i Gjentofte, hvilket Embede jeg nu beklæder. Han var ude, for at indsamle Almisser til de Fattige, men hans Dør var tillykke ikke laaset: jeg gik derfor ind i hans Stegers, hvor jeg fandt en Lampe med Olie i og et Fyrtøi, hvilket jeg bemægtigede mig, og løb derpaa saa hurtigt tilbage, som jeg, uden at spille Olien, kunde. I Grotten slog jeg Ild, tændte Lampen og steg atter nedaf Trappen til Hulen, hvor jeg før havde været. Det var en temmelig regelmæssig Fordybning, med Graasteensvægge og et Gulv af Flisestene; dog fandt jeg, til min Skræk, hverken Dør eller nogen Abning i den, hvormed jeg end søgte; og min Fortvivlelse steg til den høieste Grad, da jeg ikke kunde troe Andet, end at den døde Skurk havde bedraget mig. Dog endog mine Fodtrin gave et svagt Eecho; og det forekom mig, som om der maatte være en Hule under Steengulvet, hvorfor jeg undersøgte dette meget nøie. Som jeg gik paa det, syntes det mig, som om een af de største Stene vaklede. Ved nærmere Undersøgelse fandt jeg, at den var løs. Jeg prøvede paa at vælte den op, hvilket uden megen Anstrengelse lykkedes for mig, da den var ligesom afflebet og meget tynd. Under den fandt jeg en Bræde-

lem, men den var ilaas; og med al min Anstrengelse kunde jeg ikke rokke den. Ved nøie at undersøge den, saae jeg, at den havde et temmelig stort Nøglehul; og det faldt mig ind at forsøge, om Nøglen til Døren i Grotten ikke kunde aabne den. Jeg ilede derfor op og drog den ud af Døren. Min Formodning blev bekræftet; den passede ligesaa godt til Laasen i Lemmen, som til den i Døren. Jeg fik den derfor let op, og en smal Steentrappe viste sig for mine Fødder. Uden at betænke mig længe, steg jeg, med Lampen i Haanden, tolv Trin ned og kom til en endnu større Hvælving, hvor jeg til min Forundring fandt en meget renere Luft end i den første; hvilket jeg opdagede kom af et i Hvælvingen værende Ildsted, som havde en Stofsteen, der gik op igjennem Høien, hvis øverste Deel var skjult af en Klynge tykke, uigjennemtrængelige Tornebuske. Min Forundring steg endnu høiere, da jeg i dette Art store Stegers fandt en Mængde Brændered, en Gryde og nogle andre Ildkar.

„Brændet var opstablet noget fra Væggen. Ved at gaae bagved det, fandt jeg tvende noget fra hinanden værende Jerndøre. Jeg forsøgte at aabne den første af dem med Nøglen. Den gik op — og jeg bævede af Forsærdelse tilbage; thi en modbydelig Stank slog mig imøde; dog, jeg tog Mod til mig og traadte med den ene Fod ind af Døren, idet jeg lyste for mig med Lampen. Tænk Eder, hvordan jeg maatte blive tilmode, da flere qvindelige Pig, hvilket

jeg kunde see af deres ikke forraadnede Klæder, laae, tilligemed Beenradene af nogle spæde Børn, uordentligen kastede over hverandre. Var min Rosaura blandt disse Myrdede? Det var mig umuligt at undersøge det, da de alle vare meer eller mindre forraadnede. Desuden havde jo Uhyret sagt: at han ikke havde myrdet hende. Hvor var da den Ulykkelige? Hun kunde jo ikke være kommen ud af Hvalvingerne. Jeg traadte hurtigt tilbage og slog Døren i til dette Rædselskjæmme. Mine ængstelige Raab paa Rosauras Navn bleve atter ubesvarede. Nu saldt den anden Dør mig ind, og jeg ilede med at sætte Nøglen i den. Til min Forundring var der ingen Laas paa den, og den lod sig let aabne. Hurtigt gik jeg ind af den og besandt mig i en Hvalping, der var betydelig større end de andre. Mit ængstede Hjertes Slag fordobblede sig; thi foruden, at der var en Kamin og endeel Huusgeraad i den, opdagede jeg i dens Baggrund en stor og bred Seng, hvori var Sengenklæder, hvilke, som det forekom mig, bleve svagt bevægede. Jeg vilde ile hen til den, men mine Fødder vaklede. Nøglen og Lampen saldt af min bævende Haand og tykt Mørke omgav mig. Min Tilstand lader sig ikke beskrive. I Rædsel overgik den Alt, hvad der hidtil havde mødt mig. Var det Rosaura, eller en anden Ulykkelig, der laae i Sengen? Eller havde jeg muligen seet feil? Jeg søgte at fatte mig og raabte atter: „Rosaura!“ men fik intet Svar; dog syntes det mig, som om jeg hørte et Suk eller en svag Stønnen. Jeg samlede

mig atter for, i Haab om at komme hen til Sengen,
 men kunde ikke finde den. Nu først faldt det mig ind,
 at jeg havde Fyrtøi og Svovlstikker hos mig. Hurtigt
 slog jeg Ild, tændte en Svovlstikke, og var saa
 lykkelig at finde Lampen, hvoraf al Olien dog ikke
 var spildt. Med Barlighed, for ikke atter at komme
 til at staae i Mørke, nærmede jeg mig Sengen. En
 ubtæret, huulvriet, qvindelig Figur laae i den; og de
 yderst svage Bevægelser, hun gjorde, forraadte ene, at
 hun endnu levede. Jeg holdt Lampen lige hen til
 hendes Ansigt. „Nei! Nei!“ — sagde jeg derpaa til
 mig selv — „det er ikke Rosaura! — Ulykkelige Bige,
 hvem er du? Tal! Jeg kommer for at frelse dig!“
 — Den Ulykkelige aabnede sine Dine, som det syntes
 Dødens kolde Haand var ifærd med at lukke for evigt,
 og stirrede paa mig, idet hun syntes at anstrenge sine
 sidste Kræfter for at hæve Hovedet i Veiret. „Augustus!“
 — sagde hun derpaa med en neppe hørlig
 Stemme og sank tilbage. — O denne Stemme, hvor
 svag den end var, trængte sig lige ind i mit Hjerte.
 — Det var Rosaura!

„En frygtelig Dødsfulde gjennemisnede mit hele
 Legeme; men jeg søgte med Magt at fatte mig, og
 satte Lampen paa Bordet ved Sengen, for om muligt
 at redde hendes Liv. Hurtigt tog jeg derfor de fyr-
 kende Sager, jeg havde medbragt, op af Kommen, hæ-
 vede hende paa mine Arme i Veiret, holdt hende Spi-
 ritus for Næsen, samt heldte hende et Par Draaber
 i Munden, idet jeg med de ymmeste Navne søgte at

falde hendes flygtende Sjæl tilbage. O, Moder Balsborg, tænk Eder min Henrykkelse, da hun atter aabnede sine matte Dine og, efterat jeg havde styrket hende med lidt Viin, udtalte mit Navn! Knælende takkede jeg den Allmægtige for denne Naade; og jeg havde den Glæde at see hende nyde lidt af det fine Brød, jeg ligeledes havde taget med mig. Der stod en stor Flaske med Olie paa Bordet, hvoraf jeg fyldte Lampen; og da nogle Timer vare forløbne, meddeelte jeg hende den Tidende: at hendes Tyran var død; og jeg bemærkede, at denne Efterretning gjorde et dybt Indtryk paa hende. Dog sagde hun Intet, men skjulte sit Hoved i Pudsen. Jeg forstod hende og nævnte derfor ikke den Udflygt mere for hende. Det Første, hun bad mig om, da hun havde samlet saamange Kræfter, at hun kunde tale med mig, var ogsaa aldrig at udtale den forhadte Morders Navn for hende. Jeg har holdt Ord; og uagtet jeg inderligen har længtes efter at erfare det Nærmere, angaaende hendes rædselfulde Skjæbne, har jeg dog aldrig spurgt hende om den. Hendes fine qvindelige Følelse bandt stedse hendes Tunge desangaaende. Hun var saa uslykkelig, som det var muligt, at et saa fiintsøgende Fruentimmer kunde blive. Dette vidste jeg, og Mere erfarede jeg aldrig.

„Jeg forblev uafbrudt toende Dage ved hendes Leie, og det var allerede henad Aften paa den sidste, hvilket jeg paa Tidens Gang kunde vide, da Rosaura var saa vel, at hun kunde sidde opreist i Sengen.

Jeg bad hende derfor at tillade mig, at bære hende op af dette skræffelige underjordiske Fængsel, at hun ovenfor Jorden, ved gode Menneffers Hjælp og Pleie, kunde gjenvinde sine Kræfter og atter blive givet Samfundet tilbage.

„Nei!“ — svarede hun mig med den dybeste Bæmod — „Jeg er død for Verden. Aldrig skal nogen Anden end du, ædle, sjældne Menneffe, skue dette Afsyn, disse Knokler, som ene stunde til Graven! Jeg har Intet mere tilbage for Verden; og dersom jeg var svag nok til atter at træde ind i den, vilde man da ikke vide, hvor jeg i disse skræffelige syv Aar har været, samt hvad der er Aarsag i, at den fordom saa blomstrende Pige er blevet forvandlet til et Skelet? Himlen være lovet, som lukkede mine dyrebare Forældres Dine! I Evigheden skal jeg gjenfinde dem; thi, min Augustus, jeg er reen for Gud og tør, naar det er hans Villie, fremtræde for hans Dom. Døden har nu forseglet Dens Læber, der vidste Hemmeligheden om dette skjulte Fængsel. Her har jeg lidt og levet; her vil jeg forvente min Død. Du, min Ven, vil nok forskaffe mig det Lidet, jeg behøver til Bedligholdelsen af mit elendige Liv, som din mageløse Omhæd udrev fra Døden. Forsøg ikke at rokke en Beslutning, som jeg under de navnløseste Lidelser og Sjælens rædselsfulde Kampe har fattet. Fra dette underjordiske mørke Fængsel skal min Sjæl opspringe sig til Lys og Frihed; og en Engel, der her kun i et Blund saae Lyset, skal modtage mig i Skyen og føre

mig i deres Favn, som af Sorg over mig for tidlig forlod Jorden. Stig nu atter op til Lyset, min Augustus, og skulde jeg i din Fraværelse forlade Livet, da bered mit Hvilested hist henne ved Muren. Der har jeg med mine Hænder engang gravet en Grav. En Alen nede i Jorden vil du finde nogle smaae Been. Sank dem omhyggelig sammen og læg dem paa mit Hjerte. Saa har det først fundet Ro. Løver du mig det, Augustus? Vil du derpaa give mig din Haand? O, du veed, du fattet ikke, i hvor høi en Grad du derved kan forsøde min Dødsstund."

"En Taarestrøm var mit Svar til den ullykkelige Pige. O, jeg vidste altfor vel, hvad det var for smaae Been, hun meente. Taus rakte jeg hende min Haand, som hun trykkede til sine Tæber.

"Du har lyksaliggjort den Tid, jeg endnu har at leve i," — udbrød hun med blide Taarer — "Jeg havde kun to Dnster. Det ene var det, du har lovet mig. Det andet var, at see dig endnu engang i dette Liv. Himlen har nu opfyldt dem begge. Gaa nu, min elskede Ven! Luf Døren og Lemmen vel i; og kan du, da kom til mig imorgen. Jeg behøver ikke at bede dig om, for ethvert Menneske at fortie, at du veed Noget om dette Fængsel og den Ulykkelige, som du engang elskede."

"Com jeg eengang elskede?" — raabte jeg og trykkede hendes Haand til mit Hjerte og mine

Læber — „O, Rosaura! jeg har aldrig afladt at tilbede dig! Jeg sværger....“

„Stille! Stille!“ — afbrød hun mig og vinkede mig fra sig med Haanden — „Hust paa, at du er Munk og jeg en levende Beenrad! God Nat, Augustus! Jeg vil sove! Denne Samtale har angrebet mig stærkt. Jeg trænger til Hvile. Tænd din Lampe og lad min vedblive at brænde. God Nat!“

„God Nat, du Engel!“ — raabte jeg i den yderste Smerte og forlod Naturens tilintetgjorte Messerværk, o, som jeg dybt og inderligt følte jeg maatte elske til min Dødstund.

I Klosteret var Alt, formedelst Abbedens Død, i en stor Forvirring; og den Omstændighed, at Priorren ikke, som han havde ventet og ønsket, blev hans Eftermand, da Erkebispens, som just var i Kjøbenhavn, strax indsatte en anden Abbed, kunde jeg ene takke for, at jeg ikke fik en Frettesættelse, eller vel endog Røvselse, fordi jeg uden Tilladelse havde været tvende Dage ude af Klosteret. Den nye Abbed, som var ankommen en halv Time før min Hjemkomst, lod endnu samme Aften alle Munke og Nonner komme for sig — og jeg fandt i ham en Mand, der med et ædelt Udsvortes, hvilket strax indtog mig for ham, forenede megen Blidhed og Værdighed. Han forsikrede os Alle, at han, næst efter vor hellige Religions Udbredelse, kun havde det Ønske, at gjøre os saa lykkelige som det var muligt, at vi i vor Stand kunde blive;

hvorfor han bad os kun frit at andrage ham ethvert rimeligt Onske, som han af yderste Formue vilde stræbe at opfylde.

„Med Glæde hang mine Læber paa hans veltalende Læber; thi jeg tænkte paa Rosaura. Jeg forsømte derfor ikke næste Dag at bede ham om Tilladelse til at besøge en Slægtning, som jeg foregav at have ude i Landet, hvilket han ikke alene bevilgede, men endog underrettede mig om, at hvad min afdøde Morbroder havde efterladt sig, bestaaende i Pretiosa, Bohave og Klæder, tilfaldt mig, som han var underrettet om var hans nærmeste Paarørende.

„Naget jeg havde en Art Modbydelighed for at modtage Noget af hvad der havde tilhørt Den, som havde gjort Rosaura og mig saa grændseløs ulykkelige, kunde jeg dog ikke aflaae at modtage det, da Rosaura trængte saameget til en god Pleie for at gjenvinde sin Sundhed, især da jeg dog haabede at faae hende til at forlade sin rædsomme Bolig. Jeg modtog derfor strax nogle kostbare Ringe og Kjæder, hvoraf jeg samme Dag solgte Noget, og indkjøbte Alt, hvad jeg troede kunde være den levende Begravne nyttigt; hvoraf jeg tog saameget, som jeg kunde bære, med mig til hendes Fængsel. Jeg havde den Glæde at træffe hende oppe — men o, Gud! nu saa jeg først rigtigt, hvor skrækkeligt hendes Udseende var forandret; og det var ene paa Stemmen, at jeg i hende kunde gjenkjende min fordum saa blomstrende og skjøne Pige. Ja, hun var ikke engang en Skygge af

hvad hun havde været, og mine Dine fyldtes med Taarer ved at skue hendes Glendighed.

„Hun var just beskæftiget med at ordne alle Ting i Hvalvingen, hvormed jeg hjalp hende; og hun glædede sig som et Barn til mit Komme. Vi kunde ved denne Beskæftigelse ikke undgaae at tænke paa den Tid, da vi ordnede Alt i vort Huus, hvori den grusomme Skjæbne negtede os at indflytte; og tunge Sukke forraadte, hvad der foregik i vore knuste Hjerter. Jeg havde medbragt en Dug. Rosaura dækkede Bordet, og vi spiste sammen; men det var saare Ubetydeligt, hvad hun kunde nyde; og det varede længe, inden hendes Appetit nogenledes vilde vende tilbage; men med den astog ogsaa hendes skræffelige Magerhed. Hendes Dine bleve mindre hule; hun gik mere rank og gjenvandt ogsaa efterhaanden nogle af sine Kræfter. Da et Aar var forløbet, havde hendes Udvoortes saaledes forandret sig, at man kunde kalde hende tæffelig; omendstjøndt hun var langt fra at være, hvad hun havde været, og aldrig mere fik den indtagende Figur, der fordum henrev Alle, som saae hende, eller Rødmen paa hendes Kinder, der steds vedbleve at være blege og noget indfaldne. O, men hun forekom mig alligevel meget elskværdig! Der var noget saa uimodstaaeligt Rørende i hendes hele Væsen, som satte mit Hjerter i den sødeste Bevægelse. Jeg sølte, at jeg elskede den Gulde ligesaahøit, som paa vor Kjærligheds første Dag; og de Dage, jeg, uden

Den smukke Skovpige. I

at see hende, maatte tilbringe i Klosteret, forekom mig
saa lange som Aar.

„Jeg var nu meget glad ved at gaae ud at betle;
thi jeg kunde lægge Noget af det, som jeg kjøbte, i
Bosen, og, istedetfor at gaae om fra Dør til Dør, fra
Landsby til Landsby, tilbringe Tiden hos min Elskede,
som jeg dog stundom fik til at stige op af sit Fængsel
og gaae ved min Haand, useet af Alle, i Skoven.
Hendes Hjerter slog med fulde Slag den skønne Na-
tur imøde, og hun kunde i Forstningen ikke see sig
mæt paa den blaae Himmel eller Jordens Træer og
Blomster. O, hvor beklagede jeg nu ikke, at jeg havde
aflagt det ulykkelige Klosterløfte! Jeg følte kun alt-
for vel, at der slog et varmt, elskende Hjerter i mit
Bryst.

„To Aar efter at jeg havde gjenfundet Rosaura
døde Pater Johannes, der var Præst ved Kirken i
Gjentofte. Jeg bad den gode Abbed saa inderligt, at
forskaffe mig dette Kald; hvilket jeg paa hans Anbe-
faling ogsaa erholdt, da jeg med megen Flid havde
studeret Theologien de første Aar, jeg var i Klosteret,
og havde, som man sagde, gode Gaver som Prædikant.
Jeg tiltraadte snart mit Embede; og uagtet der blev
mig tilbudt fri Bopæl i Gjentofte, kjøbte jeg min For-
mands Huus, hvori jeg indflyttede for at være i Nær-
heden af Rosaura. Abbeden overlod mig nu til fri
Raadighed det Klosteret tilhørende Stykke her i Sko-
ven, som han ellers ene kunde afbenytte. Jeg var
derfor sikker paa, at det skjulte Fængsel ikke skulde

blive opdaget. Jeg havde strax i de første Dage, jeg kom der, bortbragt alle Eigene, som jeg nedgrov i Jorden. Saa vidt som det lod sig gjøre, var Rosauras Hvalving bleven forsynet med bedre Huusgeraad og beqvemmere indrettet. Jeg sørgede stedse for, at der Intet manglede af Livets Nødvendigheder, og spiste næsten stedse der af den Mad, Rosauras Haand tillavede, saa at jeg usformærket fik denne Hvalving meget kjær og gjerne dvælede i den. Selv om Vinteren var den mig behagelig. Vi manglede aldrig Ildbebrændsel til Kaminen; hvilket gav Anledning til, at der blev talt meget om Djævelshøien, da der saa ofte opsteg Røg af den. Dog dette Sagn er vist meget gammelt; thi flere Ting, som deels ere skrevne med Kul paa Væggene, deels udhugne i deres Stene, vise, at dette hemmelige Fængsel er meget gammelt. Maaskee det endog er fra de hedenske Tider og blot er udbedret af de enkelte Abbeder i Graabrødreloster, som Hændelsen har opdaget dets Tilværelse; thi foruden at man finder Aarstallene 1040, 1101 samt 1380 i og paa Stenene, findes der ogsaa Spor af Runeskrift i en Steen i Muren i den yderste Hvalving. Dog er den hele underjordiske Bygning stærk og synes at kunne vare til Verdens Ende.

„O, jeg har i dette Fængsel tilbragt de skønneste Dage i mit Liv, omendsskjøndt en mægtig Længsel og en Attraa, som jeg ikke kunde betvinge, fyldte mit Bryst; og jeg tænkte Nat og Dag paa at udfinde et Middel, hvorved det kunde blive mig muligt, aldeles

at komme i Besiddelse af den hulde, ulykkelige Pige; og jeg sølte tilfulde, at det dybe, af hele Verden, hun og jeg undtagne, ubekjendte Fængsel vilde være mig et Himmerig, naar hun var min Hustru.

„Hendes grændseløse Ulykker havde gjort hende, om det var muligt, endnu dyrebarere for mit Hjerte, end da hun straaede i Ungdommens og Skjønhedens hviefte Fylde; og — muligen det var min Kjærlighed, der laante hende Undigheder — hun forekom mig meget elskværdig; og hvad hendes Sjæls-gaver, hendes Hjerte angaaer, da var hun Jordens huldste, ligesom hun var dens ulykkeligste Qvinde. Ja, endog den Sorgmodighed, der var udbredt over hendes hele Væsen, denne Længsel efter Evigheden, som aldrig forlod hende, gav hende i mine Dine Under, der fuldkommen kunde sættes i Lighed med Ungdommens friske Blomster; og jeg fortvivlede over, at der var en uoverstigelig Afgrund imellem mig og Ægtestanden. At Rosaura deelte mine Følelser, turde jeg med Grund formode, omendstjondt aldrig et Ord desangaaende kom over hendes Læber og hun brast i Graad hver Gang jeg udlod mig med, hvor uudsigelig kjær hun var mig.

„I denne piinlige og dog saa lykkelige Tilstand henrandt fire Aar for os; og jeg kan med Sandhed sige, at min Kjærlighed tiltog med sin Ælde. Rosaura tilstod i et Dieblit, da hendes Følelser overvældede hende, hvor uendelig dyrebar jeg var hende. Overvældet af min Lykke, foreslog jeg hende at flygte

med mig, for at vi for Herrens Alter kunde blive forenede der, hvor Ingen kjendte os. Med mine Hænders Arbejde vilde jeg da ernære hende. Hun afflog aldeles mit Tilbud. Det var, som om mit Hjerte brast ved den Forsikkring, at hun aldrig vilde gifte sig, om end min Haand var fri og ubunden. Vi vare just i Grotten, da dette foresaldt. Hurtigt ilede hun ned i Fængslet; og da jeg, efter at have søgt at fatte mig, fulgte efter hende, fandt jeg hende knælende paa det Sted, hvor hun havde bedet mig at opgrave de smaae Been og lægge dem paa hendes Hjerte, naar dets Slag vare standsede i Døden.

„Fra denne Tid af var der et meget spændt Forhold imellem os, hvilket forvoldte os megen Smerte; og jeg kunde tydeligt see, at der foregik en svær Kamp i Rosauras blødende Hjerte. Hun undgik saameget som muligt at være ene med mig; og naar jeg var i den ene Hvalving, havde hun stedse Noget at syssle med i den anden. Ja, det var ligesom vi bleve fremmede for hinanden. Dette Forhold kunde ikke Andet end forvolde mig megen Sorg. Min Helbred led ved det; og mine Sognefolk med Flere bemærkede, at jeg svandt ind, blev mager og saae meget sygelig ud. Dog dulgte jeg min Tilstand for Rosaura og kom stedse paa den sædvanlige Tid til hende; men tilsidst maatte mit Legeme bukke under for min Sjæls Lidelser. Jeg fik en Søndag Ondt i Kirken og blev ført syg hjem; dog slæbte jeg mig næste Dag

til Rosaura og besvoer hende ved Alt, hvad der var hende helligt, ikke at forsmægte og døe af Mangel under Jorden, hvis Sygdom eller et andet Tilfælde skulde forhindre mig i at komme til hende; hvilket hun omsider ogsaa lovede mig, uden at formode min sande Tilstand. Jeg foregav, at jeg havde Embedsforretninger, som ikke lode sig opsætte; og forlod hende tidligt for at søge Leiet, hvor en meget hidsig Feber snart holdt mig fængslet. Fem Dage laae jeg betagen af store Smerter og forsøgte flere Gange at staae op, for at see, om jeg ikke kunde krybe hen til Rosaura; og min eneste Trøst var, at hun dog ikke saasnart kunde mangle de første Fornødenheder. Den sjette Nat hørte jeg noget efter Midnat min Dør, som aldrig var tillaaet, blive aabnet. En qvindelig Figur traadte ind af den. Ved Hjælp af Lampen, som stod og brændte paa Dønnen, saae jeg, at det var — Rosaura. Høit grædende sank hun til mit Hjerte; hendes Arme slynge sig om mit Liv, og hendes Læber trykkede sig til mine; mit Blod kom i en voldsom Bevægelse; og jeg mærkede fra dette Dieblik af ikke mere til nogen Sygdom.

„Du lider for min Skyld, min elskede Augustus,“ — udbroød hun og trykkede min Haand til sine Læber — „O, for min Skyld har du gennemgaaet megen Glendighed; og du har dog ikke afladt at elske mig! Augustus! ædle, herlige Mand! Jeg elsker dig, som endnu ingen Kvinde har elsket. Ja, jeg offerer dig guddommelig Tilbedelse — men maa

jeg ikke frygte for, at Besiddelsen af mig skal gjøre dig ulykkelig? Og kan du elske Den som Kone, der..." — En Taarestrøm standsede Ordene paa hendes Tunge.

"Til Døden!" — raabte jeg og trykkede den Elskede til mit Bryst. — „Bed dette Hjerte skal du lære at glemme. Ved det skal du nyde dit Livs Sommer og Høst. Saa snart jeg faaer samlet Kræfter, ville vi flygte over Havet; og aldrig skal Noget erfare min Stand eller dine Lidelser. Gud vil forunde mig Kraft og Styrke; og min Rosaura skal aldrig komme til at mangle."

"Nei, min Elskede!" — svarede Rosaura med Bestemthed — „Ikke vil jeg rive dig ud af din skønne Stilling, hvor du virker saameget til Andres Held. Alle dine Sognesolk vilde savne dig. Have ikke Præsterne i fordums Dage havt Hustruer ligesom Andre? Den Gang blev jo ogsaa Herrens rene Lære forkyndt for de Troende. Vel veed jeg, at Præsterne her skulle leve ugifte; men jeg troer, at du mindre begaaer en Synd ved at gifte dig som Præst, end ved aldeles at forlade Standen. Er det dit Hjertes uforanderlige Dnske at ægte mig, da er jo Velsignelsen, om den end meddeles hemmelig, lige kraftig; og er jeg din Hustru for Gud — bekymrer jeg mig ikke om at være det for Verden. Du bliver da i dit Kald, og jeg, som sædvanligt, i mit Fængsel. Vi bryde da ingen Løfter — og den miskundelige Gud vil velsigne vor Forening."

„Saadan skal det være, du huldsalige Qvinde!“
 — raabte jeg, betagen af den høieste Henrykkelse; og
 ny Livskraft udgjød sig i alle mine Aarer. Tre Uger
 derefter var Rosaura min Hustru. Jeg eiede endnu
 et Par Ringe og en Kjæde af det, jeg havde arvet
 efter min Morbroder. For disse Smykker ægteviiede
 en gammel Præst, der ikke fandt vor Forbindelse syn-
 dig, os — og tilsvor os evig Tausked. Han har
 holdt Ord og Gæd, indtil Døden for steds forstummede
 hans Læber. I er derfor den Første, som erfarer
 disse mit Livs vigtige Hemmeligheder.

„Et nyt Liv fuld af Saligheder aabenbarede sig
 nu for os. Min Hustrues underjordiste Bolig blev
 mig et Elyseum; og hendes uendelige Omhed forsødede
 mig hver en Time, jeg tilbragte ved hendes Side, lige-
 som min Kjærlighed syntes at kaste Forglemmelsens
 Taageflør over hendes Livs skrækelige Begivenheder;
 og omendstjøndt vi ikke mere vare i Livets Baar,
 men i Sommerens Dage, da vi bleve forenede, og
 Veien til Alteret for os var bestrøet med Torne og
 fuld af glubende Rovdyr, vare vi dog saa lykkelige,
 som det er muligt, at Menneffene kunne blive det ved
 Kjærlighed. Fremtiden smilede mig som en yndig
 Morgen huldrig imøde; men, af! min Lykke var af
 ingen Varighed. Den forsvandt som et Stjernefud
 paa Nattens Himmel. I det Dieblif, jeg takkede den
 miskundelige Gud, fordi han vilde forhøie den ved at
 skjenke mig Faderens søde Glæder, var den brat, uigien-
 taldelig forsvunden. Jeg havde ikke fuldt et Aar været

gift, da Gudstjenesten paa Førstepintsebadag tidligere end sædvanlig rev mig af min Rosauras Arme; og det var mig ikke paafaldende, at hun flagede over Upasselighed, da hun i den senere Tid hyppigen havde strantet, og derfor ikke fulgte mig til Grotten, som hun pleiede: thi jeg troede ikke, at hendes Time var saa nær for Haanden. Gudstjenesten varede den Dag, formedelst at Litaniet blev affjunget, meget længe, saa at det var næsten Aften, da jeg steg ned i Fængslet. Jeg hørte ingen Fodtrin, ingen Stemme dernede, og Ingen kom mig imøde. En skrækkelig Anelse sagde mig, at der var noget Ubehageligt foresaldet; dog forestillede jeg mig ikke det Rædselsfulde, der var hændet. Frygten bevingede mine Fødder, og jeg stod snart i den inderste Hvælving. Der var Alting tyst og stille som i Graven. Jeg skyndte mig til Sengen og — fandt min Rosaura liggende død i den med et levende Dregebarn i sin Arm ved sit i Døden brustne Hjerter. Jeg opløstede et Rædselskrig, som kun Echo besvarede. — Jeg følte mig som tilintetgjort — og jeg var ene i min Elendighed. O, Gud! dersom jeg var kommen nogle Minuter før, havde jeg maaskee truffet den Tilbedte levende og kunde modtaget hendes sidste Suk; thi hun var endnu varm. Hun var ikke død strax efter Barnets Fødsel, thi det var meget omhyggelig og ordentlig svøbt og behandlet. En stærk Blodstrøm havde endt hendes Liv.

„Der var ingen Tid at spille; thi det gjaldt om at bevare Barnets Liv. Jeg tog det derfor af hendes

Arme og, da det begyndte at græde, gjød jeg nogle Draaber Mælk i dets Mund, hvilket jeg gjentog indtil det var mættet og faldt i Sovn; derpaa luffede jeg min evigelskede Hustrues Dine og tryffede et Kys paa hendes blege Læber, om hvilke det henrivende Smil, der aldrig forlod dem, endnu thronede; hvorpaa jeg indsvøbte den Spæde vel og ilede med ham op i den unge Natur — o, som for mig for evigt havde tabt al sin Ynde!

„Jeg bragte mit Smertesbarn ind i det første Bondehuus, jeg kom til, og foregav, at jeg havde fundet det paa min sædvanlige Aftenvandring i Skoven, samt sagde, at jeg vilde tage det hjem til mig og lade det opfostre af en Amme. Konen, som havde Die, lagde det ved sit Bryst — og jeg ilede atter ned under Jorden, hvor mit Livs hele Lykke var fæstet af den kolde Død, der aldrig vilde slippe sit ædle Kov — og jeg ønskede at slumre ved Rosauras Side.

„Tre Nætter og Dage tilbragte jeg i Hvalvingen ved den Forevigeses Seng med Bønner, Graad og Klageffrig; men det kaldte hende ikke tilbage. Den fjerde Dag tænkte jeg først paa at stæde hende til Jorden. Saa godt som det lod sig gjøre, slog jeg en Kiste sammen af nogle, maaskee over hundrede Aar gamle Planker, der fandtes i Stegerset. Da jeg havde lagt den Uforglemmelige, som jeg havde indsvøbt godt i Linned, i Kisten, grov jeg en Grav paa det Sted i Hvalvingen, som hun havde betegnet mig; thi jeg vilde nøiagtigt efterkomme hendes Willie. Istedet for

de omtalte smaae Been stødte jeg med Spaden paa et lille Strin, som jeg tog op og aabnede, for at tage de deriværende Been ud; men i Stedet for disse fandt jeg et endnu ufortæret Lig af et nysfødt Barn. Benvælseligen har Jordsmonnet, hvori det stod, besiddet en Egenskab, som havde holdt det frisk. Jeg undersøgte det nøie, og fandt paa dets lille Bryst, som tillige med dets Hals var knækket, den Forlovelsesring, som jeg i min Ungdoms skønne Dage havde givet Rosaura. Den uhyggelige Moder havde altsaa medgivet sit myrbede Barn den, som det, der var hende kjærest i Verden. Jeg satte Ringen paa Rosauras Finger, lagde Barnet ved hendes Hjerte — og endnu samme Dag nedstøvede jeg hende i Jordens Skød, hvor hun slumrer Opstandelsen i Møde.

„En Nat tilbragte jeg i den skrækkeligste Sindstemning ved hendes Grav — og den har siden været det Bedestæde, hvorfra mine Bønner have opsvunget sig til Raadens Throne om Kraft til at bære min skrækkelige Skjebne med det Mod, der udfordres til at vedligeholde Livet, for at værne om min og Rosauras Sønns hjælpeløse Barndom. Dette dyrebare Pant paa den helligste Omhed har siden Dagen efter Moderens Begravelse stedse været i Huset hos mig; og han er det eneste Bånd, der binder mig til Livet. Han bærer sin dyrebare, tabte Moders Navn. Sidste Vintredag var han otte Aar gammel; og han elsker mig inderligere, endstjøndt han endnu ikke veed, at jeg er hans Fader. Naar han bliver et Par Aar ældre, vil jeg

føre ham ned i min Smertes Helligdom, som I, ædle ulykkelige Kone, nu skal lære at kjende, om I har Mod til at følge mig og opholde Eder der, hvor jeg har været saa overordentlig lykkelig og saa grændseløs ulykkelig; der, hvor det ædleste qvindelige Hjerter led, stred og brast i sin aldrig standsede Smerte. I er for oplyst en Christen til at I, naar I følger Eders Fornuft, kan troe paa det Overnaturlige, eller at de Døde kunne stige op af Gravene; langt mindre kan I troe, at Djævelen har nogen Magt over den sande Troende, han opholde sig over eller under Jorden. Følg mig nu dristigt. Tag Barnet i Eders Favn. Jeg skal understøtte Eder. Nedgangen er desuden hverken steil eller farlig." — Augustus slog Ild, tændte en stor Fakkell og aabnede Døren, som Valborg endnu ikke havde seet. Hun kunde ikke lade være at gysse, da hun saae det øde Mørke, der udbredte sig for hendes Dine; dog gik hun dristigt videre og stod omsider i den inderste Hvælving, som hun fandt særdeles beqvemt og smagfuldt indrettet, da hun ved de flere Lys, som Augustus tændte, saae sig om i den. Især tildrog et meget skjønt Billede af den hellige Jomfru med Barnet Jesus paa Skjødets sig hendes Opmærksomhed, og hun kunde ikke saae sine Dine fra det, en saadan Ynde, Ustyld og Fromhed sandt hun udbredt over den himmelske Afbildning af den Hellige. Uvilkaarlig knælede hun ned og tilbad Himmeldronningen i Augustus' uforlignelige Mesterværk. Det var hans forevigede Rosfaura; og Barnet Jesus, hvorpaa hendes Himmelsøie

med et forklaret Smil dvælede, af hvis yndefulde Afsyn hendes indtagende Træk fremlyste, var det Smertesbarn, hvis Fødsel hun offrede sit ædle Liv.

Augustus stirrede selv med taaresulde Dine paa sine Hænders uforlignelige Værk. Derpaa løstede han Balborg op og sagde med en blid Bemod:

„Hendes Sjæl er i Himlen. Der er hendes Billede. Hendes Støv hviler ved Eders Fodder. Hun“ — Han kunde ikke fuldende, saaledes blev han ved Grindringen om sit grændseløse Tab overbældet af Smerte.

„Nu vil jeg gjøre Eder bekendt med Eders nye Bolig,“ — sagde han, da han noget var fattet, og viste Balborg om i Hvalvingerne, samt gjorde hende opmærksom paa hvor enhver Ting var, som hun skulde bruge, tilligemed den Indretning, han havde gjort, hvorved hun indvendig fra kunde aabne saavel Lemmen som Døren og følgerigen stige op, naar hun vilde.

Balborg kunde ikke Andet end af Hjertet takke den ædle Augustus for al hans Godhed imod hende; og hun besandt sig snart vel i sin underjordiske Borg. Selv den lille Dine syntes godt om de mange Lys og kunde ikke blive kjed af at betragte den skønne Zomfru med den deilige, halvnøgne lille Dreng paa Skjød, der smilede saa venligt til hende.

Augustus forlod omsider Balborg, efter at han havde nedbragt alle de Sager, han havde medtaget til hende, og hun blev med Dine ene i denne besynderlige Bolig, som dog ikke forekom hende rædsom, da den

Dygtige, hvis Aand vist omsvævede hende, her havde levet, stridt og fuldendt. Det var hende næsten umuligt at rive sine Dine fra den Saliges Billede og — Valborg vidste ikke, om hun begif en Synd — hun knælede atter ned og tilbød, ikke Christi Moder, men Rosaura, og anraabte hende om at lade sin forklarede Aand omsvæve hende og beskytte hende mod enhver Fare.

En Sjælesfred, der udbredte en velgjørende Rolighed i Valborgs Hjerte, styrkede hende efter fuldendt Bøn til med Hengivenhed at lide og bære, hvad Herren vilde tilstikke hende, og Rosauras Fængsel forekom hende som en Kongehal. Efter at hun havde holdt sin Aftenbøn, lagde hun sig med Barnet rolig til at sove, og Rosaura omsvævede hendes Leie i blide Drømme.

Valborg erfarede snart, hvor stor Augustus' Begjærning imod hende var ved at forunde hende dette sikkre Fristed. Thi uagtet Kongens Haandsskriver ikke døde af det vistnok farlige Saar, hun havde bibragt ham, var der dog udlovet en Summa af femhundrede Daler til Den, der kunde paagribe hende som en Forbryderiske, der i Kongens Gaard morderisk havde anfaldet een af Hans Majestæts Tjenere, som han yndede særdeles meget og havde stienket sin Fortrolighed; og, hvad der forundrede saavel Valborg som Augustus i den højeste Grad, hvilket tillige var et aldeles frem-

med Træk i den ellers saa retfærdige Kong Johannes' Charakter, var, at Hans Majestæt lod anlægge Sag imod den myrdede Rigshofmester, paa Grund af at han skulde have verlet Breve med Rigets Tjender, og lod ham dømme skyldig. Ifølge denne Dom, som Kongen endog lod confirmere af Kammerretten *), faldt alle Laxmands uhyre Rigdomme, nemlig alt hans Gods, Rørligt og Urørligt, under Kronen, saa at den lille Dine eliede ikke en Hvid eller det, hvortil hun i Fremtiden kunde helde sit Hoved. Den Døde kunde ikke forsvare sig eller beraabe sig paa den uhorste og uretfærdige Fremgangsmaade mod hans uskyldige Barn; og alle Laxmands mægtige Venner, der før havde krøbet i Støvet for ham, vare med Et blevne saa glemsomme, at de ikke mere erindrede, at Rigshofmesteren nogenstinde havde haft en Datter, saa meget mindre, da det var ligesom hun aldeles var forsvunden af Jorden. Kun Balborg hævede sin Stemme mod denne himmelraabende Uretfærdighed; men dette skete dybt under Jorden, hvor Ingen kunde høre den. Kun Hvalvingerne gave Gjenlyd af hendes Sukke og Klageraab, men det behagede ikke Himlen at frøne hendes Ønsker med Bønhørelse. Den fader- og moderløse Lille skulde hærdes i Lidelfernes Skole. Hendes Barndom skulde ingen Roser bære hende. Kun i Jordens Indre kunde hun være sikker; thi Augustus

*) Holberg formoder, at det var den Keiserlige Kammerret.

underrettede Valborg om, at Biskop Jens Andersøn Beldenack af Odense — som, for at have virket meget til at hiin Dom blev fældet, havde faaet Larmands største og skønneste Gaard i Kjøbenhavn til Gave af Kongen — hemmeligen lod søge om Dine; og det var vel neppe for at faae hende indsat i hendes Retligheder, men snarere for at faae hende ryddet af Veien, da Hans Hviærværdighed befrygtede, at den saa høiligen Forurettede dog engang, ved Hjælp af en mægtig Beskytter, kunde fremstaae og gjøre ham den Gienbom stridig, som han hisset skulde betale med sin Saltighed.

„Ulykkelige Barn!“ — udbrød Valborg, forglemmende sin egen Glendighed ved at see paa den forgræfne Lille, der legede med en lille Hund, som Augustus havde givet hende. — „Nu har du Ingen i Verden, der skal beskytte din hjælpeløse Barndom og sørgelige Ungdom, uden denne ædle Mand!“ — Hun pegede paa Augustus, der stod nedssunken i Tanker for sin Rosauras Billede.

„Og dig, brave Kone!“ — sagde Augustus med Underlighed og tryffede Valborgs Haand.

„Og jeg“ — udbrød den elleveaarige Rosaurus, som nu dagligen med sin Fader kom i det skjulte Tængsel, for at see sin Moder og lege med Dine — „jeg vil stedse elske og forsvare hende, skulde jeg endog derfor blive saa pryglet, at jeg ikke kunde røre mig, eller endog miste mit Liv!“

„Du er en god Dreng!“ — sagde Balborg og kysede ham — „Lad mig see at du holder Ord!“

„Nei, nei! I maa ikke døe; og Dine maa heller ikke døe!“ — raabte Rosaurus med lynende Dine.

— „D, jeg var tilfreds, at Dine allerede var stor, at jeg kunde forsvare hende! Dersom jeg havde været Konge, skulde jeg nok have forsvaret hendes Fader saaledes, at de slemme Menneſter ikke skulde have myrdet ham; og de afskyelige Dommere skulde ikke have givet Kongen, som er rig nok, alt hendes Faders Gods. Dersom jeg havde denne lumſte Biſp Jens Anderson Beldenack her, jeg skulde rive Biſpeſtaven af hans Hænder og banke ham baade guul og grøn med den.“

„Stille, Rosaurus!“ — advarede Augustus den altfor fyrige Dreng. — „Hvor ofte har jeg ikke sagt dig, at denne Hidſighed og Lyst til, ved Næveretten at faae Folk, som du troer ikke have handlet, som de burde, afſtraffet, ikke duer, og kan forvolde dig mangen Ubehagelighed. Du er et godt Barn, er baade lydig, taus og flittig; men du har et altfor brusende Sind; og det, min kjære Dreng, maa du ſøge at neddæmpe. Fremfor Alt maa du ikke være ſaa redebon til at dømme. Har jeg ikke ſagt dig, at vor Frelſer ſelv advarer herimod, naar han ſiger:

„Dømmer ikke, paa det at I ikke ſkulle fordømmes!“

„Jeg fordømmer Ingen,“ — ſvarede Rosaurus blidt — „men, min Fader, det er nu et Aar ſiden,

Den ſmukke Storpige. 1 6

du førte mig her ned i dette Fængsel. Da du viste mig Moder Balborg, sagde du jo selv, at hun var en ædel og retskaffen Kone, som Skiebnen saa grusomt forfulgte; samt at Dine var et velsignet Barn, hvis Fader paa det Skændigste var myrdet. Jeg hører dagligen Moder Balborg klage over dette Mord, samt at de Uhyrer af Mennesker have rænnet alt det Meget af Benge, Guld, Sølv og Gods, der tilhører Dine. Jeg veed, at det er sandt, da det er umuligt enten for dig eller Moder Balborg at lyve. Kan du da undres over, at jeg er vred paa dem, der have gjort Moder Balborg og Dine saameget Ondt, eller at jeg synes, at de kunde have godt af et dygtigt Livsfuld Brygl? Se, hvor bedrøvet den stakkels Balborg er! Hun græder; og det har hun uafsladeligt gjort siden den Dag, du fortalte hende om Dines Faders uretfærdige Dom. Fader, havde det ikke været bedre, at de havde dømt ham, inden de myrdede ham? thi saa kunde han jo dog have forsvaret sig og sagt, at de gjorde ham Uret? Da havde han maaſtee endnu levet; thi han havde da faaet at vide, at de vilde ham ilde; og vi kunde da have skjult ham her i Gulen hos Dine og Balborg. Jeg skulde vist ikke have fortalt noget Menneske, at han var her."

"Jeg veed, at du kan tie," — svarede Augustus og klappede Rosaurus paa hans Rosenkinder. — "Din Forstand er mere dannet end den pleier at være hos Børn paa din Alder. Derfor har jeg ogsaa taget dig her ned og gjort dig bekendt med bløse Kjære

Ulykkelige, for at du kunde være dem til Selskab og tjene dem. Du har holdt Ord og været taus som Graven. For at belønne dig, fortalte jeg dig, at hun, den Salige, som der hviler under sit Billede, var din Moder. Naar du saaledes vedbliver at fremture i det Gode, skal jeg snart sige dig, hvem der er din Fader. Saameget, mit elskede Barn, kan jeg sige dig nu: han lever og elsker dig inderligt."

"Han lever?" — raabte Rosaurus og stirrede forventningsfuld paa Augustus. — „Dag" — svarede han efter et Ophold til — „jeg vil ikke vide hans Navn; thi jeg føler, at jeg ikke kan elske ham. Du har jo lige fra det Første, jeg kan huske, været min Fader. Jeg har kaldt dig Fader! Dig elsker jeg. Jeg vil ingen anden Fader have! O, Fader! nævn ikke hans Navn for mig. Det vil forekomme mig, som om jeg skulde miste dig, som om du blev sænket ned i Graven, naar jeg hører det."

Augustus aabnede sine Arme. Rosaurus sank til hans Hjerte.

"Rosaurus! elskede, dyrebare Søn!" — udbrod Augustus, overvældet af sine Følelser — „du vil i dit unge Hjerte kunne bevare min vigtige Hemmelighed. Jeg er ikke fuldkommen Fader — der mangler Noget i min Faderfryd, saalænge jeg ikke har udgydet den i din Barm. Rosaurus! Jeg er din Fader! Den Forevigende der var min ægteviede Hustru."

Rosaurus blev ude af sig selv af Henrykkelse.

Han rev sig af sin Faders Arme, for atter at styrte i dem. Han kyskede den Edles Hænder og Mund over tyve Gange; lo, græd og danskede paa een Gang, og raabte, næsten qvalt af Faderens Kjærtegn:

„Fader! Fader! Hurra! Heisa! Du er min Fader! O, gid jeg kunde udraabe til den hele Verden: Jeg har en Fader! Den ædle Augustus er min Fader!”

Augustus formanede atter den fyrige Dreng til Taaushed, hvilket han høitideligt lovede, og bad ham at blive i Fængslet, medens han gik til Byen. Han vilde gjøre det sidste Forsøg og tale med Dronningen, hvilket hidtil, formedelst hendes Ophold i Odense, hvortil hun kort efter sin Hjemkomst fra Stockholm reiste, ikke var steet. Han kunde ikke troe Andet, end at den fromme Christine maatte kunne virke for de Ulykkelige hos Kongen; og han gav Balborg det bedste Haab, idet han forlod hende.

Balborg saae sukkende efter den Edle og ønskede, at Himlens bedste Betsignelser maatte hvile over ham.

Augustus traf Dronningen, iust som hun kom fra Messen. Fromhed tronebde i hendes ædle Hjerte, hvilket Taaren i hendes blide Øie forkyndte, hvorfor Augustus med Tillid frembar hende sin vigtige Bøn, om at udvirke Balborgs Benaadning, samt at Parmands Datter maatte blive indsat i alle sine Rettigheder.

Dronningen anhørte hans Begjæring med megen Opmærksomhed; og den Ild, hvormed han talte, henvendtes ved Bønnen allerede bevægede Hjerte uimodstaaeligt, hvilket hendes stridende Taarer bevidnede — dog lod hun ham ikke tale ud, men afbrød ham, idet hun søgte at undertrykke sin Følelse, med megen Bestemthed:

„Hold inde, Augustus! Ved I da ikke, at jeg for det hellige Alter, i den treenige Guds Nærværelse, har tilsvoret min Konge og Herre Guldskab og Troskab til Døden? Lad mig derfor ikke vide de Ulykkeliges Opholdssted, som jeg ifølge min Pligt da maa aabenbare Kongen. Valborg vilde da komme til at bøde med Livet; og Bernhardine Larmand vilde blive opdraget i et Kloster, for i Tiden at tage Sløret. Troer I da ikke, fromme Fader, at jeg har forsøgt Alt, for at formilde Kongen, saavel i Henseende til Valborg, som den strenge Dom, Larmands Formue angaaende? Mine Bønner, Taarer og Knæfald have desangaaende været forgjæves. Min Konge og Gætesfælle har været ubevægelig. Ja, han blev mig endog derfor saa unaadig, at han befalede mig at reise til Odense, indtil Larmands ulykkelige Sag var tilende. At den Afdøde maa have forbrudt sig høiligt, er udenfor al Tvivl; thi Kongen selv indestaaer for Sandheden af de imod ham gjorte Beskyldninger; og det er Eder vist umuligt at troe, at den saa retfærdige og sandhedselftende Kong Johannes kunde begaae en saa himmelraabende Uretfærdighed. Vel har jeg ikke sid-

det i Retten; ikke gjenneemseet Alfterne angaaende Laxmands Sag; men fire og tyve Mars hjærtligt og lykkelig Vægtstaf har tilfulde lært mig at kjende Kongens ædle Hjerte; og jeg vilde før døe, end troe ham istand til at begaae en Uretfærdighed, hvilket J, Augustus, næsten synes at antage; men dermed forsynder J Eder mod Kigernes milde og faderlige Konge. Jeg beklager Balborg inderligen; thi jeg har i de fem Aar, hun var hos min Søn, lært at kjende hende som en retskaffen, klog og oplyst Kone; hvorfor det er mig umuligt at begribe, hvor hun kunde begaae en Gjerning, der nær havde kostet et Menneffe Livet. At hun lever, er Noget, Kongen saavel som jeg og Alle maa formode. Hvor hun er, vil jeg aldrig erfare; thi saa har jeg Intet at fordølge. Og hvor kunde jeg see min Herre i Dinene, naar jeg vidste en Hemmelighed og holdt den skjult for ham? Mit vigtigste Klenodie, det, jeg skatter høiest i Verden, er en god Samvittighed; og den vil jeg, ved Himlens Raade, beholde til min Dødsstund. Tag dette Guld, Augustus. Eders Hjerte vil tilsiige Eder Brugen af det; men kom her aldrig mere; thi jeg føler, at jeg er en svag Qvinde. Jeg kunde let fristes til at spørge Eder om de Ulykkeliges Skjebne og Opholdssted, og — jeg vil Intet vide. Jeg beklager Balborg. Mit Hjerte bløder ved det ulykkelige Barns Skjebne — men jeg kan ikke frelse dem!“ — Hun ilede høit grædende ind i et Siderværelse.

Augustus stirrede vemodigt efter den ædle Dron-

ning og veiede den tunge Pung i Haanden. „Det er meget Guld,“ — udbød han dybt bevæget — „det kan forskaffe dem megen Livsnydelse og mange Besqvemmeligheder; men Friheden, Menneftenes ædleste Gode, forfaffer det dem dog ikke. Dette Metal forgylder kun de Ulykkeliges Slavelænker — men det vil aldrig kunne fonderbryde dem. Nu brast det sidste Haab. Loddet er kastet. Dog, Herre! De staae i dine Hænder!”

Han gif langfomt ud af Slottet og overtænkte paa Veien til Skoven, paa hvilken Maade han paa det Lemfældigste kunde bibringe Balborg dette ftræffelige Budskab. Da han kom til Grotten, fom næften var skjult af Buske, faa at man, uden at blive feet, kunde opholde fig i den, traf han Balborg med Dine og hans Søn fiddende paa Bænken. Børnene løb ham glade imøde; men Balborg blegnede; thi hun læste i hans Dine, at han havde en ond Tidende at bringe hende. Uden at tale et Ord, fteg hun ved hans Side ned i Hvælvingen; dog var hun snart fattet; thi hun havde, medens han var borte, anraabt Gud inderligen om Kraft til at bære fin Skjebne, og hun forestillede fig det Bæfte; hvorfor hun med temmelig Rolighed, efter et langt Ophold, udbød:

„Augustus! Jeg veed, at I har intet godt Budskab at bringe mig; men flig det kun! Gud vil vift forunde mig Kraft til at bære min Skjebne. Jeg veed med fuldkommen Vished, at han ikke forlader

mig i Nøden. Mit vigtigste Ønske har han naadig opfyldt: der hviler intet Mord paa min Samvittighed. Jeg staaer i Guds Haand — og I, ædle Mand, vil aldrig forlade mig."

"Nei, nei!" — udbød Augustus mildt bevæget — "ikke saalænge jeg lever og aander; og skulde jeg døe — da skal min Søn træde i min Plads hos Eder — thi — forstrækkes ikke — her maa I leve. Her skal I døe."

"Herre! see din Billie!" — udbød Balborg med dyb og inderlig Følelse og knælede ned med opløstede Hænder.

"Stille! Moder Balborg beder!" — sagde Augustus med en Taare i Øiet og tilvinkede Børnene, at følge sig op i Grotten. Da de lidt efter Solens Nedgang vendte tilbage, var det, som der Intet var forefaldet. Kun Midnatten hørte Balborgs Sukke; da frembrøde de uvilkaarligen — og hun kunde ikke Andet end tænke paa, hvor rædsom hendes og Barnets Skjebne maatte blive, dersom Augustus og hans Søn døde. Dog styrkede den klippefaste Tro, hun havde til Forsynets Naade, hende omsider saaledes, at hun aldeles gjenvandt sin tabte Rolighed og bar sin Skjebne med en stor Taalmodighed og Hengivenhed i Himlens Billie. Dog forsagede hun ikke aldeles Haabet. Kong Johannes kunde døe; og hun vidste, at den høitelskede Prinds, som hun havde opfostret, vilde bryde hendes Lænke, naar han blev Nordens Konge. Hendes kjæreste Fornøjelse var at tale om

den kongelige Helt; og Augustus maatte stedse fortælle hende om hans Seire i Norge og Sverrig. — Det var da ikke blot Valborgs Barm, der slog af Fryd; Dines og Rosaurus' Hjerter bankede ogsaa Helten imøde. Det kunde jo ikke være Andet; thi Valborg talte stedse meget om hendes elskede Brinds — og kunde man vel forundre sig derover? Hun havde jo givet ham Die — og han var hendes eneste Haab.

Hvad Valborg især savnede, var Herrens Huus, som hun fra sin tidlige Ungdom meget havde besøgt. Da otte Aar siden hendes frivillige Fængsling vare henrundne, troede Augustus, at hun var saa meget glemt, at hun, forklædt som Bondekone, kunde gaae i Kirke; og Valborgs Fryd var ubeskrivelig stor, da hun hørte hans aandrige Tale i Gjentofte Kirke. Hun forsømte derfor siden ingen Søndag at komme der. Dine var ude af sig selv af Henrykkelse over de mange pyntede Folk og den herlige Sang; og hun forundrede sig for Rosaurus høiligt over, at der vare saa mange Folk i Verden, samt at man kunde komme saa vidt omkring i den; thi hun syntes, der var en forfærdelig Vej fra Dævehvæn til Pater Augustus' Huus — og igjen skrækkelig langt derfra til Gjentofte. Ja, det hulde Barn, som saalænge havde været under Jorden, forundrede sig over Alt, hvad hun saa og hørte; dog sagde hun aabenhjertigt til den sexten-

aarige Ungling, at han var meget smukkere end Nogen af alle de Mandfolk, hun saae i Kirken — og Rosaurus forsikkrede den indtagende elleve Aars Pige, at hun var meget skønnere end alle de Piger, der vare i den hele vide Verden.

Dine hørte gjerne Unglingen tale saaledes; og hun var henrykt, naar Rosaurus Søndag Morgen kom og hentede hende og Valborg, som han fulgte til sin Fader, der selv ledsagede dem til Kirken og derfra hjem til sit Huus. Ingen formodede i den smukke lille Bondepige at see Rigshofmester Larmands Datter; og Valborg var aldeles ukjendelig under sine Badmels Bonderklæder og den store, sorte Kysse med de brede Kniplinger om, der næsten skjulte hele Ansigtet.

Fra dette Tidspunkt af, da Valborg, som desuden ikke var kjendt der i Egnen, vovede at gaae i Kirke, ja endog at opholde sig hele Timer og halve Dage i Skoven, tronedes Tilfredshed i hendes Hjerte, hvortil det, at hun stedse var beskjæftiget med Dines Opdragelse, meget bidrog, samt at hun havde den Sjælefryd, at see det hende ligesom af Himlen betroede Barn fremblomstre til en herlig Ungmø, hos hvem de rige Kundskaber, hun selv havde, atter fremspirede til at bære modne Frugter.

Dines Tid var ordentlig inddeelt. Om Formiddagen lærte hun Sprog og Haandarbejde af Valborg, hvorved dog den hende saa nødvendige Ovelse i Huusvæsenet ikke blev forsømt. Om Eftermiddagen lærte

Augustus hende Religion og Tegning, og Rosaurus øvede hende om Altsenen i at spille paa Lyre, hvori han havde opnaaet en temmelig stor Færdighed. Undertiden blev der endog politiseret i de skjulte Hvælvninger, naar Augustus fortalte om Begivenhederne i Norge og Sverrig, som havde megen Interesse for Balborg, da hendes dyrebare Fostersøn styrede dem. Rosaurus stod da foran ham med lyttende Øre og udraabte stundom et „Hurra!“ for den kjæffe Prinds. Dine derimod var taus og stille, endstjøndt hendes unge Hjerter frydede sig inderlig over Heltens Seire; thi Rosaurus, som kom meget ud iblandt Folk, fortalte hende stedse saameget om Prindsen, naar de Haand i Haand gik i Skoven — og hendes anden Moder, den ædle Balborg, elskede ham jo saa inderligt. Ja, hun havde ofte sagt til Dine, at han paa en Maade var hendes Broder, da de Begge havde diæt eet Bryst.

Bed denne Tid udbredte det Rygte sig, som ogsaa kom den gode Augustus for Øre, at Balborg, som med Larmands Datter skulde have holdt sig skjult paa een af Smaaesøerne i Beltet, var flygtet til Norge, for at søge Beskyttelse hos Prinds Christian, men var undervejs med Skibet gaaet tilgrunde i Nærheden af Trondhjem, hvor hendes og Dines Lig skulde være fundne og begravede. At der virkelig der, blandt flere Lig — da Skibet forgik med Mand og Muus — som dreve tillands, vare tvende Uvindelig, som man holdt for de Vortflygtede, er en afgjort Sand-

hed; thi der blev fra flere Herrer ved Hoffet skrevet besangaaende til Trondhjem; og alle Svarene derfra vare overeensstemmende og bekræftede dette Rygtes Sandhed.

Denne Tidende kunde ikke Andet end være overordentlig beroligende for Balborg og Dine; og de forsømte ikke at benytte den større Frihed, den sikrede dem. Ja, Balborg sneg sig endog engang, i en maaneflar Aften, til Kjøbenhavn og ind paa Frue Kirkegaard, for at besøge sine forudgangne Elskedes Grave, som hun i ti lange Aar ikke havde seet.

Den første Dag i Marts Maaned, Aar 1513, forekom Balborg og Dine særdeles skjøn og behagelig, da de i Middagsstunden stege op i Grotten for at see, hvorledes Veiret var; de satte sig derfor paa Bænken, for at bade sig lidt i Solen; og da Dine Aftenen forud havde havt en lang Samtale med Rosaurus om den almeenyndede Gjenstand, Prindsen, som Kongen havde kaldt tilbage fra Norge, førte Dine med Flid Samtalen om Prindsen paa Bane. Efter mange mislykkede Forsøg lykkedes det hende omsider, da Balborg havde holdt en lang Lovtale over hans Heltemod, Retsfærdighed og Dyder, ja endog over hans skønne mandige Udsvortes, at spørge:

„Er det virkelig sandt, Moder, hvad Rosaurus har hørt fortælle af Flere, at Prindsen kom til Berden med den ene Haand knyttet og den anden fuld

af Blod? Det maa du dog vide, da du har været hans Amme og, som du saa ofte har fortalt, givet ham den første Næring. Jeg bævede, da jeg hørte det, thi du veed selv, at vi tvende Gange paa Kirkegaarden har hørt Folk sige, at han gik frem med formegen Haardhed og var altfor tilbøielig til at udgyde Blod. Jeg har ikke kunnet sove inat for at tænke derpaa. Siig mig, er det virkelig sandt? Fader Augustus har saa ofte sagt, at en god Konges høieste Dyd er Mildhed; at Skaansel er en Edelsteen, der funkler sjønnere end den største Diamant i hans Krone; samt at den Regent, for hvem Undersaatterne frygte, aldrig kan blive elsket. Hvis dette er sandt, kan man da ikke ansee det for et slemt Forvarsel for hans Regering? Og maa da ikke selv Danmark, som han dog fortrinlig skal elske, bæve ved den blotte Tanke om at faae ham til Konge? Moder, du tier. Jeg synes at læse i dit ellers saa blide Dye, at du er fortørnet. Dersom mit Spørgsmaal har mishaget dig — da tilgiv din Dine, om du end ikke kan eller ikke vil opfylde hendes Ønske. Moder, kan du virkelig være vred paa din Dine?"

„Nei, vred er jeg ikke," — svarede Walborg med Ivrighed — „og jeg kan ikke svare dig Andet, end at det er Snak, intet andet end Snak; Noget, som flette Mennesker have opfundet for at vende Almuens Hjertes fra ham. I det samme Dieblis, den velsignede Prinds blev født, holdt jeg ham i mine Arme: og det forsikrer jeg dig, Dine, hans Hænder

vare hverken knyttede eller besudlede med Blod, men rene som den nysfaldne Snee. Jeg lagde ham strax til mit Bryst. O, det var et huldfulgt Barn! Men vild og baltyrig blev han, da han voksede til; og derved har han forvoldt sin gode Moder megen Kummer. Jeg var næsten den Eneste, der kunde styre ham; og jeg trøstede stedse Dronningen med: at hans Adfærd kom af det høie kongelige Mod, hvorfra han var besjælet. Han vidste, at han var født til at herske."

"Han har jo ogsaa hersket," — sagde Dine smertefuldt — "thi han var jo saa godt som Konge i Norge. O, Moder Valborg! Jeg hører dig stedse tale om din høie Fostersøn. Du har lært mig at unde ham; thi han er kjæf og høimodig; men dersom det er sandt, at han har ladet saamange af de høie Herrer i Norge henrette — da maa jeg sige, at jeg kan ikke Andet end frygte ham. O, jeg troer aldrig at jeg turde see ham lige i Ansigtet. Ja, dersom han ikke havde udgydt Blod — —"

"Du med dit Blod — — Stillet et for Land og Rige farligt Oprør har han og straffet Oprørerne," — udbød Valborg med Heflighed — "og derfor skal han kaldes grusom! O, troe mig, Dine! Han har det ædleste, det menneskevenligste Hjerte, der kan slaae i en Fyrstes Barm. Naar han bliver Konge, da ville Bønderne og Borgerne først ret blive lykkelige: thi han føler, at de ligesaavel ere Mennesker som Adelen og Geistligheden, der — med al Respect for vor naadige Kong Johannes — har altfor mange Rettigheder,

udfuge Borgerne til Blodet og behandle Bonden værre, end om han var et umælende Bæst. Bliv fun, til det behager Gud at lufke Kongens Dine — og du skal see, at Moder Valborg har sagt Sandhed."

"Gud velsigne da hans Færd!" — sagde Dine med Inderlighed og hævede sit Flammevie mod Skyerne; og hun ønskede inderligt, dog det forstaaer sig: kun i Frastand og ubemærket, at faae den skønne Brinds at see, hvorom hendes Pleiemoder vidste at fortælle saameget Godt; og hun fordybede sig saaledes i Tanken om ham, at hun ikke hørte, at Valborg gjentagne Gange gjorde hende opmærksom paa en stærk vedholdende Ringen i Nærheden.

Dine vaagnede op af sine Grublerier, blev staaende stille og saae stift paa Valborg.

"Hører du denne stærke Ringen med hele Omegnens Klokker?" — spurgte Valborg atter — "D, Dine! mit kjære, kjærlige Barn, der ligesaavel som Brinds Christian har ligget ved mit Bryst: den store Time er kommen. Min Fostersøn er Konge! Denne Ringen med Klokkerne forkynder, at Kong Johannes er død. D, at Brinds Christian var her! Jeg skulde trænge mig lige til ham og raabe: „Naade! Forbarmelse over det Barn, som den uhorfteste Grumhed berøvede sin Fader og Forsørger tilligemed alt Det, hun eiede, da hun endnu var et Barn paa tre Aar; det Barn, som jeg ved at flygte med, da Morderne brøde ind i den ædle, myrdede Faders Huus, frelst fra Døden. See her den snigmyrdede Poul Larmands

eneste Barn! Den Datter, som Eders Fader berøvede Alt paa Jorden, og som i elleve lange Aar har været skjult i en af Sjællands tykkeste Skove, dybt under Jorden, for at undgaae — —"

"O, min Moder, du forsærder mig!" — raabte Dine bævende — "Tør jeg virkelig haabe —? O, Gud! hvad kan en Datter af den ulykkelige Larmand vel rente for Dpreisning her paa Jorden? At blive hos dig, at elske og pleie dig, at forsøde din Alderdom, er Alt, hvad jeg ønsker. Lad os blive her, hvor vi ere saa lykkelige, da vi ere døde for de Menneſker, der ville os ilde. O, Gud! Jeg bærer ved den blotte Tanke om at du dog kunde falde i dine Fjenders Hænder, om du" — Dine blev saa betagen af Forsærdelse, at hun ikke kunde tale mere.

"Du skal blive indsat i alle dine Rettigheder!" — raabte Balborg med den høieste Tyrighed og savnede Dine. — "Jeg kjender Christian. Han er ædelmodig og retfærdig. Havde han ikke været reist til Norge, da var denne Misgjerning aldrig bleven begaaet. Men lad vor Skjebne, som hidtil, være en Hemmelighed for Alle. At Kongen er død, er uden for al Tvivl, da han, som jeg af Augustus veed, er bleven syg i Aalborg, hvor Brindsen er hos ham. Mit elskede Barn! vær endelig taus som Graven, naar vi træde ud i Verden; thi der lever endnu Mange af din Faders mægtige Fjender. Derfor har jeg skjult dig saa godt; og det gamle Fængsel, som vi beboe, forekommer dig hverken skummelt eller øde, fordi du er vant

til det. Men naar jeg faaer Bished om, at Kongen er død, ville vi drage til Kallundborg og der leie os en lille Bolig, at jeg kan være nærværende, naar Brindsen stiger i Land fra Skibet; og jeg skal nok stille mig saaledes, at han strax faaer Die paa mig. Vel har han ikke seet mig, siden han reiste til Norge, og det er snart tolv Aar siden; men han vil dog nok kjende sin gamle Amme, som han holdt saameget af i sin Barndom. Det skal du faae at see, min Pige! — Hush paa mine Ord — du kommer endnu til Glands og Bælde. I Sandhed! du er ogsaa for god og smuk, til at du stedse skulde leve ukjendt af Alle her i denne sørgelige Skov, dybt nede i Jordens Grundvold.”

Den Gamle havde Uret. Dine var ikke ukjendt af Alle. Naar hun med sin Pleiemoder, Augustus og Rosaurus gik i Kirke, tabte alle de unge Mandfolk sig i Henrykkelse ved at see hende. Gjentofte Kirke var stedse propfuld af Mennesker, og disse kom ikke alene for at høre Messen, men for at betragte og beundre Dines utallige Indigheder. At Kirken var saa fuld af Folk, var hverken Valborg eller Dine paasaldende; thi de troede, at dette stedse havde været Tilfældet — og naar de undertiden hørte det Udraab: „Der kommer den smukke Skovpige!“ — thi Alle vidste, at Valborg og Dine boede dybt inde i Skoven, skjøndt Ingen kjendte deres Bopæl — kunde Dine aldrig formode, at det var hende, de

meente. Selv om Balborg gjættede, hvem dette Udraab gjaldt, lod hun, som hun ikke forstod det; thi det var hende ikke ubehageligt at høre, at man fandt hendes Pleiedatter smuk — og hun fandt ingen Fare for hende, hverken i Guds Huus, eller paa Veien til og fra det, da hun troede paa Herrens Forsorg for dem, der gik paa Kirkeveien, og hun vidste, at Ingen uden hendes Belgjører og hans herlige Søn kjendte Veien til hendes skjulte Bolig. Men disse Udle vilde før døe end forraade den vigtige Hemmelighed om hendes og Dines Tilværelse. Det var jo dem, hvorved hun og den hulde Jomfru ene levede og aandede. Dem skyldte de, næst Gud, ene Liv og Tilværelse.

Balborg havde formodet rigtigt. Klokkerens Ringen forkyndte, at Kong Johannes var ikke mere. — Han var død i Aalborg den 22de Februar — og medens Rigerne sørgede ved denne faderlige Konges Død sog begræd ham som Danmarks bedste Konge, glædede Balborg sig inderligt over, at denne hendes Dødsfjende var gaaet sine Gjerningers Løn imøde. Hun bævede ved at tænke sig ham i den evige Forømmelse; men da Augustus fortalte hende om hvor god en Konge den Hensøvede havde været, samt at han paa sit Yderste inderligen havde angret, hvad der var gjort imod Larmand, og gjentagne Gange med Smertens og Angerens Taarer raabt paa hans Navn — da var Balborg aldeles forsonet med ham, og ønskede ham Himlens evige Salighed, som hun nu

ikke tvivlede paa, at han havde erholdt. Da mindede hun hans mange store og fortræffelige Egenskaber, samt det Gode, han ogsaa havde beviist hende; hvorledes han som Brinds havde underholdt hendes Forældre, ladet hende lære Sprog og Haandarbeide, samt givet hende et rigeligt Udstyr, da hun ægtede sin afdøde Mand; — og hendes veemodige Taarer flød til hans Minde. „Han var af Naturen ædel og god,“ — udbød hun blidt — „men han havde flette Raadgivere. Han var kun et Menneske og var desværre ofte omringet af Djægle. Ddenfe og Roeskilde Bisper styrede Dolkene, der gjennemborede den ædle Farmands Hjerte!“ — Og hvor godmodig Balborg end var, kunde hun ikke Andet end hade disse geistlige Forrædere og ønske, at Himlen vilde tildele dem den Straf, som deres blodige Daad havde forskyldt.

Balborg troede nu ikke at have behov at være saa forsigtig som hidtil, i den Tid, hun belavede sig paa at reise til Kallundborg, for at træffe den nye Konge, hvis Ankomst man dog ikke kunde vente, før den megen Drivtis var af Havet mellem Jylland og Sjælland. Hun gik derfor, imod Sædvane, til Augustus endog om Hverdagene, dels for at raadføre sig med ham — dels ogsaa for at adsprede sig; og medens hun ventede paa den Efterretning, at Isen var dreven bort, fik hun at vide, at Kongen ikke kunde ventes før hans Faders Lig var bisat i Graabrøderkirke i Ddenfe, hvortil han lod gjøre store Tilberedel-

fer. Hun besluttede derfor, efter Augustus' Raad, at vente til hendes høitelskede Konge og Fostersøn var kommen til Kjøbenhavn, hvilket var Dine meget behægeligt, da hun skjælvede for at gjøre saa lang en Reise blandt lutter fremmede Mennesker. Hun syntes langt bedre om at benytte den større Frihed, Balbors mindre Frygtsomhed skænkede hende, til at lystvandre i den yndige Skov, hvor Blomster og Græs fremmyldrede af Jorden, ved den elskede Legebroders Haand, der stedse havde et nyt, yndigt Parti af Skoven at fremvise hende. Hun sad da hele Timer ved den elskede Ynglings Side. Hendes skønne Hænder flettede de deilige Forglemmigeier, som han bragte hende, i Krands. Det var hendes sødeste Glæde at slynge dem om Rosaurus' mørke, krøllede Lokker; og de Ord: „Elskede, søde Dine! Kjære, gode Rosaurus!“ gif da tusinde Gange over de gode, skyldfrie Børns Læber. Den almægtige Kjærlighed havde allerede opreist sin Trone i deres blide Hjerter, som vare sødt bevægede af dens uimodstaaelige Vælde; men de vidste det ikke. De nød dens hele Salighed uden at kjende den. De vare overvætted, uundsigelig lykkelige, uden at vide, hvorfra deres Lykke strømmede.

Den yndigste Vaar blev afløst af det skønneste Foraar. Snart var Skoven grøn, og den Deel af den, der ikke tilhørte Klosteret, blev meget besøgt af Kjøbenhavns Indvaanere, samt de mange Fremmede, der formedelt Kongens Hjemkomst til Hovedstaden,

hvori han, dog uden noget egentligt Indtog, var draget ind, vare komne til Kjøbenhavn og dens Omegn. Ja, der vare endog Lyttelte opreiste i den, da, som man sagde, den nye Konge vilde forunde den sin høie Nærværelse Dagen før St. Hansdag, da han med sit hele Hof agtede at drage til Kirsten Biils Kilde, for at offre i Blokken og drikke af dens søde Vand.

Jo mere Tiden til Kongens Hjemkomst nærmede sig, jo ængsteligere bankede Balborgs Hjerter; og den Tanke faldt hende omsider ind, at der dog var Mulighed for, at Christian den Anden enten kunde have glemmt hende, hvilket var meer end sandsynligt, eller og at han ikke kunde eller vilde frænke sin Faders Minde ved at antage sig Carmands Datter. Disse Tanker forvoldte Balborg megen Uro, og hun indsaae tydeligt, at hun kun yderst hemmeligt turde søge at faae Kongen itale. Hun haabede længe, at et Tilfælde skulde forskaffe hende denne Lykke, eller at Kongen skulde gjenkende hende, men da han flere Gange udenfor Augustus' Huus var redet hende forbi, uden at bemærke hende, forsvandt dette Haab aldeles, og Balborg maatte tilstaae for sig selv, at det var hende umuligt med den Driftighed at nærme sig den majestætiske Konge, paa hvis skønne Afsyn høi Alvor tronede, som hun havde nærmet sig den muntre, smilende Brinds. Dog havde hun rovet det, hvis han ikke stedse havde været omringet af saamange høie Herrer, hvoriblandt stedse Biskop Jens Andersen Beldenack var.

Hendes Hjerte bankede voldsomt. Hun vilde have kastet sig for Monarkens Fødder og anraabt hans Naade for sig og Dine, men Ordene døde paa hendes Tunge; thi den rænkefulde Bisp, der red lige ved Kongens Side, skelede saa lumst til hende. Hun bævede for at vorde gjenkjendt og var hvergang nærved at segne til Jorden. Ligesfrem at melde sig hos Kongen, turde hun ikke; thi blev hun end ikke gjenkjendt af En eller Anden af de Herrer, der omgave Kongen, der muligt tilforn kunde have seet hende, saa maatte hun jo dog sige, hvem hun var, inden hun blev indladt — og der var jo sat en Priis paa hendes Hoved. Istedetfor at blive ført for Kongen, kunde hun da vente at blive slåbt i Slotstaarnet — og saa var muligen alt Haab for hende og Dine ude, da man nok vilde søge at bibringe Kongen Sagen paa en urigtig Naade. Rygtet om, at Kongen vilde komme til Gyldebrandslund Skov, var derfor den Bekymrede meget behageligt. Hun vilde da forklæde sig paa det Bedste, smykke Dine saa godt det var hende muligt, og — det koste, hvad det vilde, gjaldt det endog hendes Frihed eller Liv — hun maatte og skulde tale med Kongen. Dog, hun kjendte Kongens Hjerte; til denne Yderlighed vilde det ikke komme. Alt be- roede paa at faae ham itale i Cenrum; hvilket, som hun haabede, ikke vilde blive umuligt, om hun endog derfor skulde følge efter ham til Kirsten Piils Kilde, hvor hele Hoffet skulde spise til Aften. Mørket vilde da endog begunstige hendes Sag, og hun var vis paa

Seiren. Hurtigt fremtog Balborg derfor det kostbare Løi, som Rosaurus havde forskaffet hende for hendes Guld=Skospænder. Hendes kunstfærdige Haand greb Sax og Naal; Dines slanke Liv blev maalt. Hun skulde vise sig for Kongen, overensstemmende med den Stand, hvoraf hun var udstødt. Selv vilde Balborg være klædt som Eneboerske, hvis Dragt havde nogen Lighed med Nonnernes. Augustus' Advarsler imod denne Mafferade vare frugtesløse. Balborgs Beslutning var uroffelig; og hun var fortryllet af Dines Ynde i denne hende fremmede Dragt, hvergang hun prøvede den paa hende.

Endelig frembrød den forønskede Dag for St. Hansdag, eller, som den blev kaldet, St. Hans=Åften. Balborgs Hjerter bankede, som om det vilde bane sig Vej ud af hendes Barm; og Dine var, sin Bynt uagtet, meget utilfreds, fordi hun skulde fremstilles for Kongen, paa hvem hun ikke kunde tænke uden en uvilkaarlig Skjælven. Hvad der især forøgede Dines Bekymring, var, at hun og Balborg skulde gaae alene, da den gode Augustus var syg og Rosaurus skulde blive hjemme for at pleie ham.

Noget over Middag forlod Dine og Balborg deres underjordiske Fristed, som i elleve Aar havde været deres trygge Bolig. Da Balborg, som sædvanlig, havde gjemt Nøglen i det hule Træ udenfor Grotten, gik de til Benstre og vare snart ude af Klosterets Grund, hvor de blandede sig i Menneſtebrimmelen, som de foresandt i Skoven. Alle vege med Grefrygt til Side for den

fromme Eneboerſte; og mange bade om hendes Belſignelſe, hvilken Balborg dog, for ei at forſynde ſig mod Gud, ikke meddeelte Noget.

Gjentofte Sogns Beboere vare ogſaa i Skoven; og omendſkjøndt de ikke kjendte Balborg, paadrog hun ſig dog, formedelſt hendes ſæregne Paaflødning, deres Dpmærksomhed — og derved blev Dine gjenkjendt.

„Seer du den ſmukke Skovpige?“ — ſagde den Ene til den Anden — „D, hvor hun er ſjøn, og hvor den kjøbenhavnſke Dragt klæder hende godt!“ — ſagde en Tredie — „Hun ſeer ud ſom en Prindsesſe! See hvilket et ſjunt og fornemt Væſen hun har!“ — udbrød en Fjerde; og der dannede ſig ſnart en tæt Klynge om Balborg og Dine, ſom ſtedſe blev større og større, ſaa at de ikke kunde gjøre et Skridt uden at være omringede, og Benævnelsen: „Den ſmukke Skovpige“, tonede paa Alles Læber.

Dine var færdig at forgaae af Uudſeelfe over al den Dpmærksomhed, der blev hende ſkjenket, og onſkede, at hun var dybt nede i Djærlehoien, eller ſad med Roſaurus ved Aaen paa Græsbænken. Balborg derimod var denne Sammenſtimlen om hende og Dine ikke uvelkommen; thi for det Førſte var den en Triumph for Dines Indigheder; og for det Andet kunde den muligen lede Kongens Dpmærksomhed paa dem. Endelig jubledes tuſinde Munde: „Kongen kommer!“ — og Alles Dine vendte ſig mod Kjøbenhavnſveien, idet Mængden deelte ſig i tvende Rader, for at Kongen med Følge kunde komme frem. Det traf ſig juſt

saadan, at Balborg og Dine kom til at staae allerforrest, hvor Kongen skulde lige forbi. Christian red Fod for Fod og hilsede huldrigt til alle Sider paa sit glade, jublende Folt. Bag efter ham red hans Følge; og i dette var atter den forhadte Bisp, Bel-denack. Kongens Ansigt var overstrømmet af Majestæt og Mildhed, hvilket indgjød Balborg Mod. Hun syntes at Diebliffet var gunstigt. Hurtigt knælede hun ned og trak Dine med sig, for at gjøre Kongen opmærksom paa sig; dog vorede hun ikke at tale, men udstrakte blot Hænderne bedende mod Monarken, som holdt et Dieblif med Hesten, som om han ventede at hun skulde fremsføre sin Bøn; men da hun ikke gjorde dette, red han med sit Følge videre.

Balborg havde nu opnaaet en Deel af sit Ønske: Kongen var bleven opmærksom paa hende; men hun havde tillige vaakt Bispens Nysgjerrighed i den høieste Grad; og den Rænkesfulde grundede hele Tiden paa, medens han red til Teltene, hvem vel den stumme Eneboerffe og den skønne Pige, som knælede ved hendes Side, kunde være, og hvad de vel kunde ville Kongen. Den unge Piges Ansigtstræk syntes ham bekjendte. Han gik ene ind i Skoven, for nøie at eftertænke, hvem det var, hun lignede. Dog, den høiærværdige Herre kunde ikke engang være usforstyrret, medens han overveiede denne ham ikke uvigtige Sag — Halte, Blinde og Bærkbrudne omringede ham og bade ham om Almisse. For at slippe dem, vilde han give dem et Myntstykke til Delsing og greb

derfor sin med Guldpenge fyldte Gulddaafe i Kommen. Denne Daafe havde før tilhørt Poul Larmand, hvis Gemalindes Portrait var anbragt indvendigt i Laaget. Neppe faldt Bispens Die paa det, før han vidste, hvem det var den skønne unge Pige lignede. Hurtigt kastede han et Guldstykke til Tiggerne, som han vinkede fra sig med Haanden. Derpaa udbød han med en Djævels Glæde og hævede sine skelende Dine mod Himlen:

„Velkommen, Bernhardine Larmand! Inden Midnat skal du være i min Vold. Dit Navn skal snart vorde udsløttet af Jorden. Nonnestøret skal skjule dig for Verden og sikke mig min Eiendom. Du er endnu meget ung; men du er skøn, og dine Undighedder ville ret i Klosteret udvikle sig. Naar nogle Aar ere henrundne, og Klostersugtens har gjort dig svielig, da skal din da modne Skønhed erstatte mig den Skræk, jeg, trods alle Rygter om din Død, har været i for dig. Da skal jeg i dig hegne mig over din stolte Fader, der engang turde trodse min Magt og Bælde. Hævnens skønne Time er kommen! Dens liflige Sødhed qvæger mit Hjerte og giver mig en Forsmag paa Himlens Salighed. Har ikke allerede den nybagte stolte Konge udladt sig med, at Larmand var steet Uret? Kun en lille Stund — et Tilfælde — og Frugterne af min Flid ville blive lagte for Bernhardines Fødder! Bort skal hun! Langt bort fra Sjælland og Hovedstaden. Vor fromme Enkedronning har af hellig Iver oprettet Nonnekloster,

der ere forsynede med Taarne, Bolde og Grave, som om de vare Fæstninger. Mit Stift eier sligt et Kloster. Er hun først der, da skal ikke selve Satan kunne frelse hende."

Balborgs Umage for at nærme sig til Kongen var forgæves, da Monarken stedse var omgivet af sit talrige Følge; men til sin Glæde opdagede hun dog, at den forhadte Bisp havde fjernet sig fra ham. Hun lavede sig derfor til med Dine at gaae til Kilden, hvor hun haabede at Mørket vilde begunstige hendes Hensigt, naar Kongen enten gik til eller fra Tasselet. En Time før Solens Nedgang var hun ved Kilden, hvor en gammel Kone stod og lod Vandet sprudle ud i smaae Træbægere, hvoraf hun lod Enhver, der ønskede det, drikke. Med Et faldt den Tanke Balborg ind, at Kilden var det Sted, hvor hun sikkert vilde træffe Kongen. For en lille Pengegave fik hun Konen til at overlade sig hendes Plads og Bægere — og overtog strax hendes Forretning. Det varede ikke længe, inden Pladsen ved Kilden var saa fuld af Menneſker, at den ikke kunde rumme Flere; thi ei heller der blev den smukke Skovpige ubemærket. Alle ønskede at see hende, og da hun hjalp sin Pleiemoder at levere Bægrene om, vilde ingen af de unge Karle modtage Vandet uden af hendes Haand. Det varede derfor ikke længe, inden der blev en stærk Trængsel om Kilden, som nær var udartet til Slagsmaal, der-

som ikke det Udraab „Kongen kommer!“ havde adspredt Hoben, som ærefrygtsfuld veg tilside, saa at Dine og Balborg bleve alene ved Kilden, i hvis dunkle Skygge Tusmørket allerede havde begyndt at udbrede sig.

„Hvor er Kildens Gudinde, eller den smukke Skonpige, som du siger man kalder hende?“ — spurgte Kongen sin Vedsager, der ved hans venstre Side traadte ned af de i Jorden udhugne Trin. Balborgs Hjerter bankede Slag i Slag ved Lyden af den Høitellfede's Stemme, som hun ikke i mange Aar havde hørt; og havde han været ene, vilde hun have kastet sig for hans Fødder. Dines Blik sank undseelig til Jorden, og hun bævede som en Forbryderesse ved af Kongens Mund at høre den forhadte Benævnelse, der havde paadraget hende saa mange Nysgjerriges Blik og derved megen Ubehagelighed.

„Hun staaer ved Kilden, Ederes Majestæt!“ — svarede Slotsherren Torben Dre, som var den Herre, med hvem Kongen fulgte, idet han befalede een af Kongens Tjenere hurtigt at bringe Fakler, for at adsprede det altfor Dunkle i Grotten ved Kilden — „Hendes skønne Haand rakte mig nylig Bandet, og det forekom mig at være en Nectar.“

„Skønne Pige!“ — udbrød Kongen smilende, idet han nærmede sig Dine, uden at bemærke Balborg, der stod mere i Mørket — „vil du give mig en Drif af din Kildes Vand? og saa sig mig: om du er den hellige Jomfru Kirsten, der endnu svæver beskyt-

tende om hendes elskede Kilde, eller om du er Hertias selv, der er stegnet ud af sin lukte Bogn og vandrer synlig om i sine skønne Bøgeskove?"

Dines Forlegenhed forstørredes ved hvert Aandedrag, og hun stod som tilintetgjort for Kongen, uden at det var hende muligt at svare ham.

"Er de jordiske Tungemaal dig fremmede?" — vedblev Christian med Munterhed og vilde gribe Dines Haand.

"Tilgiv hende, Herre Konge!" — udbød Balborg, glemmende sig selv — "Hun er ikke vant til at — —" — Ordene standsede paa hendes Tunge.

"Hvo er du?" — spurgte Kongen med Forundring og fæstede, ved de nys ankomne Faslens Skin, sit Flammeblik paa Balborg, som han hidtil ikke havde bemærket — "Mig synes før at have hørt din Stemme. — Er det ikke" — vedblev han og vendte sig til Torben — "det Fruentimmer, der før knælende opløftede sine Hænder imod mig? Og tager jeg ikke feil, saa er Kildens skønne Nymphé den unge Pige, der knælede ved hendes Side."

"Ederes Majestæt feiler ikke," — svarede Slotsherren med et dybt Buf og vinkede Fakkeldbærerne til at træde nærmere til Kilden.

"Hvo er du?" — spurgte Kongen med huldrig Nedladenhed og nærmede sig til Balborg, der skjævede som en Forbryderesse, uagtet hun saae sig nær ved Opfyldelsen af sin Sjæls inderligste, længe nærede Ønske.

„En ullykkelig,“ — udbrød Balborg knælende og med Taarer — „af en stræffelig Skjebne forfulgt Kone, som Eders Majestæt i Eders Barndoms Tid, lige indtil I reiste til Norge, har været meget naadig, som vover at bønfalde Eder om en Samtale i Genrum, og som uden denne Naade ikke tør fordriste sig at — —“

„Nei, jeg tager ikke feil,“ — afbrød Kongen hende med megen Omhed, idet han reiste hende op — „Du er Balborg, min kjære Amme, som jeg aldrig har glemt. Vær mig inderlig velkommen! Kom til mig i Morgen paa Slottet. For dig, brave Kone, staaer dets Port stedse aaben. Men stig mig, Balborg, hvo er denne unge Pige, som jeg nu anden Gang i Dag seer hos dig?“

Balborg vilde tale, men et Blif paa Slotsherren, der stod hende meget nær — og Kongens øvrige Følge, der stod noget længere borte foran Folkemængden, forstummede hendes Tunge. Dog fattede hun sig saa meget, at hun lagde den venstre Begesfinger paa sin Mund, idet hun udstrakte den høire Haand bedende mod Monarken, der syntes at forstaae hende; thi han udbrød med megen Huldsalighed, idet han rakte hende Haanden:

„Kom til mig om tvende Timer i Teltet, og tag den unge Pige med dig. Jeg vil erfare, hvad for en fiendst Skjebne der har gravet disse Oldingefurer i dit før saa funde Ansigt. Du skjælver! Fat Mod! og lad den Tanke berolige dig: at jeg ved at sørge

for dig i din tiltagende Alderdom vil gjengjælde din Omhu for mig i min Barndom. Er denne unge Pige end ikke din Datter, saa er hun dig dog inderlig kjær. Det seer jeg af den Omhed, hvormed dit Die hviler paa hende. Vær ubekymret for hendes Fremtid; jeg skal sørge for den." — Jo mere huldrygt og venneskælt Kongen talede, jo stærkere kom Dine til at skjelve; og da han umiddelbart henvendte den sidste Deel af sin Tale til hende, kom hendes hele Væsen i en saa stærk Bevægelse, at han blev den vaer og greb den Angstede i sine Arme, for at hun ikke skulde falde.

"Jesús, Maria!" — raabte en qvindelig Stemme, og et ungt, smukt Fruentimmer, der, ledsaget af en midaldrende Kone, ubemærket, saameget som muligt, havde nærmet sig Kongen, sank bevimet om i sin Følgerindes Arme.

"O Gud! Dyveke! Du døer! Min Datter! vend tilbage til Livet! Åbn dine Dine!" — skreg Konen, der holdt det bevimede Fruentimmer i sine Arme, med Fortvivlelsens Stemme og raabte tilsidst overlydt — "O, frels, red min Datter, mit eneste, elskede Barn!"

Kongen syntes betagen af den høieste Forsærdelse og lod Dine sagtelig glide hen i den høitfrigende Balborgs Favn, som han gav Slotsherren et Bink om at understøtte.

Konen vedblev at fordobble sine Klageskrig; og saavel Kongens Følge, som Folkemængden, trængte

sig, Kongens Nærværelse uagtet, nærmere; og der opstod en stærk Numlen i den uhyre Forsamling.

„Tilbage!“ — tordnede Kongen, saa Skovens Echo gjentog hans stærke Udraab; og Følget, hvoriblandt saavel Erkebisp Erik Balfendorf som Bisp Jens Andersen Beldenaf og mange af Rigets høie, adellige Herrer vare, veeg for hans Bud, undtagen Torben og Valborg samt Fakkeldærerne, der dog traadte langt tilbage. Christian nærmede sig med kjendelige Tegn paa Misfornøielse til den strigende Dvinde og raabte hende med dæmpet Stemme imøde:

„Hold inde, Sigbrit! Vil du forraade min Svaghed i Nærværelsen af en saa stor Forsamling af mit Folt? Har jeg ikke ladet dig befale...?“

„Befal den ulykkelige Pige at døe,“ — afbrød Sigbrit den fortørnede Konge, under Graad og Hulken — „og hun styrter sig med den inderligste Glæde i et Hav af flammende Luer — men knuus ikke hendes Hjerte ved at bortvise hende fra det Sted, hvor Eders Majestæt lever og aander! See, hvor hun lider, fordi hun ubemærket vilde see sin tilbedte Konge! O, Eders Majestæt! Lad et huldrikt Ord af Eders Mund kalde hendes flygtende Livsaander tilbage. Udtal det Navn, der fordum var Eder saa kjær, og det vil gjengive den Ulykkelige Livet.“

Kongen bøiede sig uvilkaarligt over den Segnede og udbrod med megen Omhed i Stemmen:

„Dyveke!“

Dyveke aabnede sine Dine og fremstammede, som med sin sidste Kraft:

„Christian!“

„Hun behøver Hjælp!“ — raabte Kongen og hævede Dyveke i Veiret, som med meget svag Stemme udbød:

„Christian! Du har forglemmt din Dyveke! I næsten to Aar har du ikke bethymret dig om hendes Tilværelse; og du har dog tilsvoret mig, at du vilde elske mig indtil Døden.“

„Walfendorf!“ — raabte Kongen overlydt, og medens Erkebispens nærmede sig, faldt hans Nie paa Dine, der svagt bevægede sig i Slotsherrens og Balborgs Arme. Han betænkte sig derfor lidt; derpaa udbød han hurtigt, da Prælaten noget havde ventet paa hans Befaling, med høi og tydelig Stemme:

„Disse Dvinder ere syge. Aftenluften har formodentlig været dem skadelig. Lad dem blive bragte ind i et af Teltene og ydet al mulig Hjælp. Derpaa bliver Enhver af dem bragt til sit Hjem, og Eders Høiærværdighed tilmelder mig forinden, hvorledes de befinde sig.“ — Uden at tale videre, bortffjernede Kongen sig hurtigt. Hans Følge ledsagede ham; og som før for Kongen, holdt nu Folket sig af Ærbødighed for Erkebispens i en passende Afstand.

Jens Andersøn Veldenack skar Tænder af Forbitrelse; thi han saa nu sin velanlagte Plan tilintet-

Den smukke Skovpige. x

gjort; og han forbandede i Stillehed sine Tjenere, der ikke havde bortført Dine og den gamle Eneboerske, som han ikke tvivlede om var Valborg, inden de kom under Kongens mægtige Beskyttelse; og han kunde ikke lade være at mumle mellem Tænderne:

„Giv kun Tid! Jeg saaer Eder vel itale!”

Erkebispens og Slotsherren sørgede omhyggeligt for at de fire Fruentimmer bleve bragte til Teltene; og medens Walfendorf tabte sig i Gissninger over Kongens overordentlige Omhu for den unge Pige, dvælede Torbens Die uafsladelig paa Dyvekes sjælsfulde Afsyn, og han gjentakke i sin Grindring, hvad han fra Norge havde hørt om Kongen og denne Pige. Han kunde ikke Andet end tilstaae for sig selv, at hun var henrivende deilig, og kunde ikke begribe, hvor det var muligt, at Kongen nogensinde havde kunnet oplyst at elske hende.

Dine var kommen til sig selv af sin Asmagt — hvorfor Valborg takkede Gud med Glædestaarer — og stod atter opreist. Dyveke derimod hævede sig med megen Møie iveiret og blev af Erkebispens Tjenere, der ligesom dannede en Bærestol af deres Arme, baaret til Teltene, medens Dine, skjønt med vaklende Fjed, blev ledsaget til dem af Slotsherren og hendes Pleiemoder. Medens Slotsherren søgte at indgive Dine Mod og trøste Valborg, der ikke kunde følge sit Hjertes stormende Bevægelse, hvisttede Walfendorf hemmelighedsfuld til Sigbrit:

„Vor Plan er over al Forventning lykkedes.

Hændelsen selv var os meget behjælpelig ved dens Udførelse. Hvor den skønne Dyvkes forstille Besvimelse var naturlig og i rette Dieblif anvendt. Den Utro er atter Iyr og Flamme. Der manglede kun libet i — havde det ikke været for saa stor en Forsamlings Dine — saa havde han taget hende i sine Arme og i egen høie Person baaret hende til Teltene. I Sandhed, jeg beundrer Eders Datter. Hun blev rød og bleg, eftersom Omstændighederne fordrede det; og jeg forsikrer Eder, at dersom jeg ikke havde vidst, at det kun var...”

„J tager meget feil, Herr Erkebisp,“ — svarede Sigbrit med nogen Bebreidelse i Stemmen — „om I troer Dyveke istand til saa stor en Forstillelse. Forladt af den Konge, der har svoret hende Trostid til Døden, forlod hun med mig Opsloe, og med det alle Livets Glæder og et sorgfrit Udkomme. Den Utaknemmelige havde ved vor Ankomst vendt sit Hjerte fra hende. I har selv været Vidne til hendes Lidelser. Idag er det, efter tusinde mislykkede Forsøg, endelig blevet hende muligt at nærme sig den Grusomme, der har befalet hende at flygte af det Land, hvor han troner. I det Dieblif, hun var ham nær, da hun var færdig at forgaae under Bægten af den smerteblandede Fryd, at see den Ewigelstedes skønne, mandige Afsyn, at høre hans Stemmes Toner, der evigt vil finde Gjenklang i hendes Hjerte, saa hun ham holde en ung, skøn Pige i sine Arme, paa hvem han udslede de sømmeeste Kjærtegn — dette var mere end den

Ulykkelige Hjerter kunde bære. Hendes voldsomme Bevægelse forraadte kun altfor tydeligt hendes Tilstand. Hun glemte, hvad hun var sig selv, var Kongens høie Majestæt skyldig, og styrtede frem imod ham. I samme Dieblit sank Pigen aldeles op til hans Hjerter — og Dyvets faldt, ikke forstilt, men virkelig besvimet i mine Arme."

"Saa beklager jeg hende endnu mere," — udbød Erkebispens deeltagende — „dog trøst Eder, Moder Sigbrit! Da jeg førte Christian i Eders Datters Arme, lovede jeg at sørge for hendes Lykke. Jeg lader ikke mit Bærk være halvt fuldendt. Dyvets Seir skal være fuldkommen. Inden tvende Dage skal den kongelige Troløse afbede sin Brøde ved hendes Fødder!"

"Og denne fremmede Pige, som Kongen var saa indtaget af?" — spurgte Sigbrit og saae efter Dine, der fuldkommen frisk gik lidt foran hende og Erkebispens — „Vil hun ikke vinde det Hjerter, som min Datter har tabt? O, jeg seer det: for hendes Skyld maa vi gaae tilgrunde. Hun er meget yngre end min Datter og — hvad I selv maa have seet — meget skøn."

Erkebispens betænkte sig lidt, derpaa udbød han beroligende, idet han tog Sigbriets Haand:

"Det synes, at hun er ulykkelig. Kongen vil derfor sørge for hende. Jeg skal make det saaledes, at han overdrager Udsørelsen deraf til mig. Jeg overgiver hende da i Eders Varetægt; og I vil vist

sørge for, at hun ikke skal fortrænge Eders Datter af Kongens Indest; derfor er Eders store Klogskab mig Borgen. Men stille! Jeg troer, at Kongen staaer udenfor sit Telt. Jeg skal siden tale med Eder. Kan I faae Leilighed dertil, da nærm Eder med Venlighed den unge Pige og søg at vinde hendes og den Gamles Velvillie." — Erkebissen taug; thi de vare nær ved Teltene, hvor der allerede var sørget for de fire Fruentimmers Modtagelse, og styrkende Sager stode fremsatte til deres Afbenyttelse. Dyvekes Kræfter vare undervejs vendte noget tilbage; og naar man undtager Dines Engstelse, saa befandt hun sig ogsaa fuldkommen vel og nød endog lidt af Forfriskningerne, som Sigbrit, følgende Valkendorfs Raad, med indsmigrende Venlighed rakte hende. Dyveke var over den Visshed, at være den elskede Konge saa nær, ude af sig selv af Henrykkelse; men det varede ikke længe, inden Frygten forjagede Haabet af hendes Hjerte — thi hun kunde ikke undlade stundom at kaste sine Dine paa Dine, som hun ikke kunde undlade at bemærke var, skjøndt næsten endnu kun et Barn, undsigelig stjern og elstværdig.

Det var næsten Midnat, da Kongen ved Valkendorf lod Sigbrit befale at komme for sig. Det varede omtrent en Time, inden hun kom tilbage til sin Datter. Glæden fremlyste af hendes Dine, og hun forkyndte Moder Valborg, at Monarken havde befalet hende, med Dine at følge med hende og Dyveke til deres Bopæl, hvor hun nærmere skulde høre fra ham. En

kongelig Bogn kom for at bringe dem til Kjøbenhavn. De steg med forskjellige Følelser ind i den og ankom endnu før Dagens Frembrud til Sigbrits indskrænkede Bolig i Hystenstræde, hvor den gamle norske Pige forundrede sig meget over det Selskab, hendes Herskab medbragte.

Næste Dag haabede Sigbrit skulde blive hende og Dyveke en Glædesdag; thi Kongen havde lovet dem et Besøg; og den listige Kone estertænkte paa det Næste, hvorledes saavel Datteren som hun skulde modtage ham. Dog blev hans forventede Ankomst dulgt for Valborg, som Sigbrit snildelig havde faaet til, ikke at melde sig om Aftenen hos Kongen, der, som vi vide, havde lovet at modtage hende; og da Kongen ved Walfendorf, da Sigbrit var gaaet fra ham, havde forlangt, at Valborg skulde komme til ham, vare hun og Prælaten blevene enige om at tilmelde Hans Majestæt, at den unge Pige befandt sig saa ilde, at Valborg ikke kunde forlade hende, hvorfor Kongen indtil videre udsatte at tale med hende; hvilket jo kunde skee hos Madame Sigbrit, som det var ham kjær vilde modtage hans gamle Amme.

Da Valborg, efter Ankomsten til Kjøbenhavn, raadsørte sig med Sigbrit om, hvordan hun bedst skulde faae Kongen itale, raadte denne Listige hende til at vente i nogle Dage, da hun saa skulde sige hende en beleilig Tid, naar Kongen var ene, og forstaafe hende Afgang til ham. Valborg syntes at Sigbrit var saa god og retsskaffen, at den Trostkyldige løb i Snaren,

og var nærved at betroe hende sit Livs sørgelige Begivenheder; dog det var ligesom en ufsendt Kraft bandt hendes Tunge, da hun vilde gjøre det. — Hun besluttede derfor at lære hende nøiere at kjende, inden hun skjænkede hende sin Fortrolighed, og bad hende at drage Omsorg for Dine, medens hun endnu i den tidlige Morgenstund gif til Augustus, som hun vidste vilde blive i megen Uro, naar Rosaurus kom og berettede ham, at hverken hun eller Dine vare i det skjulte Fængsel; og hun lovede, lidt efter Mørkningen at komme tilbage.

Sigbrit, som var glad over at blive den besværlige Gamle qvit, lovede Alt, hvad hun ønskede; og Balborg forlod sin elskede Dine, som sov hos Dyveke, inden hun endnu var opstaaet. Balborg kunde saameget lettere gaae tidligt ud, da hun saavelsom Sigbrit slet ikke var gaaet iseng, formedelsf den nær frembrydende Morgen.

Det var næsten Middag, da Dyveke og Dine vaagnede; og den foregaaende Dags Begivenheder malede sig i lyse Billeder for begge Pigernes Sjæl. Dyveke betragtede nu først ret Dine; og hendes Mistanke, at dette Naturens hulde Barn havde Planer i Henseende til Kongen, forsvandt aldeles. Dines rene Ufskyld og blide Ynde henrev Dyveke uimodstaaeligt, og hun trykkede hende med ufrømtet Omhed til sit Hjerte. Dine kunde ikke Andet end ynde den skønne, saa yderst godmodige Dyveke; og da hun var den Første af sit eget Køn, som hun foruden sin Pleie-

moder nogensinde havde talt med, var det gode Barn henrykt over sit nye Bekjendtskab, hvilket hun ikke for-
dulgte for Dyveke, som kyskede hende inderligen og
atter tog hende i sine Arme; og hun kunde ikke be-
gribe, hvor det var muligt, at Dine, i en folkerig
Stad, hvis fordærvede Sæder hun kjendte — efter
Dines Klædedragt og rene Sprog at dømme, troede
hun at Pigen var en Kjøbenhavnnerinde — havde
kunnet bevare denne henrivende Ufskyld, denne Naivete-
tet, o, som kun alt for meget mindede hende om hendes
egen skønne Baar, da hun kun kjendte Kongen af Navn; da alle hendes Duffer vare indskrænkede til
at elske sin Moder og være de Fattiges Velgjørerinde;
da en Blomsterfrands, som hun slyngede om sine rige,
brune Lokker, eller den første Lærkes muntre Triller
kunde sætte hendes skyldfrie Hjerte i den største Hen-
rykkelse. Bemodigt sukkede den uhyggelige Pige, der
endog maatte nedlade sig til Kunstgreb, for atter at
fængsle den troløse Elsker: „De skønne Dage ere
forbi; de kunne aldrig mere komme tilbage!”

Sigbrits Anskuelser om Dine vare meget forstjæl-
lige fra Dyvekes. Vel blev hun overtydet om, som
hun udtrykte sig for sin Fortrolige, den gamle norske
Pige, at dette barnagtige Væsen var for dum til at
udføre en Plan; men hun ansaae Balborg for en ud-
lært Koblerffe, der vilde gjøre sin Lykke ved den unge,
smukke Pige; og hun bævede ved Tanken om den Un-
dest, som Monarken stedse skjænkede den qvindelige
Ungdom. Det at Balborg var gaaet til Skoven, kom

hende derfor veltilpas, da det saa var lettere for hende at faae Dine bort, medens Kongen var hos hendes Datter. Dog Sigbrit indsaae tydeligt, at det kun nyttede lidt at faae Dine bort, naar hun dog kom tilbage. Hun frydede sig inderligen over at have denne farlige Pige i sin Magt og besluttede at styre hendes Skjæbne; men hvorledes lod dette sig gjøre, da Kongen ventelig vilde spørge om hende, og Balborg stoe og larme, naar hun var borte? Og hvorhen skulde hun bringe Pigen i Forvaring, da hun aldeles var blottet for Penge og Intet eiede, før Kongen havde vilst sig gavmild imod hendes Datter? Og sende Pigen ud af Livet, var en Gjerning, som det var Sigbrits Hjerte umuligt at begaae, uagtet hun var meget rænkefuld og ene byggede sin tilkommende Størhed paa Kongens tilbagevendende Kjærlighed for hendes Datter. Men bort maatte og skulde hun, inden Solen dalede, da hun strax efter dens Nedgang kunde vente saavel Kongen som Balborg. Men dette maatte skee paa en Maade som om hun var aldeles udenfor Spillet, for ikke at paadrage sig den ikke saa aldeles naadige Konges Unaaide. Hendes Fortrolige, Pigen, gav sin Madmoder adskillige Raad, som alle bleve forfaste — og Sigbrit vidste til Slutningen ikke, hvad hun i denne vanskelige Sag skulde gjøre, da det bankede paa Døren og en Herre, indsvøbt i en stor, vid Kappe, traadte ind i Fædeburet, som var det Sted, hvor hun stod og holdt Raad med Pigen. Sigbrit blev betagen af den høieste Forundring, thi hun kunde

ikke tage feil: det var Hans Høiærværdighed Biskop Jens Anderson Beldenack, der stod for hende.

Sigbrit bad den geistlige Mand at trine ind i hendes Stue; og da hun kunde formode, at slig en Gre ikke vederfores hende uden at den havde en vigtig Gjenstand til Grund, bad hun ham at tale sagte, da hendes Datter, tilligemed en fremmed Pige, var i Kammeret ved Siden af og let kunde høre, hvad det muligen maatte behage Hans Høiærværdighed at betro hende, hvorfor hun, idet hun næsten bøiede sig ned til Jorden, aabnede Døren.

Bispen steg med listende Fjed over dens Tærskel.

„Jeg har en Hemmelighed af den yderste Vigtighed at betro Eder, ædle, værdige Matrone!“ — udbrød Jens Anderson med hvissende Stemme — „J har iafte begaaet den Daarskab, at tage en gammel nedrig Bedrageresse, som er fuld af Rænker og Ondskab, i Eders Huus. Denne skjændige Qvinde har fattet den Plan, deels for at friste sit usle Liv, deels for at grundfæste sin Lykke, at tilføre Kongen unge og smukke Piger, som J ikke kan Andet end være viddende om, Hans Majestæt ingen Hader er af. Da jeg nu veed, at Eders skjønne Datter har gamle, retmæssige Fordringer paa hans Hjerte, synes det mig, at hun derved vil komme til at lide en himmelraabende Uret; og da et sandfærdigt Rygte har lært mig at kjende Eder som en ædel, oplyst og gudfrygtig Kone, der fører et retssaffent og ulasteligt Levnet, er jeg kommen for at drage den truende Fare fra Eders Ho-

ved. Dersom I derfor vil følge mit Raad, vil Eders Datters Ynde og Skønhed seire, og hun skal være Gnehersterinde over den altfor ustadige Konges Hjerte."

"I forfærder mig, høiærværdige Herre!" — udbrød Sigbrit med den høieste Forundring og bad ham at træde op paa Loftet; da hun var bange for, at hvor sagte Samtalen end blev ført, Noget af den dog kunde være hørlig i Dyvekes Kammer.

Bispen krøb paa Hænder og Fødder bag efter hende op af den steile Trappe og spurgte, da de vare paa Loftet:

"Kan Ingen h e r høre os?"

"Nei, min fromme, høiærværdige Herre!" — svarede Sigbrit — "thi min Huusvært er Muurmeister. Lige herunder gemmer han sine Muursteen; og Rummet er saa fuldt, at der ikke, før det noget bliver udtømt, kan komme et Menneſte ind af Døren."

"Det er ret vel; thi det, jeg har at betro Eder, er i mere end een Henseende af den yderste Vigtighed," — sagde Bispen, idet han saaledes som følger vedblev sin Fortælling:

"Jeg veed ikke, om I er underrettet om, at den forhenværende Rigets Hofmester, Poul Larmand, for elleve Aar siden druknede sig, fordi hans onde Planer og Forræderi mod Rigerne vare blevne aabenbarede; ved hvilke Rænker han havde tilvendt sig en umaadelig Formue. Da nu den høifalige Kong Johannes lod hans Papirer borttage, for deri at finde Oplysning om hans onde Gjerninger,

vovede en fræk Kvinde, der var hans Bislopperste, morderisk at anfælde en af Kongens Folk, hvilket nær havde kostet ham Livet. Denne Kvinde havde tyve Aar tilforn opammet vor nu regjerende allernaadigste Konge. Efter fuldbragt Udaad flygtede Kvinden med Larmands Datter; og hvor ivrigt jeg end har søgt at opdage hendes Opholdssted, for at faae den Skuldige afstraffet og det umyndige Barn gjengivet det af Selvmorderens Gods, som Kongen, for min Ivrighed for denne retfærdige Sags Fremme, begavede mig med, har dog al min Flid været forgjæves. Balsborg, saa var Kvindens Navn, var flygtet til een af Smaaverne, hvor hun i flere Aar holdt sig skjult, indtil hun saae en Leilighed til at flygte til Trondhjem, for at søge Beskyttelse hos vor nuregjerende Konge, som hun vidste den Sommer opholdt sig i denne Stad. Skibet, hvorpaa hun og Bernhardine Larmand vare ombord, forliste totalt noget fra Trondhjem, hvor deres Lig dreve iland og bleve begravede. At beskrive Eder min Smerte over den unge Bernhardine Larmands Død, er en Umulighed. Inden hendes Fader blev Landsforræder, vare vi de inderligste Venner. Jeg elskede ham som min egen Sjæl og vilde være traadt i hans Sted hos hans elskede Datter. Jeg kan endnu ikke aflade at begræde hendes altfor tidlige og skræffelige Død. O, jeg ønskede saa inderligt, at jeg kunde have forsonet hende med hendes grusomme Skjæbne!"

„Er da det Fruentimmer, som jeg iastes modtog,

ikke Kongens Amme?" — spurgte Sigbrit med den høieste Forundring — „Stjødnt jeg stod i Trastand, da han talte med hende ved Kilden, hørte jeg dog at han antog hende derfor, og jeg veed desuden, at hun..."

„Det er en Bedragerke!" — svarede Løgneren med den høieste Troværdighed i Stemme og Miner. — „Hun har forðum personlig kjendt Valborg og af hende erfaret meget angaaende Kongens Barndom. Da hun har en tilfældig Lighed med den Afdøde, hvilken, som jeg med den høieste Forundring — da jeg, ligesom I, hørte hende tale ved Kilden — opdagede endog strækker sig til Stemmen, har den falske Slange besluttet at give sig ud for Valborg, og hendes Plan er, som jeg før fortalte Eder, paa hiin skjændige Maade at indsmigre sig hos Kongen, for at blive begavet med Guld og Skatte, hvorefter hendes hele Sjæl higer; og I veed selv, hvor godt det iastes lykkes hende at indbilde Kongen, at hun er Den, der har været hans Amme."

„Men den unge Pige?" — bemærkede Sigbrit og stirrede forventningsfuld paa den geistlige Bedrageres Læber.

„Er hendes Datter, en ung, rænfesuld Pige," — svarede Bispen — „som spiller under Dække med Moderen, der giver hende ud for Poul Larmands Datter, for i hendes Navn at tilvende sig Selvmorderens uhyre Rigdomme, da hun har hørt, at Kongen skal nære en utidig Medynk med denne af hans høi-

salig Herr Faber domfældte Fædrelandsforræder. Under Ufskyldighedens og Dumhedens Masse veed den foregivne Bernhardine Larmand at skjule sine sande Hensigter; og for at gjøre den opdigtede Fabel mere sandsynlig, giver hun sig kun ud for at være fjorten Aar gammel, endskjøndt hun allerede er fyldt sit syttende; hvilken Usandhed hendes ungdommelige Ansigt og Figur meget bekræfter; og den nedrige Koblerste har endnu flere unge Piger, som hun hemmelig underholder, om Kongens Kjærlighed til hendes egen Datter skulde kjølnes — da hun paa denne Maade haaber stedse at kunne beherske ham. Er dette ikke en saa djævelst Plan, som om den i selve Helvede var udruget? Og kan den ikke have uberegnelige, sørgelige Følger for Rigerne, da Kongens Tiltro til Bedragerstens Foregivende sikkrer hende en kun altfor vis Seir? Eders fromme Datter, som saa ofte skal have neddæmpet Kongens Bredes Raseri og stemt ham for det Gode, der er bleven saa velgjørende for Rigerne, bliver da det første Offer for denne Djævelindes Rænker, hvis Hensigt det skal være, at faae Kongen til at omstyrte Klostrene, for at deres rige Indkomster kunne gaae i Landets Kasse eller rettere i hendes Lomme. I seer deraf, at ikke alene Rigerens Rolighed, men og vor hellige Religion trues med Undergang, om denne Onde triumpher. Det er derfor en god Gjerning, ja enhver rettroende Christens Pligt, at redde Kongen, Rigerne og Religionen fra Undergang, inden det er for silde. Jeg haaber derfor, at I, ædle,

Kloge Kone, vil række mig Haanden til at stække Dnbskabens Binger — og Kirken skal vide, ikke alene med Betsignelser, men endog med timelige Belønninger at overtyde Eder om, hvormeget den veed at paastjønne Eders Iver for den gode Sag, som Kongen, der, den angaaende, gaaer iblinde, ikke ved Lov og Ret vil fremme. I indseer derfor selv, hvor vigtigt det vil være, saavel for Eder som mig, at han aldrig faaer det mindste Nys om, at enten I eller jeg have blandet os i den."

Balborg blev under Bispens lange Tale ligesom forstenet af Forundring. En saadan Frækhed forekom hende næsten utrolig; dog hendes og hendes Datters Fremtids Vel var saa nøie forbundet med at forhindre denne Dvinde og hendes Datter i at nærme sig til Kongen, og Bispens Onske stemte saa aldeles overeens med det, Sigbrits Hjerte nærede, at hun ikke kunde Andet end bifalde det — thi hun var langt fra at formode, at han kunde være grusom nok til ved et Mord at bane Veien for sine, som hun troede, gode Hensigter. Efter et Overlæg spurgte Sigbrit, hvad Hans Høiærværdighed troede, at hun burde gjøre, da, som hun allerede havde sagt, kun den unge Pige var i Huset hos hende.

"Kun alene dette," — svarede Bispfen — „i Aftenstumringen, at lade Pigen have sin Villie og gaae, hvorhen hun behager. En Kone, som jeg vil affærdige til hende, vil foregive, at hendes Moder ligger udenfor Nørreport og har brækket Benet. I raa-

der hende blot, at det er bedst, at hun følger med Ronen; og hun vil vist med bevinget Fod ile afsted. For det Dyrige skal jeg nok sørge. Skulde Kongen, som jeg maa formode, spørge om Nogen af dem, siger I blot Sandheden, hvad den Gamle angaaer, samt at Datteren er gaaet hende imøde. I kan jo ikke gjøre for, at Ingen af dem kommer tilbage. Men det raader jeg Eder: vær taus som Graven; thi ligesaavel som den hellige Kirke veed at belønne de Tjenester, der vises den, Konge, Land og Rige, veed den ogsaa at straffe Den, som ikke lyder dens Bud; og jeg staaer for Eder paa den alene saliggjørende apostoliske Kirkes Vegne. I dens Navn meddeler jeg Eder Velsignelsen." — Sigbrit knælede, og det geistlige Uhyre velsignede hende i en rig Strøm af Ord og lagde Haanden paa hendes Hoved. Derpaa hævdede han hende op, rakte hende Haanden til Kys, og frøb varligen ned af Loftstrappen, indhyllede sig godt i Kappen og ilede hurtigt om Hjørnet, forbi Helliggeistes Kirke og Duebrødreloster.

Sigbrit saae længe efter den Frygtelige. Da hun var vis paa, at han var borte, lagde hun Hænderne over Kors og betænkte sig noget; derpaa spurgte hun sig selv:

„Var Alt, hvad han sagde, Sandhed?" — Da hun var nede, saae hun Dine, der omslynget af Dyrefes venlige Arme gik igjennem Forstuen mod Haven. Hun saae den Ufskyldige med et skarpt Ole

i hendes rene Afsyn og sagde ved sig selv, medens den Hulde ilede mod Haven:

„Nei, nei! Bisp Beldenack talte Usandhed. Du er skyldfri som en Engel, om du endog er et Rødsfab til min og Dyvkes Fordærvelse. Var du ikke dette; dersom jeg var vis paa, at Dyvke atter, og for stedse, vinder Kongens Hjerte, da, uhyggelige Pige! skulde jeg frelse dig fra at falde i den rænkesfulde Jens Andersens Hænder; thi hans Hensigter med dig ere vist ikke de reneeste.“ — Dyvke, som havde glemt Noget, kom i det samme tilbage. Sigbrit taug derfor, thi hun turde ikke lade hende vide sin Samtale med Bispen eller hans Ubladelser angaaende Dine og Balborg, da hun kjendte Dyvkes ædle, bløde Hjerte, og vidste, at Dine allerede var hende uudsigelig kjær.

Hvad Bispen havde sagt, skete punktligen. Henad Værkningen kom der en Kone, der med forstyrrede Miner spurgte om en ung Pige ved Navn Dine. Sigbrit, som efter nøiere Overlæg var glad over at blive denne farlige Pige qvit, uden selv at foretage sig Noget desangaaende, førte hende ind i Dyvkes Bærelse, hvor Dine var. Konen spillede sin Rolle mesterligt og forsikrede den hvitskrigende Dine, at hun nok skulde skaffe hende en Bogn, hvorpaa hun hurtigt kunde komme til Moderen, som allerede var bragt ind i et Huus ved Søen og der havde fundet Hjælp, naar hun kun vilde skynde sig. Dine betænkte sig ikke

et Dieblit, men ilede ved det foregivne Fruentimmers Arm ud af Døren, og Dyveke, der græd bitterlig over den sørgelige Begivenhed, fulgte den ulykkelige Pige til Hjørnet. Hun havde over Dines Sorg ganske glemt, at hun ventede Kongen; og havde Moderen ikke holdt hende tilbage, var hun fulgt med den saa skræffeligt bedragne Pige for at trøste hende paa Veien.

Sigbrit saae med et vemodigt Blik efter den ulykkelige Dine, hvis Skjæbne hun allerede dunkelt anede; og hun kunde ikke undlade at troe, at Balborg virkelig var Den, som hun gav sig ud for, da Kongen selv, uden at hun aabenbarede sig for ham, havde gjentkjendt hende. Men Kongen havde taget Dine saa kjærlig i sine Arme! Enten hun nu var Laxmands Datter eller ikke, var hun dog hendes Datter farlig. Hun søgte derfor at neddæmpe de Samvittighedsnag, der for hendes Andeel opstege i hendes Bryst, og begyndte at forberede sin Datter paa Kongens Ankomst. Dyvekes hvide Silkesjole, den, hvori hun saameget fortryllede Kongen paa Ballet i Bergen, blev fremtagen, og Dyveke maatte iføre sig den. Kongens Billede, som han havde givet hende i Opslo, blev hængt om hendes hvide Hals. Det skønne lysebrune Haar maatte bølge sig ned over den yndige Svanebarm, som det snart skjulte, snart blottede, da den skønne Dyveke ved Kongens Nærværelse kom i en stærk Bevægelse. Sigbrit havde beregnet Alt paa det Nøieste. Fremfor Alt stode hun paa Dyvekes hen-

rivende Ynde og Taarer, som hun vidste, Christian ikke kunde modstaae; og uagtet Dyveke af Moderen var underrettet om, hvorledes hun skulde forholde sig, og havde lovet, nøiagtigt at følge hendes Lærdomme, glemte hun dem alle, da hun stod for den tilbedte Konge. Kjærlige Bebreidelser for hans Troløshed gik hyppigen over hendes skønne Læber, uagtet dette var Noget, som Sigbrit ganske havde forbudt hende. Kongen blev saa uimodstaaelig henreven af Dyvekes Ynde og Aand, ja endog af de Bebreidelser, hun gjorde ham, og fremfor Alt: af hendes rene, ustrømte Kjærlighed, at han afbad sin Brøde ved hendes omme, tilgivende Hjerter og fornyede sin Trofskabseed: at elske hende til Døden. I sin Kjærlighedsruus forglemte han ganske at spørge om Balborg og Dine, og det var først, da han hen ad Morgenstunden kom til Slottet, at han erindrede, at de, efter Walfendorfs Forslag, vare komne til Sigbrit, samt at han havde lovet den gode gamle Balborg en Samtale.

Uagtet Dyvekes fuldkomne Seier over Kongens Hjerter, var hun næste Dag meget sorgmodig; thi Dine, der var bleven hende saa uendelig kjær, var ikke kommen tilbage; og det Rygte gik, at en Kone, der efter Beskrivelsen ikke kunde være nogen Anden end Balborg, var funden død paa Gjentosteveien, hvor, saa sagde man, hun var falden og havde brækket et Been, og siden var bleven overkjørt af en svært belæstet Vogn, hvormed tvende løbske Heste idetsamme vare komne løbende. En Karl, der skulde have føet

hende falde og hørt hendes Skrig om Hiælp, skulde have været Vidne til denne sørgelige Tildragelse, paa hvis Sandhed Ingen tvivlede. Pigen blev bragt til Pater Augustus' Huus, hvor han, tilligemed Rosaurus, i det gjenkjendte Valborg, der omtrent en Time tilforn havde forladt dem; og de offrede den tabte Veninde utallige Taarer. Da Valborg havde sagt dem, hvor hun havde efterladt Dine, gik Rosaurus næste Morgen tidlig til Sigbrits Bopæl, for at afhente den dyrebare Pige til sin syge Fader. Da Unglingen traadte ind, traf han Dyveke, som underrettede ham om Dines Bortgang med en Kone den foregaaende Aften, samt at hun ikke var vendt tilbage. Rosaurus opløstede et Rædselskrig og fordrede den elskede Pige saavel af Dyveke som hendes Moder. Sigbrit kunde ikke undertrykke en uvilkaarlig Skjelven og forbandede i Stilhed den grumme Bisp, der sikkert havde ladet Valborg myrde og Dine bortføre. Hun tvivlede nu ikke mere om at Valborg virkelig var Kongens Amme og Dine Larmands Datter; men hun taug med hvad hun troede, for ikke selv at blive indblandet i en Sag, hvis Følger kunde blive meget flemme, om den Retsfærdighed saa høit elskende Konge fik Hænder i den.

Rosaurus var af sin Fader besejlet, ikke at nævne Dines Familienavn. Dyveke erfarede det derfor ikke. Hendes Taarer fløde for den myrdede Valborg og den ulykkelige unge Pige, og hun bad Rosaurus, der raabte, at han vilde søge om hende i hele Sjæl-

land, dog at underrette hende om Udfaldet af hans Bestræbelser.

Dersom det var muligt, at Noget kunde trøste den fortvivlede Yngling ved Tabet af hans anden Moder og den elskede Pige, da var det det: at et saa huldrikt, qvindeligt Bæsen deelte hans Smerte, og han gav Dyveke sin Haand paa at opfylde hendes Ønske. Dog inden han ret begyndte sine Efterforsninger, vilde han hjem til sin Fader, til hvis Bolig den hulde Pige muligen i hans Fraværelse kunde være kommen; men først vilde han ile til det skjulte Fængsel, som han til sin uudsigelige Sorg Dagen i Forveien havde fundet tomt og øde. Kun Dines Hund havde han fundet i det, og den havde han bragt hjem til sin Fader. Det troe Dyr, der sørgede saa meget over sin Hersterinde, med hvem den var opvoren, og søgte om hende allevegne, skulde følge ham paa hans forehavende Vandring. Med Gud og den vilde han trøstigen endnu samme Dag begynde den. At hans Fader var syg, kunde ikke forandre hans Beslutning; thi Augustus vilde finde Hjælp og Omhed hos alle sine Sognesolk, og han vilde vist ikke afholde ham fra Opfyldelsen af en Pligt, hvorpaa Bevarelsen af den huldriige Piges Liv og Ære beroede. Med disse Tanker og dette Forsæt kom han til Fængslet; og det forekom ham, som om hans Moders Billede tilsmilede hans Beslutning Bisald. Høitideligen knælede han ned for det og bad den Forklarede, usynligen at omfavne hans Fjed og vise ham Veien, som han skulde

vandre, for at han sikkert og snart kunde naae Maalet. Derpaa ilede han op af Høien og skjulte, som sædvanligt, Røglen i det hule Træ, om Dine muligen skulde slippe af sine Røveres Bold og søge dette hende saa kjære Fristed.

Augustus billigede aldeles sin Søns Beslutning og deelagtiggjorde ham i sin Formodning: at Balborg var myrdet, hvilket hendes fløvede Hoved syntes at bevise; men han turde ikke aabenbare sin Søn, hvem han troede der havde ladet denne Ugjerning be- drive, af Frygt for at Rosaurus skulde overile sig og derved styrte sig i Ulykke, da han kjendte Unglingens opbrusende Sind. Dog lod han nogle Ord falde, hvoraf Rosaurus kunde formode, at det ikke var usandsynligt, at Bispen af Odense, som længe havde været i Kjøbenhavn, muligen, hvad Dine angik, havde Fingre med i Spillet. Han raadede ham derfor til at søge Bekjendtskab med Bispens Folk, dog med den yderste Barsomhed, da dette muligen kunde lede til Opdagelse af hendes Opholdssted, og da var meget vundet; thi Augustus, som vidste, at Jens Anderson var en stor Belystning, kunde ikke troe, at han vilde lade et saa yndefuldt, næsten vorent Pigebarn myrde. Denne Formodning vandt meget i Styrke hos Rosaurus, da han erindrede sig hvad den forevige Balborg gjentagne Gange havde sagt om Bispen, samt hvor bange hun var for ham. Han opgav derfor sin første Plan, at besøge Landeveiene og drage fra By og til By for at søge om hende. Unglingen udkastede

en anden Plan: han vilde til Kjøbenhavn, for at op-
søge Bissen, og søge — hvor fornødende det end
forekom ham — enten at studere Theologi under ham
eller komme i hans Tjeneste.

Det var ikke uden ængstelig Betyrning at Au-
gustus indvilgede i Sønnens Beslutning; thi han
kjendte Jens Andersens onde Hjerter og kunde ikke
Andet end frygte for Unglingens Liv og Frihed. Dog,
han havde læst i Rosaurus' Hjerter og vidste, at han
elskede Dine med en Omhed, der var evig som hans
rene Sjæl, hvoraf den strømmede. Den ædle Geist-
lige nærrede desuden den inderligste, faderlige Kjærlig-
hed for den hulde Dine — og om endog Tanken om
den elskede Søns Fare for et Dieblif fik hans Beslut-
ning til at vakle, saa var et Blif paa den myrdede
Balborg, der laae paa Egebordet for hans Dine, nok
til at forstærke den. Med inderlig Tølelse og nedrul-
lende Taarer nedlagde han det Løfte i den Dødes
kolde Haand: at bidrage Alt for at frelse hendes
Bleiebatter fra at møde Rosaurus rædselsfulde Ekjeb-
ne. Han gav derfor Rosaurus alt det Guld og alle
de Penge, han eiede, velsignede ham til hans vigtige
Foretagende, og lod ham freidigen, i Haab til Him-
lens beshjærmende Forsorg, vandre fra sig. Augustus
føjte, da han var alene, først ret, hvormeget de sidste
Dages sørgelige Begivenheder havde rystet hans alle-
rede meget svækkede Sundhedstilstand, og han maatte
atter søge det Leie, hvorfra han meget fortidligt var
opstaaet.

Rosaurus tørrede Taarerne af sine Dine og vandrede trøstigen, fulgt af Dines Hund, mod Hovedstaden, hvor han ankom noget før Solens Nedgang og meldte sig hos den gode Dyveke, for at spørge om Bispens Bopæl. Sigbrit saa med taarefulde Dine paa Unglingen og sukkede over at hun ikke turde advare ham.

Rosaurus meldte sig endnu samme Aften hos Bispens; men det var ham umuligt at trænge sig til ham, da, som man sagde, han næsten stedsse var hos Kongen og desuden var beskæftiget med sin forestaaende Afreise til Syen, hvortil allerede mange af hans Tjenere med flere Bogne vare afreiste. Rosaurus erkendte sig saa nøie, som det, uden at paadrage sig Mistanke, var muligt, om hvilke Personer der vare afreiste, samt hvorledes Bognene, der afgik, vare; og han opdagede: at Bispens sædvanlige, luffede Reisevogn var blandt de bortførte, samt at Hans Høiærværdigheds høitbetroede Kammertjener Antonio var fulgt med den. Dog forsikrede Fædeburskvinden, der i Kjøkkenet fortalte ham dette, at den var tom, da den afgik; hvilket forundrede hende meget, da hun syntes, at den skalkagtige Dientjener gjerne kunde have reist i en slettere Vogn, ligesom hun ikke kunde begribe, at hendes høiærværdige og fromme Herre vilde bekoste en nye Vogn, hvilket var Tilfældet, for at Antonio skulde have det ret mageligt paa Reisen. Rosaurus

løb som om han var hungrig, og da den godmodige Kone gav ham et Stykke Dyresteg og et lille flint Brød, betalte han det med et vægtigt Sølvstykke, hvorover han vandt hendes Tillid. Da han endvidere lovede hende at blive endnu mere gavmild, naar hun enten kunde forskaffe ham Bispen itale, eller vilde tilslade ham, til dette kunde skee, stundom at opholde sig i Kjøkkenet, foreslog Konen ham at blive hos sig som Stegevender, da Bispen, som særdeles meget yndede god, veltillavet og lækker Mad, ofte kom i Kjøkkenet og havde megen Godhed for hende, fordi hun var særdeles oplagt til at koge, bage og stege. Hun vilde da gribe Leiligheden og anbefale ham til Hans Højærværdighed; dog ikke for at studere under ham: thi han befattede sig aldrig med Studeringer, men maaskee hun kunde forskaffe ham i hans Tjeneste, da, som hun med et godmodigt Smil anmærkede, Rosaurus var meget smuk og vist vilde see meget godt ud i den guldbebrammede Dragt, hvori Bispen stedse klædte sine Tjenere, og den fromme Herre gjerne saae, at han ved offentlige Leiligheder blev ledsaget af udmærket smukke Folk.

Rosaurus takkede den venlige Kone og bestemte sig til, hvor suurt det end vilde falde ham, at følge hendes Raad.

„Du skal ingen Skade have af det, Peter,“ — (dette Navn havde Rosaurus antaget) forsikrede Elisabeth med megen og uforstilt Hjertelighed — „thi ligesom Herren er den rigeste Prælat i Danmark, er han

ogfaa den Gæmildeſte. Naar du opfører dig vel, vil han viſt gjøre din Lykke."

"Men hans Kammertjener maa jeg være!" — raabte Roſaurus, der vilde vinde Biſpens Fortrolighed. — „En ringere Tjeneste paatager jeg mig ikke. Kan I, Liſbeth, ſkaffe mig anbragt paa denne Maade, da ſkal jeg belønne Eder med diſſe Sølvſpænder." — Han viſte hende tvende Sølvſkøſpænder, ſom han fremtog af en lille Kſſe, han havde i Lommen.

Liſbeth vilde ikke modtage Spænderne, men ſkjød dem fra ſig, idet hun meget vemodigen tog Roſaurus i Haanden og ſagde:

"Det var juſt ikke en umulig Sag; thi hans ene Kammertjener døde, fort før jeg med Biſpen reiſte fra Odense; og den anden er, ſom ſagt, borte. Men du lader til at være vel oplært i Skrivning, Regning og boglige Kunſter, og han kan for ſin Død ikke taale Noget om ſig, der enten kan læſe eller ſkrive; og jeg er viſ paa, at du kan begge Dele."

"Nei, jeg forſikfrer Eder, at deri er jeg aldeles uvidende. Det var det, jeg ønskede at lære af Biſpen," — ſvarede Roſaurus og blev ſkamrød over at maatte nedværdige ſig til ſaaledes at lyve. Dog, den ulykkelige Piges Frelſe var jo Lønningen for dette ſtore Offer — og for at naae dette hans Sjæls inderligſte Maal, ſyntes det ham, at Uſandhed og Bedrag, ja ſelv den høieſte Grad af Falſkhed var ikke alene tilladelig, men endog Pligt. Han forſømte derfor intet Middel, hvorved han kunde vinde den ſaameget formaaende Liſ-

beths Gunst og greb strax sat paa Stegespiddet, som han til hendes største Tilfredshed vendte, medens hun dryppede den vel spækkede Dyreryg, som blev særdeles mør og velsmagende, saa at den vandt den høje Præst's fuldkomne Tilfredshed, hvorfor Lisbeth, dog især af medfødt Godhed, indrømmede ham et godt Natteleie — det forstaaer sig, i den største Forborgenhed — under Ketterbænken i Gadeburet, hvortil hun bragte nogle af sine egne Sengeklæder, som hun troligen deelte med ham. Og for at dette ikke skulde vække Mistanke, lod hun ham paa Strømt gaae bort om Aftenen, og luffede ham hemmeligen ind, naar Vigerne vare gangne til Hvile.

Hvad Lisbeth havde forudsagt, skete snart. Jens Andersen kom en Formiddag selv i Kjøkkenet deels for at anordne, hvad han vilde spise til Aften, deels for at bevidne Lisbeth sin særdeles Tilfredshed med den sidste Uhrhane, som havde været særdeles god og velsmagende.

„Det kan jeg for største Delen takke denne unge Knøs for, Eders Hviærværdighed!“ — forsikrede Lisbeth og pegede paa Rosaurus, der stod ved Ildstedet og vendte en fed Kalkun, som tilligemed tvende spanske Høns sad paa det store Stegespid.

„Det glæder mig at han er flink!“ — forsikrede Bispen med megen Blidhed — „Det vil omsider lede ham til hans sande Vel. Men, Lisbeth, det er jo et Menneske af et smukt og meget ædelt Udortes. Hvordan er han kommen til at staae ved dit Ildsted?“

„Han har hverken Fader eller Moder, Eders Høiærværdighed,“ — svarede Lisbeth — „og ønsker paa en ærlig Maade at fortjene sit Brød. Jeg blev bevæget ved hans Ungdom og hjælpeløse Stilling. Eders Høiærværdighed sparer hverken paa Føden eller en Smule Ugeløn; derfor antog jeg ham. Og det forsigfrer jeg Eder: han er til mere Nytte end tre Piger. See engang, hvilke smaae, fine, hvide Hænder han har; hvad han rører ved, kan enhver med den største Appetit nyde. Naar jeg selv maa passe Bagværket og Gryderne, lader jeg ham dryppe Stegen; thi dersom I saae disse sjællandske Pigers store, brede, revnede Hænder — og man kan dog ikke undgaae at lade dem røre ved Maden — da, omendstjændt jeg seer dem nøie paa Fingrene, skulde I ikke kunne undgaae at ækles ved den. I veed selv, at jeg har ønsket at faae nogle af vore fyenste Piger herover; og havde det ikke været fordi Eders Høiærværdigheds Reise var saa nær for Haanden, da havde jeg ikke saalænge holdt det ud med disse sjællandske Faar. Nu har jeg ogsaa næsten forjaget dem af mit Kjøkken og bruger dem kun til de udvendige, grovere Arbeider.“

„Du sætter mig i Forundring, min gode Lisbeth,“ — udbroød Biskoppen med megen Venlighed — „og du har ikke gjort vel i at fortie en saa vigtig Sag saalænge for mig. Imidlertid glæder det mig at du har antaget dette unge Menneſke, og du maa ikke lade nogen af Pigerne nærme sig til Ildstedet.“

Derpaa vendte han sig til Rosaurus, idet han

vebblev — „Det glæder mig, at denne brave Kone meddeler dig et saa godt Vidnesbyrd. Bliv ved som du har begyndt, og du skal ingen Skade have af det. Du kan da reise med mig til min Residents, og jeg skal sørge for dig.“

Efter at han havde givet Lisbeth nogle Ordre, angaaende Aftensmaden, gif han ind i sine Gemakker.

„Glæd dig nu, min Dreng!“ — sagde Lisbeth, da Bissen var borte — „Det første Skridt er gjort. Du skal snart blive hans Kammertjener. I Aften skal du bære Maden op. Bær dig saa maneerligt ad, og det Dvrige skal følge af sig selv. Nu har jeg da faaet Lov til at beholde dig, og du skal endnu i Dag faae dit eget Sovestue.“

Rosaurus takkede Gud i Stilhed, fordi hans List begyndte at lykkes; og han underrettede sig nøie om, hvad han videre havde at gjøre, for at grundfæste sig i Prælatens Yndest. Dette lykkedes ham omsider saa fortrinligen, at den høie, geistlige Herre snart syntes, at han var for god og beleven til at være Stegeven-der, hvorfor han, da Rosaurus en Aften kom for at tage af Bordet, befalede ham at komme igjen, naar de Fremmede vare borte, hvilket Unglingen ikke forsømte, og blev beskeden staaende ved Døren. Veldenad befalede ham at træde nærmere til sig, idet han med megen Blidhed udbrød:

„Min Søn! Du har et godt fromt Væsen; og Lisbeth har sagt mig, at du er fader- og moderløs og ønsker at hellige dit Liv til min Tjeneste. Du kan

dog vel læse og skrive?" — Brøleten saae ham stift, speidende i Dinene.

„Nei, Eders Høiærværdighed," — svarede Rosaurus trostydigt — „jeg er et fattigt Barn, og har derfor ikke lært saameget, at jeg skulde kunne Sligt; men jeg haaber, at jeg endnu kan lære det. Derfor ønskede jeg saa inderligen at komme i Eders Tjeneste: thi jeg veed, at I er lærd, flog og viis; og naar I vilde vise mig, hvordan man bærer sig ad for at fatte det, og da jeg er lærenem, kunde jeg maaskee endnu..." — Rosaurus holdt inde som om han havde sagt for meget.

„Hvor gammel er du?" — spurgte Bispen og saae venligt paa Rosaurus.

„I mit tyvende Aar," — svarede Unglingen og bukkede dybt. — „Jeg troede derfor, at det endnu ikke var for sildigt; og naar I, min høie Herre, vilde, saa kunde jeg vel nok lære at læse og skrive, da jeg ikke er ældre; men jeg kan særdegt spille paa Lyre. Desuden har jeg af min Fader, som var en Franskmand, lært at tale Fransk. Min Moder var fra Tydskland; af hende har jeg lært Tydsk; og da der ofte kom en gammel Munk til min Fader, lærte jeg af ham at tale Latin; men Ingen af dem kunde hverken læse eller skrive. Jeg har derfor ikke lært dette, som dog er det Vigtigste af det Hele; uden hvilket jeg dog aldrig kan komme frem i Verden. Jeg haabede derfor..."

Bispen afbrød Rosaurus ved at tiltale ham i

alle nævnte Sprog, og da Rosaurus ved sine Svar overtydede ham om, at han ikke havde sagt Usandhed, antog han ham strax til sin personlige Opvartning, da han længe havde ønsket at have et Menneske om sig, som han kunde befale Noget, uden at de Tilstedeværende, som fordetmeste vare Danske, skulde kunne forstaae det; og han sluttede med at forsikre Rosaurus, at naar han i ti Aar havde tjent ham ærligt, tro og redeligt, skulde han lære ham baade at læse og skrive, samt forskaffe ham et godt Degneembede paa Landet og give ham en smuk Kone. Derpaa rakte han ham Haanden til Kys, gav ham Betsignelsen og befalede ham at falde paa sin Huusforvalter, som han vilde forkynde Antagelsen af denne nye Kammertjener, at der kunde blive besørget Klæder til ham.

Bispen glædede sig inderligen over at have fundet et Menneske, der kunde tale fire Sprog og dog hverken læse eller skrive. Han behøvede nu ikke saa ængstelingen at gjemme sine Papirer og Brevskaber og var sikker paa, at hans vigtige Hemmeligheder ikke skulde blive røbede. Desuden kunde han sende dette Menneske med Budskaber til de fremmede Herrer, som han stod i megen Forblindelse med og som enten opholdt sig ved Kongens eller hans eget Hof; ja, han lagde allerede den Plan, om nogen Tid at sende ham til en af den hellige Faders Cardinaler, ved hvem han undertiden kunde drive en og anden Ting af Vigtighed igjennem ved det romerske Hof, som dog kunde lade, som om det var skeet uden hans Med-

virkning. Kort sagt, Rosaurus forekom ham at være en sand Vinding, som, naar han først var dresseret, kunde være ham til megen Nytte i hans hemmelige Sendinger; hvortil Unglingens smukke Udvortes kom ret tilpas. Desuden lod han til at være trofskyldig og ham med Liv og Sjæl hengiven; Egenstaber, som han længe havde søgt, men aldrig før fundet forenede.

Da Rosaurus om Aftenen begyndte sin Kammerjentnerbestilling, ved at hjælpe Bispen af Klæderne, faldt det først den fromme Herre ind at spørge Unglingen, om han intet andet Navn havde end Peter, og da Rosaurus i en bedrøvet Tone svarede nei, betænkte Beldenack sig lidt; derpaa sagde han med megen Bestemthed:

„Petreus skal du hedde. Peter klinger altfor dansk, især naar du kommer til at tale med Herre fra fremmede Lande; thi jeg har store Ting for med dig, naar du vil være tro og lærvillig, hvorom jeg, ifølge din Flid i Rjokkenet, ikke tvivler. Om nogle Dage faaer du de nye og prægtige Klæder, der ere bestilte til dig. Du skal see, at jeg vil vise dine Medtjenere og Alle, at du har min Undest; thi disse Klæder ere af Fløiel, medens de Andres kun ere af Stof, og de komme til at bugne under Vægten af Guldtræsser og Fryndser, som det min første Kammerjentner egner og anstaaer. Du skal ogsaa være i Spidsen for mine Folk, naar jeg lader mig see i min hele Pragt, og ride lige bag efter Musikanterne foran min

Bogn; og Ingen uden du skal nyde den Gæst at hjælpe mig af Bognen og aabne Døren for mig, naar jeg vil ind i et Huus; og selv om Kongen spiser ved mit Taffel, skal du nyde den Udmærkelse at staae bag ved min Stol. Hvad siger du derom, Petreus? Fryder du dig ikke over min Naade?"

„Jeg skal stræbe at vise Gæsters Høiærværdighed, at jeg skatter den efter Fortjeneste,“ — sagde Rosaurus med Betydning og bukkede sig ned for at skjule sit Ansigt, der blussede af Skamrødme over, at han var nødsaget til i saa høi en Grad at fornedre sig; og han var glad ved omstænder at være ene paa sit Kammer, for at kunne overtænke sin nye, sælsomme og farlige Stilling, og ønskede inderligt, at han paa denne slibrige Bane snart maatte naae det Maal, hvorpaa hans Liv beroede, at finde Veien til den elskede Piges Fængsel. Han tvivlede da ikke om at være saa lykkelig at befrie hende. Det skjulte Fængsel i Gylde-lunds Skov skulde da atter være Dines trofaste Borg. Amor vilde da bygge sin Throne ved den stille Arne dybt under Jorden. Naar Dine først havde skriftet og afslagt sin Troesbekjendelse, vilde Augustus forene deres Hænder, ligesom Naturen havde forenet deres Hjerter — de vilde da ikke forlade det kjære Græst, før den affhyelige Bispe ikke var mere; det kunde derfor ikke være uden Interesse for Rosaurus at erfare, at een af Parmands, og sølgelig ogsaa af Dines Dødsfjender, Biskoppen af Roeskilde, Johan Ibsen, var

vandret heben, hvor den Myrdedes uskyldige Blod for den evige Dommers Throne raabte om Hævn over ham.

Rosaurus fandt sig med stor Taalmodighed i sine nye Forretninger, der i Grunden ikke vare byrdefulde; og han forsømte Intet for at gjøre sig uundværlig for Bispen, der daglig gav og modtog Besøg i Anledning af sin forestaaende Afreise, der om faa Dage skulde gaae for sig, og som endog var bestemt til Dag og Klokkeslet. — Dog, uden at Noget kunde udgrunde Aarsagen, blev den fra Dag til Dag opsat, og det var som om Veldenact ventede paa Noget, inden han kunde forlade Byen. Omfider kom der med et Tilbud et Brev til ham, hvilket syntes at sætte ham i en glad Stemning — og Reisen blev besluttet. En Anelse sagde Rosaurus, at dette Brev kunde give ham Oplysning angaaende Dines Opholdssted, hvorfor han brændte af Begjærlighed efter at læse det; hvilket ogsaa ved Indpakningen for endeel lykkedes ham, medens Bispen modtog nogle af Hoffets Herrer, der usformodentlig Dagen før Afreisen kom til ham, og Rosaurus derved blev alene i Kabinettet. Hans Die søgte og fandt Brevet i Bispens aabne Skrivepult, da han meget nøie erindrede, hvorledes det saa ud, eftersom han var nærværende, da det blev bragt. Hurtigt aabnede han det og læste:

„Naadige, høiærværdige Herre!

Det er i Klosterets Talestue, hvor jeg i dette

Dieblif opholder mig, at jeg iler med at underrette Eder om, at Pigen er i god Behold ankommen hertil, hvor den ærværdige Priorinde modtog hende og lovede ganske at opfylde Eders Befalinger angaaende hende. Der var en skræffelig Lamentering med hende undervejs. Hun raabte stedse, at hun vilde til sin Moder, der havde brækket Benet; og det var den første Dag reent umuligt for Margaretha, der gav hende de ømmeste Navne og stedse snakkede hende efter Munden, at fage hende til at holde op med den evindelige Graad og Skrigen. Alle Margarethas Forsikfringer, at det var til hendes eget Bedste, og blot for at frelse hende fra at blive myrdet, at hun blev bragt i Sikkerhed, hjalp ikke det Ringeste. Den anden Dags Middag var hun saa forskreget, at hun faldt isøvn, og i denne Tilstand raabte hun stedse paa Gen, som hun kaldte Rosaurus; ja hun nævnede endogsaa..."

Mere fik Rosaurus ikke læst, thi han hørte Bispen, som hastigt havde affærdiget de Besøgende, komme tilbage. Hurtigt stak han derfor Brevet ind under nogle andre Brevskaber, greb nogle Bøger, som han nedlagde i en Kiste, og søgte under et Paaskud at forlade Kabinettet, for at skjule den altfor stærke Bevægelse, hvori han under Brevets Læsning var geraadet. Han havde nu Visshed. Den nedrige Ulv i Faareklæder var hans elskede Piges Røver! Hun var ført i et Nonnekloster; men i hvilket? Han var nær ved at fortvivle over, at han ikke havde faaet

Brevet udlæst; thi han havde da muligt vidst Navnet paa det Kloster, hvortil Riddingen havde ladet hende føre. Og hvad var vel Skurkens Hensigt? Vilde han blot holde hende indespærret, for uhindret at være i Besiddelse af det, han havde tilranet sig af hendes Fædreneerf? Eller var det hans Hensigt, at....

Rosaurus kom i en voldsom Bevægelse. Hans Hænder knyttede sig frampagtigt; og han hævede Armene, som om han vilde sønderknuse med dem. Han kunde i dette skrækkelige Dieblif have myrdet Bispen, om han var kommen til ham. Muligen, at Uhyret dog ikke havde saa umenneskelige Hensigter, men kun vilde bedrage hende for alle Livets Glæder, Kjærligheds Lykke og hendes ikke mørke Udfigter i Fremtiden, naar hun stete sin Ret, ved at tvinge hende til at tage Sløret? Efter at Rosaurus havde fattet sig noget, kunde han midt i den store Ulykke dog ikke Andet end ansee det for en Lykke, at Dine var givet Nogle af hendes eget Kjon i Varetægt — thi han havde frygtet for, at den Skjændige holdt hende indespærret paa een af sine mange faste Borge. Han fortroed nu, at han ikke havde bemægtiget sig Brevet, der muligen havde givet ham fuldkommen Lys i Sagen; han kunde da strax have flygtet, for at frelse den Elskede. Dog han indsaae snart, at et saadant Skridt vilde paa-
 drage ham Bispens grundede Mistanke. Skulde den ulykkelige Pige frelses, maatte det stee ved List.

Rosaurus maatte derfor, skjøndt med et tungt

Hjerte, beslutte at vedblive, som han havde begyndt, indtil han fik opdaget, i hvilket Kloster Dine hensukke-
de sit Liv. Da vilde han under et sandsynligt Paa-
skud forlade Bispen's Tjeneste og ile til den Elskedes
Fængsel. Himlen vilde da vist lønne hans Bestræbel-
ser med Held. Ingen Mure, Laase eller Stænger
skulde kunne modstaae hans Arms Kraft — og Dine
maatte frelses, om det endog skulde koste Blod. Men
Brevet maatte han Ord for Ord læse. Det var mu-
ligt endnu ikke nedpakket. Den ullykkelige Yngling
ilede derfor ind i Kabinettet og gav sig atter til at
pakke ind; men han kom for sild; thi Bispen havde
allerede lukket sin Skrivepult, og Nøglen var ikke
mere i den. Det faldt omsider Rosaurus ind, at faae
Karlen, som havde bragt det betydningsfulde Brev,
itale. Det faldt ham ind, at han muligen var i
Kjøkkenet hos den gode Lisbeth, som var alle Hung-
riges Tilflugt. Han ilede derfor ned i Kjøkkenet —
og han havde ikke bedraget sig.

Brevdageren sad paa Ildstedet og gnavede graa-
digen paa en stor Kalvestank. Rosaurus gav sig strax
i Snak med ham og vidste snart at dreie Samtalen
hen paa hans lange Reise; men Alt, hvad han erfa-
rede, var, at Karlen, efter Biskoppens Befaling, var
redet til Bordingborg, hvor han i tvende Dage havde
opholdt sig, inden der kom en Baad fra Falster, af
hvilken der udsteg en Mand, der overgav ham den i
Skind indsyede Pakke, som han havde Ordre paa at
tage vel iagt og overlevere i Bispen's egne Hænder.

Manden, der var en Hollænder, var strax vendt tilbage med Baaden; og den gode Mads — dette var Karlens Navn — var redet saa stærkt, som Hesten kunde taale, for snart at udreite sit Grinde.

Rosaurus havde dog vundet Noget ved at udfritte Karlen. Han vidste nu, at Dine ikke var i Sjælland, og skyndte sig derfor med Indpakningen, for at Intet skulde forsinke Reisen. Naar Bispen kom til sin Residents, vilde han ventelig aabne Skrivepulsten. Det kunde da ikke feile ham paa en Leilighed til at faae Brevet fat, da Bispen troede, at han ikke kunde læse og derfor lod alle sine Brevskaber ligge aabne; af hvilken Aarsag han havde forbudet Alle, undtagen sin nye Kammertjener, at komme ind i Kabinettet.

„Det er kun dig, min kjære Petreus,“ — saaledes sluttede han dette ham saa vigtige Forbud — „jeg tør betro at gaae over mine aabne Papirer og Breve, som jeg ofte under Skrivningen maa forlade; thi jeg veed, at du ikke vil fristes til at røre ved dem. Naar vi komme til mit Residentsflot og min anden Kammertjener Antonio, der, som du veed, er reist i Forveien, overtager sine Forretninger, maa han dog aldrig komme ind i mit Geheimfabinet, denne min Sjæls Helligdom; og du skal staae mig inde for, at ikke den mindste Lap Papir bortkommer.“

Rosaurus forsikrede, nøie at efterkomme denne Befaling, og beklagede atter, at han ikke kunde læse, thi da kunde han bedre holde alle Ting i Orden.

Bispen saae paa ham med en Mine, som om han vilde sige:

„Kunde du det, da stod du ikke i dette Dieblif her for mig.“ — Den gamle Bedrager anede ikke, hvor hellig han var bedraget, eller at en Yngling, der endnu ikke var tyve Aar, havde opstillet den Snare, hvori han var fanget.

Alle laae i en rolig Slummer i Poul Larmands prægtige Gaard, over hvis Port det pragtfulde belde-
nackste Baaben brammede. Selv dens uretmæssige Besidder nød en tryk Søvn, den de hede Vine, som han i Overflodighed havde nydt ved Aftentaffelet, endnu meget forstærkede. Kun Rosaurus var oppe. Sagte sneg han sig i den stille Midnatstime igjennem Forværelset ned af Marmortrappen og hen mod Porten, som han med Nøglen varligt aabnede. Det forekom Rosaurus, som om en hvid Skikkelse skred ham forbi, og han kunde ikke undlade at gysse ved Tanken om, at det var Rigshofmesterens Aand, der svævede indenfor de Mure, som han havde ladet opføre og bestemt til sin Datters Bolig i Fremtiden. Hurtigt ilede han ud af Porten og gjentog i Stilhed sin saa ofte svorne Ed: at frelse Vane eller døe; og, det være virkeligt, eller et Spil af hans levende Phantasi: Ynglingen syntes, at Skyggen svævede om ham, og det saa nær, at den viftede Kjølning paa hans hede Kinder.

„Jeg forstaaer dit Vink, du Salige!“ — raabte Rosaurus med den høieste Begeistring — „Min Daad skal være saadan paa Jorden, at jeg kan møde dig i Himlen! Men den barnlige Kjærlighed har ogsaa sine Rettigheder. Først maa jeg besøge min Faders Sygeleie og min Moders Grav.“

Han ilede med raske Skridt mod Østerport, som han vidste den Nat stod aaben, da man ventede Kongen fra en Landtour, og naaede, endnu før Dagens første Straale frembrød, sin Faders Bolig, hvor han havde den Glæde at træffe den Elskede i nogen Bedring, skjøndt han efter Valborgs Begravelse, som han, uagtet sin Sygdom, bivaanede, var falden tilbage i en meget forværret Tilstand. Da Rosaurus havde omfavnet den Udle og trykket hans faderlige Haand til sine Læber, tændte han Lys — og han forfærdedes ikke lidet over Faderens blege, lidende Udseende. Dog, Augustus forsikrede, at han befandt sig meget vel; og det var, som om den høitelskede Sønns Nærværelse gjød fornyet Livskraft i hans Arter. Han stod derfor op af Sengen; og skjøndt han ikkun kunde gaae ved Hjælp af en Krykke, slæbte han sig dog hen til Bordet, hvor han satte sig ned ved Rosaurus' Side og hørte med den inderligste Deeltagelse Fortællingen om hans Stilling hos Bispen samt den Opdagelse, han i Henseende til Dine havde gjort. Augustus blev ganske af sin Sønns Mening: at det var bedre, at den hulde Ulykkelige var i et Kloster, end om hun var indesluttet i et af Bølgstøiningens

stærke Fængsler; og han bad Gud i Stilhed at frelse hende fra Rosaurus rædselsfulde Stjebne, hvilken han hidtil havde dulgt for Sønnen, men som han, før sin Død, skriftlig vilde meddele ham. Han kunde derfor ikke Andet end billige enhver af Unglingens tagne Beslutninger.

Medens Fader og Søn i en vemodig, fortrolig Meddelelse sadde hos hinanden, var Dagen brudt frem, og Solens første Straaler faldt igjennem Stuens smaae Ruder ind paa dem. Augustus var meget blød; thi han sølte fuldkommen, hvormeget han var affræstet, omendstjøndt han dulgte det for Rosaurus, for ikke at svække hans Mod; og han besandt sig virkelig ogsaa noget bedre. Hans Sjæls Sygdom var værre end den, der nedtyngede Legemet; men det, at den elskede Søn, det eneste Bæsen, der endnu bandt ham til Livet, ligesom brat skulde rives fra hans ømme Faderhjerter og styrte sig i Farer, der muligen kunde koste hans Liv, samt at Skilsmisssens Dieblif var saa nær, dette var meer end han kunde bære.

Var det derfor noget Under, at Naturens mægtigste Følelse overvældede den dybt bøiede Wdles Hjerter, saa at han omsider, imod sin Villie, brast i en stærk Graad, der kun altformet forraadte hans Hjertes sande Tilstand — at han, betagen af denne sørgelige Stemning, tog en Afsted med sin Smertessøn, sin elskede Rosaurus, som om han aldrig skulde see ham

mere? At han sagde ham Farvel for Tid og Evighed?

Rosaurus sank med en Taarestrom og med Udtrykket af den høieste Smerte op til Faderens Hjerte. O, han følte tilfulde, hvormeget det kostede ham at rive sig løs fra sin syge, lidende Fader, der saameget trængte til hans Omhed og Pleie, og — man troe ikke derfor, at han elskede Dine mindre — hans Beslutning at drage med Bispen begyndte at vakle. Rosaurus var i dette søde, smerteblandede Dieblif sin Søn, og han følte tilfulde, hvad han skyldte den ømme af alle Fædre. Efter at hans Taarer, ved Faderens Bryst, noget vare sagtnede, og han havde gaaet et Par Gange op og ned i Stuen, trykkede han atter den Udele med den høieste Omhed i sin Favn, idet han med tilsyneladende Rolighed udbød:

„Min ædle, ulukkelige Fader! Jeg var din Søn, du elskede mig endnu før jeg vidste, at Dine levede paa Jorden. Mine Pligter og min Kjærlighed til dig ere derfor helligere end mine Pligter og min Kjærlighed til Dine. Uværdig var jeg al den uendelige Omhed, som du lige fra min Fødsel indtil denne Stund har bevilst mig, om jeg ikke kunde bringe dig ethvert Offer — om jeg et Dieblif kunde betænke mig paa at blive hos dig. Du er syg og kraestesløs og trænger til en god Pleie. Skilsmisfen fra mig sønderslider dit Hjerte. Fader! min Beslutning er taget. Jeg bliver hos dig. Kun Døden skal rive mig fra dit Hjerte!” Han trykkede Augustus med Hestighed

til sit af vilde Slag bankende Hjerte; deres Læber mødtes, og det var, som om de vilde udaande deres Sjæle i hinandens Favn. En lang, høitidelig Stillehed herskede om dem, og Himlens Engle frydede sig over de Edles inderlige Dmhed.

Augustus, der nød en Forsmag paa de Saliges Lykke ved sin ædle Sønns Hjerte, brød først den lange Taushed, idet han lempeligt rev sig ud af Rosaurus' ham fast sammenslyngende Arme og sagde:

„Min Søn! du har arvet din Moders Hjerte, der elskede mig indtil det brast i Døden. Mindet om din Kjærlighed skal forsøde min Dødsstund, om jeg endog skal fuldende langt fra dig og ikke skue dit venlige Ansyn ved min Overgang til det evige Liv, hvor vi atter skulle samles hos din forudgangne Moder, der har beredt os Plads ved Foden af Forsonerens Throne. Jeg takker dig for din altopoffrende Kjærlighed! Den skal forlænge mit Liv; men dit Offer er for stort, til at jeg bør, kan eller vil modtage det. Følg din første Bestemmelse. Reis med Gud, for at frelse Ustyldigheden af Lastens Snarer! Tung vil min sidste Stund blive mig, naar jeg ikke kan tage det Haab med mig i Evigheden, at min hulde, elskede Dine bliver udrevet af den skrækelige Fare, der truer at sønderknuse hendes Fremtids Held, ja maaskee endog berøve hende Livet. Og vilde Nogen af os kunne overleve den grændseløse Glendighed og Skjændsel, Lasten agter at berede den Ulykkelige? Dersom du vidste og kjendte din Moders skrækelige Skjæbne, dit

unge Hjerte vilde bløde, endstjøndt hendes Lidelser for længe siden ere endte. Inden jeg dør, skal jeg skriftlig optegne de rædsomme Begivenheder, der gjorde hende saa grændseløs ulykkelig, og som vare Aarsag til hendes, for min Lykke, altfor tidlige Død. Naar disse Optegnelser hvile i din Haand, da ere mine Længsler stillede; da er jeg hos hende i Evigheden. Gaa nu, min elskede Søn! opfyld din vigtige Bestemmelse, og Herren vil ledsage og beskjærme dig; thi det er Pligtens lige Vel du vandrer."

"O, min dyrebare Fader!" — raabte Rosaurus med vild Smerte — „kan jeg da forlade dig i den Tilstand, hvori du befinder dig? Hvo veed, om vi nogensinde mere gjenfamles!"

„Vist skulle vi see hinanden og gjenfamles; om ikke før, saa naar Sjælen har afdøst sin skrøbelige Larve og den, fri for enhver jordist Byrde, lever ovenover Stjernerne. Og nu farvel, min Rosaurus! Gaa og fuldend dit begyndte skønne Værk. Frels Ustyldigheden af Lastens Bold, og herlig skal din Løn vorde. Gaa nu. Solen er allerede oprunden. Tilskriv mig snart. Enhver Linie fra din Haand vil forlænge mit Liv. Himlens evige Betsignelse følge dig, ihvor du end stædes og færdes paa Jorden!" — Han skød Rosaurus læmpeligen ud af sin Dør mod Døren.

„Glem ikke, naar du skriver mig til," — sagde Rosaurus og vendte tilbage — „at mit Navn hos Bispen er Petreus; og send Brevet til Faderbursqvins-

den Lisbeth. Og, min evig velsignede Fader! ikke sandt: Du vil jo sørge godt for din Sundhed, og love mig, ikke mere at være alene?"

"Det lover jeg dig," — svarede Augustus — „Skovfogedenken og hendes Søn skulle flytte ind til mig; og jeg skal ikke forsømme noget Middel til min Helbredelse. Gaa nu og frels den ulykkelige Dine fra at møde din forevige Moder's Skjæbne, og hendes forklarede Aand skal beskyttende omsvæve dig!"

"Jeg vil først styrke mig ved Bønnen paa hendes Grav," — raabte Rosaurus, idet han atter trykkede Faderens Haand til sine Læber og gav ham det sidste Favntag — „Det vil give mig Mod til at undvære din Omhed, at leve langt fra dig; ja, maaskee at være fraværende i din Dødsstund." — Han rev sig nu med Magt ud af Faderens Arme og ilede ud af Døren.

"Der forlod Livet mig!" — udbrød Augustus dybt rystet og stirrede taareløs mod Døren, som Rosaurus luffede — „Herre! tag ham i din alnaadige Baretægt! Lad ham opnaae sin ædle Hensigt og finde sin Løn, sin Himmel, ved den Frelstes Hjerte!"

Augustus følte, at hans Kræfter vare udtømte, og besluttede at optegne sine og hans dyrebare Husstrues stormfulde Begivenheder, inden det var forfildt. Rosaurus skulde erfare, hvad de, han skyldte Livet, havde gennemgaaet, inden Døden endte deres

Lidelfer; thi han syntes at føle, at hans sidste Time var ikke langt borte.

„Mit Dagværk er snart tilende,“ — udbrød han og saae andagtsfuld mod Himlen — „Jeg takker dig, Gud! fordi jeg kan tage den Visshed med mig i Graven, at jeg paa den yderste Dag tillidsfuld tør fremstille mig for din Dom og sige: „Her er jeg, Herre! og den Søn, som du i din Naade gav mig; hans Sjæl er endnu ligesaa reen og skyldfri, som da den udgik fra din Almagts Skabershaand!““

Rosaurus var med sin Elskedes Røver kommen til dennes Residents i Odense; men hans Haab om at erfare Noget angaaende Dine blev stedse uopfyldt. Den ulukkelige Yngling var nærved at fortvivle; og hvad der gjorde ham endnu mere mismodig, var, at Bispen talte om, til Foraaret at bruge ham i en Sendelse til Rom, og Vinteren var allerede begyndt. Derfor som Rosaurus adlød Bispens Befaling, kunde han jo Intet udrette til den Høitelskeds Redning — og vægrede han sig, var han vis paa at komme ud af sin Tjeneste, og da var enhver Vej til at udforske hendes Opholdssted spærret. Alle hans Forsøg paa at vinde den første Kammertjener, som efter al Formodning var Den, der havde bortsøgt Dine, vare forgæves, da den snue Antonio ikke var at fange, formedelst det Had, han havde fattet til Rosaurus for det Fortrin,

Bispen, paa Grund af hans Sprogkundskaber, skænkede ham; hvilket Antonio syntes var en stor Uretfærdighed, da Rosaurus ikke engang kunde skrive. Den Listige havde endnu ikke erfaret, at det netop var denne Færdighed, der fortrængte ham af hans Herres Næst; hvilket dog burde faldet ham ind, da han siden Bispens Ankomst til Odense ikke var tilstedet Adgang til hans Geheimcabinet, der indsluttede alle hans Brevstaber, som stundom laae temmelig uordentligen omspredte paa Borde og Stole. Ja det var ikke sjældent, at vigtige Documenter vare faldne paa Gulvet, hvor han stundom havde ondt ved at finde dem. Den høitærværdige Herre havde desuden flere Gange havt Leilighed til at bemærke, at Antonio var noget nysgjerrig og kigede i hans Papirer; og uagtet Karlen var meget brugelig for hans Planer og havde udført mange af dem til hans Tilfredshed, havde han dog ikke uindskrænket Tillid til ham; hvorfor den fromme Herre havde besluttet paa en god Maade at skille sig ved ham, naar en Leilighed dertil gaves, hvilket ikke kunde fattes ham, naar han alvorligt vilde det. Rosaurus skulde da ene være hans Planers Fortrolige, til hvilken Ende han allerede prøvede ham i mindre vigtige Grinder; og da han fandt ham brugbar, var hans Beslutning i denne Henseende snart fattet, og Antonio blev ansat som Bælgetræder ved Graabrødre Kirke, efter at han først var taget i Ged, evigen at fordølge de ham betroede Hemmeligheder.

Rosaurus haabede nu, af Bispen selv at blive

underrettet om, i hvilket Kloster Dine var; og hans Hjerte bankede af Fryd, da det blev overdraget ham at levere Priorinden i Nonneklosteret udenfor Odense et Brev, thi han haabede, at det skulde kunne give ham nogen Oplysning. Han tog derfor ikke i Betænkning at aabne det; hvilket var ham let, da det ikke var forseglet, efterdi Bispen havde Tillid til ham og havde besejlet ham: ufortøvet at levere det i den hellige Dames egne Hænder.

Uagtet dette Brev ingen Oplysning gav Rosaurus i Henseende til selve Dine, beroligede det ham dog meget i Henseende til hendes Stilling; thi Bispen skildrede deri sin brændende Kjærlighed til Priorinden, lod hende vide, at han ved Midnatstid vilde aflægge hende et Besøg, og svær, at han udelukkende elskede hende, og vilde elske hende til Døden.

Rosaurus søgte og vandt Klosterportnerstens Næst, ved at forære hende Blin og Frugter. Af hende fik han alle Nonnernes Navne og Alder at vide; og han blev snart overtydet om, at hans elskede Pige ikke var i det Kloster. Men hvor var hun da? og hvilken Hensigt havde Bispen med hende? Dette blev Rosaurus en uopløselig Gaade, og han besluttede, hvad det end skulde koste, at forskaffe sig Lys i denne ham saa vigtige Sag; men hvorledes skulde han faae dette ham saa nødvendige Lys, uden af det vigtige Brev, som var indsluttet i Bispens Skrivepult, der stod i hans Cabinet, hvortil han stedse bar Nøglen

hos sig, og som Rosaurus sjelden kom i, uden at han enten var tilstede eller i Nærheden.

Ynglingen haabede længe paa det Tilfælde, at Bispen skulde glemme Nøglen i Laasen; men det indtraf ikke; og Vinteren, efter hvis Ende han skulde sendes til Italien, var næsten henrunden. Der maatte altsaa gjøres et afgjørende Skridt, inden det var forsilddigt. Vidste Rosaurus først, hvor Dine var, kunde Intet komme mere beleiligt end hans Sending til Rom; thi han havde da den bedste Leilighed til at flygte, uden at det saa let kunde opdages. Ethvert af Bispens Papirer, som Rosaurus kunde faae fat paa, blev derfor nøie gjennemlæst — men Intet ledede til den ringeste Opdagelse — og Rosaurus var nærved at fortvivle.

Døren til det saa vigtige Cabinet kunde en Dag ikke aabnes, da Bispen havde tabt Nøglen. En Smed blev derfor hentet, for at dirke Laasen op. Rosaurus saae derved for første Gang denne ham fremmede Maade at oplukke Døre paa og fik derved det ullykkelige Indfald, at laane alle Smedens Dirke, for at forsøge, om han ikke ved Hjælp af een af dem kunde aabne Klappen til Skrivepulten, hvorfor han nøie lagde Mærke til den Dirke, der blev brugt til Døren.

Da Smeden kom med den nye Nøgle, kaldte Rosaurus ham ind i sit Kammer, hvor han beværtede ham med Vin og Kage, for at gjøre sig yndet af ham; og da han af et Brev, som han en Dag bragte

Priorinden, havde seet, at Bispen efter Aftentaffelet vilde gaae til Klosteret, laante den altfor dristige Ungling alle hine farlige Instrumenter af Smeden; og han kunde neppe oppebie Tiden til han haabede at være alene, for at kunne udføre sit Forsæt.

Rosaurus havde bemærket, at der var en hemmelig Dør paa Cabinettet, som gik ud til Haven, ad hvilken Bispen stedse gik, naar han vilde paa sine hemmelige Veie. Rosaurus skjulte sig derfor i Haven, indtil han saa Bispen komme ud af Døren, hvilket ikke stete før Kloffen var henved Tolv, da Beiret var meget slet, og det stormede og sneede uophørligt.

Rosaurus aandede lettere, da han saa den Skinnelige ile gennem Haven; og han skyndte sig ad en Omvei til sit Kammer, greb det hele Bundt Dirke og fik uden stor Vanskelighed Cabinetsdøren aabnet. Med Lynets Hurtighed ilede han til Skrivepulten; men dens Laas var meget vanskelig at faae oplukket, og han maatte næsten prøve alle Dirkene, inden omsider een af dem passede — og Klappen til hans uudsigelige Glæde gik op.

Ungen, der stjæler hele Dynger af Guld og Diamanter, kan med mere graadige Blikke betragte de røvede Skatte, end de, hvormed Rosaurus ligesom slugte det vigtige Brev, som han, ved Hjælp af det medbragte Lys, læste og saa, at det var i den hellige Jomfrues eller Mariebo Kloster i Laaland, at Dine var indspærret; ligesom det af Brevet blev ham tydelig, at hun ikke alene var bestemt til at være Nonne,

men at en meget stræffeligere Skjæbne ventede hende — naar hun blev et Par Aar ældre.

Rosaurus geraadede i et vildt Raseri og udstødte de stræffeligste Forbandelser imod Riddingen, uden at betænke, at ethvert Dieblis var kostbart, da Bispen, formedelst det flette Beir, let kunde betænke sig og vende tilbage. Dette blev ogsaa virkelig Tilfældet; thi just som Rosaurus vilde lægge Brevet i Pulten, blev den hemmelige Dør sagte aabnet — og Bispen traadte rast hen for den ved dette uventede Syn paa det Skræffeligste overraskede Ungling, der tabte Brevet af sin bævende Haand og var nærved at styrte til Jorden.

„Ha! Tyve! Røvere!“ — raabte Bispen overlydt ud af Døren — og en Deel af hans Folk, der endnu ikke vare i Seng, styrtede, betagne af den høieste Forundring, ind i Cabinettet.

„Griber denne Skurk, som har gjort Indbrud, for at bestjæle mig!“ — vedblev den rasende Prælat; og den ligesom bedøvede Rosaurus blev, inden han kunde fatte sig eller sige et Ord til sin Undskyldning, grebet, bagbundet og nedslæbt i Taarnfængslet, hvor den stærke Jerndør blev slagen i efter ham. Den Ulykkelige sank, overvældet af Smerte, ned paa det vaade Gulv, og hans Fortvivlelse opløste sig omsider i høie, vemodige Klageraab.

Jens Anderson eftersøgte nøie den aabenstaaende Skrivepult; og det, at alle hans øvrige Papirer fandtes, formildede ikke hans rasende Brede; thi han havde

fra Gulvet optaget det ulykkelige Papir, som Rosaurus tabte. Han vidste deraf, at Rosaurus havde løiet for ham; da han formodentligen ikke havde bemægtiget sig det betydningsfulde Brev, naar han ikke kunde læse det. Den Fanges Gjemmer bleve nu ransagede; og der blev fundet et endnu uassendt Brev til Fater Augustus, hvori Dines Navn gjentagne Gange fandtes, og hvori Rosaurus, med hvis sande Navn det var undertegnet, beklagede: at han endnu ikke var paa Spor til at opdage hendes Opholdssted, samt udfjældte Bispen for en Somfrurøver, Skurk og skindhellig Bedrager.

Bispen vidste nu Nok, for at bestemme den ulykkelige Ynglings Undergang. Sit første Forsæt, at forhøre ham, opgav han indtil videre, og befalede sin Fangevogter at behandle ham paa det Grummeste, kun give ham muldent Brød og fordærvet Vand, lade ham ligge paa det bare Gulv og aldrig faae Dagens Lys at see; da han vidste, at dette Middel havde bragt endog de frækfeste Syndere til frivillig Betsjendelse, hvilket han haabede snart skulde blive Tilfældet med Rosaurus.

For at indtage sit hele, store Tjenerskab imod ham, viste han dem trende store Ruller Guld, samt en indviet Guldpoikal, der hørte til hans Huuscapel, som han sagde Rosaurus havde stjålet og han selv havde fraristet ham, inden han gjorde Ansrig. Det forfærbede Huusgesinde, som ikke drog den høiærværdige Herres Beretning i Tvivl, ansaae nu Rosaurus for

en stor Misbæder; og det med saameget mere Grund, som enhver af dem vidste, hvor stor en Tillid Bispen havde havt til ham, samt hvor udmærket godt han stedse havde behandlet ham.

Kun Fadembursqvinden, den gode Lisbeth, græd bitterligen over den stræffelige Skiebne, der forestod Rosaurus, og ønskede, at han endnu sad og vendte Steg i hendes Kjøkken. Det var hende umuligt at troe, at den gode Dreng kunde have begaaet sli en Gjerning, for hvilken han var beskylt; hvilket det: at hun kjendte Noget til Bispens Rænker, endmere bestræbte. Hun fik derfor ved Foræringer Fangefogeden til hemmeligen at bringe hendes Yndling Wiin og god, kraftfuld Mad, for at han ikke skulde forsmægte i sin Glendighed.

Flere Uger vare henrundne — og endnu havde Rosaurus ikke anraabt Bispens Raade og tilbudet en frivillig Bekjendelse, for at formilde sin Straf; hvilket forekom Jens Andersøn at være høist besynderligt, da han syntes, at han maatte være nærværd at omkomme i sin Glendighed.

Imidlertid var Riddingen ikke uvirksom. Det var ham ved hans onde Gjerningers Haandlangere i Hovedstaden let at faae at vide, hvor Augustus var Præst. Han affendte derfor Tvende af dem til hans Bolig, hvilke skulde optage et Forhør over ham, og true ham med at blive affat fra sit Embede og straffet, om han ikke bekjendte Alt, hvad han vidste om Rosaurus; thi at Augustus var Unglingens Fader, var Noget, som

Bispen var langt fra at formode, uagtet Benaevnelserne Fader og Søn ofte forekom i det i Rosaurus' Riste fundne Brev, da disse Udtryk imellem en Geistlig og en Lægmand vare meget almindelige.

Man kan derfor tænke sig Uhyrets Glæde, da han ved et Tilbud ikke alene erholdt den Efterretning, at Augustus var død, men endog fik en stor Pakke, der var funden i den Afdødes Gjemmer, med den Udskrift: Til min høitelskede, kjædelige Søn Rosaurus; og det var neppe at han troede sine egne Dine, da han læste Augustus' og hans Hustrues ynkverdige Begivenheder, som den ædle, ulykkelige Fader omhyggeligen havde nedskrevet og henlagt i sit Skab som Sønnens eneste Arvepart, da det, han ellers eiede, kunde medgaae i hans haarde Sygdom. Til Slutningen bad Augustus sin Omheds- og Smertes- Søn engang i Tiden at lade hans Lig optage af Gjentoste Kirkegaard og nedsænke ved hans elskede Hustrues Side i det skjulte Fængsel, som dog, da Rosaurus vidste, hvor det var, ikke saa tydeligen var betegnet, at Noget af denne sørgelige Beretning kunde finde det, da Skoven, hvori det laae, ikke var navngivet; ei heller var det omtalt som noget Klosters Eiendom.

Det var umuligt for Bispen at tie med den vigtige Opdagelse, at Rosaurus var en Søn af en Geistlig, og altsaa et Menneske, som ikke burde leve paa Jorden. For at give sin forehavende Grumhed endnu mere Grund, opdigtede han: at Rosaurus'

Moder havde været en Nonne, som den ugubelige Fader havde bortført af Klosteret. En sli­ g Ugierning var himmelraabende — og der var Ingen, som tvivlede paa, at Unglingen vilde blive aflivet; ja man undrede sig ikke over, at han havde begaaet en saa stor Forbrydelse, da han var undfanget i Synd og født i Misgierninger.

Den reiskafne Lisbeth sørgede meget ved at erfare dette; thi hun vidste, at Bispen stedse havde gjemt sit Guld og sine Skatte i en stor jernbeslagen Kiste, som stod i hans Sovestue — selvfølgelig kunde Rosaurus jo hverken stjæle Kisten eller Guldrullerne af Skrivepulten, hvor intet af det var forvaret. Den gode Kone havde derfor fast besluttet at underkøbe Fængeslæden til at lade ham flygte, hvilket Denne ogsaa lovede hende, naar Bispen, som han havde ifinde, reiste til sit Slot Kierstrup paa Den Thorseng ved Svendborg; men nu hørte hun til sin Forfærdelse, at den Ulykkelige skulde føres til det rædsomme Fængsel i Graabrødre Kloster i ovennævnte Svendborg; ja endog allerede næste Dag, ved Bevæbnede og belagt med svære Væbner, bringes dertil, hvor hans Skæbne for den geistlige Domstol skulde afgjøres. Den gode Kone græd bittert Taarer over den Bished, hun havde: at hans Dødsdom var fældet, inden han endnu var bragt for sine Dommere. Dog, tale vilde hun med den Redningsløse, nattet Natten udenfor og om hans Fængsel var fordoblet. Hun vilde sige ham det sidste Farvel og forberede ham paa hans nær forestaaende,

førgelige Endeligt. Dette iværksatte hun endnu samme Nat ved at uddele Viin og Levnetsmidler til de biskoppelige Soldater og give Fangesfogeden det af Rosaurus modtagne Sølvstykke.

Med en Blindlygte i Haanden steg hun ned af den lange Steentrappe; og Fogeden aabnede varligen den store Jerndør, som han atter tillaaede, da hun var inde af den.

Rosaurus foer op af en urolig Slummer, da Fængselsdørens Hængsler og Laase raslede; og han stirrede, betagen af den høieste Forsærdelse, længe paa den Indtrædende, der for Graad ikke kunde tale, men tog ham med den inderligste Deeltagelse i Haanden og stirrede igjennem Taarer paa hans af Sorgen blege Ansigt.

Rosaurus brød først den lange Taushed, idet han, varmt gjengiældende hendes Haandtryk, spurgte:

„Hvad bringer dig, gode Kone, paa denne Tid, saa dybt nede under Jorden, til den levende Begravne? Og kan jeg, efter din Formening, fortjene denne Godhed, — da du troer at jeg er en Tyv og Røver af et indviet Kar, som bruges ved den hellige Nadvere? Min menneskelige Fangevogter har aabenbaret mig, hvorfor jeg er beskylt.“

Lisbeth tørrede sine Øine og saae med den høieste Medynk paa Rosaurus, idet hun svarede:

„Jeg veed, at du er uskyldig i Tyveriet, uagtet du har oplukket Døren og Skrivepulten og har givet dig et andet Navn. Dersom du kan, da siig mig,

hvorfor du har gjort dette. Jeg vil saa gjerne troe alt Godt om dig."

Rosaurus saae hende stift i Dinene og rystede paa Hovedet. Derpaa udbroed han noget mistroisk:

"Du har gjort mig meget Godt; uden dig havde jeg maattet forgaae i min Elendighed. Ja du har handlet imod mig, som om du var min Moder. Men, Lisbeth, tør du sværge ved den treenige Guddom: at du ikke er forført eller tvunget af Uhyret, i hvis Hænder jeg er faldet, til at fralofte mig min Hemmelighed? ikke er kommen her, for at forraade mig?"

"Din Mistanke smerter mig", — svarede Lisbeth bedrøvet — „men den er retfærdig, da du muligen bedre end jeg kjender ham, i hvis jernhaarde Haand din Skjebne hviler; men jeg kommer her ikke med urene Hensigter; kun for, om muligt, at bringe dig Trøst og Husvælske. Det sværger jeg ved den treenige Gud og alle de Hellige! Mit Hjerte kjender ikke til Svig; og jeg vilde før døe, end begaae den Synd at forraade endog kun det ringeste af mine Medmennesker. Hvor meget mindre da gjøre det ved dig, som jeg har elsket som min Søn, lige fra den første Dag jeg saae dig! Himlen give, at jeg ikke havde gjort dette, men hadet dig og jaget dig ud af Kjøkkenet: da var du vist ikke paa dette rædselsfulde Sted, men i Frihed og Frelse. Da behøvede jeg ikke at begræde din stræffelige Skjebne, o Gud! som jeg saa inderligen gjerne vilde formilde og lindre."

"Det har du gjort, gode Kone!" — udbroed Ro-

saarus rørt og tryffede hendes Haand taknemmeligt til sine Læber — „Kan du tilgive min Mistro, da vil jeg, ved ganske at udøse min Sjæl i din Barm, søge at affone min Brøde.“

Han fortalte nu Lisbeth Marsagen til, at han havde indtrængt sig i Bispens Huus, ja fordulgte hende end ikke sin Mistanke i Henseende til Balborgs Mord, samt at den Skjændige havde ladet Dine bortføre; og sluttede med at beskrive hende Dines Elskværdighed og hans store Kjærlighed for hende; ligesom han ikke forglemte at omtale Brevet, ved hvilket han var bleven grebet og fængslet.

„Ulykkelige Barn!“ — raabte Lisbeth og vred sine Hænder — „Give Gud, der ikke var noget Bærre dig angaaende; end den Ulyffens Skrivepult og Brevet! da skulde du, næst Guds Bistand, være bleven frelst — men jeg frygter...“

„Kan der da siges noget Bærre om mig, end det, hvorfor jeg er beskylt?“ — spurgte Rosaurus med den høieste Forundring og saae stift paa Lisbeth, der afbrød sig selv paa en Maade, der ligesom røbede, at Det, hun havde at sige, var saa rædsomt, at hun ikke kunde fuldende det.

„Det siger Bispen,“ — svarede hun efter et Øjeblik — „at han af Christen Kjærlighed har tilgivet dig og vilde have sat dig i Frihed, da...“ — Hun holdt atter pludselig inde.

„O, Gud!“ — raabte Rosaurus, der aldeles misforstod Lisbeth — „saa ere jo mine Baand løste,

og jeg kan maaskee endnu frelse den ulykkelige Pige! Du kommer altsaa for at forkynde mig denne glædelige Tidende? Men hvorfor sagde du mig ikke strax . . .“

„Du tager feil, min bedste Dreng!“ — svarede Lisbeth høilig bedrøvet over at maatte tilintetgjøre den Ulykkeliges Haab, der næsten syntes ham at være Visshed — „Paa Frihed er der desværre nu ikke at tænke. Der er indløben en slem Skrivelse hertil, som . . .! Dog, besvar mig et Par Spørgsmaal — men du maa være ligesaa sanddru, som om du var i Skriftestolen — Er det sandt, at din Fader var Munk? Ulykkelige! er det sandt? Jeg fordrer den strengeste Sandhed.“

Rosaurus betænkte sig lidt, derpaa sagde han med Tillid til Lisbeths Tausshed:

„Ja, det er sandt!“

„O, Gud!“ — raabte Lisbeth med den høieste Smerte — „Jeg smigrede mig dog med at det var en løgnagtig Dpdigtelse; og“ — vedblev hun efter et Dphold og saae ængstelig paa Rosaurus — „var din Moder en Nonne, som din Fader voldelig har røvet af Klosteret?“

„Nei, nei!“ — raabte Rosaurus med Hestighed — „Til sliig en Gjerning var min ædle Fader ikke istand. Dog,“ — vedblev han efter nogen Betænkning — „mine Forældres Historie og især min ulykkelige Moders tidligere Stjebne skal være høist ulykkelig og sælsom. Jeg kender den endnu ikke, da min

Fader hidtil har anseet mig for altfor ung til at betroe mig den. Men er det virkelig saa, da maa der være vigtige Grunde derfor; thi min Fader er det ædleste Menneske, jeg kjender; og omendstjondt min Fødsel kostede min Moder Livet, og jeg aldrig uden paa et Billede har seet hendes huldsalige Afsyn, veed jeg dog, at hun allerede her paa Jorden skal have været en Engel. Min Fader lovede mig ved min Afsted med ham, at optegne hans og min Moders Begivenheder..."

"Han har desværre holdt Ord!" — raabte Lisbeth med bævende Stemme — „Men dette skrækkelige Skrift er faldet i Bispens Hænder. Held din Fader, at Døden har luffet hans Dine. Han er derved undgaaet alle de Rædsler, der ventede ham; og han seer ikke din Elendighed."

"Min Fader er død!" — jamrede Rosaurus med den høieste Fortvivlelse; og ingen lindrende Taare mildnede hans uendelige Smerte ved Tabet af den ommeeste af alle Fædre. Hans Sjæl var altfor dybt bøiet ved denne uventede, pludselige Esterretning, til at han kunde have Sands for sine egne Lidelser eller hvad der forestod ham. Han hørte derfor ikke hvad Lisbeth videre sagde; og var aldeles usølsom ved den inderlige Deeltagelse, som den gode Kone viste i hans Sjæbne.

Da hun forsøgte at indgyde ham Tillid til Forsynet, hvis Almagt var uendelig og endnu kunde frelse ham — brast den Ulykkelige i en vild, frampeagtig

Latter, som om han enten ikke troede paa Forsynets Raade, eller endog antog, at det var uretfærdigt og havde behandlet ham og alle hans Elskede med for megen Grumhed.

Lisbeth var færdig at synke til Jorden af Forfærdelse over denne skræffelige Latter, der endog hidkalbte Fangevogteren, som, frygtende for at den skulde kunne høres op i Borgen, bød Lisbeth ufortøvet at forlade den Fange. Det smertede den ædle Kone ind i Sjælen, at forlade Rosaurus i denne Tilstand; men hun maatte adlyde, uagtet hun endnu havde Saameget at tale med ham om og endelig vilde sige ham det sidste „Levvel“; men dette var en Umulighed; thi den ulykkelige Yngling stirrede med vilde Blikke rundt om sig og syntes at være uden al Befindelse.

„Almægtige Gud! styrk ham i hans svære Nød, thi i din Haand ligger ene hans Frelse!“ — raabte Lisbeth under en Taarestrom, idet Fangevogteren trak hende ud af Døren, som han omhyggeligen tillaaede. Lykt Mørke omgav atter den beklagelsesværdige Yngling, som i en næsten bevidstløs Tilstand sank ned paa sit Straaleie, hvor hans fuldkomne Samling omsider vendte tilbage; hvilket atter kastede ham i Forvivlelsens Favn; — o, han følte sig at være det ulykkeligste Menneſſe paa Jorden!

Rosaurus var geraadet i en Tilstand, der var saa rædselsfuld, at den ikke kan beskrives — thi det var ham umuligt at bede. Han syntes, at det ikke kunde bestaae med Himlens Godhed, at Alt, hvad

han elskede paa Jorden, saa brat skulde rives fra hans Hjerte — og han selv maaskee hensulke de mange Aar, han endnu kunde have tilbage af Livet, i et rædselsfuldt Fængsel, ja maaskee lide en uforstyldt vanærende Død, medens Dines skyldfrie Hjerte langsomt skulde briste i Helvedes Dvaler, som ved dets sidste Slag først kunde standses. Omfæder stillede Ewigheden sig for den Fortvivledes Sjæl, og han tænkte paa, hvor lykkelig hans Fader nu var og Dine skulde vore, naar hun paa hiin Side Graven skulde høste Løn for alle sine Lidelser; da vilde hun jo gjenfinde sin sømme anden Moder, som Uhyret, der havde styrket ham i dette dybe Fængsel, havde ladet myrde. Der var hans Fader og Balborg allerede forenede! Der skulde ogsaa han, efter Guds Forsættelse, gjenfinde og favne dem Alle! Selv hans forlængst hedengangne Moder skulde han der leve med i uadskillelig Forening. Hvad var vel altsaa Livets Trængsler og Gjensvordigheder, selv den skrækkeligste Død, mod denne overjordiske, evige Lykkelighed, til hvis lysende Indgang Dødens Engel, kom den end i den rædsomste Skikkelse, venligt oprullede Forhængen? Døden var jo altsaa den venligste af alle Engle — alle Godes Betsager til det rette Liv, vort sande, evige Hjem. Det var jo derfor en Daarlighed, at sørge for de lykkelige Døde, eller tabe Modet, fordi vi bleve bøde af Lanker, vanæsmægtede i Fængsel eller i Ungdommens Baar skulde nedstige i Graven!

„Nei, nei!“ — raabte Rosaurus, da disse Be-

tragtninger havde standset Stormen i hans Jnderste — „Jeg vil ikke sørge for min Fader; thi det er kun mig og den lidende Menneſkehed, der har tabt ved hans Bortgang, men han har vundet. Jeg ſkal ogsaa, ſom han, vinde den evige Salighed; og da ſkulle vi i en evig Forening ſkue Guds Herlighed. Kom kun, du venlige Død! Dit barſke, uvenlige Aſyn ſkal ikke forſærde mig; thi jeg veed det, din Haand ſkal lede mig ind til evig Salighed! Tilgiv, almægtige Forſyn! at jeg nu forſt erſjender din uendelige Miſkundhed imod mig. Du vil ved Lidelfer paa Jorden luttre min Sjæl, at den kan blive modtagelig for de evige Glæder. Aldrig ſkal jeg mere knurre mod dine Tilſtiffelfer. Ere dine Veie end dunkle, de ere viſe og føre os for din Thrones Fod i Himlen.“

Naturen gav nu den ulykkelige Yngling Taarer; men de vare ikke ſtride — milde randt de ned af hans Kinder. Himlens Fred var dalet ned i hans Sjæl. Han følte nu Guds Almagt og var ikke mere ſaa ulykkelig.

Dines Hund, der var fulgt med Roſaurus i Fængſlet, logrede ſaa venligt ved hans Side, ſprang op paa hans Bryſt og ſliffede Taarerne af hans Kinder, ſom om den kunde have bemærket ſin Herres Tilſtand og vilde trøſte ham. Med Omhyed trykkede han det venlige Dyr til ſit Hjerte, og han udbroød inderligen, idet hans Taarer ſtedſe bleve blidere:

„Jeg takker dig, albarmhjertige Fader i Himlen!

Jeg er ikke ene. Et venligt Væsen lever ved min Side. O, jeg byttede ikke dette tro Dyrs Omhed for alt dette Intet, som Menneffene kalde Venstab, hvormed de saa ofte forraade deres Brødre, og, medens de omfavne dem, støde dem Nordstaalet i Hjertet. Denne venlige Skabning forlader mig ikke i No-den og er mig tro, indtil dens eller min Død. Er det din Villie, o Gud! da lad den ikke blive revet fra mig!”

Han trykkede atter Hunden ømt til sit Bryst, slumrede snart blidelig ind med den i Armen og sov sødt og roligt, indtil dens Gjøen og Raslen af Lænker vækkede ham.

Trende Mænd stode med Lænkerne i Hænderne og rakte dem taus imod ham. Rosaurus, som havde givet sin Sag i Himlens Vold, fremtrakte godvilligt, uden at sige et Ord, sine Hænder.

„Veed du, Ulykkelige! at du skal til Svendborg?” — udbrød een af Mændene veemodigen, medens han satte Lænkerne om Rosaurus’ venstre Been.

„Saa faaer jeg dog Himlen at see, og Guds skjønne Sol kan atter skinne paa mig!” — sagde Rosaurus, uden at spørge om det Ringeste; og fulgte roligt med Mændene op i Borggaarden, hvor den forspændte Bogn ventede paa ham.

„Jeg staaer i din Haand, Herre!” — udbrød Rosaurus med den høieste Tillid til Himlens Styrelse, da Bognen fjorte ud af Porten, og hans Die tabte sig i det uendelige Blaa, der hvælvede sig over hans

Hoved. Unglingens hele Sjæl var den helligste Andagt; han hørte derfor ikke Lisbeths og de øvrige Folks Klagestrig, der lode efter ham.

Rosaurus havde i et Aar og tre Maaneder, berøvet Friheden, været indspærret i Taarnfængslet i Graabrødrøkloster i Svendborg, hvor han dog ikke manglede Noget af det Nødvendigste til Livets Bedligholdelse, og kunde endog, i Klosterets inderste Gaard, et Par Gange om Dagen bevæge sig i Luften. Denne milde Behandling skyldte han den ædle Munk Christen Skroggh, hvem Overopshynet over Fangerne var overdraget. Naagtet Jens Anderson yndede denne Fater meget, og til Beviss paa sin Velvillie endog givet ham Bestalling paa Birgittes Alter i Nicolai Kirke, nedværdigede han sig dog ikke til et dødt Bærktøi i denne Prælats Hænder, men mildnede menneskefjærligt de Ulykkeliges Skjæbne, der vare bestemte til at falde som Offere for denne geistlige Despots skjændige Planer og rasende Hævngjærrighed, som dog næsten aldrig i den Grad, han ønskede det, kunde blive tilfredsstillet.

Skroggh vidste, hvad der forestod Unglingen, og sukkede i Stilhed over hans skræffelige Skjæbne, som han var for asmægtig til at afværge; hvorfor han saameget, som det stod i hans Magt, søgte at formilde hans Kaar i den Tid, han endnu havde til-

Den smukke Stoppige. 1 12

bage; og for at Unglingen saameget som muligt uden Bitterhed kunde nyde den, dulgte han stedse for den Ulykkelige, hvad der forestod ham.

Hvad der, foruden Unglingens skræffelige Skjæbne og forestaaende sørgelige Endeligt, meget bidrog til at stemme den gode Pater Christen for Rosaurus, var den inderlige Forbøn, som den ædle Bisbeth, der var fulgt med Bispen til Thorseng, nedlagde hos ham for Rosaurus. Af hende erfarede han ogsaa, at det var tvivlsomt, om den Fanges Moder havde været Nonne; hvilket dog var det Halve af den Brøde, hvorfor han skulde lide Døden, da Jens Andersen hos den hellige Fader, Leo den Tiende, havde faaet konfirmeret den Dom, som den geistlige Ret havde afsagt over Unglingen: „at han, som undfangen i Synd og født i Misgjerning, ikke maatte leve paa Jorden“. I hvilken Dom ofte, som Argument for den, var anført: at det var Guds Villie, at Forældrenes Ondskab skulde straffes paa Børnene endog i tredje og fjerde Led.

Den kloge Pater Christen indsaag tilfulde, at det var ene, for at det ikke skulde lade som om privat Hævn var Drivehjæderen til Bispens uhorste Fremfærd mod denne Ungling, at der i Retten aldrig blev nævnt et Ord om de forhen mod ham gjorte Beskyldninger, der foranledigede hans Fængsling.

Hvad saavel Pater Christen som alle de Retsindige i Klosteret fandt at være den høieste Uretfærdighed, var: at den skræffelige Dom, ifølge hvilken Ro-

saustus skulde bøde med Livet for en Brøde, som han ikke havde begaaet, var ved det romerske Hof hemmeligt konfirmeret; samt at hverken Kongen eller nogen Berdslig maatte erfare det Ringeste enten om den, eller Marsagen, hvorfor Rosaurus skulde døe, hvilket han selv ikke før i det sidste Dieblis skulde erfare; saa at han hverken kunde indskyde sig under Monarkens Domstol eller vente Benaadning — om man ellers kunde give hans fuldkomne Frisindelse dette Navn — ei heller have Tid til at berebe sig rettelig til Døden. Alle Munkene i Klosteret vare desangaaende tagne i Gid, og Frygten for det blodtørstige Uhyres Straf var altfor stor, til at Noget turde bryde den.

Nu var der kun tilbage for Bispnen at bestemme Offerets Dødsmaade, hvilket af Paven var overladt til hans bedste Skjønne, dog med det Tilføiende, at den maatte være saa lemfældig som muligt.

Bispnen, som det var ene om at gjøre, at faae Rosaurus, der havde seet ham alt for dybt i Rortene, og som han ikke havde ladet komme i et eneste Forhør, for ikke af ham at blive røbet, ud af Verden, ønskede just ikke, at han længe skulde martres; hvorfor han bestemte at lade ham indgive en saa stor Portion Gift, at han snart maatte kunne faae Hast paa det.

De Andre i Raadet vare dog ikke af denne Mening, og Munken Hans Gaas, indenfor hvis forte Rutte der slog et godt menneskekjærligt Hjerte, foreslog som den lemfældigste Maade, at lade alle Puls-

aarerne overslaae paa den Ulykkelige og derpaa lade ham nedstige i et Kar lunfent Vand, da han saa snart og uden store Smerter vilde fuldende. Uagtet dette Forslag blev modtaget med Bisald, var det dog vanskeligt at udføre, thi Bispens vilde ikke betro sig til nogen Læge og tænkte, at ingen af Munkene kunde aarelade. Man var allerede næsten stemt for, at Rosaurus skulde modtage Døden ved Strikken, da Gaas, skjøndt med bævende Hjerter, tilbød sig at forrette Operationen; dog forbrede han, at Ynglingen et Par Dage i Forveien skulde forkyndes Dommen og Dødsmaaden; deels for at han kunde berede sig til Døden, deels ogsaa for at han kunde gjøre sig fortrolig med denne Maade at døe paa; hvilket efter mange Indvendinger fra Bispens Side blev indvilget — og Christen Skrogh blev bestemt til i denne sørgelige Anledning at nedstige i Fængslet, som Den, der bedst kunde udføre dette dobbelte Hverv hos den uskyldig Fordømte, der, hans vedvarende lange Fængsling uagtet, var langt fra at ane, at Grumhed og Fanatisme allerede havde dømt ham til Døden.

Uagtet Rosaurus i hiin frygtelige Nat, da han erfarede, at hans elskede Fader ikke var mere, ønskede sig Døden, for at samles med den Tabte, og forvantede Dine i Evigheden, var der dog atter vaagnet en vældig Lyst til Livet i hans unge Bryst, hvortil den bedre Behandling, han nød i Klosteret, meget havde virket; og Haabet om at giensee og befrie den elskede Pige var atter blevet levende i hans Sjæl. Det er

derfor umuligt at beskrive den Tilstand, hvori Pater Christens Budskab satte ham; og den inderlige Deeltagelse, den ædle Geistlige skjænkede ham i hans skrækelige Skjæbne, formaaede ikke at give ham nogen Trøst.

Pateren blev hos ham i Fængslet hele Natten og den næste Dag; og det lykkedes ham omsider at blidne hans Fortvivlelse med Religionens Sandheder, der forjetter den uskyldig Lidende Livsens evige Krone, naar den sidste svære Strid er endt for ham paa Jorden.

Pateren fordulgte Intet af hele den geistlige Blodrets Forhandlinger for Rosaurus, for at betage ham ethvert Haab om Livet her, og ene henvende hans hele Sjæl paa det, som han gif imøde hidsset. Ja han fordulgte ham end ikke Maaden, hvorpaa han skulde døe, samt at Pater Hans, for at gjøre hans Overgang saa smertefrie som muligt, havde paataget sig at over skjære hans Pulsaaerer. Rosaurus bad ham at takke den menneskekjærlige Munk for denne Godhed og lovede, med Taalmodighed og Hengivenhed i Himlens Villie at gaae sin Død imøde, og ikke i det sidste Dieblif modsætte sig, hvad der dog ikke kunde forandres.

Dagen før han skulde døe forlangte han at tale med Hans Gaas og bad Skroggh at formaae ham til at komme til sig, hvilket Pateren beredvilligen lovede. Da Hans Gaas var traadt ind i den uskyldige Unglings Fængsel, kunde han ikke tilbageholde

sine Taarer, efterdi han saae ham saa beredt til at gaae sin usorsskyldte Død indøde. Rosaurus vilde vide, hvor de Aarer sad, som skulde overstikkes; og da han ikke kunde føle dem, yttrede han Tvivl om, at de vare gode at træffe. Da Pater Hans forsikrede ham, at han rigtigt og sikkert skulde træffe dem, da han havde practiseret lidt i Chirurgien, syntes Rosaurus i denne Henseende at være beroliget; kun bad han om, at han maatte nedstige i Vandet inden han skulde bløde, hvilket Gaas lovede ham. Ligeledes ønskede han, at Ingen uden de tvende Pater maatte være nærværende ved hans Død; samt at de hele Natten vilde blive i hans Fængsel for at bede med ham, og ikke forlade ham før han havde fuldendt.

Gaas lovede alt Det, hvorom Rosaurus bad, og ilede til Bispen, for dertil at erholde den Grummes Tilladelse, hvilken han ikke uden Møie fik udvirket; dog paa Bilskaar, at hans Famulus skulde være tilstede. Han vilde ellers høvt, at Executionen, til et afkrækkende og advarende Exempel for Lasten, skulde forrettes i alle Munkenes Overværelse.

Der blev nu kastet en Grav, hvori Liget skulde lægges, i en af Klosterets dybeste Kjældere. Et stort Kar blev slæbt derned, som en Time før Henrettelsen skulde fyldes med lunkent Vand — og alle Paterne havde endnu inden de gik til Hvile en inderlig Bøn for den skyldfrie Yngling, som ikke kunde reddes, da selv Kirkens Overhoved, den hellige Fader, havde underskrevet hans Dødsdom.

Kun den grumme Bisp, som i de sidste Dage havde været i Klosteret, og ikke før hans Riddingsværk var fuldbragt vilde tage til sin Residents paa Thorseng, fastede sig glædedrukken paa sit Leie. En djævelsk Patter gik over hans Læber, da han ret havde overtænkt, hvor triumpherende hans Hævn var over denne Ungling, der paa en saa lumsk Maade havde søgt at udspeide hans Planer for at berøve ham det for hans urene Begjærligheder bestemte Offer samt dets Formue, og sætte ham i et Lys, der muligen kunde nedstyrte ham fra den Hvide, hvorpaa han stod i Folkets Dine — ja, faae hans Bispestol til at vakle. Han var ved det Meget, han havde havt med Rosaurus' Sag at gjøre, kommen til at tænke meget paa den yndige Bernhardine, og besluttede, at reise til Mariebo for at erfare, om hun i de tvende Aar ikke var voret meget, samt see, hvorledes Nonnesløret klædte hende og hvor meget hendes lovende Figur og Yndigheder havde udviklet sig.

Lidet før Mørkningen traadte Christen Skroggh og Hans Gaas*) ned til Rosaurus, medbringende den

*) Christen Skroggh roses i Historien meget for sin Duelighed og Dyd. Han antog siden den lutherste Lære og var 1530 med ved Rigsdagen i Kjøbenhavn, for at forsvare samme mod Catholikerne. Han døde 1572 som Sognepræst og Provst

hellige Nabbere, som Rosaurus, efter længe at have bedet, med den inderligste Andagt imodtog. Det var først anden Gang i hans Liv at dette Naademiddel blev ham meddeelt; og han kunde ikke lade være at tænke paa sin forevige Fader, som han om faa Timer skulde gjenfinde og som sidst havde meddeelt ham det; hvor høitideligt stemt den Adle havde været, samt hvilke ypperlige Formaninger han havde givet ham; hvorledes han paa denne glade Dag havde glædet sig med Dine og talt om den skønne Tid, da hun blev ældre og de i Forening skulde gaae til Herrens Bord, og tilbringe alle deres øvrige Dage sammen. Dette skønne Haab var brat forsvundet. Han turde ikke tænke paa den ullykkelige Pige, som stod alene i den vide Verden, udsat for alt det Onde, den har i Sie; og tænkte han paa sig selv, da — —

Uagtet han var forsonet med sin Gud og Skaber, var det, der forestod ham, altfor rædselsfuldt, til

i Svendborg. Pater Hans Gaas blev siden Prior i ovennævnte Kloster og Formand for St. Knuds Gildelag. Han blev Christian den Tredies meget hengiven og var een af de Første, der antog den lutherste Lære. Siden blev han af ovennævnte Konge adlet og givet Trondhjems Bispestol, hvor han i 29 Aar med megen Flid forestod sit vigtige Embede og stedse bevarede sin Konges Yndest. Han døde 1578 og ligger begravet i Trondhjems Domkirke.

at han ikke skulde bære ved Tanken om han i sit Livs Baar skulde nedstige i Graven. Alt dette gjorde ham blød — og bittere Taarer tolkede hans skræffelige Sindsstemning. Rosaurus sølte kun altfor meget, at han var Menneſke; og Livet fremtraadte i sin yndigſte Glæde for ham, da han allerede stod paa Grændſen af det. Den Ulykkelige vedblev at græde. Munſkene kunde ikke mere trøſte ham, men de græd med ham. Omſider fordrede Naturen ſin Ret. Rosaurus, ſom ikke havde ſovet i tre Dage og Nætter, faldt i en dyb Søvn, hvoraf han først noget efter at Dagen var frembrudt opvaagnede.

Rosaurus udstødte et Rædselsſkrig, da han igjennem ſit lille Gittervindue ſaae Solen ſkinne ind i Fængſlet — thi han ſaae den jo for ſidſte Gang og vidſte, at han om ſaa Minutter ſkulde gaae til Døden. Dines Hund, der havde været hans enefte Selfaber i hans Fangenſkab, krob hen til ham og ſyntes i ſine Dine, ſom den veemodſfuld heſtede paa Rosaurus, at tolke ham ſin Deeltagelſe i den Smerte, hvoraf han var betagen, ſom hans fortvivlede Skrig ſaa tydeligen røbede.

Rosaurus trykkede Hunden med ſtum Fortvivlelſe op til ſig, og hans Taarer faldt ned i det kjære Dyrſ venlige Dine.

„Vil I, ærværdige Herrer,“ — raabte han under ſtærk Hullen og greb begge Munſkene i Haanden — „forſøde min Dødsſtund: da lad denne Hund følge

mig, naar jeg gaaer min sidste Gang i Livet! Love I mig det?"

Begge Munkene forsikrede med taarefulde Dine, at hans Dnske skulde efterkommes.

„Naar jeg ikke er mere,“ — vedblev han med endnu stærkere Graad — „ville I saa bringe denne Hund til Mariebo Kloster? Indenfor dets Mure er en huldrig Jomfru ved Navn Bernhardine Larmand, om hun er Nonne eller ikke, er mig ubekendt. Bring hende denne Hund og sig hende: at den var hos mig i min Dødsstund. I veed ikke, hvormeget I lette min Dødskamp ved at opfylde mig denne Bøn. Kunne og ville I opfylde min Begjæring?"

„Saa sandt som Gud lever, og vi forvente og haabe at møde dig hiiset, ville vi opfylde din Begjæring!“ — sagde Pater Christen høitideligt og trykkede Rosaurus til sit Bryst.

Pater Hans kunde ikke tale for Graad; thi han hørte, at Brødrene, der skulde følge Unglingen til Retterstedet, samlede sig ved Fængselsdøren, som udenfra blev aabnet.

„Hvad betyder dette?" — raabte Christen ud af Døren. „Paa Bispens Jamulus nær, skulle vi være ene med Unglingen i hans sidste Time. Ville I forbitte ham hans Dødsstund?"

„Det veed den hellige Jomfru, at vi ikke ville,“ — sagde den først Indtrædende — „men vi ere af Prioren, paa Bispens Vegne, befalede, at ledsage ham ind i Kjælberhvælvingen og saa gaae tilbage og stille

os udenfor den yderste Dør som Vagt, indtil I, Brødre, komme tilbage. Kun Pater Nicolai skal være tilstede ved — —"

"Hold inde!" — raabte Pater Christen overlydt — "See I da ikke Ynglingens Tilstand?" — Han ilede hen og tog den vaklende Rosaurus i sine Arme.

"I begaae en stor Synd ved at forlænge hans Qualer," — sagde en ærværdig gammel Munk, hvis Dine ved den Uskyldiges Dødsangest fyldtes med Taa-
rer — "Fader os føre ham hans Bestemmelse imøde."

"I Herrens Navn!" — sagde Pater Hans, idet han, ubemærket af Alle, undtagen Rosaurus, der syntes fattet og med et ømt Blif takkede ham, tog Hund-
den under sin Kappe og stillede sig ved Siden af den Ulykkelige.

Munkene istemte en Tiigpsalme og begyndte det sørgelige Tog.

Pater Christen tog Rosaurus ved den ene Haand. Hans greb den anden og førte ham op af Trappen.

Rosaurus saae mod Himlen, og det lykkedes ham at bede i Stilhed. — "Min Fader! du er gaaet forud for at berede mig Veien!" — raabte han og hævede sine Hænder mod Skyerne. — "En føie Stund, en kort Strid — og du skal omfavne mig i Himlen."

Omfiger var Toget ved Gangen, hvor Maalet for Rosaurus' Vandring skulde endes. Rosaurus betraadte den med mere Mod, end Nogen havde ventet,

og gif, ført af de tvende Munke, hurtigt ned af Trinene til den stræffelige Hvalving, hvoraf han aldrig mere skulde opstige.

Munkene forlode med taarefulde Dine og veemodige Blikke Fanatismens skyldsfrie Offer; og kun de tvende Munke med Famulusen bleve tilbage.

Rosaurus lod sine Dine løbe rundt om Hvalvingen, og et ufrivilligt, stærkt Skrig undslap ham, da han saa det frygtelige Kar, hvori han skulde døe, staa ved Siden af hans aabne Grav. Dette var mere end den Ulykkelige kunde udholde. Han sank bespimet om i Fater Christens Arme.

„Jeg kan ikke udholde Syntet af hans Glendighed,“ — sagde Fater Nicolai og gif mod Døren. — „Brødre! gjører Eders Bligt uden mig og kalder paa mig, naar det er forbi. O, Gud, jeg faaer Ondt!“ — Han ilede hurtigt ud af Døren.

Fater Hans hævede sit Blik mod Himlen og udbød hurtigt, dog med dæmpet Stemme:

„Taf, o Almagt, det er dit Bærf! Forlad os ikke i denne vigtige Stund! Christen! Himlen har i dette Dieblis indgivet mig Noget. Med dens Bistand skulle vi vorde saa lykkelige at frelse Uskyld og Dyd fra Døden.“

Rosaurus aabnede sine Dine og sukkede — over at han endnu levede.

„Fat Mod, Ulykkelige! Himlen er naadig og retfærdig,“ — udbød Hans begejstret — „Ved vore

svage Hænder sender den dig Hjælp og Frelse. Anraab den Alnaadige! Fat Mod — og du er frelst."

Rosaurus stirrede maalløs paa Munkens ligesom forklarede Afsyn. Frygt, Haab — ja selv Dødsangesten omspændte hans Sjæl og dræbte Ordene paa Tungen, som han vilde fremføre.

"Hvad skulle vi da gjøre? O, Gud! stig det hurtigt!" — sagde Pater Christen og greb Hans om Skuldrene.

"Dersom denne Hund kunde tænke, som den kan føle," — udbroød Hans med den inderligste Følelse og fremtog det venlige Dyr under sin Kappe — „den vilde med Glæde hengive sit Liv for at frelse sin Herre. Slige Offere kunde ikke andet end være behagelige for dens almægtige Skaber i Himlen." Med et kraftfuldt Snit skar Hans dens Strube over og lod Blodet tildeels løbe ned af sine Klæder, deels rinde paa Gulvet.

"O, Gud, hvad gjør J?" — raabte Rosaurus, forglemmende sig selv over den kjære Hunds Død. — „Hvad havde den gjort Eder, at J dræbte den?"

Hans lod det ikke blive ved det, men skar Tungen af Hundens Hals, holdt den i Beiret og sagde:

"Dette Blod og denne Tunge er din Frelse. Bispen har befaleet Nicolai: at bringe ham Noget af dig, til Tegn paa at hans grumme Befaling er efterlevet. Jeg vil sige, at jeg har skaaret Tungen af dig, da du var død. Han bringer Bispen denne blodige Hundetunge, og du er frelst. Men dette Blod er vel

lidt — dog vi ville sige : at da du ikke vilde stige i Karret, er dit Blod rundet i Graven. Men see dig maa han. Blot nu dine Arme, Been og Hals, og min List skal, med Herrens Bistand, lyffes."

Rosaurus gjorde som han sagde. Hans overstrøg ham paa de nævnte Steder med det paa Gulvet endnu staaende Blod; han maatte derpaa tage den affaarne Tunge i Munden og lægge sig, som om han var død, ved Siden af Graven.

Neppe var dette skeet, og Rosaurus havde lagt sig, før der hørtes Fodtrin udenfor Døren — og Bispen traadte ind i Hvalvingen.

Begge Munkene bleve yderst forfærdede, da de ikke havde ventet dette Besøg; dog fattede Hans sig hurtigt og raabte den Indtrædende imøde :

"Harde I kommet et Par Secunder før, høiærværdige Herre, da kunde I seet hans sidste Dødsstræninger. Nu har han udstridt."

"Jeg fik at høre, at Pater Nicolai havde faaet Ondt og stod ved Brønden og drak Vand," — spaaede Bispen og stirrede paa det formeentlige Lig — „jeg gif derfor selv for at — — men hvorfor er han ikke i Vandet? I meente jo dog, at han lettere deri — —"

"Han nærede en stor Afsty for at stige i Karret," — tog Christen tilorde — „vi føiede ham derfor og lod ham bløde paa Gulvet. Det meste Blod randt i Graven. Der seer I selv, hvor Noget af det

endnu staaer paa Gulvet. Bunden er haard og har endnu ikke kunnet drikke det."

"Det samme er Tilfældet med mine Klæder," — sagde Hans og fremviste sin besudlede Kutte, samt holdt sine blodige Hænder lige op til Bispens Dine.

"Blig fra mig!" raabte Blodhunden og traadte langt tilbage — "Jeg har en stor Modbydelighed for Blod."

"Nicolai fortalte mig i Aftes, at han skulde bringe Eder Noget af den Dræbte," — sagde Hans med en underlig rædselsfuld Stemme, idet han med den blodige Kniv i Haanden bøjede sig ned over Rosaurus og lod, som om han skar Tungen af ham — "Der har I hans Tunge. Den er endnu saa varm, at den ryger." — Han trykkede den med Kraft i Despotens Haand — "Gjem den til en Grindring om den Ulykkelige, der med Livet maatte bøde for sine Forældres Synder."

"Tilbage!" — brølede Bissen, betagen af den højeste Rædsel, lod Tungen falde paa Gulvet og ilede hurtigt ud af Døren.

"Himlen være lovet!" — udbød Hans, da han var borte, og hævede Rosaurus i Beiret.

Den frelste Ungling kunde ikke tale, men stirrede som bevidstløs paa sit Livs ædelmodige Frelsermand.

"Her er ingen Tid at spille!" — udbød Christen meget hurtigt — "Hvor skulde vi bringe ham i Sikkerhed?"

"Følg mig!" — sagde Hans, førte Rosaurus

ud af Døren og skjulte ham under endeel Humlerever, der laae i en Gangen tilstødende aaben Kjelderhvælvning. Derpaa ilede han tilbage, kastede den dræbte Hund i Graven og begyndte tilligemed Christen at skuffe Jord i den.

Den var endnu ikke halv opfyldt, før nogle af Munkene kom ilende ned. De vilde see Unglingens Lig, inden det blev nedsænket i Graven.

„I komme forsilddigt, Brødre!“ — sagde Hans, idet han optog den endnu paa Gulvet liggende Tunge og fremviste den for dem. „Vi have allerede kastet ham i Hullet. Her er hans Tunge, som jeg gav Bispen til en Grindring om ham; men han blev saa ræd for Gaven, at han tabte den paa Gulvet og flygtede, som om den Døde var kommen efter ham.“

„Det var den onde Samvittighed, der begyndte at vaagne,“ — sagde en gammel Munk og bævede uvilkaarlig af Frygt for at hans Ord skulde komme for den mægtige Sturks Øren.

Hans lod Tungen falde i Graven, idet han sagde:

„Hjælper os, Brødre, at vi kunne forlade dette Sorgens Opholdssted. Jeg længes desuden efter at faae disse blodige Klæder af mig.“

De grebe Alle fat paa Spaderne. Snart var Graven kastet til, og Mange af dem offrede den formeente Døde en stille Taare, som de dog astørrede, idet de steg op af Trappen, for at Tyrannen, under hvis Svøbe de sukkede, ikke skulde see, at de havde

Medynk med hans Umenneskeligheds uskyldige Offer; og de bade i Stilhed en Bøn for Unglingens Sjæl.

Jens Anderson besandt sig ikke vel. Den Brødebethyngede, der ikke var fri for sin Tidsalder's Overtro, frygtede for i Nattens Mørke at see Slagtofferets hævnende Skygge fremtræde for sig i det stille, eenligt liggende Sovestue; og da han ikke kunde forvinde den Rædsel, hvoraf han formedelst den blodige Tunge var bleven betagen, lod han sig endnu før Middag ved Færgen sætte over til Thorseng, for paa sit Slot i Yppighedens og alle sandfælske Glæders Favn at forjage de Skrækbilleder, der ængstede hans Sjæl.

„Desuden,“ — sagde han ved sig selv, da han ved Hjælp af sine vælige Heste næsten sløi mod dette hans Glæders Tempel, hvorfra enhver Tvang, som han ellers for at blænde Mængden havde paalagt sig, var banlyst — „hvad har jeg vel mere at skaffe i det skumle Kloster? Lad den syge Prior selv styre de Heldører, han har om sig. Naar han først er død, skal Alt blive paa en anden Maade, og jeg skal have denne djærve Hans Gaas, der saaledes forstræfede mig, i Grindring. Min Hævn er fuldbragt. Det kostede rigtignok Møie; men min Løn vil ikke udeblive. Snart skal jeg høste den i Skjønheds hulde Favn. Jeg haaber endnu, frække Dreng, som min Bispestav sønderknuste, at din kjæle Turteldue skal

komme til at kurre for mig og stryge sine gyldne Hjer glatte, for ret at behage mig."

Den saa meget Frygtede var neppe borte, før Pater Hans, med Munkehætten nedtrukken over Ansigtet og forslagte Hænder, viste sig blandt Munkene, idet han udstødte dybe Sukke og syntes ene stemt for Sorgen. Den Gode maatte fornedre sig til dette Spil, for at kunde føre de andre Brødre, hvoraf nogle vare Bispen særdeles hengivne, bag Lyset. Flere af dem spurgte ham, hvad der var Aarsag til denne hans underlige Afsærd; men dybe Sukke og ligesom ufrivillige, halv udstødte Klageffrig var det eneste Svar, han gav dem, idet han ilede til et Crucifix og syntes at ville bede, hvilket han dog snart, med alle Kjendetegn paa den dybeste Smerte, forlod og vedblev sin paatagne Rolle.

"Det er en Grillensfænger," — sagde Pater Christen, da Hans var gaaet ind i sin Celle — „Han pincer sig nu med Samvittighedsnag, fordi han hjalp det unge Menneſte ud af Livet; hvilket dog i Grunden var en god Gjerning, da han derved undgik en langt piintligere Død. Lad den Daare ſtabe ſig ſaa gal ſom han vil; det gaaer nok over, naar han har havt Tid til at betænke ſig. Jeg hørte ham for raabe: at han vilde udſone ſin Brøde paa den Dødes Grav. Lad ham det. Lad ham endog gaae i Kirken og knæle for Alteret, — vi ville lade, ſom om vi ikke

bemærke hans Daarskaber. Indsaae J ikke, hvorfor han var saa underlig, da J kom ned i Hvælvingen, efter at Ynglingen havde udstridt? For at faae Mod til det Hverv, han havde paataget sig at udføre, havde han Dagen i Forveien ladet en stor Kande gammel Malagaviin nedbringe i Hvælvingen, hvilken han tømte under sin Forretning. Nu kan J forklare Eder den Vildhed, ja jeg kunde næsten sige: Overgivenhed, hvormed han behandlede Liget, da han stilte det ved Tungen, som han trykkede Bissen i Haanden. Lad ham derfor kun i Et og Alt have sin Villie. Rusen er ham endnu ikke ganske af Hovedet. J kunde let rage i Klammeri med ham, og det vilde kun give Forargelse. Jeg veed saa temmelig, paa hvad God han skal tages, og skal nok have et vaagent Die med ham."

En af Munkene, som stod ved Vinduet, fortalte de Andre, at Hans gik over Gaarden, henimod Gangen, der førte ned til Hvælvingerne. De Fleste af Brødrene gik til Vinduerne, for at see paa hans underlige Udsærd.

"Jeg vil følge ham i Afstand. Blev J her saa længe, mine Brødre! Maaskee jeg kan faae ham bragt til Hvile," — sagde Christen ganske trofskyldig. — „J vide selv, at han ellers er det bedste Menneſke, som Liv og Blod kan ligge i; det var derfor Skade, om Prioeren, eller endnu mere Bissen, skulde erfare hans Tilstand; thi de gjettede da lettelt

gen Marsagen til den. Jeg kommer tilbage, naar jeg faaer ham bragt til Rolighed."

Han ilede hurtigt efter Hans, som allerede var gaaet ned af Trappen.

Munkene vedbleve at staae ved Vinduet.

Da Hans saae, at Christen var kommen ned af Trappen, hvor han blev staaende for at holde Vagt, nærmede han sig til Stedet, hvor Rosaurus allerede i fire Timer havde ligget i den skrækkeligste, ængstende Forventning, om han ved de tvende ædle Geistlige turde haabe Frelse, eller han skulde være saa ulykkelig atter at falde i sin Dødsfjendes Hænder. Hans kaldte paa ham ved Navn og bad ham komme frem, da han var uden Fare. O, det var som om Himlen aabenbarede sig for Unglingen i disse Toner! Det Første, han gjorde, var, at kaste sig for sin Befriers Fødder og væde hans Haand med sine Glædestaarer. Hans løstede ham op og trykkede ham med den høieste Omhed til sit Bryst, idet han fremtog en under sin Kappe skjult fuldstændig Munkedragt og udbød:

„Tør dig hurtigt disse Klæder og følg med din Ven Pater Christen, der vil føre dig til min Celle, hvor du vil finde Noget til at vedergætte dig paa, efter de navnløse Dvaler, du har udstaaet. Der er du for det Første aldeles sikker. Du kan derfor være ganske rolig. Naar du har styrket dig, læg dig saa i min Seng og søg ved Sønnen at samle Kræfter; thi du maa endnu i Nat forlade Klosteret og har en lang Vej at vandre. See saa! Nu Hætten dybt

ned over Ansigtet. Hold Hænderne over Kors og lad dit Hoved hænge ned paa Brystet. Du er af samme Høide som jeg, om du end er lidt smallere, derfor maa Kappen hænge viid om dig. Følg dristig med Pater Christen, som staaer og venter paa dig. Ingen vil kjende dig; og skulde du møde Nogen, som tiltaler dig, da svarer du blot ved at udstøde dybe Sufte og følger, skjøndt tilsyneladende ugierne, din Ledfager. Gaa nu, Kosaurus, Herren være med dig!”

Kosaurus vilde tale, men Hans skjød ham lempeligen over i Christens Favn, som med ham ilede op af Trappen, og førte ham lykkeligen, i de fleste Brødres Paasyn, ind i Pater Hans' Celle.

Da Kosaurus var borte, knælede Hans for Ham, hvorfra al Frelse ene kommer, og bad inderligen og længe om Naade og Held til at fuldføre sit begyndte Værk. Da Bønnen var til Ende, krøb han ind under Humlereverne, som Kosaurus nylig havde forladt. Han vilde skjule sig der, til han, begunstiget af Nattens Mørke, eller muligen ved Christens Hjælp endnu før, kunde gaae op blandt Brødrene, for at spille den Rolle til Ende, hvis skjønne Formaal var, at frelse en uskyldig, brødefri Ungling fra Døden.

Efter omtrent en Times Forløb kom Pater Christen atter ned i Brødrenes Forsamlingsstue, hvor han fortalte, at Hans, som han med megen Møie havde faaet fra Graven i Hvælvingen, havde fastet sig paa Sengen, hvor han, som det lod, allerede var

falden i Søvn. Kort derefter stillede han sig ubemærket ved Binduet. Da han var vis paa, at Ingen saae ud, raabte han overlydt, idet han løb ud af Døren :

„Er det dog ikke forfærdeligt? Der løb han atter ned i Hvælvingen!“

Med Lynets Hast var han nede af Trapperne, og Munkene, som vare stimlede til Binduet, saae ham snart stige op med den modstridende og skjendende Hans under Armen. Ingen af dem anede, at de vare førte bag Lyset af de tvende Benner, der just traadte ind af Døren; og Flere af dem bade Broder Hans inderligen om igjen at gaae i sin Celle og begive sig til Hvile, hvilket han ogsaa gjorde; thi han var bange for, at Nogen skulde komme til Cellen, og hvor let kunde Rosaurus ikke i Søvn forraade sin Tilværelse? Han aabnede derfor varligen Døren, gik ind med sagte Tjod og satte sig, da han omhyggeligt havde tillaaet Døren, ved den sovende Unglings Fodder, for at betrygge ham en rolig Slummer.

Det var næsten Midnat, da Rosaurus vaagnede. Hans lod ham først tage lidt Næring til sig, derpaa gav han ham een af Carmelitermunkenes Dragter, som han maatte iføre sig; stak ham nogle Solbaldere i Haanden tilligemed en Anbefalingskrivelse til en Præst i Nærheden af Nyborg, som han sagde vilde staafe ham over Beltet; bad ham at være yderst forsigtig og kun vandre ad Biveie, som han betegnede ham — og stedse, om muligen, fordølge sin Tilvæ-

relse, hvorpaa han formanede ham til at være taus og have Mod paa den Bei, han nu vilde ledsage ham, da den mindste Uforsigtighed kunde koste dem Begge Livet. Alt dette sagde den ædle Pater Hans med hvissende Stemme, da han vidste, at Munkene vare i deres Celler trindt om ham.

Hans havde neppe udtalt, før der blev banket sagte paa Døren, som han aabnede, og Pater Christen traadte ind med trende store Nøgler i Haanden.

„Her er Nøglerne saavel til Røngangens Begyndelse som til dens Ende, samt til Udgangen af Kirken,“ — sagde han med sagte Stemme, idet han gav Nøglerne til Hans og trykkede Rosaurus, som han inderligen omfavnede, en lille Pung med Benge i Haanden.

Rosaurus vilde takke sit Livs Frelser — men de paabøde ham Begge Tausshed, idet de med listende Fjed gik ud af Døren og trak ham efter sig.

Rosaurus var som i en Art Bedøvelse over Alt, hvad der i den henrundne Dag saa vidunderligen havde tilbraget sig med ham; dog fulgte han tillidsfuld og stille sit Livs ædelmodige Frelser, der førte ham igjennem Gangen til Cellerne, over Klosterets trende Gaarde og ind i dets Domsal, hvor Hans aabnede en Brædelem, medens Christen slog Ild og tændte en Blindlygte; og de steg dybt ned under Jorden, hvor de omsider kom til en lang underjordisk Gang, der førte dem til den i Frastand liggende Klosterkirke, hvor de steg op. Og de fandt Christ-

ne, de værdige Geistlige, faldt Unglingen om Halsen og forkyndte ham med Glædestaarer: at han nu aldeles var i Frihed.

Rosaurus var for rørt, til at han med Ord formaaede at takke. Taus knælede han ned for de Hødes Fødder og trykkede deres Hænder gjentagne Gange til sine Læber.

Hans betegnede ham endnu engang Veien, som han skulde gaae; derpaa aabnede Christen Kirkens Dør ud til Gaden og stød ham, idet de atter Begge ønskede ham Himlens bedste Velsignelser, lempeligen ud af den.

Alt var dødt og tyst som i Graven, da den Frelste begyndte sin Vandring mod alle Skabningers høieste og skønneste Maal: Friheden. Han vederkvægede sig ret i den rene Lust, der fra de af den milde Vestenvind let bevægede blomstrende Frugttræers Kroner, under den rene blaa Himmel i Maanens klare Lys, bølgede ham imøde. Han saae sig endnu en Gang om efter Kirken, indenfor hvis Dør hans Livs Frelser havde forladt ham, og bad i Stilhed Himlen at lønne deres ædle Daad. Den for Livet Gjenbundnes Dine faldt idetsamme paa det frygtelige Kloster, og en isnende Dødsfulde gjennemstrømmede hans Hjerte. Det var ligesom om en ufsendt Kraft drev ham fremad; og han standsede ikke, før han var langt

fra Svendborg og det rædselsfulde Graabrødre-Kloster.

Det Første, han derefter foretog sig, var, at han knælede for Algodheds milde Dphan, og frembar Altforbarmeren sin brændende Tak for sin usformodentlige Frelse i det Dieblif, han stod paa Randen af den aabne Grav — og han nedbad atter med brændende Taarer Himlens Løn for de Høimodige, der udrev ham fra Døden. Derpaa fortsatte han sin Vandring og standsede ikke, før den ham nøie betegnede Landsby, i Morgensolens milde Dagning, i det Fjerne smilede ham imøde.

Klokken var omtrent sex, da han kom til sin nye Belgjorers Bolig. Freidigt, i Tillid til Himlens fremtidige Baretægt, bankede han paa Døren. Den blev aabnet, og den endnu temmelig unge Landsbypriest, der kom ham imøde, bad ham at træde ind i sin gjæstvenlige Stue, hvor Rosaurus, efter at have fremvist sin Unbefalingsffrivelse, blev modtaget paa det Bedste.

Rosaurus var som født paany, da Pater Simon forsikkrede, at han nu var aldeles uden Fare, og lovede næste Dag med et sikkert Fartøi at befordre ham til Korsør, hvorfra han under sin Forklædning, naar han nøie vilde iagttage de Forsigtighedsregler, han anbefalede ham, kunde drage hvorhen han vilde. Dog sukkede Rosaurus; thi hans Sjæls inderligste Ønske var, at komme til det Kloster, hvori Dine var indesluttet — men dette var ham af Hans og Christen

som yderst farligt forbudt; dog Livet havde ingen
 Unde for ham, naar han ikke kunde udrive den elkes-
 lige Pige af hendes uskyldte Trældom og ende alle
 hendes Lidelser. Kun ene dette skjønne Haab havde
 givet ham Kraft og Styrke til at udholde sit lange
 Fængsels Dvaler. Da han ved den ham bestemte
 Død saa sig det saa brat berøvet, faldt han i den
 sorteste Fortvivlelse; thi han vidste, at naar han ikke
 var mere, vilde Dines Glendighed blive grændseløs.

Hvor underfuld havde Herren ikke vendt alle
 Ting til det Bedre? Det bortflygtede Haab om den
 Elskedes Redning reiste atter sin Throne i Unglin-
 gens Hjerte. Med stærke Drag indaandede han Fri-
 hedens milde Lust og betraadte næste Morgen meget
 tidligt det seilfærdige Skib, der skulde bringe ham fra
 den De, hvor tvende Aar af hans Liv vare henrunds-
 ne under Hjertets nagende Dvaler, hvor han, betyn-
 get med Lænker og indespærret i Fængsel, som den
 værste Forbryder blev dømt til Døden — men hvor
 han ogsaa i det stræffelige Dieblif, da han med den
 ene Fod stod i Graven, fik det eviguforglemmeligste
 Beviis paa, at han havde fundet Naade for Gud og
 Menneffene.

Ankeret blev lettet. Skibet udspændte sine hvide
 Vinger og fløi i den milde Lustning i trende Timer
 til det fire Mile fra Thyen fjerne Korsør, hvor der,
 ligesom paa Skibet, blev viist ham megen Opmærk-
 somhed, da Ingen tvivlede paa at han var, hvad
 hans Klæder udviste: en Munk af Carmeliterordenen,

hvilken Orden hos Almuen, formedelst dens strenge Regler og daglige Selvtugtelse, stod i særdeles megen Anseelse; hvorfor Alle, som saae Rosaurus' blege, lidende Afsyn, tænkte, at dette kom af at han efter Carmelitermunkenes Sædvane gik med en af Hestehaar vævet Skjorte, sov om Natten i sin Eigtiste, var altfor ivrig i Bønnen, og stedse havde en blodig Ryg, samt sønderrevne Skuldre og Bryst, som Følge af den alt for vidt drevne Kærselse.

Der var endog en midaldrende Kone paa Skibet, der vilde paanøde Rosaurus en Pung fyldt med Guld- og Sølvpenge, hvoraf hun bad ham at uddele Halvdelen til de Fattige og anvende den anden Halvdeel til at forskaffe sig nogle Kræfter, som hun kunde see at han i høi Grad manglede, ligesom hun ogsaa besvoer ham ikke at behandle sig selv med for megen Strengbed under Bønnen.

Rosaurus vilde paa ingen Maade modtage en Gave, som under andre Omstændigheder ikke var bleven ham buden; men bad den godmodige Kone, selv at uddele sin Skjærv til de Arme, som hun vist bedre kjendte end han — da han, som han sagde, i flere Aar havde været i Udlandet.

Den fromme, godmodige Kone gik endnu videre: da hun skulde stige i Land, bad hun Rosaurus at forunde hende den Glæde at besøge hende, da, det forstikkede hun, hans Nærværelse vilde bringe hende Frost og Husværelse, hvilket hun meget behøvede, da den grumme Sø for tvende Aar siden paa een Nat

havde opslugt hendes Mand og trende blomstrende Sønner, der vare ude med Faderen, som var Skipper. Hun kom just fra Nyborg, hvortil hendes Mand og den ene Søns Lig vare inddrevne og hvor hendes Grinde havde været, at besøge de tabte Elskedes Grave. Hun bad Rosaurus ret inderligen, ikke atter at give hende Afslag.

Konen talte med saa megen Hjertelighed. Læserne, der strømmede af hendes Dine, bare Bidne om hendes store Sorg, og Godhed fremlyste af hendes blide, lidende Ansigt; hvorfor Rosaurus ikke tog i Betænkning at følge hendes Indbydelse, uagtet det gjorde ham ondt, at det var ved et Bedrag at han blev værdiget saa megen Opmærksomhed. Han rakte derfor Enten sin Haand, førte hende ned af Skibet og ledsagede hende til hendes Bolig, som var en stor, smuk og velbygget Gaard, der laae noget udenfor Korsør i Udkanten af en lille Skov, ikke langt fra Veien til Slagelse og Antvorskov Kloster.

Rosaurus havde kun hos Bispen været i saa smukke og bekvemme Bærelser, som han her foresandt. Uagtet alle Ting vare simple, og det lod som om al Pragt var forjaget, røbede dog det Hele saa megen Smag, at man ikke kunde tvivle paa, at Eierinden maatte være meget rig, hvilket Rosaurus ogsaa blev overtydet om, da hun ved Bordet fortalte ham: at hun foruden sine Landeiendomme havde syv Skibe i Søen. Dog forsikrede den gode Moder Christine, at

hun med sin eneste Datter levede et meget indskrænket og stille Liv og sjældent saae Nogen hos sig.

Rosaurus kunde ikke Andet end besinde sig vel hos denne vakkre Kone og hendes blide, elskværdige Datter, hvorfor han besluttede at benytte deres Tilbud, at forblive der i nogle Dage, indtil han havde samlet flere Kræfter, da hans langvarige Fængsling i Forening med de sidste Dages rædselsfulde Begivenheder meget havde affræstet ham. Enken indrømmede ham et smukt Havehus, for at han, som hun sagde, desmere uforstyrret kunde holde sin Andagt; og han manglede hverken Opvartning eller god kraftfuld Spise og Drikke, hvilket styrkede ham overordentlig meget; og da han, foregivende at han skulde reise til Tydskland til det Kloster, hvori han nyligen var optagen, efter nogle Dages Førløb lavede sig til at reise, bad Enken ham at blive endnu længere — hvilket Rosaurus med Glæde gjorde, da han efter et kort, nødvendigt Ophold agtede at gaae til Mariebo, for at forsøge at faae det Dnske, hvorfor han alene levede og aandede, opfyldt. Desuden vidste han ikke, hvor han skulde tye hen; og hvor kunde han finde et mere sikkert og stille Opholdssted, end hos den gjæstvenlige Kone, der viste ham en saa udmærket Godhed?

Vel ønskede han at besøge sin Moders Billede og sin Faders Grav — men dette var forbunden med Banfeligheder, der let kunde lede til at han blev opdaget, paagreben og udleveret til den altformaaende, grumme Jens Andersen. Han maatte derfor inde-

Atte dette hellige Dufte dybt i sit Bryst, indtil bedre Tider vilde tillade ham at tilfredsstille det.

Han skrev derfor efter Afstale et hemmelighedsfuldt Brev, uden Navn og i forblommede Udtryk, til den rettskafne Pater Hans, for at underrette ham om, hvorefter han kunde sende Brev til ham med den foranstaaende Efterretning om hvor Bispen opholdt sig, ifølge den ædle Paters Lovte. Naar han først fik den — da vilde han ufortøvet lægge Haand paa Barket.

Imidlertid vare flere Uger forløbne, og han fik intet Brev. Den Frygt, at hans Brev ikke skulde være rigtigt afleveret, uagtet den gode Enke havde affendt det med en Skipper fra Svendborg, der lovede personligen at overbringe det, bemestrede sig ham mere og mere. Han havde ingen Ven, ingen Raadgiver, til hvem han kunde betro sig. Den gjæsteventlige Moder Christine var en saa ædel, menneftesjærlig Kone, at Rosaurus næsten havde besluttet at aabenhare hende, hvem han var, for at udbede sig hendes Raad og Veiledning; men hver Gang, han vilde gjøre det, var det ham umuligt at faae denne Tilstaelse over Læberne — thi hvad maatte den rettskafne Kone troe om ham, da han saalænge havde funnet forstille sig og indbildt hende saamegen Usandhed?

Christine var meget from og gudsfrygtig, hvorfor hun særdeles yndede de Geistlige — men vilde hun vise samme Godhed imod en Lægmand? Rosaurus vidste ikke, hvad han skulde gjøre eller lade; og

uden at have en Fortrolig, kunde han ikke faae den Forklædning, som han nødvendig skulde bruge; thi som Munk vilde han, naar han nærmede sig Mariebo, Catholicismens egentlige Sæde i Danmark, let blive røbet. Rosaurus søvede derfor i en Labyrinth af ængstende Tvivlraadighed, hvoraf han ikke ved egen Hjælp kunde finde nogen Udvei, og vidste ikke, hvad han skulde gjøre eller foretage sig.

I denne Tilstand vare tvende Maaneder herunderne for ham, da han en Dag, i Begyndelsen af Høsten, var mere end sædvanlig sørgmodigt stemt, fordi den forønskede Efterretning fra hans Livs Frelser i Svendborg stedse udeblev. Han gik just op og ned i Haven i meget dybe Tanter, som hans Vertindes Datter, den smukke tyveaarige Eline, der i den senere Tid havde tabt noget af sin Sørgmodighed, søgte at afsprede, idet hun næsten munter nærmede sig til ham og udbrød:

„Idag maa I ikke sørge, Pater Christopher! thi idag — I vil forundre Eder, — skal det gaae lystigt til hos os. I maa ikke troe, at alle Munke ere saa alvorlige som I. Nei desværre; der ere dem, der endog ere store Syndere. Den høiarverdige Prior i det hellige Antvorskov Kloster vil om saa Dieblif være her. Han har anmodet min Moder om: at modtage ham saa godt, som hendes Leilighed tillader det, og sørge for at have Musik over Tasselet — saaledes kalder han Middagsbordet — da han medbringer en hoi Gæst, som han dog ikke har navngivet. Der-

for have vi i de sidste Dage havt saa travlt. Moder har selv villet bede Eder om at tage Deel i Selskabet — men hun har jo ikke seet Eder i otte Dage, da I stedse er i Eders Havestue, hvor vi endog maa bringe Eder Maden, da I er ligesom folkeskye og ikke vil komme til Bordet. Idag faaer I nu i denne Henseende aldeles ikke Eders Villie; thi Moder glæder sig til, at I skal agere Bert ved Bordet, ved hvilket hun og jeg skulle opvarte; hvilket er saameget mere rimeligt, da I er af den geistlige Stand. I skal see, at Prioren er en vakker Herre, som vist vil behage Eder."

Rosaurus vilde just forsikre den gode Eline, at han aldrig gik i Selskaber, og bede hende, at undskyldte sig hos hendes Moder — da han i en Sidegang hørte dennes Røst, idet hun sagde:

„Denne Bei, mine høiærværdige Herrer! I vil finde hende hos den unge Carmelitermunk, der for sin Sundheds Skyld opholder sig hos mig."

„Deri gjør I ikke Ret, min værdige Matrone," — svarede en Stemme halv spøgende — „thi jeg veed, at Eders Datter er ung og deilig. Hun bør derfor ikke omgaaes for meget med Ungdommen. Desværre gives der Munk, hvis Opsørsel altfor meget viser, at de ere af Kjød og Blod. Vel havde jeg i St. Klare Kloster i Roeskilde det Uheld, blot ved en uskyldig Spøg, at fortørne Eders skønne Datter; men det sværger jeg ved den hellige og kydske, evige Jomfru, at jeg — —"

Rosaurus kom ubilkaarliggen til at bæve ved denne Stemme, hvis mindste Tone gif ham som skjærende Dolke igjennem Sjælen. Idetsamme dreiede de Tælende om i den Gang, hvori Eline og Rosaurus besandt sig. Eline faldt med et Angstsskrig om Rosaurus' Arme, som, betagen af den hvieste Forsærdelse, lod hende glide ned paa Jorden, for hurtigen at tage Flugten; hvori han dog blev forhindret af Eline, der havde slynget sine Hænder i hans Kappe og med den skræffeligste Sjæleangest raabte:

„Red, frels mig! O, Pater Christopher! frels mig! Jeg er ellers forloren!”

Moder Christine, tilligemed de tvende Fremmede, ilede til den sskrigende Pige, der forsøgte at reise sig ved Rosaurus' Knæ, som hun med sine Arme fast omslyngeede. Det lyffedes omsider Rosaurus at rive sig løs og flygte ind i det Dybere af Haven. Dødsangesten, hvoraf han var omspændt, bevingede hans Fjed; thi den talende Prælat, som han strax gjenkjendte, var — Bissen Jens Anderson Beldenack.

„Hvad er dette?” — spurgte Jens Anderson langsomt og saae efter den Bortflygtende — „Ha!” — udbrød han derpaa, som om han pludseligen havde gjort en Opdagelse, han vilde følge. Som om Intet, der kunde forurolige ham, var foresaldet, vendte han sig idetsamme om til Christine, der holdt Eline i sine Arme, og sagde med megen Benlighed i Udtrykket:

„Min kjære Moder! Lad mig hjælpe Eder at
Den smukke Stoppige. I 14

bringe Ebers hulde Datter til hendes Bærelse. Noget maa have forstræffet hende."

Han greb Eline om Livet, der ved denne Bærelse udstødte et stærkt Skrig og raabte, idet hun anstrænge alle sine Kræfter for at rive sig løs af hans fast omslyngende Arme:

"Tilbage, Skurk! Har du ikke gjort mig ulykkelig nok ved for alle Søstrene i St. Klare-Kloster at udsætte mig for den Mistanke, at jeg deelte din lastværdige Brynde? Tilbage, Skurk!" — raabte hun atter med en frygtelig Stemme, idet det lykkedes hende at løsrive sig af hans Arme og, fulgt af Moderen, at flygte ad den samme Vej, hvor Rosaurus tabte sig blandt Havens mange Frugttræer.

"Hvad tænker du om mig ved denne Hændelse, min værdige Ven og Broder?" — spurgte Bispen og saae noget forlegen paa Prioren — „Da jeg for lidet over to Aar siden paa Embedsvegne var i St. Klare-Kloster i Roeskilde, saae jeg denne Pige hos Abbedissen. Hendes Ungdom og Skønhed henrev mig, hvilket jeg allerede har sagt dig; og — vi kjende jo hinanden — jeg vil ikke nægte for dig: at jeg gjentog mine Besøg i Klosteret saalænge, indtil det lykkedes mig at blive alene med den lille Halsstarrige, hvis Hjerte syntes uindtageligt. Jeg havde mine Bærelser ind til Klosterets Have og troede, da jeg ved en List havde faaet hende loffet ind til mig, at seire. Men alle mine Overtalelsesgaver bleve uden Virkning; og da jeg vilde anvende Magt, satte hun sig ikke alene

til Modværg, men streg saa frygteligt, at jeg, for ikke at gjøre Dødsfald, lod hende stige ud af Vinduet, som hun hemmeligen maatte have aabnet, inden vor Kamp begyndte, hvilket muligen har paadraget hende den Mistanke, hvorefter hun talte, da der var Folt, som arbejdede i Haven og i samme Dieblig saae hende. Embedsforretninger faldte mig saa Dage derefter fra Sjælland. Ried af de Byrder, mit Embede medfører, reiste jeg i forrige Uge til vor gamle Veninde, som du veed er Abbedisse i Mariebo og som har en ung Pige at opdrage for mig. Jeg troede at finde hende i Ungdommens og Skjønhedens Fylde, men jeg traf hende syg og afkræftet i Sengen. Nu faldt den smukke Eline mig i Tankerne. Jeg behøvede en Udspredelse. Jeg vidste, at hendes Moder boede i Nærheden af dit Kloster. Dette er Grunden til mit Besøg og min Anmodning til dig om at bringe mig herhvid til Ensen. Hjælp mig nu at forsone den opbragte Skjønne, som atter har sat mit Hjerte i den stærkeste Bevægelse. Hun maa worde min, stulde jeg end — —"

"Tal ikke ud" — afbrød Prioren ham med høj Alvor og traadte et Skridt tilbage — „Vel har jeg i min Ungdom, forledet af dig, deeltaget i Meget, som er kun lidet passende for Ordets Tjenere, hvilket jeg bitterligen har angret; jeg troede, at du, siden Bispe- skaben blev betroet i dine Hænder, var bleven et andet og bedre Menneske. Det er du ikke. En graahærdet Forsører er et yderst foragteligt Menneske. Er han et af Kirkens Overhoveder, hvis Vandel bør være et

Mønster til Efterligning, da er han en Sturk, som enhver Retsindig bør hade og forfølge. Jeg har kun endnu dette at sige dig: den Tid, du havde over mig at byde og befale, er, Gud være lovet! forbi. Jeg frygter ikke mere for dine Rænker og føler mig meget for god til at være din Kobler."

Han ilede hurtig efter de Bortflygtede.

Bispen saae rasende efter ham, trampede i Jorden og sagde med indædt Harme:

„Foragtelige Synder! Jeg troer, at du paa din gamle Alder begynder at blive dydig. Jeg var en Daare, som troede at kunne bruge dig til et Bærktøj for mine Hensigter. Gaa du kun, Forræder, og røb mine Hensigter for den fromme Enke! Jeg skal dog være den Ræv, der skal snappe hendes vakkre Gjesling — og du skal ikke undgaae min Hævn for dit Forræderi. Men hvad var det for en Carmelitermunk, der ved min pludselige Ankomst saa forfærdet tog Flugten? Skulde det være Pigens Boler? eller vel endog en forvoven, verdselig Yngling, der under Munkeskappen skjuler sine velslystige Hensigter? Hans Ansigt var mig meget bekendt; og naar jeg ikke vidste, at Dine Laxmands Elsker laa begravet i Graabrødre Klosters dybe Hvælving, skulde jeg næsten troe — — Nei, nei, det er ikke muligt. Jeg har selv seet hans Lig, og Blodet af hans Tunge har besudlet mine Fingre. Men Bished vil jeg have. Endnu idag reiser jeg til Kjøbenhavn og derfra til Klosteret — og vee, tusindfold vee de elendige Munke, om hans Lig ikke fin-

des; om de have vovet at bedrage mig. Den fromme Enke spiller da under Dække med de tvende Skurke og fordølger Den, som jeg og Paven har dømt fra Livet. Hun og den skønne Eline maa da til Forhør og Dom udleveres til mit Stift. Herlig skal min Hævn worde. Den gode Prior bliver da selv mistænkt. Eline bliver min, og min Haand skal med eet Slag sønderknuse de Frække, der have vovet at trodse min Magt og min Vælde."

Prioren kom tilbage, da han ikke havde truffet Christine og hendes Datter. Jens Anderson, som just vilde gaae ud af Haven for at stige tilvogns, saae med et skjælende Sideblik, at han i dybe Tanker gik henimod ham. Den Listige fortrak sit helvedaandende Ansyn i Mildhedens og Venlighedens smilende Folder og gik ham imøde, idet han med en i høi Grad forstilt Hjertelighed og næsten muntert udbrød:

"Vel er det, at du kommer, du gamle Bulderbasse. Jeg har staaet og ventet paa dig. Troer du, at det var Jens Anderson muligt at forlade dig, naar du er vred paa ham? Giv mig din Haand! Vi ville stilles ad som Benner, om end vor Handlemaade i enkelte Dele er forskjellig. Kan et Indfald, en Spøg uden alle Følger, fortørne dig? Naar Alt kommer til Alt, hvad er saa det Hele? Et Kys vilde jeg frarøve Pigens Rosenlæber, og intet videre. Andet vilde jeg hende jo heller ikke i Klosteret, hvor hun var i Pension og jeg tilfældigen traf hende. Om du end ikke vil antage, at den Nidkjærhed, hvormed jeg hænger

ved vor hellige Religion, har forandret min Tænke-
maade og næsten udryddet min Tilbøielighed til Kjøn-
net, saa vil din Fornuft dog kunne sige dig: at min
tiltagende Alder maa have sløvet den. Det er blot
mit Die, der endnu stundom med ungdommelig Ild
hænger ved et smukt Ansigt. Mit Hjerte har ingen
Deel deri og er langt fra at mene, hvad min over-
givne Tunge undertiden — hvor jeg troer at kunne
aflægge al Evang — fremlapper. Nu har jeg
striftet. Hold nu ikke Haanden længere paa Ryggen,
men lad et venligt Tryk overtyde mig om, at du endnu
er min sande, evig usvigelige Ven, paa hvis Trost
jeg i Liv og Død kan forlade mig."

"Du er farlig," — svarede Prioren, uden dog
at række ham Haanden — „thi der hviler en næsten
overnaturlig Overtalelseskraft paa dine Læber; og
dine Ord strømme som fra Sjælens Indre. Jeg
har drevet min Føielighed imod dig meget for vidt;
thi dine Ord glødede, da du bad mig at føre dig her
ind i Huset — og dette Sprog burde hos dig ikke
været mig fremmed. Jeg er derfor paa en Maade
skyldig i det, som her nys er forefaldet, og føler, at
min Hidseghed løb vel meget af med mig. Har du
virkelig, som du siger, forandret dig, skal det inderligt
glæde mig; omendstjondt jeg kunde have Grund til at
drage en Deel af din Forsikring i Tvivl. Jens
Andersøn! aabn dine Døre inden det er for sildigt!
Vi leve ikke længere under Kong Hans' milde Rege-
ring; og det kunde hændes sig, at der forestaaer dig et

Strængt Regnskab. Hvad du troer er skjult for den hele Verden, kan muligen være draget frem for Lyset. Saa meget er vist: Kongen er dig ikke god. Jeg har hørt noget tale om de Penge, som du uden Guld- magt lovede Lybekkerne af Kronen og forbandt Kong Hans til at betale, som vor strenge Konge vil fordrø dig, med meget Mere, til Regnskab for. See derfor at du kan afvende det Uveir, der svæver over dit Hoved. Hvad du nogensinde har betroet mig, er Hemmeligheder, som jeg tager med i Graven. Dog, vi ville ikke tale mere om denne Materie, og jeg vil, da vi efter dit Onske ingen Tjenere have medtaget, gaae for at lade Hestene spænde for Vognen, at vi kunne komme fra et Sted, hvor man ikke synes at ynde os."

Han gif hurtigt ind i Huset.

„Ha! hvad er dette?" — udbrød Bispen tæn- derstjærende — „Aldrig har jeg saaledes som en Skolepog staaet for Nogen! Du har nok Syner, Gamle! Eller skulde Kongen virkelig vove — — ? Han er endnu ikke fast nok i Sadelen til at kunne trodse Danmarks Geistlighed. Søg du kun, forblin- dede Drot! at vinde de usle Trælle, Bønderne og Borgerne! Geistligheden er stærk nok til at trodse saavel deres som din Magt — og din Throne kan, inden du endnu formoder det, komme til at vakle. Bort, du bedrageriske Bellyst! Jeg vil usfortøvet til Kjøbenhavn! Den Overmodige skal erfare, at min Vist kan byde hans Magt Spidsen; og før jeg skal

falde, skal hans Throne synke sønderknust ned i Støvet."

Han ilede hurtigt ud i Gaarden og fastede sig i Bognen.

Moder Christine og hendes ængstede, forbittrede Datter naaede Rosaurus, just som han med Møie forsøgte at flattrer over den høie Ringmuur, som indsluttede Haven, udenfor hvilken en temmelig bred Aa slyngede sig. Den høist forfærdede Enke bad ham at følge sig og Eline, da hun vidste en Udgang, der, skjult af nogle tykke Buskværter, var anbragt i Muren og udenfor hvilken en Lystbaad laae, hvori de kunde komme over paa en med Krat begroet Holm, midt i det Brede af Aaen. Christine aabnede Døren. Rosaurus løstede hende og Eline i Baaden, som han styrede over til Holmen og trak op paa Land, da de vare stegne ud af den.

"Her ere vi for det Første sikke for at blive efterfatte; da min Baad er den eneste, der findes ved dette Band" — sagde Christine og trykkede sig, ængstelig over den elskede Datters frygtelige Sindsstemning, op til Rosaurus, der førte Moder og Datter dybere ind paa den lille Ø, hvor en ved Kunst anlagt Grotte indbød dem til en forfriskende Hvile; den de Alle meget behøvede, efter den Sjæleangest, hvori den skrækkelige Biskops Nærværelse saa uventet havde sat dem, hvilken endnu var den gode Moder Christine

en Gaade, som Eline for en Deel løfte ved at fortælle den hende af Riddingen udviste BOLD, hvorunder hun var nærved at synke, da hendes Strig saaledes forfærdede ham, at han lod hende tage Flugten ud af Vinduet — samt hvordan den Skjændige, da hendes Flugt blev bekjendt, havde indbildt Abbedissen: at hun af egen Drift var kommen ind i hans Værelse, for ved sine bolerfke Kunster at bedaare ham; hvilket hun, før hun kom i Klosteret, havde gjort ved Flere; samt at han, i sin retfærdige Brede derover, havde kastet hende ud af Vinduet. Iligemaade havde han sagt: at han var overthydet om, at hun var fræk nok til at gjøre denne hans sandsfærdige Beretning til Løgn, da hun var en fuldkommen Skjøge, som ene var sat i Pension i Klosteret, for at erholde et bedre Rygte, hvilket var hende saa nødvendigt, da hun snart agtede at gifte sig.

Eline blev efter denne Tildragelse og den Skjændiges Beretning som et æreløst Fruentimmer jaget ud af Klosteret. Hendes Elsker, som en Time efter hendes Bortjagelse var kommen til Roeskilde, geraadede ved denne uventede Efterretning i Raseri og ilede efter hende paa Landeveien, hvor han overøste hende med en Strøm af Bebreidelser og opfagde hende Huldstab og Troststab; hvorpaa han efter et halvt Aars Forløb gistede sig med en Anden. Dette Sidste kunde Eline ikke dølge for sin Moder. Mere erfarede hun ikke, da den ømme Datter ikke vilde forsøge hendes Lidelser og betynge hendes Hjerte, der saa ræd-

somt var kommet til at bløde ved de Elskedes Tab, som den grumme Død et Par Dage i Forveien havde revet fra hendes Bryst; og dette var Grunden til den gode Piges store Sørghed.

Hvor kunde ogsaa den Ulykkelige nogensinde være glad, da hun havde mistet en Brudgom, som hun inderliggen havde elsket; og af ham, saavel som Alle, der kjendte hende, blev anseet som et Fruentimmer, der var uden Dyd og Sædelighed og Intet mere havde at tabe.

Kun Christine vidste Intet af denne skjændige Løgn, som Rygtets tusinde Munde saa uendelig meget forstørrede. Hun troede at Eline sørgede over hendes Brudgoms Tab og Faders og Brødres Død. Det var hende derfor ikke paafaldende, at Eline afsøndrede sig fra alle Mennesker og aldrig vilde deeltage i nogen af Ungdommens Glæder. I denne Skræffens Stund erfarede hun først, hvor skjændigt hendes uskyldige, ædle Eline var behandlet; og hun kunde ikke undlade at forbande Ophavsmanden til al denne Elendighed.

Rosaurus var i en Stemning, hvori det næsten ikke var ham muligt at have nogen Tanke uden for det, som angik ham selv. Han kjendte Uhyret, der, endnu mere grum end Nordens Ulve og Sydens Tigere, tørstede efter hans Blod. Han syntes i Tankerne at see de underjordiske Fængsler gabe ad sig; han hørte Lænker rasle, saae sin Grav aabnet og sig selv, paa Randen af den, overgivet i Menneskers Vold, der

kun gaanedes for at udføre Bispens grusomme Bud. Og var det at undre over, at Unglingen i saa høi en Grad skjælvende for sit Liv, da ædel Menneſtevenlighed og forekommende Godhed atter havde lært ham at føle dets Behageligheder og Venſkabs Sødhed? Og han var jo endnu ſaa ung og havde en elſket Pige, hvis Redning ene beroede paa Vedligeholdelsen af hans Liv; der uden ham maatte fortvivle og forgaae i ſin Elendighed.

Rofaurus' ſtarke Bevægelse røbede hans Sjæls Tilſtand. Han læſte den inderligſte Deeltagelse i den ømme Moders og den gode Datters, over deres egne Lidelfer af Taarer vaade Dine. Han tog derfor ikke i Betænkning at fortroe dem ſine Lidelfer, ſamt hvor meget han havde Grund til at frygte for den geiſtlige Nidding. Dog fortaug han omhyggeligen hans første Belgjøreres, Chriſten Skroghs og Hans Gaaſ' Navne; og bad Chriſtine om, fremdeles at forunde ham Forſorg og Beſkyttelse, hvilket den ædle Kone af ſit ærlige Hjertes Underſte lovede ham.

En lige Skjebne bringer gode Menneſters Hjerner lettelligen nærmere til hinanden. Var end Rofaurus' og Elines Skjebne ikke eens, havde den dog det tilfælles: at den Forfølgelse, hvorunder de Begge ſufkede, og ſom havde forvoldet Chriſtine ſaamegen Sorg, ſtrømmede fra een og den ſamme Kilde. Moder og Datter følte ſig derfor ligesom beſlægtede med Rofaurus, og de anſaae det ſom en Tilſtiftelse af Gud, at den ſaa grusomt behandlede Ungling var kommen til

dem; og Christine lovede, da han havde fortalt hende sine Tildragelser, at gjøre Alt for hans og hans Elskedes Frelse, skulde det endog koste hende hendes halve Formue; hvilket Eline, med et inderligt Haandtryk, bekræftede.

Efter at Hjerterne ved denne inderlige Meddelelse vare lettede, overlagde de tre gode Mennesker, hvad der var det Hensigtsmæssigste for dem at gjøre. De bleve enige om, at Rosaurus og Eline, naar det var bleven mørkt, skulde gaae til Christines Søster og Svoger, der boede en halv Mil derfra i Skoven, hvor de skulde forblive til Christine, der vilde vende tilbage til sit Hjem og faae Prioeren i Antvorskov Kloster itale, sendte dem Underretning; hvorfor Rosaurus lidt efter Solens Nedgang satte hende i Land ved Haven. Derpaa vendte han tilbage, roede med Eline til den anden Side, steg i Land og blev af den ængstede Pige ført til hendes Mesters Bolig, hvor man forundrede sig meget over dette sildige Besøg, men tog særdeles godt imod de uventede Gæster.

Efter at de godmodige Forpagtersfolk havde fremfat, hvad Huset formaaede, for de unge Flygtninger, og erfaret, hvad der forarsagede deres Flugt, blev det besluttet: at Rosaurus skulde kaste sin geistlige Dragt og isøre sig Bønderklæder, da Forpagteren vilde udgive ham for en ny Karl, som han, formedelsk Høstens Travlhed, havde antaget; hvilket endnu samme Aften blev udført. Og da Eline gik med Moder Birgitte ind i Sovestammeret, ledsagede Elias Rosau-

rus op paa Loftet, hvor en Seng var opredt for ham; men Sønnen var langt fra Unglingens Zielaage. Han tilbragte Natten med at takke den Alforbarmende og velsigne de mange gode Menneſter, ſom han paa ſaa underfulde Maader ſendte ham i Nøden; og han miſtviolede ikke mere om Himlens fremtidige Baretægt.

Det var endnu tidligt om Morgen, da Elias kom op til Roſaurus og leverede ham en Rive, hvormed han ſkulde arbejde i Marken; ſamt bad ham, at komme ned for at ſpiſe Døvre. Tillige underrettede den gode Forpagter ham om: at Eline var, ledsaget af hans Kone, endnu før Dagens Frembrud gaaet ind i det Dybere af Skoven til en eenlig Enke, der boede i en Hytte, hvor hun bedre, end hos dem, var ſikket for at worde opdaget, om Biſpen ſkulde tillade ſig videre Forfølgelse imod hende.

Da Roſaurus havde ſpiſt, gif han med Høſtſoltene ud paa Algeren; og da han ikke var fremmed for Markarbejde, gif det godt fra Haanden for ham; ſaa at Folkene antog ham for Den, hvorfor han udgav ſig. Det var en Lykke for ham, at han hos Moder Chriſtine fordetmeste havde opholdt ſig i Haven, ellers kunde han let blevet gienkjendt af Pigerne, der ſaa ofte, for deres Madmoder, havde været i Grinde hos hendes Søſter.

Næſte Dags Aften kom Moder Chriſtine ſelv og beroligede Roſaurus med den Efterretning, at Biſpen var reist til Kiøbenhavn; tillige overleverede hun ham

en Pakke og et Brev fra Pater Hans, som en Skipper fra Svendborg samme Dag havde bragt. Rosaurus aabnede Brevet med bævende Haand, og det var neppe, at han for Fryd og de Glædestaater, der fremtrængte sig i hans Dine, kunde læse det til Ende. Den ædle Pater Hans skrev:

„Min gode Rosaurus!

Mit første Brev, som jeg tilskrev dig, har jeg faaet tilbage med samme Skipper, hvormed jeg afsendte det, da han formedelst Modvind ikke var kommen til at anløbe Korsør, som han havde ventet. Jeg iler derfor at tilskrive dig disse Linier, for at besvare dit Brev og berolige dig.

Saa vel Christen, som jeg, var, lige til vi modtog dit Brev, meget bekymrede for dig. Endog vor egen Fremtidsstrebne foruroligede os; da vort Bedrag, om du blev opdaget, vilde blive haardt straffet. Især var Christen meget ængstelig, hvorfor han greb et Middel, som et Tilfælde frembød for os til ganske at sikkre os, om din Forsølger, enten af Mistanke eller ved din mulige Paagribelse — hvilket dog Gud forbyde! — skulde lade din formeente Grav aabne.

Jeg veed ikke, om du er vidende om, at der i vort Kloster var indespærret et ungt Menneske, som en unaturlig Stedmoder vilde have ind i den gæstlige Stand, for at hun og hendes Søn kunde tilvende sig hans store Fædreneer. Denne Ungling tastede

Fortvivlelsen over en saa skjændig Behandling paa Sygeleiet, hvoraf han aldrig mere opstod; men døde nogle Dage efter at du forlod os. Da det var meget varmt i Luften, gik Liget snart i Forraad- nelse, hvorfor det tvende Dage efter Døden blev lagt i Kisten, for at begraves den tredie; og Hæn- delsen vilde det netop saaledes, at Kisten med det blev nedsat i den dig kun altfor vel bekendte Hvel- ving. For at berolige Christen og aldeles forjage den Frygt, hvormed han ogsaa havde smittet mig, fulgte jeg ham i Nattens Stilhed ned i Hvelvin- gen, hvor vi aabnede din Grav, bortskaffede Hun- den, der laae i den, tog Liget ud af Kisten, som vi fyldte med et Par store Træklodse, hvilke vi om- vandt med Humlerever, for at de ikke skulde vafle, og efter at vi havde overfkaarret Unglingens Puls- aarer, samt iført ham dine Klæder, fastede vi ham i Graven; og Alt gik saa vel, at Kisten næste Dag blev nedscenket i Klosterkirkegaarden, uden at Nogen mærkede vort Bedrag, om jeg ellers kan falde denne for Gud tilladelige Handling saaledes.

Vi ere nu aldeles sikre; og det er du, min kjære Rosaurus, ogsaa, naar du bruger den nød- vendige Forsigtighed og i det Tilfælde, at du af Nogen skulde vorde gjenkjendt, bestemt nægter at du er dig selv; hvorfor du maa være betænkt paa at give dig et andet Navn. Bedst var det, om du kunde gjøre dig aldeles ukjendelig; hvorfor jeg sen- der dig medfølgende Veste med Salve, hvormed du

maa indgnide dit Ansigt, for at det kan blive brunt, tilligemed denne falske Hovedbedækning, hvis stride sorte Haar vil give dig et aldeles andet Udseende.

Din Forfølger er nu i Sjælland. Han har været i Mariebo, hvor han — det være opdigtet eller virkeligt — har fundet din elskede Pige syg og i Sengen. Dog, forstrækkes ikke! Jeg troer snarest, at det Første har været Tilfældet; thi Qvindelist er endikke fremmed for det ædleste Fruentimmer; og i et Kloster, hvor saa mange Offere for det mægtige Uhyres Lyster have været og muligen ere indsluttede, er hendes Bestemmelse hende vist ikke mere ubekjendt; thi man kan jo ikke tvivle paa Skurkens sande Henstgter. Har du derfor udtænkt noget Middel til din Piges Redning, da tøv ikke forlænge med at udføre det; thi hvor snart kan han ikke gjentage sit Besøg? — Og da kan den Ulykkelige let være forloren.

Dersom Himlen kroner dine Bestræbelser med Held — lyffes det dig, at udrydde Dyden af Laestens Vold: da flygt med din Elskede ud af Riget; og kom ikke tilbage saalænge din Dødsfiende lever!

I Østen, under Salven, vil du finde nogle saa Guldstykker. Dette er Alt, hvad den gode Christen og jeg kan bringe tilveie. Vor inderlige Betsignelse hviler over disse Penge; og aldrig ville vi aflade at elske dig med faderlig Kjærlighed. Lev vel, du hulde, saa stræffelig forfulgte Yngling!

Haab paa Herren! Hans Miskundhed og Barm-
hertighed er uendelig.

Esvendborg d. 17 Aug. 1515.

Hans Gaas."

Efterstr. „Jeg var for en Maanedstid siden i en
Sending for Prioren hos Bispen paa Kjerstrup,
hvor jeg som sædvanligen blev beværtet af Lisbeth
i hendes Fædebuur. Den gode Kone svømmede
i Taarer over din formeente Død, som hun, hvor
hemmelighedsfuld Sagen end var forhandlet, dog
var bleven vidende om. Hun svor paa, at du
var god og uskyldig, som Frelserens kjæreste Di-
scipel; og sagde, at hun vilde forlade sin Tjeneste
hos Bispen, som hun kaldte en Judas, om hun
endog for Hvermands Dør skulde betle sit Brød.
Hendes Sorg var stor og oprigtig. Hvor gjerne
havde jeg ikke glædet hende med at sige: at du
levede; men jeg turde det ikke; thi hvor let kunde
hun ikke af Uforsigtighed røbe en Hemmelighed,
hvorpaa — jeg kunde næsten sige — ikke alene
dit, men mit og Christens Liv beroer. Dog,
jeg haaber, at hun engang i bedre Tider vil kunne
trykke dig til sit ærlige Hjerte. Lev vel, min bedste,
gode Rosaurus! Du maa ikke oftere, uden den
høieste Nødvendighed, skrive enten mig eller Chris-
ten til; thi hvor let kunde ikke dit Brev af Bi-
spens Spioner, hvoraf her gives mange, som no-
Den smukke Stoppige. x 15

get Mistænkeligt blive opsnappet? Brænd dette Brev, saasnart du har læst det; og vær overtydet om, at jeg, saalænge mit Hjerte slaaer, er din Ven og aldrig skal aflade at elske dig og bede Himlen at velsigne og bevare dig. Mit skønne Haab vil ikke bedrage mig; vi skulle atter gjensamles her i Livet, naar du tør kalde dig ved dit rette Navn; og alle Gode skulle glæde sig ved din Seier over Døden og den Døde, der vilde styrte dig i den.

Hans."

Rosaurus tryffede den faderlige Bens, hans Livs høimodige Frelser, dyrebare Haandskrift til sine Læber og sit Hjerte; og det var ikke uden en smertelig Følelse, at han overgav de kjære Linier til Luerne. O, hvor gjerne havde han ikke bevaret dette Brev, som en Helligdom, til et Minde om den Mand, hvis Enlidhed og Aandsnærværelse han ene skyldte, at han endnu levede. Knælende anraabte han Gud om at bestjærme hans elskede Liv.

Unglingen fik atter en søvnløs Nat: thi han grundede uafsladeligen paa, hvordan han skulde udføre sin Plan, som han ikke længere vilde dvæle med at begynde paa. Omfider besluttede han, ved de Midler, som han nu havde i Hænde til at gjøre sig ufsjendelig, at tage Tjeneste i Klosteret; men til hvem skulde han desangaaende henvende sig? Lykkedes det ham endog at komme indenfor Klosterets Ringmure — var det derfor nogen afgjort Sag, at han kunde nærme sig til

den Elskede, som han vilde frelse? Og hvorledes skulde han give hende Underretning om sin Tilværelse, eller at han var hende saa nær, da Bispen vist havde ladet hende underrette om, at han var død?

Rosaurus var, efter med disse Tanker at have tilbragt Natten, næsten ved at fortvivle over at intet afgjørende, kraftigt Middel vilde falde ham ind; og Morgenrødens første Straale speilede sig i klare Taa-
rer, der endnu hang i hans lange Dienhaar.

Det var ligesom at Skjebnen selv vilde antage sig den hidtil af den saa grusomt forfulgte Ungling: thi Bisp Beldenack blev, ved sin Ankomst til Kjøbenhavn, af Kongen fordret til Ansvar for den Summa af 80,000 Gylden, hvilke han i en af sine Sendinger som Gesandt, under Kong Johannes' Regjering 1503, uden denne Monarks Fuldmagt eller Vidende havde forbundet Riget til at udbetale Lübeckerne for deres Tab under den svenske Krig (hvor de dog snarere havde viist sig som Sverrigs, end som Danmarks Benner), samt for deres Medvirkning til Dronning Christines Befrielse af hendes svenske Fangenskab.

Uagtet Bispen egenraadigen, paa Kongens og Landets Begne, havde accorderet Lybekerne denne Summa, havde Kong Johannes dog betalt en Deel af den; men 30,000 Daler henstode endnu; hvilke Lybekerne fordrede af Christian den Anden som en Gjæld, han havde arvet tillige med sin Krone. Kongen drog derfor Bispen til Regnskab for hans i denne Henseende udviste Egenmægtighed og fordrede, at han

af sine uhyre Midler skulde betale den hele Summa; og da Prælaten vægrede sig ved at efterkomme Kongens Fordring, lod Christian den Anden formeligen anlægge Sag imod ham; og da han tillige var beskylt for at have begaaet et Mord, blev han, indtil Sagens Udfald, arresteret.

Denne sidste Forholdsregel af Kongen imod en Biskop var hidtil uhørt; hvorfor den blev Gjenstanden for en almindelig Dmtale. Efterretningen derom kom følgerigen ogsaa for Christines Dre; og man kan forestille sig det Indtryk, den især gjorde paa Rosaurus, der kun i den saae Himlens Bærk, og ikke kunde Andet end unde sin grusomme Forsølger al den Straf, som hans Ugjerninger i saa høi en Grad forskyldte. Og han velsignede den modige Konge, der trodsede Riddingens Rænker, som man sagde Lybekkerne havde belønnet, og ikke lod sig skræmme af hans Bispestav.

Rosaurus' hele Mod var atter blevet vaft, og Haabet thronede med sin hele Guldalighed i hans Hjerte. Kun paa Ruinerne af Bispens omstyrte Bælde kunde han reise sin Kjærligheds, sin Lykkes Tempel. Han vilde ikke blive med at lægge den første Grundsteen til det, hvorfor han endnu samme Dag, han fik denne forønskede Efterretning, vendte tilbage med Moder Christine og hendes Datter, at han næste Dag kunde fragte sig en Baad til Volland, for at ile til den hellige Jomfrues Kloster, hvor det Helligste,

han eiede i Verden, den yndige Himmelbronnings huldeste Billede paa Jorden, var indsluttet.

Christine og hendes Datter vare ikke af Unglingens Mening, da der var en Mulighed for, at List ikke var nødvendig; hvilket vilde være Tilfældet, om Dine ikke endnu havde faaet Sløret, hvorom Rosaurus ikke havde nogen Visshed. De kjendte Kongens Rejsfærdsfjærlighed; hans Bud vilde sønderbryde hendes Lænker; saameget mere, som Bispen var betaget Kraft til at arbejde derimod. Christine tilbød sig derfor at skaffe Uuderretning derom, da hun havde en Slægtning, der eiede et Landsted i Nærheden af Klosteret, hvilken søgte dets Kirke..

Rosaurus besluttede derfor at følge hendes Raad: at vente til der kom Bud fra Christines Sødfærdsbarn, til hvem der endnu samme Dag blev skrevet; og Christine tvivlede ikke om, at denne Kone, der ved sit Besøg hos hende havde fortalt hende Saameget om Klosteret og Konnerne, jo maatte have seet Dine i Kirken og vide, om hun var Kostgængerste i Klosteret eller hun var optaget i Ordenen.

Et sikkert Bud blev bestemt til at gaae med Brevet; og det var neppe, at Eline og hendes Moder kunde faae Rosaurus fra den Idee, som han, da Brevet skulde affendes, havde faaet: selv at overbringe det; og det var kun ved at love ham den kraftigste Bistand, om den ullykkelige Pige skulde være indklædet, at deres Overtalelsesgaver og Fornuftgrunde seirede over hans Beslutning.

Fem Dage hensneeg sig for den sørgende Ung-
ling som fem lange Aar — og endnu var Budet ikke
kommet fra Mariebo. Den sjette Dags Aften kom
den sene Karl omsider tilbage, og Christine traadte
ind af Døren med et Brev i Haanden. Rosaurus
rev det med Lynets Hurtighed fra hende, brød det og
var færdig at sluge det med Dinene; men det faldt
under Læsningen af hans bævende Haand, idet han
udstødte et Fortvivlelsesskrig; thi — saa skrev Konen —
der havde aldrig været enten nogen Kostgængerfke
eller Nonne, der hed Bernhardine Larmand.
Alle Kostgængerfkerne vare aldrende Piger, og den
sidste Novice havde for to Aar siden taget Sløret.

„O, Gud!“ — raabte Rosaurus og vred sine
Hænder, idet en Taarestrøm tolfede hans qualom-
spændte Hjerter — „saa ere alle mine Lidelser da om-
sonst! Til ingen Nytte har jeg døiet navnløse Dva-
ler, ja endog udstaaet Dødsangestens Marter. Min
Elskede er tabt for mig og Livets Glæder. Hun er
som forsvundet af Jorden!“

„Nei! Nei!“ — sagde Eline med Fasthed; og
den Overbeviisning, hun troede at have om Rigtig-
heden af sin Formodning, fremstraalede af hendes
smukke Dine — „Hun kan ikke være forsvunden af
Jorden. Hun er i Klosteret. Det er jo, som I siger,
noget over to Aar siden, hun blev bortført. Under et
fremmed Navn har man tvunget hende til at tage
Sløret. Hun er den i Brevet omtalte sidst indflædte
Nonne. Nu rask! Haand paa Værket, hun maa

frelses, inden den gamle Belysning atter faaer Magten i Hænderne. Jeg har i dette Tilfælde udtænkt en Plan. Naar I med Fornuft og Fiinhed hjælper mig at udføre den, skulle vore Bestræbelser krones med det ønskeligste Udfald. Med den inderligste Glæde rækker jeg Haanden, for at bidrage til Opfyldelsen af Eders saa billige Ønske; thi jeg kan næsten sige, at Eders Sag er min egen. Det samme Uhyre, der saalænge har ladet Eder mishandle, har sønderrevet mit Hjerte. For hans Lasters Skyld skal det stedse bløde. Han har berøvet mig alle Ungdommens og Livets Glæder. Jeg beforder kun min egen Hævn, naar jeg bidrager til Eders og den bortranede, ulykkelige Piges Redning."

"O Gud, Eline!" — udbød Christine og greb Datterens Haand — "Dit Die funkler af en vild, rædsom Ild. Hvad har du isinde? Du veed, hvor stærkt Kirkenes Arm er. Bispen kan snart komme paa fri Fod. Alt, hvad Penge kan gjøre, vil jeg med Glæde udrette; men, mit Barn! du maa Intet foretage dig i denne Sag. Lad Elskeren selv frelse sin Pige. Er det en Synd, da hun har indviet sig til Herren, da vil Himlen tilgive den, siden den bliver begaaet af Kjærlighed. Men du, mit elskede Barn! Du maa ikke personligen have nogen Deel deri. O, Gud! Du er jo det eneste Baand, der binder mig til Livet. Forlader du mig, da maa jeg forgaae i min Smerte. Dit Uheld vilde styrte mig i Graven. Jeg veed Alt: thi du har før, skjøndt dunkelt, ladet dig

forstaae med dit Forsæt. Du vil trænge dig ind i Klosteret. O, Eline! afstaa fra dette farlige Forsæt, som kan koste dig din Frihed — ja maaskee dit Liv!”

„Hendes Liv?” — udbød Rosaurus, der under Elines Tale havde betragtet hende som et høiere Væsen, i hvis Haand den elskede Dines Frelse var givet — „Nei, min gode Moder! Dette Offer var for stort. Aldrig skal jeg modtage det af Eders hulde Datter. Før skal jeg med min Elskede synke i Graven, som snart vil aabne os sit velgjørende Skjød. Min Dines Liv er mig dyrebare end mit eget. Jeg lever kun, for at frelse hende af Lastens Bold; men Eders ædle Hjerter skal ikke bryde for hendes, maaskee dog usikre, Redning. Skal et Liv opoffres ved dette farlige Forsøg, da skal det være mit. Lev vel! Tak for al Eders Godhed imod mig! Aldrig skal Eders blide Minder udslættes af mit erkjendtlige Hjerter; og sees vi end ikke mere her paa Jorden: skal jeg i min Dødsstund velsignende og takfuld minde Eders blide Dyder. Med Haab til Himlens Bessjermelse vil jeg i dette Nieblid betrede den Vej, som Pligten og mit Hjerter for længe siden har betegnet mig. Lev vel! og bed Alforbarmeren at ledsage mig paa min Vandring!”

Han trykkede Christines og Elines Hænder til sine Læber og kæde mod Døren.

„Bliv! Ubefindige!” — raabte Christine og holdt ham tilbage — „Hvad kan du i et saadant

Foretagende ubrette med tomme Hænder? Troer du da, at fordi jeg holder min Datter fra at begaae en overilet Handling, jeg derfor ikke har Hjerte i Livet? Jeg vil sætte dig i den Stand, at du med Kraft kan virke til dit ædle Maal; have Noget, hvorved du kan befordre Flugten med din Pige, og forskaffe dig og hende et nøisomt Udkomme uden for Fødelandet."

Hun aabnede et Skab og fremtog tvende Poser, een med Guld og een med Sølvpenge, som hun paa- nødte Rosaurus, og bad ham at vente til næste Morgen, da hun saa endnu bedre vilde sørge for hans Reise, ved at give ham Heste og Vogn, samt en tro og paalidelig Kudst.

Rosaurus forstummede næsten af Beundring for den sjældne Kones mageløse Godhed, som han med de inderligste Høiagtelsesfølelser modtog; og et varmt Haandtryk, hvori hans hele Sjæl udtalte sig, tolkede hans Taknemmelighed. Eline rystede med et underligt, næsten veemodigt Smil paa Hovedet. En stille Kamp foregik i hendes Sjæl; men intet Ord forraadte dens sande Tilstand. Det var Tanken om at forlade den elskede Moder, der saa stærkt bevægede hendes skønne Barm. Taus forlod hun Bærelset, for i Gensomhed at give sine Taarer Lust. Christine troede at have feiret over hendes farlige Forsæt og gik ud for at foranstalte det Fornødne til den kjære Unglings Afreise den følgende Morgen.

Rosaurus hævede sit taarefulde Blik mod den venlige Maane, der i sin blide Pragt oprandt paa

endnu den af den nedgaaende Sols sidste Straaler purpurrode Himmel, og bad dens uendelige Skaber at belønne hans ædle Belgjørerinde. For hans levende Indbildningskraft fremstillede sig alle de ædle Dvinder, han paa sin korte Vandring i Livet havde lært at kjende; og han luffede sine Dine, for ret at nyde det hulde Syn. Dog blandede der sig ogsaa mandlige Bæfener i hans vaagne Drøm. Han saae sin gode Fader, med det talende, ædle, blege, ærværdige Ansigt, staae for sig; ja ham syntes, som om han hørte en svag Gjenlyd af hans hulde Stemmes Toner. De ædle Munk, Hans og Christen, fremstillede sig ogsaa i hans Sjæls Maleri, og alle Tre syntes de at udrække Hænderne velsignende imod ham; men i Baggrunden af Maleriet hævede sig en colossalst Figur med et rødt Hoved og gnistrende, skjælende Dine — det var den frygtelige Jens Andersen. Det skønne Blændværk forsvandt pludseligen.

Rosaurus sprang op og ilede, som forfulgt af en ond Dæmon, mod sin eenlige, dunkle Havestue og kastede sig paa Lei, hvor en urolig Slummer snart luffede hans Dine, og en rædsom Drøm martrede ham paa det Skrækkeligste. Han syntes, at han gik forgyldt ved Strandbredden og overtænkte, hvorledes han skulde komme ind i Klosteret, hvor Dine var indspærret, idet han blev betagen af den høieste Fryd, da han i det Fjerne hørte den Elskedes Stemme; men hans Dine søgte længe forgæves om hende.

Omfiger saae han en svær betyng, næsten i

Jorden nedssunket, qvindelig Skikkelse, som anraabte ham om Frelse, idet den Uengstede stedse sank dybere og dybere ned i Jorden, der slog sammen om hende, og skjulte hende lige til Beltestedet. Med den høieste Forfærdelse ilede han den Ulykkelige til Hjælp og opdagebe — at det var hans elskede Dine.

„Frels mig! Jeg synker Afgrunden!“ — raabte hun overlydt — „Rosaurus! Tag den stræfkelige Bægt af mit Hoved, at jeg kan hæve mig op af Jorden!“

Med Anstrængelse af alle sine Kræfter forsøgte han at rive den uhyre Jernmasse bort, der laae paa hendes Hoved og hvilede paa hendes Skuldre; men det var ham ikke muligt, og hun sank stedse dybere, idet Jorden vedblev at slaae sammen om hende. Rosaurus anvendte sin hele Kraft for at trække hende op, og da det blev ham umuligt, raabte han fortvivlet om Hjælp og fordobblede sine Skrig, da Dine sank ned til over Brystet. I det samme saae han sig omringet af en stor Skare Menneſter; og en uhyre lang og stærk Mand rev med sin Kæmpearm Bægten af den elskede Piges Hoved, hvilken Rosaurus til sin Forundring saae kun var et stort Slør, og hævede hende med Lethed i Veiret.

Idet at Rosaurus vilde række efter den Frelste og trykke hende til sit Bryst, foer han forfærdet tilbage; thi den lange Kæmpe havde et rædselsfuldt vildt Ansigt, og hans Skjold, hvorpaa Steiler og Hjul vare malede, var bestænket med Blod. Alle hans Føtt

havde samme Skjoldmærke og bare med vilde Sfrig afhugne Menneskehoveder om paa deres blodige Sabler. Dine sank ved dette frygtelige Syn til Jorden. Rosaurus gav et Sfrig, idet han greb efter hende og — vaagnede.

Det varede længe, inden han kunde fatte sig og takke Gud fordi det rædsomme Syn, han havde havt, kun var en Drøm; men det var ham aldeles umuligt at faae det ud af sit Hoved. Hvor han gik og stod, saae han den synkende Pige, omgiven af de skræffelige Mænd, og den Frygteligste af dem: den lange, rædsomme, blodige Kæmpe, eller Røver, havde endog efterladt sine modbydelige Ansigtstræk i hans Hukommelse. Uafladeligen og stedse saae han ham med sin Sjæls klare Billede; og Rosaurus bebrejdede sig selv, at en Drøm havde kunnet gjøre et saa stærkt Indtryk paa ham; og han gjorde sig forgjæves Umage for at glemme den.

Solen var neppe oprundet, før Eline, fuldkommen paaflædt, fremstillede sig i sin Moders Sovestue, gik hen for den Edles Seng og trykkede hendes Haand inderligen til sine Læber, idet hun af sin Sjæls hele Fyldte udbrod:

„Moder! da jeg for tvende Aar siden, næsten som en Bannvittig, kom hjem til dig fra Klosteret i Roeskilde, med den skræffelige dulgte Smerte indsluttet i mit piinte Bryst, anvendte du Alt for at trøste mig, da du troede, at Fortvivlelsen vilde knuse mit Hjerte. Da lovede du at opfylde ethvert af mine Ønsker, naar

jeg vilde forglemme den grusomme Yngling, der kunde ansee mig for en skamløs Dvinde: een af disse Foragtelige, der kunde forglemme, hvad hun var Dyd, Pligt og sig skyldig i en gammel. Bellystnings Arme, hvem hun — jeg blues ved at sige det — endog selv skulde have tilbudet sig. Min Kamp var svar: thi jeg elskede den Grusomme; men da han saasnart kunde glemme mig, seirede min Stoltthed over min daarlige Kjærlighed. Jeg sølte mit Bærd som Dvinde. Jeg var atter Eline og din Datter. Kun den ufortjente Krænkelser, jeg havde lidt, det flette Lys, hvori jeg stod i Verdens Dine, vedblev at smerte mig. I Stilhed tilgav jeg min altfor lettroende, troløse Elsker — men han, som er Dphavsmanden til alle mine Lidelser, mine utallige Taarer, Taabet af mit gode Rygte og den deraf følgende Foragt, som Alle vise mig, ham vedblev jeg at hade; ham hader jeg endnu. Ham vil jeg vedblive at hade saalænge jeg lever og aander.

„Jeg kommer derfor, min gode Moder, for at bede om Opfyldelsen af dit Løfte. Jeg kan frelse Ufskyldighed og Dyd, idet jeg hævner mig paa min Dødsfiende — og jeg skulde lade mig denne høie Sjælefred betage? Jeg kan gjøre den gode, af Uhyret saa skræffelig mishandlede Rosaurus lykkelig — og skulde lade det være? Nei, min dyrebare Moder! dette er mere, end du vil forlange af din Eline. Du veed, hvor strenge Regler den hellige Jomfrues Kloster har. Ingen Mandsperson, uden Bispen, tør

komme i dets Indre. Selv Nonnernes Skriftestader kan ei i Klosteret nærme sig een af Søstrene, uden for at række hende Sakramentet paa Dødsleiet — og ei engang Haven maa betrædes af nogen mandlig God, men bliver dyrket af Nonnerne selv, fra den Tid af en forvoven Elsker, forklædt som Urtegaardsmand, havde sneget sig ind i den, hvor han havde hemmelige Samtaler med sin Elskede, hvilket han maatte betale med at give sin hele Formue til Klosteret og derpaa reise til den hellige Grav, og hun med at blive undergivet den grusomste Klostertugt, der snart kostede hende Livet. Hvor er det derfor muligt, at Rosaurus kan komme ind i Klosteret? Og kan han, uden dette, frelse sin Elskede? Han maa vælge hvilken Forklædning han vil, udtænke enhver mulig List: han bliver ikke indladt. Hans seilslagne Haab vil omsider bringe ham til Fortvivelse — ja styrte ham i Graven; og held ham, om en naturlig Død bliver hans Lod: thi jeg har ingen Tro til Bispens Fængsling. Den Rænfefulde vil snart være fri — og da er Unglingens Liv i Fare. Den geistlige Blodhund har jo seet ham — veed at han er undgaaet Døden. Og hvad troer du, at min, ja selv din Lod vil blive? Vil jeg ikke omsider falde i hans Hænder? Og maa du da ikke døe af Sorg over min Skjebne? Lad os derfor frelse Dyd og Ustyld af Lastens Bold og Rænker — og saa flye af dette uhyggelige Land, hvor Præstevælde træder Lov og Ret under Fødder, hvor Dyden græder Blod og Landets Drot med den

bedste Billie ikke kan bestjærme de Ulykkelige, paa hvilke Fanatismens tunge Jernhaand hviler. O, min Moder! Jeg er kun en svag Pige, men jeg føler, at dersom Magten var givet mig af Gud, saaledes som Kongen har den: jeg skulde — —"

„Hold inde, Eline!" — raabte Christine med Forkærdelse — „Tal ikke ud! Beed du ikke, at de Geistlige ere en os af Himlen paa Jorden givne Betsignelse? samt at vi skulle hviagte, ære og adlyde dem, om vi endog, som desværre stundom skeer, finde, at de ere Menneſter, hvem det dog er muligt at synde. O, jeg vilde give det Halve af Alt, hvad jeg eier, til, at Bernhardine ikke var i et Kloster, og at Rosaurus aldrig var kommen i mit Huus: thi vi række dog Haanden til Noget, der er syndigt — og man bør aldrig besatte sig med at handle enten imod Guds eller de hellige Kirkefædres Bestemmelser."

„Og dog" — svarede Eline med sunklende Dine og fast Stemme — „gaae de største Synder og Laster isvang i Klostrene; og disses tykke Mure have ofte givet Gienlyd af Ustyldiges Sukke og Fortvivleſes Skrig, naar de paa det Grusomste ere blevene martrede tildøde. Fra de saakaldte hellige Fædre udstrømme de største Plager over Menneſkene. Mange af dem have endog antændt Krigens Fakkell; ja styret den dræbende Dolk, og begaaet Mord paa Danmarks Konger: Herrens Salvede. De have jo endog indgivet dem Døden i Sakramentet og saaledes skjændigen misbrugt det Helligste paa Jorden, det Naade

middel, hvorved Forsoneren viste os, at han er idel
 Kjærlighed; hvilket endog den største Synder uden
 Frygt, med den inderligste og helligste Tillid, bør
 kunne modtage. Og er det muligt at tænke sig en
 Synd, som Jens Anderson Beldenack ikke kunde be-
 gaae? Har du, min ædle Moder, ikke offret Ro-
 saurus' og Bernhardines uforskyldte Lidelser veemodige
 Taarer? Og har den gode, algode Gud ikke ligesom
 givet deres Skjebne i vore Hænder? Naar jeg gaaer
 ind i Klosteret som Kostgængerke, for at besordre den
 ulykkelige Piges Flugt, gjør jeg da mere end du,
 som besordrer den med Penge? Og ville vi ikke finde
 os overordentligen lønnede, ved at skabe de unge El-
 skendes Lykke? Medens jeg besordrer den, sælger du
 dine Eiendomme her. Rosaurus, hans Brud og jeg
 seile paa eet af dine Skibe til Stralsund, hvortil Bel-
 denacks Magt ikke rækker. Du kommer snart efter os,
 og vi skulle kun udgjøre een Familie. Der kjender
 Ingen til det Rygte, som her brændemærker min
 Ære. Lykkens Blomster skulle atter fremspire for dig
 ved din Datters Hjerte; og trende taknemmelige Børn
 skulle i dig velsigne deres Lykkesfaberinde. Bør in-
 derlige Omhed skal lægge Aar til dine Dage, og du
 skal leve længe paa Jorden. Denne skjønne Plan har
 længe svævet for min Sjæl. I Nattens Stilhed er
 den først ret kommen til Modenhed. Min gode Mo-
 der! Du har lovet at opfylde den første Bøn, jeg
 gjorde dig, naar jeg havde glemt ham, hvis Navn
 jeg aldrig mere vil udtale. Du svor ved den hellige

Jomfru, at holde dit Løfte. Du kan ved dets Opfyldelse gjøre mig og tvende dydige Elskende saa overvætted, uudsigelig lyffelige. Lad et Ja gaae over dine velsignede Læber, at jeg kan gaae og forkynde den gode, sørgende Yngling hans Piges forestaaende Befrielse. Du tier? Taarerne perle i dine blide Dine, der med saamegen Omhed ere heftede paa mig. O, min Moder! kan du virkelig nægte mig Opfyldelsen af dit eget Løfte? Kan du afflaae den egentlige første Bøn, din Eline gjør dig?"

„Alt, mit elskede Barn!“ — gjensvarede Christine og trykkede den bedende Datter ømt til sit Bryst — „Alt vil jeg indrømme dig. Jeg vil sælge mine Eiendomme og drage med dig, var det end til Verdens Ende — kun at du ikke gaaer i Klosteret. Er det da saa aldeles nødvendigt? Og kan Pigen ikke ved Andre end dig komme til at flygte? Kan Rosaurus ikke selv klæde sig i qvindelig Dragt og gaae i Klosteret som Kostgængerste? Det er en List, som muligen kan udføres; og som ligesaa godt, ja maaskee endog bedre end —“

„Hvad tænker du paa, Moder!“ — afbrød Eline hurtigt og med et Smil Christine — „Det er aldeles umuligt. Rosaurus vilde ved første Dietkast worde røbet. Betænk hans høie Bert, hans mandige Afshyn og Stemme. Nei, min gode Moder, det er en Ting, som aldrig lader sig gjøre. Det var at tilintetgjøre den hele Plan og styrte dem Begge i Glen-
Den smukke Stoppige. 16

dighed, ja maaskee i Døden. Desuden er det nødvendigt, at han udenfra ordner Alt til Flugten, medens jeg inde i Klosteret forbereder den og omsider fører Dine i hans Favn. Et af dine andre Skibe venter os enten ved Nysted eller Nakskov. Vi bestige det og vente paa dig i Stralsund. Du kommer — og Lykens Sol skal snart oprinde for os i det skønne Schweiz, hvor Frihedens Throne staaer uroffelig grundfæstet mellem de evige Klipper. Du kjober os en Dal, hvori der risler en Kilde og er staggefulde Lunde. Vi leve der adskilte fra den øvrige Verden; og dit Livs Aften skal henrinde for dig i Fryd ved erkjendtlige Hjerter i Omheds og Taknemmeligheds Favn. Der vil maaskee Himlen frøne din Sjæls inderligste Døste; thi jeg skal ikke vægre mig ved at række en brav Landmand min Haand — og din kjærlige Datter skal ene takke sin hulde Moder for den Lykke: at kunne leve med Gre; hvilket hun aldrig kunde naage i sit Fødeland. Moder! elskede, dyrebare Moder! trende Bæseners, din egen Fremtids Lykke, beroer paa det Svar, der i dette Dieblif vil gaae over dine Læber. Anælende beder jeg dig om at forbarme dig over de ulykkelige, brødesfrie Elskende, og at borttage den Banærens Byrde af mit Hoved, der i Livets Vaar bøier mig mod Jorden. Lad mig ikke længere bede forgiæves; og glem ikke: at dit Svar enten indvier mit hele Liv til Sorg og Stjændsel, eller til Gre, Held og Glæde. Jeg forventer min Dom i Støvet og skal ikke reise mig, før den er mig

forkyndet. Moder! et eneste Ord af dine Læber kan gjøre din Eline saa overvætted, uudsigelig lykkelig."

"Og jeg skulde ikke udtale det?" — gjensvarede Christine under blide Taarer og hævdede den bedende Datter op til sit omhedsfulde Hjerte — „Følg dit Hjerte, min gode, ulykkelige Datter! Jeg har ingen anden Lykke paa Jorden, end den, som bliver dig beffieret. Men vær varlig og glem aldrig: at du er mit Livs Liv, og min Sjæls Sjæl. Husk paa de store og smertelige Tab, som din Omhed ene har hjulpet mig at bære. Dersom du ogsaa — — O, jeg bærer ved den blotte Tanke. Naar, min elskede Eline, vil du forlade mig? Naar skal jeg have en Forsmag paa Døden i Skilsmisfens dræbende Dvaler?"

„Jeg maa følge med Rosaurus!" — sagde Eline med svag Stemme og taarefulde Bine — „Her synes mig, at BOLD og Fæter fiedse omringe mig. Stig derfor til Alle: at jeg er reist til min Farbroder i Island. Bliver da end Skurken hundrede Gange saa mægtig som han var, skal han dog være paa Bilsfor og aldrig opdage mig. Selv i Klostret vil jeg melde mig under et fremmed Navn og ved en Salve, som Rosaurus er i Bestodelse af, give min Hud et mørkt Anstrøg, hvilket godt kan passe med mit sorte Haar, for at være aldeles ukjendelig. Du maa Intet have at frygte. Himlen selv har indgivet mig denne Plan, og mit Hjerte siger mig, at den vil lykkes. Du skal efter en kort Skilsmisse farne din Datter glad og

lykkelig ved dit sømme moderlige Hjerte, og vi skulle aldrig mere adskilles."

"Drag da bort med Gud! Forsyn dig vel med Guld og Benge, og lad mig snart høre fra dig!" — sagde Christine, idet hun viktede sig løs af Elines Arme og fastede sine Klæder om sig, for at staae op, at hun kunde foranstalte det Fornødne til den Reise, der saameget vilde sønderslide hendes Hjerte.

Neppe var hun oppe, før det bankede paa Døren, og Rosaurus traadte, heel rejsesærdig, ind af den. Han havde ladet Vognen, der skulde bringe ham til Bordingborg, forspænde, og kom for at tage Afsked med sin ædle Belgjørerinde og hendes hulde Datter, hvilken Sidste gjorde ham bekendt med sin Plan og bad ham at tøve til næste Dag, da hun saa vilde ledsage ham. Eline sluttede med at forsikre: at hun haabede, lykkelig og vel at føre hans Elskede i hans Arme; og bad ham ikke at troe, at hun var modløs, fordi hun havde viist sig saa forfærdet og frygtssom, da hun saa uventet fik Die paa den nedrige Beldenæf, for hvis Skyld hun havde lidt og udstaaet saameget.

"En rædselsfuld Drøm," — sagde Eline — „i hvilken jeg syntes, bunden med Reb, at være indsluttet i hans affhyelige Favn, havde i Nattens Stilhed paa det Skrækkeligste martret mig; og det var mig umuligt at faae denne Drøm til at vige fra min Sjæl. Pludseligen stod den bedagede Belystning for mig. Jeg saae Ederes Sjæleangst, hvilken endnu mere

forøge min Frygt. Jeg troede, at han kom for at gribe og bortføre mig. Dette var Aarsagen til min altfor store Skræk og Modløshed. Dog troer jeg, at jeg blev saa fattet, at jeg med nogen Kraft løsrev mig af hans Arme og udgjød min Foragt og mit Had til ham i en Ordstrøm, der tydeligen tolkede ham, hvordan jeg gjengjælder hans lastværdige Følelse. Mit Mod er med fordoblet Kraft vendt tilbage: Hevn og Had har opflammet det. Min Fader har saa ofte fortalt mig om Italienerindernes og Spanierindernes hevnaandende Charakter. I Sandhed! jeg synes, at det var ingen Synd at efterligne dem, og støde Uhyret en Dolk lige ind i hans sorte, forræderiske Hjerte."

Det var godt, at Christine var gaaet ud af Stuen. Denne Udladelse af Eline vilde ellers have forfærdet hende, omendstjondt hun vidste, at det ikke kunde komme til denne Yderlighed, da Jens Anderson var vel forvaret af Kong Christian, der vistnok vilde sørge for hans Tilstedeblivelse, indtil den Sag, hvorfor han var fængslet, var tilendebragt; og dette kunde jo vare længe, da Bispen var meget stivsinnet, og Kongen vist ikke vilde give noget efter i sine Fordringer.

Hen ad Aften bad Eline Farvel til alle Folkene, foregivende: at hun drog til Kjøbenhavn, hvorfra hun med et der liggende seilfærdigt Skib vilde reise til sin Farbroder i Island; men hemmeligen gif hun til sine Slægtninger i Forpagtergaarden, hvor Rosaurus næste Morgen skulde træffe hende. Det hed sig: at han

vilde reise over Rallundborg og Marhuus, gjennem Jylland og Holsteen, til Tydskland til sit Kloster; og da han steg paa Bognen, som han selv førte, toge alle Folkene en veemodig Afsted med den gode, unge Munk, der stedse havde været saa from og venlig; og de glædede sig inderligen over, at han dog var noget mere rød og fylbig, end da han kom der til Gaarden, og ønskede ham Himlens bedste Velsignelser med paa Reisen.

Christines Hjerte var bristefærdigt. Dog søgte hun saa meget som muligt at opfylde Elines Ønske, og lod endnu samme Dag nogle af sin Mands Bønder kalde, som hun raadførte sig med angaaende Salget af sine betydeligste Gaarde og Skibe, da hun, som hun foregav, vilde til Island, hvor de fleste af hendes Mands Slægtninger boede, hvortil hun allerede havde sendt sin Datter, for at indrette hendes tilkommende Bolig, da det var hende saa smerteligt at leve paa et Sted, hvor hun havde lidt saa store Tab, og alle Ting mindede hende om hendes elskede Mand og blomstrende Sønner, som i det grumme Hav havde fundet deres altfor tidlige, uvenlige Død.

Ende paa første Deel.

Der Herrliche Herrliche

1611

Der Herrliche Herrliche

Der Herrliche Herrliche

1611

Der Herrliche Herrliche

Der Herrliche Herrliche

1611

Der Herrliche Herrliche

Der Herrliche Herrliche

1611

Johannes Wildt's

samlende

romantiske Fortællinger.

Tredie Bind.

Den smukke Skovpige.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

Den smukke Skovpige,

eller

Det skjulte Fængsel.

En Klosterhistorie fra Christian den Andens Tider

af

Johannes Wildt.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

Der fünfte Theil

von

Der fünfte Theil

Der fünfte Theil

von

Der fünfte Theil

Der fünfte Theil

von

Der fünfte Theil

Der fünfte Theil

von

Eline og Rosaurus landede uden noget tilstødt Uheld, fierde Dagen efter deres Afreise, lykkeligen ved Nysted i Volland, hvor de stige i Land; og, foregivende at de vare Sødstende, toge de ind hos en Skipperente, der holdt Gjæstgiveri og beboede en beqvem Gaard, lige ved Landingspladsen eller Havnen, hvor Rosaurus fik et Bærelse ovenpaa, med Udsigt over Søen, medens Eline, efter Dnske, kom til at opholde sig hos Enken og hendes vorne Døttre.

Eline vidste af sin Fader, at denne Enke var en meget retscaffen Kone. Hun valgte derfor hendes Huus til Bopæl, da det var vigtigt saavel for hende som Rosaurus at have et godt og sikkert Tilflugtssted, som muligt kunde behøves; hvorfor hun med sin medfødte Benlighed og ved paa en passende Maade anbragte Smaasforæringer søgte at vinde saavel Konens som hendes Døttres Velvillie; hvilket ogsaa fuldkommen lykkedes hende.

Hun fortalte derfor de fire Truentimmer, at hun

var en Kjøbmandsdatter fra Kjøbenhavn, der nylig havde mistet begge sine Forældre, hvis eneste Arvinger hun og hendes Broder vare; men da de hverken havde Ven eller Frænde i Danmark, vilde hendes gode Broder reise til Spanien, for der at opspørge nogle af deres Faders Slægtninge og efter vel forrettet Grinde komme tilbage for at afhente hende, som imidlertid agtede at opholde sig i den hellige Jomfrues Kloster i Mariebo. Dog maatte han i nogen Tid forblive i Nysted, da han ventede paa nogle Oplysninger, hine Slægtninge angaaende, som et ungt Menneſke, der var i hans Tjeneste, ſkulde bringe ham. Inden dette ſkete, vilde muligen nogle Uger, eller en Maaned, hengaae. Dersom hun ikke fandt sig fornøiet i Klosteret, var det muligt, at hun gjorde Rejsen med ham. Dog var alt dette afhængigt af det unge Menneſkes Ankomſt.

Eline ſpurgte derfor Konen, om hendes Broder ſaalænge kunde opholde ſig hos hende; og da Enken med Glæde indrømmede dette, anbefalede hun ham til hendes ſærdeles Omhu og Godhed, da han nylig havde været ſyg; idet hun forſikrede, at han aldeles ikke vilde ſee paa Betalingen, naar han kun var tilfreds med Opvartningen og Beværtningen og iſær blev forſtaanet for Fremmedes Nærværelſe og alt Selskab, da han var meget ſtille, og pønſtede ſtedſe at være alene, for ret at beſtjæftige ſig med ſine Studeringer.

Moder Alhed lovede npie at rette ſig efter de kjærlige Sødfændes Onſke; og ſandt det nu ikke paa-

falvende, at hun maatte dække et Bord for dem ganske alene, da alle hendes Gjæster ellers pleiede at spise sammen. Hun lovede næste Dag at befordre Eline til Klosteret, at hun kunde overgive sig i den hellige Moders Omhu og Varetægt. Kun gjorde hun Eline opmærksom paa, at Opholdet i Klosteret var meget dyrt; samt at Abbedissen desuden maatte have anseelige Foræringer, om hun ønskede at have det beqvemt og nyde fuldkommen Frihed; thi i andet Fald maatte hun stedse opholde sig i Arbejdsstuen og blev ikke tilsladt den ringeste Omgang enten med de andre Kostgængerster eller Nonnerne, om der endog var een og anden, hvis Selskab hun ønskede sig. Viste hun sig imidlertid gavmild, vilde hun have den fuldkomneste Frihed og kunde omgaaes med hvem, hun vilde.

Eline forsikkrede, at det var ene for at kunne have en behagelig Udspredelse i hendes Broders Fraværelse at hun tog i Klosteret; samt at hun, for ikke at gaae glip af samme, ikke agtede at spare; saameget mindre, som hendes Formue tillod hende at følge sin Tilbøielighed, at være gavmild.

Da Eline var gaaet ind at spise, beklagede Alhed og hendes Døtre, at disse tvende gode Sødsfende vare saa grimme.

„I Sandhed,“ — sagde Catharine, den ældste Datter, som Eline især havde underholdt sig med — „denne Pige er vist en Engel, uagtet hun er meget grov i Huden og saa guulgraae, som om hun var en Hex. Det er Skade, at saa god en Pige skal være

faa hæslig. Med al hendes Rigdom bliver hun dog nok aldrig gift."

"Men er det ikke besynderligt!" — sagde Sophie, den Yngste — „at hun i disse gustne Kinder har to faa smukke Smilehuller, at de ikke vilde vanzire endog det deiligste Ansigt?"

"Ja, og hvilke Dine og Tænder!" — raabte Marie, den Mellemste, fyrigt, idet hun i Speilet fæstede et Blik paa sine egne Dine og Tænder — „Jeg vilde give Meget til, at jeg kunde bytte med hende. Dersom hun ikke havde denne forfærdelige Hud, var hun endog deilig."

"Hun er deilig!" — udbrod Pigernes Broder Clement, der under Slutningen af Elines Samtale havde været i Værelset — „Aldrig har jeg seet en skønnere, mere regelmæssig Skabning; faa slank, og dog faa fyldig! Hvad gjør Farven til Sagen? Maaskee hendes Forældre vare Spanske eller Italiensker: og de ere jo Alle mørke i Huden."

"Saa dan er det," — svarede Alhed — „Broderen, der ligner hende som den ene Draabe Vand den anden, skal jo til Spanien for at opsoge deres Slægtninger. De ere gode og rige: det er Hovedsagen. Hør, Børn! vi ere ubemidlede; hvad mener I, om vi søgte at indlede — —"

"Nei! Nei!" — raabte Catharine og traadte et Skridt tilbage — „Han er endnu grimmere end Søsteren. Dertil kunde jeg i Evighed aldrig beqvemme mig."

„Men han har en smuk Skabning, og Tænder og Dine ligesom Søsteren,“ — udbød Marie med Varme — „og, i Sandhed! jeg troer ikke engang, at han mangler Smilehullerne i sine Kinder.“

„Du har jo ret betragtet ham,“ — sagde Sophie smilende — „det er derfor bedst, at du saaer ham.“

„Hvem har nu tænkt paa slikt?“ — raabte Maria rødmande og ilede ud af Døren.

Samtalen blev afbrudt, da en Skipper, som just var kommen hjem fra en Reise til Lübeck, traadte ind i Stuen og forlangte Noget at spise.

Alhed gik ud, for at lade Maden anrette, medens Bigerne dækkede Bordet. Skipperen, der blev alene med Element, satte sig ned paa Bænken, idet han ligegyldigen udbød:

„J har nok idag saaet Rejsende. — Ere de langveis fra?“

„Kun fra Kjøbenhavn“ — svarede Element — „det er tvende unge Menneſter. En Broder, som ledsager sin Søster til Klosteret i Mariebo, hvor hun ſkal opholde ſig, medens han gjør en Reife til Spanien.“

„Da maa han ſørge for, at armere ſin Skude godt,“ — ſagde Skipperen, idet han ſatte Kruset, ſom han havde udtømt, fra ſig paa Bordet — „thi den fordømte friſiſke Søerøver, Blodhunden, Langes Peter, har atter viiſt ſig i vore Farvande.“

„Den fordømte Skurk!“ — raabte Element og

knyttede Hænderne af Forbittrelse — „Er det ikke en evig Skam for Danmark, at denne Ridning, der endnu er grummere end de nordafrikanſke Barbarer, uſtraffet ſkal kunne røve og plyndre paa vore Kyſter? Vel er jeg endnu kun ung, og min hele Eiendom er en gammel Jolle, ſom jeg ikke engang har Raad til at lade ſjølhale og udbedre, men jegønſter dog at vove en Dyſt med ham. Ville Flere forene ſig til dette vigtige Diemeds Opnaaelfe, da var det vel muligt, at udrydde dette lange Søuhyre. Hvilken Fryd maatte det ikke være, at ſee hans Hoved kneiſe paa en Stage her i Havnen og ſkyde til Skive efter hans ſorte, blodtørſtige Hjerte! Hvad mener du, Svend? Mon vi ikke kunde fejre en ſlig Dag ſom en Nationalfeſt?“

„Sikkerligen! Men da maatte vi være Mange,“ — gjensvarede Svend og ryſtede paa Hovedet — „thi han har nu over fem hundrede gudsforgaaene Baads-mænd og Soldater under ſin Commando, der alle kæmpe paa Liv og Død. Har du hørt den ſtorpralende Titel, han har antaget?“

„Nei,“ — ſagde Clement med Forundring — „Han kalder ſig vel dog ikke Herre over Nordſøen, fordi han paa dets Kyſter ſkal have udøvet ſine fleſte Røverier, og endog bortført Koner og Piger? I Sandhed: han kunde være fræk nok dertil. Men hans Time kommer vel ogſaa; og ſaaer Admiral Nordbye ham fat, ſaa — —“

„Det var en altfor ringe Titel til en Mand af hans Bedrifter,“ — afbrød Svend Clement, der

der var meget forundret over, at en sli^g Misbæder kunde give sig en endnu større Titel — „Hør og fald i den høieste Forundring! Da jeg for tre Dage siden var i Lübeck, havde han havt den Frækhed at practisere et Brev ind i Staden, hvori han truede med at forvandle den til en Steenhob, dersom nogen af dens Skibe vovede at angribe ham; ligesom han vilde lade alle Angriberne steile. I samme stortalende Brev kaldte han sig: De Danskes Bestormer, Lübeckernes Riis, Hamborgernes Skræk og Hollændernes Bøddel. Flere, som havde været saa lyffelige at undkomme, da han røvede det Dvæg, som de paa Marken bevogtede, forsikrede: at bemeldte Lange-Peter var af en usædvanlig Ræmpvært og Figur; samt at saavel han, som hans Folk, havde Steiler og Hjul i deres Felttegn og paa deres Klæder, vare frygtelig bevæbnede og overalt besudlede med Blod.“

„Det er uhørt!“ — raabte Clement, betagen af den høieste Forundring — „Og denne Djævel, siger du, er i vore Farvande? Mon vor kjække Konge, der i saa høi en Grad antager sig sine Undersaatters Forsvar mod enhver Forurettelse og Bold, er vidende om, at hans elskede Folk, trindt om Østersøens og Nordhavets Bredder, er udsat for ved denne affhyelige Ugjerningsmand at worde berøvet Liv og Eiendom? Det er Pligt i denne Henseende at aabne hans Dine. Man siger, at Christian behandler Adelen og Geist-

Den smutte Skovpige. 11 2

lighed med megen Strængbed. Er dette, som kan være en Nødvendighed, sandt, da er det lige saa vist: at han er huldjællig, god og vennesæl mod den af hine, i Aarhundreder i Støvet nedtraadte Almue. Han behøver derfor kun at erfare denne Lange-Peters Skjændigheder, for at gribe til kraftige og afgjørende Forholdsregler imod ham. Og Den er ikke Dansk, som ikke med Glæde vover Liv og Blod i en saa retfærdig Fejde. Kender jeg ellers Anden Christians raske Maade at gaae frem paa imod enhver Voldsmand, da vil min gode Lange Peter snart blive et Hoved kortere. I Morgen agter jeg mig til Kjøbenhavn med Hvede. Kongeborgens høie Port staaer stedsse aaben saavel for Lave som for Høie. Saasnart jeg er i Havnen, og har clareret for mig, gaaer jeg op til Kongen og tilbyder mig frivilligen at deeltage i en Jagt paa den storpralende Friser; og du kan maaskee selv komme til at — —"

"Nei, Clement," — gjensvarede Svend med høj Alvor — "Jeg har Kone og fem Børn paa Baagøe, som jeg skal forsørge. For dem er mit Liv af den høieste Vigtighed; og jeg tør ikke, uden den yderste Nød, sætte det i Bøve. Du, derimod, er et ungt, løst og ledigt Menneſke. Hvad har vel du at tabe, uden et Liv, som — — Du kan styrte dig i Døden, for at rense vore Farvande fra den frækkeste og grummeſte af alle Sørøvere. Ingen kan andet end rose din Daad. Med mig forholder det sig anderledes. Hvad der er Pligt for dig, er ikke det samme for mig.

Om jeg faldt: hvo skulde da forsørge min Hustru og mine umyndige Børn? Maaskee fik de ikke engang den sørgelige Trøst: at kunne græde ved mit Ligg.“

„Derfor du blev et Offer for den gode Sag,“ — udbød Clement med Fasthed og ædel Harm — „da vare de Danmarks Børn; og vor høimodige Konge vilde vist klæde og mætte dem. Men dette er ikke din Grund. Der slaaer et Harehjerte i dit Bryst. Røglernes Susen er ikke den Musik, du ynder. Du ræddes ved at see Blod og har ingen Følelse for det Land, hvor du fødtes, og den Konge, der værner om dit Liv og Frihed. Drag hjem til dit Baagøe! Lad din Kjerling række dig Olkruset og Njædbægeret, medens du doven strækker dig paa Bænken ved Døren. Du er en udansk Kryster og bliver aldrig Sømand.“

„Hvad siger du, Dreng?“ — raabte Svend, skummende af Brede — „Tør du understaae dig at forhaane og udskjælde mig, der har pløiet Sø og saltet Bænde, inden du endnu kunde frybe paa Jorden! Det skal du undgælde, Hvalp! og det paa Stedet!“

Han greb Clement om Livet og vilde kaste ham mod Gulvet.

Clement viklede sig med Lynets Hurtighed løs, slog sine djarve Hænder i Svends Bryst og kastede ham med saadan en Kraft mod Døren, at den sprang bragende op, og han styrtede baglænds ud i Forstuen.

Svend reiste sig op og gik langsomt og beffjæmet ud af Huset.

Clement saae længe efter ham. Bredden fortrak sig af hans Afsyn, og han stod noget i dybe Tanker; derpaa ilede han hurtigt efter den mod Havnen vandrende Svend, greb ham ved Armen og udbrød med den høieste Godmodighed, idet han trak ham med sig mod Husets endnu aabenstaaende Dør, uden at bemærke de Fremmede, der saae ud af Vinduerne:

„Jeg har gjort dig Uret: thi du maa dog have Hjertet paa det rette Sted; ellers havde du ikke havt Mod til at ville straffe mig, fordi jeg sagde dig hine, for en ærefjær Mand vistnok alt for haarde Ord. Tilgiv mig min Overilelse og kom tilbage, at du kan styrke og vedergænge dig efter Reisen. Vær idag min Gæst! Efter Bordet ville vi tømme et Par Bægre Randers Ol sammen. Jeg har en Kurv fuld af herlige, nys afplukkede Frugter; dem skal du tage med dig til dine Børn; og giv du endnu maa leve længe med dem.“

„Du er brav, Clement,“ — sagde Svend med bortvendt Ansigt, idet han rakte Unglingen Haanden — „men følge med dig, kan jeg ikke: thi du har ydmyget mig; og jeg er yderst beffjæmet over at du, som jeg har seet løbe om i Sløfjortel, da jeg allerede foer som Matros, har kunnet overvinde mig.“

„Netop derfor er det dig ingen Skam!“ — gjensvarede Clement, idet han trak Svend ind af Døren — „Jeg er tyve Aar yngre end du og har der-

for flere Kræfter og, hvad der er slemt, er ogsaa mere ivrig end du. Tys! der kommer Moder med Maden. Ingen veed Noget om det, der har været os imellem. Lad heller Ingen erfare Noget derom. Vi ville være Benner! Kom nu og sæt dig! Som sagt: Ingen veed, hvad her er forefaldet.”

Deri tog den godmodige, hidstige Clement høilighen feil. Eline og Rosaurus havde, igjennem den tynde Bræddewæg, været Vidne til det hele Optrin; ja Eline havde endog igjennem en Sprække seet, med hvilken Løvestyrke den raske Søgut kastede sin Angriber til Jorden; og, som vi vide, fra Blinduet hørt, hvorledes Unglingens gode Hjerter bragte ham til at udsone sig med den Overvundne. Clements Mod, Fædrelandskjærlighed og Hengivenhed for den Konge, som hun selv høilighen agtede og beundrede, henrev Eline uimodstaaeligen. Hendes Hjerter bankede — og hun kunde ikke dølge for sig selv: at denne raske, opbrusende Ungling var meget ædel, havde en indtagende Figur og et meget skjønt, mandigt Ansyn — samt at hun, for disse herlige Egenstabsers Skyld, var ham uudsigelig god; og det var hende aldeles ikke ubehageligt, at han fandt hendes Former vakkre — hvilket hun, af hans Samtale med Moderen og Søstrene, ligeledes havde hørt. Der laae noget Ubegribeligt for hende i den Tanke, at den Salve, hvormed hun havde overstrøget sit Ansigt, gjorde hende saa grim; og dersom det ikke havde været for desbedre at fremme den gode, uhyggelige Rosaurus’

Planer, vilde hun have været Pige nok til endnu samme Dag at afvaske den.

Det gjorde hende ondt, at være stillet saameget i Skygge for den Ungling, der saameget interesserte hende. Uvilkaarligen greb hun sig i et dybt Suf; og hun var glad ved, at Rosaurus var saa nedssunken i Betragtninger, at han ikke lagde Mærke til hendes høist besynderlige Stemning; og, for aldeles at skjule den for ham, afdækkede hun Bordet og bragte Levningerne af Maden ud til Moder Alhed i Kjøkkenet.

Eline var lykkelig og vel kommen ind i Klosteret, fra hvis yderste Muur Rosaurus, der havde ledsaget hende, vendte tilbage til Rysted og den godmodige Moder Alhed. Han havde netop opholdt sig saalænge med Bognen, til han kunde vide, at Eline var bleven modtaget af Abbedissen. Han var paa Hjemveien i en yderst sørgelig Stemning: thi var det ogsaa vist, at Bernhardine var i Klosteret? Kunde hun ikke være død, eller, om hun levede, muligen være sendt til et af Tyens flere Nonneklostere, for at være hendes Boldsmand, der vel snart ventede sin Frihed, nærmere? Hendes Navn var jo ikke i Klosteret; og det var jo noget aldeles Usædvanligt, at Nonnerne, ved deres Indvielse, forandrede Navn. Og at den ullykkelige Pige var paatvungen Sløret, kunde han ikke drage i Tvivl.

Om hun virkelig var i Klosteret, kunde han jo

derfor gjerne være fjernet fra al Omgang med Andre af Abbedissen, der venteligen var Beldenack underordnet, ja havde maaskee selv staaet paa samme Fod med ham som hiin skamløse Priorinde i Nonneklosteret udenfor Odense, og var derfor saameget mere i hans Magt. Muligen at hendes indbringende Post var Lønnen for hendes Skjændigheder, og at hun af Taknemmelighed blindt hen underkastede sig hans Villie.

Det kunde under slige Omstændigheder være uanskeligt, ja maaskee plat umuligt, for Eline at faae den hulde Pige itale; saameget mere, da hun ikke vidste, under hvilket Navn hun skulde erkjendige sig om den Ulykkelige.

Rosaurus kom under slige Betragtninger til Enkens Bolig, som han havde lovet Eline ikke at forlade før han hørte fra hende; da hun haabede, enten med Abbedissens Tilladelse eller ved List at kunde tilskrive ham et Par Trøstens Ord og underrette ham om, hvad han havde at gjøre eller iværksætte.

Rosaurus traf Skipperenken og hendes fire Børn, samt nogle brave Søfolk, ved et muntert lille Aftensmaaltid, som var foranstaltet i Anledning af, at den elskede Søn og Broder endnu samme Nat, om Vinden blev god, skulde gaae til Kjøbenhavn; men midt i Glæden nedtrillede den ymme Moders Taarer og blandede sig med Njoden, som hun drak paa den syrige Søns lykkelige Reise; thi hun vidste, at hans Skib var brøstfældigt og desuden svært ladet. Han var kun flet armeret — og den frygtelige Lange-

Peter var jo i Farvandet; men hun dulgte sin Frygt; thi hun vidste, at den af hendes modige Søn og de andre danske Søgutter vilde blive ubleet. Hun satte just Bægeret fra sig, da Rosaurus gik igjennem Stuen mod sit Bærelse. Moder Alhed bad ham at gjøre Selskab ved Bordet; og da han undskyldte sig, forenede Clement, ja endog hans Søstre og de Fremmede deres Bønner med hendes; og da Rosaurus endnu vægrede sig, greb Clement hans Haand og udbrød muntert og dog med megen Inderlighed:

„Tillad mig trende Spørgsmaal; og dersom I ikke besvarer dem, som jeg ønsker, skal Ingen af os have Noget imod, at I forlader os. Da vil I endog være en overflødig Person i vort Selskab. Er I en Dansker?“

„Med Liv og Sjæl!“ — svarede Rosaurus og standsede ved Døren.

„Elsker I Eders Fædreland?“ — spurgte han atter og saa Rosaurus stift ind i Øinene.

„Var jeg vel ellers værdig at leve i det?“ — spurgte Rosaurus og saa med den høieste Forundring paa den besynderlige Spørger.

„Og dets Konge?“ — vedblev Clement og trykkede allerede Unglingens Haand med Varme, da han godt kunde vide, hvad Svar han vilde give ham.

„I er en underlig Spørger,“ — sagde Rosaurus med nogen Uvillie — „Den er ikke dansk, som ei elsker den ædle, fælle og høimodige Kong Christian den Anden. Er han ikke Borgerens og

Bondens hjemmødige Børn og Beskytter? Handelens Ophjælper, og gode Loves Giver? Hvo har, som han, følt og beviist, at Borgeren og Bonden ere Mennesker, hvilke han især har værdiget sin kongelige Beskyttelse, idet han har berøvet Adelen og Geistligheden den Svøbe, hvormed hine i Aarhundreder ere blevene pidskede til Blodet? I Sandhed: jeg troer, at I anseer mig for en Forræder, der har sneget sig ind imellem Eder."

"Hurra! Hurra! du har et ægte dansk Hjerte!" — raabte Clement og trykkede Rosaurus med Hefstighed til sit Bryst — „Hvad bryde vi os om din sydländske Ansigtssfarve? Du er en ægte Dansker, og maa blive for at deeltage i Festens Glæder med os. Vor tappre Konge er nylig bleven ægteviet til sin skønne Brud. Det hele Danmark synger Glædesfange, og vi skulde tie? Kom, Broder, og sæt dig hos os. Vi ville under en munter Sang tømme et Bæger paa vor gode Konges, vor hulde, skønne Dronnings og vort evigelskede Fødelands Held og Lykke."

Rosaurus var formeget Dansk til at faa megen hjertelig Begeistring, som den, der udtalte sig af Clements hele Væsen, ikke skulde virke paa ham. Forglemmende sin egen Kummer, og uimodstaaelig henrevet ved den brave unge Sømands Udbrud af en Følelse, der laae dybt i hans eget Bryst, greb han Clements Haand og satte sig ved hans Side.

Det varede ikke længe, inden den inderligste Hjertelighed, der thronede blandt disse muntre og gode Menneſter, ganſte rev Rosaurus med ſig. Hans Bryſt aabnede ſig aldeles for Glæden. Saa behagelig en Aften havde han ikke havt, ſiden han var ſamlet med ſin Fader, Balborg og Dine; og da Clement omſider, efter at have fyldt Bægrene, begyndte nedenſtaaende Dvad, iſtemte han det med den inderligſte fra Hjertet ſtrømmende Følelſe. Han var i denne Henrykkelfeſtund ikke mere ulyffelig, men greb med flammende Sjæl og Dine Bægeret og ſang af Hjertets inderligſte Fylde:

„Hvor gives der blandt Riger

Et Eden ſom vort Land?

Mon ſig af ſkjonne Piger

Vel Syden roſe kan?

Ei er vor Jordbund gold og mager:

Thi Guld fremſpirer paa vor Ager;

Og Havet trindt om Danmarks Kyſt

Sig ſlynger til dets Held og Lyſt.

Her ſtander Metſærds Throne

Bed Friheds ranke Træ.

Hvit hæver det ſin Krone

I milde Loves Læ.

Det blev fra Sydens Blomſterbrimmel

Genplantet under Nordens Himmel.

Mod Stoven hæver sig dets Ry
Fra Borg og Hytte, Stad og By.

Hvo sønderbrød de Lænker,
Vi bar' fra fjerne Old?

Hvo knuste Vold og Rænker
Dg er vort Børn og Skjold?

Hvo skabte Frihed selv for Bonden? *)
(Han som en Træl kun var i Grunden.)

Hvo værner huldt om Land og Strand?
Dankongen: Anden Christian.

*) Det vil formodentlig være overflødigt at erindre: at den ulykkelige, Almuen saa høit bevaagne Christian den Anden var den første af Danmarks Konger, der gav Bønderne deres Frihed; hvilken, efter hans Flugt af Rigerne, igjen blev dem berøvet af hans Eftermand; ligesom han med Selvstændighed og Kraft værnedes om Borgerstandens og de Søfarendes Rettigheder, hvorfor ogsaa disse Stænder med Liv og Sjæl vare ham hengivne. Vi ville, blandt Mange, blot nævne tvende til disse Stænder hørende Vedlinge, nemlig: Borgermester Hans Mikkelsen og den her omtalte Skipper Clement, hvis Hengivenhed for deres ulykkelige Konge skal straae som et lysende og høit Exempel, saalænge Danmark er til og Kongetrostaa hædres som en Dyd paa Jorden. Den Første opoffrede sin elskede Konge Alt, hvad der binder Mennesket til Livet: Fædre-

Hvad lønner da hans Møje,

Den faderlige Drot?

Hans Løn er fra den Høie

Ham nedsendt til hans Slot.

Det er en huld, livsfalig Dvinde:

Europas skønneste Thyrlinde.

Om Himlen bærer i sin Skæl,

Til hans og Dannerfolkets Held.

Dog ei hans Dronning ene

Ham tilføjer Trostabsæd;

Sig Alle fro forene

For ham i Kjærlighed.

neland, Børn og Venner, for at følge ham i hans Landflygtighed; og den Sidste, den modige Element, som da var Commandeur, antog sig efter Frederik den Førstes Død; med saadan en Iver og Kraft den saa grusomt behandlede, fangne og indmurede Anden Christian, som den danske Almue igjen vilde have paa Thronen, at han erobrede en stor Deel af Jylland for ham — men maatte for denne sin Trostabs og sit Heltemod, i Begyndelsen af Christian den Tredies Regjering, i Aaret 1536, udaande sit ædle Liv under Bøddelens Dre, efter i tvende Aar at have været fangen. For at forhaane Helten, der i sin Konges Navn havde ladet sig hylde, satte man en Blykrone paa hans Hoved; og hans parterede Lege-
geme blev lagt paa fire Steiler.

Gaaet Velen end mod Afgrunds-Randen:

Vi flaae for Christian den Anden,

Som danske Mænd, paa Land og Sø,

Indtil vi seire eller døe!

Løm Bægeret til Bunden!

Danskt er dets ædle Saft.

Af nordiskt Æt udrunden,

Vi eie Mod og Kraft.

Saa sandt som vi udtømme Mjøden:

Vi elste Land og Drot til Døden;

Og flaae, indtil den sidste Mænd,

For Danmark og for Christian."

Alle reiste sig op, og et fra Hjertet strømmende:
Vor gode Konge, Christian den Anden,
leve! hævede sig gjennem de aabenstaaende Binduer
mod den venlige, azurblaa Aftenhimmel. Bægrene
bleve tomte til den sidste Draabe, og Ingen bemær-
kede, at en høj og velvoren Herre, indsvøbt i en viid
Kappe, stod ved Binduet og saae ind i Stuen paa de
glade, jublende Søfolk, der vare beffjestede med atter
at fylde Bægrene og af Hjertets Jnderste raabte:

„Vor skjønne, unge Dronning, Kong
Christians hulde Elisabeth, leve!"

„Ræk mig et Bæger! Den Skaal drikker jeg
med!" — sagde Herren ved Binduet med en skøn,
stærk Stemme. De muntre Søfolk, som nu først bleve

ham vaer, reiste sig alle op, for at betragte denne uventede Gæst, idet Clement med nogen Alvor udbrød:

„Her er et Bæger, og vi have en heel Tønde Mjød i Huset; men, Herre! vil I drikke vor gode Dronnings Staal, da maae I komme ind i Stuen. Hun er vel den Ære værd; og jeg synes, at I selv maa kunne indsee: at det ikke er passende at staae paa Gaden og drikke Danmarks Dronnings Staal: denne ophøiede Fyrstinde, der skal være skøn som den opgaaende Sol, og god og from som een af de hellige Engle.“

„Det er hun!“ — sagde Herren med meget Udtryk, idet han, efterfulgt af nogle andre Herrer, traadte ind i Stuen.

„I kjender hende?“ — raabte Mandfólk og Fruentimmer i Munden paa hverandre — „D, sig os, hvorledes hun seer ud? Naar har I seet hende? Er hun virkelig saa skøn, som Rygtet siger?“

„Du har beskrevet hende rigtig,“ — svarede Herren, idet han af Clements Haand modtog Bægeret. — „Hvad det andet Spørgsmaal angaaer: da har jeg endnu idag seet hende; thi det er ikke mange Timer siden jeg reiste fra Bordingborg — og hun er der paa Slottet. Men hvad var det for en Bise, I sang? Det forekom mig, da jeg herudensfor Vinduet hørte den — at der var megen Roes i den til Kongen. Jeg synes dog ikke, han fortjener, at man gjør

saameget af ham, da jeg bestemt veed, at han besidder store Feil; derfor — —"

"Hold Eders frække Tunge i Aie," — raabte Clement med tordnende Stemme, lynende Bine og knyttede Hænder — „om I vil komme med hele Knokler udaf Døren! Hvad er I for en Forræder, at I tør understaae Eder at tale Ondt om vor ædle, gode, faderlige Konge? Vel er I en fornem Herre og har et stort Følge med Eder; men tro derfor ikke, at I har Lov til at sige, hvad I lyfter. Kald ufortøvet Eders æressjænderste Ord tilbage; eller, saa sandt som jeg hedder Clement og høiagter, ærer, elsker og beundrer min Konge, driver jeg Ier ikke denne Misdænde lige i Skallen!"

"Forbarmende Himmel!" — raabte Moder Alhed, der rystede, saa Mjøden flød hen af Bordet, hvorved hun holdt sig — „Clement! Raser du? Knæl ned i Støvet og bed om Naade! thi — jeg kan ikke tage feil, — det er vor naadige Konge og Herre selv, der er i mit ringe Huus! O, Eders Majestæt! Tilregn ikke den vilde, ufornuftige Ungdom et Udbrud, som — —"

Hun var imidlertid kommen nærmere og knælede med opløstede Hænder ned for Kongens Fødder.

Alle stode maalløse; og Clement tabte af Forsærdelse Randen af sin bævende Haand.

Kongen løstede med huldsalig Mildhed Konen op, idet han smilende spurgte:

"Har du seet mig tilforn?"

„Ja, Eders Naade! Da I med Eders salige Herr Fader, kort før hans Død, var i Nyborg, for med ham at høre de Betrængtes Klagemaal, var jeg der i Byen, hvor jeg saae Eder, Herre Konge, da I ledsagede Kong Hans hen til Raadhuset. Jeg har ogsaa i min Ungdom seet Hertug Frederik, Eders Farbroder. Jeg mindes ham endnu grandgivelig. Det er ham, som staaer der, ved Eders venstre Side.“

Moder Alhed havde Ret. Det var virkelig Hertug Frederik. Han havde, siden Kongens og Dronningens Formaling, været i Kjøbenhavn. Christian vilde selv ledsage Hertugen og hans Søn til Femern, hvorover de vilde reise til Slesvig. Kongesnecken maatte, formedelst det pludselige Bindstille, ligge for Anker i Dybet; og da Tiden var falden Hans Majestæt lang, var han, med de andre høie Reisende og nogle af Herrerne i hans og deres Følge, gaaet iland med Baaden, da man ikke kunde vente Bind før i Morgenstunden.

Den gode Moder Alhed nød altsaa den Ære: at trende af Danmarks Konger paa eengang vare under hendes Tag; men hverken hun eller Nogen kunde da ane: at Christians tvende Frænder skulde blive Konger i Danmark; og endnu mindre, at den da saa lykkelige og mægtige Konge, berøvet Krone og Frihed, som en Fange i sit eget Rige, skulde overleve dem Begge.

Christian tog aldeles ikke Clements Hefstighed unaadigt op. Med vennelsel Godhed rakte han den

opbrusende Ungling Haanden, som Denne tryffede til sine Læber, idet han, overvældet af dette Raadesbeviis, kastede sig for Kongens Fodder.

Moder Allhed havde faaet Mod ved Kongens venneskæle Godhed. Tillidsfuld nærmede hun sig atter til Monarken og bad ham med hans høie Følge at træde op i hendes Storstue og tillade, at hun maatte frembære ham nogle faa Forfriskninger.

„Som du vil, Moder!“ — svarede Kongen med nedladende Godhed. — „Men disse ærlige Søfolk have jo indbudet mig til at drikke Dronningens Skaal, hvilket jeg ikke vil undlade, da jeg veed, at de mene det ærligt med mig og hende. Vor Vertinde har formodentlig flere Bægere, thi — ikke sandt — J, Hertug Frederik, saavel som disse gode danske og holsteenske Herrer, ville formodentligen drikke den med?“

„Hvor kan Eders Majestæt tvivle derpaa?“ — svarede Hertug Frederik og greb et af de af Allhed fremsatte smaae Sølvbægere — „Hvo vil ikke gjerne hylde Høi hed, Skjønhed og Dyd? Min Søn! Du er rigtignok endnu for ung til at tømme et Bæger i Lag med Mænd; men naar det gjælder om at vise Hengivenhed for den unge, ophøiede Fyrstinde, hvis Ynde og Deiligbed endog henrev dig til Beundring, tør du tillidsfuld lade dit Hjerte tale. Eders Majestæt tillader nok, at han tømmer et Bæger paa Eders uforlignelige Dronnings Fremtids Held og Lykke?“

Den smukke Støvpige.

„Med Glæde!“ — svarede Kongen og vinkede ad Christian, at han skulde komme nærmere.

Hertugens Canzler, Dittlov Reventlou, overraskte den unge Prinds et af de Bøgere, som Clement, der havde paataget sig Mundstjankens Embede, nyligen havde fyldt.

„Kom du, Fætter, og sæt dig hos mig!“ — vedblev Kongen og trak Prindsen ned paa Stolen, som han deelte med ham, da der, foruden Bænkene, kun vare tvende Stole i Stuen — „Jeg ynder dig fortrinligen. Af dig vil der i Tiden blive en brav Tyrste. I er lykkelig, Farbroder, at Himlen har givet Eder en saa vakker, haabesuld Søn. Jeg vilde ønske, at den vilde forunde mig samme Lykke.“

„Eders Majestæt maa give Himlen Tid: da vil den vist opfylde Eders Ønske!“ — udbrød Hertugen med et tvungent Smil — „Jeg haaber, inden idag et Aar at komme til at staae Fadder hos Eder.“

„Det give Gud!“ — raabte Kongen henrykt — „Han holde alnaadig sin Haand over Dronningen, og velsigne hende med en forønsket Livsfrugt, at Thronen aldrig skal mangle Arvinger og Danmarks Kongeslægt ikke uddøe, men blomstre og forynge sig i mange Aar, til Verdens sidste Dage, bestrøet af Gud og elsket af det Folk, hvis Skiebne Himlen lagde i dens Hænder! Retfærdskjærlighed, Visdom, Kraft og Folkets Kjærlighed være den skønne Arvelod, Faderen efterlader sin Søn. I Sandhed, Farbroder! dersom Himlen skænker mig

en Søn, skal jeg, medens han endnu ligger i Buggen og rider Ranke paa mit Knæ, lære ham at elske det Folk, som Himlen bestemte ham til at regjere over; og uafsladeligen indprente ham den Sandhed: at Uafsaatternes Kjærlighed er den skønneste, mest suntlende Edelsteen i en Konges Krone. I brave Folk, som ved Eders Glædesfest paa saa hjertelig en Maade ihukommer Eders Kongehuus: kommer nærmere! Jeg vil nu med Eder udtømme Dronningens Staal, med det Ønske: at hun maa leve længe og vel paa Jorden, samt at Rigerne aldrig maa mangle en retsaffen Kronarving."

"Det høre Gud!" — udbrød Hertug Frederik med en sølsomt Betydning og lod sit Flammesvie, med et meget talende Udtryk, dvæle paa sin Søn, hvorfra det gik over paa Canzler Reventlou, der syntes at forstaae Hertugens Mening og hemmelighedsfuld, med en næsten umærkelig Bøining, tilsmilede ham: at han havde forstaaet ham og nærede samme Ønske.

Dronning Elisabeths Ravn gik nu jublende over de ved Kongens ufornodentlige Nærværelse henrykte Søfolds Læber. Den ellers saa frygtsonne Kosaurus, samt Moder Alhed og hendes Døttre, istemte det tilsligemed Byens samtlige Indvaanere, der, ved Rygtet om deres elskede Konges Ankomst, havde forsamlet sig udenfor Binduerne; og Vægrene bleve tømte til den sidste Draabe.

"Mine Venner!" — udbrød Kongen med Inderslighed og huldrig Godhed — "Eders Kjærlighed for

mig, min Gemalinde og Fødelandet, som I i Eders Sang paa en saa kraftig og hjertelig Maade udtrykte, har rørt mig inderligen og forskaffet mig en meget behagelig Stund. Dog een Skaal synes endnu at være tilbage at udtømme, og den vil jeg frembære for Eder! Fylder atter Bægrene og rækker os hver eet af dem. Det er vort elskede, af Himlen saa velsignede Fødelands Skaal. Den veed jeg, at I ville drikke af Hjertet: thi I ere brave danske Mænd og Borgere, der mene det vel med Eders Fødeland."

"Tilgiv, min naadigste Konge," — udbrød Clement og nærmede sig et Skridt til Kongen — „at jeg vover at fremkomme for Eder med en Bøn. Tillader Eders Majestæt ikke, at vi gjentage den Sang, som I nys hørte os synge? Kongen og Fødelandet, synes mig, ere saa uadskillig forenede, at man kan ikke ihukomme Dette uden at minde Kongen, som er dets første Mand og Beskjermer. Denne Sang er, siden Eders Majestæt skænkede Rigerne en Moder, saa almindelig her og synges saa ofte, at Enhver kan den. De, som staae udenfor Vinduerne, ville glæde sig inderligen ved tillige at turde istemme den."

"Gjører som I ønske!" — svarede Kongen, der havde reist sig og saae mod Vinduerne — „Eders Glæde er min egen. Forjager al Evang og værer muntre."

Clement begyndte Sangen, som alle Nysteds Indvaanere istemte med den høieste Kraft og Følelse; og de tomte Bægere bleve, ved dens Slutning, eftersgam-

mel dansk Sædvane blandt Almuen, ved den sidste Skaal, under Hurraraab, fastede mod Løftet.

Kong Christian rakte sit Bæger mod Clement, som hurtigt fyldte det. Med Majestæt og Ynde vendte Kongen sig saavel mod Forsamlingen i Stuen, som den paa Gaden, og udbød med en inderlig og fra Hjertet strømmende Følelse, idet tvende Taarer perlede i hans skønne, mandige Dine og nedrullede over hans friske, blomstrende Kinder:

„Mit brave danske Folk leve!“ — Og da Bægeret var tomt, fastede han det hurtigt mod Løftet, medens hans elskede Navn, med den høieste Jubel, steg mod den stjernefulde Himmels funklende Svælving.

Allhed vovede endnu engang at bede Kongen med sit Følge at træde op i den øverste Stue; men Christian afflog det aldeles, idet han forsikrede: at han befandt sig aldrig bedre, end midt iblandt sit gode, trofaste Folk. Allhed bragte derfor de omtalte Forfriskninger, som bestode i nyfærnet Smør, fint Brød og herlige, nylig afplukkede Frugter, ind til Kongen, hvor han var — og det lod, som om det Fremsatte smagte Hans Majestæt, Hertugen, Prindsen og deres Følge fortræffeligen, da det næsten Alt blev opspist.

Efter at Kongen hos Borgemeesteren, der strax efter Majestættens Ankomst, havde indfundet sig og var bleven meget naadig modtaget, havde erlyndiget sig om Byens og Omegnens Tilstand, saldt Samtalen paa Søren, og Clement vovede at berette Kongen,

at Lauge-Peter atter huserede i Farvandet om Rysterne, samt at man kunde vente de grueligste Misgjerninger begaaet af ham og hans Bande. Clement tillod sig endog at yttre det Dnske, at gaae ud mod denne frygtelige Sprøber, for enten at udrydde eller forjage ham.

Christian hørte med megen Opmærksomhed paa den unge Mands Beretning. Hans Dristighed og Mod behagede ham særdeles; og han befalede Clement i meget naadige Udtrykke, om nogle Dage at komme til sig i Kjøbenhavn, da han imidlertid vilde tage Tingene i nøie Overveielse.

Rosaurus, der saameget som muligt havde holdt sig i Baggrunden, for at han ikke skulde komme i den Nødvendighed at tale, da der let kunde være Nogen i Forsamlingen, der fra Bispen's Huus kjendte hans Stemme, blev ved Kongens Nedladenhed og Naade næsten fristet til at kaste sig for Monarkens Fødder og anraabe om hans mægtige Beskyttelse. Men den tilstedeværende Mængde var for stor til, at han turde vove det, hvor stor en Tillid han end havde til Kongens Godelmodighed. Desuden hindrede hans ufordeelagtige Masquering ham ogsaa deri. Han overveiede, at hans Hemmelighed derved blev røbet for alt for Mange. Kongen var jo paa en Sørøise og kunde derfor ikke strax frelse hans Elskede. Rygtet om det Foresaldne vilde snart trænge sig til Mariebo. Abbedissen vilde altsaa tage Forholdsregler, der aldeles kunde tilintetgjøre Dines Redning, om Kongen

endog vilde frelse hende. Den ædelmodige Eline var da ogsaa udsat for store Ubehageligheder. Han taug derfor og indsluttede sit Dnske dybt i sin pinte Barm. — Dog foresatte han sig, om alt Andet slog feil, at henvende sig til den ædelmodige Konge, der saa aldeles havde vundet hans Hjerte og ubegrændsede Tillid.

Morgenrøden purpurfarvede allerede den østlige Himmel. Det begyndte at luse over Søen. Kongen brød derfor op og besteg Baaden, efter rigeligen at have begavet Moder Alhed og Byens Fattige. Alle Indvaanerne ledsagede ham til Stranden — og deres veemodige Farvel lød efter ham. Den huldsalige Drot havde efterladt sig et uudslætteligt Minde i Alles Hjerter.

Rosaurus fulgte ikke med Mængden. Fra sit Bindue saae han Dannerkongen gaae ombord og hørte Lykønstningerne og Jubelraabene, der lød efter ham; hvilke han af et trofast, danskt og ærligt Hjerte i Stilhed istemte.

Ser lange Dage havde Rosaurus tilbragt i den største Engstelse, uden at erholde den ringeste Efterretning fra Eline; og han var nærvæd at mistvivle om, at det var hende muligt at lade høre fra sig, saa længe hun var i Klosteret. Den syvende Dag begyndte allerede at helde, og endnu havde han intet Bud faaet.

Den Sorgfulde stod just ved Strandbredden og saae fortvivlet op mod den med mørke Skyer overtrukne Himmel, medens de mod Kysten fraadende Bølger kastede deres hvide Skum hen paa hans Fødder; og hans Hjerte var, ligesom Naturen, i et stormende Oprør.

Et underlig flædt Fruentimmer gif ham et Par Gange forbi og betragtede ham nøie, uden at han bemærkede det. Omfider stod hun stille og betragtede ham endnu nøiere, hvorved Rosaurus blev opmærksom og saae hende, dog uden Deeltagelse, i Ansigtet, da han troede, at hun vilde bette, og greb i sin Lomme et Sølvstykke, som han vilde give hende.

„Hvad for noget?“ — udbrod Konen smilende og stødte hans Haand fra sig — „J byder mig et Sølvstykke; det kan J selv beholde. Med ringere end tre Guldstykker lader jeg mig ikke afspise; og saa kan J endda give mig et Par Sølvstykker i Drillepenge.“

Rosaurus betragtede Konen med Forundring; og da han syntes, at det, som hun forlangte, var For meget at give til en enkelt Fattig, da Flere kunde have godt af det, sat han sin Sølvpenge i Lommen og ilede, formedelsst det frembrydende Uveir, op mod Huset, uden at lægge Mærke til at Fruentimmeret med hurtige Skridt ilede efter ham; og han vilde just gaae op paa sit Bærelse, da den ældste Datter af Huset kom ham imøde og spurgte leende:

„Vil J lade Eder spaae?“

„Spaae?“ — gjentog Rosaurus med Forundring over dette besynderlige og uventede Spørgsmaal.

„Ja, jeg tænkte det“ — svarede Catharine — „siden at Spaaqvinden følger lige i Hælene paa Jer. Seer I, der er hun jo!“

Rosaurus vendte sig om — og saae Qvinden, der, underlig grinende, stod bag ved ham; og da Catharine gjentog sit Spørgsmaal, udbrød han med megen Alvor:

„Min fromme og oplyste Fader har tidligt lært mig: at Den, som troer paa Hæxer, Troldmænd og Spaaqvinder, forsynder sig imod Gud, hvis Beie og Styrelser ere uudgrundsfelge; samt at slige Menneſker kun har til Hensigt at bedrage; og at Den er en Daare, der vil betjene sig af dem.“

„Saa! Sagde I det, min kloge Herre?“ — spurgte Konen med et underligt, ligesom muntert, spottende Ansigt — „Er da Catharine, som der staaer, en Daare? Og hende har jeg mange Gange spaaet. Alt, hvad jeg forudsiger, gaaer i Opfyldelse. Forudſagde jeg dig ikke forgangen, Catharine, at her kom en ung, smuk Tyr til Huset? Det var Jer, jeg meente, og I har jo allerede været her over otte Dage. Lad mig derfor kun ſaae Eders venstre Haand fat. Det er den vigtigſte: thi den er nærmest ved Hjertet — og jeg ſkal ſige Eder, hvad der ſkal møde Eder fra i Dag af, lige indtil Eders Dødsdag. Men lad os

gaae op paa Eders Kammer. Regnen pldsker jo lige her ind i Forstuen paa vore Ansfigter."

Rosaurus vendte hende Ryggen og vilde gaae op af Trappen.

"Men saa bliv dog lidt!" — vedblev Dvinden og holdt paa ham — „J maa ikke troe, at alle de, der lade sig spaae, ere Daarer. Kan Nogen vel være visere end den fromme Abbedisse, Fru Christence, i det hellige Mariebo Kloster? Og hende og hendes trende Kostgængerster, samt Klosterportneressen, har jeg endnu igaar forudsagt deres Skjebne. Den fremmede, forsmudsede Jomfru, der kun har været der i nogle Dage, foragtede ikke engang min Kunst; og der gaaer ingen Uge, uden at jeg udøver den i Klosteret."

Rosaurus blev staaende med den ene Fod paa Trappen. Det var, som om han ved Spaaqvindens sidste Ord var forvandlet til en Støtte.

"J tier og synes forundret," — tog den sølsomme Dvinde atter til Orde — „J troer dog vel ikke, at være klogere end sliq en hellig Matrone og de fromme Jomfruer, der ere under hendes Varetægt? Lad Eders Stivsind og Selvklogskab derfor fare og und mig Lidet at fortjene! J skal ikke fortryde det."

"J slipper hende ikke," — sagde Catharine, ibet hun ilede ind i Stuen, da Moderen kaldte paa hende.

Rosaurus gik op af Trappen og bad Konen at følge sig.

Da de Begge vare inde i Kammeret, og Konen

havde luffet Døren, var hendes underlige Bæsen reent forsvundet. Rosaurus vilde spørge hende om Klosteret, Bernhardine og Eline — men hans Stemning var saa besynderlig, at han ikke formaaede det. Taus rakte han sin venstre Haand mod Konen, som undveg at modtage den, idet hun smilende udbroød:

„Læg først de tre Guldgylden i den. Ja, I kan gjerne lægge fire. Det, jeg bringer Eder, er mere end fem værd. Jeg veed, at I gjerne havde givet mig dem nede ved Stranden; men Fisserne, som lænede deres Baade til Pælene, kunde let seet det, som jeg har at bringe Eder; og“ — tilføiede hun meget hemmelighedsfuld — „Jomfruen, som lovede mig de tre Guldstykker af Eder, lod mig spørge ved den hellige Jomfru, i hvis Kloster hun er, at jeg, uden at et Die saae det, skulde levere Eder denne Paffe; men da vi endnu ikke kjende hinanden, vnskede jeg gjerne, at I, forinden I modtog den, vilde — —“

Rosaurus rystede hele Indholdet af sin Pung ud i Konens Skjød og greb den Paffe, hun rakte ud imod ham, med en Ild, som ikke kunde være større, om end alle Menneffers timelige Vee og Vel var afhængig af det, der var i den.

„I Morgen otte Dage skal jeg igjen til Klosteret, for at spaae. Jeg skal da komme her, for at afhente Eders Svar. Lev imidlertid vel, min kjære, gavmilde Herre, og tak for denne Gang. Nu maa jeg ned til den gamle Alhed og hendes Døttre. De ere vel sagstens nysgjerrige efter, at jeg skal udtyde dem, hvad

Skjebnen, siden jeg var her sidst, med sin dunkle Skrift har prentet i Deres Hænder."

Spaaqvinden gik langsomt ud af Døren, som Rosaurus luffede ilaas efter hende; derpaa fremtog han Paffen, som han havde forvaret paa sit Bryst; og hans Dine opdagede med Smerte, at Udskriften ikke var af den elskede Dine, men af Eline. Men hvad kunde det da være, som Eline sendte ham? Det var jo umuligt, at hun kunde have skrevet et Brev til ham paa flere Ark! Der kunde jo siges Meget i saa Ord, og Paffen var temmelig tyk. Hvad kunde hun vel have at sende ham? Det Eneste, han ønskede sig: en Linie fra den saa længe savnede og begravte Piges Haand, var det vist ikke; thi hun havde jo ikke skrevet uden paa; og hun vilde vist idetmindste ved et bekendt Tegn eller Træk uden paa Brevet have antydet ham, at det kom fra hende, at hun endnu levede og elskede ham.

Rosaurus var i en underlig Stemning. Det var muligt, at han holdt sin Dødsdom indsluttet i sin skjælvende Haand — og han havde ikke Mod til at aabne Seglet; han manglede Kraft til at ende den Uvisshed, der var nærved at dræbe ham. Han lagde det tunge, betydningsfulde Brev paa Bordet, for nøie at betragte det, om han ikke af dets Udortes kunde slutte sig til dets Indhold; men hans Dine fyldtes uvilkaarligen med Taarer, og alle Ting løb i Gæt for dem.

Rosaurus følte, at han var i en alt for stor

mende Bevægelse til at kunde læse, hvad Elise tilskrev ham, og han vilde vide sin Skjebne, den være som den vilde. Han lod derfor Brevet ligge paa Bordet, rev Vinduet op, og søgte i Uveiret at affjøre sit hede Bryst, hvorpaa Regnen i store Draaber indpladsfede. Et uhyre Tordenbrag rystede Huset over hans Hoved. Lyn paa Lyn knittede i Luften, og Havet hævede sine hvide Bølger mod Skyerne. Denne store Naturscene gjorde et stærkt Indtryk paa Rosaurus og mildnede Stormen i hans Bryst.

„Herre! Din Almagt er stor!“ — raabte han og hævede sine Dine mod Skyerne — „Du er frygtelig i din Torden! Uendelig er din Vælde!“

Idetsamme saae han fem smaae Svaleunger, som han hele Dagen havde seet flage paa Redens Kant, sidde og sove paa en lille, raadden Dvist, som stak ud af Taget, medens de Gamle, lidet derfra, sadde rolige og, som det syntes, Dyreret i Naturen uagtet, saae paa deres slumrende Unger. Denne — man kunde næsten kalde det saaledes — Lustens Fugles Tillid til deres Skaber, endog naar han syntes i sin Brede at slynge Død og Ødelæggelse ud over Jorden, rørte Rosaurus dybt og inderligen. Han skammede sig ved sin Modløshed og følte: at hans Tro paa Forsynet var ikke stor nok; at han manglede Tillid til den Gud, der saa underfuld havde frelst ham, selv naar Redning syntes umulig. Afbedende sin Brøde, hævede han sine Hænder mod den ligesom fortørnede Himmel; og Trøst og Husvælselse dalede fra det Høie

ned i hans Hjerte. Han lagde tillidsfuld sin Skjæbne i Alstyrerens Hænder og sagde med den inderligste Tillid og et fromt mod Naadens Throne hævet Hjerte:

„Fader i Himlen! Uden din Billie falder ingen Spurv til Jorden! Jeg staaer i din Haand. Din Billie see! Din Kraft vil opretholde mig. Jeg skal ikke fortvivle!“

Hurtigt ilede han til Bordet og greb Pакken, som han varligen aabnede. Flere tæt skrevne Ark faldt ud af den. I Omslaget stod skrevet:

„Indsluttede, hvilket Eders Dine, som i dette Dieblif staaer ved min Side, af og til i over tvende Aar har skrevet, i Haab om at det dog engang skulde komme i Eders Hænder, sender jeg Eder som den bedste Trøst for Eders sorgende Hjerte. Hav fuldkommen Tillid til Spaaqvinden. Hun er tro og paalidelig, naar man betaler hende godt. Abbedissen, den hellige Moder Christence, er mig fuldkommen bevaagen. Jeg kan saa ofte, som jeg vil, see Eders Dine. Det er en huldsalig, herlig Pige. Hun lever og aander kun for at elske Eder. Lev vel! og skriv med Spaaqvinden til hende og Eders

Eline!“

Rosaurus læste ikke strax disse Linier. Hurtigt som Lynet, der forvandlede Lusten til et Hav af flam-

mende Luer, aabnede han de indsluttede Arf og — han udstødte et Strig af Glæde, da han saa, at de vare skrevne med den tilbedede Dines egen Haand. Taus styrtede han paa Knæ og holdt Papirerne høit i Beiret, som om han vilde vise Himlen, hvor uudsigelig lykkelig han var; og frembar Herren sin brændende Tak for hans uendelige Barmhjertighed. Himlens Torden vedblev at rulle, Lynet at flamme; men Rosaurus bemærkede det ikke mere. Han knugede verelviis Dines kjære Haandskrift til sit Hjerte og sine Læber; og han kunde for Henrykkelse ikke strax læse, hvad den indeholdt. O, han vidste jo allerede det Vigtigste: Dine levede og hun elskede ham; dette var ham den saligste Bished. Det var kun ved Lyset af Himlens Fakkell, at han havde kjendt Dines Haand. Omfider var han saa fattet, at han havde Tanke for at læse, hvad hun skrev — og Rosaurus bemærkede med Forundring, at det var mørkt i hans Bærelse, da det var temmelig silbdigt, og Uveiret meget var sagtnet. Dog kunde han ved Binduet endnu kjende Dines søde, ham saa vel bekjendte regelmæssige smukke Træk. Hurtigt skjulte han atter Papirerne paa sin Barm og løb ned og hentedes Lys.

Den muntre Catharine var selv isærd med at lade sig spaae og udloe ham, fordi han havde havt samme Svaghed. Rosaurus hørte ikke, hvad hun sagde. Hurtig greb han Lyset, lod Catharine, med samt Spaaqvinden, staae i Mørke og ilede op paa Kammeret, som han omhyggeligen tillagtede og satte sig til

at læse. Den henrykte Yngling blev ved at læse til
 Lyset var udbrændt, og han maatte hente et andet;
 ja, Natten var henrundet, og Morgenrøden straaled
 ind til ham, inden han kom til Slutningen af det
 lange, saa ofte afbrudte og igjen begyndte Brev, som
 hans saa voldeligen bortførte, ulykkelige Pige først til-
 skrev sin Barndoms sømme Pleierinde og siden fortsatte
 til sin Elsker. Ord til andet lyder det saaledes:

„Min dyrebare Moder!

Jeg er færdig at forgaae af Sorg: thi jeg
 veed, at du har brækket dit Been; og jeg kan ikke
 strax komme til dig. Er det dog ikke forfærdeligt,
 at Karlen, der var saa god at tage mig op til den
 gode Kone, som sad i Bognen, skulde saaledes fjøre
 vild, at jeg ikke kan komme til Fader Augustus før
 imorgen? thi hos ham haaber jeg, at du er; da
 du venteligen har ladet de gode Menneſter, der dog
 i din Ulykke maa være komne dig til Hjælp, bringe
 dig dertil; da du vel ikke vilde forraade dem Hem-
 meligheden om vort skjulte Opholdsſted.

Veed du, min gode, kjære Moder Balborg,
 hvad der dog lidet trøſter mig? Det er, at du en-
 gang før har brækket dit ene Been og dog var
 kommet dig saa godt, at du ikke haltedet det Rin-
 geſte? Du er from og god. Din Tro er reen og
 ſtærk. Din Bandel i Livet har ſtedſe været ret-
 ſtaffen, og, ſom den ædle Fader Augustus ſiger, du
 har ſtedſe vandret dine Veie i Herrens Frygt og

med Hans Ord i dit Hjerte. Den gode Gud vil derfor nok hjælpe dig, og du vil snart igjen komme dig. Det er mig umuligt at holde op at græde over dit Uheld; og jeg synes, at det ikke var nær saa stort, dersom jeg var hos dig og kunde pleie og passe dig. Mine Dine ere saa ømme af Graad, at jeg neppe kan holde dem aabne. Dog vil Gud styrke mig saaledes, at jeg ikke skal sove ind under Bønnen. Jeg veed nok, at disse Linier ikke komme i din Haand, for jeg selv lægger dem i den; men jeg skriver alligevel, for, som du ønsker, at gjøre dig Regning for min Sjæls Tanter; og jeg kan saameget lettere gjøre dette, da jeg er alene, og den gode Mand, hos hvem vi ere, har for nogle Penninge givet mig en heel Deel Papir, tre Penne og en lille Boddike fuld af Blæk, som jeg vil tage med mig, for at optegne dig mine Tanter og Følelser inden vi endnu sees. Himlen velsigne og bevare dig! Jeg ønsker dig en god Bedring til imorgen, da jeg atter omfavner dig. God Nat!"

„Er det ikke underligt? — O, min Moder! hvad skal der blive af din Dine? — I dette Dieblif har den underlige Karl, der tog mig fra den Kone, som du selv havde sendt til den gode Dyveke, i Dørværelse af det Fruentimmer, som jeg nu stedse er hos, sagt: at det var slet ikke sandt, Den smukke Skovpige. 11 4

at du havde brækket dit Been — for hvilket jeg takker Gud med Glædestaarer. Det var Altsammen kun en lille List for at bringe mig i Sikkerhed og frelse mit Liv (esterksom jeg maaskee ved Larm og Strigen vilde have modsat mig min egen Lykke), da en Deel af min myrdede Faders Fjender have sammensvoret sig, for at berøve mig Livet. Det er vor fromme Dronning, Kongens Moder, der vil beskyærme og bevare mig; og jeg skal blot en kort Tid unddrages mine Fjenders Efterstræben; saa kan jeg igjen vende tilbage til dig, for aldrig mere at forlade dig. Gud maa vide, hvor Dronningen har faaet at vide, at jeg er til? Jeg har aldrig troet, at Nogen paa Jorden vidste Noget om mig eller min Familie, da du, min gode Moder, ikke endnu har faaet Kongen itale eller aabenbaret ham vor Hemmelighed; og jeg veed bestemt, at hverken Fader Augustus eller min kjære Rosaurus har aabenbaret, hvad de vidste, der skulde forties.

Hvormeget det end smerter mig, at jeg maaskee ikke i flere Uger saaer min elskede, kjærlige anden Moder at see, kan jeg dog ikke Andet end søle mig overvættes lykkelig ved den Visshed, at du er sund og frisk, og at Beenbrudet var opdigtet. Jeg synes dog, at det ikke er Ret, at en Dronning betjener sig af List og Usandhed; men da jeg nu veed, at det skete med din Billie, og at du blot var fraværende, for at undgaae min Faders blodtørstige Fjenders Forfølgelse, maa jeg vel finde mig veri.

Dog er det mig umuligt at lade være at græde og klage. Jeg har den hele Dag ikke gjort Andet; uagtet det vist er en Synd, da det Hele jo er til mit Vel, og for at frelse mig fra at blive snigmyrdet. Jeg har dog aldrig gjort noget Menneske Fortred; — min Fader var jo, som du og Augustus siger, ædel, vitt og god; hvor kan da hans Fiender være saa ondskabsfulde, at de kunne nænne at forfølge mig? Jeg vilde ønske, at jeg kunde sove lige til jeg igjen er hos dig, Augustus og min kjære Rosaurus: thi jeg saae Eder forrige Nat stedse i Drømme — og det forarsagede mig saadan en overordentlig Fryd — da jeg ikke veed, hvorledes jeg saalange skal kunne udholde Eders Savn; og jeg kan ikke aflade at græde og tænke paa Eder, naar jeg er vaagen. Dog, taffet være Dronningen, som, skøndt paa saa underlig en Maade, har betrygget mit Liv; thi jeg veed, at min Død vilde knuse Eders ædle Hjerter.”

„Nu veed jeg da, hvor jeg skal hen. Margaretha (dette er Konens Navn, der ledsager mig) har sagt mig: at Dronningen af særdeles Naade lader mig bringe til et Nonnekloster, hvor der er en from og hellig Moder, som hedder Christence, der skal beskytte mig og danne min Sjæl for Dyden. Jeg veed ikke, hvorfor det er — men jeg ryfter over mit hele Legeme ved Tanken om, at jeg

skal i et Kloster: thi jeg er vist altfor syndig til at opholde mig inden for saa hellige Mure, blandt slige fromme og hellige Søstre, der allerede her paa Jorden ere halve Engle; men jeg vil stræbe efter at blive frommere og bedre, naar jeg kommer blandt dem. O, min dyrebare Moder! jeg vilde dog ønske: at Dronningen ikke havde taget mig i sin Beskyttelse — thi saa lykkelig som jeg var i den smukke Gylldenlunds Skov, i vor kjære underjordiske Bolig, bliver jeg dog ikke i Klosteret. Der var jeg from nok; og den gode Fader Augustus sagde jo steds, at min Andagt var reen og Gud behagelig; men Margaretha siger: at jeg er en stor Synderinde, og at det er for min Sjæls Saligheds Skyld (de andre Dage har hun sagt, at det var for mit Livs Frelse) at jeg skal i Klosteret. Er det ikke skrækkeligt? Hun siger nu: at jeg skal blive der et heelt Aar. Hvordan vil det da gaae mig for Længsel efter dig, Rosaurus og Augustus? O, giv jeg dog var igjen hos dig, i vor kjære, kjære Hule!”

„Jeg er nu i Klosteret; og det fortryder mig meget, at jeg ikke spurgte Margaretha om dets Navn; thi hverken den hellige Moder eller de Nonner, jeg har spurgt derom, tør sige mig det. De sige: at det er dem under Livsstraf forbudet. Vi kom paa Reisen over tvende Bande. Jeg var saa

bange for, at Skibet skulde forgaae i Bølgerne; thi det blæste ikke saa lidet; og Bølgerne vare vist stundom over en Alen høie og ganske hvide af Skum i de øverste Kanter.

Jeg blev meget vel modtaget af den hellige Moder og fik et smukt Kammer ved Siden af hendes egne Bærelser. Dog kunde jeg ikke andet end græde, da jeg tænkte paa dig og det glade, stille Liv, hvorfra jeg er udrevet. God Nat, min søde, gode Moder! Jeg er ganske søvnig af Reisen og den megen Graad, hvilket den hellige Moder kan see paa mig, hvorfor hun vil have, at jeg skal gaae tidlig i Seng. God Nat! Gud give, at jeg kunde drømme om dig."

„Forbarmende Himmel! Jeg har drømt om dig; men jeg syntes, at du var død og laae bleg og blodig udstrakt i en guul Liigkiste, hvorved Augustus stod og vred sine Hænder. Det var en skræffelig, martrende Drøm! Jeg skreg saa høit isøvne, at den hellige Moder kom ilende ind til mig og vækkede mig; og jeg takkede Gud med Glædetæarer, fordi dette rædselfulde Syn kun var en Drøm. Men det er mig umuligt at faae det ud af mine Tanker.

Jeg har nu været her i ni Dage, men kommer næsten aldrig ud af mine Bærelser. Igaar tog jeg Mod til mig og bad den hellige Moder om

at maatte gaae ind til Nonnerne, som jeg, den første Dag jeg kom her, saae i den Stue, de kalde Arbeidsstuen, hvor de spandt og vævede; men hun afflog mig det aldeles, da, som hun sagde, de kun vilde fordærve mig. Er det muligt, at dette kan være Tilfældet? Saa maatte de jo være onde; og dette kan jo ikke bestaae med deres Fromhed. Min Længsel efter dig og den hjære, gode Rosaurus, der forskaffede mig saamegen Glæde, er ubeskrivelig. Jeg ved vist, at du, han og Fader Augustus ogsaa længes efter mig. Det vil derfor være Eder hjært at høre fra mig. Jeg vil endnu idag bede Abbedissen (det er hende, som vi kalde den hellige Moder) om at forskaffe mig et Bud, der kan bringe dig dette Brev. Du maa da endelig skrive mig til; men lad min hjære Rosaurus skrive et Par Linier i Brevet.

Er det sandt? Nei, man har bedraget mig, for at martre mit arme Hjerte. Den hellige Moder siger, at du er død. Margaretha og den Karl, der sad hos Rudsen, har sagt hende: at du er sonderknust af et Par løbte Heste. O, du hellige Jomfru! nu rinder mig min stræffelige Drøm atter i Tanterne. Om Christence dog havde Ret! O, det er kun altfor sandt! Jeg har ingen Moder mere! Jeg saae dig jo med Sjælens Nie, bleg og blodig at ligge i Liigkisten! Du er død! Alle dine Elskede have modtaget dig i Himlen. Du er der bleven, hvad du her var: en Engel; men o,

Gud! jeg er nu alene paa Jorden. Aldrig, aldrig, du Evigvelsignede! skal jeg aflade at sørge for dig!"

„Den hellige Moder har idag givet mig en kostbar Sørgedragt. Nu veed jeg da, at det er sandt: at du har forladt din Dine. O, min Moder! jeg skal aldrig holde op med at velsigne dit Minde, og aldrig glemme dine Lærdomme! O, gid at jeg ogsaa snart maatte døe! Saa kom jeg op til dig i Himlen. Mit Hjerte er bristefærdigt. Jeg kan for Graad ikke skrive mere. Men, o Gud! hvad nytter det ogsaa, at jeg skriver? Du er jo død og kan altsaa ikke læse det. Dog aldrig, aldrig skal jeg brænde disse fjære Linier. De skulde være mig et Minde om dig: thi, du Eviguforglemmelige! de ere frevne til dig."

„Min fjære, evigfjære Rosaurus!"

Nu har jeg ingen Anden end dig at skrive til, da min gode Moder Balborg er død; og det vil jeg ogsaa gjøre, omendstjondt jeg ikke tør haabe, at du nogensinde saaer dette Brev, som jeg fra et Nonnekloster, hvis Navn jeg ikke engang veed, tilskriver dig; thi det er vel tilladt at skrive her, for at adsprede sig, men der maa aldrig sendes en

Linie ud af Klosteret; hvilket under stræng Straf er forbuden; dog skriver jeg alligevel: thi det er den eneste Glæde, jeg har, om jeg ellers kan glæde mig, siden du, min kjæreste Rosaurus, er borte fra mig, og min Moder er død. Det maa være saa forbuden, som det vil: saa sender jeg det dog til dig — dersom jeg blot, med et sikkert Bud, kan faae det bort. Det Bedste er: at jeg kan skrive, hvad jeg vil, om ogsaa den hellige Moder sidder ved min Side — da jeg har opdaget, at hun hverken kan læse eller skrive; og hun troer, at det er hellige og opbyggelige Tanker, hvormed jeg skriftligen bekræfter mig.

Forsærdes du ikke for mig, min Rosaurus, at jeg har bragt det til at bruge Ligt? Jeg troede, at jeg skulde lære Dyd og Sæder her; men jeg lærer snarere at blive falsk; thi i de syv Uger, jeg nu har været her, har jeg seet Ting, som jeg aldrig troede kunde foregaae i Verden. Tænk dig engang: vor hellige Moder er slet ikke saa hellig, som man skulde troe. Jeg har hørt, at Graabseri og Drukkenskab ere Laster, som kunne nedværdige os under Dyrene — og hun er i høi Grad henfalden til dem begge. Der gaaer snart ingen Aften, uden at hun er drucken; og saa er hun saa affkyelig venlig, og fortæller mig Ting, som det ikke sommer sig for mig at gjentage. Engang førte hun mig endogsaa ind i et hemmeligt Cabinet, som hun har, og viste mig nogle altfor naturlige, affkyelige Bil-

leder, som hang paa Bæggene. Det var blot med et eneste Blik, at jeg var saa uheldig at betragte disse affhyelige Kunststykker: thi jeg luffede i en Hast mine Dine og ilede ud af Døren; dog hurtigt fulgte hun mig og søgte at forklare mig de affhyelige Billeders Betydning; og — tænk dig engang — hun sagde, at de alle vare Stykker, der af store Mestere vare malede efter den hellige Skrift, hvilkte det var godt for enhver sand Christen at lære at kjende. Jeg veed vist, at jeg frygter Gud og ærer ham i hans Ord; men dersom det er sandt, som den hellige Moder sagde: at man i Bibelen kan læse de modbydelige Billeders Betydning, da maa man jo være bange for at tage den i Haanden. Dog — det kan ikke være saa; og jeg er overtydet om, at den hellige Moder har løiet. Hun har siden ikke kunnet faae mig ind i sit hemmelige Cabinet, hvorfor hun — jeg kunde næsten sige saaledes — har holdt sig skadeløs ved at fortælle mig nogle ret fæle Begivenheder, som skal have tilbraget sig i Verden. Da jeg syntes, at de vare for usømmelige at høre, holdt jeg for mine Øren; men derover blev hun saa vred, at hun kneb mig i Armene og rev mine Hænder fra Ørene. Jeg kunde nu kun bede Gud om, at berøve mig Hørelsen; men det var ikke hans behagelige Villie at bønvhøre mig.

Dog maa du ikke troe, at hun stedsse er saadan. Nei det er langt fra! Den hele Dag, lige

til henad Aften, lader hun til at være meget from, ja, jeg kunde næsten sige: hellig. Hun forsømmer aldrig at bivaane nogen Bøn eller Gudstjeneste; og hun er yderst stræng imod de stoffels Nomer. Der er endog Een af dem, som hun, for en ringe Forseelses Skyld, har ladet indspærre i et sælt underjordist Hul, hvor den Ulyffelige, uden at erholde den ringeste Næring, maatte forblive i tre Dage og Nætter. Jeg græd og bad for hende; men det hjalp ikke det Ringeste; thi — saa sagde hun — den Ugudelige havde i Tankerne, hvilket hun i Skriftestolen har aabenbaret, begaaet en stor Synd, som ikke kan afvættes, uden med stræng Bod og Fasten. Her var for nogle Aar siden en Nonne, som hver Dag blev pidsket, fordi hun fra Vinduet i sin Celle havde talt med et Mandfolk i Haven, som man paastaar hun elskede; og den Ulyffelige udholdt i fem Aar denne skræffelige Behandling, inden Døden endte hendes Lidelser. En Anden er — dog før den hellige Moders Tid — for en lignende, dog meget større Forseelse, levende bleven indmuret. Jeg gyser, hvergang ieg gaaer i Messen; thi det er i det saakaldte Baabenhuss, hvor hun paa saa rædsom Maade endte sit Liv; og man siger: at hun hver Nat gaaer og spøger og kan ikke faae Ro i Muren, hvor hendes Been, Andre til et afstræffende Exempel, skulle forblive indtil Dommetag. Er det dog ikke rædsomt, at Mennesket kan være saa barbarist mod Men-

neftet? Hvad maa den uhykkelige Pige ikke have
 lidt, inden Døden knuste hendes Hjerte? — O,
 gid jeg var vel ude af dette skrækkelige, rædselsfulde
 Kloster!”

„Jeg har igaar et Dieblif seet den stakkels
 Pige, der var indspærret i det fæle underjordiske Hul.
 Det er en meget ung Pige, neppe tre eller fire Aar
 ældre end jeg; hun hedder Conradine og har imod
 sin Willie maattet tage Sløret, fordi hendes Sted-
 moder vilde gifte sig med hendes Kjæreste, hvilket
 hun allerede har gjort; og det er denne uværdige
 Elsker, den uhykkelige Conradine ikke kan glemme.
 Man siger: at det er for at udrydde Tanten om
 ham, at hun blev straffet.”

„Det er Nonnerne aldeles forbudet at komme
 i Haven, uden naar de skulle arbejde i den (hvil-
 ken Tilladelse dog jeg har). Den stakkels Conra-
 dine blev efter sin skrækkelige Straf meget syg og
 var nærved at døe. Lægen har derfor sagt: at
 hun skal i den friske Lust; og den kan man her
 intet Sted komme i, uden i Haven; og der er det,
 jeg har lært at kjende hende. Det er en meget
 uhykkelig, men meget god Pige; og hun fortjente
 vist en bedre Skjebne. Den hellige Moder har
 reent forbudet mig at tale med hende og anvist

„mig nogle særffilte Gange at gaae i, hvor hun ikke maa komme; men hendes Ulykker gjorde hende dobbelt interessant for mig, hvorfor jeg, da Ingen saa det, gif hen til hende; og vi ere nu dagligen et Par Timer sammen, hvilket ret forstaffer os Begge megen Glæde.“

„Jeg er meget bedrøvet; thi den stakkels Conrachine er yderst ulykkelig. Det er ikke alene Sorgen over hendes Brudgoms Tab, og hendes Stedmoders Rænker, der bøier hende saa dybt. Hun siger: at hendes Elsker var ædel og god, men fattig og forladt af sin Faders rige og haarde Slægtninge, samt at han havde en Moder og tvende smaae Sødskeende at ernære; og at han — da man havde indbildt ham, at hun ikke elskede ham — kun forført ved de fineste Rænker og af Fortvivlelse, fastede sig i hendes Stedmoders Arme. Dog, som sagt, dette er ikke Conradines største Ulykke. En anden, endnu rædselsfuldere, er nærvæd at knuse hendes Hjerter — men den er af den Natur, at hun ikke kan aabenbare mig den. Jeg troer dog ikke, at hun er saa god, som jeg tænkte; thi nu veed jeg den sande Grund, hvorfor hun blev straffet. Efter en lang Fortælling, hvori hun skildrede mig en mægtig Herre, som hun dog ikke navngav, som den største Ridding og Skurk paa Jorden, fortalte hun mig: at det, som hun havde aabenbaret i Skriftestolen,

var ikke blot, at hun stedsse tænkte paa sin Elsker,
 men at hun især tænkte paa den mægtige Skurk,
 der var Aarsag i deres Skilsmisse og siden har gjort
 hende saa yderst ulykkelig; samt at hun ikke kunde
 forjage den Tanke af sin Sjæl, hvilken Fryd det
 vilde være for hende, at kunne støde ham en Kniv
 ind i Brystet. Dog forsikrede hun, heller ikke for
 Munkene at have udtalt hans Navn, ligesom hun
 ikke troede, at han for Abbedissen vilde forraade
 hendes Hemmelighed, men ved Ordets Kraft hjælpe
 hende til at bekæmpe denne syndige Tilbøielighed;
 thi man bør jo ikke selv tage sig Ret, men overlade
 Gud Hævnen. Jeg kunde ikke Andet, end irettes-
 sætte Conradine for dette hevnaandende Træk i hen-
 des Charakter; og fandt nu ikke længere, at hun
 saa uretsfærdig var blevet straffet, som jeg i Først-
 ningen syntes, og bad hende at angre og afbede sin
 Synd: thi det var jo skrækkeligt at gaae med
 Mordtanker i sit Hjerte. Da jeg havde udtalt,
 trykkede hun mig med vild Hefstighed til sit Bryst og
 raabte, saa at jeg blev bange, for at Noget skulde
 høre det: „M a r i a! (er det ikke underligt, at den
 hellige Moder har givet mig dette Navn?) Maria!
 Du veed ikke, hvordan dette Menneffelighedens Af-
 skum har behandlet mig! Vidste du det, du vilde
 ikke kunne dadle mig: thi det var en Belgjærning
 imod Jorden at befrie den fra dens Skjændsel.
 Jeg er ved ham blevet saa ulykkelig, at min Elsker
 var tabt for mig, om han endog var fri, og

jeg ikke Nonne. Fatter du nu min Glendighed?
 Nei, du uskyldige Sjæl! Du fatter den ikke!
 Dit rene Hjerte kan ikke ane den. Himlen give:
 at du aldrig maa faae min stræffelige Erfaring!
 Men jeg frygter, at den samme Sjændige, der —
 — — En Taarestrøm standsede den ulykkelige Pi-
 ges Stemme, og hun forlod mig i en stræffelig
 Sindsbevægelse. „Hvad kan der dog være veder-
 faret hende?“ — spurgte jeg mig selv vel hun-
 drede Gange; og jeg kan aldeles ikke glemme det,
 som hun fortalte mig om hiint onde Menneſke.
 Er det da virkelig muligt, Rosaurus, at den,
 som skabtes i Guds Billide, kan saaledes udarte?“

„Nu veed jeg, hvad Klosteret hedder. Det er
 den hellige Jomfrues, eller Mariebo Kloster.
 Jeg var igaar kommen fortidlig i Kirken, da den
 hellige Moder og Nonnerne, samt Pateren, ikke
 vare komne. Jeg saae mig derfor lidet om i den.
 Kirkebogen laae paa Alteret, og Navnet stod med
 store Guldbogstaver udslyet paa dens sorte Fløiels
 Bind. Rosaurus! det er i dette Kloster, din Mo-
 der i sin Ungdom har været. Her er endnu en
 meget gammel Nonne. Mon hun ikke skulde have
 kjendt hende? Dog, hvad kan det nytte mig?
 Jeg faaer dog ikke den Gamle itale, hvormegent jeg
 end onſter det, for at høre hende fortælle om din
 Moder. Jeg har nu ikke i fem Dage seet Conra-

dine. Den hellige Moder har forbuden hende Haven, da hun nu er kommen sig og ikke behøver den friske Luft."

"Nu veed jeg, hvorfor jeg bliver kaldet Maria. Det er til Ære for den hellige Jomfru, som den hellige Moder vil lære mig nøiere at kjende, da hun, som hun siger, ofte aabenbarer sig for hende. Troer du vel, Rosaurus, at dette kan være sandt: da den hellige Moder er en saa yderst vanhellig Kvinde?"

Foruden de flemme Billeder, Fraadseriet og Druffensskabet, har jeg endnu gjort en slem Opdagelse hende angaaende. Hun er meget hengiven til Troen paa Trolddom og lader sig af en Dmloberste spaae i Hænderne. Hun fortalte mig iafte: at denne Kvinde paa det Bestemteste kan forudsige Folk deres Skiebne. Hun havde, kort før jeg kom her, spaaet: at Christence skulde blive Abbedisse, da hun kun før var Priorinde; og virkelig traf det sig saa, at hun Dagen efter, at jeg var kommen hertil, fik et Brev med et stort Segl paa fra den hellige Fader i Rom, som gjorde hende til Abbedisse, da Klostret tilforn kun har havt Priorinder; og hun siger selv, at det er paa Grund af hendes overordentlige Hellighed, at Paven, eller rettere Gud, har forundt hende denne store Naade — hvoraf hun ikke er lidet hoffærdig

— som forskaffer hende aarligen mange flere Penge, end hun fik, før hun blev beklædt med denne Værdighed. Saameget veed jeg dog: at denne Uværdige ikke bestyrede Klosteret, da din forevige Moder var her."

„Rosaurus! Jeg har fundet hendes elskede Navn indridset med en Diamant i en Rude i mit Sovestue; og jeg forundrer mig høiligen over, at jeg ikke før er blevet det vaer; men mine Dine vare, længe efter at jeg var kommen her, saa ømme og hovne af Graad, at jeg kun saa meget slet med dem. Rosaura van Bardro staaer der med skønne, tydelige Bogstaver i det klare Glas. Det har været mig en inderlig Sjælefryd, at trykke de elskede Træk, som ere skrevne med hendes egen Haand, til mine Læber; og det forekommer mig, som om hendes Aand i Astenens Stille omsvæver mig."

„Det er nu Esteraar. Jeg kan for Regn og Slud ikke mere komme i Haven, hvilket dog var mig en stor Trøst; thi der kunde jeg, uforstyrret af den hellige Moder (dog det er sidste Gang, jeg skal give hende dette Navn, som jeg, især nu, veed hun er saa uværdig at bære; men vil enten kalde hende Abbedissen eller Christence), gaae og

tænke paa min tabte Moder, din Fader og dig — thi hun kom der sjelden, da hun, formedelst sin overordentlige Fædme, ikke kan taale megen Bevægelse. Dog maa du ikke troe, at hun derfor er styg. Nei, hun har endnu et smukt Ansigt; dog er der noget Underligt — Conradine kalder det Frækt — i hendes Afshyn, som jeg ikke kan lide, der gjør mig bange for hende. Det er denne uhyre skrækelige Corpulence, der saameget vanzirer hende, som gjør, at hun er mig til saamegen Besvær, da hun formedelst den aldrig forlader Bærelserne, uden naar hun skal i Bøn, og saa maa jeg ledsage hende. Det var ene i Haven, jeg var overladt til mig selv og mine Tanker."

„Er det ikke skræffeligt? Sommeren er her, runden, uden at jeg har seet dig, min Barndoms elskede Ven! Siden Dagen før St. Hansaften har jeg ikke en eneste Gang trykket din kjærlige Haand. O, at dog min gode Moder havde ladet alle sine Planer til at faae mig gjengivet min Faders Eiendomme fare! Da vare vi ikke adskilte, og hun levede endnu ved min ømme Barm. O, min Rosaurus, hvor vare vi ikke lykkelige! Er da min skjønne, glade Ungdom brat forsvunden? Skal jeg aldrig ved din Haand lystvandre i det yndige Gyldeklunds Bøgelunde? Aldrig mere Den smukke Stoppige. II 5

komme til at boe i det tryggeste af alle Opholds-
steder, vort herlige, skjulte Fængsel? Aldrig mere
see din Moders himmelske Træt, eller dit sjælsulde
Aasyn, der saa ofte har henrykket mig? O, min
Rosaurus! da Conradine fortalte mig, hvordan hun
havde elsket sin Brudgom, da følte jeg ret, hvor
høit jeg elsker dig! Elsker du ogsaa mig? Har
du ikke i den lange Tid, jeg har været borte fra
dig, glemt din Dine? Nei! nei! det har du ikke.
Du kan ikke glemme mig — thi saa maatte du jo
glemme dig selv og alle din Ungdoms henrivende
Glæder — og det er jo en Umulighed. Havde vi
dog aldrig forladt vor herlige Skov! Hvad vilde
vi ogsaa uden for den? O, Rosaurus! kun der
blomstrede vor Lykke; og, min elskede Ven! dersom
det var muligt, at jeg kunde misunde dig Noget,
da var det: at du kan gaae i denne kjære Skov og
stige ned i vor hyggelige, mørke Bolig.

Jeg vil dog haabe til Gud, at din Fader er
kommet sig. Havde han ikke været syg, da havde
du paa hiin ulykkelige Dag været med os; og Alt
havde da været anderledes. Maaskee vi da i dette
Dieblis havde været samlede, og min Moder levede.

Hagelen slaaer med stærke Slag paa mine
Ruder, og Stormen hyler i Klosterets høie Taarne.
Mit Hjerte slaaer og stormer endnu stærkere; thi
jeg føler mig saa ene og ulykkelig. Naar vil jeg
komme ud af dette Fængsel, hvori man, for at for-
unde mig Beshyttelse, har indspærret mig? Vel

sandt: jeg har et stort og smukt Bærelse, og mig mangler Intet, af hvad man til Livets Bedlignisholdelse behøver — og mit Bærelse er tyve Trappetrin oven over Jorden; men det er dog et øde og stummelt Fængsel, som for mig har noget overordentlig Rædsomt, hvilket jeg ikke kan forklare mig. Det underjordiske, derimod, var mig et Fæstslot, fuld af Liv og Lyst; dets Navn var Frihed. O, jeg gav gjerne dette umaadelige Kloster, dersom det var mit, for blot et Øjeblik at kunne sidde med dig paa Bænken i min gamle Bolig, lige over for din Moder's skønne Billede."

"Hvad mener du, det kan bethyde, at Christence har ladet ophænge et Billede af en hæslig, gammel Mand i mit Bærelse, hvis Dragt er et fuldstændigt Præste- eller, maaskee rettere, Bispe-Ornat, som hun siger, jeg skal elske og tilbede, da det er ham, som ved Dronningen har forskaffet mig denne kraftige Beskyttelse; uden hvilken jeg for længe siden var bleven myrdet af min Faders Tjener, der stedse vedblive at tørste efter mit Blod? Jeg synes at have seet dette Ansigt før. Er det saa, da maa det have været i Skoven hiin ullykkelige, saa sjebnessvangre Dag; eller jeg troer — naar jeg ret samler mine Tanker — at det har nogen Liighed med Judasbilledet paa Altertavlen i vor kjære Gjentoste Kirke; og du ved selv,

at jeg aldrig ret turde see paa dette stræffelige, for-
 struede Ansigt, hvori det forekom mig, at alle La-
 ster, ja det hele Helvedes Ondskab afspeilede sig.
 Du kan derfor let tænke, at jeg saalidet som muligt
 seer paa Billedet. Dog stedsse kan jeg ikke und-
 gaae det; og jeg bliver ordentlig bange, naar det
 er Tilfældet: thi det er ligesom de fæle, stjælende,
 gjennemborende Dine dreiede sig efter mig, hvor
 jeg gaaer i Stuen. Jeg vilde ønske, at jeg var
 skilt ved dette affhyelige Billede."

„Det er en uhyre Vinter. Sneen ligger hele
 Allen høit i Haven; og Frosten er saa stræng, at
 Fuglene falde døde ned af Luften. Dog mærker
 jeg ikke til Kulden: thi min Stue er bestandig
 godt varmet. Det Værste er, at Isen paa Ru-
 derne ikke vil tve; og for stedsse at kunne see din
 elskede Moders dyrebare Navn, maa jeg optøe Isen
 paa det med min Aande. Forleden Dag, da jeg
 kysfede det, vare mine Læber nær frosne fast paa
 Ruden. Huden gik af dem og blev hængende paa
 Navnet. Dog det brød jeg mig ikke om og kysfer
 det alligevel Morgenen og Aften; men med nogen
 mere Forsigtighed, da jeg først gjør Ruden ganske
 varm med min Aande; og saa kan mine Læber ikke
 fryse fast til den. Jeg vilde ønske, at jeg kunde
 tage denne kjære Rude med mig, naar jeg forlader
 Klosteret. Dog — vil jeg nogenfinde komme til at

forlade det? Christence taler jo allerede om, at Dronningen, for aldeles at fikke mig for mine Forsølgere, vil have, at jeg skal være Nonne; og saa kan jeg jo aldrig mere komme ud af Klosteret. Rosaurus! saa faaer jeg dig aldrig mere at see; thi her maa aldrig komme andre Mandfolk, end den fromme Pater Hieronimus; og han kommer dog ikke længere end i Talestuen og Kirken, hvor der ogsaa — af Tilhørere uden for Klosteret — kun maa komme Fruentimmer. Ellers kunde jeg dog see dig i Kirken. Dog det er sandt: dette lange Brev kommer vel aldrig i dine Hænder. Du vil derfor aldrig erfare, hvor Dronningen har ladet mig indslutte. O, jeg vilde ønske, at hun aldrig havde antaget sig mig, eller at det kunde gaae an at være hende ulydig: thi jeg føler en sand Affkye for at blive Nonne. Naar jeg skal iføre mig den affhyelige Dragt, lade mit lange Haar affkjære, og indhulle mit Ansigt i det tykke, sorte Slør, vil det forekomme mig, som om jeg skulde nedstige i Graven.”

„Nu veed jeg da, hvem Originalen til det affhyelige Billede er. Christence var syg — venteligen fordi hun havde druckten formegen Biin — der kom derfor en gammel Nonne op til hende, for at høre, hvad hun havde at befale, og melde hende, hvad der i Klosteret var foresaldet. Da Christence

for saa haardt, at det ikke var muligt at saae hende vækket, gif den gamle Magdalene ind til mig, for at være der til hun vaagnebe; og hun blev meget forundret, da hun saae Billedet hænge inde i Kammeret hos mig. „Bisp Beldenack!“ — sagde hun ved sig selv — „Er du nu kommet her? Staffels Barn!“ — vedblev hun og vendte sig til mig — „det gjør mig ondt for dig. Du er endnu saa ung og er allerede bestemt til — —“ — Hun afbrød pludseligen sig selv; og da jeg, ængstet over hendes Udladelse, spurgte hende, hvad hun meente med det, hun sagde, og hvad for en skræffelig Bestemmelse jeg vel kunde have, blev hun meget forelegen, bad mig om, ikke at forraade for Christence, at hun havde været i mit Kammer; derpaa kysede hun mig inderligen, ilede hurtigt ind til Abbedissen og satte sig ved Hovedgærdet af Sengen, hvor hun forblev, indtil den Sovende aabnede Øinene.“

„Hvad kan man dog have for med mig? Moder Bathborg sagde saa ofte: at Dronning Christine var from og inderlig sjælegod; og kan man vel ville gjøre Den noget Ondt, som man bestræmmer og frelser fra Døden? Dersom jeg dog skal blive ulykkelig, da var det meget bedre: at min myrdede Faders Fiender ogsaa havde myrdet mig; saa havde mine Lidelser dog været endte. O, jeg ryster over

mit hele Legeme, ved at tænke paa Magdalenes be-
 tydningssfulde Ord. Og hvad kan vel dette Bil-
 lede, eller rettere dets Original: Bisp Belde-
 na af, have med min Skjebne at gjøre? O, Gud!
 Nu falder det mig ind: at Moder Balborg saa ofte
 nævnte ham blandt min Faders Fjender som Den,
 der hemmeligen havde medvirket til at den Ude
 blev myrdet. Retsfærdige Himmel! Er det muligt,
 at een af de første af Herrens Tjenere kan ud-
 føre Djævelens Gjerninger? Men han skal jo
 have antaget sig mig og udvirket mig Dronningens
 Bestyttelse. Balborg maa derfor have taget feil;
 eller ogsaa, han er vendt tilbage paa Dydens Bei;
 og en Synder, der har forbedret sig, er jo Her-
 ren meget fjærere end Den, som aldrig faldt. Jeg
 svimler i en Labyrinth af ængstende Tanker og veed
 ikke, hvad jeg skal troe. Magdalene er meget gam-
 mel, og gamle Folk see gjerne Alt fra den værste
 Side. Hun kan jo tage feil. Jeg vil derfor søge
 at forjage min skrækkelige Ængstelse; thi hvad
 Ondt kan der vel møde Den, som frygter Herren
 og holder hans hellige Bud? Nu falder der mig
 Noget ind: jeg skulde spurgt Magdalene, om hun
 ikke havde kjendt sin Moder. O, det har hun
 vist; thi hun har jo været her i Klosteret i fyrge-
 nstve Aar og er den ældste af alle Nonnerne. Det
 har Christence selv sagt mig. Jeg vil dog haabe,
 at hun endnu i nogen Tid vedbliver at være syg og
 sover ligesaa stærkt som idag, da kommer den gode

Magdalene vel engang endnu ind til mig, og da skal jeg ikke glemme at spørge hende om din kjære, elskede Moder. O, det vil ret glæde mig at høre tale om hende. Den gamle Taarnvogteresse har nemlig ogsaa kjendt hende."

„Desværre — Christence er kommet sig. Da hun havde udsovet, gik Sygdommen strax over. Men jeg vil dog haabe, at hun snart faaer et Tilbagefald: thi iforgaars kom her tre Tønder Wiin fra Lübeck, som hun vist ikke vil undlade at smage paa; saa vil hun nok snart blive syg, og saa kommer Magdalene igjen herop. Jeg længes ret efter hende og skal ikke aflade at bede, før hun siger mig, hvad hun meente med sin dunkle Tale. Underligt er det dog, at hun aldrig, før hun saae Billedet, har udladt sig med Noget; da hun dog fire eller fem Gange, før det blev ophængt, har været i mit Kammer."

„Christence har tre Gange været syg, selvfølgelig har Magdalene været her oppe sex Gange; men hun har ikke været inde hos mig, uagtet den Drukne tvende Gange har ligget i sin sædvanlige haarde Søvn, hvoraf hun hverken snart eller letteligen vaagner."

Da hun femte Gang var her, tog jeg Mod

til mig og gif, med listende Fjed, ind til hende, hvor hun sad ved Sengen, for at bede hende give mig den forønskede Forklaring, hvilket Christence ikke kunde høre, da hun sov, saa hun snorke. Men desværre: jeg fik Intet at vide; thi inden jeg endnu var Magdalene nær, slog hun ad mig med Haanden, at jeg skulde gaae; og da jeg dog nærmede mig, gav hun mig et fortørnet Diefast, reiste sig op og begyndte at vække Christence. Bessjemmet og sorgfuld over at have paadraget mig den gode Gamles Brede, gif jeg tilbage — og følte dobbelt smerteligt: at jeg er alene med mig selv og mine ængstende Tanker. O, da Conradine var syg og kom i Haven for at drage frisk Luft, da var det gode Tider! Da havde jeg dog et deeltagende Bæsen, med hvem jeg kunde tale. Da var jeg ikke saa ene og forladt.“

„Vinteren er forsvunden. Træerne staae allerede i Knupper. Sommerfuglene slagre paa mine Binduer, og Lærken synger i Luften Alnaturens og sin Skabers evige Lov og Priis. Kun jeg græder: thi naar Træerne komme i fuldkommen Flor, og den grønne Rug, som jeg fra mit Bindue kan see, saarer Bipper, da er det et heelt Aar siden jeg saae dig, min elskede Rosaurus! og jeg veed ikke engang, om du lever. Dersom det gif efter den første Bestemmelse: da var min Forløsningstid nær;

thi Dronningen troede jo, at det var nok, naar hun i et Aar beskyttede mig. Nu er det anderledes. Hun vil jo endelig have, at jeg skal være Nonne — og jeg kommer aldrig mere fra dette skumle, fæle Kloster. Naar jeg dog kunde have den Glæde at sende dig, hvad jeg skriver, og igjen erholde dine Svar, da vilde jeg finde mig i Alt med Taalmodighed; ja endogsaa være villig til at tage Sløret. Men du vil aldrig erholde disse Linier. Aldrig skal du erfare, hvor høit din Dine elsker dig. Aldrig skal jeg blive forfikkret om: at du af dit omme Hjertes hele Fylde gjengjælder mine Følelser. Dog derom er jeg, uden Forsikkring, overtydet. Jeg veed: at du først i Døden vil aflade at elske mig her paa Jorden, og tage din Kjærlighed for mig med dig i Himlen; hvor vi, naar vort Livs Storme ere endte, skulle gjenfamles hos din Moder, mine Forældre og Valborg. Rosaurus! hvad Fortrøstning have vi vel, uden Haabet paa Døden, som huldrigen forener, hvad Livet adskiller? Til den velgjørende Død sætter jeg derfor mit eneste Haab. Gid den blot ikke vilde tøve forlænge med at fjerne mig!

Christence er nu meget stræng, ja jeg kunde næsten sige ond imod mig; og det troer jeg, hun er blevet, fordi jeg ikke vil høre paa de modbydelige, usædelige Historier, hun om Astenen fortæller mig; og fordi jeg ikke vil indrømme hende: at Bisps Belden af er smuk. Forleden Dag snæ-

lede hun for hans Billede og tilbød det — og da hun ikke kunde formaae mig til at gjøre det samme, blev hun saa opbragt, at hun slog mig i Ansigtet, saa mine Tænder kom til at bløde. Hun har nu aldeles forbuden mig at gaae i Haven; og dersom jeg ikke, som hun siger, vil blive smukt from og tilbede Bispen, da skal jeg ombytte mit bekvemme Bærelse med den herlige Udsigt mod en Celle, der har Binduer med Jernstænger for, som vender ud til den snavsede, smalle Hønsesgaard.

Hun faaer at behandle mig ligesaa grusomt, som hun vil — aldrig skal jeg dog tilbedende knæle ned for det affhyelige Billede; og endnu mindre af Hjertet elske Bispen, hvilket hun fordrer af mig. Gud være lovet: at det kun er hans Billede, jeg bliver martret med; at han ikke er her selv. Jeg veed ikke, hvordan det da skulde gaae mig. Jeg troer ikke, at det blev mig muligt at fremtræde for ham eller see ham i Ansigtet. Dog hvad kan han vel gjøre mig? Jeg har jo intet Ondt bedrevet, og jeg staaer under Herrens alnaadige Baretægt."

„Rosaurus! min evigelskede Ven! Min Siiling er skræffelig. Nogle Dage efter at jeg sidst skrev, martrede Christence mig paa det Skræffeligste, lod mit lange Haar affsiære og tvang mig til, at isøre mig en Nonnes fuldstændige Paaklædning,

hvori endikke det fæle, sorte Slør manglede; og da jeg beraabte mig paa, at jeg ikke var indflådt, sagde hun: at jeg et Par Dage efter min Ankomst var indskrevet iblandt Nonnernes Tal; samt at hun efter høiere Befaling, formedelft mit Stivsind, havde ladet en anden Søster paa mine Begne aflægge Himlen den sædvanlige Trostabsæed, hvilken aldrig kunde brydes; og at det var ene for at føie sig efter mine barnagtige Luner, at hun hidtil havde dulgt dette for mig, samt fritaget mig for Ordrenens strænge Andagtsøvelser; hvilke hun fra dette Dieblif af underkastede mig. Det hjalp ikke, at jeg udbød i fortvivlede Skrig og Klager og bebreidede hende den himmelraabende Uretfærdighed imod mig. Fire af Nonnerne, der ere hendes onde Gjerningers Haandslangerster, bleve hentede for at føre mig til mit nye Fængsel; og det var neppe, at jeg kunde faae gjemt mit Papir, Blæk og Penne paa mit Bryst, før de nedslæbte mig til dette Rædselsopholdssted, hvor Dagens Lys kun sparsomt kan indtrænge; og hvor alt Bohavet bestaaer af en Liigkiste, hvori jeg skal sove, en Bænk og et Bord, hvorpaa der staaer et Timeglas, hvorved er opstillet et Dødsningehoved, samt tvende forslagte Dødningsbeener.

Min Tilstand blev skrækkelig, da jeg var alene. Mine Fortvivlelssesfrig henkaldte flere af Søstrene til Døren, hvilke raabte ind til mig: at jeg skulde trøste mig, da min Skjebne var uigjensaldeligen bestemt og kunde aldrig forandres; ja ingen Magt

paa Jorden kunde tilbagegive mig til Verden. Dog raadede de mig, at søie mig efter Abbedissens Billie, da jeg muligen saa kunde faae nogen Lindring, ja maaskee erholde mine forrige Bequemmeligheder.

Hvordan jeg vænnede mig til denne rædsomme Forandring i min Skjebne, veed jeg ikke. Det forekom mig i Mørkningen, som om Dødningshovedet paa Bordet rørte sig, og Benene raslede. Den frygteligste Sjæleangest bemægtigede sig mig — og jeg saldt omsider uden Bevidsthed om paa Gulvet ved Siden af Liigkisten, hvor jeg i Nattens Mørke opvåagnede og fandt mig, ved Hjælp af mine tilbagevendende Sandser, ubeskrivelig, overvættets ulykkelig. Det var mig umuligt at bede.

Omsider frembrød Dagen; og hvor dunkel den end var, takkede jeg dog med Glædestaarer Gud, fordi han forundte mig den Lykke at skue den, og Herren gav mig Kraft til at bede; hvilket meget styrkede mig i mine navnløse Qualer.

Noget hen paa Formiddagen kom en Nonne, som jeg aldrig før havde seet, til mig og bragte mig en Krukke Vand samt tvende smaae Stykker sort Brød, som hun, uden at sige et Ord, satte paa Bordet og forlod mig, uden at svare et Ord paa alle mine Spørgsmaal, eller have Dre for mine Bønner og Klageffrig. Omheds og Medlidenheds hellige Tølelser syntes at være forstummede i hendes

Bryst; ja, ikke engang en deeltagende Mine viste sig i hendes blege, indfaldne Ansigt.

Dagen henrandt dog nogenledes for mig; men den svandt snart; og den frembrydende Nat fornøede atter alle den forriges Rædsler.

Saaledes havde jeg tilbragt trende skrækkelige, uudsigelige qvalsulde Dage og Nætter — da den frygtelige Christence ved Midnatstid, med en Fakkell i Haanden og et stort Knippe Røgler ved Siden, traadte ind til mig. Jeg soer, ved at Døren raslede, forfærdet op fra Gulvet, hvor jeg laae, da jeg troede, at der kom Nogen for at myrde mig. Hvor stor maatte derfor ikke min Forundring blive, da hun med et venligt, smilende Ansigt traadte hen til mig og tog mig tilfyneladende kjærligt i Haanden, idet hun deeltagende udbrød:

„Min kjære Maria! (Du maa vide, hun kalder mig aldrig ved andet end dette mig paatvungne Navn, som man gav mig, da jeg, mig uvidende, blev Nonne.) Jeg har havt tre skrækkelige Dage og Nætter, siden du tvang mig til at udvise denne Haardhed imod dig. Gud og den hellige Jomfru skulle være mine Bidner: at jeg kun nødtvungen kunde gribe til Forholdsregler, der saa dybt smerte mig. For at forstaae dig for de strænge Religionsøvelser, Fasten og Spøgelsler, der gaae forud for Indflædelsen, har vor første Foresatte, næst den hellige Fader og Erkebispens, den høiærværdige, fromme Prælat og Bisp, som du i saa høi en Grad

har forhaanet, optaget dig i vor hellige Orden, for hvilken Hendes Majestæt, vor fromme Enkedronning, selv har bestemt dig, uden at du Forblindede vidste det; og jeg har paa hans fromme Bud behandlet dig med en saa forekommende Godhed, som om du var min egen Datter.

Dersom jeg ikke, af Sorg over din Forhærdelse, strax efter, at du var bragt herhid, var bleven syg og sengeliggende, hvilket jeg desværre ofte er underkastet, havde jeg endnu samme Aften igjen hentet dig op til mig og indrømmet dig alle dine forrige Herligheder. Du veed nu Marsagen, hvorfor det ikke da skete. Følg mig nu; og alle Ting bliver ved det Gamle imellem os. Du er atter min kjære Maria!

Hvor kunde du ogsaa udholde at være her? Din Hud er altfor fin og hvid til at taale disse Vægges Fugtighed. Den slette Koft, der tilkommer denne Gelles Beboere, vilde snart bortstrømme Roserne af dine yndige Kinder. Graaden over din tunge Skjebne vilde snartligen udslukke Gleden i dit straalende, himmelblaa Dye; og jeg kan ikke taale at tænke mig, at slikt et uforligneligt Naturens Mesterstykke skulde tilintetgjøres i sin skjønneste Blomstren. Dog uden nogen Bod kan jeg ikke forandre din Skjebne. Du maa foreløbigen afbede din Brøde for den ædle og fromme Bisps Billede. Muligen, at han endnu i denne Sommer lykfsaliggjør os med sin høie Nærværelse, da kan du

i Virkeligheden gjøre det for hans Fødder; thi han vil da selv, paa Guds og den hellige Jomfrues Begne, modtage din Troesbekjendelse, som en Anden, ligesom Gudmoderen ved det spæde Barns Daab, paa dine Begne har afslagt. Den fromme, høiærværdige Herre vil gjøre Alt for din Sjæls Salighed; og, om han finder det nødvendigt, maaſtee i flere Dage indelufte sig med dig, for i Genrum at overtyde dig om, hvor dyrebar du er ham. Lad derfor aldrig mere et Ord, der kunde fortørne ham, om han hørte det, og hvilket jeg, ifølge min Pligt, maa berette ham, gaae over dine Læber! Han er Den, som næst Gud og den hellige Jomfru raader over vor Stjebne og styrer den. Vær derfor yderst mild og søielig imod ham, om du vil dit eget Vel; thi, ligesaa blid og naadig som han er imod Den, der aldeles søier sig i hans Villie, ligesaa stræng, ja jeg kunde gjerne ſige grum, er han mod Den, der vover at modſætte sig den. Følg min nu, Maria! og alt det Forefaldne er glemt. Jeg vil kun, inden vi gaae op, viſe dig de Steder, hvor de Gjenſtridige blive ſtraffede." — Hun tog mig ved Haanden og førte mig ud af Døren, ned af en lang Trappe, hvor hun aabnede en Lem og lyſte med Faklen ned i en Afgrund, hvis Svælg viſte ſig for os. Imod min Villie maatte jeg ſee ned. Luder, Rotter og Stirbeen løb imellem hverandre; og en modbydelig Stank ſteg os af Aabningen imøde. Jeg var

nærved at segne til Jorden af Skræk og bad Christence, at forlade et Sted, der var saa rædselsfuldt. — „At nedsættes der, er den mildeste Straf, hvorunder de Ulydige og Gjenstridige maa sukke,“ — udbød hun yderst ligegyldig, idet hun lukkede Døren i, og trak mig videre med sig. — „Jeg vil nu vise dig de tvende stærkere Grader, hvoraf den sidste har Døden til Følge, da Ingen kan udholde dens Dvaler. Følg mig kun dristig. Du har Intet at frygte; og naar du er horig og lydig imod vor fromme og værdige Bisps Befalinger, og i Gæt og Alt fører dig efter hans Billie, da vil du aldrig lære disse Rædselssteder nærmere at kjende. Den hellige Jomfru vil vist holde sin Haand over dig; thi det var skræffeligt, om du paa saa rædsom en Maade skulde ende dit unge Liv i mere end Helvedes Dvaler. Seer du? Denne Gang leder til“ —

„O, for Guds Barmhertigheds Skyld!“ — raabte jeg, og var nærved at synke til Jorden — „Lad mig intet videre see. Jeg er færdig at døe af Skræk over det, jeg allerede har seet. Dersom I, min hellige Moder, (seer du, Rosaurus, i min Sjæleangest giver jeg hende hendes gamle Titel) har den ringeste Medynk med mig, da før mig hellere tilbage til Liigkisten og Dødningehovedet end til nok en Mordergrube! O, det blotte Syn af — —“ — Jeg var nærved at synke. Christence maatte holde paa mig.

„Som du vil, mit gode Barn,“ sagde hun yderst forekommende og førte mig op af Trappen. — „Seg vilde blot vise dig, hvor vigtigt det vil være for dig at følge mine Raad. De sigte alle til dit fande Vel.“

„Jeg vil jo følge dem, min hellige, fromme Moder!“ raabte jeg med Fortvivlelsens Stemme, og en Taarestrøm styrtede ud af mine Øine.

„Saa kom nu og gjør Begyndelsen med at knæle for den levende Apostels Afbildning i dit Sovesammer,“ — sagde hun, idet hun omsavnede mig. Som et Lam, der ledes til Slagterbænken, fulgte jeg hende til mit forrige Værelse — og, Rosaurus! — jeg skammer mig over min Svaghed — jeg knælede ned for den Afstykkelses Billede; bad det, at tilgive mine blodige Synder — og lovede Bod og Bedring.

Da denne skrækkelige Bod var til Ende, hændte Christence Blin og Røge, hvoraf jeg, efter hendes Ønske, dog nød lidet; derpaa fastede jeg mig paaflædt paa Sengen, thi det begyndte allerede at dages; men jeg sov ikke. Alle de Raadslær, jeg i disse trede Dage havde gennemgaaet, fremtraadte i frygtelige lyse Billeder for min Sjæl. O, saa ulukkelig som jeg — var ingen Skabning paa Guds hele vide Jord! Midt i al min navnløse Glendighed tænkte jeg paa dig — og mit eneste Ønske var, at døe, inden jeg skulde indelukkes med den frygtelige Veldenad.“

„Næste Dag var Christence overordentlig venlig og forekommende imod mig; og dersom Nonne-
 dragten, som jeg nu stedse bærer, da mine egne
 Klæder ere borttagne, ikke mindede mig om hvad
 der er foresaldet, vilde jeg kunne ansee det Hele som
 en rædsom Feberdrøm, hvoraf jeg var opvaagnet.
 Jeg har endnu faaet større Frihed end før og kan
 ikke alene komme i Haven saa ofte jeg lyfter, men
 kan endog gaae ud i et Haven tilstødende Bænge,
 hvor Klosterets Røer græsse; hvilke af nogle saafaldede
 Rægsøstre, der dog aldrig kan forlade Klosteret,
 blive pleiede og malkede. Dog tør jeg ikke
 tale til disse Piger, som maa have samme Forbud
 i Henseende til mig: thi de søge stedse at undgaae
 at nærme sig til mig, naar vi undertiden mødes.
 Nonnerne seer jeg kun i Kirken, da de ikke uden i
 Arbeidstiden komme i Haven. Gud veed, hvordan
 det er med den stakkels Conrachine! Jeg har ikke
 siden forrige Sommer hørt det Ringeste til hende.
 Jeg vilde saa gjerne tale med hende: thi hun veed
 vist Noget om den slemme, forhadte Bisp. O, jeg
 bærer ved den blotte Tanke om ham!”

„Den eneste Glæde, jeg har havt i min skrækkelige
 Ensomhed, er den, at jeg, paa en Maade,
 kan underholde mig med dig, min dyrebare Ros-
 saurus! Men denne Fryd vil jeg snart aldeles
 komme til at undvære, da mit Papir næsten er

opffrevet; og det ikke her vil blive mig muligt at forskaffe mig et eneste Blad. Hvor tæt jeg end skriver, vil denne min Glæde desaaarsag snart være standset. Hvad mener du? Christence forlangte for nogle Dage siden, at jeg skulde give hende Det, jeg har skrevet, som hun kalder „gudelige Betragtninger“, da hun vilde sende det til Bispen, som ved et Bud havde forespurgt sig hos hende, om jeg ikke havde skrevet medens jeg var i Klosteret. Jeg kom derved i en stor Forlegenhed, hvilken Christence, der just kom fra Frokostbordet, ikke blev vaer, og maatte, som desværre nu ofte skeer, tage min Tilflugt til en Usandhed. Jeg indbildte hende nemlig, at da alt mit Papir for nogen Tid siden var fuldfrevet, og det var noget dumt Løieri, jeg havde smurt sammen, havde jeg efterhaanden afvigte Vinter brugt det til at opløse Ilden med, naar den var nærved at gaae ud i Caminen. Hun troede mig, og jeg kom saaledes godt fra min Usandhed. Nu tør jeg derfor ikke skrive, uden naar jeg er vis paa at hun ikke kan overraske mig. Jeg nødes desuden til at skrive meget sjeldnere og fatte mig mere i Korthed, end hidtil har været Tilfældet. Christence venter to fornemme Zomfruier, der, ligesom fordum din Moder, skulde være her i Pension. De ville faae endnu mere Frihed end jeg og kunne forlade Klosteret naar det behager dem. Mulig at det kan være gode Piger, der kunne faae Medsynk med mig og besørge dette uhyre store Brev til

dig. Jeg vil derfor vedblive at optegne det Vigtigste, som hænder mig, men fatte mig i den yderste Korthed. O, det er skræffeligt — den blotte Tanke er nærvæd at knuse mit Hjerte — at jeg aldrig, aldrig mere skal see dig; at Klosterets rædsomme Mure ere ligesom en heel Verden, der ligger imellem os. Jeg har grædt blodige Taarer over denne rædsomme Visshed; thi saalænge jeg ikke havde den, nærede jeg dog Haabet om atter at see dig, at trykke dig op til mit kjerlige Hjerte. Nu er den blotte Tanke om dig en Synd. Himlen vil tilgive mig Arme, som ikke kan lade være at tænke paa dig, og som derfor, ved ethvert Pulsflag, maa synde. Dog indsniger der sig tidt Tvivl hos mig, om jeg ogsaa er pligtig til at holde, hvad en Anden paa mine Begne har indgaaet, saalænge jeg ikke selv har fornyet den indgaaede Pagt. Naar jeg har gjort det, vil jeg anraabe Forsoneren om Styrke til at glemme dig. Indtil denne Tid, som Himlen give aldrig maa komme! kan min Kjerlighed til dig ikke være nogen Synd for Gud. Naar du læser dette, da spørg din ædle, oplyste Fader derom. Ikke sandt, min elskede Rosaurus? Jeg er din kjære elskede Pige og ikke Nonne?"

„Sommeren er atter henrunden for mig under Hjertets inderlige Længsler. Vinterens hvide Liig-

lagen ligger allerede over Mark og Enge, og endnu har du ikke seet et Ord fra din Dines Haand; endnu veed du ikke, hvor hun lever paa Jorden. O, min Rosaurus! Vil du nogensinde faae det at vide? Nei! nei! mit Hjerte skal briste i uendelige Qualer langt borte fra dig. Du skal ikke engang have den smerteblandede Fryd, at plante en Blomst paa min Grav. Ikke kunne bedugge den med dine Taarer!

Gud give, at den lange Vinter dog var til Ende! Det forekommer mig, som om jeg i Haven, under Guds skjonne Himmel, bedre, end her i Stuen, kan tænke paa dig, og ved Phantasieens Kraft udmale mig vor lyffelige Barndom — o, som er saa uigjenkaldelig forsvunden! Her har jeg kun Erindringen om den — og din Moders Navn.”

„Den gode Magdalene er meget syg. Christence siger, at hun kan ikke leve. Naar Vaarsolen aabner Trærnes Knopper, maa hun døe; det skal Lægen have sagt. Jeg misunder hende ikke hendes store Lykke, men jeg ønsker, at jeg kunde dele den.”

„Det er i Dag Førstjuledag. O, hvor mange skjonne Minder knytte der sig ikke for mig til denne Frelserens hellige Fødselsfest! Rosaurus! min evigelskede Ven! paa denne Dag bløder alle mit

Hiertes Bunder med fordoblet Kraft. Jeg var i Kirken og vilde takket Gud, fordi han lod sin Søn til min og Alles Saliggjærelse fødes; men jeg formaaede det ikke. Min Lovsang blev til Sukke, og min Bøn til Graad. Min Sjæl var hos dig, din Fader og Valborg, i vor fjære skjulte Bolig. Endog paa min lille Hund maatte jeg tænke, da den logrede saa venligen om mig, naar jeg gav den smage Stykker af Julefagen. O, havde jeg blot det troe Dyr hos mig! Jeg kan ikke skrive mere; jeg kan kun græde."

„Lægen havde Ret. Træerne have aabnet deres Knupper over Gravene; og et stort Lindetræ, med nysudsprungne lysegrønne Blade, hvælver sig over den fromme Magdalenes friske Grav. Hendes Strid er endt. Hun har vundet Seierens evige Palme. Mine stridende Taarer flød til hendes Minde, da jeg, i Procession med Abbedissen og Nonnerne, fulgte hendes Støv til Graven, thi hun var god og meente det vel med mig. Aldrig skal jeg erfare Betydningen af de gaadesfulde Ord, hun med saamegen Følelse sagde til mig, da hun saa det altfor tidt omstrevne Billede. Hun hviler godt. Kun i Graven er Fred. Conradine har ogsaa været meget syg. Maaskee kommer hun atter i Haven. Gud give, at den gode gamle Læge vilde befale det!"

„Nu nærmer sig mit firtende Aars Fødselsdag: den sørgelige Dag, der kostede min gode Moder Livet, i samme Dieblig hun gav mig det. Ikke uden med dyb Beemod kan jeg hilse denne Dag, som i en dobbelt Henseende er mig en Sørgesfest, da min ædle Fader, fire Aar efter min Moders Død, paa samme Dag blev myrdet. Det var stedsse en Sorgens Dag for den gode Valborg. Jeg vil ogsaa hellige den til Sorg og Graad og ihuskomme de Dyrebare, saavel Døde som Levende, jeg skal samles med i Himlen. Gid jeg ikke maa opleve den! Om tvende Maaneder oprinder den ellers for mig.“

„Conradine kommer sig nu dagligen. Igaar var hun første Gang i Haven; men hun var saa affræstet, at hun neppe kunde vinde ned af den lange, lukte Gang, hvor vi samles. Jeg maatte understøtte hende. Det er en meget ulykkelig, lidende Pige. Hun ønsker sig ogsaa Magdalenas Lykke. O, kun altfor snart vil hun opnaae den; thi hun seer ud som et Liig og har allerede saagodt som den ene Fod i Graven. Da jeg i Aftes forlod hende, maatte jeg love at fortælle hende, hvad der i den lange Tid, vi ikke have seet hinanden, har mødt mig. Hun er god og taus; hun vil derfor ikke forraade, hvad Venstab betroeer hende. O, det er sødt at have en Fortrolig, i hvis Barm man kan

udgyde sin Kummer! Den Ulykkelige har Hierte for den Ulykkelige. Hun vil kunde fatte, hvor grændseløs ulykkelig jeg er; og hendes Deeltagelse vil mildne mine nagende Sorger."

„Gud! hvad har jeg hørt! Dette Menneſtelighedens Afſtum — denne Biſkop Beldenack er det Umenneſte, der ved de meeft djævelſke Rænker har ſkilt Conradine ved hendes Brudgom; tvunget, eller rettere, kobleſt ham til hendes Stedmoder og ladet hende bringe her i Kloſteret, for at fordærve hende; og det er, deſværre, kun altfor vel lykkedes for ham! Det er dette Uhyre, hun i Tanterne har ſyntes det var en Fryd at kunne udrydde af Jorden. For hans Skyld har hun i fire lange Aar igjennemgaaet de navnløſeſte Lidelſer. For hans Skyld er hun ſaa tidlig bleven moden for Graven, ſom nu er hendes enefte Dnske, hendes enefte Haab.

Fortvivlet trykkede hun mig til ſit under Livets meeft nagende Dvaler henviſnede Bryſt, da jeg fortalte hende om hans Billede, ſom jeg bliver tvunget til at tilbede, ſamt at jeg, indſluttet med ham, ſkal aflægge ham min Troesbekjendelſe og igjentage det paa mine Begne givne Kloſterløfte. Mine Dine ere nu opladte; og jeg ſeer Afgrundens dybeſte Svælg aabnet for mine Fodder. Forbarmende Himmel! tag naadigt imod min Sjæl! thi jeg kan alene frelſes ved et Selvmord. O,

den affstyelige, djævelske Bisp! O, den affstyelige, djævelske Christence! Nu veed jeg, hvorfor hun vilde forgifte min Phantaste. Nu kjender jeg først hendes mere end sataniske Rænker!"

"Himlen være lovet! Jeg bliver muligens frelst fra at worde Selvmorderiske. Conradine har ogsaa i denne Henseende aabnet mine Dine og viist mig en, skjøndt dunkel, Udvei til for det Første at undgaae Skurfens BOLD; samt gjort den Sandhed indlysende for mig: at man ikke, før i det sidste Dieblif, naar man seer, at Redning er umulig, bør gribe til et saa voldsomt Middel, som Gud vist kun i meget sjældne Tilfælde vil kunne tilgive; og som man derfor kun i den højeste Nød tør betjene sig af. Hun var ikke saa lykkelig som jeg, at have en, desværre, i Ulykken kun altfor erfaren, Raadgiverinde. Maaskee var hun ellers ikke bleven den bedagede Belystnings Offer, af hvilke Flere hensesukke deres Liv her i Klosteret. Jeg vil aldeles følge hendes Raad, som er: at anstille mig syg; næsten nægte mig enhver Næring; ikke drikke Andet end Vand, og omsider stedse ligge i Sengen til han har været her — og man venter ham bestemt hertil i Midten af Sommeren. Desuden skal jeg have en Ægte hos mig, hvori der er indsluttet forraadnet Kjød, eller andet Slegt, som jeg af og til, især naar han nærmer sig til mit Leie, kan aabne: at

der kan udbrede sig en ret modbydelig Stank om mig; hvilken han maa antage er en Uddunstning af mig selv, som Sygdommen forarsager. Da, saa forsikkrer Conradine, vil han med Alfsky forlade mit Bærelse; og jeg er, for det Første, frelst. Skulde dette desuagtet ikke blive Tilfældet: da vil jeg forsyne mig med en stor, skarp Kniv og igjennembore hans vellystige Hjerte, inden jeg støder den i mit eget Bryst. Alherren vil da være miskundelig imod min Sjæl; den hellige Jomfru vil, i Salighedens Himmel, trykke mig til sin rene Barm; og jeg skal selv hos al Verdens Forsoner finde Raade, fordi jeg kun ved at begaae en Synd kunde undgaae at synde. Min Skaber og alle Himlens Helgene forunde mig den Lykke: at jeg ikke skal komme til denne Yderlighed, og hverken udgyde den Læstefuldes eller mit eget Blod. Men maa det saa være — i Forsonerens hellige Navn! Min Beslutning vakler ikke. Jeg har bestemt mig til at fuldføre den blodige Daad. Min Haand skal ikke ryste, naar den høieste Nødvendighed lægger det dræbende Staal i den."

"Min dyrebare Rosaurus! Jeg er virkelig meget syg. Den strænge Diæt, jeg nu i fire Uger har holdt, har saaledes afkræftet mig, at jeg næsten ligner en Skygge. Giv Gud! at Dødens venlige Engel medlidende vilde tage mig i sin Favn, inden

Prøvelsens tunge Time kommer, som desværre er
 meget nær, da man hver Dag synes at vente min
 Faders og min Dødsfiende. Christence lader til at
 være meget bekymret for mig, og Lægen martrer
 mig med sine Mediciner, hvilke jeg dog gjerne ta-
 ger, da de bidrage til, at jeg bliver mere afkræftet.
 I de første Dage hungrede jeg forfærdeligen. Nu
 har jeg tabt al Appetit. Man siger, at jeg har
 Svindsot; og Lægen har paa det Alvorligste be-
 falet mig at holde Sengen, hvilket jeg endnu i no-
 gen Tid ønskede at undgaae, for at kunne tale med
 Conradine; men jeg maa adlyde. Den hellige
 Jomfru forunde mig sin kraftige Bistand; thi med
 min Sundhed er tillige mit hele Mod forsvundet.
 Conradine, som idag leverede mig Ølken og Kni-
 ven, søgte at hæve mit Mod og trøstede mig med,
 at min Prøvelsestid snart er til Ende, da man,
 som hun bestemt formodede, paa Tilberedelserne i
 Klosteret vidste: at Bispen hver Dag var ventendes.
 Mit Hjerte var bristefærdigt, da jeg tog Afsted med
 denne gode ullykelige Pige, min Belgjørerinde og
 eneste Veninde i Døden. Jeg maatte love hende,
 at være standhaftig i mine Prøvelser og støde Kni-
 ven dybt ind i Riddingens Hjerte, om hans frække
 Haand vovede at berøre mig. Hendes Dine flam-
 mede af Hævnens vilde Ild. Hun misundte mig
 den Lykke at kunne befrie Jorden fra dens
 Skjændsel og derved vinde mig Himlens højeste
 Salighed. Den Ulykelige! Jeg frygter for hendes

Forstand. Gud veed, om jeg nogenfinde mere seer hende; thi hun er meget sygere, meget mere afkræftet, end jeg. Himlen velsigne hende! Hvordan vilde min Skjebne bleven her paa Jorden uden hende?"

„Christence har iastes seet for dybt i Bægeret og maa derfor idag holde Sengen. Jeg er derfor uforstyrret og har forladt Leiet, for, min elskede Ven! at underholde mig med dig — da jeg nu har Haab om at faae disse Linier i dine Hænder med den ene af vore Kostgængerster, som reiser til sin Hjemstavn i Sjælland, endnu inden Vinteren begynder. Det er en god Pige, som ikke heller er lykkelig. Hun er kommen her for ved Religionens Trøstegrunde at glemme sine Sorger. Da hun i Haven saae mit lidende Ansigt, nærmede hun sig med Venlighed til mig. Uden hende kunde jeg ikke mere skrive, da alt mit Papis er opbrugt; men hun gav mig ti Blade, som hun tog ud af sin Dagbog, hvori hun optegner, hvad der møder hende. Dog turde jeg endnu ikke vove at fremkomme med mit Onske for hende, dig og disse Beretninger angaaende; men jeg venter, naar min Rædselsstund er forbi, som jeg, formedelst mit forandrede Udseende, tør haabe vil gaae af uden Blodsudgydelse, atter at see hende i Haven, og da vil jeg dristigen aabenbare hende mit inderlige Onske, som hun vist

vil opfylde, da hun synes at interessere sig for mig, og har i de tre Uger, jeg har ligget tilfængs, hver anden Dag, dog i Christences Overværelse, seet til mig.

Hvilken forfærdelig Støi! Vindebroens tunge Rjæder rasle frygteligen. Alle Ting ere i en skræffelig Bevægelse. Jeg hører Dispens Navn. Jeg maa hurtigt søge Leiet. Evige, retfærdige, forbarrende Gud! forlad mig ikke i denne rædselsfulde Stund! Lad mig ikke fortvivle! ikke synke! O, Gud, mit hele Væge me bærer! Lad mig ikke komme til at udgyde Blod!

I dette Dieblif forlod jeg Herrens Alter. Høiløvet være den Uendeliges Barmhjertighed! Anænde har jeg med Glædestaarer takket ham for min Frelse. Min Samvittighed er reen. Min Haand blev ikke besudlet med den Brødebetyngedes Blod. Jeg kom ikke til at overskjære min egen Livsstraad; og dog er jeg frelst og staaer for Guds Afsyn fri for Synden. Naaden lod mig ikke synke. Min List lyffedes fuldkommen og over al Forventning. Den Affhyelige var ikke længere end midt i mit Værelse. Med en lun slet undertrykt Modbydelighed forlod han det meget hurtigt og fulgte ikke for Christence, hvor uelsk værdig jeg forekom ham; ja, han havde ikke engang den Skaansel, at fortie sin Formening: at det nok snart var forbi med mig,

da jeg, levende, syntes at være overgivet til Forraabnelsen.

Trende Dage derefter forlod han aldeles Klosteret. O, gid at han aldrig maa komme her mere; eller at jeg enten maa døe eller snart forlade et Sted, der forekommer mig som den værste Morbergrube; en Stiftelse, der bærer den hellige Jomfrues Navn og er indviet til Fromhed og Gudsfrugt — men som, tværtimod sin ædle Bestemmelse, er en Bolig for de affskyeligste Laster; hvor Guds hellige Navn saa stræffelig forhaanes og Ufskyld og Dyd, nedtraadt i Støvet, krymper sig under Lastens Fødder."

Nogle Dage efter Bispen's Afreise forlod jeg Sengen; hvorover Christence, der troede, jeg var Dødens visse Bytte, forundrede sig meget. Dog gaaer det noget langsomt med min Helbredelse, naagtet jeg nu begynder at vænne mig til nærende Spiser, da jeg virkelig er meget udtæret og har en stor Mangel paa Kræfter. Christence synes at have fordoblet sin Omhu for mig. Hun gjør Alt, som hun siger, for at jeg skal gjenvinde mit forrige Udseende. Gud give, at hendes Bevægrunde dertil være rene! Men jeg har ganske tabt min Tro til hendes Retsskaffenhed og frygter for, at hun endnu har lastværdige Planer for med mig, ihenseende til den gamle, geistlige Belystning, over

hvem saa mange Ulykkelige nedkalde Himlens evige Forbandelser."

"Jeg er ude af mig selv af Glæde; ja jeg kan med Sandhed kalde min Tølelse Henrykkelse. Den Frygtelige, ved hvis blotte Navn jeg føler en Dødsfulde igjennemfare mit Hjerte — er fængslet. Jeg behøver ikke længere at bæve for hans Ankomst. Himlen velsigne Kongen, der har ladet ham arrestere og vil straffe ham for hans onde Gjerninger! Nu undgaaer jeg da at aflægge ham min Troesbekjendelse og kan hverken ved List eller Bøld blive indspærret hos ham. Den skrækelige Lod, der knuste den ædle Conradines blide Hjerte, skal ikke blive min: thi den retfærdige Konge, der straffer hans Udaad, lader ham vist ikke mere være Bisp, men vælger en retsaffenen Mand til hans Eftersfølger. Maaskee den nye Bisp kommer hertil. Jeg vil da, om endog saavel Christence, som alle Konnerne, ere nærværende, faste mig for hans Fodder og anraabe ham om at tilintetgjøre det skrækelige Klosterløfte, som jeg aldrig har aflagt. Jeg erholder da atter min Frihed og kan træde ud i Guds skønne Verden, i det herlige Liv, hvor du lever og aander. Jeg skal da atter favne dig, min tilbedede Rosaurus! og trykke din ærværdige Faders Haand til mine Læber. O, at dog min gode anden Moder levede! at hun kunde fryde sig over

min Lykke! — Der vil rigtignok blive stille og øde i det kjære, skjulte Fængsel — det jeg skulde kalde Fristed — siden den elskede Balsborg er borte; men jeg vil dog aldrig forlade det, uden for strax at vende tilbage i det; thi kun der kan jeg være tilfreds og lykkelig. O, jeg vilde ikke bortbytte det for Kongens Slot — og ikke Gylbenlunds herlige Skov for vore første Forældres Paradiis. Det hulde, smilende Haab har atter opreist sin Throne i mit Hjerte. Den algode Gud forunde mig den Lykke: at det maa blive forvandlet til den skønneste Bished.

Jeg maa dog fortælle dig, hvordan jeg har faaet denne lykkelige Begivenhed at vide. Christence var i nogle Dage saa forgrædt og sørgede saaledes, at hun hverken spiste eller drak; hvilket forekom mig meget underligt, da hun har Vini nok, og ellers i det mindste et Par Gange om Ugen var beruset. Det gjorde mig derfor næsten ondt for hende; og jeg tilstaaer: jeg ønskede, at hun vilde tage sig en Ruus, for at jeg kunde komme til at skrive — hvorfor jeg en Aften, da jeg var nødsaget til at blive hos hende, fik hende overtalt til at spise, hvilket hun var meget behøvende; og jeg fremsatte selv Maden, som stod i et Skab i Bærelset, for hende; og, som du kan tænke, glemte heller ikke at fremtage den store Sølvkande og det største Guldbæger, der stod ved Siden af Ragen og Den smukke Skovpige. II 7

30 Frugterne. Af Randen, som næsten var fuld af
 30 Bliin, skjænkede jeg Bægeret fuldt og bad hende at
 30 drikke. I Førfiningen vægrede hun sig, da, som
 30 hun sagde, hun næsten havde besluttet: aldrig
 30 mere at smage en Draabe Bliin, da Binen var
 30 Glædens Drik, og hendes Hjerte var bristefærdigt af Sorg; men da jeg vedblev at bede hende
 30 og forsikrede: at hun behøvede Noget, hvorpaa hun
 30 kunde styrke sig, satte hun Bægeret for Munden —
 30 og jeg kunde see, at det smagte hende, da hun først
 30 drak Noget og siden udtømte Resten i et langt
 Drag. Mit Spil var nu halvt vundet; thi jeg
 30 vidste: at naar hun først fik Smag paa Binen,
 30 kunde hun ikke lade være at drikke mere af den.
 30 For at give hende Leilighed dertil, bad jeg hende
 30 om Tilladelse til at hente mig et Par Blommer i
 30 Haven, hvilket hun ogsaa tillod; og jeg blev med
 30 Willie temmelig længe borte. Da jeg kom tilbage,
 30 var hun ikke i Bærelset. Jeg listede mig derfor til
 30 Bordet og aabnede Laaget paa Randen, for at see,
 30 om min Formodning var bekræftet. Den var tom,
 30 indtil den sidste Draabe; og Bordet var ikke alene
 30 overspildt, men der var kjendelige Spor paa Gulvet af, at der var hentet mere Bliin af Skabet.
 30 Kun undrede det mig, at Christence ikke var i Bærelset, da hun dog i sin berusede Tilstand pleiede
 30 at have saamegen Samling, at hun ikke viste sig
 30 for Søstrene, men lagde sig i Sengen, for ved
 30 Hjælp af Sønnen at blive ædru. Jeg begyndte

allerede at ængste mig over, at jeg havde forført
 hende til at drikke, og frygtede for, at hun var
 gaaet ned og var faldet paa Gangen, da jeg hørte
 en stærk Hullen inde i mit Bærelse. Forsærdet
 llede jeg langt bort fra Døren, hvortil jeg var kom-
 men, men fattede mig dog og gik derind, for at er-
 sare, hvad det var. Tænk dig min Forundring,
 da jeg saae Christence, der, som jeg kunde vide,
 var temmelig beruset, ligge paa Knæe midt i Bæ-
 relset, med Bispens Billede i Armene, som hun,
 under en Taarestrøm og skræffelig Hullen, kysede
 og gav de sødeste Navne. Jeg vilde strax bort-
 sfiernet mig, men hun raabte, med et af den hef-
 tigste Brede blussende Ansigt, at jeg skulde blive;
 og befalede mig, under Trudsel af at nedkastes i
 Drmehullet, at knæle ned og tilbede Billedet, som
 hun med begge Hænderne trykkede op til sit Bryst.
 Jeg fandt det ikke raadeligt at modsætte mig hendes
 Billie og ablød derfor diebliffeligen hendes Befal-
 ling, idet min Tunge fremstammede nogle Ord, der
 skulde være Tilbedelse, men som vist nok var noget
 meningsløs Løeri, uagtet Christence antog det for
 Hjertets Sprog, trykkede sig nærmere til mig og
 holdt Siden af Rammen hen ved min Arm, for at
 jeg skulde tage fat paa den, hvilket jeg ogsaa gjorde.
 Efter at hun længe havde grædt og hylet, raabte
 hun under vedvarende Taarer og Hullen, der ofte
 gik over til en sæl Hissen, at Himlens Torden
 skulde sønderknuse den forvorpne Konge (jeg bruger

hendes eget Udtryk), der havde vovet at fængsle den
 hellige Bisp og beskyldt ham for Landsforræderi og
 Mord. Det varede længe, inden jeg forstod hende;
 thi jeg troede, at Sligt var Noget, som umuligt
 kunde vederfares Bispen, hvis Magt jeg stedse havde
 hørt var meget større end Kongens; men hun gien-
 tog det saa ofte, at det endelig blev mig aldeles
 tydeligt. — Jeg geraadede ved denne uventede, for-
 ønstedes Efterretning i en Henrykkelse, der var saa
 stor, at jeg havde ondt ved at skjule den; og der-
 som Christence ikke havde været i den omskrevne
 Tilstand, havde hun letteligen kunnet bemærke den.
 „Er det ikke himmelraabende“ — skreg hun og rev
 Billedet fra mig, som hendes Taarer atter over-
 strømmede — „at sliq en Guds Mand, som alle-
 rede for Himlen er en Helgen, skal fremtræde for
 en verdslig Domstol, fordi han har frelst Land og
 Rige og udrevet Enkedronningen af hendes Fan-
 genskab? O, du himmelske Sjæl!“ — vedblev hun
 og havde Billedet i Beiret — „har du endog
 sendt en forstøffet Synder til Helvede og udpustet
 hans Livs urene Lys, skal du derfor lide? Har
 noget Menneske paa Jorden, uden den hellige Fa-
 der selv, Ret til at fordre dig til Regnskab? O,
 Maria!“ — raabte hun derpaa i en forandret
 Tone — „Jeg troer dog, at det er Guds Straf,
 der kommer over ham: thi han har ofte ligget for
 mine Fødder og svoret, at jeg var den Eneste i den
 hele vide Verden, som — — Og dog har han —

— — Og jeg har selv maattet — — O, jeg kan ikke mere. Jeg troer at gvaæles!" — Hun segnede om paa Gulvet med Billedet i Armen. Aldrig har jeg før seet hende i saa stræffelig en Tilstand; og da det var mig umuligt at faae hende reist op, maatte jeg falde paa nogle af Konnerne, som bare hende ind i Sengen. Jeg var inderlig glad over, at hun snart sov ind; og ilede ned i Haven, for at meddele Conradine min Opdagelse, der ikke kunde andet end glæde hende; da hun deri maatte erkjende: at Himlen selv paatog sig at være hendes Hevner.

Jeg føler godt, at jeg ikke er saa god, som jeg burde være; thi man bør ikke ønske sine Fiender Andet end alt Godt. Men min Natur har ligesom forandret sig, siden jeg kom her i dette afstyhelige Kloster — og det er mig umuligt at lade være, at glæde mig over Bispens Fald. Vare Kongen vil holde ham saa fast, at han aldrig mere skal kunne gjøre enten mig eller nogen Anden ulykkelig; men Conradine frygter for: at han snart ved sin Rigdom, sin Magt og sine Rænker vil sætte sig i Frihed. Himlen give, at hendes Formodning ikke maa blive til Bished; thi min Lykke kan ene fremspire af hans Fald."

"Christence undgaaer at tale med mig. Jeg troer, at hun ikke er mig god. Muligen at hun er

bred paa mig; enten fordi jeg hiin Eftermiddag
 overtalte hende til at drikke Viin, eller ogsaa at
 det fortryder hende, at hun røbede Hemmeligheden
 angaaende Bispens Arrest, og derved ligesom hen-
 pegede paa et utilladeligt Forhold, hvori hun selv
 har staaet til ham — om det ellers er hende muligt
 at huske hvad hun sagde. Nok er det: hun er lige-
 som bange for, atter at komme i samme Tilstand;
 og jeg frygter næsten for, at hun har forsvoret:
 oftere at drikke Viin; thi der kommer nu ikke Andet
 end Ol og Mælk paa hendes Bord. Der tales
 meget om: at hun var bleven rørt af et Slag;
 hvilket hun har søgt at indbilde Søstrene. Om de
 virkelig troe det, veed jeg ikke; men saameget er
 vist: de lade som om de troe det — og jeg gjør
 det samme. Det vilde ogsaa gaae Den ilde, der
 vovede at have en anden Formening. Jeg havde
 dog aldrig troet, at Christence havde saa megen
 Magt over sig selv, at hun kunde afholde sig fra
 en Last, der længe har forekommet mig at være
 hendes Skjodesynd. Nok er det: hun har me-
 get Herredømme over sig selv og synes nu steds at
 være idel Fromhed og Bærdighed. Jeg skjælvede i
 de første Dage, hvergang jeg saa hendes alvorlige,
 jeg kunde næsten sige vrede Ansigt. Men nu er
 min Frygt gaaet noget over: thi hun er i det Væ-
 sentlige ligesaadan som før; og jeg er ikke bleven
 det Ringeste indskrænket i mine Friheder. Imidler-
 tid taler hun sjældent med mig — og jeg hører ikke

det Ringeste om, hvordan det gaaer med Bispen. Gud bevare mig fra nogensinde mere at see ham! Jeg troer, at jeg døde af Stræk, dersom han uformodentlig kom her; dog, det vil den gode Konge nok forhindre. Gud lønne og velsigne ham, fordi han har fordret Riddingen til Ansvar og vil straffe ham! Conradine ønsker, at hun kunde fremstaae for Kongen som hans Anklageresse; og her er vist syv eller otte, deels unge, deels allerede aldrende Nonner, der, efter Conradines Formening, nærer samme Ønske. Naar deres Anklage endikke den jordiske, da vil den vist naae den evige og himmelske Dommers Øre, naar han paa den yderste Dag kommer for at dømme Levende og Døde."

„Min Sundhed vender med hver Dag mere og mere tilbage. Men dette er desværre ikke Tilfældet med den stakkels Conradine. Hendes Livs Lampe er nærvæd at blive udslukt, og hun maa stedse holde Sengen. Blandt de flere Begunstigelser, jeg nyder, er ogsaa denne: at jeg tør besøge hende; hvilket er mig en smerteblandet Fryd, som ogsaa forskaffer den kjære Pige nogen Trøst. Hun blev ligesom jeg, uden sit Vidende, ved en Anden, indklædet som Nonne; hvilken Indklædelse ene skeer, for at den Ulykkelige, hvis tilkommende Skjebne er: at worde Belystens Offer, ikke skal tabe Noget af sin

Stjønhed ved at vide, at hun er smedet i ubrydelige Slavelænker; ikke føle deres centnertunge Vægt — og dog staae under Klostersugtens, om dens Anvendelse, for at bøie hendes Stivsind, er nødvendig — ligesom og at hun, efter sit Fald, ikke ved at forlade Klosteret skal blive sat istand til at kunne forraade, hvad der evigt skal forties for Verden. Den beklagelsesværdige Pige blev et Offer for den Ridding, der ogsaa vilde fordærve mig. For hans Brødes Skyld maa hun i sit Livs Baar synke i Graven. Dog hun er reen og skyldfri for Himlen. Ustylds Engle skulle overbære hendes i de skrækeligste Dvaler luttrede Sjæl for Foden af Alforbarmerens Throne. Hendes Strid er snart endt. O, gid hun dog maatte leve noget endnu! Det vil forekomme mig, som om jeg er ene i Verden, naar hun ikke er mere."

"Høstens gule Blade falde fra Træernes Grene paa Jorden og dækker min tabte Belgjørerindes friske Grav. Hun fuldbendte i mine Arme, efter at hun havde tilgivet alle dem, der havde mishandlet hende i Livet; endog hendes Morder. Mine Smertestaarer væde hendes Gravhøi; og mine Sukke og Fortvivlelsesskrig falde hende forgjæves tilbage. Aldrig har jeg nogenstunde i Livet følt mig saa ulykkelig, som da denne min elskede Veninde forlod mig. Jeg gysen ved at tænke paa, hvad jeg

uden hende var vorden. Hendes navnløse Lidelser
 ere nu endte; og hun har vundet den mishandlede
 Dydiges evig uvisnelige Krone i Himlen.
 Navnet Conradine skal aldrig udslettes af mit
 Hjerte! Aldrig skal jeg forglemme, hvad hun var
 mig her i Livet. Betsignet være hendes Minde!
 Jeg skal gjenfinde hende i Himlen!"

"Min Stav er brudt. Forsvundet er hver en
 Skygge af Glæde fra mit blødende Hjerte. Ros-
 saurus! du er død! O, Gud! hvor var det mu-
 ligt, at jeg kunde modtage denne sønderknusende
 Efterretning uden at segne livløs til Jorden?
 Hvor er det muligt: at jeg kan overleve dig, du
 Uforlignelige! Du, som var den trofasteste af alle
 Elskere paa hele Jordkloden? Tusinde Gange har
 du sagt: at du elskede mig; men aldrig: at du
 havde udkaaret mig til din Brud; aldrig: at du var
 min fjærlighedsfulde Brudgom; at du ved min
 Haand ønskede at hendrage Livet. Og dog vidste
 jeg det. Dit ømhedsfulde Himmelsve var dit Hjer-
 tes Speil. Igjennem det læste jeg i din Sjæl.
 Dine Følelser fandt en dyb Samklang i mit Hjerte
 — og jeg har i Stilhed tusinde Gange tilsvoret
 dig Kjærlighed og Trost til Døden!

Du har beseglet din Kjærlighed til mig med
 dit Liv. For min Skyld har du udkaaret Fæng-
 slets Rædsler og lidt Misdaederdøden! Evige

Retfærdighed! Vil din Bredestorden ikke sønder-
 knuse Morderens Hoved? Skal hans Udaad læn-
 gere besudle din skønne Jord? Lad din Høvn
 dræbende Lyn styrte ham ned i hans sande Hjem:
 det uendelige, evige Helvede!

Christence maatte før have stødt en Dolt i mit
 Bryst, end fortalt mig: at du er myrdet. Og,
 hvordan blev du myrdet? Som en Ustyldig, der
 med sit Blod maatte udsone en opdigtet Brøde; en
 Gjerning, som det var dine ædle Forældre umuligt
 at begaae; om hvilken der aldrig er kommen en
 Tanke i deres rene Hjæter. Jeg veed nok, hvad
 din Brøde var: du elskede mig med en Engels hele
 Kjærlighed; og du vilde frarive Morderen din Brud!

O, min Jesus! er jeg dog ikke en vanvittig
 Daare? Mit Hjertes nagende Sorger ville snart
 berøve mig Forstanden, om den ikke allerede har for-
 ladt mig. Jeg skriver til en Død; til min tabte
 Ven, hvis forklarede Sjæl allerede er i Evigheden.
 Først der, min Brudgom! skal du erfare, hvor
 høit jeg elskede dig. Der skal ingen BOLD, intet
 Mord, adskille os. Der skulle vi, hos vore elskede
 Forudgangne, leve evindeligen i ufattelige Glæder.
 Der finde vi Lønnen for vore Lidelser paa Jorden;
 der skal jeg ved din Side staae som Brud for den
 Uendeliges Throne, isørt Ustylds lilliehvide Klæde-
 bon, som Eastens frække Haand ikke skal kunne søn-
 derrive, medens jeg vandrer her paa Jorden: thi
 Livet har nu tabt al sin Vnde for mig; og jeg skal

"Vide i rette Tid at dræbe og døe. Vel er min
 Haand svag, men Hevnen skal forlene den Kraft;
 og Stødet skal ikke forfælle den. O, der ligger en
 himmelsk Fryd for mig i Tanken om, ved et eneste
 Stød at kunne hevne saamegen Skjændsel og Udaad:
 at kunne igjennemføre din Morders helvedaandende
 Bryst! O, min Rosaurus! Ved for mig i din
 Himmel: at min vaklende Forstand aldeles maa
 forlade min stærkt rystede Hjerne; thi dersom jeg
 længe skal vandre i denne Jammerdal, da er der
 kun eet Gode, der kan mildne mine Dvaler og
 indhylle dem i Forglemmelsens tykke Taage. Dets
 Navn er — Bannid.

For sidste Gang skriver jeg nu til dig, min
 Sjæls Brudgom! Jeg veed, at du usynligen om-
 svæver mig og skuer dybt ind i mit blødende Hjerte.
 Ja, du læser grant i min Sjæl. Ingen af dens
 Tanker ere skjulte for dit forklarende Blik. Jeg føler
 din Nærværelse, hvor jeg end vandrer, og udstrækker
 mine Hænder i Rattens Stilhed, for at trykke dig
 til mit stormende Hjerte. O, lad dets uendelige
 Dvaler ikke forstyrre din himmelske Fryd! Snart!
 snart iler jeg i din Favn! Disse Linier ere mig
 uendelig kjære, da de ere skrevne til dig. I dette
 Øieblik bortfaster jeg Pennen; og da skulle de hvile
 paa mit Hjerte, saalænge det slaaer i Livet, lige til
 det brister i Døden; og vil man opfylde min sidste
 Bøn: da følge de mig i Graven."

„D, du evige, uendelige Barmhertighed! Du lever, min tilbedede Rosaurus! Du er mig nær! Du vil frelse mig! Mit Hjerte er for fuldt til at kunne rumme al denne overjordiske Fryd. Min Henrykkelse er nærved at dræbe mig. Der ere Diebliske, hvori jeg drager denne overvættes Lykke i Tvivl; da jeg troer, at jeg drømmer; men saa læser jeg atter de dyrebare Linier fra din elskede Haand og trykker mine Læber paa dit velsignede Navn. Jeg veed da, at min Lykke er den skønneste Virkelighed. D, Alnaadens milde Gud! bestjerm mit skønne Haab og forund mig den Lykke, frelst ved dit ædle, omhedsfulde Hjerte, ved Kjærlighed, at udslette Mindet i din Sjæl om Alt, hvad du for min Skyld har lidt og udstaaet! Himlen vil vist bønhøre os. Vor Bøddels Arm er lammet. Den ædle Pige, du sendte mig, er meget viis og god; og — hvad der her kan gjøre Under — hun har meget Guld! Hvordan min Redning maa indledes, iværksættes og udføres, veed jeg ikke endnu. D, jeg veed kun dette: at du lever, elsker mig, samt at jeg af min Sjæls hele Fylde gjengjælder denne Kjærlighed og skal elske og tilbede dig, saa længe jeg lever og aander. D, aldrig vil det lyffes mig at asmale dig, med hvilke Følelser af uendelig Omhed jeg for Tid og Evighed, her og hisset, er din

Dine.“

Alt beskriver Rosaurus' Tilstand efter Læsningen af den hulde Dines lange Brev, eller rettere: hendes Tildragelser i de næsten halvtredie Aar, hun havde været revet fra hans Bryst, er en Umulighed. Hans Hjerte var stærkt nok til at bære Sorg og Fortvivlelse, udstaae Fængslets, ja selv Dødens Qualer; Glæden, Henrykkelsen, var nærved at knuse det. Ja, han var nærved at segne under Vægten af sin overvættets Lykke; og der gaves for ham, ligesom for Dine, Diebliske, hvori han drog den i Tvivl.

Da han noget var fattet og havde takket det alstyrende Forsyn, der saa alnaadig tog den hulde Pige i sin Baretægt og forundte hende den Kraft, hvorved hun undgik Fordærvelsen, fremtog han atter den Høitelskedes dyrebare Gave, de Papirer, der vare ham kjærere end Guld og Skatte, og begyndte forfra at igjennemlæse dem. Det var neppe, at han gav sig Tid til at spise, for at vedblive denne kjære Bestjæftigelse; og det var ene den, der hjalp ham at faae Ende paa de skræffelige lange otte Dage, da han ved Spaaqvinden i et Brev kunde tilmelde den tilbedede Pige og den ædle Veninde, at han var rede til at foretage sig Alt, selv det dristigste Bovestykke, for at frelse Dine, naar han fik at vide, paa hvilken Maade Redning var mulig; og hans Taalmodighed var færdig at forgaae i den lange Tid, han atter maatte vente paa Spaaqvindens Tilbagekomst.

Dog nøiagtig paa den bestemte Dag indfandt hun sig — og Rosaurus blev igjen glædet med nogle

Anter fra den hulde Pige og den trofaste Veninde; hvilken Sidste udførligen underrettede ham om, hvad hun troede der var nødvendigt for ham at gjøre for at forberede Flugten; som var: at lade det Skib, hvorpaa de vare komne til Nysted, der, for ikke at paadrage dem Mistanke, var lagt for Anter imellem Falster og Sjælland, saa hastigt som muligt lægge sig ved Rødbj, hvortil han maatte reise. Han kunde for Moder Alhed foregive, at han nu var bestemt paa at afreise, da han havde Underretning om, at den unge Tjener, som han ventede, om saa Dage vilde paa et af hans Skibe indtræffe til Rødbj, hvis Havn var bedre end den ved Nysted eller Naffov.

For saameget som muligt at skjule Flugten, kunde han sige: at hans Søster, utilfreds med Opholdet i Klosteret, vilde gjøre Reisen med ham. Dine skulde, naar hun var lykkeligen kommen ud af Klosteret, klædt som Dreng, forestille den omtalte Tjener. Dragten til hende havde den snilde Eline iforveien forsynet sig med. Naar Eline var underrettet om Skibets Ankomst, samt at det var seilfærdigt, skulde Rosaurus paa en Tid, som hun dog nærmere vilde bestemme ham, opholde sig i Krattet ved en lille Træhytte paa en Landtunge, der gaar ud i den fjerste Sø, som næsten omringer Klosterets Ringmuur; hvori en fra Klosterkirken anbragt underskjeddigt Hvalbet Gang, som hun haabede med Dine at flygte ad, ender.

Dog kunde dette kun skee, naar Vinde var god, at Skibet strax kunde lette Anter; da Dines Flugt,

om den blev bekendt, let kunde væbne hundrede Hænder imod hende og sætte hele Landet i Bevægelse. Eline underrettede ham tillige om: at hun ved Guld havde vundet Taarnvogteressen, der var betroet alle Klosterets Møglere. Dog havde hun endnu ikke været at fortroe hende, at nogen Anden, end hun selv, vilde flygte; hvilket hun foregav at være: fordi hun havde en unaturlig Broder, der havde bragt hende til Klosteret, for at hun skulde paatvinges Sløret, som hun afstyrede. Dog haabede hun i det afgjørende Dieblis, ved en fordoblet Summa og Løfte om meget Mere, at vinde hende aldeles; hvorfor hun bad Rosaurus at være ved godt Mod og have Tillid til Forsynet, der vist ikke vilde unddrage dem sin almægtige Bistand.

Touren skulde da gaae lige til Stralsund, hvor de vilde oppebie hendes Moder, og derpaa drage til det frie Klippeland, hvor Venstabs og Kjærlighed vinkede dem; hvor de skulde leve i en trofast, uadskillelig Forening, som kun Døden skulde kunne opløse.

Rosaurus var henrykt og saae sig allerede nærved det Maal, der var Gjenstanden for alle hans Ønsker; og han tvivlede ikke mere paa et godt Udsald. Derfor var der Noget, hvormed han under saa frydefulde Forhaabninger kunde være utilfreds, da var det dermed: at han kun selv havde saa liden Deel i sin Sjæls Elskedes Redning og folgelig ikke havde Leilighed til at vise det høie Mod, hvoraf hans hele Sjæl flammede, som den almægtige Kjærlighed, hvoraf han var

bessælet, nærede; hvilket gjorde: at han for hendes Skyld var i Stand til Alt: selv at styrte sig i Døden.

Dog, det, der var ham overdraget at udføre, lagde han ufortøvet Haand paa. Skibet, som han sørgede for blev forsynet med alle mulige Bequemmeligheder, laa snart for Anker uden for Rødbj; og samme Dag, som han underrettede Eline om, at det var seilfærdigt, samt at Vinden var god, forlod han Nysted og de retskafne Folk, hos hvem han havde været, og reiste til Rødbj, for at leie et bekvemt og afsides Logi, hvori han kunde føre Bigerne, om et uformodentligt Tilfælde skulde forhindre Afreisen; saasom et pludseligt Bindstille, Forandring af Vinden, eller andet Deslige; og han fik en eensom Fiskerhytte opspurgt, der laae noget afsides fra Byen, i Udkanten af en Skov, ligeoverfor hvor Skibet laae for Anker. Hyttens eneste Beboere vare en gammel, dog endnu raff Fisker og hans Kone, der lovede, om det endog var midt om Natten, at sætte ham ombord paa Skibet, der omtrent laae en Fjerdingvei fra Landet; da det vilde gjøre for megen Opsigt, om Skibets Folk med Baaden laae og ventede, hvilket kunde vare længe, da det desværre ingen Tvivl var underkastet, at der i Klosteret vilde gives store Vanskeligheder at overvinde, inden Flugten kunde iværksættes.

Rosaurus bad inderlig til Gud om, at Vinden maatte blive staaende, og gif næsten uopholdelig frem og tilbage, paa Veien imellem Rødbj og Klosteret, for ret nøie at lære den at kjende, at han ikke i Nat-

tens Mørke skulde forseile den. Desuden havde han aftalt med Spaaqvinden, at møde hende paa denne Bei; og hans Hjerte bankede med den meest brændende Længsel og Urolighed den Efterretning imøde: at han skulde indfinde sig paa den betegnede Landtunge ved Søen. Han forsynede sig godt med Vaaben, om det skulde blive nødvendigt med væbnet Haand at sikre deres Flugt; hvilket han dog haabede, ikke vilde blive Tilfældet, da de Flygtende muligen kunde være ombord paa Skibet, inden de bleve savnede i Klosteret, efterfom der kun fra det og til Rødby var tvende smaae Mile, hvilke, med det Bekjendtskab han havde forskaffet sig til Beien, i mindre end halvanden Time kunde tilbagelægges.

Jo flere Dage der henrandt, inden han fik den endelige Bestemmelse, med desmere bange Frygt bankede hans Hjerte det vigtige, afgjørende Dieblif imøde; men der hengif lang Tid, inden det oprandt. Vinden var flere Gange bleven slet og atter god; thi trende Uger vare allerede henrundne. Efteraaret var forhaanden, og store Regnstrømme styrte fra de tunge Skyer mod Jorden; hvilket næsten, i det sumpige Voland, gjorde Beiene ufremkommelige.

Rosaurus blev vel ved Spaaqvinden ugentligen glædet med et langt Brev fra sin Elskede og et Par Linier fra Eline, men deraf erfarede han til sin Sorg, at Taarnvogtersten endnu, af Frygt for Følgerne, ikke havde indvilget i at Dine, som hun sagde var Nonne,

maatte flygte; især da Christence var mere aarvaagen end ellers, da hun aldrig var i aldeles beruset Tilstand. Endelig troede den snilde Eline, at have udfundet et Middel, hvorved det kunde blive muligt, at bringe hende i denne forønskede Tilstand, hvorfor hun, med den sædvanlige Brevdragerse, tilskrev Rosaurus følgende Brev:

„Saasnart I, min kjære Ven, har modtaget dette Brev, maa I foranstalte, at der kommer en halv Tønde af den allerstærkeste og meest berusende Wiin fra Kjøbenhavn til Eder, som I da ufortøvet maa sende som en Foræring til mig fra Eder som min Broder. Lad den endelig komme hertil om Eftermiddagen, noget før Aften. I gietter letteligen, hvad Brug jeg vil gjøre af den. Jeg har roeft denne stærke Wiin, hvis Navn jeg ikke engang veed, meget for Christence; hun vil derfor ikke kunne modstaae Fristelsen, samme Aften at probere den. Det Bedste er: at I selv følger med, forflædt som en Karl, for at paasee, at Vinen rigtigheden bliver Klosterportnersten overleveret; da der ere nogle Banskkeligheder forbundne med at faae Noget ind i Klosteret, naar det ikke directe er til Abbedisssen. I kan da have Alt, hvad I anseer for nødvendigt til Flugten, paa Vognen; og, om muligt, lade den blive i Nærheden af det bestemte Sted ved Søen, for at vi paa den deshurtigere kunne komme til Stranden. Det er først for tvende Dage siden lyf-

bedes mig at vinde Taarnvogtersten saa aldeles, at hun ogsaa lader Eders Dine flygte, ved at offerere hende mine betydeligste Smykker og love hende halvtredsfindstyve Gylden af ham, som modtager os ved den underjordiske Gangs Ende; hvilke I derfor maa være belavet paa at have hos Eder. I kan aldrig forseile Stedet; thi Dpgangen af den hvælvede, underjordiske Vej er i den lille Træhytte, som I let vil finde, da den er den eneste paa hele Landtungen. Samme Nat, imellem Kl. ti og tolv, haaber jeg, ved Guds Betskjærmelse, at vi ville komme til Eder. I maa ingen tændt Lygte have: thi Lyset kan sees her fra Vinduerne, og det kunde opvække Mistanke. Eders hulde Dine kan ikke komme til at skrive, derfor sender hun Eder ved mig tusinde hjærlige Hilsener.

Lev imidlertid vel og iil med at faae Vinen. Paa den alene beroer Udførelsen af vor hele Plan. Jeg tænker dog, at den kan være her om sex a otte Dage. Med Tillid til Himlens Naade forlader Eders Dine Klosteret: thi hun bryder ingen Fed, intet Klosterløfte, da hun ikke har svoret. Hun er ikke Nonne.

Eline."

Det næsten forsvundne Haab vendte, ved Iagtenemnlæsningen af dette Brev, atter tilbage i Rosaurus' Hjerte. Han affærdigede tvende af Skibets Mandskab med Baaden til Kjøbenhavn, for at hente den vigtige Biiin, men formedelsf Modvind vare de flere

Dage om Veien og kom først fjorten Dage efter Afreisen tilbage med den. Rosaurus forsømte ikke endnu samme Dags Eftermiddag, i den af Eline bestemte Forklædning, at føre med den til Klosteret, efter at han havde aftalt med Fisseren, at han hele Natten skulde være færdig med Baaden; og en antændt Lygte paa Skibets Forstavn skulde vise Vei til det.

Klokken tre var han ved Klosteret; og Portnerffen, der kunde formode, at Vinen skulde offereres den hellige Moder, modtog den ufortøvet; hvorpaa Rosaurus førte med Bognen hen imellem nogle tykke Granbuske i Nærheden af Søen og den omfrevne Landtunge. Han var i en yderst heftig Bevægelse; og det var neppe at han kunde oppebie at det blev mørkt, for at ile til Træhytten, hvilken han fandt laaset indvendig fra.

Det var som om den Tid, der endnu var til den bestemte Time, da han kunde vente de Flygtende, aldrig vilde faae Ende. Omfider slog Klokkeren ti i Klostersaaet. Den blev elleve. Midnatstimen var allerede henrunden, og endnu vedblev Alt at være dødt og stille i Hytten. Omsonst lyttede Rosaurus med den meest spændte Opmærksomhed ved Døren, og han var ofte nærved at opbryde den, for at forsøge, om han ikke kunde gaae de Forventede imøde; men han afstod stedse fra sit Forsæt, af Frygt for at den Larm, som dette vilde forarsage, skulde kunne høres i Klosteret. Hans Dine vare næsten stedse hestede paa Klosteret, som

han kun ved Hjælp af Stjernebelysningen kunde skimte, da alle Vinduerne vare mørke.

Kloffen kunde omtrent være halv eet, da han saae et Lys i underste Stokværk, der syntes at være i Haanden paa Een, der ilede af eet Bærelse i et andet. Snart saae han Lys inden for flere Vinduer — og det forekom ham, som om der var en stærk Bevægelse i Klosteret. Kirken, som han tydeligen havde betegnet sig, blev ligeledes oplyst. Rosaurus sank ved disse ildevarslende Tegn paa Knæ og hævede Hænderne mod Himlen, idet han med Fortvivlelsens Stemme raabte:

„Alnaadige Gud! forbarm dig over os! Alt er forraadt! O, min ulykkelige Dine!“

Larmen i Klosteret tiltog i en meget høi Grad. Der blev ringet med Stormkloffen. Hele Egnen kom i Bevægelse. En uhyre Mængde Menneſter ilede mod Klosteret; og det var neppe at Rosaurus i Dagbrækningen, uden at paadrage sig en fartig Mistanke, der kunde have hans Arreſtering til Følge, undkom med Hestene. Bognen maatte han, da han ſaa godt ſom muligt havde ſkjult den, lade blive tilbage. Dagen brød omſtder aldeles frem; og inden den for-
tviblende Ungling kom til Fiſſerhytten, hørte han af Flere, ſom havde været ved Klosteret, at Aarsagen, hvorfor der var ringet med Stormkloffen, var, at en Nonne havde forſøgt at undvige, men var, hvorfor man taſſede Himlen, lykkeligen bleven paagreben.

Rosaurus var ved denne Eſterretning ſom tilintet-

gjort. Hans Tilstand var stræffelig. Taareløs stræbe han mod Himlen, som han i sin vilde Smerte bebrejdede Uretfærdighed — og han var ikke langt fra at blive vanvittig. I sin stræffelige Sindsstemning løb han af alle Kræfter til Klosteret. Fortvivlelsen havde indgivet ham den rasende Beslutning, igjennem den underfordiske Gang at trænge sig ind i dets Indre. Men det var nødvendigt at dette blev forberedt i et Par Ord til Eline, som han dog formodede ikke var arresteret. Han havde jo, som et Bud, den foregaaende Dag talt med Portnersten, der forekom ham at være et søieligt, tjenstagtigt Væsen, som det maaskee ikke var umuligt at underkøbe.

Forsynet med Penge og Kostbarheder, nærmede han sig derfor Vindebroyen, og greb i den derpaa anbragte Klokkestræng. Men Broen blev ikke nedhidsset. Ingen lod sig see paa Muren; og da Rosaurus gjorde gjentagne Forsøg, nødte den derover opbragte Folkemængde, der antog denne Driftighed for en Vanehelligelse og uhyre Fornærmelse mod de hellige Søstre og deres endnu helligere Moder, ham ved Steenkast til at forlade Broen; og han var bleven myrdet, om han ikke itide havde bortfjernet sig.

Dog, han var nu i en Stilling, der tillod ham Alt; thi — han var ikke faa lykkelig at kunne tvivle — Dines Frihed, om ikke hendes Liv, var i Fare. Alene, uden nogen Medhjælper eller Fortrolig, maatte han altsaa beslutte sig til at udføre sit Forsæt. O, hvor fortrød han ikke, at han ikke havde spurgt

Spaagvinden om hendes Bopæl. Hun kunde muligen have været ham til megen Nytte, da Overtroen stedse velvilligen aabnede hende Klosterets Porte. Ja hun kunde endog ved en opdigtet Spaadom meget omstemt Christences viftnok altfor hevngjerrige Charakter. En, overladt til sine skrækelige Tanker, vandrede han om i de øde, ubanede Skove og Moser, og han syntes aldrig endnu at have oplevet en saa rædsom lang Dag.

Omfrider var den da til Ende; og en Nat, fort som Graven og forfærdelig som den yderste Dag, oprandt for den ulykkelige Ungling. Hans Ansigt dryppede af Blod og Sved. Hans Klæder vare sønderrevne; men han mærkede det ikke og trængte sig rask igjennem Krat og Tjørne, for at komme til det vigtige Træhuus, hvorfra den mørke Bei, maastee den sidste, han i Livet skulde vandre, begyndte. Han vilde frelse den Elskede og hendes som hans tro Veninde, eller døe. Livet var ham forhadet — og det var intet Offer at han vovede det.

Noget efter at Mørket, som ingen Stjerne paa Himlen adspredte, var indtraadt, var han saa heldig at finde Bognen, som endnu var uopdaget; og alle de deri værende Sager, hvilke han havde medtaget, om de skulde være nødvendige ved Flugten, laae i god Behold i den. Han var glad over at have brugt denne Forsigtighed; thi ved et Bovestykke, hvis Hensigt var, med Magt at udrive tvende uskyldige Piger af et Kloster, hvis Celler, Fangehuller og Irgange

han ikke kjendte, var Pistoler, Dre, Dolk og Sabel nødvendig. Han havde heller ikke forsomt at medtage Lys, Fyrtøi og en Lygte.

Belæstet med alle disse Sager og en Bylt med Klæder, kom han, et Par Liner før Midnat, til den saa vigtige Træhytte, hvis Dør han, uden synderlig Umage eller Larm, ved Hjælp af Dren fik aabnet; men den i Hyttens Gulv værende Lem, hvor Nedgangen til Hvalvingen begyndte, var nedenfra tilluft og efter al Formodning laaset. Inden Rosaurus begyndte paa at opbryde den, afvaskede han sit Ansigt i Søen og iførte sig en anden Klædning, for at Dine, om han var saa lykkelig at trænge sig til hendes Celle eller Fængsel, ikke skulde forfærdes over hans forandrede Udseende og muligen ved et Skrig forraade hans Nærværelse; hvorfor han ogsaa bortkastede det stride, falske Haar, der skjulte en Deel af hans Ansigt.

Han havde besluttet, dog saa lempeligen som muligt, at opbryde enhver Dør, der hindrede hans Fremtrængen; og den Første, han mødte, var det endog Abbedisjen selv, vilde han, med Pistolen for Brystet, tvinge til at vise sig Bei — og hvem der modsatte sig, skulde bløde for hans Haand.

Alt var dødt og stille i Klosteret. Intet Lys fremstinnede fra dets smaae, med Munkeskrift bemalede Ruder; og ingen Lyd forraadte, at der var noget Levende i den store til Guds Ære indviede, men med de affhyeligste Laster besudlede Bolig. Kun Uglen tudede sælt i Klosterskiftet, og Vinden susede i

Egenes næsten bladløse Toppe, idet Søens Bover favulpede op paa Hyttens stærke Bjælkevæg, hvis Tæthed dog imodstod Vandets Indtrængen.

Da Rosaurus, ved nøie at undersøge Hytten, havde overbevist sig om, at den var aldeles tæt, og hverken havde Vinduer, Luger eller Revner, hvorigjennem Lysningen kunde trænge, slog han Ild og tændte Lys, for at han kunde see ved det vanskelige Arbejde, han havde for — at faae den svære Plankelem hævet — hvilket efter lang Umage og Anstrængelse omsider, ved at ituhugge en Deel af den, lyffedes; og en lang Trappe, med mange Trin, viste sig for ham.

Efter at have nedknælet for Herren og inderligen anraabt om hans Bistand paa den farlige Vej, han skulde vandre, steg han, vel bevæbnet, modigen nedad og kom snart til en høi og bred hvælvet Løngang, som han dristigen betraadte og fandt, formedelst de Bugter og Krumninger, hvori den snoede sig, langt længere end han havde formodet. Omsider kom han atter til en Trappe, der gik opad; og snart stod han for en lav Jerndør, der var fast tillukket. Alle hans Forsøg paa, uden Støi, at faae den aabnet, vare forgjæves.

Dog den Ulykkelige, der staaer paa Randen af Fortvivlelsens Svælg, troer Intet at have at tabe. Dette var Tilfældet med Rosaurus. Dersom han ikke kunde frelse den elskede Pige og den ædle Veninde, da var Livet ham en Byrde, som han ønskede at

bortkaste. Da var Døden hans eneste og sidste Ven, i hvis Favn han tillidsfuld vilde kaste sig.

Med kraftfuld Haand greb han derfor Døren, ubekymret om den Larm, det vilde forvolde, og lod den med drøie Slag falde paa den stærke Jerndør; men den syntes at trodse enhver Anstrængelse. Paa det stærke og hule Echo, som Slagene gav, formodede Rosaurus, at han allerede var ved Kirken, hvilken Formodning igjen tabte i Styrke derved, at den uhyre Larm, som han foraarsagede, ikke fremkaldte den ringeste, hørlige Bevægelse i Klosteret. Han troede derfor, at Eline var seilagtigen underrettet, og at han stod for et fra alle Menneſker affondret Sted, der maatte have en hemmelig Bestemmelse. Dog muligen, at han ogsaa derigjennem kunde komme ind i Klosteret.

Han vedblev derfor med fordoblet Kraft at slaae paa det Sted, hvor han formodede at Laasen maatte være; men over en Times vedvarende Anstrængelse syntes ikke at rokke den det Ringeste. Rosaurus var nærved at synke udmattet til Jorden; og han maatte hvile sig, for at samle Kræfter til fornøyet Anstrængelse.

Medens Rosaurus stod og hvilede sig op til Muren, syntes han at bemærke en svag Bevægelse paa den anden Side af Døren, hvorfor han anstrængede sin hele Opmærksomhed og lagde Dret til den lille Abning, han havde opdaget, der var imellem Døren og det faste Jerndørtrin, hvortil den næsten sluttede. Det forekom ham som om han hørte svage

Fodtrin lige ved sig. En sagte Banken paa Døren indvendig fra, der lod sig høre, syntes at forkynde, at der var Nogen, som venstfabeligen nærmede sig til ham.

Rosaurus kom i en voldsom Bevægelse — thi hvem kunde vel saaledes nærme sig uden Dine eller Eline? Den skrækkelige Larm, han havde gjort, maatte jo bortskræmme enhver Anden; og der var jo ikke Andre end Fruentimmer i Klosteret, som formodentligen vare frygtsomme. Omfider fornam han en stærkere Bevægelse paa Døren. En lille Klap paa det Øverste af den, hvilken Rosaurus ikke havde bemærket, blev aabnet, og han saa Lys indvendig fra.

Rosaurus var i den mest spændte Forventning og standsede sit Aandedrag, for at ikke den ringeste Lyd skulde undgaae ham. Et Par Minuter var Alt tyst og stille; man kunde have hørt et Blad falde. Endeligen forkyndte en Art Pusten, at der var et levende Væsen ved Aabningen; og en svag, noget skjælvende, men Rosaurus aldeles ubekjendt Stemme raabte ud af den:

„Dersom I er De n, som man ønsker og venter, da siig Eders Navn og hvad Eders Hensigt er ved paa denne Maade at trænge Eder ind i denne ellers for enhver Mandsperson utilgængelige Helligdom. Jeg vil deraf kunne erfare: om I er De n, som tvende unge Jomfruer saa længselsfuldt vente, for at flygte med herfra; hvilke, da de ere indespærrede, ikke kunne komme selv og derfor sender mig, som vil deres

Vel, for at føre Eder til dem, at I kan bryde deres Lænker. Men I maa nøiagtigen sige mig Alt, at jeg ikke skal føre en Ulv ind i Faarestien. Jeg er Taarnvogterstien, som vil frelse dem, trods vor strænge Abbedis ses snusende Harme. Men I maa tale meget høit, thi jeg er gammel og kan ikke godt høre. Dersom I tilfredsstiller mig, skal jeg med Nøglen ufortøvet aabne Eder Jerndøren, som I forgjæves har søgt at faae op, og føre Eder igjennem Kirken til det Sted, hvor man saa inderligen ønsker sig Eders Nærværelse. Frygt ikke! Vi ere ganske alene."

Det var som om Himlen aabnede sig for Rosaurus ved Lyden af disse skurrende Toner. Henrykt bøjede han sine Læber ned til det Gul, hvorigjennem de, forkyndende ham hans Lykke, nys vare strømmede ham imøde, og raabte med stærk Stemme ind i Kirken:

„Mit Navn er Rosaurus! Bernhardine Laxmand er for Gud og Menneftene min Brud. Med hendes Samtykke og Billie vil jeg føre saavel hende som Eline Thorgrim, der ligeledes er her i Klosteret, ud i Verden, hvor det hellige Egetteftabsbaand for evigt skal forbinde mig med Bernhardine, eller, som hun her kaldes, Maria. Derfor er jeg kommet her. Derfor trodser jeg enhver Fare, ja selv Døden. Løb nu ikke længere med at aabne Indgangen til min Himmel! Jeg baade kan og vil vise mig erkjendtlig for din Godhed. Aabn nu Døren!"

„Det gaaer endnu ikke an!“ — svarede Stemmen med mere Fasthed — „J maa først sige mig, om J er kommet her alene, eller om der ere Andre nærværende, for at befordre Eders Hensigt, at bortføre Nonnen og den anden Jomfru; men sandfærdigt maa Eders Svar være, om jeg ellers videre skal besatte mig med denne vanskelige og farlige Sag.“

„Jeg er“ — gjensvarede Rosaurus med Fasthed — „kommet her ganske alene. Intet Menneſſe er vidende om min Vandring igjennem Løngangen. Alene, uden fremmed Hjælp, har jeg opbrudt Lemmen ved Gangens Begyndelse i Træhytten; og jeg ſtaaer her alene for Eder!“

„J veed“ — tog Stemmen atter tilorde — „at det ved Eeds Afſlæggelse er brugeligt, at ſværgede med trende af den høire Haands Fingre, ſom blive holdte i Beiret, ligesom for at lade Himlen ſee dem. Diſſe Fingre ere: Tømmelfingeren, hvilken betyder Gud Fader; Pegefingeren, der betyder Gud Søn; og Langfingeren, ſom betyder Gud Heligaand. Tør J med opløſtet Haand, og med diſſe trende, gjennem dette Hul ſtukne betydningsfulde Fingre ved den treenige Guddom ſværgede: at J har talt Sandhed, da vil jeg ufortøvet holde mit Løfte. Hvis ikke, overlader jeg Eder til Eders Skjebne, raaber Allarm i Kloſteret og vækker ſaavel Abbediſſen ſom alle Nonnerne; da er J Dødsens; efterſom der,

paa et med en Klokke givet Signal, usfortøvet kommer en Mængde Mennesker herind. Tør I sværge?"

„Jeg tør det!“ — raabte Rosaurus med Hef-
tighed, rakte Fingrene ind af Hullet og svøer.

Røglen blev allerede sat i Døren, og Rosaurus
aandede lettere, da Stemmen atter raabte ind til ham:

„I er vel godt bevæbnet?"

Rosaurus besvarede Spørgsmaalet med Ja og
forsikrede, at han havde en Dre, en Sabel og tvende
ladte Pistoler hos sig.

„Du hellige Jomfru!“ — skreg Stemmen over-
lydt. — „Jeg tør ikke see en Sabel og kan daane
blot ved Tanken om en ladet Pistol. Før I har lagt
de forfærdelige Baaben fra Eder, lukker jeg ikke op.
Døren til Pigernes Fængsel maa I aabne med de
blotte Hænder, for ikke at foraarsage Larm. I kan
jo tage Eders Baaben igjen, naar I med Jomfruerne
gaaer tilbage; thi jeg ledsager Eder ikke længere end
til Jerndøren. Vil I opfylde mit Ønske?"

Rosaurus betænkte sig lidt. Det forekom ham
farligt at være uden Baaben; men han var i den
Nødvendighed at maatte adlyde. Han lagde derfor
sine Baaben paa Trappen og raabte ind af Hullet,
at han var afvæbnet, og haabede derfor, at Taarnvog-
tersten nu vilde lade ham komme ind. Dog, han
maatte atter sværge, at han talte Sandhed. Da Eden
var aflagt, hørte han flere Laase rasle. De bleve om-
sider aabnede. Den svære Dør gav efter for hans
Skyden paa den — og snart stod han i Kirken, bag

ved Alteret, hvor Taarnvogteressen, med et stort Knippe
Nøgler paa Siden og et brændende guult Borklys i
Haanden, vinkede ham at følge sig, efter at hun om-
hyggeligen havde lukket Jerndøren.

Taus gik Rosaurus bag efter hende, forbi Høi-
alteret, igjennem den uhyre høie, hvælvede Kirke; og
— han kunde ikke Andet end gysse — det forekom ham
som om Skygger af Aander svævede frem og tilbage
paa Dmgangen, som brugtes til de hellige Processio-
ner, der ovenover Stolestaderne løb rundt om Kirken.
Han syntes endog, at den gamle Nonne deelte hans
Anstuelser; thi hun fordoblede sine Skridt; og snart
vare de i Baabenhuset, hvor hun stod stille og lyste
Rosaurus lige i Ansigtet, idet hun langsomt og med
Bægt udbød:

„Nu er I ved Maalet. Indenfor dette Gitter
er den Dør, der fører ind til Eders Elskedes Fæng-
sel, som den fremmede Jomfru, der har været her i
nogle Uger, deler med hende.“

„Da vil jeg ile, for at frelse dem!“ — raabte
Rosaurus og vilde løbe indenfor Gitteret.

„Endnu et Dieblit!“ — bad Nonnen og holdt
ham tilbage — „Gjentag mig Eders Navn. Det
forekom mig, da jeg hørte det, som om det var mig
meget bekendt; og, i Sandhed! Eders Ansigt har
megen Lighed med en Jomfrues Ansigt, som jeg i min
Ungdom, for mange Aar siden, har kjendt her i Klo-
steret. Hendes Navn var Rosaura. Maaskee le-

ver hun endnu. Det kan nu omtrent være tredive Aar eller lidt mere siden, at — —"

„Hun var min Moder!“ — afbrød Rosaurus den Gamle og vilde rive sig løs af hendes ham fast omslyngende høire Arm, for at ile ind af den aabens-
staaende Gitterdør.

„Bliv, Ulykkelige!“ — sagde Nonnen med dæmpet Stemme, trak ham bort fra Gitterdøren og lyfte ham atter i Ansigtet — „O, Du hellige Jomfru! jeg kan ikke tvivle — — og jeg har selv — — O, I Himlens Helgene! frels mig fra at — — Rosaura! skal da din Søn være den — —“

Taarnvogterstens afbrudte Stammen blev aldeles standset af en stærk Mumlen og Bevægelse i Kirken, hvorved hun blev betagen af den høieste Forfærdelse og skjælvede stærkt. Rosaurus rev sig løs fra hende og ilede ind af Gitterdøren, som bragende slog i efter ham. Lyset faldt af den ængstede, gamle Nonnes Haand. Lykt Mørke omgav dem, i hvilket Rosaurus forgjæves famlede efter den betegnede Dør i Gravhvalvingens Baggrund, og kaldte først sagte, siden med fuld Stemme og overlydt:

„Min elskede Dine! Eline! Stig mig, hvor ere I? O, svar mig, at jeg kan frelse Eder!“

Der blev udenfor Jerngitteret raabt:

„Det er fuldbragt! Han er fangen! Hel-
lige Moder! I fromme Søstre! Tænder Eders
Fakler og kommer! Skynder Eder! Han er i
Fælden!“

En frygtelig Ratter lød i Kirken, og det varede ikke længe, før en stor Deel Nonner med Abbedissen i Spidsen, styrtede ind i Baabenhuset med tændte Fakler i Hænderne. Taarnvogteressen laae paa Knæ med opløstede Hænder og var i megen Bevægelse. Christence løstede hende op og omfavnede hende inderligt, idet hun med Fyrighed udraabte:

„Du takker den hellige Jomfru, fordi dit Bært saa vel er lykkedes. Det er ret, thi hende tilkommer alene Gien. Min ædle Lucie! Vise og fromme Søster! Jeg takker dig ikke alene i vort hellige Klosters, men i den hele Christenheds Navn! Du har gjort dine Sager over al Maade fortræffeligt! Med det største Mod har du forenet vort Kjøns hele Snildhed, for at lokke den hellige Jomfrues og Klosters fule og gudsforgaaende Fiende i Snaren. Saaledes har det sig en til Kyndighed, Gudsfrugt og Fromhed indviet Nonne at handle. Derved vinder hun Himlens Palmekrone, som aldrig visner, men grønnes evindeligt. Høiløvet, takket og priset være du derfor, her og hisset! Ikke alene vor høiærværdige, fromme og hellige Bisp, der snart fri og reen, som Ustyls hvide Lam for Himmelthronens Fod, vil gaae ud af sit uskyldte Fængsel og gjøre sine Fiender til Skamme, men selv Erkebispens og den hellige Fader, skulle blive underrettede om hvad du i den foregaaende og i denne Nat har gjort til Guds Gæres Udbredelse og hans hellige Navns Forherligelse. Gaae nu ind i

din Celle og begiv dig til Hvile. Den vil være dig tjenlig. Tag kun dine Nøgler med dig. Jeg har Hovednøglen hos mig og skal nok lukke. Du bærer, min Søster! Det onde Menneske skulde dog vel ikke — — Søster Ingeborg! ledsag hende ind i hendes Celle og hjælp hende af Klæderne!”

Taarnvogterstuen fastede et Blif paa Rosaurus, der bleg og, som betaget af Raseri, i stum Smerte, stod indenfor det stærke Jerngitter i Gravhælvningens Baggrund, med bortvendt Ansigt; derpaa vaklede hun ved Ingeborgs Arm hen mod Kirkens Udgang.

„Et Ord endnu!” — raabte Christence efter hende og greb hendes Haand — „Naget jeg hørte din hele Samtale med den frække Fugl, som, takket være din Snildhed, nu slagrer med bundne Binger i Buret, lagde jeg ikke Mærke til hans Navn, der klang mig noget fremmed. Hvad hedder han?”

Taarnvogterstuen rev sig løs fra Ingeborgs Arm og styrkede hen ved Gitterdøren, ligesom for, ved at see Unglingen, at huske sig om hans Navn. Taus betragtede hun ham nogle Diebliffe, derpaa lagde hun ubemærket Fingeren paa Munden, som for at betyde ham: at han skulde fortie det. Dog kun et Dieblif var hun i denne advarende Stilling; men vendte sig hurtigt mod Abbedissen og sagde:

„Jeg kunde ikke erindre hans Navn; hvilket I vil undskyld, da mit hele Legeme bævede af Frygt, for at han ikke skulde gaae ind i Gravhælvningen; derfor spurgte jeg ham nok engang om det, inden jeg

fik ham i Fælden; da jeg vel kunde vide, at han ikke siden godvilligen vilde sige det; men det er atter for-
 bundet af min Huskommelse, uagtet han, paa min
 Anmodning, atter nævnte det for mig. Søster Hel-
 vig, som var skjult her bag Gitterdøren, for at slaae
 den i, naar han var inden for den, maa vist have
 hørt det. Erindrer du ikke, hvad det var, Søster
 Helvig?"

"Jeg kunde ikke godt høre," — svarede Helvig
 — „da mit hele Ansigt og Hoved var omviklet med
 mit tykke uldne Slør, for at han ikke skulde blive mig
 vaer. Dog Noget af det hørte jeg dog. Blev lidt!
 Det staaer mig ligesom Munden. Hvordan var det
 nu? Det begyndte paa R. Ra, Ro. Nu kommer
 jeg paa det. Jeg troer, at det var — —"

"Rasmus var det!" — raabte Taarnvogtersten
 hurtigt. — „Nu huster jeg det grangiveligt."

"Ja saadan var det," — forsikrede Helvig —
 „Jeg vidste nok, at jeg skulde komme paa det."

Taarnvogtersten vendte sig endnu i Kirkedøren
 og saae efter Rosaurus, som, sin skrækelige Stilling
 uagtet, med Forundring bemærkede hendes underlige
 Adfærd, der syntes at røbe en Deeltagelse, der kun
 faare lidt harmonerede med den djævelske List, hvor-
 med hun havde bedraget og fanget ham.

Abbedissen ventede længe paa, at Rosaurus skulde
 tale; men da den saa skrækeligen forraabte Ungling,
 vedblivende sin Taushed, med vilde og trodsende Blikke
 stirrede paa hende, kunde hun ikke længere tilbageholde

Udbrudet af sin diævelske Glæde, men raabte triumpherende til ham:

„Udle, foragtelige Voldsmand! Frygter du ikke for, at den fortørnede Himmel skal nedsende sine Tordenkiler og sønderknuse dig? Hvordan er det, du stirrer paa mig? Ved du da ikke, at den retfærdige, hævnende Guddom har lagt dit Liv i min Haand? at det beroer ene paa et Vink af mig, om du nogen sinde oftere skal see Dagens Lys oprinde? at jeg enten kan lade dig hænge, hungre tilbøde eller levende begrave?“

„Jeg vidste ikke, at Bøddelhaandværket blev drevet i Nonneklosterne;“ — svarede Rosaurus med frygtelig Kulde, uden dog at gaae frem fra Baggrunden eller vende sig heelt om mod Forsamlingen — „men ved at see dig og høre dig tale, du Stjændsel iblandt Qvinder! tvivler jeg ikke paa, at du tilfulde forstaaer Professionen!“

Han vendte sig aldeles imod Muren og syntes med kold Rolighed at overgive sig i sin Stjebne.

„Hører I, hvilken mageløs Frækhed han besidder, I fromme Søstre?“ — raabte Christence, betagen af det høieste Raseri, og hendes blodrøde Ansigt blev blegt som Baabehusets Kalkvæg. — „Ha! han skal udaande sit Liv i langsomme Qvaler; men først skal han see, at den forbryderiske Nonne, paa hvis Anstiftelse og Bønner han saa skræffeligen har krænket dette Steds Hellighed, ligeoverfor ham, her i Baabehusets levende bliver indmuret; og hendes strafværdige

Beninde smedet i evige Lænker. Først da er den Klosteret tilføiede Væner tilintetgjort. Hævnens rasende Brand, som hans Vold og Udaad har optændt, der i alle vore fromme Hjerter flammer mod Retsfærdighedens evige Throne, kan kun udslukkes med hans Blod; men ikke skal det flyde inden for disse hellige Mure. Svendborgs Munkelosters dybe Hvalvingers Gulv har allerede druffet een Forbryders Blod, som ligeledes nærede en lastværdig Brynde for denne unge Bolerfke. Dertil skal du, elendige, af Himlen forskudte Misdæder sendes! Der skal dit urene Blod flyde; derfra skal din Sjæl synke ned i Helvedes brændende Luer, hvor der er en evig Lændersgnidsel og Pinen aldrig faaer Ende. I græde, fromme Søstre! Ja, Blod kunde man græde over: at sliq en himmelraabende Udaad besudler Jorden og endog trænger sig ind i de Himlen, Fromheden, Dyden og Kydsfheden indviede Steder. Om trende Dage er det Allehelgensdag; vi ville da bringe den fortørnede Himmel sit Offer; og en Deel af denne gudsforgaaende Forbryders Straf skal, som sagt, være, at han bliver Vidne til hendes Dvaler og seer hendes rædselsfulde, langsomme Dødskamp, medens Muurmesteren med den vaade Kalk og de haarde Stene langsomt indslutter Forbryderffens Legeme. Han skal see, hvordan hun under Indmurelsen vil udstrække sine Hænder mod ham. Hendes bævende Stemme, som Døden i sin rædsomste Skikkelse snart for evigt vil forstumme, skal forgjæves anraabe ham om Redning; og han skal tu-

findsølb lide Døden i hendes mere end **M**enneskelige, ja djævelske Qualer."

Alle Nonnerne henfløde i Taarer; men de randt ikke af Forbittrelse over den Klosteret tilføiede Fornærmelse. Af Medynk, inderlig Medynk med den unge, skønne Yngling, der, saa stræffelig martret, i Livets Baar skulde nedstige i Graven, trillede de ned over deres blege, indfaldne Kinder; og Alle ønskede i Stillehed: at kunde frelse ham og flygte med ham ud i den skønne Verden, hvorfra de for stedse vare udrevne — men Rosaurus bemærkede ikke deres Deeltagelse.

Abbedisens frygtelige Skilbring af den elskede Dines saa nær forestaaende Endeligt forseilede ikke den tilsigtede Virkning paa den Ulykkeliges Hjerte. Inden hun endnu havde udtalt, var han bevidstløs sjunken om ved Foden af en Liigkiste, med Ansigtet vendt lige mod Gitterdøren. Hans Hat var falden af Hovedet, hvorved de krøllede, brune Lokker og hele Ansigtet, hvilket han havde søgt at skjule, blev synlig; som forarsagede, at hans hele, virkelig vakre Udortes, i Forening med hans Ungdom, endnu mere stemte Hjerterne for ham; og dybe Sukke, der ikke mere kunde tilbageholdes, opstege fra Nonnernes beflemte Hjerter. Mange af dem følte, at de vare af Kjød og Blod, og bade i Stillehed til Gud om, at denne skønne unge Mand med denne herlige, kraftfulde Figur og det selv med Dødens Blegghed overtrukne, henrivende, smukke Ansigt, ikke maatte blive tilintetgjort; ikke vorde den grumme Døds Bytte og overgivet til Forraabnelsen.

Selv den snusende, hævnnaanden Christence syntes nu først at bemærke, hvor indtagende den Ungling var, som hun havde forkyndt, at han i langsomme Øvaler skulde lide Døden. Hun blev, ligesom forstenet, med Falken i Haanden længe staaende ved Gitterdøren, betragtede sin Hævns ligesom livløse Offer med megen Opmærksomhed og — hvilket Flere af Nonnerne bemærkede — kom i en saa underlig, voldsom, indvortes Bevægelse, at hendes, formedelt det Raseri, hvori hun havde været, blodløse Kinder bleve atter purpurfarvede; og hun trak, i meget svære Drag, sin Aande. Længe stod hun nedssunken i Beskuelsen af den ulykkelige, endnu stedse besvimede Ungling; derpaa vendte hun sig mod Nonnerne og udbrød med høj Alvor i Stemmen, hvori dog en underlig, kun svagt undertrykt Bæven blandede sig:

„Mine Børn! Det er allerede over Midnat! Begiver Eder til Ro! Vi ville overlade Misdæderen til hans Skjebne. Maaskee at det behager Himlen at forandre denne Døden lignende Slummer til Døden selv. Da er han lykkelig og undgaaer det Rædselsfulde, som hans onde Gjerninger har beredt ham her i Livet. God Nat! Gaaer ud af denne Dør; jeg skal nok lukke efter Eder. Jeg vil gaae igjennem Kirken, over Dgangen, igjennem Galleriet til mine Værelser. Det er koldt. Jeg taaler ikke at gaae over Gaarden. God Nat! Sov vel; og beder Himlen at afpende alt Ondt fra disse hellige Mure!“

Nonnerne gik; og da Christence med Omhygge

lighed havde tillaaſet Døren og lyttet efter, om de vare borte, gik hun paa Tærne forbi Rosaurus, ind af Døren til Kirken, over Omgangen, til ſine Bærelſer, hvorfra hun ſnart kom tilbage med en lille Kurv paa Armen, hvori var Viin, Kage og Frugter; ſamt en Flaſke med ſtærk Spiritus i Haanden. Med bevinget Fod ilede hun til Ynglingens Fængſel, hvilket hun med ſin Hovednøgel aabnede, ſatte Faſken og Kurven op til en Liigkiſte, hvorpaa hun knælede ned ved Rosaurus' Brøſt og bøjede ſine Læber mod hans Mund, for at erfare, om han endnu aandede; og den af en vild Brynde betagne Dvinde trykkede et Kys paa hans blege Læber.

Længe blev den vellyſtige Abbediſſe i denne Stil-
ling. Det var, ſom om hun vilde fremsuge hans i Brøſtet indtrufne og ſtandsede Livsaander. Da diſſe Beſtræbelſer vedbleve at være frugtesløſe, holdt hun ham Spirituſſen for Næſen. Dette virkede, og et dybt, langt Suf, der opſteeg fra hans ſønderknuſte Hjerte, forraadte omſider, at han endnu levede. Snart aandede han lettere og aabnede ſine Dine, der med vilde, ligesom vanvittige Blikke ſkuede trindt omkring; og han syntes ikke at gienſjende den Afſkyelige, der havde bragt ham i denne næſten livløſe Tilſtand.

Chriſtence gjød lidt Viin i et Bæger, ſom hun rakte den Afmægtige, idet hun med øm, indſmigrende Stemme udbrød:

„Ulykkelige Yngling! Lad dette styrke dig og bliv ikke forfærdet! Jeg er her, for at frelſe dig. Hvad

jeg før sagde, var jeg langt fra at mene. De hævn-
aandende Nonners Nærværelse tvang mig dertil. Jeg
synes kun stræng og haard. Jeg er øm og
medynkfom. Kom til dig selv! Det Liv, som du
efter Kirkens Love offentlig har forbrudt, vil jeg
hemmeligen vedligeholde. Hav Tillid til mig —
og Kjærlighed skal tusindfold erstatte al den Dval, du
nyligen her udstod."

Rosaurus vedblev at stirre paa Abbedissen; og
der hengik nogle Minuter, inden hans fuldkomne
Samling vendte tilbage. Dwindens søde, saameget
lovende Ord fremkaldte den.

Den Ulykkelige, der er nærved at omkomme i den
rivende Strøm, griber det mindste Græsstraa, der fra
Landet strækker sig ud imod ham, for, om muligt, at
frelse et Liv, som han i forrige Secund var overthydet
om at være Dødens visse Bytte; er det vel derfor at
forundre sig over, at Rosaurus med sin hele Sjæl
greb det frelsende Haab, som den loffende Sirene frem-
tryllede for ham? at han ansaae hende for et mere
end jordist Væsen, der fra Himlen var sendt til hans
og de ulykkelige Pigers Redning — thi deres og
hans Frelse var jo uadskillelig forbunden med hin-
anden — og at hans rasende Fortvivlelse derfor gik
over til den højeste Grad af Henrykkelse? samt at
han kun reiste sig op, for tilbedende at kaste sig for
Christences Fødder og takke hende med en Strøm af
Glædestaarer og Ord, der fremvælde lige fra hans
Hjertes Underste?

Christence løftede ham med megen Milbhed op. Den inderlige Taknemmelighed, han viste; Taarerne, der nedtrillede over hans hule Kinder, paa hvilke Haabet om Redning atter havde fremkalbet Ungdommens friske Roser, gav ham i hendes Dine noget saa Andigt, saa Henrivende, som hun endnu aldrig syntes at have seet nogen Mandsperson besidde.

Den gamle Bolerste troede at have seiret — og hun maatte gjøre BOLD paa sig selv, for ikke strax at forraade sine sande Hensigter; for ikke at trykke ham til sin vellystige, ukydske Barm; dog fattede hun sig snart. Fra Ungdommen af vel bekendt med Rænker, og i Besiddelse af megen Aandsnærverelse, skød hun ham lempeligen fra sig og saae sig ængsteligen om, idet hun med en meget naturlig paatagen Skræk, hurtigt gribende Takten, udbrød:

„Du hellige Guds Moder! Hvad er dette? Jeg synes, at jeg hører Gødtrin i Kirken! Skulde Nogen have den Forvovenhed at — —? Ulykkelige Ungling! træd hen i Baggrunden og forhold dig ganske rolig. Jeg skal strax være hos dig!”

Hun ilede hurtigt ud, slog Gitterdøren, der bragende gif ilaas, i efter sig og skyndte sig ind i Kirken. Hun vilde ved denne List sikkre sig Unglingen saaledes, at det skulde blive ham umuligt at angribe hende, eller forsøge at flygte, om han muligen ikke vilde indgaae de Betingelser, paa hvilke hun vilde frelse hans Liv. Kun et Par Minuter blev hun inde i Kirken; derpaa vendte hun tilbage til Rosaurus og

sagde med ligesom overvunden Sjæleangest, idet hun dog holdt sig i nogen Afstand fra Gitterdøren:

„Der var dog Ingen. Hvem skulde vel ogsaa paa denne Tid af Natten kunne komme i Kirken? Dog, den gamle Taarnvogteriske har Nøglerne til den, og hun gaaer undertiden ved Nattetider allevegne om, for at see, om Ild og Lys er vel udslukt. Hun kunde muligens, naar man mindst ventede det, komme. Jeg vil derfor ikke aabne Døren ind til Eder, før jeg kan føre Eder der hen, hvor Omhed og Kjærlighed vinder — og en glad Nydelse af al den Betsignelse, som den hele Jord frembringer, venter Eder. Kom nærmere, Rosaurus, at vi desbedre kunne tale sammen. Hav Tillid til mig; thi jeg vil dit sande Vel; og du skal erfare — —“

„Naar I virkelig vil mit sande Vel, hvorefter Eders Komme til mig, nu da jeg synes at være uden Redning, overtyder mig tilfulde,“ — udbrød Rosaurus inderlig bedende, medens han med den ene Haand holdt i en af Gitterets Jernstænger — „da aabn Døren til denne affkyelige Gravhøveling, hvori jeg ved den nedrigste List, hvorved Guds hellige Navn saa tidt blev taget forsængelig, er indspærret. De fæle Jernstænger overtyde mig kun altfor meget om, at jeg er fangen! Før mig til min tilbedede, saalænge savnede, elskede Pige og den Veninde, der lider med hende — og for Eders Fødder skulle vore Glædes- og Taknemmelighedstaarer overtyde Eder om vor

evige Erkjendtlighed; samt at vi i Eder ære et ligesom fra Himlen sendt overjordist Væsen."

Christences i den hele Samtale saa milde Afsyn blev ved disse Ord pludselig mørkt og alvorligt. Hun traadte et Skridt tilbage og sagde med en frygtelig Alvor og fast Stemme:

"Hvorledes? I staaer paa Gravens Rand og veed, at et Blik af mig kan tilintetgjøre Eders usle Liv, hvorover Dødens skarpe Sværd i et tyndt, bristesfærdigt Haar hænger — og I nærer endnu Haabet om at tilfredsstille denne daarlige Kjærlighed? Kun Eder kan og vil jeg frelse. Bernhardine Larmann er forloren. Strax efter at hendes Forbrydelse var opdaget, og hendes allerede iværksatte Flugt forhindret, blev hendes Dødsdom fældet. Kirken fordrer hendes Liv som Offer. Ingen Magt paa Jorden kan frelse hende. Treende Dage ere givne hende til at gjøre Bod og Poenitents i. Naar disse ere henrundne — er hun ikke mere. I hiin Niche skal hun levende indmures. Denne har i over tyve Aar indsluttet Levningerne af en lignende Forbryderiske. Den troløse Veninde, der forledte hende til i saa høi en Grad at fortørne Himlen, bliver samme Dag indklædt som Nonne — for under Kirkens strengeste Disciplin at gjenvinde sin ved Synden forstjertede Sædighed. Du bæver, Ungling! Taarerne styrte af dine Dine! Dersom din egen Skjebne skulde bestemmes efter Kirkens Bydende — da var det ikke formeget, om du græd Blod over den. Mit Hjerte bløder i

mit Bryst, blot ved at tænke mig den; og jeg staaer her for dig, ene for at frelse dig fra Forsmædelsens rædselsfulde Død. Dog — jeg vil være oprigtig — et Offer fordrer jeg for dit Liv. Skjænk mig blot en tusinde Deel af den Omhed, du synes at nære for den Fortabte! — Jeg aabner da i dette Dieblif dit Fængsel og fører dig til et sikkert Sted, hvor du, ufsendt af den hele Verden, skal blive i Besiddelse af Livets herligste og rigeste Nydelse. Ja, du hulde Ungling! Du har vundet mit hele Hjerte. Vælg nu imellem Forsmædelse og Kjærlighed, Liv og Død! Vælg: om du vil savnes af mig eller af Døden.”

„Af Døden!” — raabte Rosaurus med en saa frygtelig Stemme, at den lastefulde Dvinde bævede forfærdet langt tilbage, og Kirkens Hvælvinger gjentog den — „Af Døden, du Skjændigste blandt alle Dvinder! Kom kun snart med den, du gamle Bolerke! O, at jeg kunde udtrykke min hele Foragt, mit hele Had imod dig, i eet Ord: du hævnaandende, djævelske Roblerke!!”

„Udle, elendige Orm!” — freg Christence i det høieste Raseri og med fraadende Læber — „Nu affagde du din Dødsdom! Forbandet være min daarlige Følelse for dig, denne Svaghed, som du trodser! Men jeg skal nyde Hævnens hele Sødhed i din ømme, kjælnes Dødsqvaler, hvortil du skal være Vidne. I et Jernbuur skal jeg lade dig indslutte. Ikke skal du til Svendborg. Her, hvor du saa grusomt har

fornærmet mig, skal du, under navnløse Piinsler, udaande din sorte Sjæl; — og, for at du ikke for noget Menneske skal kunne forraade min Svaghed, skal din forræderiske Tunge imorgen af Klosterets stumme Bøddel skjæres ud af din forbandede Hals!”

Rasende forlod hun Baabehuset; og Kirkens tunge Dør saldt bragende i efter hende.

Rosaurus famlede, som tilintetgjort, om i det tykke Mørke. Hans Knæ vaklede, og hans hele Legeme var i den voldsomste Bevægelse. Snart formaaede han ikke længere at holde sig opreist. Kraftløs sank han ned paa en aaben Liigkiste; og hans Hænder kom til at berøre den deri liggende Beenrad.

Unglingen var fuld af Livskraft og stod sund og farst i Ungdommens fagreste Blomstren — var det altsaa noget Under, at han derved blev betagen af den højeste Nædsel? Dog hurtig fattede han sig. Det var, som om dette Tilfælde giengav ham hans næsten tabte Fatning; og Haabet om Evigheden, den skønne Visshed: at han brødefri skulde gaae ud af Livet, giød en lindrende Balsom i hans blødende Hjerte. Han bad Gud om Kraft til at udholde de Piinsler, der endnu forestod ham i den korte Tid, han havde tilbage — og om Mod i Dødsstunden. Døden havde tabt sin Bitterhed for ham: thi den skulde jo forene ham med den Elskede, for hvis Skyld han havde paadraget sig den. Tillidsfuld og rolig lagde han sin Skjebne i hans Hænder, for hvem kun Havet er en Draabe; nedknælede ved Siden af Liigkisten og

had længe og inderligt; derpaa reiste han sig, bøiede sig over den ubekjendte Affjæledes fjædløse Been, lagde sin høire Haand paa Bandedskallen og udbød med blide Taarer og inderlig Følelse:

„Hvad jeg er, har du været! — Hvad du er, skal jeg blive! — Hviloet være du, alnaadige Herre, fordi du skabte Døden! Livet og dets Trængsler lod din uendelige Wiisdom være forgængelig. Kun Gæt varer evindeligen: Din himmelske Saelighed.“

„Amen!“ — gjenslød en andagtsfuld Stemme i den stille, sorte Nat.

Det forekom Kosaurus, som om den kom fra Dødningehovedet, han havde hævet op til sit Bryst. En uvilkaarlig Forsærdelse bemægtigede sig Unglingen. — Dødningehovedet faldt af hans bævende Haand ned paa Gravhvælvingens brede Flisestene. Dog Kosaurus søgte atter at fatte sig og famlede i Mørket efter Hovedet, som han i Stilhed bebreidede sig at have taget fra dets Plads. Hans Haand fik fat i et huult Been — og han udstødte et ufrivilligt Skrig ved den Opdagelse: at Hovedskallen, sønderknuust, laae i mange Stykker for hans Fødder. Han søgte at opsamle Stykkerne, idet han med dyb Beemod udbød:

„Forflarede! Tilgiv mig i din Himmel: at jeg har forstyrret din Hvile og sønderknuust din sjøre Hovedskal!“

„Du har sønderknuust Døden!“ — gjenmælede atter Stemmen.

En kold Gysen banede sig Vej lige til Rosaurus' Hjerter, der endog forøgedes derved, at de opsamlede Dødningsgebeen atter gleed ud af hans Haand og faldt raslende ned omkring hans Fødder.

„Træd tillidsfuld ind i Livet!“ — vedblev Stemmen i ligesom neddæmpede Toner. — „Ræk mig din Haand — thi vi maae vandre i Mørket. Lyset vilde atter bringe dig mod Døden!“

Det raslede ved Gitterdøren, og Rosaurus kunde paa en svag Bisten mærke, at et, som det syntes, legemligt Væsen bevægede sig i hans Nærhed.. Det varede længe, inden han fattede sig saa meget, at det blev ham muligt at tale. Efter et langt Ophold udbrød han derfor, skjøndt med skjælvende Stemme:

„I hvo du end er — du være et Menneske eller en Aand, vil jeg haabe, at du er mig sendt af ham, der skabte Livet og kan frelse selv i Døden. Du vil derfor ikke alene redde mig, men de tvende ulykkelige Fruentimmer, der for min Skyld vansmægte i Fængslet og forvente en skrækkelig Skjebne. Dersom du ikke er et Værktøj i den Ondes Haand, og du tillige vil frelse disse hulde, mishandlede Piger, vil jeg tillidsfuld følge dig; thi da vil du føre mig til det eneste Sted, hvortil min Sjæls Længsler stunde: til deres Fængsel; at jeg kan sonderbryde deres Lænker, eller døe i Kampen for dem.“

„Jeg vil frelse dig. De ere tabte og maae lide som Offere for Kirken — den Ene i Døden — den Aanden i et evigt Fængsel. Deres Lod er fastet.

Kun ved et Underværk, eller ved med væbnet Haand at omstyrte Klosterets uhyre, favntykke Mure, kunne de frelses. Dertil ere mine og ligeledes dine Hænder altfor svage. Men kom nu, Yngling, ræk mig din Haand. Dig vil jeg frelse; men snart, snart maa det skee. Morgenstunden er for Haanden. — Naar den er frembrudt, er Redning umulig; da maa du døe. Følg mig derfor og lad os ile."

"Jeg vil døe," — raabte Rosaurus med frygtelig Kulde — „Ha! nu kjender jeg dig, falske, rænkefulde Djævelinde. Din Stemme røber dig. Blig fra mig, Grifterinde! Anden Gang skal du ikke lokke mig i Snaren! Jeg kjender Den, der sendte dig. Gaa til denne skjændige Kvinde og siig: at jeg kan døe; men jeg vil ikke synde!"

"Ulykkelige Yngling!" — raabte Taarnvogteressen — thi hende var det — med Graad — „din Mistanke er grundet; thi jeg har skjændigen misbrugt din Tillid til mig; men ved din ædle Moder — hun være død eller levende — ved alle Himlens Helgene sværger jeg: mine Hensigter ere rene! Jeg er her, for at frelse dig fra Døden. O, Gud! havde jeg vidst, hyo du var: jeg skulde ført din Pige i dine Arme og selv flygtet med Eder; thi ogsaa jeg har været svag. Kjærligheden har ogsaa engang udøvet sit Herredømme over mit Hjerte. O, jeg var meget svag. Min Elsker sneeg sig forklædt her ind i Klosteret — og han var hele Nætter skjult i min

Telle. Din Moder, som da var her i Pension, saae ham gaae ud fra mig, den samme Morgen han blev grebet. Et Ord af hende — og jeg var bleven levende indmuret; men hun var taus som Graven og forraadte Intet. Min uhyggelige Elsker blev overgivet til at lide den rædsomme Hungersdød, og, da han var nærved at forsmægte, lovet at blive skjænket Liv og Frihed, naar han vilde aabenbare, med hvilken Nonne han stod i Forstaaelse; men han var ligesaa taus som Rosaura og døde, uden at forraade denne stræffelige Hemmelighed. Det er hans Hovedskal, du har sønderknuust. Utildækket skulde han ligge — for endog at haanes efter Døden — til Verdens Ende. Mit Liv svævede længe i Fare; thi din Moder var meget ung. Hvor let kunde hun ikke af Uforsigtighed have forraadt min stræffelige Hemmelighed! Men hun var ædel og god, hendes Sjæl var reen som den klare, skyfri Himmel. Hun røbede mig ikke. Aldrig har jeg talt et Ord med hende; aldrig bedet hende, at fortie min Svaghed — og dog var hun taus som Graven; dog frelste hun mit Liv. Døm derfor, om det er mig muligt at forraade dig, da jeg veed, at du er en Søn af Rosaura. Ræk mig nu tillidsfuld din Haand og følg mig i Stilhed. Guds Almagt er uendelig. Hvo veed, om det ikke kan være hans alnaadige Villie, endnu paa Gravens Rand at frelse den Uhyggelige, som du vil følge i Døden, og derved tusindfold forbittre hende den desuden rædselsfulde Overgang. Maastee at hendes og den anden Piges

Frelse kan fremspire af dit Livs Redning. Jeg flygter med dig og har Guld og Smykker hos mig. Kan det ikke være Andet, da see at du kan samle endeel dristige, vel bevæbnede Folk, der for Guld og Skatte ville vove deres Liv. Jeg kan nøie betegne dem Pigernes stærke, hvælvede Fængsel, hvortil ene Abbedissen har Nøglen. Kom nu, Yngling! Inden en Time begynder det at dages! Ræk mig nu din Haand! Den ringeste Toven har Døden i sit Følge. Kom! Smorgen bliver den mørke Vej, ad hvilken du kom hertil, gjort utilgængelig!"

Hun var under denne Tale kommen lige hen til Rosaurus og havde grebet hans Haand.

"I den treenige Guds Navn! Jeg følger dig!" — raabte Rosaurus og samlede igjennem Kirken, ledet af Nonnen, mod den underjordiske Gang, hvis Jerndør hun med Nøglen aabnede; og inden Morgenrødens første Straale blodfarvede den østlige Himmel, vare de langt fra Klosteret og i Frihed. Ved Solens Dypgang fandt Rosaurus sine Heste. Lucie, der, saa godt som det lod sig gjøre, var blevet omklædt, satte sig op bag ved Rosaurus paa den ene af dem — og det var endnu temmelig tidligt, da de Begge i god Behold kom ombord paa det frelsende Skib, hvor Skipperen, der var indviet i Hemmeligheden, gjorde store Dine, da han, istedetfor den unge, blomstrende Pige, som han ventede, saae Rosaurus føre et halvgammelt, gustent og runkent Fruentimmer ned i Kahytten; og han vidste ikke, om han skulde lette Anker, for

at stikke i Søen, eller blive liggende og vente endnu længere.

Rosaurus rev ham snart ud af hans Uvisshed, idet han anbefalede Lucie til hans særdeles Omhu og atter besteg Fiskerbaaden, for at lade sig sætte iland. Med Omhyggelighed gjemte han Elines kostbare Smykker, som Nonnen havde givet ham, paa sin Barm og sølte hvert Dieblif efter, om han ikke havde tabt dem — thi for disse Smykker og tvende Punge med Guldpenge skulde han jo kjøbe den hulde Piges Frelse. Var den ogsaa at faae tilkjøbs? Dette Spørgsmaal gjorde Rosaurus sig vel tusinde Gange, medens han, eensom og grublende, gik ved Strandbredden og fortvivlede over, at han i intet Middel søinde Redning, og ikke vidste, hvor han skulde henvende sig om kraftig og hurtig Hjælp; thi vilde ikke Enhver med Afsky træde tilbage, naar han blot udtalte Klosterets ham saa forhadte Navn!

„Hvi gaaer du i saa dybe Tanker, som om du havde forliift selve Himlen?“ — spurgte en barsk, raa Stemme, med en underlig sammenblandet Dialect. Rosaurus vendte sig om og saa en uhyre høj og stærkt bygget Mand, med et Plaster i Ansigtet og Hatten trykket lige ned i Dinene, staae for sig.

„Jeg har ogsaa forliift den!“ — svarede Rosaurus mørkt og vilde gaae videre.

„Ligger den paa Havsens Bund eller er den nedssunken i Jorden?“ — spurgte Manden videre og saa Rosaurus stift ind i Dinene, idet han stillede sig

for ham og ligesom spærrede ham Veien, saa at han ikke kunde komme videre.

Rosaurus kastede sit Flammeblik, hvoraf Fortvivlelsen, der omspændte hans Hjerte, fremlyste, paa Manden; — og som en Lynild foer det gjennem hans Sjæl, at en Snees saadanne kolossalske Figurer var nok til at bestorme Klosteret og gjøre sig til Herre af det; og han besluttede at gjøre Manden noget bekendt med sin Stilling; hvorfor han, dog med nogen Tilbageholdenhed, udbød:

„Det, som jeg meente med min Himmel, er tvende elstværdisge Piger, hvoraf den Eine, som jeg tilbeder, er bestemt til om trende Dage at lide en rædsom Død, fordi hun elsker mig og har fulgt sit Hjerte. Den Anden skal indklædes som — —“ Rosaurus standsede pludseligt, thi han var bange for, at han havde sagt For meget.

„Som Nonne?“ — spurgte Manden hurtigt og tog Rosaurus' Haand — „Nu, derfor kunde vel findes Raad. Din Klædning bebuder Velstand. Der er noget vist Tillokkende ved engang imellem, for sin Sjæls Saligheds Skyld, at besøge Klostrene; dersom du derfor har Penge, og ikke er for fattig med dem, var det jo en let Sag at rive Sløret af hende, om hun endog stod med det for Alteret.“

Rosaurus blev ved disse Ord betagen af den højeste Henrykkelse. Haabet om de Elskedes Frelse fremstraalede af hans Øine, og Blodet steg atter op i hans, ved den sidste Nats Rædsler dødsblege bleve

Rinder. Med den høieste Tyrighed greb han Mandens Haand og raabte:

„Alt, Alt, giver jeg! — Benge og Guld, Edelstene og Smykker, naar du kan frelse dem Begge. Men snart, endnu idag maa det skee. Imorgen kunde det muligen være forsilde; thi min elskede Pige er bestemt til levende at blive indmuret. Kan du derfor frelse — veed du Redning, da ill med den. Ethvert Dieblif er dødsfvinger. Høvnens og Fanatismens tveæggede Dolk er allerede hævet. Et Stød — og hun, som jeg elsker høiere end mit eget Liv — er ikke mere!“

„Ere de i den Uglerede derhenne ved den fjerde Sø?“ — spurgte Kæmpen atter og pegede hen ad den Egn, hvor Klosteret laae; og da Rosaurus befræstede hans Spørgsmaal, vedblev han — „Saa kunne vi jo være færdige medens Dagen lyser for os. Men, Ungling, vee, syvfold vee dig! om du ikke betaler godt og holder hvad du har lovet. Hvormeget anslaaer du de Koftbarheder for, som du vil give mig? Lad høre. Forord bryder ingen Trætte. Jeg vil vide, for hvilken Priis jeg rover mit og Mines Liv; thi du indseer selv, at Foretagendet ikke er uden Fare, da Folk ere som de vare gale og slynge Død og Fordærvelse ud over Gen, saasnart man blot nærmer sig disse skinhellige Flagermunns, eller rører en Steen i det Syndehul, som de kalde Kloster.“

„Jeg giver dig Smykker af over trehundrede Gyldens Værdi og tvende Bunge, der hver indehol-

der halvtredsfindstyve vægtige Guldgylben. Er du dermed tilfreds?" — sagde Rosaurus og saae spørgende paa den besynderlige Skikkelse, der stod for ham.

„For den Summa bestormer jeg ti Klosters og bortfører dig et Par Dusin Konner!" — raabte Manden med sunklende Dine og holdt den ene Haand ud mod Rosaurus — „Nu, frem med Haandpengene, at vi kunne lægge Haand paa Bærket." — Rosaurus trykkede den af Taarnvogterken nylig modtagne Pung i den mod ham udstrakte Haand, idet han raabte:

„Efter fuldendt Daad skal du saae din Belønning. Kan jeg stole paa dig?"

„I Liv og Død!" — brølede Manden med Tordenrøst og trak en Pistol frem af sit Belte, hvilken han affyrede i Luften. Et lignende Signal blev ham givet i det Fjerne; og det varede ikke længe, inden han var omringet af over halvtredsfindstyve frygtelige Mænd, der vare klædte i graae Bamsse og bevæbnede med brede Slagsværd og Geværer. Rosaurus kunde ikke undertrykke en uvilkaarlig Gysen ved Synet af disse drabelige Karles vilde og forvorne Udseende — og han kunde, ved at overveie, hvad der for flige Folk var muligt, ikke tvivle paa, at Anslaget maatte lykkes.

„Og nu Haand paa Bærket!" — raabte den vilde Skares Formand — „Viser nu, Karle, at I ere mig værdige. Her er Gæde for Eder at vinde;

thi vi skulle bestorme et Nonnekloster og bortføre Tven-
de af Søstrene."

De frygtelige Ansigter fortrak sig i underlige Føl-
der ved Klosterets Navn. Man kunde see paa dem,
at de ugerne toge Deel i dette Tog — og Flere af
dem mumlede mellem Tænderne: „Et Kloster! Jesus,
Maria! et Kloster!" Endelig fremstod en høj, bjærv
Karl, der næsten i Figur og Udseende lignede Anføre-
ren, og sagde med en underlig Blanding af Frygt og
Trods i Stemmen:

„Mester! vi have svoret dig Trostøb i Liv og
Død. Før os hvorhen du vil. De farligste Fore-
tagender ere os de kjæreste. Vi slaae og salbe paa dit
Bud; men vi bortføre ikke Nonner og røve ikke i
noget Kloster!"

„Hunde!" — brølede Anføreren med sin Tor-
denrøst — „Hvo har sagt, at I skulle bortføre Non-
ner eller udplyndre et Kloster? Tvende uind-
viede Jomfruer skulle I bortføre; og Den, der ud-
strækker sin frække Haand for at røve, endog det Min-
geste, ham jager jeg en Kugle gjennem Hovedet. Have
Eders forstøffede Sjæle ikke godt af, at I komme ind
i et Klosters Helligdom? Lidt Salighed vinder I
dog altid derved; og troe I, at det, vi gjøre, er en
Synd, da skal jeg hos den hellige Legat, der i disse
Lande sælger Syndsforladelse for Penge, købe Eder
saa stort et Forraad, at I, uden at Himlen vil for-
tørnes derover, i et heelt Aar kunne synde ligesaa-

meget som I lyster. Hvad siger I nu? Have I endnu Skrumpeler?"

„Vi følge dig i Døden!" — jublede de Alle og fastede Huerne høit i Veiret — „Før os i Ilden! Vi ere rede at følge dig til selve Helvede!"

Den hele Skare vedblev at juble og Flere af dem raabte, at de vilde ret blive andægtige, naar de kom indenfor de hellige Mure.

„Vil du følge mit Raad, Ungling," — sagde den frygtelige Trops Anfører — „da kast en Bams om dig, at du kan ligne Gen af os; det kunde muligen hænde sig, at du siden blev kjendt af Nogen, og da kunde dette Klosterrov komme dig dyrt at staae. Vil du — da kunne Gen af mine Folk hente dig en Bams; vi have et Forraad af Klæder og Baaben her i Nærheden — med den skjuler du dine egne Klæder; og Alt, hvad der skeer, skrives paa vor Regning. Du er da fri for ethvert Ansvar. Os skulde de nok falde graae og lade gaae. Vil du?" —

Endskjøndt Rosaurus betjente sig af denne affhyelige Bande, hvis Haandtering han lettelig kunde glette, havde han dog en altfor stor Modbydelighed for den, til at ynde dette Forslag, der ligesom gjorde ham til dens Medlem. Han afflog derfor et Tilbud, der desuden ikke kunde være ham til nogen Nytte; da han ikke, ved slikt et farligt Foretagende, kunde lade være at tale, og Christence kjendte jo hans Stemme. Desuden var han godt bevæbnet; og mislykkedes Planen, var der for ham Intet at tabe.

Skarens Formand forundrede sig over hans Lige-
gyldighed i denne Henseende og spurgte ham, inden
Toget begyndte, hvorhen han vilde have Pigerne bragt;
da, som han forsikrede, Bortførelsen ikke gik af i Stil-
hed; og det kunde, uden at de bleve sikkert bevogtede
paa Veien, hænde sig, at de snart, ja maaskee lige
udenfor Klosterets Grave, vilde blive ham frarøvede.
Desuden vilde han vide, hvor han skulde modtage den
belovede Løn for sit Bovestykke; da han efter dets
Udførelse ikke turde blive een Dag længere i Landet.

Rosaurus viste ham Skibet ude i Søen og love-
de, naar han med de Frelste lyffeligen var kommen
ombord, prompte at betale ham; og det syntes, som
at den hele Skare fik mere Agtelse og Hengivenhed
for Rosaurus formedelsk det prægtige Skib, hvorover
han raadte. Anføreren spurgte, om det var hans
Eiendom; hvilket Spørgsmaal Rosaurus besvarede
med Nei og sagde, at det tilhørte en rig Enke i
Sjælland.

„Dg nu afsted til Kamp og Daad!“ — raabte
den Frygtelige og svang sit uhyre af Rust og Blod
besudlede Slagsværd over Hovedet. — „Fremad,
Marsch! Du, unge Mand, gaaer i Spidsen som
Veiviser!“

Rosaurus stillede sig foran den frygtelige Skare.
Det havde frosset temmelig stærkt. Veien var derfor
god, og alle Ufører og Moser kunde bære. Det gik
dertil raske mod Maalet; og skøndt Rosaurus fandt
det raadeligt at gaae ad Omveie, for at undgaad at

komme Byerne for nær, var det dog kun lidt over Middag, da den frygtelige Skare nærmede sig Klosterets yderste Grav og Vindebro. Rosaurus vidste af Erfaring, hvor vanskeligt det var, ad den underjordiske Gang at komme ind i Klosteret; og der kunde Gæsterne muligen ikke bruges: thi inden den uhyre Jernbør blev sprængt, kunde Abbedissen faae Hjælp udvendig fra; og det var let at forsvare et saa snævert Pas, som Jernbørens Åbning.

Anføreren syntes ogsaa bedre om at bemægtige sig Klosterets egentlige Indgang; thi ved at besætte den, kunde han være sikkert for et Overfald i Ryggen. Imidlertid fandt han det nødvendigt tillige at besætte Træhytten, for at Ingen igiennem den underjordiske Gang skulde komme ind i eller ud af Klosteret. Poster bleve desuden udstillede, for itide at kunne advare for Overfald; og alle Gæster og Pistoler bleve skarpt ladede.

Da disse Forholdsregler vare tagne, nærmede Rosaurus og Anføreren, med tredive Mand, sig Graven, og et tordnende: „Nedlader Vindebroen!“ lød ind over den mod Bagstuen paa Muren, hvilket fremkaldte Klosterportnersten, som med det Udbrud: „Jesu! Maria!“ styrtede tilbage. Kort derefter hørte man en stærk Bevægelse i Klosteret, der dog snart syntes neddæmpet; hvorpaa Portnersten kom frygtssom frem og raabte ud over Broen:

„I den hellige Jomfrues Navn lader den høiærværdige Abbedisse ved mig spørge: hvad Hensigt

J have, Fremmede, med at fordre Vindebroen nedlagt. Ere J Rejsende, der komme for at bede om en Almisse af Klosteret, da skal den i rigeligt Maal blive Eder tildeelt, naar J forholde Eder rolige og trække Eder tilbage fra Graven, som omringe vore hellige Mure; have J derimod andre Hensigter: ville J frænke Klosterets, dets af Gud og den hellige Fader givne Rettigheder og forstyrre dets Fred: da ringe vi med Stormkloffen. Det hele Land vil da bevæbne sig, for at forsvare os mod Eders Vold, og Eders Blod skal flyde, fordi J vovede at — —"

"Det er nok!" — brølede Kæmpen mod Muren med saadan en Kraft, at Nonnen segnede ned i Knæe og ikke formaaede at flygte ind i Tårnet — „Nedhis ufortøvet Broen, eller vi storme den; og da skal der ikke blive Steen paa Steen i Klosteret. Abbedissen og alle hendes Bedesøstre skulle nedsables, og du, som vover at modstaae mit Bud, skal ved den store Taa hænges op i disse Jernlænker, for at vorde en Føde for Ravnene. Saasandt som det er, at jeg byder over en stor og tapper Skare, er det ogsaa, at jeg holder Ord."

Paa et Vink af ham skød Skaren en Salve over Muren og Portnerstens Hoved.

"Ned med Broen! eller jeg tilsværger dig, ved Satan og alle hans Dæmle, at jeg, inden et Dvar-teer er omme, skal stikke hele Reden i Brand, dersom J enten ringe med Stormkloffen eller vove at — —"

Den Frygtelige fik ikke udtalt, inden Portnersten

vallede hen til en Laas i Muren ved Bagstuen's Dør, som hun hurtigt aabnede. Jernfjederne raslede. Vindebroen sank ned; og knælende rakte den bærende Ronne Røglerne mod den indtrængende, vildt skrigende Skare, hvilke Anføreren modtog, idet han, dog med dæmpet Stemme, spurgte:

„Hvor mange Porte skulle vi igjennem, inden vi komme ind i det egentlige Kloster?“

„Trende!“ — gjensvarede den af Dødsfrygt betagne gamle Pige — „Denne Røgle er til den første. Denne aabner den anden; og naar I dreier denne store Røgle trende Gange avet om, kommer I — —“

Hendes Tunge stammede, saa at hun ikke formaaede at tale videre.

„Du er brav!“ — sagde Anføreren med en Art Mildhed — „Du følger med os; men vær rolig! Ingen skal krumme et Haar paa dit Hoved. Og nu afsted! Hæver Eders Stemmer, Gutter, at man kan høre, hvordan man skal modtage os. Unge Mand! Du troer jo at kunne finde Stedet, hvor — —“

„Muligen ikke af denne Vej, ad hvilken vi ere komne ind,“ — svarede Rosaurus forfærdet — „Vel har man betegnet mig Fængslet, men jeg troer ikke, at jeg, før vi ere i Kirken, kan — —“

„Det er ligemeget!“ — gjensvarede Anføreren — „Vi forstaae at finde de skjulteste Braaer. Afsted, Karle! Fremad!“

Den vilde Skare styrtede med et rædsomt, over-

døvende Strig mod den første Port, som Ansøreren aabnede; og en viid, steenlagt Gaard, som trindt om var omgivet af en høi Muur, laae for dem; men intet Menneſſe lod ſig tilſyne. Af de hiſt og her ved Kunſt anbragte Kilder og Bandlebninger formodebe Roſaurus, at de Ulykkelige, for hvis Skyld dette farlige Foretagende blev udført, vare inden for den anden Muur; thi Lucie havde ſagt ham: at de bleve indſpærrede i tvende dybe underjordiffe Huller, der vare meget fugtige, formedeltſ deres Nærhed ved Bandgaarden.

Han meddeelte Ansøreren denne Formodning, ſom fandt det raadeligt, at lade Portnerſſen viſe dem Nedgangen til Fængſlerne — hvilket hun ſtrar blev beſalet; og den ængſtede Nonne traadte, omgiven af de frygtelige Mænd, ved Roſaurus' Haand ind af den anden Jernport, der førte til en af en Deel af Hovedbygningen omgiven Gaard; men Nonnen forſikkrede med bævende Stemme: at derſom der endog vare Fængſler, hvilket hun dog ikke vidſte, under Gaarden, var der dog ingen Nedgang fra den til dem. Den maatte være i Hovedbygningen, eller muligen begynde i de høie Hvælvinger under den hellige Moders egne Bærelſer.

Denne Udladelfe af Portnerſſen kom Roſaurus' Hukommelfe til Hjælp. Den Ulykkelige havde over det vigtige Skridt, han gif imøde, glemt meget af de nøiere Smaaomſtændigheder, Veien til Kloſteret angaaende; nu erindrede han, at man ſkulde igjennem

en mørk Korsgang, hvori der stedsse brændte en Lampe; samt at man kun kunde komme ned i denne Gang, enten fra Abbedissens hemmelige Cabinet, eller ved at bryde igjennem en tyk Muur i den inderste Gaard; hvilken skulde være kjendelig ved et paa den anbragt, forfaldent Mariabillede. Den tredie Port blev derfor hurtigt aabnet og Stedet fundet — men Muren havde en Tykkelse af flere Favn, saa at det vilde været et langvarigt og vanskeligt Arbejde, især da man kun havde nogle faa Jernstænger, at nedbryde den.

Det blev derfor besluttet: at gaae til Abbedissens Bærelser, for at betræde den lettere Bei; hvilket dog de fleste af Folkene ikke syntes at billige; en saadan Frygt for at paadrage sig Himlens Brede, ved at vanhellige Klosteret, var der i disse rovs og mordbegjærlige Menneffers Hjerter; dog yttrede de ikke tydeligen denne Følelse. Anføreren lod som om han ikke bemærkede dette; og Portnerffen maatte atter vise Bei.

„Til Arbejde!“ — tordnede han, og Ingen vovede at modsætte sig hans Befaling.

De fast tillaaefede Dørre bleve hurtig aabnede ved Hjælp af Jernstængerne og de senefulde Armes Kraft. Snart stode de Indbrydende for en Dør, der, som Portnerffen sagde, var Indgangen til Abbedissens Bærelser. Hurtig blev den sprængt. Anføreren lod Følget blive udenfor og gif ind i det første Bærelse, hvilket stødte til et andet og tredie; ja man fandt endnu flere — men de vare alle menneffetomme og

anderledes, end Rosaurus vidste det hemmelige Cabinet med de uanstændige Billeder skulde være — og ingen Nedgang var at finde.

Rosaurus kom endog i Dines Bærelse, hvilket han kunde kjende paa Ruden med hans Moders Navn — men Cabinetsdøren var ikke at finde, og det var, som om den Gæst, der kunde anvise den: Abbedissen selv, var forsvunden af Klosteret.

„Lader os da forsøge at nedbryde Muren!“ — bad Rosaurus, greb Ansørerens Haand og vilde trække ham mod Udgangen.

„Nei! Nei!“ — tordnede Ansøreren; og hans Ansigt blev frygtelig — „Troer denne Kvinde, denne Abbedisse, at hun har med en Dreng at gjøre? Gaa og befal hende fra mig: ufortøvet at komme her,“ — vedblev han, idet han vendte sig til Portneressen — „og vover hun at lade ringe med Stormklokken, da skal hun sidste Gang have seet Solen oprinde. Gaa og forkynd hende min Villie!“

„Hun kjender Eders Forbud angaaende Ringningen, stränge Herre!“ — udbrød Portneressen rykende — „thi hun stod bag ved mig, da I gav det; og I veed selv: at hun deri har været Eder lydig. Hun er vist i Kirken, hvor en sørgelig Pligt, ligesom I kom hertil, havde hidkaldt hende. En uhykkelig ung Søster, som paa det Skrækkeligste har forbrudt sig, skulde just levende indmures og — —“

„Forbarmende Himmel!“ — raabte Rosaurus og

greb Portnerstien voldsomt om Skuldrene — „Allehelgensdag var jo bestemt til — —“

„En ny skrækkelig Tildragelse her i Klosteret har fremskyndet Timen, som — —“ sagde Nonnen stammende, idet hun lod sig synke ned mod Gulvet, for at komme ud af den frygtelige Unglings Hænder.

„Hei, Karle! Kommer Alle! Vi skulle forrette vor Andagt; og Død og Fordømmelse skal ramme Den, der blot rover at murre!“ — raabte Anføreren med en saa frygtelig Stemme, at den kunde høres over hele Klosteret; og alle hans Folk, paa de nær, der vare udstillede paa Vagt, styrtede hurtig ind til ham.

„Viis os den nærmeste Bei til Kirken!“ — brølede han til Portnerstien — „eller min Næve skal knuse dig til Mudder, som jeg skal nedtrampe under mine Fødder!“

Den ulukkelige Portnerstie krøb op fra Gulvet. Det var hende umuligt at tale. Læns pegede hun paa en Dør i den tapetserede Væg, hvilken de hidtil ikke vare blevne vaer. Med Lynets Hurtighed blev den revet op — og en lang Gang, i hvis Baggrund var en Dør, viste sig for dem. Med Stormskridt blev den igjennemilet. Den stærke Jerndørs Laase og Hængsler gavede hurtig efter for den paa Anførerens Bud brølende Skares hjærve Slag og — den store pragtfulde Klosterkirke viste sig i sin hele Glæde for dem, idet at Orgelet tonebød, og Abbedissen med alle sine

Nonner, syngende og i Procession, kom de Indstørmende ind.

Rosaurus vilde trænge sig frem, men han blev af den store Nonnestare, der, med Abbedissen, stod lige for ham og aldeles spærrede ham Veien til Baabehuset, standset deri — og han saae med den højeste Bestyrtelse, at ikke alene Folkene, men Ansøreren selv, bleve ligesom forstenede staaende stille foran de syngende Dvinder.

Nogle af Nonnerne havde et Mariabillede imellem sig. Andre bare et Kors; og Abbedissen, der var forrest, holdt en Bibel, hvorpaa laae en stor, gammel, rusten Nagel og et forrevet Linklæde, hen imod dem, idet hele Skaren, dog en stor Deel af dem med bævende Stemme og Legeime, sang:

„I tappre Mænd, frygt Himlens Brede!

Korsthr dog ikke Klosters No!

Stik atter Sværdet i sin Skede!

Forlad Guds Moders stille Bo!

I Verden Eders Mod I vise;

Lad os i Stilhed Herren prise!

Om her I søge Guld og Skatte,

Ier Søgen være vil omsonst.

Vi kun med Beden os besatte

Og agte Rigdom som en Dunst.

Mens Verdens Børn om den sig leire,

Vi over Kjødets Lyster seire!”

Rosaurus vilde atter med Magt trænge sig igjennem den tætte Klynge, der ligesom ved Trolldoms-kraft syntes at bedaare Sandserne og lamme Hænderne paa dem, der vare komne for at frarive Døden og Fængslet deres udkaarede Dffere, og forsøgte at bryde den tætte ham og Anføreren omringende Række — men denne holdt ham, dog lempeligt, tilbage.

Hurtigt rev han sig løs og gjorde et nyt Forsøg paa at trænge sig igjennem. I den yderste Fortvivlelse afbrød han derfor Sangen, idet han overlydt raabte, at Abbedissen var en skjændig Dvinde, en Drankerske, Hyklerske og Koblerske, ja en Morderske; da hun enten havde myrdet eller vilde myrde hans Elskede; og han opfordrede Anføreren og hans Folk til at redde og frelse, medens Redning og Frelse endnu var mulig, om det ikke allerede var for sild.

Men den Ulykkelige prædikede for døve Dren. Mandskabet var ligesom fortryllet af Hyklerskens List ved at lade gjentage det Gjøglespil, hvorved Klosteret før var bleven skaanet for Udplyndring; til hvilken Ende, da man stedse var belavet paa Oversalb, Sangen isorveien var lært og indstuderet; og dersom Anføreren, som undertiden maatte læmpe sig efter sine Folk, ikke havde forhindret det, var Rosaurus blevet myrdet; og den hevnfnysende Dvinde havde triumpheret over Unglingen, som hun strax fra Bagstuen paa Muren havde gientfjendt; men Anføreren havde endnu saamegen Magt over sine Folk, at han forhindre-

de det og fik dem beroliget ved at han med sine djerpe Arme omslyngede Rosaurus og bad Nonnerne at fortsætte Sangen, til hvilket Abbedissen, med et djevlsk Blik paa den lige overfor hende ligesom fangne Ulykkelige, gav Tegn; og holdt atter Bibelen, med det, der laae paa den, mod Hoben, medens hun tilligemed hele Søsterkoren med fordoblet Udtryk atter istemte:

„Skue denne Nagel! Blod den væder

Af Jesu Christi høre Haand,

Da han paa Korset som Misvæder

For Ederes Synd opgav sin Aand.

Hans Dødsfæd — knæler ned og græder! —

End dette Dienflæde væder.“

Neppes vare de sidste Ord gaaet over de Syn- gendes Læber, før alle de frygtelige Karle styrtede paa Knæ. Selv Ansøreren fulgte deres Exempel, uden dog at slippe Rosaurus, som han vedblev at holde i Haanden.

Den saa skræffeligt bebragne Yngling stod som lænket til hans Side. Uagtet hans Fortvivlelse og frygtelige Stilling, saae han sig allevegne forstøende om; og det forekom ham, som om han, Orgelet og den overdøvende Sang uagtet, enkelte Gange hørte et stærkt gennemtrængende Skrig; og — han kunde ikke tage fejl — det kom fra Baabehuset, hvis Dør han fra om Natten, da han af Taarnvogteressen, der havde Lys med sig, blev ført derind, meget tydeligen gien-

tfendte; og han syntes, at Skrigene, under det Føl-
gende af Sangen, bleve meget forstærkede. Imidlertid
vedblev Choret uafbrudt, medens Christences Ansigt
ved hvert Ord syntes at udtrykke mere og mere Hel-
lighed, at synge:

„Drag derfor bort fra dette Tempel,
Som gemmer Christi Blod og Sved!
Forbandelse er Brødens Stempel;
Thi krænk ei Helligdommens Fred!
Drag stille bort fra disse Steder —
Dg Kirken skal velsigne Eder!

Da skal Guds fromme Englefare
Omgjærde Eder, hvor I gaae.
Da overvinde I hver Fare
Dg seire stedse, naar I slaae.
Da — det vi Eder fro forkynde —
I stedse kan ustraffet synde!

Levvel! Vi stilles ad her nede;
Men hisset skal vi sees igjen!
Levvel! I eie Himmelfreden,
Her Eders Daad har bundet den.
Levvel! Jer møde Held og Glæde!
Vi stedse skal for Eder bede!”

Abbedissen troede at have vundet. De vilde Mænd laae som Lam for hendes Fødder. Med paa- tagen Salvelse udbredte hun Hænderne velsignende over den knælende Forsamling, som paa et Blik af Anføreren i den største Stilhed forlod Kirken og Klo- steret. Hun havde haabet, at Denne vilde have gjort det samme og taget den forhadte Ungling med sig; men deri tog hun aldeles feil. Da Folkene vare ude af Kirken, slap han Rosaurus' Haand og raabte ud paa Gangen efter dem:

„Mine Brødre! I kunne gaae i Forveien. Ven- ter mig udenfor Klostergraven, i Udkanten af Skoven. Jeg har en svær Synd paa Samvittigheden, som jeg i Genrum vil afbede for den hellige Jomfrues Billede!”

„Hvorledes?” — spurgte Christence med Skræk og Forundring, hvilken alle Nonnerne deelte — „Vil I ikke følge med Eders Folk? Det er umuligt, at jeg kan tage feil, I er deres Herre. O, jeg beder Eder i Guds, den hellige Jomfrues og Klosterets Navn, at følge dem og tage denne forvorpne Ungling med Eder, der allerede engang før har krænkert Klosterets Fred og inat bortført een af dets Nonner. O, styn- der Eder! Til! De kunde muligen i Eders Fræ- værelse — —”

Et gennemtrængende Rødselskrig lød atter fra Baabenhuset. O, dette Skrig var Himmelmelodier i Rosaurus' Øre; thi det overtydede ham om, at den skrækelige Daad endnu ikke var fuldført.

Han vilde ile mod Døren, hvorfra det kom, men blev endnu, som før, forhindret deri af de ham omringende Konner, der stode i den ængsteligste og meest spændte Forventning om hvad Udfaldet vilde blive.

Den drabelige Kæmpe, der med lynende Afsyn saa usforsædet stod for dem, lyttede først ved Døren, om hans Folk vare borte; og da han derom var bleven overtydet, og Abbedissen vovede at gjentage sin Bøn, udbrød han, dog med dæmpet Stemme, for ikke at tilbagefalde de Vortgaaende, idet han langsomt nærmede sig til hende og, uden at hun kunde afværge det, greb hende ved Haanden:

„J hører jo, min fromme Frue, at jeg endnu har Noget paa Samvittigheden. Inden jeg letter den for sin Byrde, vil jeg sige Eder Noget i Fortrolighed; men giv nøie Agt og rør Eder ikke af Stedet, hvilken Bøn jeg ogsaa paa det Indstændigste gjør disse Eders fromme Søstre, idet jeg forsikrer, at saavel I, som de, kunde have Skade af, ikke at sige mig. Men nu til Sagen. Troer I, at jeg har ladet mig bedaare af Eders Sjøgleskifter, da bedrager I Eder stræffeligt. Ligesaa vist som det er, at det er et gammelt, rustent Spiger, der aldrig har været i Jødeland, og et Klæde, hvormed I muligen har tørret Sveden af Eders eget røde Ansigt og hvortil Hørren er voret her paa Lolland, som I fremviste for os, der gjorde saa stor en Virkning paa de dumme Djædle, der nys gif herfra; ligesaa vist er det ogsaa, at jeg kun fulgte Strømmen og

lod, som om jeg troede Eder. Men nu skal jeg sige Eder, hvad der er den rene Sandhed og hvorpaa I uroffelig kan forlade Eder. Det er, at jeg myrder Eder paa Stedet, hvor I staaer, og hakker alle Eders Nonner til Kjødmad, dersom I, eller Noget af dem, blot ved en Lyd vover at forraade, at jeg og denne Herre er her; hvilket ogsaa bliver Tilfældet, om der bliver ringet med Stormkloffen; det skee med eller imod Eders Villie. Nu befaler jeg Eder tillige at sige os, hvad det var for gjennemtrængende Skrig, vi nys hørte; samt hvor de tvende Piger ere, som vi søge; og saa maa I smukt lade mig holde Eder ved Haanden, medens I fører mig og denne Herre til dem."

Det er umuligt at beskrive Christences Sjæleangest. Hendes Ansigt blev vexelvist rødt og blegt; og hun bævede saaledes, at Anføreren maatte slynge sin Arm om hende, for at hun ikke skulde falde, hvilket endnu mere forfærkede hende, og det var neppe, at hun formaaede at fremstamme:

„Strigene komme fra Baabehuset, hvor en forbryderisk Kostgængerste er bundet til Jerngitteret. Hende kan jeg kun føre Eder til, strenge Herre, thi den anden Pige, Nonnen, er ikke mere til. Da I kom her, var hun, for sin skrækkelige Brødes Skyld, allerede næsten indmuret i en Niche; og medens I har været her, har de tvende dertil hidkaldte Muurmestre aldeles fuldført Arbeidet. Hendes Strid er nu endt. Det er forbi!"

Rosaurus, som opløstede et Rædselsstrig, gjennembrød med Løvestyrke Nonnernes tidobbelte Række og styrtede mod Baabenhufets Jerndør; men den var fast tilluftet. Forgjæves søgte han at opbryde den, idet han raabte, at han vilde have Dines Lig, eller han skulde myrde faavel Abbedissen som alle Nonnerne; og Elines frygtelige Raab blandede sig med hans fortvivlede Strig.

„Blads, I Nonner!“ — brølede Anføreren og flæbte Christence hen ad Gulvet mod Døren — „Luf uførtøvet op, du Djævel af en Kvinde! eller — det sværger jeg ved Satan — jeg overstjærer i dette Dødblik din tykke Hals.“

Christences rystende venstre Haand samlede efter Nøglen, medens den frygtelige Mand, der ikke havde sluppet den høire, holdt sit skarpe Sværd over hendes Strube. Rosaurus rev Nøglen fra hende og aabnede Døren.

Ingen Ben kan skildre, ingen Tunge udtale hans Fortvivlelse — da han saae den nylig tilmurede Niche og den bundne Eline. Med et Rædselsstrig styrtede han til Jorden. Sands og Samling forlod ham aldeles; og det varede længe, inden de paa Anføreren's Befaling tililende Nonner, ved Hjælp af styrkende Sager, som vare tilstede for at vække Dine tillive, at hendes Dvaler kunde forlænges, om hun under Indmuringen skulde falde i Asmagt, fik hans flygtende Livsaander til at vende tilbage, efterat de havde ind-

bragt ham i Kirken, hvor de med bankende Hjerter viste ham al mulig Omhu.

Det Første, som den drabelige Kæmpe gjorde, var, at han befalede Nogle af Nonnerne at løse de Baand, hvormed Eline var fastbunden til den aabensstaende Gravhvelvings Jerngitter, lige overfor Nischen, hvor Dine var indmuret — og med de samme Baand snørede han med sine just ikke altfor let farende Hænder Christence fast til Jernstængerne, medens han truede at slynge Død og Ddelæggelse ud over Den, som vovede at løse hende.

Derpaa ilede han til den endnu vaade Muur i Nichen, hvilken han vilde nedrive, for at han idetmindste kunde give Unglingen hans Piges Lig. Eline, der var falden ned for hans Fødder, som hun fast omslynge, forhindrede ham i nogle Dieblifte i at begynde paa Arbeidet, idet hun raabte:

„Vær varlig! at Stenene ikke falde ned paa den Mishandlede, thi — hun lever muligen endnu. I det Dieblif, I kom herud, hørte jeg hendes svage Stønnen. Seer I denne lille Aabning foroven paa Muren? Forfærdede ved Eders Ankomst flygtede Murerne, da Abbedissen og Nonnerne forlode dem, fra det ufuldendte Arbeide og skjulte sig bag Ligtisterne i Gravhvelvingen.“

„Herfrem, I Hunde!“ — raabte den frygtelige Frelsermand ind i Hvelvingen. — „Herfrem, og nedbryder varligen den Muur, I vare Skurke nok til at opføre; men dersom blot en Steen berører den Ulyk-

felige, som I vilde eller allerede har myrdet, da skal jeg fugtlig Eder saaledes, at der ikke skal blive et heelt Been i Eders Rygrad! Til Arbejde! Har I forstaaet mig? Hvordan er det I fryde, I Hunde? Skynder Eder — eller — ved Djævelen! I skulle see, at jeg er Mand for at holde det, hvad jeg har lovet!”

Murerne, som under Begyndelsen af hans Tale frygtsomme vare krøbne frem, fandt det ikke raadeligt, at sætte den Frygteliges Taalmodighed videre paa Prøve, men ilede strax til for at fuldbyrde hans Bud. Snart bleve de øverste Stene, der vare meget høiere oppe end den Indmuredes Hoved kunde række, tagne ud; og det varede ikke længe, inden at en Deel af hendes skjønne, døddlege Ansigt lod sig tilsyne; og den, formedelst næsten total Mangel paa Luft halv qvalte Pige forraadte ved et dybt Aandedrag, at hun endnu levede.

Da Muren mere var nedreven, saa man, at Nichen var saa rummelig, at hverken Kalken eller Stenene havde berørt hende; og hun havde endnu Kræfter til at slynge sine Arme om sin Frelser's Hals, da han løftede hende ud af den til hendes Beltested gjorde Aabning og bar hende ind i Kirken til Kosaurus, der netop havde aabnet sine Dine og gjenvunden sin Bevidsthed.

„Bort med dette Slør!” — raabte Anføreren og rev det fra den for Livet Gjenvundnes Isse. — „Dette yndige, blege Ansigt behøver ikke at skjule sig.

Nu, Ungling, er det vel bedst, at vi forlade denne skumle Uglerede. Understøt du din Brud! Jeg fører denne stakkels Pige, der som en Hund var bundet for at martres ved Synet af sin Venindes Dødskamp. Kom!"

Rosaurus hørte ikke. Han saa ikke. Han havde slynget sine Arme om den fra Døden Udvænes bankende Bryst. Hjerte slog mod Hjerte. Deres Læber mødtes. Jorden med alle dens Dvaler var forsvunden for dem. En Himmel fuld af Salighed var dælet ned i deres Hjerter. De erindrede ikke mere, at de endnu vare i det rædselsfulde Kloster, hvor Belyst og Grusomhed havde slynget Døden mod deres ædle, uskyldige Hjerter. Deres Følelser manglede Ord. Hjerterne vare nærved at bryde i deres store uendelige Salighed — men deres Læber taug; og først efter at de af den djærve, frygtelige Mand, hvis Navn Ingen af dem vidste, eller bekymrede sig om at vide, vare bragte langt udenfor Klosteret og skulde besigtige Rosaurus' Bogn, kunde de bestemme sig paa, hvad der var skeet; da udaandede de først i Kjærligheds vumme hændpende Toner hinandens elskede Navne — først da kunde de takke deres frygtelige Befrier, der taus, ned-sunken i dybe Tanker, omgivet af sin overtroiske, afskyelige Livvagt, red ved deres Side — og hverken de eller Eline tænkte paa, i hvilket slet Selskab de vare, eller at det var røvede Heste, der befordrede dem til Stranden mod det frelsende Skib; ligesom det ogsaa undgik deres Opmærksomhed, at Alt, hvad der paa

Beien mødte dem, veg med Forsærdelse til Siden for deres nærmeste Omgivelse, der ikke syntes at være aldeles ubekjendt.

Det var allerede mørk Nat, da de bestege det dem ventende Skib, paa hvis Dæk dog kun Anføreren, for at modtage sin Betaling fulgte dem og hvor de bleve modtagne med Jubelraab. Den besynderlige, frygtelige Mand syntes med Flid at undgaae Skibsfolkenes Nærværelse og var yderst kold og ordknap, medens de Frelstes inderlige Taksigelser strømmede ham imøde, og han forlod dem med en besynderlig, ligesom betydningsfuld Hilsen, efter nøie at have erkjendiget sig om, hvorhen Skibet, der øieblikkelig lettede Anker, styrede Coursen. Han syntes at være aldeles ligegyldig ved de Betsignelsesønsker, de Lykkelige tilraabte ham, da han var steget i Baaden, for at forlade dem. Snart hørtes Slaget af hans Arer kun i det Fjerne — og nu faldt det først Kosaurus ind, at han havde forglemt at spørge om hans Navn.

Dog hvor kunde han ogsaa have tænkt derpaa? Hans Sjæl havde, saavel paa Beien til Klosteret, som medens han var i det, kun været beskjæftiget med den elskede Dine; og nu, da hun var udrevet fra Døden, da hun atter levede og aandede ved hans elskovsfulde Bryst, var hun hans Alt paa Jorden; den eneste, tilbedede Gjenstand, der havde fyldt hans Hjerte; over hvilken han endog forglemte at takke ham, som throner over Stjernerne, der saa underfuld havde sendt Frelse selv i Døden og kronet alle hans

Hjertes Ønfter; ja, saa overvættes, uundsigelig herligt ønnet alle hans Lidelser!

Rosaurus førte de kjære Piger om paa Dækket, hvor en ny, ikke behagelig Overraskelse mødte dem, da Lucie, om hvis Flugt de ikke vidste det Ringeste, kom op fra Skibsrummet og ønskede dem velkommen. Dine kunde, ved Synet af dette Fruentimmer, der i Flugtens Dieblif saa troløs forraadte hende og den for hende Alt opoffrende Beninde, ikke undlade at udstøde et Angestskrig — thi ved Synet af Nonnen blev Erindringen om de sidste Dages frygtelige Rædsler fornyet i hendes Sjæl; og det varede længe, inden Rosaurus kunde gjøre hende begribeligt, at Lucie inderligt havde fortrydt dette Forræderi — og at de Alle, uden hende, havde været fortabte.

Da Overraskelsen, og den deraf følgende Skræk, noget havde sat sig, omfavnede begge Pigerne Nonnen med den inderligste Omhed og lovede, aldrig at forlade hende — og Rosaurus' Moders elskede Navn blev ofte gjentaget. De følte Alle, at hendes forklarede Aand havde omsvævet den Smertessøn, hvis Fødsel kostede hende Livet, da han var omringet af Død og Tilintetgjørelse. Hendes stille, blide Dyder havde frelst hans Liv.

Uagtet Rosaurus og Dine flygtede ud af Riget, gjorde de indbyrdes det hellige Løfte, i bedre og roligere Tider, som andægtige, taknemmelige Pilegrime at vandre til hendes Grav, at de for den Høitilbedes Billede kunde takke og tilbede hende i hendes overjor-

disse Herlighed. Kunde de end ikke uden Fare gøre denne Vandring, svore de dog høitideligt engang at foretage den.

Deres sødt bevægede Hjerter's Længsler stode alene til det kjære, skjulte Fængsel; kun der syntes de ret at kunne være lykkelige. Det var alene deres rette Hjem, deres Verden; og de udstrakte dybt bevægede deres Hænder efter det elskede Fædreland, da de i den tidlige Morgenstund saae det sidste Glimt af Danmarks Kyster. Deres Længsel opløste sig i bittre Besmodstaarer; thi var det ikke muligt, at de aldrig mere skulde see de elskede Steder, hvor de vare saa lykkelige? hvor deres glade Barndomsminder fremblomstrede af enhver Bust, hvor deres elskede Afdøde hvilede i deres altfor aarle Grave; den eneste Egn paa hele Jordkloben, hvor de ret kunde være lykkelige: Gylbenlunds yndige Skov, hvis Bøge hvælvede sig over det elskede, skjulte Fængsel.

Skibets Fart var god. Endnu inden Middag kunde de i det Fjerne see Kysterne af Pommern; og Stralsunds høie Kirketårne laae som indhyllede i en graa Taage for deres Næse.

De Frelste hævede deres Hjerter i Tak mod Himlen; thi først i denne fremmede Stad turde de haabe at være aldeles frie for Belsdenack's Forsølgelse; og de indaandede i lange Drag Frihedens rene Luft, der fra den ufsjendte Strandbred strømmede dem imøde.

Der haabede Eline at omfavne sin elskede Moder, som muligen allerede noget havde ventet paa hendes Ankomst; og Rosaurus glædede sig til, i Christine at kunne give den hulde Dine en from og kjærlig Moder.

Dog, Skjebnen vilde det anderledes! De Flygtende skulde aldrig træde den Jord, hvorpaa deres Blikke saa længselsfulde dvælede. De havde endnu ikke udtømt den jernhaarde Skjebnes bittre Kalk. Endnu skulde deres Hjerter bløde. De skulde i Fortvivlelse vride Hænderne og, berøvede Haabet, stirre mod Himlen, uden at vane Redning eller Hjælp, og forgjæves ønske: at Døden vilde ende deres knuste Hjerters altfor store Lidelser.

Binden sagtnedes efterhaanden mere og mere, saa at de næsten ikke kom videre, end hvor de vare: omtrent tre eller fire Mile fra Stralsund. Omfider blev det blikstille, saa at de aldeles maatte opgive Haabet om inden Aften at naae den Havn, hvorefter de saa inderligen længtes. Det var for lang en Vej at roe i Land med de syge Fruentimmer — hvorfor Rosaurus maatte beslutte, at lade dem blive paa Skibet til Natten var forbi, da man haabede mod Morgenstunden at faae Bind; dog, dette blev ikke Tilfældet, og Skibet maatte blive liggende, hvor det var.

Lidet før Solens Dvgang hørtes et vildt Skrig i det Fjerne, som ofte blev gjentaget; og da Dagen var frembrudt, saa Rosaurus, som stod paa Dækket, at en heel Deel store Baade nærmede sig Skibet.

Snart kunde man høre Aarefflagene — og det varede ikke længe, inden at Skibet, i Graastand, var omringet.

„Himlen see i Naade til os!“ — raabte Skipperen og vred sine Hænder — „Det er Lange-Peter! Vi ere forlorne!“

Elise, der var kommen op paa Dækket, og som af Clements Klammeri med Skipperen i Nysted havde hørt, hvilke frygtelige Grusomheder denne Lange-Peter begik, opløstede et Rædselsffrig.

Alt kom i Bevægelse. Dine og Lucie styrtede op af Kahytten og blandede deres Klageffrig med Elises. Forvirringen blev ubeskrivelig stor. Alle ffrege i Munden paa hverandre; og, hvad der endnu forøgede den almindelige Bestyrtelse, var: at Skibet ikke havde en eneste Kanon, da man ikke havde ventet at komme i den Tilstand, at skulle forsvare sig paa saa kort en Rejse. Vel havde man Skydegeværer, Krudt og Rugler; men om endogsaa hele Mandffabet, som, Rosaurus iberegnet, bestod af tretten Personer, fyrede paa Sørøveren, hvad vilde de mod saa Mange, der havde grovt Skyts, kunne udrette? Og endnu mindre kunde de virke, da Skibet ikke kunde komme af Stedet; det eneste Haab, som de Ungffede havde: at det muligen dog ikke var Lange-Peter, forsvandt snart aldeles, da der i en Raaber fra den største Baad, hvorpaa Røverkæmpen selv var, blev raabt til dem:

„De Danstkes Bestormer, Lübedernes Riis, Hamborgernes Skræk og Hollændernes Bøddel: den uovernindelige Søhelt, hvis Roes strækker sig fra Nordpolen til Middelhavet, opfordrer herved Fjenderen af dette, en Enke i Sjælland tilhørende Skib, til ufortøvet at overgive det til hans Raadighed. I manglende Fald bliver det taget med Storm; og da bliver alle Mandspersonerne paa det nedfalede og Dvinderne tagne tilfange. Et halvt Dvarteer kunne I betænke Eder. Efter dets Forløb lader I Flaget falde til Tegn paa, at I underkaster Eder. Vilde I ikke Eders eget Vel; stryge I ikke Eders Flag: da har Eders sidste Time slaaet. Da slynger jeg Død og Dødelæggelse ind iblandt Eder; og I skulle forfildig fortryde, at I har tirret Fribytteren — Lange-Peter.“

Den høieste Rædsel bemægtigede sig Alle. Eline og Dine vred fortvivlet deres Hænder — og turde ikke udmale sig den skrækelige Skjebne, der ventede dem.

Saa vare de uhyffelige Piger da kun udryvne fra een Glendighed, for at blive styrtet i en anden? En frygtelig Bøven bemægtigede sig dem: thi kunde der tænkes noget Skræffeligere, end at falde i Lange-Peters og hans Bændes Hænder?

Fortvivlelsen gav de Uhyffelige Mod. De for-
enede derfor deres Bønner med Rosaurus', da han bad Skipperen og Folkene at forsvare sig indtil den sidste Blodsdraabe, hvortil de kun syntes at være lidet tilbøielige. Dog lyffedes det Rosaurus ved en levende

Stilbring af Sørøverens bekjendte Troløshed, ifølge hvilken han som oftest lod dem, der godvilligen paa hans Opfordring overgave sig, nedfable, at bevæge dem til at gjøre Modstand. Dog var det kun med den Betingelse: at Rosaurus skulde være deres Anfører og staae i Spidsen for dem, at de besluttede at gjøre Modværge.

Det danske Flag, som ved Udfordringen kun var paa halv Stang, blev nu heiset op paa Toppen; og uden at give andet Svar, raabte Rosaurus, hvilket de Andre iftemte:

„Gamle Danmark leve!“ — og de sang Hattene over Hovederne, imedens de lod et dundrende Hurra stige mod Himlens Skyer, der som mørke Taa-ger hang over Skibet. Dette Hurra var for Peter Signalet til Angreb; og det var neppe, at Rosaurus kunde faae de trende høit strigende Fruentimmer ned i Rummet, hvor de, saa godt som det lod sig gjøre, bleve forstaaede, før Sørøveren lod sine Folk opløste et brølende Strig, idet en Rugleregner forkyndte: at han havde forstaaet Skibsbefættningens Mening.

Rosaurus havde den Smerte at see tvende af sine Folk falde; hvilket dog ligesom opflammede de Andre til Havn — og elleve paa engang affødte Rugler vare eiheller uden Virkning paa Sørøvernes forreste Baad, hvor Mandskabet var meget talrigt og næsten stod i en Klynge. Fire eller Fem faldt — og det syntes, som om denne uventede og skjæffe Modstand udbredte en Art Forvirring blandt Røverne — der

bog snart tabte sig og gik over til det frygteligste Raseri.

Baadene trængte sig tættere om Skibet. Kugleregnet fulgte paa Kugleregnet. Snart var den lille Hob, Rosaurus anførte, svunden ind til mindre end det Halve. Skipperen og Styrmanden vare blandt de Faldne; og Rosaurus selv var ude af Stand til at lade og fyre, da han var saaret i den høire Arm. De fire Matroser, der vare tilbage, tabte aldeles Modet og kastede Geværerne. Skibet blev derfor uden nogen videre Modstand taget.

Idet Søroverne besteg det, ilede den stærk blødende Rosaurus ned i Skibsrummet, for med sin venstre Arm at forsvare de tre ullykkelige Fruentimmer, der opløstede et Rødselsstrid, da de saae hans Blod flyde. Lucie, der havde nogen Dvælselse i Saarlægekunsten, forbandt, understøttet af Eline, hans Arm, medens Dine laae i Usmagt ved deres Fødder; men det var den gode gamle Pige næsten umuligt at saae Forbindingen til at sidde fast, da Rosaurus, der var saameget bekhjæftiget med sin elskede Pige, ikke kunde holde Armen stille.

Et frygteligt Brøl paa Skibsdækket vækkede Dine af hendes Besvimelse og var nærved at kaste hende tilbage i den. Det skræffelige, jublende Braal blev gjengtaget; og man hørte gjennemtrængende, fortvivlede Skrig at blande sig med det.

Rosaurus kunde ikke tage feil. Det var de overblevne Matroser, der bleve myrdede. Deres Dødsstrid

banede sig Bei lige til hans Hjerte. Uden at betænke, hvad han gjorde, styrtede han med Sabelen i den venstre Haand, efter at han havde tilluftet det inderste Rum, hvor Fruentimmerne vare, op paa Dækket, for, om muligt, at forsvare de Bærgeløse, der havde givet sig tilfange; men det var forsilbdigt — og Rosaurus var nærved at styrte tilbage: thi Skibsdækket var fuldt af Mænd af det rædsomste Udseende. Steiler og Hjul vare afbildede paa deres Baaben og Klæder. Paa lange Spyd bare de Skibssolkene af hugne Hoveder; og en Ræmpefigur, der endnu saae rædselsfuldere ud end de Andre, stod ubekymret om de Frygteliges vilde Færd og saae i en Riffert ud over Søen efter nogle langt borte liggende Skibe.

Med vilde Skrig styrtede Banden imod Rosaurus; og det hjalp ikke, at han igjennemborede Gen og saarede en Anden; han blev overmandet og bunden. En Karl af et djævelst Udseende styrtede til med et bredt Slagsværd, for at afhugge hans Hoved. Allerede havde han Armen, og Sværdet lignede i Luften — da et tordnende „Holdt!“ atter sænkede det ned mod Dækket, idet Manden med Rifferten vendte sig om. Paa hans Bud blev Rosaurus løst og fik sin Sabel tilbage.

I den høieste Grad forundret over denne uventede Udelmodighed, fastede Rosaurus sine Dine paa den selv af en Røversfloot frygtede Ræmpe. Det var den samme, der i hiin, kun altfor betydningsfulde Drøm havde vist sig for ham; — og da den Drabe-

lige talte til ham, gientjendte han paa Stemmen i ham den samme Mand, der havde udrevet Dine og Eline af Klosteret.

Han var nu uden Hat. Intet Plaster skulde hans ene Øie og det halve Ansigt. Ganske saaledes som i Drømmen stod han for Rosaurus, omgivet af de samme affyelige, bloddæstenede Karle. Drømmen var nu aldeles gaaet i Opfyldelse. Dine var vel frelst; Skøret var revet af hende; men nye og større Rødsler omringede den fra Døden Udrevne. Hun maatte atter synke i Jorden; thi hun var den nedrigste, den troløseste af alle Røveres Bytte; og Den, der kunde begaae sliq en Gjerning, som Peter havde begaaet — vilde vist ikke slippe sit Rov af Hænderne; ham maatte enhver Gnist af Udelmodighed være fremmed.

Bed at overveie dette, kunde Rosaurus ikke Andet end fortvivle; og det, at den Mand, der reddede Pigerne, og Lange-Peter var en og den samme Person — gav ham den Overbeviisning: at Alt var uigjenvindeligen tabt; at de Alle vare forlorne.

Med den høieste Forbittrelse bebreidede han Peter hans skræffelige Troløshed — og han kunde ikke lade være at ønske, at Dine ikke var blevet udrevet af Dødens Arme: thi da havde hendes Lidelser været endte. Selv Elines Skjebne kunde ikke i Klosteret bleven saa frygtelig, som den, der nu forestod hende.

Lange-Peter anhørte med den største Kølighed alle de Bebreidelser, hvormed Rosaurus overøste ham, og

lod ham uden Afbrydelse tale ud. Rosaurus havde, da han var bleven løst, truffet sig hen for Eugen til Rummet, hvilket han vilde forsvare til den sidste Blodsdraabe, om Nogen vilde trænge sig derved.

Peter, som giettede hans Hensigt, forsikrede ham: at det var til ingen Nytte, at han vilde forsvare et Paa, som Ingen agtede at indtage; da han, vel vidende om at Fruentimmerne der vare skjulte, under Dødsstraf havde forbudet sine Folk at nærme sig Skibsrummet, samt befalet dem: at undgaae at komme for Fruentimmernes Dine; ligesom han befalede dem: at faste Hovederne og de nøgne, udplyndrede Kroppe i Søen; og, paa nogle Enkelte nær, indtil nærmere Befaling, stige ned i Baadene; hvilket ufortøvet og nøiagtigen blev efterkommet.

„Har du intet Forfriskende? Ingen Bliin?“ — spurgte Peter med en ubegribelig Rigegyldighed, da Skibsdækket var bleven ryddeligt. „Jeg trænger til at nyde Noget. Du er brav og kjæk. Jeg ynder modige Folk. Jeg vil i Kahytten drikke et Bæger Bliin med dig.“

„Jeg drikker ikke med en Røver!“ — svarede Rosaurus med den dybeste Foragt — „en Morder; det foragteligste af alle Menneffer paa Jorden; en Sturk, af hvis Hovedhaar Ravnene skulle bygge Rede; hvis Dine de skulle udhakke, til Føde for deres hungerrige Unger; et Afftum, der paa Steiler og Hjul skal gaae i Forraadnelse og hvis Minde, stemplet med Skjændselens Brændemærke, skal affhyes og forbandes

af de sildigste Slægter, medens hans Pine i de evige Luer aldrig faaer Ende, og Helvede jubler over den første af sine Seire: da en Skurk, der er ligesaa nederdrægtig som Satan selv, er bleven dets Indvaaner."

"Har du udtalt?" — spurgte Peter med den største Rolighed — „Hvis ikke, da bliv ved! Din Lovtale kilbrer mit Dre mere end den skønneste Musik; men det Børste er, at jeg med Skam maa tilstaae: at jeg er langt fra aldeles at fortjene den. Seer du, for Exempel, dersom jeg havde bragt det saavidt i Fuldkommenhed, som du troer: da laae enten dit Hoved i dette Dieblif for dine Fødder, eller det knejsede paa Skibets Stormast. Din Kjæreste var da et Bytte for mine Folk, der ingen Hadere ere af smukke Qvinder, og vilde vide at hylde hendes Indligheder. Den anden Jomfru, der var saa frygtelig guul i Sunden, men blev hvid som en Villie, da hun her paa Skibet havde afvasket sit smukt formede Ansigt, hvilket jeg blev vaer, da du havde givet mig Smykkerne og Bungen, inden jeg forlod Eder: var da allerede min, og maatte i enhver Henseende føie sig efter min Villie. Men da jeg nu er langt fra at fortjene den Roes, du tilbeelte mig, og har fattet en særdeles Undest for dig, skjenker jeg dig ikke alene Livet, men endog din Pige, samt Alt, hvad der personligen tilhører dig. Skuden selv var ikke din; den tager jeg i Besiddelse som min retmæssige Eiendom; og da den rige Enke i Sjælland mister den, kan hun vel ogsaa und-

være sin Datter; hvilken du selv har sagt den skønne Jomfru er. Jeg har godt ifinde med denne Pige. Havde jeg strax vidst, hvor skøn hun var, var hun ikke kommet her paa Skibet. Hendes Indigheder have fængslet mit Hjerter. Jeg har længe været kjed af den eenlige Stand. Det er ikke godt, at Mennesket er alene. Jeg tager hende derfor til Rone og gjør hende til Dronning over den hele Skare, som jeg anfører. Blandt Kullens Bjerge har jeg en herlig, underjordist Bolig. Til den fører jeg min unge Brud. Naar du for Alteret har tilsvoret mig evig Tausshed, sætter jeg dig og din Brud iland ved Dreng i Sjælland. Du kan da uforstyrret holde Bryllup; og saavel for Alteret, som i Brudeseugen, vil du ikke glemme at tænke paa Lange-Peter, uden hvis kraftige Hjælp du endnu gif og hylede ved Stranden, og din Sjæls Elskede nød den evige Søn i Klosters tykke Muur — hvor hun var bleven indtil Dommelig. Er jeg nu saa slem, som du troede? Kan jeg ikke endog være god? Næf mig nu Haanden! Vi ville være Venner! Du kan da forkynde din Pige hendes Frihed, og Eline den Lykke, der venter hende."

Rosaurus var betagen af den høieste Forundring. Selv denne Røver og Morder var ikke ganske fri for at være ædelmodig og havde Følelse for Skønhed. Hvordan det end gif, saa var hans og de uhykkelige Pigers Stilling dog ikke saa skrækkelig, som han havde forestillet sig. Vel sandt: Elines Bestemmelse var

rædselsfuld; men var det dog ikke muligt, at hun ved List kunde undgaae den? Sørøverens Brynde for hende var ikke af den vildeste Slags. Han havde dog besluttet at ægte den Ulykkelige, der havde det Uheld at behage ham. Det var altsaa ikke tænkeligt: at han vilde tilføie hende noget Ondt. Muligen, at hun endog kunde bevæge ham til at afstaae fra sit Forsæt eller udvirke en Opsættelse. Tid var der dog vunden. Himlen kunde imidlertid sende Redning. Hyormegen Grund havde Rosaurus ikke til at stole paa dens Beskjermelse?

Disse Betragtninger fore som en Løbeild igjennem Ynglingens Sjæl; og Gud indgav ham, hvad der for den fælles Frelse var det Rigtigste at gjøre. Han rakte derfor Peter Haanden, som han ikke kunde undlade at trykke, og udbroød med uforstilt inderlig Rørelse:

„Du er frygtelig — men du er ikke ond. Der som ikke dette uskyldige Blod, som du har ladet udgyde, flød hen af Dækket som et strækkeligt Bidne om din Grusomhed, vilde jeg endog troe, at du var god. Saameget er vist: du er bedre, end jeg havde ventet; og derfor takker jeg den algode Gud, siden vi ere saa ulykkelige at være faldne i dine Hænder. Du vil ikke misbruge den Magt, du har over vor Skjebne; derfor takker jeg dig, og haaber Alt af den blidere Følelse i dit Hjerte. Dersom du virkelig elsker den ulykkelige Pige, som du tilligemed min Elskede udrev af Klosteret: hvor kan du da nænne at bringe hende

i din egen frygtelige Stilling? at udsætte hende for at dele den rædselsfulde Løb, der dog muligen kan blive dig til Deel, om du bliver fanget? Det er mere end troligt, at hun ikke kan dele din Følelse; at hendes Hjerte aldrig kan blive din Eiendom. Bring derfor hende og din Kjærlighed et Offer; og — det forsikrer jeg dig ved Gud — det skal forsøde din Dødsstund! Landsæt mig og de trende af Dødsangest ængstede Piger i Nærheden af Stralsund! Behold Alt, hvad vi eie. Vi ville endog, til hvad Sted du maatte bestemme, sende dig Løsepenge for os — og vi skulle aldrig aflade at lovprise din Høimodighed. Dit Die flammer af Bredens vilde Ild? Har jeg da fordret Formegent af dig? Du har jo viist, at du har Følelse. Lad den tale vor Sag hos dig! Du vil da forbarme dig over vor store Elendighed og ikke berøve en ædel, sorgende Moder sin Datter; det eneste Barn, en grusom Skiebne lod hende beholde til Trøst i Alderdommens Vinter; hvis Tab vilde knuse hendes Hjerte — ja styrte hende i Graven."

Peters Dine rullede frygtelig. Brede lyste frem af hans vilde, fortrukne Ansigt; og han svor en skrækkelig Eed paa: at før han skulde afstaae fra sit Forsæt, vilde han ved Krudt sprænge Skibet, med sig selv, Eline og de Andre, i Luften; og han vilde stormet ned, for strax at bemægtige sig den udskaarne Brud. Dog lykkedes det Rosaurus at neddæmpe hans Raseri og forhindre ham i at gaae ned i Rummet ved den Forsikring: at hans Ankomst vilde koste Eline

Livet, naar hun ikke var forberedt paa den; hvilket Rosaurus maatte love at gjøre. Alt, hvad han fik udvirket, var: at Peter gav ham det Løfte, ikke før næste Dag at tale om sin forehavende Plan; og da Rosaurus havde lovet at føre Fruentimmerne op i Kahytten, for at Peter kunde see og tale med Eline, gik han ned til de Vengstede, der, svævende imellem Dødsfrygt og Haab, længselsfulde forventede hans Komme — og den overrassende Efterretning: at de vare staaende Livet og Intet havde at frygte, blev modtaget med en Henrykkelse, der bedre lader sig tænke, end den kan beskrives.

Dødsangesten veeg for det fortryllende Haab, der, ved Rosaurus' Forsikring, blev til Visshed. Ingen af dem kunde Andet end prise Søroverens Høimodighed. Endog det: at han var den samme Kæmpe, som havde frelst Dine og Eline, bidrog til at berolige dem. Især var Eline uundtømmelig i at rose denne Edelmodighed hos en Røver. Hun anede ikke sin skræffelige Bestemmelse, eller at Lange-Peter havde havt mere end Bindesygge til Grund, for at erobre Skibet — og hun var den Eneste af Pigerne, der med nogen Fatning steg op af Rummet, for at gaae ind i Kahytten; ja, hun forsøgte endog at indgive Dine og Lucie Mod — og afflog ikke at række Peter Haanden og lade sig ledsage af ham. Hun taffede ham endog for hans Edelmodighed og tømte et lidet Bæger Blin paa hans Sundhed..

Peter blev ved denne hendes Venlighed aldeles

fortryllet. Hans Flammesie hvilede med brændende Begjerlighed paa den skønne Pige; men intet Ord forraadte hans Hensigt. Han var mild, venlig og forekommende; lod hente Forfriskninger fra sin Baad, som han bød Damerne; og dersom man ikke havde vidst, at der flød tolv døde Mennesker omkring Skibet, hvilke paa hans grumme Bud vare myrdede, skulde man ikke troet at være i Selstak med Nordens vildeste Sørøver, paa hvis Hoved flere Lande havde sat en høj Priis. Sin affhyelige Dragt, med de rædselsfulde Sindbilleder, havde han endog kastet og isørt sig en riig og smuk Klædning. Kort sagt: han havde saameget som muligt forjaget Alt, hvad der kunde minde om det Foresaldne. En smuk Dreng opvartede i Kakhytten. Endog hans Folk vare omklædte. De vilde Strig hørtes ikke mere; og da de beroligede Fruentimmer efter nogle Timers Forløb stige op paa Dækket, var Blodet afvasket paa dets Planker, og Røverbaadene vare saa langt borte, at man neppe mere kunde see dem.

Da det imidlertid var begyndt at blæse, blev Ankeret lettet, og Skibet seilede med en let Fart mod sin Bestemmelse, som var, uden om de danske Smaøer og Sjælland, igjennem Drefund at gaae til Kullen, hvor Elines tilkommende Skjebne skulde afgjøres.

Den hulde Pige kjendte den endnu ikke; hvorfor hun tillidsfuld overlod sig til det skønne Haab: snart at omfavne sin sønne Moder, som hun vidste var i den største Bekymring for hende. Dersom den ulykke-

lige Pige havde vidst sin stræffelige Bestemmelse — af Fortvivlelse havde hun styrtet sig i Bølgerne for at undgaae den. Det var ene paa Grund af Uvidenheden, at hun nød den Skygge af Fred, der var neddalet i hendes Hjerte; og at hun, med den til Bønnen fornødne Rolighed, kunde anraabe Himlen og dens Helgene om fremdeles at tage hende i Varetægt og bevare hende fra alt Ondt.

Hendes fromme Bøn fandt Veien til den Albarmhjertiges Dre. Ordenen skulde adsplitte den tunge Uveirssky, der endnu tættere vilde sammentrække over hendes Hoved, inden den styrtede ned og sønderknuste hende. Hendes Skytsengel svævede allerede med hævede hvide Vinger mod hende.

Dog skulde hendes Hjerte endnu bære i bange Frygt. Dødens Rædsler skulde atter omringe hende og de Benner, til hvilke hun endnu stærkere end ved Blodets Baand var knyttet, som hun elskede med uudsigelig Omhed og havde besluttet aldrig at forlade. Det inderligste Venstreb skulde ikke kunne frelse hendes Hjerte fra paany at bløde — men takfuld skulde de Alle erkjende: at Herrens Miskundhed er evindelig.

Det var en meget skøn, maanedklar Aften. Lucie, Eline og Dine havde indsluttet sig i Kabytten, som de havde tillaaet. Rosaurus stod paa Dækket og saae ud over Havets krusede Glade. Forskjellige Tanker giennemfore hans Sjæl; og de rædselsfulde Begivenheder, han, i den unge Alder af neppe toogtyve Aar, havde igiennemgaaet, fremstillede sig for ham.

Vel var det kun en Streiffugle, der havde saaret ham, og dog forarsagede den ham Smerte, hvilken han dog ikke agtede; og det var ene nogle ufrivillige Ytringer af den i halvvalte Sukke, der forraadte hvad han følte.

Denne hans Tilstand undgik ikke Peters Opmærksomhed. Ved sin Dreng lod han Rosaurus falde ned i Styrmandens Kahyt, som han havde taget i Besiddelse; — og Rosaurus maatte blotte sin Arm, som han med megen Omhyggelighed forbandt, efter at han med en Kniv havde aabnet for det sammenløbne Blod.

Rosaurus befandt sig efter denne Operation meget bedre, hvilket han forstikkede Peter, idet han takkede ham for hans Omhu og kunde ikke undlade at beundre hans fine og skaansomme Fremfærd mod Fruentimmerne; ligesom han ogsaa forstikkede ham om deres levende Erkjendtlighed.

Peters Dine gnistrede af Henrykkelse ved denne Efterretning; thi han havde stedse frygtet for, at Bligerne kun forstillede sig og i Grunden havde Modbydelighed for ham. Han udspurgte derfor Rosaurus nøie om de mindste Omstændigheder ved deres Ytringer ham angaaende. Især vilde han vide ethvert Ord, Eline havde sagt, i hvilken Henseende Rosaurus ogsaa tilfredsstillede ham; og han blev ude af sig selv af Glæde over hvad han hørte, da han deri troede at opdage en vaagne Tilbøielighed for sig.

Han fortalte nu Rosaurus, at han, foruden det

Tilflugtssted, han havde i Kullens Bjerger, hvor en faaans Munk, som han kjendte, skulde forene ham med Eline, eiede en skøn Borg blandt Skotlands Klipper, hvor Eline ret skulde være Dronning, da han agtede at gjøre sig aldeles til Herre af denne aldeles vilde, ligesom fra den øvrige Verden adskilte Bjergegn, hvis Beboere allerede frygtede ham og vist vilde blive ham lydige Undersaatter. Han vilde da kun et Par Maanedes neder hver Sommer gaar ud paa Erobring. Resten af Aaret vilde han tilbringe hos Eline, der Intet skulde savne af en virkelig Dronnings Pragt og Bequemmelighed — og han sluttede med at bede Rosaurus om at forberede hende paa hans Tilbud og hendes tilkommende Lykke.

Hvor ugerne end Rosaurus vilde paatage sig flig en Commission, maatte han dog love at udføre den — og Peter lovede til Gjengjæld, saasnart han havde havt Bryllup, at føre Rosaurus, Dine og Lucie hvorhen de lystede; om det saa var lige til Schweiz, da han vilde være alene med Bruden og nok skulde komme tilrette med hende. Rosaurus kunde ikke Andet end bære ved at erfare Styrken af denne Frygteliges Lidenstabs, der ikke kunde Andet end styrte den ædle Eline, der for hans og Dines Skyld havde lidt Saameget, i Glendighedens dybeste Svælg. Det var ham umuligt at sige Eline, hvilke Rædsler der forestod hende; men han maatte, som sagt, love det, og skulde næste Dag bringe Peter Bæst. De stilles ad, efter at Rosaurus havde faaet det Løfte af Peter,

at han indtil videre ikke vilde lade sig mærke med sin Kjærlighed.

Midnatstimen var imidlertid forhaanden. Rosaurus satte sig med draget Sværd foran Rahytsdøren; men han sov ikke. Hans Sjæl blev gjennemfrydset af Tanker og Grublerier; endelig troede han at have udfundet, hvad der for Diebliffet var det Bedste. Han vilde raadsføre sig med Dine og Lucie om hvorledes det kunde blive muligt at frelse den ædle Veninde, uden dog at udsætte enten hende eller dem for Fare; samt hvorledes hun kunde reddes, uden at de Alle skulde synke i den rivende Maelstrøm, hvis rædsomme aabne Svælg truede med at opsluge dem.

Dine og Lucie bleve betagne af den høieste Forfærdelse ved den skræffelige Efterretning, Rosaurus bragte dem. Eline havde lidt og opoffret saameget for Dine, hun var saa ædel og vennehuld; det blideste qvindelige Hjerte slog i hendes skønne Bryst; Dine elskede hende med mere end en Søsters Omhed; hvor naturligt var det derfor ikke, at Dine brast i Graad ved denne rædselsfulde Efterretning? Altsaa havde Eline kun undgaaet Døden, for at leve et Liv, der var værre end den marterfuldeste Død? Dette var mere end Veninden, uden at bringes til Fortvivlelse, kunde tænke sig. En hurtig Beslutning kunde ene frelse den ædle Ulykkelige. Men hvilken Beslutning kunde fattes og udføres paa et Skib, som svævede paa Havets Bølger? over hvilket den frygteligste af alle

Den smukke Stoppige. II.

Sørøvere befalede? Det Uhyre vilde flæbe den hulde Pige til Alteret og derved deelagtiggjøre hende i hans blodige Daad; ja udsætte hende for at tage Deel i hans stræffelige Straf, der vist ikke vilde udeblive, om hendes Livstraad ikke imidlertid var bristet i hans afskyelige, blodbestændede Arme, ved hans robbegjærlige, forbryderiske Hjerte.

Det var medens Eline i Enrum nedknælede for Herren og anraabte ham for hendes elskede Moders Liv, at dette Raad, hende angaaende, blev holdt; og man blev omfider enig om, aldeles at fortie den uhyggelige Pige Sørøverens Hensigter med hende, for saa længe som muligt at forstaae hende for de Qvaler, en sliq sønderknusende Efterretning vilde forbolde hende; ligesom det blev besluttet, at man, saasnart man satte Foden paa Landjorden, vilde gjøre hende bekendt med hendes farefulde Stilling, for at hun, om muligt, kunde flygte, var det endog ind i den tykkeste Skov, hvor hungrige Ulve tudende sønderrive ethvert levende Væsen, der kommer i deres Nærhed.

Dine vilde anstille sig syg og faae Eline til at gjøre det Samme. Den lange Sørøver vilde da være mindre paatrængende; og det var maastee dog muligt, at hun kunde undgaae at see ham, til de kom paa Landjorden.

Kun Lucie skulde vedblive at være frisk, for at kunne bringe de tvende Andre, hvad de behøvede; og hun skulde stedsse berette, at de bleve sygere og sygere. Det kunde ikke være vanskeligt at faae Eline til at

deeltage i en Plan, der var saa tillokkende, da den befriede hende fra at see den Forhadte, hvis sidste Daad havde gjort ham saa frygtet. Rosaurus skulde da søge at indbilde ham, at Eline lod til ikke at være utilbøielig til at modtage hans Haand, naar han vilde forstaaene hende for at give ham sit Ja, medens hun var paa Søn.

Efter Rosaurus' Udregning kunde der omtrent medgaae tre eller fire Dage inden de kom til Kullen i Skaane. Naar Skibet var i Nærheden af en af de danske Smaasøer, helst Følster eller Møen, formodelfst deres Nærhed med Sjælland, skulde de foregivne Syge lade, som om de vare nær Døden, for at komme iland; man vilde da haabe Redning ved Himlens Naade, Rist og gode Menneffers Bistand. Eline, som kom til, blev meddeelt saameget af Planen, som hun skulde vide, og der blev strax begyndt paa at udføre den.

Da Rosaurus kom til Peter, talte han allerede om den Upasselighed, der, som en Følge af den udfandne Skræk, havde angrebet Dine og Eline, hvorfor han kun halvt havde faaet udrettet sit Grinde; men kunde dog af Elines Udladelser, da han, skjøndt kun løseligen, meddeelte hende Peters Forslag, mærke, at hun ikke var utilbøielig til at modtage det; ligesom han raadte den Forelskede til, ikke at foretage sig noget Videre i denne Sag, før hendes Upasselighed, som Sølusten forvoldte, gik over; da han saa vilde staae ham inde for hendes Samtykke.

Nonnen kom i det samme skrigende op og forlangte først Vand; og da Rosaurus vilde bringe det, forsikrede hun, at han ikke kom ned i Kåhytten, da begge de stakkels unge Piger vare i en Tilstand, der ikke tillod at nogen Mandsperson kom til dem. Den ellers saa kloge Sørøver løb i Snaren; og Pigerne bleve derved stedsø alene.

Ingen led mere ved denne List, der saa godt lykkedes, end Rosaurus; thi i hele tvende Dage saae han ikke sin kjærlighedsfulde Dine; men han maatte blive fra Kåhytten; thi ellers vilde Peter ogsaa være kommet der — og da havde han vist ikke undladt at gjøre Eline den rædselsfulde Kjærlighedserklæring.

Anden Dagen efter at Skibet var røvet og dets Mandskab myrdet seilede det forbi Lolland og Falster, fra hvilke Lande det dog holdt sig i en tilbørlig Afstand, uagtet Peter havde heiset dansk Flag, og det derfor var umistænkeligt. Men imod Aften passerede det Møen, som det kom nærmere; og Lucie raabte nu hændervridende, idet hun styrtede op af Kåhytten:

„Forbarmende Himmel! Er der da ingen Naade at haabe eller vente? De uhyggelige unge Jomfruer døe under mine Hænder! Lad os dog komme iland! Er det ikke skrækeligt, at de uskyldige Børn saaledes skulle martres! Jeg troer ikke, at Jomfru Eline lever til imorgen!“

Peter blev ved disse Ord hed om Hjertet og lovede at lade dem komme iland, naar han først havde

meddeelt sine Folk nogle nødvendige Ordre; hvorfor han lod et underligt stort, med stærke Farver bemalet Flag heise. Det varede ikke længe, inden en Baad af hans Røverslaade nærmede sig Skibet. En Mand steg ombord; og Peter befalede, at trende af Baadene skulde lægge sig ved Møens Klint lige overfor Dronningestolen, i hvis Nærhed de skulde opslaae tvende Telte, som de omhyggeligen skulde bevogte, og næste Morgen komme til Skibet, for at sætte ham og hans Følge iland. Det øvrige Mandskab med samt Baadene skulde saa ubemærket som muligt see at komme forbi Amager og Kjøbenhavn og holde Middelveien mellem Sjælland og Skaane for at komme til Kullen, hvor han snart selv vilde indtræffe og give dem nærmere Ordre.

Baadene affeilede usfortøvet; og da det stundede til Aften, søgte Peter en god Ankerplads i dette ham saa bekendte Farvand, hvor Skibet blev liggende til næste Morgen, da det strax lettede og styrede Coursen lige mod Møens hvide Bryst, der, omhyllet af en let Taage, viste sig for Peter, hans Folk og den mod den elskede Strandbred stirrende Rosaurus, som med bankende Hjerter onskede atter at betræde Fædrelandets Ryk, hvorfra han forfulgt af selve Døden nys var flygtet; og han var fast besluttet at vove Alt, selv Livet, for at frelse Eline fra at blive Morderens Eiendom.

Det var en usædvanlig klar og skøn Efteraarsdag. Solen nedskænkede en vederqvægende Barme over

Havet; og Binden var netop stærk nok, til lempeligen at føre de ængstede Fanger til det yndige Land, der, kjendt i det Mindre, er en tro Afbildning af det herlige Schweiz, hvortil deres Længsler saa længe havde stundet.

Kl. 10 om Formiddagen bleve de foregivne syge, tæt indhyllede Piger baarne iland; og Eline fandt sig taalmødigt i, at den frygtelige Peter beviste hende denne Tjeneste og trykkede hende tæt op til sit vellystige, forbryderiske Hjerte. Hun kjendte jo endnu ikke hans Hensigter, og hun takkede ham derfor blidt for hans Omhu.

Neppe var Peter gaaet ud af Teltet, før Dine og Lucie, dog med den yderste Forsigtighed — da en halv Snees af de frygtelige Karle stode Bagt omkring Teltet — berettede Eline, i hvilken Fare hun svævede; samt underrettede hende tillige om det eneste sandsynlige Middel, de havde udtænkt til hendes Frelse.

Eline forfærbedes derved meget, men hun lod ikke Fortvivlelsen tage Overhaand hos sig. Rast i sine Beslutninger, betænkte hun sig ikke et Dieblit paa at udsætte sig for — om det skulde blive Tilfældet — at nedstyrte i Klintens uhyre Afgrunde, eller blive et Rov for Ulvenes Graadighed, men var strax rede til at flygte — og man ventede kun paa Rosaurus, der, saa godt som det lod sig gjøre, udspejdede den næsten uigjennemtrængelige Klippeegn, for nøiere at bestemme

Flugten, som man ved Hjælp af en ny List snarlig agtede at udføre.

Eline besluttede at følge sine Veninders Raad: at være yderst venlig mod Peter, ja endog give ham Haab, om han, hvilket man befrygtede, skulde erklære hende sin Kjærlighed og sine Hensigter. Dersom han trængte stærkt ind paa hende, vilde hun endog give ham sit „Ja“, for at gjøre ham aldeles sikker. Hun haabede derved at blive aldeles ubedogtet. Maaskee han endog i Anledning af Forlovelsen kunde foranstalte en lille Lyftighed, hvorved Folkene kunde blive berusede, hvilket meget kunde lette Flugten.

Saa vel hun som Dine anstillede sig derfor efterhaanden, som om Sygdommen gik over; og lode næste Dag, som om de vare fuldkommen friske.

Hvad de formodede, indtraf virkelig. Den anden Dag, strax efter Middag, gjorde den blodige Beisler Eline sin Kjærlighedserklæring; og da hun, efter nogen Bægring, samtykkede i hans Ønske — gav den Henrykte hende hendes egne Smykker i Fæstensgave, som hun med tilsyneladende Taknemmelighed modtog. Brudgommen opfyldte gjerne Brudens Bøn om at blive iland et Par Dage. Et Gjæstebud blev anrettet; og Peter beklagede kun den Nødvendighed, der havde tvunget ham til at lade sine Folk drage i Forveien, da han havde ønsket, at de skulde have deeltaget i Festen, som han næste Dag agtede at fejre i Anledning af Forlovelsen.

Det var paa et aldeles indesluttet Sted, i en lille

Dal mellem steile Kridtbjerge, at Teltene vare opslagne. Posterne bleve fordoblede, for at man kunde være sikrede for ubudne Gæsters Ankomst. Vine og Frugter bleve bragte iland; og da Veiret endnu var temmelig godt, og Faarene gik ude, bleve trende Lam røvede, som Peters Mesterkok, en forhenværende Bøddel fra Rostock, maatte slagte for at stege dem til Forlovelsesfesten, som med saamegen Pragt, som det var muligt at tilveiebringe, skulde celebreres.

Peters Henrykkelse var stormende, og — saa blind kan Kjærligheden gjøre, om man ellers kan kalde Peters vilde Følelse saaledes — han tvivlede ikke paa, at Eline virkelig elskede ham.

„Tafnemmelighed har banet Kjærligheden Veien til hendes Hjerte!“ — sagde han til Rosaurus, da han om Aftenen forbandt hans saarede Arm. — „Det er ogsaa rimeligt, at hun elsker mig, thi jeg har jo saa godt som frelst hendes Liv; idetmindste kan hun takke mig for sin Frihed. Hvilken Forstjæl er der dog ikke paa at spæge sit Legeme i et Kloster, i det lave, sumptige Holland, og at leve som en Dronning i det herlige, flippesfulde Skotland? Der skulde hun adlyde. Paa min Borg kan hun befale. Iovermorgen bryde vi op, og vi kunne da snart være i min faste Bolig i Staane. Vel sandt, den er under Jorden; men den er beqvem, tør og rummelig; og fremfor Alt, sikker. Du skal see, at Eline skal faae en Brudeseeng af det skønneste Træ med de deiligste Silkebolstre og fine hvide hollandste Lagner, for hvilke er

fyet brabantſke Knipslinger og Guldfryndſer. Den blev ſendt hertil fra Nederlandene med Dronning Eliſabeth ſelv. Skibet, ſom den, tilligemed det koſtbareſte Huusgeraad, var paa, blev i Stormen løsbrevet fra de øvrige Skibe, der fulgte med den unge Dronning. Jeg kaprede det i rum Sø. Beſætningen maatte ſpringe over Klingen. Da diſſe Koſtbarheder vare bragte paa mine Fartøier, lod jeg Skibet bore iſænk — og Alle troe, at det er forliiſt. Det er denne forbiftrede Brudeſeng, der har gjort mig Hovedet kruſet; thi ſiden jeg har ſaaet den, kan jeg ikke lade være at tænke paa, hvor herligt det var, naar der laae en ſmuk, ung Brud i den. Jeg fører den med mig til Skotland. Hiſt i den rummelige Kahyt ſkal den ſættes op. Eline ſkal ingen Beqvemmeligheder mangle paa Søen; og — ſom ſagt — naar hun kommer iland, er hun en reſgerende Fyrſtinde. Mine Statte ere umaadelige. Hun ſkal i Rigdom kunne maale ſig med Dronningen af Skotland ſelv.“

Peter blev afbrudt af Roffen, der foreſpurgte ſig om Noget. Roſaurus tog deraf Anledning til at forlade den foreſſkede Morder, ſom bad ham at ſige til Eline, at han kom for at ſige hende Godnat, inden han begav ſig til Hvile. Eline blev ved dette Budſtab betagen af den høieſte Forførdelſe; thi hun havde bemærket, at Peters Følelſe kunde blive ſtormende. Med vild Lidenſkab havde han nogle Timer tilſorn trykket hende til ſit Bryst. Hvad kunde hun derfor ikke have at befrygte af et ſaa ſildigt Beſøg? Begyn-

delsen var gjort. Hun maatte spille den paatagne Rolle tilende.

Klagende over en stærk Hovedpine, modtog hun derfor den Forelskede, som, da hun tillige forstikkede, at hun var meget mat, snart forlod hende, men hun maatte finde sig i, at han trykkede sin brede Mund paa hendes Rosenlæber og favnede hende ved sit vilde, brødebetyngede Hjerte. Hendes Tilstand var skrækelig; og den BOLD, hun gjorde paa sig selv for at forstille sig, kostede hende i Nattens Stilhed tusinde Taarer.

Dine og Lucie, mellem hvilke hun laae, hørte hende udstøde dybe Sukke, lige indtil hun henad Morgenstunden faldt i en urolig Slummer; og kun med Taarer hjulste hun den frembrydende, hende og hendes Venner saa vigtige Dag, der skulde afgjøre deres Skjebne. Kun Gæt bidrog noget til at berolige hende; det var den uroffelige Beslutning, hun havde taget, aldrig, i noget Tilfælde, at træde for Alteret med Forbryderen; og — om det skulde være nødvendigt — ved Døden at befrie sig fra Skjændsel. Dog vilde hun, ligesom Dine, kun i den yderste Nød betjene sig af dette voldsomme Middel, hvilket hun i dette Tilfælde ansaae for tilladeligt.

Forlovelsesfesten, der ikke var gaaet af uden en blandt Folkene almindelig Sviir — uagtet Peter havde befalet, at de ikke maatte beruse sig — var næsten

tilende. Brudgommen var ganske fortryllet af den skønne Bruds Indligheder og udtømte alle de Staalder, hun udbragte, indtil den sidste Draabe, saa at Peter ved Maaltidets Slutning næsten havde en Ruus. Dette stemte ganske overeens med den lagte Plan; men Peter blev ved ethvert Bæger, han udtømte, mere kjærlig og paatrængende, hvilket var Eline til megen Besvær og foraarsagede en saa stor Sjæleangest, at hun ikke turde nøde ham mere.

Hun tog omsider sin Tilflugt til det sædvanlige Paastud, at hun havde Hovedpine, for at undgaae hans Kjærtægn, hvilket ogsaa omsider lykkedes; og Peter gik med Rosaurus ind i det andet Telt, hvor Rosaurus, under Paastud af at han vilde have mere Vin, atter fik Vinskinden fremsat paa Feltbordet. Han magede det snildt saaledes, at han kom til at sidde paa en Plads ved Enden af Bordet, op til Siden af Teltet, hvor han, ubemærket af Peter, kunde helde Vinen af sit Bæger paa Jorden og paa denne Maade undgaae at blive beruset, hvilket ikke var Tilfældet med Peter, der inden Midnat var i en Tilstand, der næsten gjorde ham det umuligt at reise sig af Stedet, hvor han sad.

I denne Tilstand vilde han have været ind til Eline, for at sige hende det sidste Godnat; men da han kom ud af Teltet, virkede Luften saaledes paa ham, at han faldt bevidstløs til Jorden; og det var neppe, at Rosaurus og fire af de mere end halvbrukne

Skilbvagter, kunde faae ham slæbt ind paa Leiet, hvor han strax faldt i en stærk, snorkende Søvn.

Nu var det afgjørende Dieblif kommet. For desiffrere at kunne bruge det, overgav Rosaurus Føl-
kene den betydelige Næst, der var tilbage af Vinen, og lagde sig, inden de forlode Teltet, foregivende at han vilde til No, ned ved den sovende Peters Side.

Saa snart Skilbvagterne vare borte, reiste Rosaurus sig op og lyttede med den meest spændte Opmærksomhed efter hvad der foregik udenfor Teltet. Han kunde tydelig høre, at Skilbvagterne vare sammen og bandede og drak i Selskab. Det varede ikke længe inden han kunde mærke, at Nogle af dem vare overstadig drufne. En af dem raabte endog med rallende Stemme, idet han tumlede mod Teltet:

„Vi ere nogle Narre, at vi ville staae Vagt i flig en Hundefulde, som det er. Lader os ligge ned; det er meget mageligere, og vi kunne da lige saa godt passe paa, som naar vi staae. Hei, Kammerat! du ligger jo allerede. Det er ret! Jeg vil ogsaa lægge mig. Gjører I Andre kun det samme. See saa! Bamsen op over Hovedet. Men tager Eder vel iagt, at I ikke falde isøvn. Nei, sove maae vi ikke. God Nat! Jeg har faaet saadan en bandsat Hiffe! Det kommer af Nattefulden. Jeg vil derfor see, om jeg ikke kan — — Det er da ogsaa en Satans Gaben. Hvad Djævelen er det? Ja, saa min Sjæl! De sove alle Mand! Ja, kan I sove, kan jeg, gale mig! sove med. Den forbandede Hiffe! Havde jeg blot

en lille Taar Wiin; men de tørstige Hunde have ikke levet en Draabe. Na, Na, Na! Jeg maa lægge mig bedre hen for Døren; saa kan jeg strax mærke, naar den fremmede Herre vil løbe sin Vej. Han maa da snuble over mig; og saa skal jeg nok gribe Krabat'en saadan fast i Benene, at — —"

Snart hørte Rosaurus ham snørke. Hurtigt greb han Lampen for at medtage nogle Smaating, der vare nødvendige til Flugten. Peters uhyre store Føldekniv, som laae paa Bordet, var det første Stykke, han bemærkede sig.

Skinner af Lampen faldt i det samme paa den Sovendes Ansigt. Med affhyelige, næsten grinende, fordreiede Træk laae han der, med blottet Hals og Bryst; og den Tanke faldt Rosaurus ind, med et djervt Snit at overkjøre hans Strube, — og siden gjøre det samme ved de Andre. Da var han og de ulykkelige Piger frie; og han havde befriet Verden fra fjorten blodbestænkte Uhyrer, hvis hele Liv var en Række af Mord og Røverier. Kunde vel nogen Daad være ædlere end denne? Og beviste han ikke sit Fødeland, ja Mennekeheden, en sand Tjeneste ved at udføre den?

Allerede havde han sin sunde, venstre Arm, med Kniven i Haanden, udstrakt mod Morderens Hals, medens hans Die forskede efter Stedet, hvor han bedst og lettest kunde bibringe ham Døden, da — saa forekom det Rosaurus — et ufrivilligt Suk eller dæmpet Skrig lød lige ved hans Øre.

Rosaurus veg forskædet et Skridt tilbage. Suk

kede Forbryderen isøve over, at han midt i sine Syn-
der skulde gaae ud af Livet? Eller var der Noget
foruden Rosaurus og Peter i Teltet?

Rosaurus lyfte med Lampen rundt omkring og
opdagede nu, at Peters Dreng, Daniel, som han siden
af Peter selv havde faaet at vide var hans Søn, laae
bag en Kasse i Teltets Baggrund; men han var —
saaledes forekom det Rosaurus — i en dyb Søvn og
vaagnede ikke engang, da Rosaurus ruskede i ham.
Hurtig traadte Rosaurus atter hen for Peter — men
det var ham ikke muligt at dræbe ham.

Han mindede sig nu, at Peter, skøndt en Røver
og Morder, dog havde nogle gode Egenskaber; og
han kunde ikke nægte for sig selv: at Peter havde be-
handlet ham og hans Fruentimmer bedre, end man af
en Mand af hans Haandtering kunde vente.

Var det ikke at have megen Tillid til ham, Dine
og Lucie, at han havde lovet at frigive dem, saasnart
de for Alteret, med Haanden paa den hellige Skrift,
havde svoret: aldrig at opdage hans Opholdssted?
Og hvor kunde han snigmyrde den Mand, der havde
Tillid til ham?

Rosaurus blev betagen af Forfærdelse over de
skrækkelige Tanker, der havde indsneglet sig i hans
Siæl. Hurtig kastede han Kniven bort, idet han
uvilkaarligen udbød: „Lev! Jeg skænker dig
Livet!“ — og ilede saa hurtigt ud af Teltet, som
om han frygtede for, at han skulde forandre Tanker;
og han var nær faldet over den sovende Skildvagt.

Mere varligen traadte han, ved Hjælp af Maanes
 skinn, over de Andre, og kom uden nogen Forhin-
 dring til Fruentimmernes Telt. Uden at tale, førte
 han dem ud af det — og snart vare de langt fra
 deres Røver og Bevogtere; men de vandrede vilde-
 farende omkring iblandt de steile Klintbjerge, af hvilke
 de ikke kunde finde nogen Udgang. Ofte vare de
 nærved at styrte ned i dybe Afgrunde; og deres Ønske
 at komme til en Landsby eller blot et Huus, hvorfra
 de kunde blive befordrede til Færgen, for at komme til
 Sjælland, blev uopfyldt.

Dog vedbleve de at ile, for at komme saa langt
 bort som muligt — men ved Dagens Anbrud gjorde
 de den skræffelige Opdagelse: at de endnu vare paa
 Klinten og muligen i Nærheden af Teltene; thi de
 hørte Peters frygtelige Raab til sine Folk, hvilke de
 kunde vide vare paa Jagt efter dem; ja de saae endog
 Nogle af dem ile over en Bjergtop — og de Ulykkelige
 maatte lægge sig ned paa Jorden og tilbække sig med
 Træernes affaldne Løv, for, om muligt, at undgaae
 at falde deres Røvere i Hænderne.

Hvorlænge de havde ligget i denne skræffelige
 Stilling, vidste de ikke; men da de ikke længere hørte
 Raab, vovede de at reise sig og forsøge at ile videre.
 De havde omtrent gaaet en halv Time, da de, istedet
 for at være komne ind ad Landet til, saae — at de
 vare ved Stranden, hvilket forfærdede dem meget.

Dog, de vare komne ned af Klinten og haabede
 derfor at undkomme; hvorfor de ilede temmelig nær

til Strandbredden imod Nord, thi Rosaurus vidste, at Sjælland laae nordlig for Møen.

Deres Fryd var ubeskrivelig stor, da de saae en Fisser med sin Baad at styre lige mod Landet. Ifte uden Sjøleangest vovede de sig ned til Havbredden; — og for nogle Guldstykker, som Rosaurus havde hos sig, fik de Fisseren til at kaste sine Fiske i Søen og tage dem i Baaden, i hvilken de dog af Forsigtighed lagde sig ned paa Bunden.

Snart vare de uden om en Landtunge; og en tyk Bøgestøv skjulte aldeles Klinten for dem. Rosaurus hævede frygtfom Hovedet i Beiret, og — Stevens Klint viste sig i det Fjerne for hans henrykte Øie.

For dog noget at ligne Fisseren, astraaf han sin Kjortel og satte sig med bare Skjortearmer ved Siden af Fisseren, for at hjælpe ham at roe, at Farten kunde være deshurtigere. Snart vare de et godt Stykke borte fra Møen. Fruentimmerne vovede allerede at forlade deres umagelige Leie og sætte sig i Baaden; og de takkede Gud med Gladestaarer for den forhåbende Frelse.

Dog, deres Glæde blev snart forvandlet til Graad; deres lyse, yndige Haab til den forfærdeligste Forvirrelse.

En stor Baad ilede i den gunstige Vind med fulde Seil imod dem — og de opdagede med en Forsærdelse, som ingen Pen kan skildre, at den tilhørte Peter og var bemanded med ti af hans Følf.

Snart var den lille Roerbaad indhentet og taget. De Ulykkelige's Klagekrig anraabte forgjæves Himlen om Frelse. Efter de blodtørstige Sørøveres Sædvane, blev den uskyldige Fister nedfablet. Rosaurus, som havde ventet samme Skjebne, blev belagt med svære Jernlænker, og alle Fruentimmerne koblede sammen, da de vare bragte i Røvernes Baad. Seilene bleve under Jubelraab heise; og uagtet Vinden var imod, kom de, ved at krydse, i faa Timer til Skibet, der havde lettet Anker og allerede stak i Søen.

Peter stod paa Dækket. Hans Ansigt var frygteligt. Bredden lynede af hans Dine; og han rakte ikke engang Eline Haanden for at hjælpe hende op paa Skibet. De Ulykkelige ventede hvert Dieblis at blive myrdede og havde anbefalet deres Sjæle i Allforbarmerens Hænder; men dette blev ikke Tilfældet. Uden at værdige Rosaurus, Dine eller Lucie et Ord, lod Peter Eline løse fra de Andre og førte hende selv ned i Kabytten, idet han, dog uden Haardhed i Stemmen, sagde: „Jeg burde straffe dig for din Trosøshed; men din Straf skal ene bestaae i, at jeg vil elske dig høiere. Endnu i denne Nat deler du mit Leie; og dine Venner skulle om trende Dage, som Slaver, opvarte ved dit Brudebord!“

Eline gjorde Modstand og freg høit; men hun blev desuagtet indspærret i Kabytten, som Peter uundvig fra tillaaelse, hvorpaa han tog Nøglen til sig. Paa et Bink af ham bleve Dine og Lucie bragte ned

i Kabyssen og Kosaurus i Rummet, hvor han blev lænket til en Bjælke. Den ringeste Straale af Haab paa Peters Edelmødighed, der var bleven tilbage i de sønderknuste Hjerter, veeg ved denne Behandling aldeles — og de fortvivlede Pigers Klageraab ved at erfare den affhyelige Beslutning, der ved Drengen blev dem forkyndet: at de, ved den anstundende Rats Begyndelse, skulde overgives som Bytte for Folkene, foer som tværggede Dolke igjennem Kosaurus' blødende Hjerter.

Da Drengen kom ned med Vand og Brød til ham, spurgte han: om man mishandlede Dine og Lucie, siden de ffrege saa frygteligen. Daniel sagde ham nu den rædselsfulde Marsag — Kosaurus geraadede derved i den frygteligste Tilstand og udstødte de rædsomste Forbandelser mod Peter. Daniel, som virkelig havde fattet Yndest for Kosaurus, søgte at trøste ham, idet han deeltagende udbød:

„Edele Herre! det gjør mig ondt for Eder; og jeg ønsker ret af Hjertet, at I ikke var bleven indhentet, uagtet I i Nat gjorde mig yderst forfærdet, da I stod med Kniven over Halsen paa Høvidsmanden. Jeg troede sandsfærdigen, at I ogsaa vilde myrdet mig. Da I var gaaet ud af Teltet, vilde jeg vækket ham; men han sov saa haardt, at det blev mig en Umulighed. Omfider vaagnede han dog — og jeg fortalte ham, i hvilken Fare han havde været, samt at I ikke nænte at ffjære Halsen over paa ham. Han blev derved meget rørt — og dette er ene Mar-

jagen, hvorfor Eders Hoved ikke er bleven hugget af og sat op paa den største Mast; thi eftersom I havde hans Liv i Eders Hænder og skaaenede det, vil han ogsaa skaaene Eders. Det Børste er: at han nu aldrig mere vil fæste Tro til Eder, da I vist vilde forraade ham, om I blev fri; hvorfor I skal være hans Slave, saalange I lever, og følge med ham til Skotland, ja maaskee til den nye Verden, hvortil han siger, at han vil reise, naar han først har holdt Bryllup og været i Skotland."

Drengen gif, og man kan tænke sig Rosaurus' frygtelige Tilstand. Han geraadede i et til Banvid grændsende Raseri og forsøgte at sonderbryde sine Lænker. Da dette mislykkedes for ham, rev han Forbindingen af sin Arm, for at bløde sig ihjel; men ingen Draabe Blod flød af det næsten halvt lægte Saar. Det var kun hans Hjerte, der blødte saa frygteligen — og dog kunde det ikke briste i sin uendelige Smerte.

O, hvor forbandede han nu ikke sin daarlige Medlidenhed med den myrdende, grumme Sørøver, og ønskede: at den Gnist af en bedre Følelse, der var i hans Hjerte, maatte forsvinde deraf; thi saa turde han og de uhyggelige Piger, hvis forestaaende rædselsfulde Skiebne han ikke turde tænke sig, dog haabe at blive myrdede; og han fandt, at den Skiebne, der var beredt dem i Klosteret, var misundelsesværdig mod den frygtelige Lod, de havde ivente. Han ønskede, at de ikke maatte opleve Dagens Ende. In-

gen Efterretning kunde nu været ham fjærere end den, at de vare døde — og hans eneste Haab var, at Dine kunde faae Leilighed til at støde sig en Kniv i Brystet; thi under disse Omstændigheder maatte Døden være hende sød — og han vidste: at den hulde Pige tusinde Gange før vilde døe, end leve i Skjændsel og Trældom.

Rosaurus blev, hvor fortvivlet han end var, opmærksom ved en usædvanlig stærk Bevægelse paa Skibet, hvori Peters tordnende Røst blandede sig; og han kunde mærke: at alle Seil vare satte til, da Skibet havde en overordentlig stærk Fart. Omfider hørte han, at Peter gav Ordre, der bebudede et Angreb eller Forsvar; og det varede ikke længe, inden han hørte Skud og kunde mærke, at Skibet var i en heftig Træfning.

Saavel Eline, som Dine og Lucie bleve førte ned i Rummet til ham; og han erfarede af Eline, der havde seet ud af Rahytwinduerne, at de vare omringede af tvende store Seilere, der allerede begyndte at bestyde Skibet.

Man kan gjøre sig et Begreb om de forskjellige Følelser, der bestormede de Fortvivledes Hjerter. Angest og Haab, Dødsfrygt og glad Forventning afveirlede med hverandre. Ofte troede de, at Skibet skulde synke eller komme ibrand, saa voldsomt blev det beskudt — og de Døendes Sfrig blandede sig med Ranonernes Torden.

Omfider blev Angrebet stærkere og — som det

syntes — Forsvaret svagere. Skibet blev omsider under et jublende: „Kong Christian leve!“ erobret og bestaget, hvilket de Fangne tydeligen kunde høre. Deres Henrykkelse var ubestridelig stor, omendstjondt de ikke kunde være rolige, hvad Følgerne af deres Hændelser i Klostret angik.

Da Tumulten noget var fagnet, blev den ovenfra laasede Luge ned til Rummet aabnet. Den bærende Daniel førte en Mand derved. Eline og Rosaurus gjenkjendte i ham — den modige, unge Skipper Clement; ligesom han gjenkjendte dem paa Stemmen, hvilket han ikke kunde paa deres forandrede Ansigter.

Rosaurus' Lænker bleve løste og de Befriede førte op paa Dækket, hvor flere Liig, blandt hvilke Peter selv var, laae svømmende i Blod. Den øvrige Besætning blev, sluttet i Lænker, ført ned i Rummet, som de Reddede nyligen havde forladt.

Clement, som af den ædle Konge var gjort til Commandeur over de trende Skibe, hvis Bestemmelse var: at tilintetgjøre Lange-Peters Uvæsen i de danske Farvande, havde paa Pynten af Amager taget een af Søroverens bemandede Baade. Ved Løfte om Benaadelse, havde Folkene bekjendt, hvor deres Ansører var.

Clement var ufortøvet gaaet paa Jagt efter ham; og — som vi vide — hans Tapperhed blev kronet med det heldigste Udfald. Kun beklagede Clement: at Peter ikke havde havt sin hele Styrke samlet, eftersom

han syntes, at det ikke var nogen Fortjeneste, med tre Skibe at erobre eet. Dog kun Overlegenhed i Styrke kunde fælde Peter, der med sit vilde Levet forenede den største Kyndighed i Søvæsenet, var overordentlig godt bevæbnet og befalede over Folk, der trodsede Døden — en Mand, om hvem man med Sandhed kunde sige: at han kunde blevet sin Tidsalvers største Helt, dersom han ikke var bleven dens største Røver.

De Befriede besteg Clements eget Skib, hvor deres første Forretning var: at takke Gud for den uformodentlige Frelse. Deres Andagt var reen og brændende, og de lovede høitideligen: ved Gudsfrugt og Gævmildhed mod den Arme hvert Aar at helligholde denne vigtige Dag, da Herren saa vidunderligen, i rette Tid, havde sendt dem Frelse i den Elendighed, der, værre end Døden, omspændte dem; og de beslattede, efter Clements Raad, at lægge deres Fremtids Skjebne i den retfærdige Konges Hænder, og ingen af deres Begivenheder følge for ham.

Binden var, som vi vide, gunstig. Næste Dag ankrede Clement paa Kiøbenhavns Rhed, hvor en Mængde Baade omringede det erobrede Skib, hvorfra Forbryderne bleve bragte iland, for at dømmes og straffes.

Jubelraab modtog Clement, da han satte Fod paa Landjorden; og han begav sig usfortøvet med de Frelste til Kongeborgen, for at berette Kong Christian dette hans første Togs heldige Udfald, og indhente

nærmere Ordre angaaende den store Rest af denne frygtelige Bande, som man troede endnu maatte være i Rattegattet; ligesom han ønskede: at kunne drikke sin Konges Staal i Peters hemmelige Bolig i Kullens Bjerge.

Hvad Clement havde forudsagt, skete virkeligen. Kong Christian modtog de af onde Menneſſer og en fiendſk Skjebne ſaa grusomt Forfulgte med huldsalig Raade og tilſagde dem ſin kongelige Beſkyttelſe — hvilket han ogſaa i Gjærningen holdt; thi endnu ſamme Dag gav han Dine et Patent, der hjemlede hende Beſiddelſen af alle de af hendes Faders Eiendomme, der ikke for Penge af Uvedkommende vare kjøbte. Blandt diſſe Eiendomme var Larmands betydelige Gaard paa Kjøbmagergade, hvilken den endnu fangne Biſp maatte tilbagegive. For ſaameget ſom muligt at erſtatte Dine og Roſaurus deres umaadelige Lidelſer og deſtraftigere at kunne beſkytte dem, antog Kongen Roſaurus til ſin Haandſriver, og Bernhardine blev anſat ſom Hofdame hos Skjønheds, Bli dheds og alle Dyders Dronning, den huldsalige Eliſabeth, der fik den ædle Pige overordentligen kjær; ved hvis Raade og vennelſe Godhed hun ſnart glemte Livets Storme; og det blev Dine tilladt, at have ſin Veninde og den gode Lucie hos ſig.

De Elſkende ſaaes hver Dag; og Vinteren hendarndt for dem i en ſaa reen og uforſtyrret Fryd, ſom de aldrig havde haabet at opleve.

Biſpen fik vel omſider ſin Frihed; men hans

Binger vare stæffede: thi han maatte fratræde sit Stift — og havde følgerigen ingen Indflydelse mere. Derfom Paven ikke havde interesseret sig saameget for ham, var han ikke sluppet for saa godt Kjøb; men Kongen maatte lempe sig efter den saa mægtige Geistlighed, omendstjøndt han aldeles ikke yndede den catholiske Tro, og havde stor Lyft til at indføre den rene Lære i sine Riger, som den unge Luther begyndte at udbrede i Tydskland, der strax fandt saamange Tilhængere; men han maatte gaae varligen tilbærks — da en Forandring i Landets Religion let kunde faae hans Throne til at bæve.

Endnu inden Vinterens Ende førte den stæffe Clement Eline som sin Huustro til Holland, efterat alle Forsøg paa at finde Resten af Peters Bande var mislykket. Kun den tidt omtalte Hule fandt man — men den var tom; og det syntes, som om Banden var reent forsvunden saavel af Øster- som Nordsøen, hvor Clement uophørligen, i den milde, isfrie Vinter, havde søgt at finde den.

Rosaurus førte selv den hulde Eline til Brudekammelen; og Moder Christine velsignede med Glædestaarer den Dag, hun først saae Rosaurus; thi Eline var saa overvættes uudsigelig lykkelig, hvilket hun uden dette Befjendtskab aldrig var bleven.

Der blev nu ikke talt mere om nogen Reise til Schweiz. Uveirsskyerne vare dragne over. De Elfendes Himmel var efter saa mange Storme blaae og

klar; og Alle vilde de leve og døe i det elskede Fødeland.

Paa den milde Vinter fulgte et skjønt og tidligt Foraar. Sidst i April vare alle Træerne udsprungne; og Mark og Enge stod i det yndigste Brudesmykke. Den huldfulge Dronning havde allerede bestemt Dines og Rosaurus' Bryllupsdag; og hun vilde selv føre Brudeparret ind i Dines Faders Gaard, som Hendes Majestæt havde ladet særdeles smagfuldt indrette til de unge Folks tilkommende Bolig.

Det var nødvendigt, at Dine, formedelt den ringere Stand, hvori hun indtraadte, maatte fratræde sin Plads blandt Dronningens Damer; da Rosaurus derimod vedblev at være i sin Tjeneste hos Kongen, som hver Dag skjænkede ham mere og mere Indsigt og fandt ham særdeles brugbar til sine Forretninger.

Inden Rosaurus og Dine skulde knytte det Baand, der kronede alle deres Ønsker, vilde de først forrette deres Andagt for Rosaurus Billede og paa Augustus' og Valborgs Grave. Deres nye Forretninger og den regnfulde Vinter havde hidtil afholdt dem fra at opfylde denne kjære Pligt; men nu vilde de ikke længere opsætte den.

Nogle Dage før deres Bryllup kjørte de Elskende i Dronningens Bogn til Gylbenlunds lyssegroenne Skov, i hvis Udkant de steg af og gik, da enhver Gjenstand mindede dem om deres lykkelige Barndom og

de ædle Tabte, som de først skulde gienfinde i Evigheden.

Efter Rosaurus' Dnske havde Dine klædt sig ligesaadan, som hun var i hine lykkelige Dage, da det skjulte Fængsel forekom hende at være en Kongeborg. En blaa Silkehue dækkede med Besvær den allerede frodige Haarvært; og de bølgende Loffer banede sig Vej af det snevre Fængsel, ned over den hvide, hvælvede Pande og den blændende hvide Hals. Et rødt Livsstykke indesluttede den skønne Taille; og de smaae Fodder tittede saa skjælmst frem under det med røde Silkebaand besatte grønne Skjort. Et let Silketørklæde bedækkede den yndige Barm; og et hvidt Knipslings Liin, samt mange slagrende Baand, fuldendte den smukke Piges Pynt og ligesom hentryllede Rosaurus i de Dage, da denne Skov var hans Kongerige og Dine dens Dronning; og hvad der bidrog til at sætte ham i Henrykkelse, var, at flere Bønder, som gik dem forbi, sagde til hverandre:

„Seer du den smukke Skovpige? Hvor mon hun har været henne saalænge?“

Det var endnu temmeligt tidligt paa Morgensstunden, da de kom til Djevlehøien, som Dine kaldte Himmelhjerget.

Kun den, der længe har været borte fra et elsket Fødested, hvortil han, efter mange Omværlinger af Skjebnen, uventet kommer tilbage, kan gjøre sig et Begreb om de ædle unge Mennechers Følelser, da de

betragtede den kjære, velbekjendte Grotte, hvor de saa ofte havde siddet sammen.

Med Henrykkelse opdagede de, at den Rosenbust, som Rosaurus det sidste Aar havde plantet ved Grot- tens Indgang, stod i dens frodigste Bært og havde mange Blade; og Storken, denne venlige gamle Bekjendt, sad i sin Rede i det gamle, næsten udgaaede Egetræ lige over for Grotten og saae saa fortrolig ned paa dem, som om den vilde byde dem at være velkommen. Træet, hvori den sad, havde endnu sin sædvanlige Huulhed, som var deres Gjemmested for Nøglen, naar de forlode Høien.

Dines Dine fyldestes med Taarer ved Mindet om alt det, der var vederfareet hende siden hun sidst glemte Nøglen i Træet, da hun med Balborg be- traadte den betydningsfulde Vej, ad hvilken Balborg gik til Døden og hun i Klosteret, hvor hun levende maatte nedstige i Graven.

Det var, som om hun havde glemmt Nøglen til Himmelen i det kjære Træ. Uvilkaarligen greb hun ind i dets Hule — og fandt paa sin gamle Plads Nøglen, som hun tog ud og trykkede til sine Læber og sit Hjerte. Hun holdt Nøglen taust hen mod Rosau- rus, der, som om det var en Reliquie, ham rastes, med blide Taarer modtog den af hendes Haand og betragtede den med dyb Bæmød, inden han satte den i den skjulte Dør, hvilken den som sædvanlig aabnede.

Rosaurus havde taget en Dre med sig for at

opbryde Døren. Han brugte den nu ikke, thi alle Ting vare ligesom tilforn, og dersom Balborg og Augustus havde været i Hvalvingen — maatte det have forekommet Dine og Rosaurus, som om de kun havde lystvandret nogle Timer i Skoven, og vare komne tilbage.

Rosaurus lagde Døren paa Trappen, slog Ild og tændte Lys, hvilket han havde medbragt, trak Nøglen af Døren, som han indvendig lukkede, og vandrede med Dine ned under Jorden, næsten dvælende ved hvert et Trin, for at betragte enhver Gjenstand med Opmærksomhed. O, der var jo Intet, uden at det var Minder fra den lykkelige Fortid; Minder, der vare saa hellige for deres sømme Hjerter.

Omsider vare de da ved Døren til den inderste Hvalving. Deres Hjerter bankede, som om de skulde fremstaae for Guds Throne eller gaae mod Døden; og de stode længe og dvælede ved Døren, inden de havde Mod til at aabne den. Rosaurus gjorde omsider et rask Tryk, og de vare i Rosaurus og Balborgs skjulte Bolig. Alt var ogsaa der i den sædvanlige gamle Orden. Lysene stode om Billebet og paa Bordet; og — hvad der i den høieste Grad forundrede de Indtrædende — Lampen stod paa Bordet paa sit sædvanlige Sted. Den var fyldt med klar Olie; og det var, som om den nyligen var bleven udsuft.

Det Første, Rosaurus gjorde, var, at han tændte den, at den kunde brænde medens han antændte Bor-

lysene omkring Billedet og i Bærelset, hvilket han stedse pleiede at gjøre, naar han havde været ude, og ogsaa havde gjort, da han sidst var i Fængslet, for at tage Afsted med sin Moders Billede.

Der var noget saa Beshynderligt, ligesom Overnaturligt ved den Omstændighed, at alle Ting vare, ligesom om Balborg havde ordnet dem; ja at alt Bohave var reent og frit for Støv, hvorover Dine kom til at skjælve og turde neppe see sig omkring, medens Rosaurus tændte Lysene, der ogsaa forekom ham, som om de nys vare udslukte. Dog kunde hun ikke godt lade det være; med bævende Haand greb hun Lampen og lyfte med den rundt i Bærelset. Da hun saa at der Ingen var, fik hun mere Mod og gik hen til Sengen, hvilken stod som om den nylig var redt og — som sædvanligen laae de fine hvide Lagen langt ud over den.

Bemoddsfuld bøjede Dine sig over Sengen; derpaa gik hun hen til det store Skab, som Augustus selv havde gjort til Gjemmested for hendes og Balborgs Klæder. Hun vilde see, om det Tøi, som hun og Balborg efterlobe sig, endnu hang paa Knagerne, hvorfor hun greb i Døren og vilde aabne Skabet; men neppe havde hun berørt Dørkanten, før Rosaurus ilede forfærdet til Skabet — thi et Skud gik af, og Dine laae som livløs paa Gulvet.

Med et Rædselsffrig hævede Rosaurus den Besvimede op i sine Arme — og hans Fryd var grændseløs, da han opdagede, at Skuddet, eller rettere

Kuglen, ikke havde saaret hende, men var kun gaaet igjennem hendes Liin, ved Siden af den venstre Tinding, men hun var som død og aandede ikke. Hendes Arme hang livløse ned, og ikke den ringeste svage Bevægelse forraadte, at hun levede. „Dine! elskede, søde Dine!“ — raabte Kosaurus med Fortvivlelsens Stemme og en Strøm af Taarer, medens han bar hende hen paa Sengen — „Du maa ikke dø! O, vend tilbage til Livet! Lev for din Kosaurus, din Brudgom, der elsker dig til Døden! O, Gud! du aabner dine skjønne Dine! du aander! du lever! Lovpriset være, o Herre! din uendelige Barmhertighed. Dine! vil du have lidt koldt Vand? det vil styrke dig!“

Mekanist løb han ud i den forreste Hvælving ved Opgangen, hvor der pleiede at staae en stor Tønde fyldt med Kildevand; men han fandt til sin Sorg, at den var tom, og maatte derfor heelt op ad Høien, for at hente Vand af Kilden. Vandøsen hang dog endnu paa Tønden. Hurtig greb han den, ilede op ad Trappen, fyldte den af Kilden og løb tilbage til den elskede Asmægtige, som han bebrejdede sig forlænge at have været borte fra; men han vidste, at Vandet vilde styrke hende. Over hendes sørgelige Tilstand havde han ganske glemt at undersøge Aarsagen, der havde kastet hende i den.

Han mere fløi end løb tilbage og opred Døren med megen Voldsomhed; men, forfærdet indtil Sjælens Inderste og betagen af den højeste Forundring, blev han

staaende paa Dørtrinet — thi han fandt Dine, som sad opreist i Sengen, i en Mand's Arme.

Hvem kunde denne Mand vel være, uden den Nedrige, der havde sneget sig ned i deres Helligdom og vilde snigmyrde Dine? Hurtig, som Tanken i hans Sjæl, smed han Båndøsen paa Gulvet og styrtede, lig en Rasende, over Manden, som han vilde kaste til Jorden — ja dræbe, om han ikke usfortøvet vilde forlade hans elskede Pige og hans Helligdom. Allerede havde han slynget sin djarve Arm om hans Liv, da Dine forsøgte at skyde ham tilbage, idet hun med bævende Stemme raabte:

„Rosaurus! Hvad er det du gjør? Forsynd dig ikke! — Han er din Fader!“

Augustus vendte sig om med udbredte Arme. Rosaurus sank til hans Hjerte. Dine bøiede sig ud over Sengen og sluttede sig til de Favnende. Himlens Engle smilede ned til de Lykkelige; og Rosaurus Skygge omsvævede den elskelige Gruppe. —

Det varede længe inden enten Fader eller Søn for Henrykkelse kunde tale. Omfider kom det til en Forflaring imellem dem. Augustus førte sine Børn hen under Rosaurus Billede, hvor han taus velsignede dem og længe holdt dem indsluttet i sine Arme. Derpaa bad han dem at tage Plads paa Bænken ligeover for det.

Rosaurus og Dine maatte først fortælle deres Tildragelser, hvorved hans ømme Hjerte kom til at bløde og hans blide Dine blev vædet med Taarer.

Rosaurus blev afbrudt i sin Fortælling ved Godtrin i Hvælvingen udenfor. Han bebreidede sig, ikke at have lukket Døren i Grotten, da han hentede Vand til Dine, og vilde ilet ud, for at erfare hvem det var. Augustus holdt ham tilbage, ved at forsikre, at det ikke var Andre end Skovfogedenken, som opvartede og pleiede ham, samt at hun maatte være meget forundret over, at Røglen var borte; hvilken hun havde lagt i det hule Træ, for at hendes Søn, der var ude at hente Brænde i Skoven, kunde komme ned med det, om hun skulde blive forlænge borte; da hun var gaaet til Gjentofte til sin Bolig, for at hente nogle Fornødenheder til den lille Huusholdning.

Skovfogedenken blev, betagen af den høieste Forundring, staaende i Døren ved det uventede Syn af Fremmede hos Pater Augustus, der med et Par Ord sagde hende, hvem de vare.

Da hendes Glæde over at gjensee den elskede Rosaurus, hvis Amme hun havde været, var sagtnet noget, gif hun ud til sine Forretninger; og Rosaurus og Dine fuldendte Fortællingen om deres mærkværdige Begivenheder, hvilke rørte den ædle Augustus saameget, at han maatte have Tid til at fatte sig, inden han kunde begynde at meddele dem, hvad der i de tre Aar, Rosaurus havde været borte, var hændet ham; samt hvordan det var muligt, at deres fælles Dødsfjende, Biskop Beldenack, havde troet at han var død og derfor ikke forfulgt ham; hvilket vist ellers var blevet Tilfældet.

Men da Dines og Rosaurus' Tildragelser medtog saamegen Tid at fortælle, at det allerede stundede mod Aften, fattede han sig i muligste Korthed. Dog, vi ville lade den ædle Augustus selv tale.

„Da du, min elskede Søn forlod mig“ — begyndte den Ærværdige — „var jeg dybt rystet og troede, at mit Livs Timeglas snart havde været udrundet; hvorfor jeg optegnede din Moders og mine Begivenheder, hvilke du skulde finde i Skabet, naar jeg ikke var mere, om Gud forundte dig den Lykke at komme tilbage. Der hengik flere Uger, inden jeg dermed var færdig. Mine Kræfter vare i den Tid betydeligen tiltagne, saa at jeg atter kunde gaae ud og passe mit Embede.

„En Dag, da jeg kom fra denne kjære Bolig, som jeg næsten dagligen besøgte, mødte jeg tvende afskyelige, fordægtige Karle i Nærheden af mit Huus, der henvendte sig til mig og bad mig at sige dem, hvor en vis Præst, ved Navn Augustus, boede. Jeg blev betagen af den høieste Forfærdelse ved den Tone, hvori de gjorde mig dette Spørgsmaal — og sluttede mig til, at de intet Godt havde isinde med mig; hvorfor jeg i min Sjæleangst svarede, at den Augustus, hvorom de spurgte, var død og begravet for saa Dage siden.

„Det er da ogsaa forbandet!“ sagde den ene af Karlene — „Jeg havde stor Lyst til at føle den fromme Sjæl lidt paa Tænderne. Han skulde vist

gaaet til Beskjendelse, om saa Sjælen skulde freget i Livet paa ham! Hvad vil den strenge Herre sige, naar vi Intet udrette og ingen Dplysninger kunne give ham! Havde Knægten været altfor haardnakket, kunde vi jo slæbt ham med os. En slig høi og mægtig Herre havde vist svaret for Følgerne."

"Vi ville dog see hvor han boede!" — sagde den Anden og spurgte om Huset, som jeg, i min Forsærdelse, uden at tale, pegede paa, idet jeg forlod dem og ilede ind i Skoven for at skjule mig, af Frygt for, at de af Nogen skulde faae at vide, at jeg havde bedraget dem. Ikke før det var mørkt, vovede jeg mig hjem; og tænk Eder min Bestyrtelse, da jeg fandt min Huusdør, som jeg havde tillaaet, opbrudt. Da jeg omsider mærkede, at der Intet rørte sig i Huset, gik jeg derind, slog Ild og saa mig om i Stuen. Alt var i sin Orden, undtagen mit Skab, der var sønderslaaet; og alle mine Papirer, hvoreiblandt hine for dig saa mærkelige Optegnelser befandt sig, vare borttagne. Jeg blev ved denne Opdagelse betagen af den yderste Fortvivlelse, thi min Sjæls vigtigste Hemmelighed var forraadt — og jeg kunde blive fordret til et svært Regnskab for den geistlige Domstol. Dog, at du, min dyrebare Søn! kunde blive dømt tilbede for hvad der var skeet før du saa Lyset, faldt mig ikke ind; thi jeg var langt fra at formode, at det var Beldenack, der forfulgte mig, da han var i Odense; og jeg vidste, at du under et opdigtet Navn var traadt i hans Tjeneste.

„Jeg seer nu, at mine Tanker og Formodninger vare paa et Bilspej, da jeg mistænkte en betydelig Mand, der var indviklet i Laxmands Sag og var i Besiddelse af hans største Landgods i Staane, for at søge efter dig, min elskede Bernhardine! for at faae dig ryddet af Veien. I dette Tilfælde var det rimeligt, at han søgte Oplysninger hos mig, som man maaſkee, siden Valborgs Død, vidste havde kjendt dig. Hvor kunde jeg ogsaa i denne Henseende tænke paa Bispen, da jeg vidste, at du, min Datter! var i hans Magt? og det ikke anede mig, at Undersøgelsen kunde gjælde dig, min Rosaurus!

„Nok er det, min Frygt var stor for at mine Optegnelser enten skulde falde i Hænderne paa Erkebispen i Lund, Georgius Schotborg, eller paa Biskop Rave Urne i Roestilde, hvilke Prælater havde skærpet Forbudet i Henseende til Præsternes Egtestaber og af Paven faaet udvirket Dødsstraf for Overtræderne.

„Medens jeg var dybt nedsænket i Betragtninger over det Foresaldne og de skrækkelige Følger, det kunde have, traadte den gode Slovsfogedinde ind af Døren og forundrede sig ikke lidet over den Tilstand, hvori hun traf mig.

„Min Sjæl var saa bethnget; jeg trængte saa høiligen til et deeltagende Menneſtes Raad; og da jeg i mange Aar havde kjendt hende som en meget retsſtaffen Kone, betænkte jeg mig ikke paa at gjøre hende til min Fortrolige og høre hendes Raad. Da jeg i Korthed havde fortalt hende mine Begivenheder, og

derved tillige nævnt dette trygge, skjulte Opholdssted, tiltraadte hun mig at vælge det til min Bolig og være død for Verden, da mine Papirer saa let kunde styrte mig i den største Ulykke, ja muligen forvolde mig Døden, naar man — som ikke kunde seile — opdaage at jeg levede. Hun vilde da foregive for Alle, at jeg i et Par Dage havde været sindssvag, var i denne Tilstand gaaet bort og venteligen omkommet i Skoven.

„Noget af denne Plan var allerede faret igjennem mit Hoved. Livet havde endnu saameget Værd for mig; thi jeg haabede at gjensamles med Eder, mine kjære Børn! Jeg vilde da drage med Eder, var det end til Verdens Ende. Jeg betænkte mig derfor ikke paa at følge denne gode Kones Raad; saa meget mindre, som jeg vidste, at I, mine dyrebare Børn, vist vilde besøge dette kjære Sted, naar Himlen kronede Eders Ønsker og samlede Eder i trofast Kjærlighed.

„Endnu samme Aften flyttede jeg hertil — men min Ro, min Sjælesfred flyttede ikke herved med mig. Jeg sørgede stedse over Eders Skjebne — og min Uro tiltog skrækkeligen, da der hengik Aar og Dag, uden at jeg hørte det Ringeste fra Dig, min Rosaurus! Jeg vidste, at der intet Brev var kommet fra dig, men den gode Kone, der saa troligen har hjulpen mig at bære Livets Trængsler, havde gjort den Foranstaltning, at ethvert Brev, der kom til mig, blev givet i hendes Hænder; da hun — det foregav hun

for Folkene i Byen — vidste, hvor min Pleiesøn var, og havde lovet at sende ham de Breve, der kom til mig, da der muligen vare Nogle af mine Bekjendtere, som ikke vidste, at jeg saa brat var forsvunden, og som endnu kunde tilskrive mig.

„Min Engstelse for at der skulde være tilstødt dig Noget tiltog med hver Dag, men da over tvende Aar vare henrundne, var min Utaalmodighed nærved at dræbe mig. Jeg vilde vide, hvordan det gik dig — om du endnu levede — skulde det end koste mit Liv.

„Ledfaget af denne gode Skovfogedenke, sneg jeg mig i Nattens Mørke herop af Høien og gik, forklædt som en Bonde, igjennem Sjælland, over Beltet til Thyen; hvor jeg i Nyborg fik at vide, at Bispen rejsede paa Thorseng.

„Skjendt bøllet dybt af ængstende Frygt og Afkræftelse, vandrede jeg til hans Slot Kjørstrup, hvor jeg forespurgte mig om Faderburskvinden Lisbeth, til hvem du havde bedet mig at sende mine Breve til dig.

„Rosaurus! min gjensundne, velsignede Søn! hvordan skal jeg beskrive dig min Tilstand, da den gode Kone under en Strøm af Taarer sagde mig, at du var myrdet — fordi din Fader var Munk, og din Moder Nonne.

„Nu vidste jeg da, fra hvem hine tvende Mænd, der røvede mine Papirer, vare udsendte. Jeg erfarede ogsaa af hende, at du, min Dine, var tvungen til at tage Sløret. En Munk i Svendborg Kloster, ved Navn Hans Gaas, havde sagt hende det.

„Maa I ikke undre Eder over, at jeg endnu lever, samt at jeg ikke er sjunken under Vægten af det svære Kors, som det har behaget min Herre og Gud at paalægge mig? Jeg troede aldrig mere at have kommet til mit frivillige Fængsel. Dog opretholdt Gud mig saameget, at jeg havde Kræfter til at gjøre den lange Tilbagevandring. Det var mig en smerteblandet Trøst, da jeg atter kunde græde, flage og bede i denne Hvælving lige for dette dyrebare Billede. Dersom Herren havde hørt min Sjæls inderligste Bønner, da havde I, mine Elskede! nu været ved min Grav.

„I Slutningen af forrige Sommer havde Skovfogedens Søn hørt, at Bispen af Kongen var arresteret. Jeg kan ikke nægte, at dette glædede mig, da jeg stedse nærede en stærk Frygt for enten at falde i hans Hænder eller ved hans Rænker blive udleveret til Erkebispen, eller Bispen over Sjællands Stift, der stedse har hadet mig; thi hvormeget jeg end ønskede mig Døden, bævede jeg dog for at døe som en Misdæder.

„Nu da Belbenad var heftet, blev jeg mere dristig og gik stundom op i Guds fri Natur her i Skoven, hvor — jeg veed ikke naar — Noget skal have seet og gjenkjendt mig; omendstjondt det er mig ubegribeligt, at dette kan være muligt, da jeg ikke har seet eller mødt noget Menneſke.

„At jeg fra denne Tid af har været yderst varlig, naar jeg har været ovenfor Jorden, ville I kunne

begribe; ligesom at min Frygt blev stræffelig for-
 øget ved den Efterretning, jeg ved Skovfogedenten er-
 holdt, at Beldenæf var kommen paa fri Fod, da han
 havde gjort Fyldest for sit Forhold.

„Hvormegen Grund jeg havde til at frygte for
 at vorde paagreben, kunne I slutte Eder til, naar jeg
 siger Eder, at denne min og Eders Dødsfjende i de
 første Dage af Vaaren har været her i Skoven. Han
 fulgtes med nogle Andre, der syntes ham underord-
 nede; og, som det forekom mig — thi jeg saae dem
 selv — vare de bevæbnede med Geværer eller Kniver.

„Betagen af den yderste Forsærdelse ved dette
 foruroligende Syn, fastede jeg mig ned i en Grøft,
 for ikke at vorde opdaget. Siden den Tid har jeg
 aldrig, uden om Natten, forladt min Bolig; og jeg
 havde besluttet, at forsvare mig indtil det Yderste;
 hvorfor jeg forsynede mig med Krudt og Rugler og
 fik dette Gevær, hvormed du veed at jeg, medens
 Balborg levede, stundom skjød en Hare til hendes
 Kjøkken, hvilket stedse var her, godt efterseet; og det
 stod stedse siden i ad det i Skabet der om Dagen, og
 ved min Seng om Natten.

„Som jeg idag var ganske alene, hørte jeg tyde-
 ligt, at Noget kom ned af Trappen. Det var hver-
 ken Skovfogedentens eller hendes Søns Fodtrin. Min
 Sjæleangest steg ved hvert Pulsflag: thi hvem kunde
 det vel være, uden Uhyret, som havde myrdet min
 Søn, der kom for tillige at myrde mig! Den lang-
 somme Eftersøgen, jeg syntes at bemærke, forøgede end

mere min Frygt — og det forekom mig, som om flere Mennesker hvissede til hverandre. Fodtrinene kom nærmere; og, er det ikke underligt, mine Børn! at jeg i saa høi en Grad kunde skjælve for et Liv, der længe havde været mig en Plage? Nu nærmede Fodtrinene og den stærke Hviſten sig her til Døren. Jeg sigtede mod den, for at nedlægge mine Fiender paa Dørtrinnet. Dog i det samme Dieblis lod jeg Bøsssepiben synke; thi der var dog en Mulighed i, at de uvelkomne, fremmede Gjæster ikke kom for at slæbe mig bort eller myrde mig. Jeg burde dog, inden jeg greb til denne Yderlighed, være vis i min Sag. Hurtig ilede jeg, med Bøssen, ind i Skabet, og det var neppe, at jeg fik Tid til at slukke Lampen; thi Døren blev idetsamme aabnet. Det varede ikke længe, inden det forekom mig, som om Stuen nøiagtig blev gjennemført. Igjennem Sprækken paa Skabsdøren saae jeg, at Gen med Lampen eller et Lys i Haanden var ved min Seng; og jeg bemærkede tydeligt, at han bøiede sig over Dynerne, som for at see, om jeg ikke var skjult under dem. Nu troede jeg ikke længere at burde tvivle. Den Søgende kom nærmere og begyndte at rykke i Skabsdøren. Uvilkaarligen vendte jeg Bøsssepiben mod den tynde Dør og trykkede løs; hvorpaa jeg skyndte mig at lade, for at vedblive at forsvare mig, saalænge der var en Mand tilbage. Jeg blev nu opmærksom paa dit skrækelige Skrig, min Søn, og hørte dig med den dybeste Smerte at udtale de elskede Navne, der stedse gjenslyde i mit Hjertes Jnderste. Jeg kunde ikke

længere tvivle: jeg havde dræbt min elskede Datter, min Søns hulde Brud. Den endnu ikke ladede Bøsse faldt af min bævende Haand. — Jeg styrtede frem af mit Skjul og sank, overvældet af den skræffeligste af alle Følelser — den at have dræbt et Menneske — ned paa Knæ og udstrakte mine Hænder verelviis mod dig og Himlen, idet jeg høit anraabte Gud om Naade og Forbarmelse; men du hørte mig ikke, du saa e mig ikke. Du saa kun din Dine, som du havde lagt hen paa Sengen og holdt i dine Arme. Omsider ilede du ud for at hente Vand — og jeg opdagede med en Fryd, en Henrykkelse, der ikke lader sig beskrive: at min elskede Dine, mit hulde Barn, levede og var ikke engang saaret. Resten veed I, mine elskede, mine af Himlen velsignede Børn! Høi- lovet være den Albarmhjertiges Naade og Miskund- hed, som frelste mig fra at blive min hulde Dines Morder! Jeg holder Eder, mine Elskede, atter i mine Arme, trykker Eder op til mit af Himlens høieste Fryd bankende Hjerte. I ere frie. Den ædleste, sa- derlige Konge er Eders mægtige Beskytter! O, min Rosaurus! før mig for hans Fødder, at hans Naades blide Sol kan lyse for mig i mit Livs dunkle Asten; at jeg atter kan skue Dagslyset og Guds skønne Na- tur; at jeg kan henleve mine sidste Dage ved Eders elskende Hjerter, og døe i Eders Arme! Vil og kan du det, min elskede Søn? og troer du, at Kongen, for den mægtige Geistlighed's Skyld, kan og vil antage sig mig forladte, saa grusomt behandlede, levende be-

gravne Mand, og tilbagegive mig Menneskets, mig ved Belyst, Grumhed og Fanatisme berøvede Rettigheder?"

„Han kan og vil det, min ædle, ulykkelige Fader!“ — svarede Rosaurus med Ild — „thi han er den Undertryktes mægtige Beskytter, og Undertrykkerens Fjende, han staae ved Thronens Fod eller hoo i den laveste Hytte. O, Gud! mit Hjerte er saa fuldt. Guds Naade imod mig er stor og uendelig. Jeg tænkte kun at knæle paa min Faders Grav — og jeg trykker ham, levende og karst, op til mit bankende Bryst! O, min dyrebare Fader! endnu i denne Aften skal du fri som Fuglen under Himlen see Guds yndefulde Sol dale. Herligt skal den lyse dit Livs Vinter; og vor Omhed skal forvandle den til den yndigste Vaar! I Kjærligheds Favn skal Resten af dit Liv henrinde; og du skal, til vort Held, leve længe paa Jorden. Om en søie Tid skal du for Herrens Alter indvie dine Børn til som Ægtefolk at vandre Livets Bane; og du skal forynge dig i vor uendelige Fryd og Lyksalighed! Kom nu, min elskede Fader! Liv og Frihed vinker dig. Treende Gange om Aaret ville vi besøge denne kjære Hvælvning og takke ham, der har gjort Alt saa vel for os, her for vort Bedealter, dette kjære Billede, som din velsignede, kunstfærdige Haand har malet. Disse Dage skulle være: din Fødselsdag, min Moders Dødsdag og denne i vort Liv saa vigtige Dag, der atter forenede os i trofast Kjærlighed! Kom nu, min dyre-

bare Fader, og lad mig føre dig til Dronningens Bogn, der holder i Skovens Udkant. Endnu i denne Aften skal du erfare hvor huldsalig, viis og god Danmarks faa ofte mis kjendte Christian er; og du skal ikke forgjæves have stølet paa hans Naade! Kom, min Fader! Dagen helder. Det stunder til Aften."

Augustus rev sig lempelig ud af sin Søns Arme og knælede ned for Herren. Han kunde ikke forlade den kjære, hans Sjæl faa dyrebare Hvælving og den elskede Hustrues Støv, uden at takke Herren for al den Fryd, ja endogsaa for al den Sorg, han der, affondret fra den hele øvrige Verden, havde oplevet. Hans Bøn, der strømmede lige fra hans Hjerte, varede længe.

Rosaurus og Dine, der havde bedet i Stilhed, sank, da Bønnen var tilende, i hans Favn. Intet Die var tørt. Endog Skovfogeden og hendes Søn græd, uagtet Rosaurus vinkede dem til at følge sig og lovede at forskaffe dem en sorgfri Fremtid.

Augustus vendte sig endnu i Døren og lod sit vaade Die dvæle i den kjære Bolig, saavidt Lyset, som han holdt i Haanden, tillod det; og endssjøndt han ikke sagde et Ord, saae man tydeligen paa ham, at hans Beslutning, at træde ind i Livet, vaklede — og at det næsten var ham umuligt at rive sig løs fra den dyrebare underjordiske Hvælving.

Rosaurus og Dine, som saae den Edles Kamp, slyngede deres Arme endnu fastere om hans Liv og

førte ham blideligen op i den unge Baar, der med balsamist Duft strømmede den for tidlig blevne Udby imøde; og den venlige Foraarsluft bevægede hans rige, hvide Loffer, medens Rosaurus varligen ledte ham til Bognen, da Dagslyset, som han saalænge havde maattet undvære, skar ham i Dinene, saa at han maatte holde Haanden for dem.

Snart sadde de Alle i Bognen; og det varede ikke længe, inden den holdt for Kongeborgen, hvor Rosaurus hjalp sin Fader ud og førte ham, med den unge Skovfogedsøn, til sine Bærelser, som vare i Slottets underste Stokværk. Dine tog paa Gangen Afshed med de Elskede og gik med Skovfogedenken til sine egne Bærelser, i det mellemste Stokværk, som Dronningen beboede.

Hun maatte strax fortælle den huldfulge Dronning, hvordan Besøget i det skjulte Fængsel var gaaet af; og Elisabeth vilde endnu samme Aften see den uhyggelige Præst, der havde lidt og igjennemgaaet saa meget Ondt.

Dronningen lod Kongen kalde, som ledsage hende til Dines Bærelser, hvor den lille Familie var samlet ved et Glædestaffel, som den huldfulge Fyrstinde havde ladet anrette for den.

Det ædle Kongepar opholdt sig længe hos den gode, blide Augustus og underrettede sig nøie om enhver Begivenhed i hans mærkværdige Liv; og Augustus maatte, da han var alene med sin Søn, sande: at Kongens Udelmodighed og Retfærd-

fjærlighed, saavel som Dronningens Guld-
salighed, Blidhed og henrivende Ynde, langt
overgik, hvad han havde formodet eller ventet.

Betrygget Liv og Frihed, lagde Augustus sig
rolig til Hvile — og nød, hvad han i mange Aar
havde savnet, en rolig og vederqvægende Slummer.
Den gode Gamle vidste ikke, hvad for en Fryd der
forestod ham, ellers havde han ikke sovet saa rolig;
thi trende Dage efter hans Ankomst til Slottet, lod
Kongen ham udnævne til Hofpræst og tilstillede ham
ved en Bage et fuldstændigt Præsteornat, hvilket han
fik Befaling at iføre sig, da, som Bagen sagde,
Kongen ønskede, usforberedt som han var, at høre ham
prædike.

Augustus blev vel noget foruroliget ved denne
Befaling, dog skyndte han sig at iføre sig Klæderne,
hvorefter Bagen, efter Ordre, hjalp ham og førte ham
ud af Bærelset, hen ad Gangen, da Kongen, som
han sagde, ventede paa ham.

Augustus troede at blive ført ind i Slotskirken;
men han blev ført til en Vogn, der holdt i den store
Slotsport, hvori han maatte sætte sig — og neppe
var han stegen ind, før Kongen kom ud af et af sine
Gemakker, steg op i Vognen og satte sig ved den nye
Hofpræsts Side. Augustus forstummede brat ved
denne store Naade og forsøgte, skjøndt forgæves, at
tolke Kongen sin Tak. Christian forstaaede ham
derfor, idet han med nebladende Godhed udbrød:

„Jeg frygtede for, min gode Augustus, at det

vilde falde dig noget vanskeligt, uforberedt at tale i den store Slotskirke, der har saa stærkt et Echo; og jeg vilde nu ikke længere opsætte at faae dig at høre, da du herefter stundom skal prædike for mig og Dronningen. Jeg har derfor besluttet at høre dig første Gang paa det Sted, hvor du i den senere Tid har holdt din Andagt og Localet selvseligen er dig mere bekendt: i dit skjulte Fængsel, som jeg desuden ønsker at see, inden jeg lader det tilintetgjøre, Stenene borttage og Hulerne fylde; thi hvor let kunde det ikke oftere blive, hvad det har været: en Mordergrube, eller et Tilflugtssted for Tyve og Røvere! Din Hustrues Billede kan du lade tage ned og bringe med dig; og vil du, da kan hendes Been blive opgravne og bisatte i en af Kirkerne eller nedsmælte i Kirkegaarden. Hvad siger du derom, min gode Augustus! Vil du prædike for mig, og bisalder du min Beslutning?"

„Eders Majestæt er saa naadig!“ — gjensvarede Augustus, som imidlertid havde faaet Tid til at satte sig. — „Eders Bud er Visdom, og Eders Villie er Retfærdighed, som Ingen kan andet end billige og beundre. Med den inderligste Fryd opfylder jeg Eders Majestæts Befaling: at prædike for Eder. Maatte kun Gud forunde mig den Lykke, retteligen at kunne tolke Herrens Ord for Eder saaledes i sin Reenhed, som det af Verdens Forsoner, til Menneskenes timelige og evige Lyksalighed, blev forkyndet! Hvad Opgravningen af min forevige Hustrues

Been angaaer — da ønsker jeg, at de maae blive hvor de ere. Naar Basunen kalder de Døde frem for Dommen, og Christus throner i Skyen paa sit Dommersæde, da vil hun ved Herrens Miskundhed nok staae op af Graven, om end tyve Favn Jord ligger over den."

"Dette synes mig ogsaa er det Bedste!" — gjen-
svarede Kongen, idet de fire hvide Skimler standsede, og Vognen holdt ved Høiens Fod, hvor et Musikchor modtog Kongen.

Flere af Hoffets Herrer fulgte efter Monarken, hvem Augustus havde den Lykke at ledsage ned i Høien, som var udsmykket med Blomster og Krands, der vare omviklede med rosenrøde Silkebaand. Et lille Alter, hvorpaa tvende hvide Kirkelys brændte, var sat foran Rosaurus Billede, der udgjorde den skønneste Alter-
tavle over det. Hvalvingen var fuld af Herrer og Fruer, der lykønskede Augustus til Udøvelsen af den første Pligt i hans nye og vigtige Embede.

Paa et Bink af Kongen traadte Augustus for Alteret. Allerede udbredte han Hænderne velsignende mod Kongen og Forsamlingen — da Døren blev aabnet, og Dronningen førte Rosaurus og Dine, der vare festlig smykkede, hen for Alteret, for hvilken tvende Bager fremsatte en blomsterkrandsset Brudefammel. Dronningen bød dem at knæle, idet hun med en Engels Smil og Tone udbød:

"For dette Billede er du, Rosaurus Augustus, døbt. For dette Billede har du, Bernhar-

dine Larmand, lært at kjende den Gud, der saa vidunderligen, igjennem Farer og Rædsler, har ført dig mod alle dine Døsters Maal, at du som Brud kan knæle ved din prøvede Brudgoms Side, for at vorde forenet med ham for Tid og Evighed. For dette Billede lægger jeg Eders Hænder i hinanden, at Eders elskede Fader, Kirkens værdige Tjener, kan lyse Betsignelsen over Eders trofaste Hjerters evige Kjærlighed. Min høie Konge! I ærede Herrer og Fruer! lader os i en from Brudesaug nedbede det unge Brudepar Himlens Betsignelse!"

Luther havde paa den Tid, skjøndt endnu ei offentlig, begyndt at udbrede sin rene og luttrede Lære; hans aandrige Psalmer vare ei ubekjendte i Danmark.

Hvo kjender Noget til den ulukkelige Christian den Andens Historie, og veed ikke, at han fortrinligen yndede denne nye, paa den hellige Skrift og Fornuften grundede Lære? Luthers skjønnede Brudepsalme, den, der siden blev brugt ved hans egen Brudevielse, blev derfor, under ledsagelse af blæsende Instrumenter, istemt, medens Brudeparret vedblev at knæle for Alteret. Da den var affjungen, viede Augustus, skjøndt i Førstningen med skjælvende Stemme, det unge, elskelige Par. Kongen, Dronningen og hele Forsamlingen bleve ved denne hjertelige og til Sjælen talende Brudevielse rørte paa det Inderligste; og Alle vare enige i, at Augustus var sin ædle Post værdig.

Rosaurus og Dine faldt efter Brudevielsen takkende ned for den ædle Konges, den hulde Dronnings Fødder, der med vennesæl Godhed løstede dem op og ønskede dem tillykke.

Augustus omfavnede sine elskede Børn, og hele Forsamlingen ønskede de Nygifte tillykke. Derpaa aabnede Slotsherren, Torben Dre, Døren. Kongen førte Bruden, Dronningen Brudgommen, op af Høien i den yndige, ligesom sydlandske Natur, hvor Bryllupsfesten blev celebreret under aaben Himmel i flere dertil opslagne Telte; og ikke alene Majestæterne, men hele Hoffet, ledsagede ved Faklernes Skin det lyksalige Par til dets Bolig i den Gaard, hvor Dine første Gang saae Lyset, som den ædleste Konge havde frarevet Boldsmanden og tilbagegivet den myrdede Rigshofmesters eneste Datter og retmæssige Arving.

Da de høie Bryllupsgjæster vare borte, omfavnede Rosaurus sin skønne, rødmennde Brud; og Ingen af dem forglemt at takke den alnaadige Gud og nedbede Himlens bedste Betsignelse over den ædleste og retfærdigste Konges, den blideste og huldosaligste Dronnings Dage; derpaa førte Augustus og Lucie, disse fra Fanatismens Tyranni udrevne, nu saa lykkelige Gamle, det henrykte Brudepar ind i det med næsten fyrstelig Pragt udsmykkede Brudekammer.

Den 20de April Aar 1523 var en Sorgens og en Bedrøvelses Dag for alle Kjøbenhavns Indvæ-
nere, da Kong Christian den Anden med sin
ædle, unge, skønne Dronning og deres trende Børn:
Prinds Johannes, Rigernes stolte Haab, og de
huldrige unge Prindsesser, Dorothea og Chri-
stine droge ud af Riget, efter at Thronen næsten
ved Sviig og Troløshed var omstyrtet. Slotspladsen
var saa fuld af høit grædende Borgere, Qvinder og
Børn, at det var neppe, at Vognen, hvori Kongen,
Dronningen og deres Børn sadde, kunde komme
frem, da de, lidet før Middag, førte til Toldboden.

Foran de høie Flygtende førte en Vogn, der var
forspændt med fire Heste, hvorpaa der blandt andet
Guds, som skulde bringes ombord paa Kongens Skib
Løven (der var besat med 120 Soldater og havde
dobbelt Besætning af Søfolk), var en stor Kiste,
hvorpaa der sad en Mand, der skulde have særdeles
Tilsyn med den. Den gamle Sigbrit, den asbøde
Dnveses Moder, som Kongen og Dronningen særdeles
yndede, men som Almuen hadede og vilde myrde, da
den troede, at hun ved Trolldomskunster havde styrtet
Riget i den store Glendighed, der nødte den konge-
lige Familie til at forlade det, var indesluttet i Ki-
sten; og Manden, der sad paa den, var — Rosau-
rus, der vilde følge sin elskede Konge i Landsflygtig-
heden, for aldrig at forlade ham.

Foran Kisten var et meget bredt Lædersæde,
hvorpaa der sad en ærværdig, sølverhvid Olding med

en skøn, blomstrende serearig Dreng mellem sine Knæe, der med Glæde betragtede den uhyre Sværm af Menneſter, der ombølgede Bognen. Denne Døding var Augustus, der, som lutherſt Hofpræſt, ledsagede ſin elſkede Konge paa Flugten.

Bed hans Side ſad en grædende, men huld og blomstrende Qvinde med tvende mindre Børn paa Skjødets. Denne Qvinde var Dine, Roſaurus' elſkede Huſtru, ſom ikke vilde forlade den huldsalige Dronning; og Børnene vare Roſaurus' og Dines Børn.

Da Bognen holdt ved Toldboden, hjalp Roſaurus ſin Fader, Huſtru og ſine Børn ned; derpaa blev Kiſten med den yderſte Barlighed taget ned af Bognen og ført ombord; og Ingen anede, hvad der var i den. Den paa Sigbrit ſaa raſende Almue havde ellers ſønderſlaget Kiſten og myrdet hende.

Da Roſaurus havde ſaaet Kiſten nedbragt i Dronningens Kahyt og hjulpet den af Frygt halvdøde Matrone ud af den, ilede han tilbage, for at modtage Kongen og Dronningen med deres Børn og hjælpe dem ned i den ſtore Kongebaad, der laae ved Toldbodtrappen til deres Modtagelſe.

Kongen var dybt rørt, da han beſteg Baaden, og talede endnu i den med Hendrik Gjøe om Københavns Forſvar, til hvis Uudſætning han lovede, inden trende Maaneder, at komme med Tropper fra Nederlandene.

Dronningen kunde for Graad ikke beſvare de

utallige Duffer om Held paa Reisen og en snar og lyffelig Tilbagekomst, der ikke alene fra Rigsrådet s, men det hele forsamlede Folks Læber strømmede hende og Kongen imøde.

Da den høie, ulyffelige Familie var ombord, vinkede Dronningen ad Dine, at hun med sine Børn skulde træde i Baaden; hvilket den høit grædende Dine, hjulpen af Rosaurus, usfortøvet gjorde og satte sig ved sin tilbedede Hersterindes Fodder.

Efter Dine gif Magister Hans Vess, der var Erkebisp i Lund, ombord. Ham fulgte den ædle Hans Mikelsen, Borgermester i Malmø, og Magister Hans Møenbo med flere brave Dømmænd, der elskede deres Konge og vare ham troe indtil Døden.

Derpaa gav Rosaurus sin gamle Fader Haanden og steg med ham ned i den Baad, der skulde bringe Danmarks Held og Lyft langt bort fra dets Kyfter. Den stødte fra Land, og de forsamlede Tusinders vemodige Klageraab lød efter den.

Kongen vedblev med Hatten at tilvinke sine elskede Underfaatter sit Levvel. Dronningen vred fortvivlet sine Hænder. Dine græd høit. Intet Die var tørt enten paa Strandbredden eller i Baaden.

Rosaurus, som hidindtil, formedelst sin Bestjæftigelse, bedst havde holdt sig, brast nu i Graad og udstrakte Hænderne mod det elskede Fødeland. Dog hurtig tørrede han sine Taarer af, idet han stille ved sig selv, blot med Sjælens Stemme, sagde:

„Hvad vil du da, du bankende Hjerter? Gier du da ikke Alt, hvorved du kan slaae rolig? Har du ikke bevaret din Trofskab mod din Konge, og følger du ikke den frøede Helt og Edling paa Flugten? Flammer ikke Religionens Lys i sin hele Reenhed for dig? Du har en ædel Fader, en huldrig Hustru og sunde Børn. Kan man uden at være utaknemlig mod Herren forde større Held i Livet? Hvad vil jeg da have mere? Alherren har givet mig saare Meget. Lovpriset være hans uendelige Misfandhed!“

Med sllige Tanker søgte Rosaurus at neddæmpe sin dybe Smerte ved at forlade det elskede Fødeland, hvis Kyster han muligen aldrig mere skulde betræde; men det hjalp ikke. Han følte tilfulde: at han var dansk. Hjertet vilde beholde sine Rettigheder; og det var, som om det skulde briste i hans Liv, da han saa det sidste Glimt af Fødelandets allerede grønnende Bøgelunde. Hans dybe inderlige Følelse udbød i Ord. Taarerne strømmede atter fra hans paa Kysten heftede Øie. Uvilkaarligen udbredte han sine Arme, som om han vilde trykke Fædrenelandet til sit for det bankende Hjerter, idet han af Sjælens hele Fylde udraabte:

„D, Danmark! Danmark! Du herligste Land blandt Lande! Held og Belsignelse omgjarde dine Kyster! Freden throne paa dine Sletter og i dine Lunde! Farvel, mit livsalige Fødeland! — Jeg seer dig aldrig mere!“

Stormen, som aldrig i Kong Christians

tiaarige Regjering ophørte at rase, foer hvinden over Skattegattet og greb i Lovens hvide Seil. Draknen var dens Følge. Flaaden, der bestod af tyve herlige Seilere, adsplittedes eller forliste paa Kysterne om Nordsøen.

Fast og rolig stod dog Kong Christian paa Skibets Forstavn. Hans Helteblif søgte forgjæves i den graae Taage at ssee et Glimt af det Land, som han havde opoffret sine herligste Gvner og elsket høiere end Moderen sit diende Barn. Draknen blev endnu mere heftig. Lyn knittede i Luften. Tordenen rullede i Skyerne. Elisabeth trykkede sine elskede Smaae med den høieste Moderangest til sit blødende Hjerte, idet hendes blide Dje verelviis dvælede paa dem og Dines Børn, der ligeledes, betagne af Dødsfrygt, vare trykkede i Moderens Favn, idet hun bævende udbroød:

„Himlens og Jordens evige Forsoner! Du har selv sagt: Lader smaae Børn komme til mig og forhindrer dem det ikke; thi de skulle arve mit himmelske Rige! Tag disse Ustydige i din alnaadige Baretægt og lad dem ikke finde deres Død i Havets Volger, at de kunne tjene dig og retteligen udbrede dit Ord over Jorden, oplyst ved den nye og klare Sol, du paa Troens Himmel har ladet oprinde!“

Dine gjentog den fromme Dronnings Ord i Stilhed. Kongen kom, tilligemed Rosaurus, ned i Kabytten, for at staae de bængstede Børn og Mødre

bi; og de Ord gik over den ulykkelige Monarks Læber:

„O, Herrel! straf os ikke i din Brede!“

Alforbarmeren havde allerede hørt den fromme Elisabets Bøn: thi Orkanen lagde sig. Stormens Raseri vedblev ikke at være saa stor. Løven kom lykkelig ind i en norst Havn, hvor den fik sin sønderrevne Taffellage udbedret; og landede snart, først paa en søielig Vinds Binger, paa Nederlandenes Strandsbred, hvor Elisabeth sank op til sin keiserlige Broders Hjerte; og alle de, der vare fulgte med hende og Kongen, fandt en kraftig Beskyttelse og et andet Fødeland.

Dog ligesaa lidet som for Kongen og Dronningen vilde Lykkens Roser blomstre for Rosaurus og hans hulde Dine. Midt i al den Glæde, der ved Keiserhoffet omgav dem, boiede Sorgen over Kongens vedvarende Uheld og Dronningens alt for tidlige Bortgang fra Verden dem dybt; men de opfyldte troligen deres Pligter og forlode aldrig de kongelige Børn, hvem Dine var den sømmeste Moder og Rosaurus, til sin Død, den troeste Ven, Raadgiver og Tjener, uagtet Fødelandet med magisk Kraft vinkede dem til sin Modersavn, og Hjertet sukede: „Danmark! Danmark!“

Den levende Begravne.

En Scene fra Pesten i Kjøbenhavn 1711.

Frederik den Fjerdes milde Scepter værne om Norges Dale og Danmarks Sletter. Freden havde vel ikke for stedse opreist sine Pauluner i Herthas Skove, dog throne de Fædrelandskjærlighed og Enighed blandt Folket. Forsatningen var lykkelig, og Kongen var elsket, som kun saa Monarker ere og have været det paa Jorden. Kort sagt: Alt syntes at bebude Dannerfolk et lykkelig Fremtid.

Disse glade Udsigter bleve pludseligen formørkede. Den grusomme Pest — Jordens største Døde — svævede med sine sorte, blodige Vinger over Sjællands frugtbare Marker. Død og Tilintetgjørelse vare dens rædsomme Ledfagere. De ømme Baand maatte ved dens Andes fule Gift briste. Hele Familier bleve dens Offere, og hvor den viste sig, blev enhver om Klæde, idetmindste for en Deel, sonderrevet. Forældre berøvedes deres Børn — umyndige Børn deres Forældre. Den kjærlighedsfulde Brud saae sin kraftfulde Brudgom blegne i Døden, og unge, huldfulde, blom-

strende Ungmør sank som Markens Villier, affvedne ved Dagens brændende Hebe, for den gustne Furies dræbende Haand. Elendigheden var grændseløs, og kun den Gud, der af Intet skabte Alt, hvad som er og bliver, formaaede at standse et Onde, hvis Rasari syntes at true med at blotte Danmark for Indvaanere, om det skulde vedblive at gribe saa ødelæggende omfring sig.

De første Familier, det vil sige Kongehuset samt den høiere Adels og de mere Formuende af Borgerstanden, forlode Kjøbenhavn i Begyndelsen af Pestens tiltagende Rasari. Dette kunde de mindre Formuende ikke gjøre, og for de aldeles Fattige var det en heel Umulighed. Blandt hine af Middelstanden, der bleve tilbage, var Catharine E....., der var Enke efter en af Enkedronning Charlottes Amalias Hofbetjente og selv havde tjent høistbemeldte Dronning som Kammerfrue. Catharine levede et tarveligt og nøjsomt Liv og gav sine Børn, efter Evne, en god Opdragelse, omendstjondt hun i femten Aar havde været Enke, og hendes Indkomster ikke vare store. Den ældste Søn, Christian, lod hun studere. Den Næste, der tegnede til at blive en duelig Maler, døde i sit attende Aar, og treende Døttre, som vare hendes yngste Børn, vare heel forsarne i Perlestikkerkunsten og arbejdede med den flittige Moder for Hoffet. Kort sagt, Catharine og hendes Børn kunde kaldes lykkelige og vare det virkelig ogsaa, og havde muligen endnu længe vedbleven at være det, om ikke hiin ræd-

somme Landeplage var udbrudt. Hvad der under den vederføres Moder og Døttre, var vel yderst sørgeligt, men dog af kort Varighed — thi den velgjørende Død endte snart deres Lidelser. Christian, der overlevede dem Alle, blev derimod mere prøvet i den almindelige Rød og Elendighed. Det er især hans Begivenheder under Pesten, der ere Gjenstand for disse Blade. Han vil selv fortælle de Rædselsscener, han gennemgik, der havde en afgjørende Indvirkning paa hans Fremtidsstjebne. De vare, som følger.

Min Moder, som jeg elskede inderlig, saae sig ved en lille Pension af den gode Enkedronning Charlotten Amalia og sin Flid, ved Haandarbejde for Hofet, istand til ikke at lade sine Børns medfødte Gaver blive udannede; men min Broder og jeg kostede hende Meget, hvorfor jeg, da jeg var bleven Student, søgte at lette hende Byrden ved at informere: og jeg var kun tyve Aar gammel, da jeg var saa heldig at faae en Huuslærerplads hos en Godseier i Nærheden af Frederiksborg, der havde mange Børn. Han var veltilfreds med mig, og jeg tilbragte sex meget lykkelige Aar i hans Huus, indtil den rasende Pest 1711, der blottede vor Egn for Beboere og bortrev min gode Herre, med samt hans hele Familie, udbrød.

Saalænge Kjøbenhavn, hvor Pesten med frygtelig Vælde rasede, ikke var indsluttet af Militaire, fik jeg hver Uge Brev fra min gode Moder, der stedse glædede mig med den Efterretning, at hun og mine Søstre endnu ikke vare angrebne af Pesten; hvilket hun tilskrev den Omstændighed, at de boede i det Oldenborgske Horn paa Østergade, hos den tyske Barbeer Rötke Küster, der ved et Middel, som han anvendte, kunde fikke Folk for Smitten, hvilket man sagde. Min Moder troede dette fuldkommen og var temmelig rolig — dog paalagde hun mig i alle sine Breve, ikke at komme til Kjøbenhavn, hvor Dødeligheden dagligen tiltog. Det var, som om Pesten, midt i den almindelige Ødelæggelse, vilde skaane mig; thi jeg var den eneste Levende paa Stedet; men da jeg havde begravet den sidste af dets Beboere, den gode Huusmoder, kunde jeg ikke holde længere ud at være paa den store, øde Gaard. Jeg vilde til Byen, for at erfare, om min Moder og mine Søstre endnu levede; og det, at den var spærret, skrækkede mig ikke. Jeg var let og smidig, og troede derfor, skjult af Mørket, at kunne krybe over Volden, hvilket ogsaa lykkedes for mig, og jeg kom ind i det ulykkelige Kjøbenhavn, over hvilket Dødens Morderengel med sine sorte Vinger svævede, den 1ste August om Morgenens noget før Solens Opgang.

Det var en skrækkelig lummer Nat. En qvalm Hede slog mod mit Bryst, saa at den næsten stemte for mit Veir og truede med at standse Aandedraget.

Jeg var bleven træt og satte mig derfor paa en Steen ved Bolden. Solen stod idetsamme op og viste mig de skræffelige Gjenstande, der, omgave mig: trende døde, halvforraadnede Menneſker, der trods det ſtrænge Lovbud: ſtrar at jorde de Døde, dog laae ubegravne ved Bolden og maatte tjene til Føde for nogle forſultne Hunde, der ſtode og ſleed i deres ſtinkende Le-gemer.

Med Forfærdelſe og Modbydelighed vendte jeg mit Anſigt bort fra dette ſkræffelige Syn og ilede over Kultorvet ned af Kjøbmagergade til Øſtergade, for at komme til min Moder og mine Søſtre. Mange Huſe og Gaarde vare bemalede med ſorte Kors, hvis Betydning jeg kun altforvel forſtod, og vidſte derfor: at Folkene i dem enten for en Deel eller ganſke vare uddøde. Selv det Oldenborgſke Horn, der tilhørte den tydſke Barbeer, hos hvem min Moder boede, havde et ſort Kors paa Døren — dog var jeg ſaa lykkelig, at finde min Moder og mine Søſtre levende; men, deſværre — den Førſte, min omme og kjærlige Moder, var angrebet af Peſten. Hendes Hals og Anſigt var ſtærkt ophovnet af ſortagtige Peſtbyl-der, og hun vinkede mig fra ſig med Hænderne, for ikke at meddele mig Smitten, og græd høit af Sorg over, at jeg, tvertimod hendes Ønſke, var kommen ind i den befængte Stad. Hun vidſte ikke, at Dødelæg-gelſen var forholdsmæssig lige ſaa ſtor paa det Sted, hvorfra jeg var reist, for, om muligt, at yde hende Hjælp og Viſtand. Min Stilling i Henſeende til min

Sikkerhed, var derfor kun forandret, ikke forværret. Min Sorg over den Tilstand, hvori jeg traf min gode Moder, var meget stor, og den blev i den højeste Grad forøget, da hun femten Dage efter min Ankomst døde af Pesten, hvoraf min ældste Søster allerede var angreben. Den frygteligste Hunger rasede desuden blandt os, da alle Levnetsmidler, formedelst den totale Mangel paa Tilførsel, vare stegne til en umaadelig høj Pris, og vare næsten ikke at faae for Penge, af hvilke vi desuden ingen eiede — og da man vidste, at min Moder var død af Pesten, stode Enhver os, og Ingen vilde kjøbe noget af vort Tøj, uagtet jeg salbød det for mindre end Tiendedelen af hvad det havde kostet os. I otte Dage havde vi intet Andet at leve af, end en Rat, som jeg fangede og dræbte; og da den var fortæret, maatte vi overgive os til at lide den frygtelige Hungersdød. Min Søster døde ikke alene af Pesten: hun omkom af Mangel; og vi kunde ikke andet end prise hende lykkelig, fordi hun havde overstaaet den Glendighed, der truede med, muligen meget langsomt, at opsluge os Andre. Vor Nød kjendte ingen Grændser; vi vare overvættede, undsigelig ulykkelige.

Det var, ligesom at Pesten staaede mig og mine tvende Søstre, for at overgive os til hiin langsomme, rædsomme Hendsen, som Hungeren fører med sig; og fjorten Dage henseeg sig for os, efter vor Søsters Død, som fjorten Evigheder. Vi havde i fire Dage ikke faaet den ringeste Næring. Min yngste

Søster var saa afkræftet, at hun ikke kunde reise sig af Stedet, hvor hun laae, og vi ventede hvert Dieblid, at hun skulde fulbende; hvorfor jeg greb til det eneste Middel, jeg syntes der var mig tilovers. Jeg gik ud, for at betle os et Par Stykker Brød — men det var, som om den almindelige Elendighed og Omforgen for eget Livs Vedligeholdelse havde sløvet Alles Hjerter; thi man afviste mig med Haardhed — og jeg fik Intet. Betaget af den forfærdeligste Fortvivlelse kom jeg hjem om Aftenen, og det var neppe, at man vilde tillade, at jeg kom ind i Huset — thi Mester Kuster var død af Pesten. Bort Huus, der var blevet bemalet med tre sorte Kors, var spærret; og jeg blev kun indladt paa det Billaar, at jeg ikke oftere maatte forlade det, før Pesten var ophørt. Om Natten havde jeg den grændseløse Sorg, at min Søster døde af Hunger i mine Arme. Næste Morgen blev hun bortslæbt af Pestdragerne, der udsjældte mig, fordi jeg hverken havde Guld, Sølv eller Penge at give dem. De stoppede hende i en stor, tjæret Sæk, og hun skulde, som jeg af de aldeles følesløse Pestdragere erfarede, uden Kiste, nedkastes i en Kalkgrube paa St. Nicolai = Kirkegaard. Mine og min tilbageblevne Søsters fortvivlede Skrig stige forgiæves til Himlen, og vor eneste Trøst var, at vi snart skulde følge efter hende.

Jeg fik nu ifinde at forsøge, om jeg ikke med min eneste endnu levende Søster, der var en Pige

paa atten Aar, kunde komme ud af Huset, da jeg saa — denne rædsomme Beslutning tog jeg — vilde snige mig ind til en Bager, for at stjæle Brød; og naar vi havde samlet saamange Kræfter, at det lod sig gøre, vilde jeg, med hende, klattre over Volden for at komme ud paa Landet, hvor der dog vare Levnetsmidler at bekomme. Om vi bleve ihjelskudte af de Byen omringende Soldater, var os ligegyldigt; saa havde vi dog Ende paa vor Elendighed. Da det var blevet mørkt, førte jeg derfor min udmattede Søster ned af Trappen — og jeg kom uden stor Banskelighed ned paa Gaden med hende, da de Mænd, der skulde passe paa, at Ingen, uden Bestdragerne, kom ind i eller ud af de med tre Kors bemalede Huse, vare, berusede af Brændevin, i et stærkt Klammeri paa den anden Side af Gaden; hvorfor de ikke saae, at jeg med min Søster sneeg mig ud af Gadedøren. Snart vare vi, igjennem St. Jørgensgade, komne ud af Østergade til Hvælvingen ved Nicolai-Kirketaarn, hvor jeg satte min Søster ned, da hun ikke kunde gaae længere; og jeg besluttede, ved hendes Side, at oppebie Dagens Frembrud.

Udmattet af saamange Sjæls- og Legemslidelser, faldt vi Begge isøvn; og det var høit paa Dagen, da vi vaagne. Jeg gjorde nu den Opdagelse, at Døren op til Taarnet var itu og ikke kunde lukkes. For dog at have et Sted, hvor vi kunde skjule os i Storm og Uveir, indtil vi kunde komme ud af Byen, steg vi op i Taarnet, hvor der var meget lustigt, og føl-

geligen fikrere end paa Gaden; og vi besluttede at blive der om Natten, hvilket let kunde lade sig gjøre, da der i flere Uger ikke var ringet med Klokkerne, eftersom de, der skulde forrette denne Tjeneste, formodentligen vare døde af Pesten. Det var kun med Nøie, og understøttet af mig, at min Søster kunde stige saa høit op, men det lykkedes hende dog — og medens hun udhvilede sig paa Gulvet, gik jeg ned for at udføre mit Forsæt — at tigge eller stjæle, for at den gode Amalia ikke skulde døe af Hunger. Det Sidste, som hun havde nydt, var Overladeret af hendes ene Sko, der var udblødt i Vand, som jeg havde haffet sin med Raalkniven. Jeg var af en stærkere Natur og kunde bedre hungre. I de sidste Dage havde jeg ikke nydt andet end Vand.

Mit Forsøg løb meget uheldigt af. Enten havde Bagerne intet Brød, eller ogsaa de Intet vilde give mig, naar jeg bad dem derom. — Der vare endog de, der truede mig med Brygl og afviste mig med Grovheder, og der var ingen Leilighed for mig til at røve eller stjæle — thi Udsalgsstederne vare stedse vel bevogtede. Alt, hvad jeg den hele Dag udrettede, var, at jeg opdagede, hvilke Bagere der havde Brød, og jeg besluttede, næste Nat, at gjøre Indbrud hos Rasper-Bager i Vimmelskafet, der især havde været haard imod mig, hvortor jeg noie udspejdede Leiligheden hos ham, og betegnede mig godt det Sted, hvor Brødet laae, for at jeg ikke skulde tage feil i Mørket. Det var, som om Skjebnen selv an-

viste mig dette Sted, for at redde mit Liv, thi da jeg var kommen ud af Rasper-Bagers Boutique, paa Gaden, kom der en ung, smuk Pige løbende efter mig — og stak mig, med et taarevædet, ømt Blik, tvende halve Rugstimler i Haanden og ilede hurtig fra mig og tilbage, ind i Huset.

Denne Piges Nafn gjorde et besynderligt Indtryk paa mig, og jeg kunde ikke igjen glemme det. Som en Drømmende kom jeg til min vansmægtende Søster, der havde fanget en Ugle i Taarnet, som hun havde dræbt med en Lommekniv, plukket og opstaaet. Jeg gik strax ned og afvaskede den. En Kjælderfene togte den for mig, imod at erholde en Fjerdepart af den. Amalia og jeg nød altsaa et vederqvægende Maaltid, hvortil vi drak Vand af en Krukke, som jeg havde laant af Kjælderfenen. Da det var blevet mørkt, sov jeg ind paa Gulvet — og tænkte ikke mere paa at stjæle. Den hulde, fremmede Pige omsvævede mig i Drømme; og da jeg vaagnede, var hun min eneste Tanke.

Næste Dag gik jeg atter til Rasper-Bager, men ikke for at stjæle. Jeg skammede mig over, at jeg havde havt et slikt Forsæt; og takkede Gud, fordi jeg ikke var kommen til at udsøre det. Jeg tilbød Bageren min gode nye, sorte Kjole, da jeg troede nok at kunne gaae i Skjortærmer, for tvende Brød; men han afflog med megen Brede dette Bytte og spurgte, om jeg var saa gal at turde forlange tvende Brød for en Kjole, der kun var et halvt værd. Jeg overlod ham

den derfor for et halvt Brød og forløb ham, uden at have seet den smukke Pige, som jeg troede var hans Datter.

Efter trende Dages Forløb var der ikke en Bid Brød tilbage — og vi maatte atter leve ved det bare Vand. Jeg havde hver Dag, under et eller andet Paaskud, været hos Bageren, for, om muligt, at faae den smukke, godmodige Pige at see; men jeg faae hende ikke. Jeg haabede stedse, ved hende at faae, var det endog kun nogle Smuler, for at vedligeholde min Søsters Liv; men hun lod sig ikke tilsyne, og mit Haab var forgjæves.

Flere rædselsfulde Dage vare forløbne, i hvilke vi ikke havde faaet Andet at spise, end nogle faa Pastinafrødder, som jeg fandt i en Have, der stod aaben, fordi Folkene, der eiede den, vare døde. Denne usle Næring kunde min Søsters svækkede Legeme ikke udholde. Endog min stærke Natur maatte bukke under for den. Jeg var ofte nærved at omkomme af Mæthed. Hurtig Hjælp var derfor nødvendig, om vi ikke Begge skulde døe af Hunger. — Hvad skulde jeg gjøre? Røve eller stjæle? Siden jeg havde seethi i gode Pige — var den blotte Tanke om at bestjæle hendes Fader (dette troede jeg stedse, at Bageren var) mig udstaaelig. Jeg besluttede derfor at henvende mig til Grev Ahlesfeldt, der besad en Konges hele Myndighed i den betrængte Stad. Jeg bad ham kun om saameget Brød, som min Søster og jeg kunde vedligeholde Livet med. Vi forlangte ikke at blive møt-

tede. Greven var meget tilbøielig til at opfylde mit Ønske; men selv havde han ikke Brødet, som det Øfsentlige lod uddele, under Hænder; han henviste mig derfor til Vice-Borgermester Johan Eichel, hvem han sagde vilde opfylde mit Ønske, men denne Mand tænkte ikke som Greven. Han afviste mig med megen Haardhed, idet han gav mig det Raad, at blive Pestdrager. Jeg fik da, sagde han, foruden min Betaling tvende Pund Brød om Dagen. Han rakte mig derfor et Kort, der hjemlede mig Nettighed til denne affhyelige Bestilling; men jeg skjød det fra mig med Afsty, da jeg vidste, at jeg saa uundgaaelig maatte bibringe min Søster Smitten. Ja maaskee, at jeg kunde falde om og døe under Arbeidet — hvilket ved Mange havde været Tilfældet — og da maatte den ulykkelige Pige omkomme af Hunger i Taarnet, som hun var for kraftløs til at forlade.

Det var allerede mørkt, da jeg forlod Borgemeisteren. Den forfærdeligste Fortvivlelse omspændte mit Hjerte. Brød maatte og skulde jeg have, hvor jeg endog skulde faae det fra. Det forekom mig, som om jeg ikke længere havde noget Valg. Jeg maatte og skulde stjæle. Jeg gik vel over ti Gange forbi Kasper = Bagers Gaard, inden jeg vovede at udføre mit skrækkelige Forsæt. Kloffen slog just Tolv, da jeg samlede alt mit Mod og begyndte af løfte Bindueskudet af, hvilket ikke var forbunden med mange Bangeheligheder. Jeg trykkede nu en Kude ind, men forsærdedes heftigt, da Glasset faldt klingende ind i

Stuen. Dog tog jeg Mod til mig, aabnede Vinduet og steg ind. Allerede nærmede jeg mig til den store Brødkurv — da Bageren, fulgt af fire af sine Karle, med Lys, styrtede ind og greb mig, idet de raabte, at jeg var en Tyv og skulde hænges, eftersom ethvert Tyveri, i Bestens Tid, blev straffet med Galgen.

Næsten bevidstløs sank jeg imellem deres Hænder ned til Jorden, medens deres Knippler faldt med drøle Slag paa min kjoleløse Ryg.

„Hvad er det, som I foretage Eder med det unge Menneske?“ — hørte jeg en velsklingende Stemme at spørge — og saae, at Den, der spurgte, var den smukke Pige, der hiin Dag gav mig Brødet. — „Han har jo Intet gjort“ — vedblev hun med Sjæleangest og nærmede sig til mig — „I ville dog vel ikke myrde ham eller føre ham til Galgen, fordi han kommer til mig — han har lovlig Ret dertil, da Huset er mit og han er — min Kjæreste.“

Karlene slap mig af deres Hænder. Kasper skjændte paa Pigen. — Jeg havde reist mig og sank maaløs ned for hendes Fødder.

„Stedet er dit, Anna!“ — raabte Bageren med heftig Brede — „men jeg er din Morbroder, Formyndere og Arving, og selvfølgelig din Herre. Du skal ikke troe, at jeg dør af Pesten, fordi jeg er syg. Har du endog forgabet dig i denne Knægt, skal han dog ikke blive her i Huset et Minut; og dig skal jeg indespærre. Karle, kast ham ud af Døren!“

Hans Befaling var neppe bleven givet, før den

punctlligen var opfyldt; og jeg laae, meget forslaaet og forstødt, paa Gaden og var neppe istand til at reise mig. — Omfider krøb jeg hen under Binduet, hvor jeg satte mig. Det var en meget kold Septembemat; og det forekom mig, som om Dødens Kulde igjennemisnede mig. Snart faldt jeg i en underlig Dvale, hvori jeg vel kunde høre, hvad der foregik om mig, men det var mig umuligt at tale, eller ved noget tydeligt Tegn tilkiendegive, at der var Liv i mig. I denne Tilstand overraskede Dagen mig, jeg blev liggende til om Middagen, og — man tænke sig min Forsærdelse — jeg mærkede tydeligen, at tvende Pestdragere, der formodentligen ansaae mig for at være død, stoppede mig i en Sæk, for at fæste mig i Kalkfulen paa Frue Kirkegaard. Allerede vare de komne gjennem Skovboegaden til Dyrshøj med mig, da de bleve standsede af hiiin gode Pige, der formaaede dem til at tage mig ud af Sækken. Imidlertid vare de komne ind paa Kirkegaarden, hvor jeg blev lagt ned med Hovedet støttet til en Grav, under en Hylde ved Muren, oppe ved den latinske Skole. Pigen indgneed mine Tindinger med Spiritus, og heldede mig lidet af det i Munden, hvorved det omfider lykkedes for hende, at udrive mig af min Døden lignende Asmagt. Jeg aabnede atter Dinene og kunde tale. Anna forlød mig i nogle Minuter og kom tilbage med Vin og Brød, hvilket Sidste hun dyppe i Vinen og puttede mig i Munden. Jeg bad hende om, at forunde min vansmægtende Søster lidet af denne Bedes-

qvælgelse, idet jeg forsøgte at reise mig op, hvilket dog formedelst min Kraftløshed og Stødet, som jeg i Faldet havde faaet, blev mig en Umulighed. Den gode Anna tilbød sig nu selv at gaae op i Taarnet til hende, og bad mig at forholde mig rolig og stille, til hun kom tilbage. Hun vilde givet mig mere af Brødet og Vinen; men jeg nænte ikke at berøve min Søster det, og lod mig nøie med det Par Mundfulde, jeg havde faaet.

Anna kunde omtrent have været en Time borte, da jeg saa, at fire Karle kom indslæbende med en stor, af gamle Bræder sammenslaaet Kiste. I Karlene gienkjendte jeg dem, der den afdvige Nat havde grebet, pryglet og kastet mig paa Gaden; og af deres Samtale erfarede jeg: at den, som laae i Kisten, var Bageren, som allerede i tvende Dage havde været angrebet af Pesten og om Morgenens var død af den. Nu kunde jeg begribe, hvordan det var muligt for Anna, at være saalænge borte fra Huset.

Det blev imidlertid Eftermiddag, ja det var allerede langt hen mod Aften, og Anna var endnu ikke kommet tilbage. Jeg forsøgte derfor at reise mig op, for at komme til min Søster, hvor jeg haabede at træffe hende; men det faldt mig meget besværligt at gaae, og jeg maatte, for at komme bort, støtte mig ved Muren. Efter megen Besvær var jeg kommen til Lillekirkestrædet; men her forlod Kræsterne mig aldeles, og jeg sank ned i Gaden, lidet fra Hjørnehuset, der er nærmest ved Kirken. Min Bevidsthed

var næsten borte og, det var kun som i en halvvaagen Tilstand, at jeg bemærkede, at Bestdragerne, ved Hoved og Been, slæbte mig ind paa Kirkegaarden, og fastede mig ned i en uhyre stor Grav, oven paa en Mængde halv forraadnede Liig.

Min Søster var imidlertid død af Hunger. Da Anna kom til hende, var hun nærved at udaande sit sidste Suf; dog var det som om de Draaber Blod, hun helbede hende i Munden, styrkede hende noget, thi hun levede nogle Timer derefter; og Anna forlod hende ikke, før hun havde fuldbendt. Solen var nær ved at gaae ned, da den ædle Pige, der ikke vilde have, at hun skulde ligge og forraadne ovenfor Jorden, ved en Karl lod hende bære ned af Taarnet. Bestdragerne havde allerede begyndt at fæste Graven, hvori jeg laae, til med Jord, eftersom der ikke kunde rummes flere Liig i den, da Anna, ved at stifte dem et Par Guldpenge i Haanden, formaaede dem til at standse med Arbeidet, medens det Liig, som hun medbragte, blev fastet ned i Jorden. Allerede var det skeet, og min Søster laae ved min Side, da Anna blev opmærksom paa mit sorte, krøllede Haar og mine Skjortearmer. Snart forsvandt hendes Tvivl aldeles. Hun gjenkjendte mig tydeligen — og for nogle flere Guldstykker toge Bestdragerne og den Karl, hun havde med sig, mig op af Graven og rystede Jorden af mig — og den uforlignelige Pige lod mig bære hjem i sin Bopæl, hvor hendes ømme Bestræbelser atter fik mig

bragt tilbage, og jeg, skøndt meget langsomt, aldeles gjenvandt min Sundhed.

Kun lidet over sex Uger havde jeg været i Kjøbenhavn, da jeg oplevede den Rædsel: een Gang at komme i Pestskæffen og een Gang at blive levende begravet. Guds Forsorg og den hulde Pige, der siden blev min kjærlige og trofaste Hustru, frelste mig fra den rædselsfulde Død, der truede mig. Mit Liv har siden den Tid været en Klæde af Held og Lykke, som kun meget sjælden en kort Modgang har afbrudt, og min Lykkes Sol har stedse, naar den har været formørket, fremstraålet i forskjønnet Glæde af sine Skyer. Aldrig har denne Formørkelse været total, og jeg kan med Sandhed sige: jeg er meget lykkelig. Mange, som ikke kjendte mine Begivenheder, have undret sig over, hvorfor der i mit Segl er en Kringlen ovenpaa en Bog. Bogen hentyder paa min Stilling i min Ungdom. Kringlen paa den, jeg nu er i. Him var, denne er Hovedfiguren i mit Vaaben, eller, rettere: vilde blevet det, om jeg eiede et slikt. Lykt til Vidensfaberne gjorde mig til deres Dyrker, Kjærlighed til Professionist. Fra Student blev jeg Bager; dog har jeg i min forandrede Stand ikke afladt at elske og dyrke Vidensfaberne. De have adlet mine bedste Glæder. Kun de formaae at skabe det huuslige Livs og Kjærlighedens Krone, og man kan, i hvad Stilling man endog er sat i her i Verden, ved dem forædle sin Aand og sit Hjerte og der-

ved dobbelt føle og nyde det Gode i Livet, og have et lindrende Middel mod ethvert mødende Onde.

Paa en Tid, da Cholera morbus udbreder Rædsel, Død og Glendighed over Menneffeslægten og allerede har trængt sig ind i Hjertet af det ellers saa sunde Norden, vil muligen nedenstaaende Beretning, Pesten i Danmark angaaende, ikke være overflødig og blive læst med Interesse. Meget muligt, at der oftere, end her er anført, har været Pest i Danmark, da dette frygtelige Onde, især i Oldtiden og Middelalderen, har været meget almindeligt, men Efterretningerne derom ere indhyllede i et uigjennemtrængeligt Mørke, som det ikke er givet Forsfatteren af disse Blade at adsprede. Nedenstaaende Beretning drage man ikke i Tvivl. Den er aldeles overeensstemmende med Sandhed:

- 1) Anno 1348, 1349 og 1350 var der en rasende Pest i Danmark, som næsten blottede Landet for Indvaanere. Denne Pest fik Navn af den sorte Død, fordi de, som døde af den, strax bleve sorte over hele Legemet. Før dens Tid var Danmark endnu mere end i vore Dage: et yndigt smilende og frugtbart Land; thi denne Pest var Aarsag i, at de uhyre store Heder — som maaskee aldrig ganske blive opdyrkede — i Sylland, ligesom Skovene i Sjælland og paa Derne, saa meget tiltoge, da Pesten med sin Aandes fule Gift,

mere dræbende end Africas værste Sirocco, foer over de danske Stæder og Landsbyer og efterlod kun Død og Ødelæggelse i sine Fjed. Hele store Kirkesogne og Byer bleve aldeles øde. Der var Ingen til at dyrke Jorden, og et heelt Seculum maatte forsvinde, inden de øde Stæder og Byer atter bleve beboede.

- 2) 1405 paaakom der, efter nogle Maaneders Slud og Regn, en Pest, der berøvede Kjøbenhavn den tiende Deel af sine Indvaanere.
- 3) 1412 var der Pest i Danmark, hvoraf Dronning Margaretha, hvin den Galmarske Forænings store Stifterinde, døde.
- 4) 1427 begyndte Pesten at rase om Baaren, efter en mild, men taaget og regnfuld Vinter. Denne Pest var frygtelig og dræbte uhyre Mange.
- 5) 1446 hjemføjtes Kjøbenhavn atter af Pesten.
- 6) 1448 var der ligeledes Pest i Danmark. Kongen, Christophher af Baieren, døde af den.
- 7) 1461 rasede Pesten saavel i Hovedstaden som andre Stæder i Riget.
- 8) 1484 var der saa dræbende en Pest i Kjøbenhavn, at der af dens og de omliggende Byers Indvaanere ifkun blev en tredie Deel tilovers. Denne rædsomme Sygdom rasede ogsaa blandt Dvæget.
- 9) 1511 var der atter Pest i Kjøbenhavn. Kong Johannes' Søn, Prinds Franciscus, døde af den.
- 10) 1520 var Kjøbenhavn atter hjemføgt af Pest.

- 11) 1529, under Frederik den Første, var der en Pest i Kjøbenhavn, som blev kaldet den engelske Sved, hvoraf der undertiden døde omtrent 400 Mennesker om Dagen, meest unge Folk, efter 24 Timers Sygdom. Denne Pest udbrød om Høsten efter en vaad og taaget Sommer.
- 12) 1536 var der en stor Pest i Danmark, især i Kjøbenhavn og Malmø.
- 13) 1546 og 1547, under Christian den Tredie og
- 14) 1551 under samme Konge, rasede Pesten stærkt i Danmark.
- 15) 1553 var der atter Pest i Kjøbenhavn.
- 16) 1564 viste Pesten sig atter. Professor Hans Mynster var et af dens Offre.
- 17) 1575 og 1576 var der igjen Pest i Hovedstaden.
- 18) 1583 huserede Pesten slemt i Kjøbenhavn, hvor den bortrev 9000 Mennesker. I Helsingør døde der 1200 og i Malmø 700 af den.
- 19) 1592 og syv Aar derefter
- 20) 1599 var der atter Pest.
- 21) 1601, under Christian den Fjerde, rasede Pesten et heelt Aar i Kjøbenhavn.
- 22) 1619 rasede Pesten veldigen i Kjøbenhavn. Alene der og i Sjælland døde der 14000 Mennesker.
- 23) 1625 og 1626 var der atter Pest i Kjøbenhavn.

- 24) 1629 under samme Konge var Kjøbenhavn meget haardt angrebet af Pest.
- 25) 1636 og 1637, endnu under samme Konge, rasede Pesten i sin frygtelige Bølge i Danmark.
- 26) 1654, under Frederik den Tredie, kom Pesten til Kjøbenhavn med nogle hollandske Skibe, som overvintrede der, hvor den i faa Maaneder bortrev 10000 Mennesker.
- 27) 1655 var der atter Pest i Kjøbenhavn. Medens den varede, opholdt Kong Frederik den Tredie med samt Dronning Sophie Amalia med deres hele Hof, sig i Guldning.
- 28) 1711, den 10de Januar, under Frederik den Fjerdes Regjering, begyndte den sidste Pest, hvoraf Danmark har været hjemløst, sit frygtelige Raseri i Kjøbenhavn. Fra Helsingør og dennes Omegn, hvor den i kort Tid bortrev 2310 Mennesker, banede den sig Vej til Hovedstaden, hvor Rædsel, Død og den dybeste Elendighed fulgte i dens Fjed og den dræbte 22535 Mennesker. I et heelt Aar udøvede den sit rædselsfulde Herredømme. Da den var ophørt, vare flere Gader næsten blottede for Beboere; mange Huse stode øde og der var snart ikke en Familiefjæde i Hovedstaden, af hvilken der ikke var revet flere Led, hvorved Hjerterne kom til at bløde til de brast i Døden. Den Slægt, der oplevede disse ubeskrivelige Rædsler, har, ved Fortælling derom til dens Børn og Børnebørn, efterladt os

saamangt et Minde om hine Liders Begivenheder samt de Scener, som de skabte, der ikke alene slappede de ømme Vaand, Naturen har slynget om Menneftenes Hjerter, men endog stundom ganske løste dem, hvorved selve Naturen maatte gysse, ved hvis Beskrivelse man ikke kan andet end henrives til den dybeste Beemod — og maae uvilkaarligen stænke vore forlængst hen-smuldrede, Oldesædre og Oldemødre en deeltagende Taare.

lot 161989

foto A852.

